Stadionul „Republicii" a găzduit miercuri și joi întrecerile celei de a 14-a ediții a campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. În cele două zile de concurs atleți și atlete din 10 țări europene au oferit miilor de spectatori dispute atractive, unele dintre ele încheiate cu performanțe remarcabile. În clișeele noastre doi din participanții la „internaționale", *Alexandru Bizim* (R.P.R.), autorul noului record republican la aruncarea suliței cu performanța de 80,60 m. (Sus) și *J. Kontssek* (R.P.U.), cîștigătoarea probei de aruncarea discului femei cu rezultatul de 55,37 m.

Fotografii : C. ANTONIER

BEȚE-N ROATE

În ultima zi a campionatelor mondiale de ciclism a fost programată proba individuală cu start în bloc rezervată profesioniștilor.

Îi văzusem pe aceștia încă cu cîteva zile în urmă, rulînd izolați sau în bloc pe circuitul de la Salo, care trecea chiar prin fața hotelului în care locuiam. „Tiffosi" — cum li se spune în Italia „microbiștilor" — comentau pe stradă, ori în restaurante, sau chiar la cinema, șansele oamenilor-sandviș, purtătorii reclamelor diferitelor fabrici de lichioruri, frigidere, biciclete ori aperitive, în numele cărora alergau. Unii își dădeau cu părerea că Van Looy va reuși să-și învingă slăbiciunea după recentul accident suferit în Franța, cînd o motocicletă l-a doborît la pămînt în timpul „Turului". Alții erau de partea lui Altig, ori a lui

Stablinski în plin efort

Poullidoc. Numele lui Anquetil era rostit adesea mai ales că se conta pe faptul că o serie de alergători francezi, printre care și campionul Stablinski — valetul și „locotenentul" acestuia — vor munci pentru „maestru".

Ne hotărîsem ca în ziua aceea excesiv de călduroasă, după două zile de concurs, să nu mai mergem în tribunele însorite, ci să stăm la hotel. La urma-urmei, dacă doream să vedem ceva, n-aveam decît să ieșim în stradă, pe unde trecea, cum arătam mai sus, circuitul sau, și mai bine, să urmărim crimpeie din cursă la televizor. Oricum, să stai opt ore în soare, pînă se consumau cele 23 de ture, — adică peste 290 de km. — nu făcea.

Am văzut în cîteva rînduri caravana de reclame... pe roți, rulînd cu puțin peste 33 de km. la oră și ce-a fost de văzut, am văzut în ultimele 2—3 ture. Spre deziluzia localnicilor, cicliștii italieni — bineînțeles „profi" (profesioniști) — n-au putut reedita figura amatorului Bongioni din Brescia. Într-un grup de 4 fugari (Stablinski, Elliot, Hoebenaars și Wolfhohl), nu se găsea nici unul dintr-ai lor. E drept însă că pe undeva prin apropiere se găsea Pambianco.

Și-acum să vă povestesc ce s-a petrecut pe ultima parte a cursei. Uitînd deci de „patron" (Anquetil) care se zbătea în neputință în plutonul ce venea la peste 2 minute, Stablinski dă lovitura cea mare, se... scutură de ceilalți trei și, cu 18 km. înainte de sosire ia un avans de 10 secunde, apoi de 25, de 30 de secunde. Pambianco e la vreo 2 minute în urmă, dar nu renunță la luptă.

Pe ecranul televizorului urmărim desfășurarea cursei. Dar iată că Stablinski ridică un braț, semn că are nevoie de ajutor. Mașina tehnică aflată în spate, la oarecare distanță, își continuă liniștită drumul, ca la.., promenadă. Stablinski se oprește. În sfîrșit, îl ajunge o mașină, oprește, dar cînd ne așteptam ca mecanicii să sară să schimbe bicicleta, mașina pornește din nou și, spre stupefacția lui Stablinski, oprește ceva mai încolo. Ce chin pe bieții oameni, să deschidă clapa de siguranță a rastelului, care de regulă sare la cea mai ușoară atingere. Că ăsta e rostul ei. Și secundele trec.

— Ia să vedeți acum circ — zice cineva din spate.

Ce-o fi vrînd să spună ? Aha! Iată că din rastel e luată o bicicletă vrednică mai curînd de un puști. Are șaua coborîtă la maximum. Încalecă Stablinski. Dă din pedale, dar n-are spor. Lanțul calcă pe pinionul cel mai mic. Și secundele trec. Urmăritorii se apropie. Se apropie și Pambianco. Ei, dac-ar fi „spart" el, se găsea precis o bicicletă pe măsură, cu „călcătura" pe pinionul cuvenit.

Într-o poziție incomodă, șicîit, Stablinski reușește, cu prețul unui efort extraordinar (și cu gîndul, desigur, la premiile și angajamentele mănoase ce urmau), să treacă totuși primul linia de sosire.

M. C.

MOZAIC

● După Europenele de la Belgrad, mai mulți campioni și-au dezvăluit intenția de a trece la alte probe într-un viitor apropiat. Astfel, francezul Jazy a declarat că la Olimpiada de la Tokio va participa la cursa de 5000 m., Berutti va încerca pe 400 m., Bolotnikov speră să fie un bun maratonist, Ovanesian va participa probabil și la decatlon.

● Un regizor italian proiectează realizarea unui film artistic despre viața regretatului campion Fausto Coppi. Pentru rolul principal a fost solicitat francezul Jacques Anquetil, dar acesta a refuzat, motivînd că scenariul dă o importanță prea mare complicațiilor sentimentale din viața lui Coppi.

● Cunoscutul toreador spaniol Louis Ordonez, cumnatul lui Dominguin (alt toreador renumit) și al actriței Lucia Bose, a fost rănit în timpul unei corrida. În stare gravă, Ordonez a fost internat în spitalul din Salamanca.

● O echipă de fotbal din S.U.A. l-a rugat pe cunoscutul actor-cîntăreț Bing Crosby s-o ajute în popularizarea acestui sport, care își găsește atît de greu adepți în America. Veți întreba în ce fel Bing Crosby va putea fi util fotbalului. Foarte simplu : Bing Crosby va trebui să cînte înaintea fiecărui meci pe stadion pentru a atrage publicul care apoi să rămînă și la fotbal.

● Rene Volpi, unul din participanții la primul Tur ciclist al Franței (1903), are acum 80 de ani. Și totuși ciclistul octogenar mai pedalează vîrtos. Anul acesta el a fost pe urmele celui de al 49-lea Tur al Franței, acoperind aproape 2000 km.

● Lucrurile s-au întîmplat a doua zi după moartea tragică pe ring a boxerului american, Paret. Într-un bar din San-Francisco, doi amici au ajuns la aceeași concluzie : boxul este un sport barbar. Unul din cei doi era de părere că tenisul este cel mai frumos joc sportiv, celălalt că fotbalul este regele sportului. Din vorbă în vorbă lucrurile au ajuns pînă acolo încît fiecare din cei doi a căutat să-l convingă pe interlocutorul său, folosind drept argument pumnii. Cei doi au fost internați la spital ! !

VAMOȘ REDIVIVUS!

Ne-am prezentat la Belgrad, pe linia ultimelor evoluții ale atletismului nostru, adică mediocru. Din cei 18, abia o treime au ieșit cu fața curată din calificări, majoritatea celorlalți oprindu-se la cifre derizorii, mult sub antecedente. Dintre „victimele" preliminariilor, Bizim și Popescu, reeditînd performanțele din meciul cu Bulgaria, ar fi putut obține medaliile de argint, și, respectiv, bronz ; Sorin și Ciochină au rămas pe dinafară, la triplu, pe cînd Gurgușinov, învins de ambii în susamintitul meci, a intrat în finală ; Ducu, chiar cu 1 cm. sub recentul său record, avea șanse la locul IV ; Lia Manoliu... Dar, de ajuns — lucrurile sînt evidente.

Foarte greu — dacă nu imposibil — să justifici un asemenea decalaj între comportări atît de apropiate în timp. Poate, pregătirea în zone alpine, pentru o mare competiție care se desfășoară la șes, plus fragilitatea nervoasă a unora dintre atleții noștri fruntași, plus capriciile sorților, ale orarului — în fine, o sumedenie de „plusuri" de acest gen, să explice, oarecum, apăsătorul minus pe care sîntem nevoiți să-l consemnăm pe fila unde scrie „Europenele de atletism — Belgrad, 1962". Faptul că și reprezentanții altor țări, mai bine cotate în acest domeniu, au suferit eșecuri răsunătoare — nu ne consolează. Încă odată, apare clar că atletismul romînesc este departe de nivelul la care ne așteptam să se afle, judecînd după auspiciile unei perioade mai vechi.

De ce ? Pînă cînd ?

În contextul acesta, deloc trandafiriu, o mare pată de culoare : Zoltan Vamoș.

Să mă ierte și Iolanda, inegalabila supercampioană, neobosită colecționară de medalii de aur, și Dițu, al cărei „argint" valorează cît patru victorii de răsunet ! De astă-dată, am să insist asupra acestui luptător exemplar, căruia intimii îi spun, simplu, Zoli.

Este, înainte de toate, un muncitor tăcut și perseverent. Asta l-a ajutat să-și însușească severa concepție a maestrului său, Laszlo Hires. Puțini demifondiști de la noi s-au împăcat cu acest fel de a vedea lucrurile, puțini au fost de acord cu adevărul crud, că drumul spre culmi e presărat mai degrabă cu spini, decît cu trandafiri. Acceptarea adevărului, mai ales cînd este încomod, rămîne apanajul sufletelor tari. Vamoș face parte din această categorie. Tocmai de aceea, el nu s-a împăcat cu perspectiva unei prezențe „onorabile", acolo unde, pînă ieri, strălucise. A căutat, împreună cu Hires, ceva nou, pe măsura posibilităților lui actuale. S-au oprit la 3000 m. obstacole : au încercat odată, de două, de nouăzeci și nouă de ori. S-a muncit în tăcere, cu dinții strînși, toamna și iarna și primăvara și vara... Cînd, la începutul lui august, l-am văzut pe al V-lea clasat în cursa olimpică de 1500 m., luînd startul la 3000 obstacole — mulți dintre noi am crezut că-i vorba de o improvizație, vizînd punctajul respectivei întîlniri cu R. P. Bulgaria. Cînd ni s-a anunțat, însă, timpul învingătorului, am înțeles că-i vorba despre cu totul altceva. Vamoș cucerise, în acea dispută cu cronometrul, un loc de frunte în ierarhia internațională a dificilei specialități. Detaliu notabil : Argușii de peste hotare par să fi ignorat, pur și simplu, rezultatul cu pricina, deși 8.41,7 nu-i o cifră de trecut cu vederea. Chiar „Miroir Sprint", care a prevăzut surprinzător de exact numeroși învingători — inclusiv pe Gaston Roelants, subliniind că acesta „s-a pregătit în taină, în mod cu totul special, pentru 3000 obstacole" — „Miroir", așadar, nu menționează numele atletului romîn printre eventualii outsideri. De altfel, nici nu era lesne s-o facă, în compania atît de selectă a celor cotați între 8,35 și 8,39 în actualul sezon : germanul Buhl, sovieticii Evdokimov, Sokolov, Konov, finlandezul Siren, iugoslavul Span, polonezii Kriszkowiak, recordman mondial și campion olimpic, și Chromik, campion european.

Comportarea din serie, unde a înregistrat al treilea timp al preliminariilor, îl semnalează atenției generale. Nu cumva romînul este capabil de mari surprize ? — se întreabă unii comentatori, în preziua finalei. Răspunsul a depășit așteptările — și n-a lipsit mult ca el să constituie „bomba" întregii competiții, mai senzațională chiar decît victoria lui Tulloh cel desculț, la 5000 m.

...Ascultam, cu inima la gură, relatarea probei, în cadrul radio-sportului de duminica trecută. Cînd crainicul a anunțat că Vamoș forțează, în ultimul tur, se apropie de Roelants, îl ajunge, în ultima turnantă — mi-a apărut în fața ochilor afurisita groapă cu apă ! În finalul cursei de la București, deși singur — Zoli a atacat greșit obstacolul cu pricina, pierzînd, după aprecierea mea, cîteva secunde bune. Exact așa s-au petrecut lucrurile și la Belgrad — însă acolo eroarea a fost fatală : belgianul a intrat singur în linie dreaptă și a cîștigat detașat. Dacă Vamoș trecea simultan, ordinea sosirii ar fi fost probabil inversă.

Afirmația trebuie demonstrată — și presupun că Zoli o va face convingător, la timpul potrivit — să zicem, la Tokio, în 1964.

Dan DEȘLIU

Va rămîne Floyd Patterson campion mondial ?

Iată întrebarea la care comentatorii boxului profesionist ezită să răspundă cu trei zile înaintea meciului de la Chicago, unde Floyd își pune titlul în joc în fața mult discutatului Sonny Liston.

Cu șase ani în urmă, în același oraș, Patterson (avea atunci 21 ani) cucerea titlul de campion al lumii la categoria grea printr-o victorie înainte de limită asupra veteranului Archie Moore. De atunci fostul campion al Olimpiadei de la Helsinki și-a apărat „coroana" de cinci ori. La început două victorii facile asupra lui Roy Harris și Brian London, apoi cele trei meciuri cu suedezul Ingemar Johansson. În 1959 Johansson cîștigă surprinzător prin K.O. în trei reprize, dupa ce Patterson a fost de șapte ori la podea. Boxerul negru recîștigă titlul în anul următor printr-un K.O. în repriza a cincea. Patterson a fost singurul campion mondial la categoria grea care și-a recîștigat titlul odată pierdut. Tot el învinge și în cel de al treilea meci disputat la Miami Beach, unde Johansson a fost transformat pur și simplu în puchingball. Aceste meciuri au fost însoțite de cele mai controversate discuții. S-a scris chiar că Johansson a fost doar un bluff și meciurile au fost regizate. Alții afirmau că totuși Patterson este vulnerabil și că în momentul în care va apare un „greu" veritabil, el nu va mai fi campion.

Acesta se pare că este Sonny Liston, boxer de culoare ca și Patterson cu un palmares obscur, dar neînvins în cariera sa de profesionist. Se spune despre el că are un pumn teribil și avantajul de greutate îl va ajuta să contracareze tehnica și viteza lui Floyd, care lovește mai slab. Se mai spune că Sonny Liston n-a reușit să intre mai devreme în competiția pentru titlul mondial pentru că ar fi fost șantajat de o bandă de gangsteri care operează în boxul american. Dar pînă la urmă, contractul a fost semnat și Floyd a trebuit să accepte provocarea. Oricum, titlul mondial va rămîne tot în posesia unui boxer negru, al șaselea în istoria boxului. Va fi o luptă acerbă și după toate probabilitățile deznodămîntul se va produce înaintea consumării celor 15 reprize.

În încheiere, pronosticurile a doi foști campioni mondiali : Primo Carnera crede că Sonny Liston va cîștiga ușor înaintea celei de a șasea reprize, în timp ce Joe Louis prevede o luptă de studiu în primele runduri și înclină spre o victorie a lui Patterson.

Floyd Patterson împreună cu soția și copilul

Care pe care

Schiță de Mike Quin

Jonathan Bones nu lucra în comerț, doar așa, de florile mărului. De-l întrebai, ți-o mărturisea fără ocol : țința lui era să facă bani ; iar ca să ajungi la acest rezultat trebuie să fii un pic mai descurcăreț decît cei din jur.

Priviți-l, de pildă, pe ăla de pe partea cealaltă a străzii. N-o să ajungă niciodată cineva în lumea afacerilor. Prea e pus pe visare. Îl ia oricine la sigur.

În lumea lui Bones nu era loc pentru visători. Asemenea inși nu știau niciodată cum să-și croiască drum prin viață.

Pete întunecate pe pavaj îl vestiră pe Bones că începuse să plouă. Trase manivela de sub tejghea, ieși afară și cobori ruloul de protecție. Cuvintele „JONATHAN BONES, MAGAZIN UNIVERSAL" apărură pe pînza de deasupra trotuarului.

Zări pe jos o hîrtioară. O luă, merse pînă în colț, și o lăsă să cadă, cu băgare de seamă, în canal.

Pe partea cealaltă a străzii ieșise și concurentul său și tocmai cobora ruloul de protecție. Cuvintele ELLSWORTH SPOTTS, MAGAZIN UNIVERSAL" ieșiră încet la vedere, asemeni unui tun în poziție de tragere.

Să-l ia o mie de draci ! — gîndi Bones. Iată că trecuseră mai bine de doi ani de cînd tot dura cumplita concurență. Căci nu era loc pentru două magazine universale. Cartierul nu putea asigura existența decît unuia singur. Din ei doi care oare se va dovedi pîn' la urmă cel mai bun om de afaceri ? Care dintre ei va izbuti să împingă pe celălalt la faliment ?

Jonathan Bones fusese primul care redusese personalul său la trei vînzători, completase golul, sporindu-le orele de lucru. Prin această măsură putea să ofere săptămînal „desfaceri la prețuri derizorii".

Ellsworth Spotts se grăbi să imite „desfacerile cu prețuri derizorii" ba îl și întrecu, făcînd reclamă în ziarul local. Răspunsul la provocare era îndrăzneț, dar costisitor. Iar personalul său, mai numeros ca al concurentului, îi atîrna în întrecere ca o ghiulea de picior. După trei luni se văzu și el nevoit să reducă echipa la trei vînzători.

Durduliu, veșnic bine dispus și purtîndu-se prietenos cu funcționarii săi, Ellsworth Spotts se simți necăjit cînd trebui să ia această măsură. Avu nevoie de nu mai puțin de trei zile pline pentru a stoarce curajul să-i concedieze ; iar după ce o făcu se duse și se îmbătă crunt.

Bones află curînd de aceasta și el înțelese că-și vîrise concurentul la strîmtoare. Era momentul să-i dea o nouă lovitură.

Tineri și tinere care mai trăiesc în casa părintească au nevoie de bani puțini. Preocupați să ia startul în viață, sînt bucuroși cînd li se oferă prilejul să învețe o meserie. Un anunț la ziar îi aduse lui Bones nu mai puțin de douăzeci de tineri, zîmbitori și pledînd care mai de care mai stăruitor să i se dea posibilitatea să arate ce poate.

Și astfel cei trei vînzători maturi dispărură, fiind înlocuiți cu tineri plătiți cu mai nimic. Dintre cei vechi, doi înghițiră hapul în tăcere, deși cu tristețe. Al treilea însă se opri în dreptul intrării și-l făcu cu ou și cu oțet pe patron, folosind toate înjurăturile din dicționar.

„Aceasta arată doar" — avea să observe Bones mai tîrziu — cît de ușor te poți înșela asupra caracterului cuiva, și cît de atent trebuie să fii. Omul acela fusese în slujba mea mai bine de un an și jumătate și în tot timpul acela n-am bănuit nici măcar o dată că era un actor atît de prost".

Tinerii prinseră foarte repede rostul. Erau grozav de deștepți. Bones le arătă care era marfa bună și care erau ciurucurile cu care fusese tras pe sfoară. De marfa bună n-aveau nevoie să se preocupe. La momentul potrivit se vinde, ca să spun așa, singură. De ciurucuri, de ele tinerii vînzători trebuie să-l scape. Întîmpină-i pe clienți cu surîsul pe buze, cîștigă-le încrederea prin personalitatea ta plăcută, dă-le impresia că le ești un prieten pe care pot să pună temei, și apoi îndrumă-i către marfa cea păcătoasă. Ține-o într-una că e un chilipir și nu te lăsa pînă nu le-o plasezi și înhați banii. Acestea erau învățăturile pe care le preda Bones proaspeților săi angajați.

Și curînd, Ellsworth Spotts avea să simtă efectul noilor măsuri ale concurentului său. De cîte ori privea pe partea cealaltă a străzii, magazinul concurentului său era numai vîlvătăi de flamuri pe care scria „desfacere la prețuri derizorii". Fu nevoit și el să-și concedieze pe rînd vînzătorii vechi și să-i înlocuiască cu fete foarte tinere. Cu timpul, se obișnui să-și concedieze oamenii și în curînd, operația nu-i mai produse nici o emoție. Fu silit să prelungească ora închiderii pînă la ora 9 seara, iar sîmbăta să țină deschis pînă la miezul nopții.

Și bătălia se desfășură așa timp de doi ani lungi, pînă cînd și unul și altul ajunseseră să mai atîrne doar de un fir deasupra prăpastiei falimentului. Ellsworth pierduse din greutate și odată cu ea îi pieri și o bună parte din buna dispoziție. Avea fața trasă și obosită și începuseră să apară pe ea urme de meschinărie.

Terminînd cu învîrtirea manivelei care coborîse ruloul de protecție, el se întoarse și privi peste drum la Jonathan Bones, care nu intrase încă în magazin. Cerul se înourase, strada era posomorîtă și ploaia se pornise acum din plin.

Și stau așa cei doi : fiecare sub propriul rulou de protecție, privind cu ură reciprocă de partea cealaltă a străzii — condamnați și executați și unul și celălalt. Căci habar n-aveau ei că lotul din colț fusese cumpărat chiar în dimineața acelei zile de „Jones and Hardbottem, Inc", cea mai mare întreprindere de magazine universale cu mărfuri cu preț redus din întregul ținut.

Ilustrația : Beca RIND

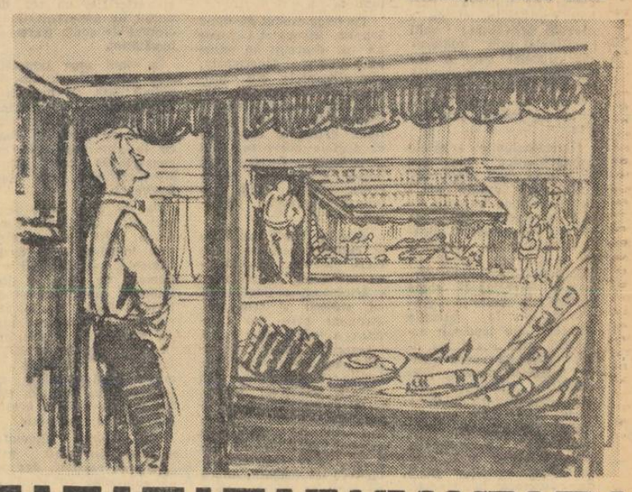

Atletismul și pronosticurile

Cronicarii de atletism de la marile cotidiene din Europa s-au angajat într-o adevărată competiție de pronosticuri înaintea campionatelor europene de la Belgrad. Iată acum și rezultatele : Jan Popper (Ceskoslovenski Sport) a indicat 21 din cei 36 de cîștigători. El este urmat de V. Otkalenko (Sovietski Sport) cu 20 de „rezultate exacte", Robert Pariente (l'Equipe) și Nil Allen (Worlds Sport Londra) cu 19 exacte. Ancheta colectivă inițiată de agenția P.A.P. cu participarea a 10 agenții, printre care și Agerpres, a indicat 23 de învingători. Nimeni nu a prevăzut victoriile lui Piquemal (100 m.), Tulloh (5.000 m.), Kylby (maraton), de unde reiese că și atletismul poate fi un sport al surprizelor.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

CAMPIONATUL CATEGORIEI A

ÎN DATE ȘI CIFRE

(Etapa a VI-a)

Duminică 23 septembrie

Steaua — Rapid ; Steagul roșu — Știința Cluj ; Petrolul — Minerul ; Crișana — Farul ; Dinamo Bacău — U.T.A. ; C.S.M.S. Iași — Știința Timișoara. Viitorul stă în această etapă.

Întîlnirea Progresul — Dinamo București a fost amînată.

Pronosticul lui...

ILIE OANĂ, antrenorul echipei Petrolul :

1) Steaua — Rapid 1-2
2) Progresul — Dinamo Buc. anulat
3) Steagul Roșu — Știința Cluj 1
4) Dinamo Bacău — U.T.A. 1
5) C.S.M.S. Iași — Știința Timișoara 1-X
6) Crișana — Farul 1
7) Flacăra Moreni — Prahova Ploiești 1
8) C.S.O. Brăila — Știința Galați 1
9) C.S.M. Mediaș — C.S.M. Sibiu 1
10) Recolta Carei — Jiul Petrila X-1
11) C.S.M. Cluj — Arieșul Turda 1
12) Vagonul Arad — C.S.O. Baia Mare 1

Echipa săptămînii

Urziceanu — Firică, Motroc, Stanciu — Stancu, Tănase — Ivansuc, Bukosi, Ciosescu, Voinea, Selymesi II.

Clasamentul general

1.	Știința Cluj	5	4	1	0	8 : 2	9
2.	Știința Timișoara	5	3	1	1	9 : 6	7
3.	Farul	5	2	2	1	11 : 7	6
4.	Petrolul	4	2	1	1	11 : 4	5
5.	Progresul	5	1	3	1	9 : 6	5
6.	Rapid	5	2	1	2	9 : 10	5
7.	U.T.A.	3	1	2	0	6 : 4	4
8.	C.S.M.S. Iași	4	1	2	1	9 : 7	4
9.	Viitorul	5	1	2	2	12 : 10	4
10.	Crișana	4	2	0	2	5 : 13	4
11.	St. Roșu	4	1	1	2	5 : 6	3
12.	Steaua	2	1	0	1	2 : 1	2
13.	Dinamo București	3	0	2	1	3 : 4	2
14.	Dinamo Bacău	3	0	1	2	1 : 5	1
15.	Minerul	5	0	1	4	3 : 18	1

Clasamentul acasă

1.	Știința Cluj	3	3	0	0	5 : 1	6
2.	Știința Timișoara	3	3	0	0	7 : 3	6
3.	Farul	3	2	1	0	10 : 4	5
4.	Rapid	3	2	1	0	5 : 3	5
5.	Petrolul	2	2	0	0	11 : 3	4
6.	Crișana	2	2	0	0	4 : 2	4
7.	C.S.M.S. Iași	2	1	1	0	5 : 2	3
8.	U.T.A.	2	1	1	0	5 : 3	3
9.	Viitorul	3	1	1	1	8 : 5	3
10.	Steaua	1	1	0	0	2 : 0	2
11.	Steagul roșu	1	1	0	0	3 : 1	2
12.	Progresul	2	0	2	0	3 : 3	2
13.	Dinamo Bacău	1	0	1	0	1 : 1	1
14.	Minerul	2	0	1	1	1 : 3	1
15.	Dinamo București	1	0	1	0	0 : 0	1

Clasamentul în deplasare

1.	Știința Cluj	2	1	1	0	3 : 1	3
2.	Progresul	3	1	1	1	6 : 3	3
3.	U.T.A.	1	0	1	0	1 : 1	1
4-5.	C.S.M.S. Iași	2	0	1	1	4 : 5	1
	Viitorul	2	0	1	1	4 : 5	1
6.	Dinamo București	2	0	1	1	3 : 4	1
7.	Știința Timișoara	2	0	1	1	2 : 3	1
8.	Steagul roșu	3	0	1	2	3 : 5	1
9.	Farul	2	0	1	1	1 : 3	1
10.	Petrolul	2	0	1	1	0 : 1	1
11.	Rapid	2	0	0	2	4 : 7	0
12.	Minerul	3	0	0	3	2 : 15	0
13.	Crișana	2	0	0	2	1 : 11	0
14.	Steaua	1	0	0	1	0 : 1	0
15.	Dinamo Bacău	2	0	0	2	0 : 4	0

CU CINE MAI AU DE JUCAT ÎN TUR

ȘTIINȚA CLUJ cu : Progresul (a), Farul (d), Rapid (d), Crișana (a), U.T.A. (d), Steaua (a), Dinamo București (d), C.S.M.S. Iași (a).

ȘTIINȚA TIMIȘOARA cu : Steaua (a), Petrolul (d), Dinamo Bacău (a), Viitorul (d), Crișana (d), Dinamo București (a), U.T.A. (d), Minerul (d).

FARUL CONSTANȚA cu : Petrolul (a), Steaua (d), Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Progresul (a), C.S.M.S. Iași (d), Viitorul (d), Dinamo Bacău (a).

PETROLUL PLOIEȘTI cu : Dinamo București (d), Farul (d), Știința Timișoara (a), Steagul roșu (d), Viitorul (a), Dinamo Bacău (d), C.S.M.S. Iași (a), Steaua (d), U.T.A. (a).

PROGRESUL BUCUREȘTI cu : Dinamo București (a), Crișana (a), Știința Cluj (d), Rapid (a), U.T.A. (a), Farul (d), Dinamo Bacău (a), Steagul roșu (d), Steaua (d).

RAPID BUCUREȘTI cu : Dinamo Bacău (a), C.S.M.S. Iași (d), Progresul (d), Știința Cluj (a), U.T.A. (d), Viitorul (a), Crișana Oradea (a), Minerul (d).

U.T. ARAD cu : Dinamo București (a), Crișana (d), C.S.M.S. Iași (a), Progresul București (d), Rapid (a), Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Știința Timișoara (a), Petrolul (d).

C.S.M.S. IAȘI cu : Minerul (d), Rapid (a), U.T.A. (d), Dinamo Bacău (a), Steaua (d) Farul (a), Petrolul (d), Viitorul (a), Știința Cluj (d).

VIITORUL BUCUREȘTI cu : Steagul roșu (a), Dinamo Bacău (d), Steaua (a), Știința Timișoara (a), Petrolul (d), Rapid (d), Farul (a), C.S.M.S. Iași (d), Dinamo București (d).

CRIȘANA ORADEA cu : Progresul (d), U.T.A. (a), Minerul (d), Dinamo București (a), Știința Cluj (d), Știința Timișoara (a), Rapid (d), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a).

STEAGUL ROȘU BRAȘOV cu : Steaua (a), Viitorul (d), Petrolul (a), Farul (a), Dinamo București (d), Minerul (d), U.T.A. (a), Progresul (a), Crișana (d).

STEAUA BUCUREȘTI cu : Steagul roșu (d), Știința Timișoara (d), Farul (a), Viitorul (d), Minerul (d), C.S.M.S. Iași (a), Dinamo București (d), Știința Cluj (d), Petrolul (a), Progresul (a).

DINAMO BUCUREȘTI cu : Dinamo Bacău (d), Petrolul (a), Progresul (d), U.T.A. (d), Minerul (a), Crișana (d), Steagul roșu (a), Steaua (a), Știința Timișoara (d), Știința Cluj (a), Viitorul (a).

DINAMO BACĂU cu : Dinamo București (a), Rapid (d), Viitorul (a), Știința Timișoara (d), C.S.M.S. Iași (d), Minerul (a), Petrolul (a), Progresul (d), Crișana (a), Farul (d).

MINERUL LUPENI cu : C.S.M.S. Iași (a), Dinamo București (d), Crișana (a), Steaua (a), Dinamo Bacău (d) Steagul roșu (a), Rapid (a), Știința Timișoara (d).

Bucureștenii între ei

Mîine, este programată o nouă întîlnire între echipele bucureștene participante la campionatul categoriei A. A intrat în tradiție ca în fiecare an să se alcătuiască un clasament — neoficial — al echipelor bucureștene, întocmit pe baza rezultatelor obținute între ele. După consumarea partidelor din primul cuplaj, acest clasament are următoarea înfățișare :

1.	Progresul	1	1	0	0	5 : 1	2
2.	Rapid	1	1	0	0	2 : 1	2
3.	Steaua	0	0	0	0	0 : 0	0
4.	Dinamo	1	0	0	1	1 : 2	0
5.	Viitorul	1	0	0	1	1 : 5	0

GOLGETERII

1. *Dumitriu* (Viitorul), *Voinea* (Progresul), *Manolache* (Știința Timișoara), *Bükossi* (Farul), cîte 4 goluri fiecare.

2. *Matei* (Viitorul), *Eftimie* (Dinamo București), *I. Ionescu* (Rapid), *Ciosescu* (Farul), *Tabarcea* (Petrolul), *Popescu* (Viitorul), *Dridea* I (Petrolul), cîte 3 goluri fiecare.

3. *Voinea* (Steaua), *Stoicescu* (C.S.M.S. Iași), *Sasu* (U.T.A.), *Marcu* (Știința Cluj), *Floruț* (U.T.A.), *Tîrlea* (U.T.A.), *Codreanu* (Rapid), *Ozon* (Rapid), *Mițaru* (Știința Timișoara), *Adam* (Știința Cluj), *Hașoti* (Steagul roșu Brașov), *Popescu* (Știința Cluj), *Milea* (C.S.M.S. Iași), *Mafteuță* (Progresul), *Stancu* (Farul), cîte 2 goluri fiecare.

După etapa de duminică numărul jucătorilor care au înscris cîte patru goluri s-a mărit cu doi : Manolache și Bükossi.

• VARIETĂȚI • VARIETĂȚI •

Record mondial al... penaltiurilor

La turneul de fotbal pentru „Cupa Eliberării" desfășurat pe stadionul Republicii din București, echipele Rapid și Steaua au executat fiecare cîte 10 lovituri de la 11 m. pentru a se cunoaște formația căreia trebuia să-i fie atribuit trofeul. Cu cele 20 de penaltiuri jucătorii celor două echipe erau cît pe ce să stabilească un ...record mondial. Nu au reușit întrucît, după cum scrie ziarul austriac „Arbeiter Zeitung", „recordul mondial" al penaltiurilor a fost stabilit la începutul acestei luni în Belgia cu prilejul desfășurării unui turneu internațional de fotbal. Aici, s-au executat nu mai puțin de 26 de lovituri de la 11 m. pentru a putea fi cunoscută cîștigătoarea meciului dintre echipa belgiană C. S. Brûge și formația italiană A. S. Como.

După scurgerea celor 90 de minute de joc tabela de marcaj indica un rezultat de egalitate : 2—2. În continuare fiecare echipă a beneficiat de cîte două lovituri de la 11 m., dar scorul a fost iar egal : 3—3. Potrivit regulamentului turneului s-au acordat din nou cîte 5 penaltiuri fiecărei echipe care trebuiau să fie executate de cîte cinci jucători diferiți. Atît fotbaliștii de la Brûge cît și cei de la Como au introdus de cîte trei ori balonul în plasa adversarilor astfel încît tabela de marcaj indica acum rezultatul de 6—6. Cum era și firesc a urmat o nouă prelungire pentru executarea penaltiurilor și acum a venit rîndul celorlalți șase jucători, inclusiv portarul, ai fiecărei echipe, să-și demonstreze măiestria în astfel de lovituri. Numai un noroc a făcut ca belgienii să înscrie de data aceasta patru goluri față de numai două ale italienilor pentru că altfel jocul cu penaltiurile trebuia să fie luat... de la început !

Recunoștință

Nimic nu este mai plăcut pentru un sportiv decît aplauzele miilor de spectatori atunci cînd reușește să obțină o performanță remarcabilă. Dar nu întotdeauna recunoștința suporterilor se manifestă prin aplauze. Există și alte metode, cîteva dintre ele fiind oarecum ieșite din comun.

După ultimul record al Franței stabilit în proba de săritură în lungime de Ali Brakchi nu mică a fost surpriza atletului cînd, după cîteva zile, a primit prin poștă un plic imens. Înăuntru era o scrisoare din partea unei admiratoare, scrisoare care avea o lungime de... 7,75 m. — adică exact lungimea sărită de sportivul francez.

O surpriză oarecum asemănătoare a avut și aruncătorul mexican de disc, Oviedo. Acesta, după ce a stabilit un nou record al țării sale cu rezultatul de 53,34 m., a primit o invitație din partea unui fermier de a petrece... 53 de zile și jumătate în ferma lui de lîngă Oaxaca.

În sfîrșit, performanța stabilită de sprinterul brazilian Pinheiro care a alergat 100 m. plat în 10"5/10 (record personal) a fost cîntărită... cu ouă. Într-adevăr, el a primit din partea unui suporter 10,5 kg. ouă.

magazin medical

Medicul vă sfătuiește

RUXANDRA MARINESCU - Crețești : *Vă vom satisface dorința și vom publica un articol despre miopie. Nu credem că va apare o broșură numai cu această temă.*

RIMULESCU - Arad : *Clima marină nu vi se potrivește deloc. Dimpotrivă, vi s-ar recomanda să vă petreceți concediile în stațiuni situate la deal. Poate un consult la un medic neurolog v-ar fi de folos.*

R.C.-Ploiești : *Fără îndoială că aveți dreptate. Medicul psihiatru sau neurolog vă poate fi de folos. La policlinica de care aparțineți veți primi îndrumări în acest sens.*

UN ABONAT DIN FOCȘANI : *Sugestiile dvs. sînt interesante. Se vor lua în studiu și în limita posibilităților se va ține seama de ele.*

A. CRAIOVA : *Din păcate nu există o rețetă care să vă poată ajuta să vă îngrășați numai în partea superioară a corpului. În ceea ce privește părul, credem că va beneficia în urma unor frecții cu sebopderm. Umflarea gleznelor probabil că nu este în legătură cu o boală de rinichi, dar adresați-vă medicului internist de la policlinica de care aparțineți.*

ARDEIUL IUTE

Adresăm rîndurile de mai jos tuturor acelora care consideră că ciorba sau mititeii n-au nici un haz fără o doză bună din tradiționalul ardei verde, renumit pentru iuțeala lui.

Să reconstituim un moment din experiența fiecăruia. Ciorba din fața noastră nu e îndeajuns de picantă. Decupăm cîteva bucățele dintr-un ardei verde și gustăm... nu, încă nu e destul. Continuăm și mai gustăm o dată. Tot mai trebuie. În sfîrșit, acum putem să ne oprim : doar o lingură, și ni s-au umplut ochii de lacrimi. Cum nu totdeauna ne place să ne recunoaștem greșelile, înghițim cu stoicism toată farfuria, pînă la ultima picătură.

— Bine, veți spune dv., a fost un accident. În mod obișnuit nu se întîmplă așa.

De acord. Dar în mod obișnuit se întîmplă să absorbim cantități totuși prea mari din acest condiment, care este un puternic iritant al mucoaselor și expune cu timpul la o serie de afecțiuni ale stomacului, intestinului și căilor biliare. Se știe ce senzație insuportabilă de usturime rezultă numai dacă am dus din greșeală la ochi mîna în care am ținut un ardei iute...

— Dar stomacul nu ustură niciodată, oricît de iute ar fi mîncarea !

Ba îl ustură destul, numai că nu ne-o spune. Mucoasa gastrică, spre deosebire de mucoasa oculară sau de mucoasa bucală, este lipsită de sensibilitate conștientă. Durerea de stomac, care va trăda suferința acestui organ, are la bază un mecanism mai complicat.

— Așa o fi. Dar dați-mi voie să vă spun că tata mare, azi om la peste optzeci de ani, a mîncat toată viața lui ardei iute și niciodată n-a știut ce înseamnă durerea de stomac.

Să-l felicităm pe tata mare pentru rezistența organismului său. Iar pentru că vă place argumentul-exemplu, vă oferim la rîndul nostru exemple, cu miile și de toate gradele. Dacă doriți, putem începe cu un mic raid prin farmacii, unde vom face cunoștință cu cumpărătorii fideli de bicarbonat și-i vom ruga să ne povestească despre obiceiurile lor alimentare (în treacăt fie zis, aceștia ar face mai bine să nu se trateze singuri și să se adreseze de pe acum medicului). Apoi vom merge prin sălile de așteptare ale policlinicilor și la urmă pe la cîteva paturi de spital ocupate pentru gastrită cronică, maladie ulceroasă, hepato-colecistite etc. etc....

— Știți că asta-i bună ! Va să zică, toți aceștia sînt victimele ardeiului verde !

Nu, fără îndoială că nu. Mai există și boiaua, piperul, muștarul, ceapa prăjită, oțetul. Iar dacă vom preciza că în producerea maladiilor amintite acționează de obicei un complex de factori, printre care nu condimentele iuți ocupă întotdeauna locul principal, sînteți mai mulțumit ?

— Cu alte cuvinte, să mîncăm numai alimente fade, fără nici o savoare..

Nicidecum. Condimentele au un rol important, deoarece mîncarea se digeră cu atît mai bine cu cît este mai gustoasă. Dar în folosirea condimentelor iuți există o anumită limită, un prag destul de coborît, dincolo de care începe abuzul. Este limpede că nu avem nici un interes să supunem organele noastre digestive unei iritații continue. După cum ar fi greșit să considerăm că putem la infinit — fără a fi pedepsiți — să vînăm admirația celorlalți meseni demonstrîndu-le cum sîntem în stare să mușcăm din ardeiul iute și să-l mîncăm întreg, cu zîmbetul pe buze.

— Bine, dar ardeiul are vitamine. Nu spuneți dumneavoastră tot mereu că vitaminele..

Să fim serioși. Paguba poate fi compensată înzecit cu o singură feliuță subțire dintr-o roșie.

Dr. AL. GHEORGHIU

Noi produse din mase plastice

Masele plastice capătă o utilizare din ce în ce mai mare în producția unor bunuri de consum. Produsele realizate din mase plastice prezintă avantaje față de cele realizate din metal sau din lemn : sînt mai ușoare, mai ușor lavabile și mai igienice. Rișnițele de cafea, farfurioarele, cești-le și diferite alte produse realizate din mase plastice sînt mult solicitate.

Fabricile producătoare realizează în momentul de față noi produse care vor fi expuse la cel de al IV-lea Pavilion de mostre pentru a sonda părerea și gustul cumpărătorilor. Noile produse sînt practice și vin în sprijinul gospodinelor.

Dar, utilizarea maselor plastice nu se oprește aici. Ele pot fi folosite și pentru mobilierul ușor, destinat holurilor și grădinilor. Mobilierul metalic în combinație cu masa plastică (s-a rezolvat problema rezistenței acestora la lumină solară și intemperii) vine să înfrumusețeze holurile și balcoanele noilor locuințe.

În general, masele plastice tind să ia locul minerelor la cuțite, la diferite mașini de tocat și măcinat, dovedindu-se un bun înlocuitor al lemnului. Și să nu uităm despre încă un avantaj al maselor plastice și anume coloritul lor reușit care le fac atrăgătoare.

CAD FRUNZELE

Cîteva modele de mantouri moderne, foarte ample. Linia umerilor ușor căzută, e în armonie cu baza lor, evazată.

Desene de Tanți PFENNINGS

SFATURI MODA COSMETICĂ GOSPODĂRIE

SFATURI COSMETICE

Zeama de castraveți trebuie pregătită din timp astfel încît s-o puteți folosi fie ca atare, fie s-o adăugați la diverse creme ; — veți proceda în felul următor : alegeți castraveți mari, bine copți, îndepărtați coaja, dați prin mașina de tocat carne și strecurați printr-un tifon. Lichidul obținut îl lăsați 12 ore în repaus apoi îl filtrați prin vată. Pentru ca laptele de castraveți să poată fi păstrat un timp mai îndelungat veți adăuga la 1 kg. de zeamă 250 g. alcool de 90°. Turnați în sticle bine spălate și uscate, le închideți ermetic și le păstrați la loc uscat și răcoros (Liliana V. Vaslui).

Seara înainte de culcare veți șterge obrazul cu următoarea loțiune : sulf pp 5 g., oxid de zinc 5 g., rezorcină 1 g., camfor 1 g., glicerină 10 g., alcool de 90° 30 g., apă distilată pînă la 120 g. Înainte de întrebuințare veți agita bine sticla. A doua zi dimineața veți spăla obrazul cu apă călduță și numai de 2 ori pe săptămînă și cu săpun. Veți suprima din alimentație murăturile, mezelurile, brînza fermentată, alcoolul, conservele, condimentele. Dacă după 2 luni coșurile continuă să apară este necesar să vă adresați unui medic dermatolog (Mia I.).

În afară de depilatorul „NIVEA" pe care l-ați folosit pînă în prezent vă recomand un depilator pe bază de colofoniu (500 g.) și ceară galbenă (125 g.), care este mai eficace în sensul că părul începe să crească deabea după 1—1½ luni. Se prepară în felul următor : topiți împreună cele 2 substanțe apoi lăsați să se răcească pînă la o temperatură suportabilă de către piele, fără a-i produce arsuri. Cu ajutorul unei pensule late aplicați depilatorul sub formă de fâșii longitudinale pornind de sus în jos. După întărire le îndepărtați brusc trăgîndu-le în sens invers față de cum le-ați aplicat. După depilare regiunile respective se dezinfectează cu alcool și se pudrează cu pudră de talc. Operația este destul de dureroasă și este preferabil să fie făcută de o altă persoană. De altfel la secțiile de cosmetică de pe lîngă saloanele de coafură se execută depilarea părului de prisos de către specialiste Adresa redacției este : Piața Scînteii nr. 1, pentru Revista Magazin — sfaturi cosmetice. Ne puteți scrie ori de cîte ori aveți nevoie (Julieta Cristea).

Bronzarea artificială se poate obține cu diverse substanțe chimice dintre care cele mai folosite sînt cele cu permanganat de potasiu sau cu tanin — în proporție de 1% permanganat de potasiu sau 5% tanin. Nu v-aș sfătui să le folosiți pentru față, mai sănătos este să vă expuneți obrazul la soare.

Genele vor fi periate zilnic cu ulei de ricin proaspăt. Părul îl puteți deschide puțin folosind o esență tare de ceai de mușețel (EVA).

În momentul de față nu aveți nimic de făcut decît să continuați să dați cu ulei de ricin și să aveți răbdare. Pe viitor sper că v-ați lecuit să mai ascultați de sfaturile diverselor binevoitoare (Bal. Lucica).

MARI E. MARICICA, LUCREȚIA S-IAȘI, RODICA-TG. MUREȘ, SUZANA, TOMA ION sînt rugați să-și indice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poștă.

Anca BOGDAN

Ghidul gospodinei

Pregătirea murăturilor

ÎN SARAMURĂ

De obicei murăturile în saramură se pun în butoiașe mici care trebuie și ele să fie pregătite înainte de a le întrebuința. De pildă, trebuie să le spălăm și să le opărim cu mai multe ape. La sfîrșit le frecăm bine de tot cu peria. Dacă au cumva miros de mucegai este indicat să stingem puțin var în ele. După aceia însă le clătim cu multă apă rece. La sfîrșit frecăm pereții butoiului cu un mănunchi de usturoi pus într-o cîrpă curată. Procedăm apoi la aranjarea murăturilor. Alegem zarzavaturi foarte proaspete și nevătămate, altfel se moaie în timpul iernii. Luăm : pătlăgele verzi, gogonele, castraveciori, ardei verzi lungi, pepeni mici verzi, țelină, morcovi, pătrunjel-rădăcină, puțină varză roșie și albă, fasole grasă. La fundul putinei se pun frunze de vișini și foi de viță. Așezăm legumele alternativ, iar printre ele cîteva foi de vișin. Ultimul rînd va fi format din foi de vișin și viță. Separat se pregătește saramura care se toarnă clocotită deasupra. Proporția de sare este următoarea : la 1 litru de apă 50—60 g. sare și 4 linguri de oțet. Se astupă după aceia bine butoiul cu un dop care se smolește ca să nu curgă zeama din butoi. Timp de 10—15 zile se rostogolește butoiul, pentru ca să se amestece bine saramura cu murăturile. După aceia se așează putina în pivniță la un loc uscat și nu aproape de ușă sau fereastră pentru a nu îngheța în timpul iernii.

ÎN OȚET

Murăturile în oțet se pun în borcane de 10—15 litri. Și pentru aceasta se aleg ardei lungi verzi, ardei grași, ceapă arpagic, foi de tarhon, morcovi, conopidă, fasole grasă. La fundul borcanului, bine spălat, se pune un strat de foi de viță apoi legumele arătate mai sus, bine spălate în mai multe ape. Peste ele se așează o cîrpă curată în care am pus făină de muștar și boabe de coliandru. Separat se fierbe oțet de 9 grade diluat cu o treime apă, cu sare 50—60 g. la kilogramul de lichid, piper, foi de dafin, o lingură de zahăr. După ce a dat cîteva clocote se lasă să se răcească puțin și apoi se toarnă peste murături. Se leagă bine cu celofan și se așează în cămară la loc uscat.

GOGOȘARI ÎN OȚET

Se aleg gogoșari frumoși, se taie cozile și se înțeapă în 2—3 locuri cu furculița. Se așează în borcan împreună cu felii de morcovi crestate pe mărgini. Peste ei turnăm oțet, care în prealabil a fost diluat în următoarea proporție : 2 părți oțet și una apă. Oțetul trebuie să fiarbă cu sare, foi de dafin, piper boabe, zahăr sau miere o lingură. Cantitățile sînt cele de mai sus. Cînd oțetul s-a răcit foarte puțin îl turnăm peste gogoșari. Se leagă cu celofan.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Supă de legume ; musaca de vinete ; tartă de pere.
— Dovlecei cu smîntînă ; vrăbioare cu sos de roșii — cartofi piure ; struguri.
— Supă de roșii ; varză cu carne ; cremă de vanilie.
— Suflé de conopidă ; ardei umpluți cu orez ; compot de mere.
— Mazăre cu frigănele ; friptură la cuptor — salată ; strudel de mere.
— Supă de găină ; pilaf de pasăre ; compot de fructe.
— Ciorbă de pește ; pește prăjit sau la cuptor — salată ; tartă cu struguri.

CURIERUL NOSTRU

ȘTEFAN P. — Este și acesta un obstacol dar nu dintre cele mai greu de trecut. Se pare totuși că împotrivirea de care vorbiți este cauzată de unele informații greșite. Din păcate asemenea „binevoitori" se mai găsesc pe alocuri. Este de datoria dv. să mergeți personal și să restabiliți adevărul. Dovezi aveți din belșug. După aceea, discutați și cealaltă problemă, prezentînd în mod concret intențiile dv. Sîntem convinși că veți reuși să realizați ceea ce doriți amîndoi. Este bine totuși să acceptați amînarea care vi se propune. În fapt este vorba doar de cîteva luni, timp pe care-l puteți folosi pentru pregătirile necesare.

G. R. — CÎMPULUNG. — Încercările dvs. de a-l ajuta nu au dus la rezultate prea bune. După cum recunoașteți și dvs. este foarte greu să-l determinați singură să renunțe la așa-zișii prieteni cu care se întîlnește destul de des în ultimul timp. Ceea ce nu ați reușit dv. decît în parte, vor reuși cu siguranță tovarășii săi de muncă. Faceți apel la sprijinul acestora. Este păcat ca un om cu atîtea calități să se lase influențat de alții în rău. Aveți datoria ca dv. împreună cu cei de la locul său de muncă, să-l ajutați să redevină iar omul demn și apreciat care era în urmă cu un an.

PIRIUL REPEDE : Sîntem convinși că intențiile dv. actuale se vor duce cît de curînd pe... pîriul repede. Este normal ca la vîrsta dv. să exagerați unele lucruri, dîndu-le o importanță pe care n-o merită. Totul a fost o glumă, am zice noi, de prost gust, pe care dvs. ați privit-o ca un lucru serios. V-ați ales cu cîteva emoții, care vă vor face să gîndiți mai mult altă-dată. Proiecte de viitor ? La vîrsta dv., vacanța, excursiile, albumele de vederi, pregătirile pentru noul an școlar.

ANCA A. — Materialul respectiv este interesant prin scopul pe care și-l propune. Vom ține seama de sugestia dv. și-l vom valorifica. Credem că ar fi bine să încercați și dv. să scrieți povestiri pe astfel de teme. Subiecte aveți suficiente chiar din activitatea și experiența dv., iar înclinația spre scris nu vă lipsește. Așteptăm să primim cît de curînd nu numai teme, dar și povestiri din partea dvs.

N. N. NICU. Într-unul din numerele trecute ale revistei noastre am scris mai pe larg despre acest lucru. Este adevărat că subiectul respectiv necesită încă multe comentarii și explicații. De aceea vom ține seama de propunerea dv. și vom reveni sub forme diferite asupra temei care vă interesează.

Arhitectură de interior

Aranjamentul și decorarea cît mai frumoasă și modernă intră în preocuparea tot mai numeroșilor oameni ai muncii ce se instalează în noul lor cămin. În sugestiile de mai jos se pune mult accent pe pereții colorați în armonie cu mobila și într-o culoare plăcută și neobositoare ochiului. De asemenea, cîte un perete gen mozaic este de mare efect. Cum se vede în schițe, cu mobilier sumar și simplu se pot obține combinații foarte frumoase punînd în valoare cu gust și capitolul culorii.

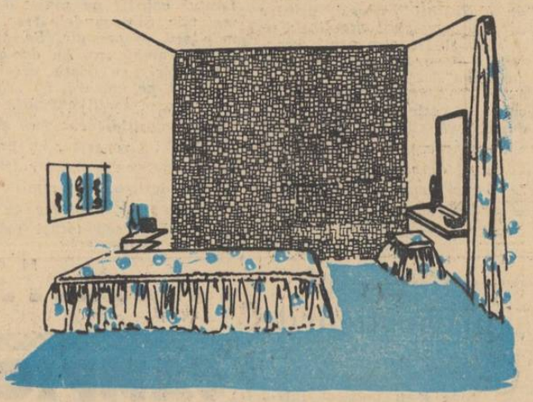

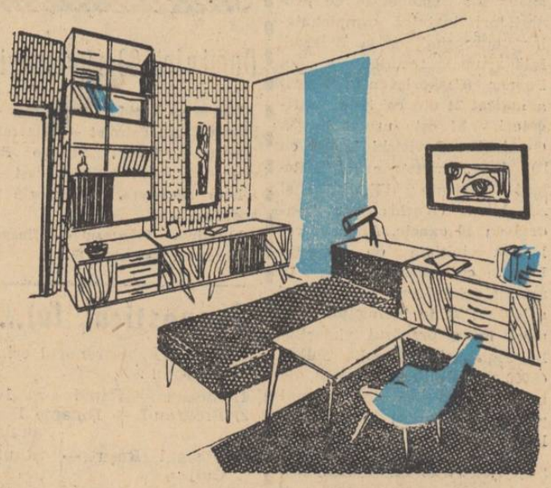

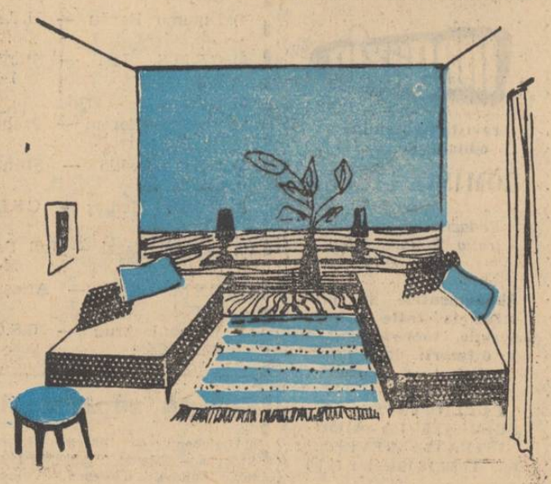

Din tratamentul hipertensiunii arteriale

Datorită noii orientări a medicinei, de a pune accentul nu numai pe tratarea unei boli constituite, ci de a preveni producerea bolii (profilaxie) prin înlăturarea cauzelor care o generează, și în tratamentul hipertensiunii arteriale în general se cunosc azi o serie de măsuri profilactice.

Hipertensiunile arteriale „simptomatice" din cadrul unor boli nervoase, endocrine, renale etc... beneficiază de tratarea însăși a acestor boli, depășind tema noastră. Boala hipertonică (produsă de o stare de nevroză, o tulburare a activității nervoase superioare), poate fi însă de multe ori prevenită, de la primele „șalturi" ale tensiunii arteriale, prin realizarea unor condiții de repaos pentru sistemul nervos. Frămîntările „sufletești" (psihice) care rezultă din conflicte emoționale, contrarietăți profesionale, nemulțumiri neexprimate, sînt tot atîtea cauze care favorizează apariția stării de nevroză în general, care poate duce apoi către boala hipertonică. Această slăbire a activității nervoase superioare, a creierului, este favorizată de cele mai multe ori de un sistem de viață nefiziologic, de muncă în salturi cu surmenaj intelectual, de ore de masă și somn neregulate, de abuz de toxice (tutun, alcool) de zgomote, elemente care se acumulează treptat, treptat, pentru a isbucni apoi aparent „în plină sănătate".

Nu toți indivizii care trăiesc în astfel de condiții fac însă boala hipertonică, ci doar acei înzestrați cu o mai mare sensibilitate a aparatului cardiovascular, care la emoții, efort, frig, răspund cu creșteri prelungite ale tensiunii arteriale. Cunoașterea acestor condiții favorizante dezvoltării bolii hipertonice ne obligă să luăm de îndată măsurile, aș spune chiar de „auto-apărare", corectîndu-ne singuri modul de viață neadecvat.

Odată boala constituită, evoluția ei poate fi oprită și obținută chiar întoarcerea la normal din stadii avansate uneori, dacă se respectă cu atenție recomandările medicale.

Din păcate, unii bolnavi consideră că este suficient a respecta prescripția medicului numai în privința medicamentelor, permițîndu-și abateri de la modul de viață. Medicamentele singure nu vindecă însă nici o boală, cu atît mai puțin boala hipertonică, rezultată din turburări complexe în organism și între organism și mediul înconjurător.

Pe lîngă modul de viață amintit, alimentația joacă un rol deosebit în viața unui bolnav hipertensiv, căci alimentele, atît cantitativ, cît și calitativ, influențează mecanismele de reglare ale tensiunii arteriale, acționînd atît pe elementele nervoase, cît și pe cele endocrine sau humorale (glande endocrine, rinichi etc.), sau asupra peretelui arterial.

Aportul mărit cantitativ și calitativ (grăsimi, dulciuri, făinoase) favorizează instalarea obezității și a arteroslerozei (încărcarea cu grăsimi a arterelor), afecțiuni care pot complica o boală hipertonică, favorizînd apariția diferitelor accidente cardiace, renale sau nervoase, căci ambele infecțiuni produc și o suprasolicitare a aparatului cardiovascular. Tot atît de nefavorabilă este și atitudinea unor bolnavi care cred că slăbind forțat (subalimentație de fapt) ar realiza scăderea tensiunii arteriale, în timp ce în realitate își agravează tulburarea nervoasă și dereglarea vasculară.

Alimentația trebuie să fie completă, conținînd adică principiile alimentare necesare organismului: proteine (carne, brînză, lapte, albuș de ou, leguminoase), grăsimi (de preferință uleiuri vegetale, puțin unt și smîntînă) zaharuri (zahăr, făinoase, dulciuri) vitamine și săruri minerale (fructe, legume și zarzavaturi). Cantitatea de carne trebuie să fie moderată, excluzîndu-se carnea grasă (pasăre, porc, slănină, afumături), căutîndu-se ca proteinele să fie asigurate și din leguminoase (fasole, mazăre) grăsimile animale, viscerele (creier, ficat, rinichi etc.) fiind bogate în colesterol, favorizează arterioscleroza și sînt contraindicate. Excesul de zaharuri (dulciuri, făinoase) prin faptul că duc la îngrășare și favorizează deci arterioscleroza, nu este indicat la obezii hipertensivi.

Legumele, zarzavaturile și fructele, prin conținutul mare în vitamine și săruri, prin faptul că nu îngrașe, prin faptul că produc o adevărată ușurare a funcției diferitelor organe interne, sînt indicate, uneori chiar sub forme unor cure de 1—2 zile pe săptămînă, sau chiar mai mult (așa zisul regim în „zig-zag" recomandat de savantul sovietic Pavzner).

Cercetările actuale au arătat (prin statistici numeroase și cercetări chimice) că în menținerea sau scăderea hipertensiunii arteriale, un rol deosebit de important îl are clorura de sodiu (sarea de bucătărie).

În sînul unor populații care consumă extrem de puțină sare de bucătărie, hipertensiunea arterială este necunoscută sau este extrem de rară, în timp ce la alte populații care consumă în exces sarea, hipertensiunea este mai frecventă.

Pe de altă parte regimul fără sare sau eliminarea sării din organism prin folosirea unor medicamente, s-a dovedit a fi element de bază în tratamentul hipertensiunii arteriale. Sarea de bucătărie este o substanță care nu numai că reține apa în corp, dar mărește și starea de contracție a musculaturii pereților arteriali, prin ambele mecanisme favorizînd creșterea tensiunii arteriale.

Un regim alimentar complet fără sare este dificil de realizat, dar dacă suprimăm cu totul adaosul de sare în alimente, organismul va primi zilnic 2—4 gr. de sare conținută în mod natural în alimente (carne, lapte, legume etc.), ceea ce este îndeajuns pentru nevoile sale. Reducerea sării este bine tolerată în general (fiind vorba doar de suprimarea unui obicei culinar) trebuind însă a fi făcută numai sub control medical.

În condițiile unui aport scăzut de sare, lichidele (apă, ceaiuri, lapte, supe, etc.) pot fi consumate în cantități de 1,5 litri pe zi, în raport cu anotimpul și munca prestată.

Bolnavul hipertensiv trebuie să-și cruțe sistemul nervos și aparatul circulator, de acțiunea unor toxice cotidiene (obișnuință cîștigată de altfel) cum sînt tutunul (favorizează spasme vasculare), alcoolul (slăbește activitatea nervoasă superioară) și uneori cafeaua (excitant nervos). Tot cu scopul de a cruța aparatul cardio-vascular, se recomandă evitarea meselor abundente (ridică valorile tensiunii arteriale) mai ales seara.

Bineînțeles că datele arătate pînă în prezent, au un caracter general, căci fiecare bolnav are particularitățile sale de constituție, de stadiu de boală, de absența sau prezența unor complicații organice (cardiace, renale, cerebrale), care determină și o gradare diferențiată a acestor indicații, gradare ce o poate face numai medicul ce îngrijește bolnavul.

Dr. M. C.

La cel de al IV-lea Pavilion de mostre ce se va deschide în curînd în Capitală, un loc însemnat îl vor ocupa confecțiile. Fabrica de confecții și tricotaje „București" va prezenta un număr însemnat de modele noi de confecții pentru bărbați, femei și copii. Iată cîteva din aceste modele :

— Pardesiu bărbătesc, încheiat la un rînd, cu trei nasturi și cu buzunarele tăiate. Croiala este dreaptă, iar lungimea modernă.

— Sacou bărbătesc cu croiala modernă, lejeră, încheiat la un rînd, cu buzunare aplicate și cu garnitură de tighele.

— Un model nou de pardesiu din stofă ecosez, cu mîneca kimono, cu guler degajat și încheiat la un rînd de nasturi.

Fotografii : Dumitru LĂZĂRESCU

UMOR STRAIN

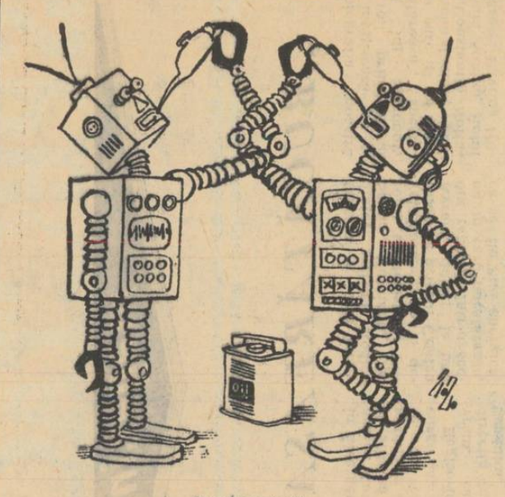

Bruderschaft

— Mărci poştale mi-ai adus ?

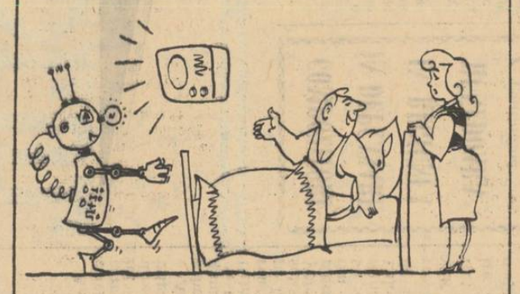

— L-am comandat special ca să facă gimnastică pentru mine.

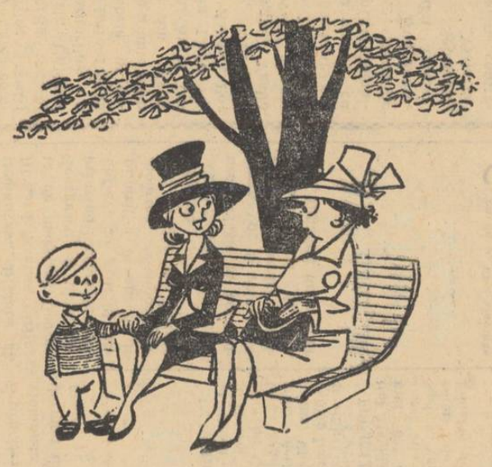

— Nu ştie să citească, dar ştie să dea drumul la televizor !

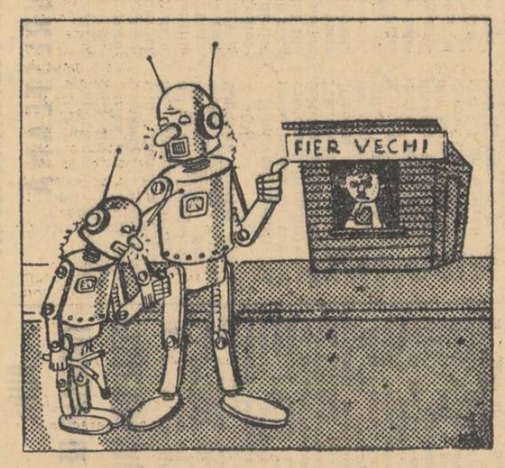

— Dacă nu eşti cuminte, te dau lui nenea de colo !!!

Fără cuvinte !

POŞTA REDACŢIEI

T. CARAMAN — Bucureşti : **De data aceasta poezia „La biblioteca satului" nu se ridică din punct de vedere calitativ la nivelul celor anterioare publicate la rubrica aceasta. Nu vă rămîne decît să vă încordaţi şi mai bine lira pentru a o face să cînte mai frumos.**

MIHAI SIRBESCU — Constanţa : **Ne scrieţi că dacă nu sînt bune caricaturile ce ni le trimiteţi, putem să le transformăm pe ici, pe colo, în punctele esenţiale...**

După părerea noastră, acest lucru nu este bun deoarece a „retuşa" un desen înseamnă a-l face din nou, în alt stil, într-o altă viziune. Aici nu este vorba de pus o virgulă, de schimbat un cuvînt. Iată pentru ce vă sfătuim să lucraţi mai mult. Foarte mult chiar.

Care este primul desenator român ? E grea întrebarea ce ne-o puneţi. Atît de grea că nu vă putem da un răspuns. De asemeni, nu putem preciza care este „cel mai bun desenator". Sînt atîţia. Şi-apoi, părerile, în această privinţă sînt împărţite.

Întrebarea, în cît timp vă răspundem la scrisoare este simplă : socotiţi cît a trecut de la expedierea ei şi pînă la apariţia acestor rînduri.

VIOREL PUTIN — Moldova Nouă : **Poezia „Scrisoarea mamei" are un caracter intim, care nu depăşeşte cadrul familial. Or, revista se adresează unui cerc larg de cititori cărora trebuie să le ofere lucruri care să corespundă gustului lor.**

MARIA BARNA — Bilbor (Topliţa) : **Şcoala de muzică cea mai apropiată ce doriţi să o urmaţi se află la Cluj.**

D. BEJENARU — Timişoara : **Controversa cu colegii se poate considera încheiată. Nargis este soţia lui Raj Kapur. Vizita de care vorbiţi a fost făcută de amîndoi.**

SANDU ŞI EUGENIA — Buşteni : **Facultate de istorie are şi Universitatea din Bucureşti.**

SILVIU MITRESCU — Bucureşti : **Ceea ce ne-aţi spus-o în versuri, v-o spunem în proză : „mai încercaţi !" Spunem aceasta, fiindcă realmente întrezărim ceva. Nu ne îndoim că ne veţi lua în serios sfatul.**

D. B. — Roşiorii de Vede : **Înainte de a vă răspunde vă publicăm aşa-numitul „răspuns răspunsului redacţiei" care zice astfel :**

Cu fruntea sus mi-aştept sentinţa
Şi spun oftat dar răspicat,
Poezia-i greu de abordat
Ştiam deci... că-s nevinovat.

Într-adevăr poezia-i greu de abordat, dar de ce să fiţi dv. vinovat ? Nereuşita, în materie de poezie, nu o considerăm o vină, ci un prilej de învăţătură. Altădată veţi face tot posibilul ca ea să fie mai bună.

Eu, familia şi... „Ghidul automobilistului" !

Tărăboiul s-a deslănţuit într-o duminică dimineaţa, cînd, instalat comod în fotoliul din sufragerie îmi citeam ziarul, nu fără a-mi arunca din cînd în cînd privirea spre odraslele mele Gigel şi Dănuţ care instalaţi la o masă jucau un interesant joc geografic. Pentru a-şi putea controla exactitatea răspunsurilor, le împrumutasem **Ghidul automobilistului** pe care-l primisem la un concurs cu premii, organizat de ministerul unde lucram.

(N-aveam de unde să bănuiesc „drama" pe care o va produce ghidul „buclucaş" în sînul familiei mele dragi !)

Tihna noastră era turburată numai de soacră-mea care instalată pe un scaun de lîngă uşe, bătea de zor nişte albuş de ou. O privii cu reproş, făcîndu-i semn că deranjează copiii, lucru de care păru că nu se sinchiseşte, deoarece continua să-şi bată albuşul într-un ritm şi mai infernal.

Deodată îl auzii pe Gigel strigînd : **Strîmba !**

Mama soacră încremeni cu castronul în mînă. Mie îmi alunecară ochelarii de pe nas.

Pe uşe, îşi băgă capul o vecină de apartament :

— „Bună dimineaţa ! Mă iertaţi că vă deranjez. N-aveţi să-mi împrumutaţi un pahar cu zahăr ?"

— Cum să nu ! Imediat, răspunse mama soacră.

— **Flăminda !** strigară copiii în cor.

Vecina ieşi trîntind uşa. Mă ridicai în picioare decis să pun lucrurile la punct ! Prin uşa întredeschisă se auzii glasul nevesti-mii :

— „Dragă Costică, vino puţin în bucătărie !"

— **Gura !** strigă Dănuţ.

O linişte cumplită se aşternu în sufragerie. De afară se auziră voci de copii : — Gigele, Dănuţ, veniţi afară să ne jucăm !

Gigel, privi spre geam, apoi cu aerul cel mai inocent i se adresă lui Dănuţ : — **Ologi !**

— **Ciumaţi !** îi răspunse acesta.

Momentul era dramatic. Pe uşe intră nevastă-mea care ne întrebă matern : — Ce faceţi aici cuminţeilor ?

— Bine mămico dragă, răspunse Gigel, apoi către Dănuţ: — **Caţa !**

Asta era prea de tot ! Am sărit din fotoliu şi m-am repezit spre ei !

— **Turbatu !** i-am auzit pe amîndoi strigînd în cor.

Am ridicat mîna decis să-i... dar ţipetele nevesti-mii şi glasul lui Gigel m-au readus la realitate.

— Ce ai cu noi, tăticule ?

— De ce ne întrerupi jocul ? îndrăzni Dănuţ...

— Care joc ? i-am întrebat fierbînd.

— Jocul nostru geografic. Tocmai vroiam să-ţi mulţumim. Din ghidul tău am aflat nişte denumiri grozave...

Şi începu să-mi citească din ghid : **Strîmba, Pîrlita, Flăminda, Gura, Caţa, Ologi, Ciumaţi, Bivolita, Rîioasa, Turbatu...**

Le-am smuls ghidul din mînă şi m-am repezit spre dormitor unde m-am încuiat. Acolo, nevenindu-mi să cred, am aflat că în ţară la noi mai există comune care se numesc : **Ciomăgeşti, Cîrpiţi, Degeraţi, Goala, Gropile, Găuri, Hîrtoapele, Maidan, Miroşi, Oaia, Oasele, Porceşti, Putreda, Pielea, Timpeni** şi altele de acest fel.

Dar tot în acelaşi ghid am găsit şi denumiri care mi-au umplut inima de mîndrie : **Alex. Ion Cuza, Alexandru Vlahuţă, Avram Iancu, Ciprian Porumbescu, Mihail Kogălniceanu, Tudor Vladimirescu, 23 August şi 30 Decembrie...**

Şi mi-am pus întrebarea : Oare nu s-ar putea găsi pentru comunele ale căror denumiri amintesc vremuri strîmbe, foamete, boală şi mizerie cruntă, nişte nume potrivite vieţii pe care o trăiesc astăzi locuitorii patriei noastre ?

De, mai ştii ? Poate după păţania mea...

Sergiu STANCIU

SAH

O partidă originală

• Ce aţi juca în poziţia aceasta ? Răspunde maestra sportului A. Nicolau

De cîte ori, rejucînd o partidă a unui maestru sau a unui candidat maestru, sau asistînd la o partidă a lor, nu rămînem pe gînduri :

— De ce a făcut oare această mutare?

Şi mintea începe să se pună pe treabă, încercînd să găsească, sau barem să ghicească, planurile de joc ale „maestrului". Iar după ce am găsit — sau presupunem că am găsit — fie ne uităm la mutarea următoare (— cînd rejucăm partida după publicarea ei într-o revistă —) fie aşteptăm nerăbdători desfăşurarea ulterioară a partidei — cînd asistăm la ea. Şi cîtă satisfacţie încercăm constatînd, uneori că, am „ghicit" planul maestrului !

Mai rău este însă cînd nu „ghicim" acest plan şi la întrebarea „de ce o fi jucat oare aşa" nu găsim răspuns. Atunci ce te faci ?

Pentru a da posibilitatea cititorilor şahişti ai revistei noastre de a urmări planul de joc al maeştrilor, al jucătorilor consacraţi, „MAGAZIN" ia iniţiativa organizării unei partide originale de şah, la care vor fi invitaţi să ia parte fruntaşii şahişti ai ţării noastre.

În ce constă această partidă ?

Va fi, dacă vreţi, o partidă în care maeştrii şi candidaţi maeştrii vor fi solicitaţi pe rînd să facă cîte o mutare, pe care să o comenteze într-un mod mai detaliat, introducîndu-ne, pe cît posibil, în laboratorul lor intim de creaţie. În fiecare săptămînă revista noastră va publica deci cîte o mutare — începînd de la mutarea întîi — cu comentariul respectiv, partida urmînd să continuie pînă la decizerea ei.

Pentru prima mutare, cu albul, am solicitat o maestră a sportului, pe campioana R.P.R., Alexandra Nicolau :

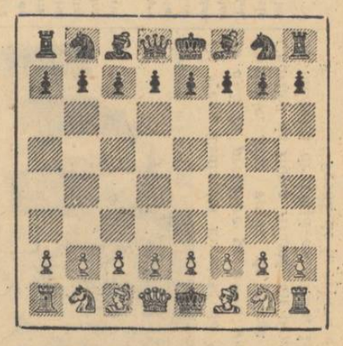

În poziţia de mai sus, la început, ea a jucat 1.e2—e4, comentînd astfel mutarea sa :

„De ce am mutat aşa ? În mod obişnuit, cînd am albele, joc numai e2-e4, pentru că îmi plac poziţiile deschise care rezultă din această deschidere. Prin înaintarea pionului e se deschid dintr-o dată liniile de acţiune atît ale damei din d1 cît şi nebunului din f1, se controlează cîmpurile centrale şi se creează perspective de joc activ, de atac variat".

Urmărind această originală partidă, analizînd atent fiecare mutare, desigur că cititorii noştri şahişti vor avea posibilitatea, într-un mod instructiv, să-şi încerce şi să-şi întărească forţa de joc.

COLŢUL FOTOGRAFULUI AMATOR

15. Să ne facem singuri copiile

Într-unul din „colţurile" anterioare v-am arătat cum să developaţi filme. Acum vă arăt cum obţineţi fotografii prin copiere, prin contact. Etapa următoare, cea mai interesantă, va fi măritul. Posibilitatea de influenţare personală a rezultatelor creşte din etapă în etapă. Copiile contacte sînt doar o etapă intermediară, mai ales cu cît formatul negativului este mai mic. Ele au, pe de o parte valoare de evidenţă, de fototecă, pe de altă parte, pe baza lor putem judeca mai bine decît pe negativ valoarea tehnică-artistică şi — ceea ce este foarte important — putem determina precis încadrarea optimă a viitoarei măriri ca şi tonalitatea cea mai potrivită.

Ia să vedem cum se fac aceste copii prin contact. Pe cei mai mulţi amatori îi sperie chiar şi ideea de laborator. Aşa am păţit cu prietenul meu, şoferul din Predeal. De mult dorea să se ocupe mai serios de fotografie, însă îl oprea frica de „marea complicaţie" a laboratorului. Iată cum l-am vindecat de temerile lui.

I-am spus să cumpere un bec roşu, nişte tuburi de metolhidrochinon pentru revelator, o cutie de fixator şi un plic de hîrtie normală. Seara am astupat fereastra din bucătărie cu o pătură. Pe masa acoperită cu o faţă de masă de nylon am pus trei farfurii adînci de supă (una cu revelatorul dizolvat conform indicaţiilor, una cu apă pură de la cişmea şi a treia cu fixatorul dizolvat în cantitatea de apă prescrisă), o veioză în care înşurubasem becul roşu şi două sticle de geam ceva mai mari decît formatul negativelor, pe care le alesesem cît mai curate.

Cînd totul fusese pregătit, am aprins becul roşu şi am rugat pe soţia şoferului să stingă lumina în bucătărie. Din sertarul mesei, am scos plicul cu hîrtia, l-am desfăcut, am tăiat o fişie subţire — cam de 1 cm. pe 3 cm. — şi restul plicului, împăturit la loc, l-am repus în sertar. Fîşia de hîrtie am pus-o pe unul dintre geamurile pregătite, *cu emulsia în sus*. Deasupra fişiei am pus clişeul, *cu emulsia în jos*, şi, deasupra clişeului am pus celălalt geam, presînd totul bine cu degetele pe margini. Am rugat apoi pe soţia şoferului să aprindă lumina în bucătărie şi s-o stingă la un semn al meu. Am numărat opt secunde şi am făcut semnul ; lumina a fost stinsă. La lumina roşie am introdus fişia în prima farfurie, cea cu revelator. Toţi trei urmăream ce se întîmplă. Clătinînd uşor farfuria ca mereu să vină revelator proaspăt pe hîrtie, am observat că apar nişte urme vagi care se înnegresc din ce în ce ; la un moment dat parcă totul era în regulă, apoi deodată toată suprafaţa s-a înnegrit. Expusesem prea mult fişia la lumină. Am mai făcut cîteva probe cu alte fişii şi la trei secunde expunere, înnegrirea în revelator a înaintat încet pînă cînd, după aproximativ 1½ minute (timp optim de revelare) parcă se oprise. Am scos atunci fişia din revelator, am clătit-o puţin în farfuria cu apă şi pe urmă am lăsat-o să stea cîteva minute în fixator, după care se putea aprinde lumina albă pentru examinare. Proba era bună : părţile care trebuiau să fie albe în fotografie erau albe şi cele negre, erau negre — între ele, cenuşiurile aveau o gradaţie dulce. Procedînd exact ca la probă, însă nu cu o fişie ci cu o hîrtie de mărimea negativului, am obţinut o fotografie foarte bună. — Asta e totul ? — mă întrebă prietenul meu. — Da ! Acum trebuie doar să laşi fotografia să se spele ½ oră în apă curgătoare şi apoi, cu faţa în sus, o laşi să se usuce pe un ziar.

Amatorii care posedă aparate format mic (24/36 mm.) vor tăia filmul în bucăţi de cîte 4 cadre (cu expuneri cît mai apropiate) şi vor face copii contacte dintr-odată pentru cele 4 cadre.

Începeţi să vă faceţi copiile aşa cum am arătat mai sus. Cu vremea, cînd treaba aceasta vă va pasiona, desigur că, mai pretenţioşi, veţi găsi căile pentru a „îmbunătăţi" şi „moderniza" instalaţia de laborator şi procedeele de lucru.

Eugen IAROVICI

PESCARUL SPORTIV

Scoaterea peştelui din apă

Peştele, obosit în urma luptei dusă pentru a scăpa de cîrligul undiţei, va înota lipsit de putere, cu mişcări încetinite, la suprafaţa apei. Fără prea multă dificultate, el va fi adus lîngă mal sau barcă, prin acţiunea de recuperare treptată a sforii şi de aici va trebui scos din apă.

Scoaterea peştelui din apă — departe de a fi o simplă formalitate — cere o tehnică specială care poate fi însuşită numai după oarecare experienţă. Ridicarea peştelui se face în bune condiţiuni, atunci cînd dispunem de uneltele auxiliare necesare pescuitului sportiv.

În acest caz, peştele va fi adus la mal sau la barcă, la o distanţă convenabilă pentru a ne înlesni manevrele de scoatere. În momentul în care distanţa dintre peşte şi locul pe care ne aflăm, permite introducerea mingiocului în apă pentru a scoate peştele, blocăm mulineta cu o mînă, iar cu cealaltă scufundăm mingiocul, fără a-l apropia însă prea mult de peşte pentru a nu-l speria. În continuare, cu ajutorul vergii, vom conduce peştele deasupra mingiocului pînă cînd acesta se va afla exact pe deschiderea lui. În acest moment ridicăm cu hotărîre mingiocul în plasa căruia se va afla acum peştele, şi îl vom aşeza pe un loc ferit de soare.

În cazurile în care avem de a face cu un peşte mare, va trebui să dăm atenţie aşezării lui în mingiog. Pentru a-l lipsi de posibilitatea de a sări înapoi în apă prin arcuirea trupului şi sprijinirea în coadă, vom introduce peştele în plasa mingiogului cu capul în jos sprijinit chiar pe fundul plasei şi nu pe părţile ei laterale.

În situaţiile în care nu dispunem de mingiog, scoaterea peştelui din apă se va face numai în momentul în care acesta, complet obosit, nu mai poate opune niciun fel de rezistenţă. Metoda cea mai simplă constă în asfixierea peştelui prin scoaterea capului din apă şi menţinerea în această poziţie un timp mai îndelungat.

Odată peştele adus la mal, el va trebui omorît. Este de datoria oricărui pescar sportiv să-i curme suferinţele după o luptă atît de pasionantă. Omorîrea cea mai simplă se face prin aplicarea unei lovituri cu un corp tare la locul de îmbinare a capului cu corpul.

Ultima operaţiune o constituie scoaterea cîrligului din gura peştelui. De regulă această îndeletnicire nu dă niciun fel de bătaie de cap, ea efectuîndu-se cu destulă uşurinţă.

M. R.

COOPERATIVA SOARELE

Sediul central str. Lipscani nr. 57, telefon 14.62.27

Confecţionează cu materialul cooperativei şi al clientului, prin unităţile sale din cuprinsul raionului T. Vladimirescu :

— Costume, rochii, taioare, pardesie, paltoane, balonseide etc.

— Lenjerie femei, corsete, sutiene.

— Lenjerie bărbaţi.

— Unitatea din calea Călăraşilor nr. 1. primeşte comenzi de confecţiuni pentru femei şi bărbaţi, balonseide, lenjerie femei, lenjerie pat, corsete, sutiene, mode, lenjerie bărbaţi, remaiat.

— Unitatea specială din str. Lipscani nr. 32 execută trusouri cu plata imediat şi cu plata în rate.

— Închiriază prin unităţile sale din Calea Moşilor nr. 53 şi Bd. Coşbuc nr. 4 costume negre, rochii nailon, voaluri pentru diferite festivităţi, baluri etc.

— Cumpără prin unităţile sale din str. Bărăţiei nr. 43 şi 50 îmbrăcăminte uzată.

— Vinde prin aceleaşi unităţi îmbrăcăminte recondiţionată.

— Unităţile din cal. Moşilor nr. 27 şi 80 sînt amenajate special pentru a executa la cerere diverse reparaţii de confecţii şi lenjerie.

„Cartea prin poştă" în sprijinul şahiştilor

Numeroşi iubitori ai jocului de şah mai ales participanţi la concursurile prin corespondenţă dotate cu „CUPA MAGAZIN", ne-au scris în mai multe rînduri, întrebîndu-ne cum şi-ar putea procura diferite cărţi de şah româneşti şi ruseşti. Între aceşti corespondenţi ai noştri se numără, mai ales, şahişti de la sate şi din centre raionale, care au mai puţine posibilităţi de a-şi procura literatura şahistă curentă.

Interesîndu-ne la „secţia cartea prin poştă" a librăriei „Cartea Rusă" din Bucureşti, Calea Victoriei 42, am aflat unele veşti care vor fi, desigur, pe placul celor amatori să-şi creeze sau să-şi îmbogăţească biblioteca şahistă. Astfel, serviciile „cartea prin poştă" ale librăriei pot satisface cererile celor care doresc să-şi procure cărţile de şah în limba română aflate curent în librării, precum şi cererile privind cărţile de specialitate apărute în limba rusă. La simpla cerere a doritorilor — cerere care trebuie să cuprindă adresa exactă a solicitantului şi titlul cărţii — se trimit lucrările cerute, contra ramburs (plata se face poştaşului, în momentul sosirii volumului sau volumelor solicitate). În cazul în care titlul cerut nu se află în depozitele librăriei, se fac demersuri pentru obţinerea lui.

Între cărţile care pot fi obţinute pe această cale se numără „Cartea şahistului începător" de Levenfisch, „Şahmatnîi ejegodnik 1960" (anuarul şahist pe anul 1960), „Ferzeniie, ladia protiv legkoi figuri" (al treilea volum de finaluri al marelui maestru I. Auerbach) etc.

Odată cu cărţile de şah, doritorii pot primi — la cerere — şi alte volume, — literatură, artă, ştiinţă etc. în română şi în rusă.

Din finala „Cupei Magazin"

ALB: I. Bredan (Petroşeni)	NEGRU: Liviu Ghionea (Bucureşti)
1. e4, c5	17. h4, Ne5
2. Cf3, d6	18. h5, Ne6
3. Cc3, Cc6	19. c.3, d5
4. d4, c : d	20. h : g, h : g
5. C : d4, g6	21. De2, Rg7
6. Ne3, Cf6	22. Td1, Nd6
7. Ne2, Ng7	23. Db5, Th8+
8. 0—0, 0—0.	24. Rg1. Nc5+
9. f4, Db6	25. Rf1, Ta5
10. Tb1, C : e4	26. Dd3, Ce5
11. Ca4, N : d4	27. Dc2, Cc4
12. C : b6, N :	28. Re2, Ce3
13. Rh1, a : b6	şi după cîteva m
14. a3, Cd2	partida s-a decis
15. Tf3, C : f3	favoarea negrului
16. N : f3, Nf4	

REBUS magazin

Ras, tuns şi frezat

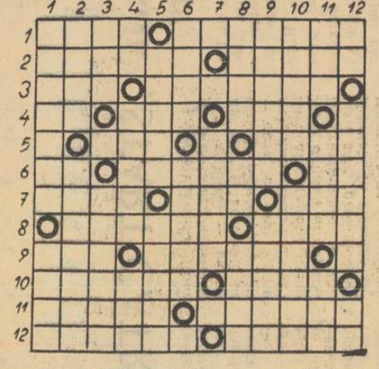

ORIZONTAL : 1) Un bărbat excepţional : nu se bărbiereşte niciodată ! — Soluţie pentru fricţionarea părului 2) Coafură de păr fals (pl.) — Părul Ilenei Cosînzene 3) Epocă — Un păr buclat, cu sau fără concursul coaforului 4) Notă muzicală — ...tuns şi frezat — Ued în Algeria 5) Tatăl său are barbă ! — A privi 6) În ramă ! — Nu are nevoie de frizer decît pentru tuns — Sfîrşitul unui coafor ! 7) Soi de tablă tăiată pentru o anumită lucrare — Are părul brun, roşcat sau platinat ! — Materie primă indispensabilă rasului 8) L-a tuns pe Samson ! — Ins dintr-un vechi popor din sudul Europei 9) Trei vocale — Personaj din Bărbierul din Sevilla 10) Teratnic — Diviziune administrativă în vechiul Egipt 5) Părul crescut lung şi apoi împletit — Nume de fată 6) Păr neondulat, bine netezit cu peria — Pieptănătură cu părul înfăşurat în formă de sul 7) Se predă frizerului spre defrişare ! 8) Se înfurie la stop ! — Păros fără oăr ! — Locuitor de la munte 9) Un Cezar cu început de chelie ! — Bucle de păr 10) După ras, tuns şi frezat : „Să vă fie de bine !" (pl.) — Lucrează obiecte dintr-un metal anumit 11) Cui bătut în cap ! — Panglici pe care şi le împletesc fetele la cosiţe — În final la Ileana Cosînzeana ! 12) Persoana întîia — Poteca frizerului — Un coafor de clasă.

Valentin MIREA

CONTRADICŢII (surpriză)

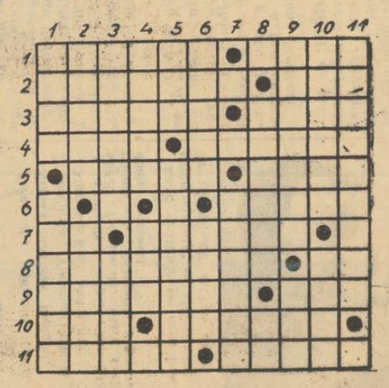

ORIZONTAL : 1) Anemic — Fii 2) Scădere — Rumen la faţă 3) Încălziţi — Transparentă 4) Apărare — Descendent 5) Distrat — Tumultuoşi 6) Muşchi întreg ! 7) Carne — Scenă 8) Pătaţi — Tu ! 9) Însetată — Îi lipseşte ceva 10) Curajos — Slabi 11) A veghea — A calma.

VERTICAL : 1) Deasă — Consoană 2) În repetate rînduri — Despărţit 3) Intreg — Bărboşi 4) În multiple exemplare — Picioare 5) Aşezare urbană — Lucruri vechi 6) Vesel — Înguste 7) Pigmei 8) Cruzi — Început de hectar 9) Entuziaste — Acolo 10) A merge la sigur, a soluţiona dintr-odată — Frumos 11) Seriozitate.

Anton I. MICU

NOTĂ. — Surpriza constă în contradicţia dintre definiţie şi dezlegare.

POVEŞTI

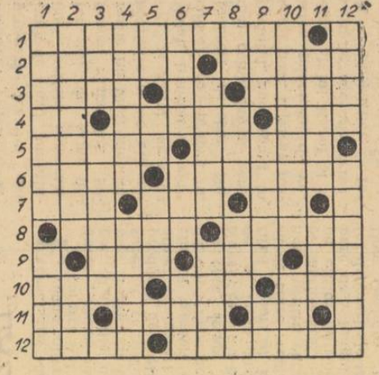

ORIZONTAL : 1) Poveste fără cuvinte 2) Făt frumos — Autorul povestirilor „Ala bala portocala" şi „Mai e un loc pe genunchi" 3) Ca „Muma pădurii" (pl.) — Idem — Stropit cu apă vie 4) Avocat — „Povestea unui om..." de Ion Creangă — Dînsele, ielele 5) A scris poezia „Cenuşăreasa" — Autorul cărţilor pentru copii „Povestiri cu tîlc" şi „Basmele mării" 6) Zeul războiului în miturile greceşti — Basm 7) Zmeu în regiunea Iaşi — Fîntînă la arabi — S 8) Traista cu poveşti — Joacă rolul principal în poveştile vînătoreşti 9) A fost demult şi nu mai este, a rămas doar în poveste — Onomatopee — Pronume 10) Lopăţica de curăţat cuţitul plugului — Spune poveşti la gura sobei — Creangă... dar nu Ion 11) Bîr ! — Trec cu vederea — Un tăciune... un cărbune, ...12) ...spune poveste, spune — Harap Alb.

VERTICAL : 1) Personaj din povestea „Motanul încălţat" de Perrault — S-a dus vestea de povestea lui cu capul 2) Că de n-ar fi nu s-ar povesti — ...la, la 3) Zmeul zmeilor pe scenă — Păcală şi Tîndală 4) ...învîrtecuş, basmu' începe acuş, acuş — Flămînzilă 5) Dimpotrivă — Elena Soare — Abreviaţie... abreviată 6) „Măgăruşul de aur" — Diminutiv feminin — Povesteşte prin gesturi, fără cuvinte 7) Aghiuţă sau Michiduţă, cu care s-a întîlnit Ivan Turbincă — „Inscripţie pe cotetul lui..." poezie de Tudor Arghezi 8) În luptă ! — Cenuşiu — Poveste de noapte 9) „Inimă rece" — Cu muchiile retezate — Încălecai pe ea şi vă spusei povestea aşa 10) Scriitor nordic, autorul povestirii „Crăiasa zăpezii" — Bot de zimbru 11) Despre cel cocoşat e vorba într-o povestire de S. Mihalkov — Balaurul basmelor oltenesti 12) Fuge ca vîntul mîncînd pămîntul — Autorul feeriei „Înşir-te mărgărite".

Şt. STOIANOVICI

Toamnă sighişoreană

Fotografia : I. PETEU

Redacţia şi Piaţa Scînteii. Tel. 17.60.10. Administraţia : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

„BUCĂTĂREASA"

Fotografia noastră înfățișează pe eroii principali ai piesei lui Sofronov, „Bucătăreasa", spectacol cu care își va inaugura noua stagiune Teatrul „Constantin Nottara" (sala Studio). Rolul bucătăresei Pavlina Hutornaia a fost încredințat actriței Rodica Sanda Tutuianu, iar rolul tractoristului Pavel Kazanet va fi deținut de actorul Cristea Avram. Iată-i la una din repetiții într-o scenă în care bucătăreasa, ca să fie mai energică, în divergența pe care o are cu Kazanet (trebuie să știți că ei se iubesc și pînă în cele din urmă se vor căsători), recurge la... polonic.

Rodica Tutuianu și Cristea Avram, într-o scenă din viitorul spectacol

S. N.

Regizorul Mircea Avram, care semnează direcția de scenă a spectacolului, ne-a vorbit despre frumusețea temei tratate în această comedie, care a repurtat un strălucit succes pe multe scene ale Uniunii Sovietice. Printre ceilalți interpreți se află: Eugenia Bosinceanu, Costel Zaharia, Petre Popa, Doina Ionescu, Nelly Cutava, George Trestian.

Înainte de a prezenta premiera în Capitală, colectivul Teatrului „Constantin Nottara" se va deplasa într-una din gospodăriile agricole colective din regiunea București, unde va juca spectacolul în fața țăranilor colectiviști.

„FRIEDRICHSTADT-PALAST" PE SCENELE BUCUREȘTENE

Sîmbătă, Capitala noastră găzduiește ansamblul de revistă „Friedrichstadt-Palast" din R.D.G., compus din 110 persoane, care prezintă în Sala Palatului R. P. Romîne spectacolul „Berlinul salută București-ul". Regia spectacolului este semnată de Wolfgang Struck; conducerea muzicală o are Karl Stäcker, dirijorul formației orchestrale este Robert Ebeling; maestru de balet: Caria Henze; decoruri și costume: Wolf Leder.

În cadrul spectacolului își dau concursul cîntărețiia Vanna Olivieri (Franța), Helia Casanova (Mexico), Klaus Gros și Trio Enzo (R.D.G.) și soliștii corpului de balet Renate Tschenett, Walter Schumann, Hort Dubner, Elke Rieckhoff, Hermann Rudolph, Ingrid Jahn, Frantisek Voldan, Hanna-Maria Fischer.

Programul bogat și variat cuprinde printre altele „Rapsodie în blue" de Gershwin (la două piane Walter Wilke și Rudolph Mercant), melodii vechi berlineze („Joc pentru 16 viori", baletele „Grația și frumosul Berlinului", „Polinezia" (un vis coregrafic), „Scoala și muzica", „Parodie după Charleston", „Amintiri despre Charlie Chapiin" etc.

Soliștii Renate Tschenett și Walter Schumann. Scenă de balet. (Cliseul din dreapta). *Friedrichstadt-Palast în baletul lui Chaplin* (Cliseul din stînga)

COMPOZITORI ÎN DEPLASARE ÎN REGIUNEA HUNEDOARA

Continuînd să organizeze vizite de documentare ale compozitorilor noștri în diferite regiuni ale țării, Uniunea Compozitorilor a inițiat între 1 și 10 septembrie o deplasare a unui grup format din Radu Șerban, Aurel Giroveanu, Liviu Ionescu, Zaharia Popescu, Gheorghe Dericțeanu, Vasile Veselovschi în regiunea Hunedoara.

Compozitorii noștri au vizitat cu acest prilej Combinatul siderurgic din Hunedoara, mina din Ghelar, Valea Sebeșului, Uzina „Victoria" din Calan, centrele miniere din Valea Jiului: Petroșeni, Lupeni, precum și gospodării agricole colective din raioanele Alba și Sebeș.

POPAS LA FILARMONICA BUCUREȘTEANĂ

Am găsit aci întreg colectivul, sub conducerea artistului poporului George Georgescu, directorul instituției, într-o febrilă activitate.

Asistăm la repetițiile primului concert al stagiunii 1962—1963 — care va avea loc astăzi la Uzinele „Semănătoarea", avînd ca dirijor pe Mircea Basarab și ca solist pe violonistul Ion Voicu — și ne notăm piesele care fac parte din program: Rapsodia I-a de George Enescu, Simfonia spaniolă de Lalo, Simfonia a VII-a de Beethoven. Ne interesăm apoi de repertoriul stagiunii care a fost deja alcătuit. Printre concertele programate, figurează cîteva festivaluri dedicate creației simfonice a lui Ceaikovski, Brahms și Richard Strauss, dirijate de maestrul George Georgescu, și unul cuprinzînd lucrări de Prokofiev, cu prilejul împlinirii a 10 ani de la moartea compozitorului, dirijat de Mircea Basarab.

Din repertoriul romînesc, clasic și contemporan vor fi reluate o serie de lucrări consacrate, alături de acestea figurînd un număr important de prime audiții din creația compozitorilor noștri contemporani: Pascal Bentoiu, Dumitru Capoianu, Ludovic Feldman, Alfred Mendelsohn, Mircea Istrati, Sigismund Toduță, Doru Popovici, Anatol Vieru și alții.

Numeroși artiști de peste hotare își vor da concursul în cadrul concertelor programate de Filarmonica de Stat „George Enescu". Dintre dirijorii amintim pe Milan Horvath, violonistul Kovacs Denes din R. P. Ungară, pianistul Dan Grigore de la Bruchollerie (Franța), violonista Dina Schneiderman din R. P. Bulgaria.

DUPĂ TURNEELE DE PESTE HOTARE

La Casa Ziariștilor a avut loc o manifestare în cadrul căreia interpreții romîni de muzică ușoară și-au împărtășit impresii din turneele întreprinse peste hotare și au prezentat unele bucăți pe care le-au interpretat în concertele date cu acest prilej. La această manifestare și-au dat concursul Lavinia Slăveanu (care a fost într-un turneu timp de aproape 3 luni în Uniunea Sovietică), Constantin Drăghici (care a participat la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Helsinki), Gigi Marga (care a participat la Festivalul internațional de muzică ușoară de la Sopot, R. P. Polonă), Roxana Matei și pianistul G. Podgoreanu (care au întreprins un turneu la Sverdlovsk).

LUMINILE RAMPEI

ÎN VEDEREA deschiderii noii stagiuni, la Teatrul „Constantin Nottara" se repetă piesa „Ziua de naștere a Terezei" de G. Mdivani, în direcția de scenă a regizorului George Rafael. Din distribuție fac parte actorii: Sandina Stan, artistă emerită, George Demetru, artist emerit, Geo Maican, Marga Barbu, Rodica Tutuianu, Victoria Dobre, Dorin Moga, Gh. Buznea, Cerone Ionescu, Lili Nico, Mihai Heroveanu, Petre Popa și alții.

PRIMELE premiere ale stagiunii 1962—1963 la Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe vor fi: „Celebrul 702" de Al. Mirodan, „Costache și viața întreagă" de Paul Everac și „Nuntă la castel" de Sutö Andras. Vor urma „Piața ancorelor" de I. Stok, „Trei surori" de A. Cehov și „De Pretore Vincenzo" de Eduardo de Filippo.

DESCHIDEREA actualei stagiuni la Teatrul de Stat din Sibiu va fi marcată prin prezentarea a două piese din dramaturgia noastră contemporană: „Îndrăzneala" de Gh. Vlad și „Steaua polară" de Sergiu Fărcășan. „Îndrăzneala" va fi pusă în scenă de regizorul bucureștean Mihai Dimiu și va avea în fruntea distribuției pe Costel Rădulescu, artist emerit, Teodor Portărescu, Eugenia Giurgiu. Regizorul Mihai Raicu va monta în noua stagiune două spectacole: „Steaua polară" și „Monumentul" de dramaturgul sovietic Serghei Mihalkov. Secția germană a teatrului sibian va prezenta „Întoarcerea din vis", o nouă lucrare a scriitoarei Lucia Demetrius și „Suzi, vaca noastră" de G. Kollovrac.

● „ÎNDRĂZNEALA" de Gh. Vlad și „Febre" de Horia Lovinescu vor fi primele premiere din această toamnă pe scena Teatrului de Stat din Bacău. Vor vedea de asemenea luminile rampei în cursul actualei stagiuni piesele: „Avarul" de Molière (în rolul titular artistul emerit Ion Niculescu-Brumă), „Oceanul" de Alexandr Stein, „Svejk în al doilea război mondial" de Brecht și „Fotbal" de Pol Quentin și Georges Bellak.

● TREI PIESE originale sînt prevăzute să fie puse în scenă în noua stagiune la Teatrul de Stat din Brașov.

La deschiderea stagiunii se va prezenta piesa lui Paul Everac „Costache și viața interioară" în regia lui Marius Oniceanu.

De asemenea, repertoriul cuprinde o lucrare scrisă de B. Dumitrescu și Ștefan Iureș, intitulată „Pe unde trece un om" și piesa pentru copii a lui Alecu Popovici, „Băiatul din banca a doua".

În afara pieselor originale, teatrul din Brașov pregătește o serie de lucrări din dramaturgia universală clasică și contemporană. Dintre ele cităm: „Regele Ioan" de Shakespeare, „Major Barbara" de Bernard Shaw, „Bucătăreasa" de Anatoli Sofronov, „Generalul și nebunul" de dramaturgul bulgar Angel Wagenstein.

A VI-a stagiune a Teatrului Națiunilor

Cea de a VI-a stagiune a Teatrului Națiunilor, desfășurată anul acesta la Paris, a fost deosebit de rodnică. 30 de colective, reprezentînd 21 de țări, au susținut nu mai puțin de 123 de spectacole în fața a 112.000 spectatori.

Fără îndoială, importanța și prestigiul acestei ample manifestări internaționale au crescut simțitor în 1962, datorită participării unor ansambluri de renume ca de pildă, Teatrul Mic Academic din Moscova, Piccolo Teatro din Milano, Shakespeare Company din Stratford-on-Avon (Anglia), Teatrul Național din Atena sau a unor formații încă necunoscute pe plan internațional, dar care și-au cîștigat acum o meritată notorietate, cum ar fi: Ansamblul național din Dahomey (Africa) sau Teatrul de Pantomimă din Wrocław (R. P. Polonă). A fost o largă și cuprinzătoare trecere în revistă a actualelor tendințe din domeniul artei scenice, un prilej de întîlnire și fructuos schimb de experiență între oameni de teatru de pe cele mai diferite meridiane.

Repertoriul a cuprins printre altele „Fenicienii", „Oedip-rege" și „Antigona" prezentate de Teatrul Național din Grecia, „Puterea intunericului" în interpretarea artiștilor sovietici, „Pescărușul" jucat de „Kansallisteatteri" din Helsinki, „Il nost Milan" și „Svejk în al doilea război mondial" puse în scenă de Piccolo-Teatro, opera „Salomeea" interpretată de soliștii și ansamblul Operei din Frankfurt etc.

De un larg interes s-au bucurat și cele două cicluri de studii teatrale organizate pentru tineri oameni de teatru în cadrul Universității Teatrului Națiunilor. Primul ciclu, de cultură generală, a fost urmat de 101 participanți veniți din 32 de țări, iar cel de al doilea, ciclu, rezervat cursurilor superioare și avînd în special teme legate de tehnica scenei, a reunit 59 de cursanți din 25 de țări. Printre auditorii acestui ciclu s-a aflat, cum se știe, și tînărul regizor romîn Ion Maximilian, de la Teatrul de Stat din Timișoara.

Manifestare servind nemijlocit schimburilor culturale internaționale, cunoașterii reciproce a valorilor spirituale ale popoarelor lumii, păcii și prieteniei, Teatrul Națiunilor cunoaște an de an o popularitate tot mai mare.

A. MIRCEA

Pe scena Teatrului Evreiesc de Stat din Iași se află în pregătire premiera unei noi piese originale. Este vorba de piesa „Simpaticul Charlie" de Horia Aramă, un pamflet la adresa modului de viață american. În fotografie: *Scena de la repetiție*

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„ÎMPOTRIVA ZEILOR"

Conflictul noului film polonez „Împotriva zeilor" se declanșează între doi frați, Piotr și Karol Duron, amîndoi aviatori, primul aureolat de actele de vitejie săvîrșite în timpul războiului și care l-au costat pierderea vederii, celălalt, pilot pe puternicile aparate supersonice. De fapt, conflictul e mult mai larg și afectează două concepții opuse despre eroism.

Conflictul izbucnește cu tărie după ce Karol, aflat într-un exercițiu de zbor deasupra mării, se catapultează din cabina avionului, sesizînd o gravă defecțiune tehnică a aparatului. A procedat el just jertfind avionul? Piotr îi reproșează fratelui său lipsa de curaj, amintindu-i jertfele camarazilor săi de arme din timpul războiului. Părerile lui Piotr sînt împărtășite și de alți piloți și Karol se vede izolat, ironizat și ridiculizat de proprii lui tovarăși de zbor. Numai comandantul aeroportului, nou numit în acest post, înțelege justețea punctului de vedere al lui Karol și îi permite acestuia reluarea zborurilor. Iar exercițiul din final, cînd zburînd în formație cu Jedrek, un tînăr pilot talentat dar înclinat spre exhibiționism și șarjă numai pentru a dovedi că are „curaj", Karol dă dovada unei perfecte măiestrii aterizînd cu supersonicul său pe o pistă blocată, reprezintă riposta convingătoare a gîndirii bine organizate, triumful antrenamentului metodic și bine dozat, al curajului conștient asupra spiritului de bravadă și de „eroism" gratuit. Așadar, semnificațiile filmului realizat de Hubert Dragella sînt mai largi decît acelea raportate strict la viața aviatorilor.

Trebuie remarcată imaginea — cu totul excepțională, mai ales în scenele de zbor — datorită operatorilor Mikolaj Sprudin și Waclaw Florkowski.

I. DELEANU

„START CĂTRE NECUNOSCUT"

Două excelente filme documentare ne-au explicat — pe cît de clar și accesibil pe atît de riguros științific — ceea ce au însemnat, din punctul de vedere al curajului și voinței omului, al capacității nelimitate a gîndirii sale, prodigioasele zboruri în Cosmos întreprinse de Iuri Gagarin și Gherman Titov. Cinematograful a venit astfel în sprijinul științei, ajutînd la popularizarea largă a succeselor excepționale dobîndite de savanții sovietici pe drumul cuceririi infinitelor spații interastrale.

Regăsim unele din aceste aspecte științifice și în filmul „Start către necunoscut". Numai că autorii acestei recente realizări a studioului „Lenfilm" (scenaristul A. Tverskoi și regizorul A. Granik) au ținut în mod deosebit să nu introducă în existența cotidiană a unuia dintre cei ce se pregătesc să devină cosmonauți, stăruind asupra evoluției sale sufletești. Ce perspective amețitoare, tentante, dar absolut noi, necunoscute, se deschid înaintea tînărului pilot Serghei Sazonov din clipa în care i se propune să-și schimbe natura muncii și să intre în rîndurile viitorilor astronauți! Cît de pasionant e să urmărim frămîntările intime ale acestui tînăr vesel și sincer, pus în situația de a-i ascunde soției noile sale îndeletniciri, oscilînd între ambiția de a fi el primul și grija că nu va izbuti la toate probele, între mîndria că face parte dintre cei selecționați să efectueze raiduri cosmice și gîndul că trebuie să-și ferească nevasta de orice temeri și neliniști!

Eroul se maturizează sub ochii noștri, avînd mereu suportul moral al Natașkăi, admirabilă tovarășă de viață, plină de înțelegere, tandră, știind de fapt mai mult decît lasă impresia, dar păstrînd întotdeauna discreția și tactul necesare. Remarcabila protagonistă din „Cer senin", tînăra actriță Nina Dobrîșeva, își confirmă din plin talentul, susținînd împreună cu partenerul ei I. Pușkariov, interesantele roluri principale ale filmului.

Pătrunderea omului în Cosmos e o chestiune care nu mai aparține azi de domeniul științifico-fantastic. Este o realitate cu multiple consecințe în însăși substanța vieții noastre, în gîndurile și sentimentele noastre, pe care arta nu le poate ocoli. Noul film sovietic se înscrie ca un „start" în această direcție.

Mircea ANDREI

„LAZARILLO DE TORMES"

Ecranizare după o veche nuvelă picarescă al cărei autor a rămas necunoscut, „Lazarillo de Tormes" reprezintă un film superior calitativ altor producții de același fel, altor prelucrări după clasicii spanioli, de pildă, după Lope de Vega, pe care le-am văzut. Nuvela care s-a bucurat de o largă circulație, fiind uneori și interzisă de către regii Spaniei pentru caracterul ei anticlerical, poartă pe cititor într-o plimbare de-a lungul mai multor drumuri ale țării lui Don Quijotte, trecînd în revistă viața grea a oamenilor din popor sub asuprirea feudalilor. Probabil că această posibilitate de a prezenta spectatorului tablouri din viața Spaniei medievale, precum și umorul plin de sevă al lucrării, au atras pe regizorul și scenaristul Cezar Ardevin. Din păcate, filmul nu respectă nici litera și mai ales, nici spiritul nuvelei care a fost atribuită de diverși istorici literari multor autori printre care și lui Diego Hurtado de Mendoza. Fiindcă, dacă atmosfera Spaniei feudale, imaginile care se perindă prin fața spectatorului sînt pline de autentic (tipologia este foarte bine aleasă: atît orbul — primul stăpîn al lui Lazarillo — cît și, mai ales, acel hidalgo scăpătat — a cărui figură pare descinsă dintr-un tablou de Velasquez, sînt excelenți), nu același lucru se poate spune despre tendința generală a filmului. În mod special ne referim la finalul care nu numai că modifică faptele relatate în nuvelă, dar îi trădează chiar sensul. Căci nuvela se încheie într-un suflu de ironie amară, de critică socială în timp ce filmul ni-l arată pe cinicul copil pocăindu-se, devenind deodată bun și îngrozitor de sentimental.

O bună parte din ceea ce place în film se datorește interpretului principal — drăgălașului și talentatului actor-copil Marco Proletti.

B. DUMITRESCU

„ȘAMPANIE ȘI MELODII"

Într-adevăr, această comedie muzicală are ceva din efervescența șampaniei ce tîșnește din sticla proaspăt destupată, dar și din spuma ei trecătoare... Eroul peripețiilor nostime de pe ecran este un tînăr siderurgist ale cărui talente îl recomandă pentru arta dramatică. Cum însă le ia pe toate cam ușor — inclusiv disciplina —, e nevoit în curînd să părăsească școala la care a fost trimis. O întîlnire întîmplătoare cu o tînără — dovedită ulterior a fi șefa unui șantier de construcții — precum și pariul angajat pe zece sticle de șampanie că o va cuceri, îi hotărăsc soarta: la capătul unor întîmplări mai mult sau mai puțin hazlii el revine în teatru având, de astădată, lîngă el, îndemnul sigur la seriozitate — Ottilie, care-i împărtășește acum sentimentele.

Evoluînd în decorul unei realități imediate, filmul nu are totuși o legătură temeinică cu ea. Situațiile sînt vădit convenționale căci, nu putem crede că prestigiul unei șefe de șantier poate fi menținut cu palme aplicate subalternului impertinent sau că, cineva, îndeplinind cităva vreme o muncă de o asemenea răspundere poate argumenta demisia prin faptul că... a găsit în altă parte o slujbă mai bine plătită. Pe cineaștii care au realizat la studiourile „DEFA" acest film (scenariști: Heinz Kalau, Gisele Steinckert, Ralf Kristen; regizor: Ralf Kristen) nu i-a interesat nici lipsa de verosimilitate a unor episoade și nici unghiul confuz din care sînt aruncați țepii satirei care, deseori, îi avantajează pe erou în postura de „pierde-vară", pe seama celor din jurul său. Ceea ce, pare-se, îi preocupă într-adevăr este înlănțuirea unor situații capabile să-i ofere actorului Manfred Krug terenul unui cuprinzător recital muzical-dramatic. În această rezidă și antrenul filmului, ritmul și savoarea lui.

Bizuindu-se exclusiv pe recitalul comic al lui Manfred Krug filmul nu se remarcă prin melodii noi, care ar putea fi reținute și nici prin alte originalități dramatice. Așadar, chiar celor cărora le-ar plăce fără rezerve „Șampanie și melodii", nu credem că acest film le va solicita prea multă vreme memoria cinematografică.

Eugen ATANASIU

ECOURI

● *ANUL trecut, în R. D. Germană s-au produs 22 de filme de lung metraj. În decursul aceluiași an au fost prezentate 76 filme străine dintre care: 22 sovietice, 17 cehoslovace, 10 italiene, 7 din R.F.G., 7 engleze, 7 maghiare, 3 franceze, 2 poloneze și 1 chinezesc.*

● *FATA-N FATA" se va intitula filmul pe care îl pregătește regizorul Henri George Clouzot (care a realizat „Salariul fricii"). Protagonistă a fost desemnată Simone Signoret.*

● *UN GRUP de cineaști francezi, în frunte cu regizorul Jean-Paul le Chanois, și-a stabilit „cartierul general" în R. P. Polonă, unde turnează exterioarele unui film despre aventurile existenței a banditului-gentilom Mandrin. Printre interpreți se află Georges Riviere (în rolul principal), Sylvia Monfort, Dany Robin, Albert Remy etc.*

● *DOI ACTORI celebri de cinema, Robert Preston și Jean Simmons vor fi parteneri într-un film „All the way home" realizat de regizorul Alex. Siegel. Interioarele vor fi turnate la New-York.*

● *DUPĂ ecranizarea „Taras Bulba", actorul american Tony Curtis se pregătește să interpreteze un rol principal în filmul „Domnul Comiac".*

● *UN GRUP de tineri cineaști englezi a anunțat că se va consacra realizării unei serii de filme de scurt metraj în întregime nevorbite.*

● *FILMUL regizoarei sovietice Iulia Solnțeva „Poemul anilor înflăcărați" (după un scenariu al regretatului cineast Alexandr Dovjenko), care a obținut în 1961 premiul pentru regie la Festivalul de la Cannes, rulează acum cu succes pe ecranele pariziene.*

● *NOUA REALIZARE a studiourilor din R. P. Bulgaria, „Cronica sentimentală" (scenariu: Todor Manov, regia Liubomir Șarlandgiev) ia în dezbaterea unele probleme actuale ale vieții tinerei generații.*

● *REGIZORUL Kurt Maetzig din R. D. Germană, lucrează în prezent la filmul „Operațiunea Cukana" (coproducție Cuba—R.D.G.).*

● *MINISTERUL Informațiilor și Radiodifuziunii din India — în colaborare cu reprezentanții cinematografiei au hotărît organizarea odată la doi ani a unui festival cinematografic internațional. Primul festival va avea loc în 1963 la Delhi. În juriu vor fi invitați cineaști de renume din lumea întreagă.*

PÎNĂ NU DE MULT, statul Mexic realiza 100 de filme artistice anual. În 1961 industria cinematografică mexicană a produs doar 65 de filme. Ca urmare a restrîngerii producției cinematografice aproape două mii de colaboratori și-au pierdut locurile de muncă.

● *PENTRU anul viitor, René Clair proiectează realizarea unui nou film, al cărui scenariu l-a scris, ca de obicei, el însuși. Este vorba de un film umoristic și amar totodată, care-și plasează acțiunea în secolul al XVIII-lea, în mijlocul armatei franceze. De aci și unul din titlurile provizorii ale viitoarei realizări: „Războiul în dantele".*

UN FILM POVESTIT

„CASA DE LA RĂSCRUCE"

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI „MAXIM GORKI" DIN MOSCOVA

Scenariul: Alexandr Galici, Stanislav Rostoțki.
Regia: Stanislav Rostoțki.
Imaginea: Viaceslav Sumski.
Muzica: Kirii Molceanov.

În rolurile principale: **Larisa Lujina, Viaceslav Tihonov, Mihail Troianovski, Klara Luciko, Leonid Bikov, Sofia Pilcavskaia, Margarita Sinova, Lidia Savcenko, Vladimir Zamanski.**

La o răspîntie pe care localnicii au denumit-o „la șapte vînturi" se află o casă ca atîtea altele. Înainte de război, ea servea drept locul pentru poștă, iar

singurul ei etaj era destinat unor locuințe. Igor, unul dintre locatari, avea o locuință în capătul celălalt al Uniunii Sovietice, la Vladivostok. Hotărîndu-se s-o cheme la el i-a scris o scrisoare...

...Și iat-o pe Svetlana, sosind în casa de la răspîntie. Numai că, între timp, a început războiul. Igor era plecat pe front, iar poșta era evacuată. Svetlana însă, credincioasă logodnicului ei, hotărăște să rămînă aici și să-l aștepte. Sentimentelor ei trainice i se adaugă și răspunderea încredințată de un tovarăș, responsabil cu evacuarea poștei, care afiind-o

în clădire, îi cere să aibe grijă de o casă de bani pînă la venirea unui camion care avea să o transporte.

Curînd, în această casă se instalează redacția unui ziar de front. Ocupîndu-se de gospodărie, fata aduce printre atîtea preocupări legate de război farmecul și seninătatea unor zile de pace, promisiunea unui viitor fără uniforme militare... Toți o îndrăgesc, simt căldura acestei prezențe încîntătoare. Suzdalev se îndrăgostește de ea, dar Svetlana preferă singurătatea unei așteptări îndelungate, trădării sentimentelor ce o

leagă de Igor. Dar frontul retrăgîndu-se, ziarul se mută și el. În casa de la răscruce se instalează un spital militar. Svetlana își dă voluntar concursul la îngrijirea răniților. Alinîndu-le durerile, încurajîndu-i, ea cîștigă și dragostea acestor oameni pe care i-a întîlnit tot întîmplător.

Cînd inamicul ajunge în imediata apropiere a casei de la răscruce, spitalul este evacuat. Casa se transformă într-un punct de rezistență. Ființa ostași respingă de aici atacurile furioase ale hitleriștilor. Re-

fuzînd să îndeplinească ordinul comandantului grupei, Svetlana rămîne alături de ostași, nu pleacă în spatele frontului.

Întîmplarea face ca, chiar în ziua cînd, datorită pierderilor suferite, cei ciliva ostași urmau să se retragă iar casa să fie aruncată în aer, să fie declanșată ofensiva armatei sovietice. Pe rînd, toți cei care plecaseră de aici, se reîntorc. Dar nimeni nu știe nimic despre Igor, nimeni nu l-a văzut...

...Și totuși, credința, fidelitatea și eroismul Svetlanei nu au fost zadarnice. Într-o bună zi, ea aude soneria repetînd semnalul așteptat: trei sunete scurte și unul lung. Este el, Igor.

NOUA STAGIUNE MUZICALĂ LA MOSCOVA

La 15 septembrie s-a deschis stagiunea de concerte a Filarmonicii din Moscova. Primul concert a fost dat de Orchestra Simfonică a U.R.S.S., în sala mare a Conservatorului din Moscova. În această stagiune, iubitorii de muzică vor putea auzi în sălile de concerte din capitala Uniunii Sovietice o serie întreagă de lucrări noi ale compozitorilor sovietici, printre care Simfonietta pentru coarde și timpan de Șostakovici, Simfonia V-a de Sebalin, Rapsodia pentru vioară și orchestră de A. Haciaturian, „Requiem" de Kabalevski precum și alte lucrări.

În repertoriul orchestrelor simfonice și de cameră precum și în concertele unor soliști figurează de asemenea compoziții de Poulenc, Richard Strauss, Gustav Mahler, Benjamin Britten, George Gershwin.

★

În cursul acestei stagiuni vor avea loc în sala de concerte „Ceaikovski" cît și în sala mare a Conservatorului, concerte festive consacrate împlinirii a 100 de ani de la nașterea lui Debussy, a 150 ani de la nașterea lui Dargomîjski, a 120 ani de la nașterea lui Grieg și a 90 de ani de la nașterea lui Rahmaninov.

De asemenea, va fi organizată o seară muzicală închinată marelui compozitor sovietic Serghei Prokofiev, de la a cărui moarte se împlinesc zece ani, în martie 1963. Ca și în celelalte stagiuni, Sviatoslav Richter, David Oistrah și Emil Ghilels, laureați ai Premiului Lenin, precum și alți remarcabili interpreți ca Mstislav Rostropovici, Lev Oborin, Leonid Kogan, Daniil Șafran, Zara Dolukhanova, Galina Vișnevskaia, vor apare în cadrul unor concerte simfonice și recitaluri.

În cursul acestei stagiuni, o serie de muzicieni din străinătate vor întreprinde turnee în U.R.S.S. Printre aceștia se numără marele violonist american Yehudi Menuhin, dirijorul englez Malcolm Sargent și alții.

Petre STANCU

PORTATIV

ÎN CADRUL programelor muzicale de la cel de-al XVI-lea festival de la Edinburg au luat parte violonistul David Oistrah, pianistul Sviatoslav Richter, violoncelistul Mstislav Rostropovici, dirijorul Ghenadi Rojdestvenski și cuartetul „Borodin". Concertele reprezentanților artei muzicale sovietice s-au bucurat de un mare succes.

FESTIVALUL muzical de la Vichy a debutat prin reprezentarea operei „Manon Lescaut" de Puccini, interpretată de o trupă de la Scala din Milano. El se va încheia cu opera „Parsifal", care va fi interpretată de artiștii Operei din Nürnberg.

● ÎN TIMP ce baleriniі sovietici de la Teatrul Mare din Moscova întreprind un turneu în S.U.A., în Uniunea Sovietică se află Compania de balet a orașului New York, condusă de George Balanșin, care dă o serie de spectacole la Moscova și în alte orașe.

● LA 23 SEPTEMBRIE, pe scena Teatrului Mare al U.R.S.S., în rolul titular al operei „Boris Godunov", va apare basul Jerôme Hains, laureat al premiului „Enrico Caruso", solist al operei „Metropolitan" din New York.

● LA INVITAȚIA Uniunii Compozitorilor din U.R.S.S., cunoscutul compozitor Igor Stravinski va vizita Uniunea Sovietică.

În cadrul concertelor simfonice care vor avea loc la Moscova și Leningrad, Igor Stravinski va dirija cîteva din lucrările sale.

● COMPOZITORUL sovietic Aleksei Maciavariani, autorul muzicii baletului „Othello" lucrează în momentul de față o operă inspirată de altă tragedie shakespeariană: „Hamlet".

● PENTRU a treia oară concertează în Uniunea Sovietică cunoscuta cîntăreață canadiană Louise Marshall.

Concertele vor avea loc la Moscova, Leningrad, Kiev și Riga.

● TEATRUL de Operă și Balet „Taras Sevcenko" din Kiev, și-a inaugurat a 96-a stagiune reprezentînd opera „Taras Bulba".

Muzica aparține compozitorului ucrainean N. Lisenko.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 260 • Sîmbătă 29 septembrie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

O PAGINĂ SPECIALĂ DE MODELE DE BALONSEIDE ȘI MANTALE DE PLOAIE
În pagina 6-a

Mica bibliotecă „Magazin"
RĂZBUNAREA SCAMATORULUI
de Stephen LEACOCQ
În pagina 5-a

QUO VADIS?
de Dan DEȘLIU
În pagina 5-a

MAGAZIN MEDICAL
În pagina 7-a

PE TEME SPORTIVE
Suită de caricaturi de RIK AUERBACH
În pagina 7-a

Larisa Lujina, studentă a Institutului de Cinematografie din Moscova, este protagonista filmului „Casa de la răscruce"

LA PAVILION...

Tacîmuri, din alpaca argintate, produse pentru prima oară la fabrica „I. C. Frimu" din Capitală

Un perete original, construit din noi sortimente de conserve

Numeroși creatori, numeroase colective de muncă au pregătit și în acest an o mulțime de lucruri noi pe care le veți putea vedea, în zilele ce urmează, la cel de-al IV-lea Pavilion de Mostre, vă veți putea spune părerea despre ele, veți alege singură, împreună cu ceilalți numeroși vizitatori ai Pavilionului, produsele pe care doriți să le găsiți în magazine în anul 1963.

Să anticipăm cu cîteva zile și să facem împreună o vizită în imensul Pavilion al Expoziției Economiei Naționale din Piața Scînteii.

★

O uriașă firmă luminoasă anunță „Al IV-lea Pavilion de Mostre". Apoi, pe porțile mari, se intră în luminosul Pavilion. De la intrare, o priveliște inedită, care încîntă privirile. În mijlocul pavilionului se găsește un bazin concentric, cu un diametru de 38 metri și o suprafață de circa 1000 m.p. pe care plutește o imensă floare aurie, cu 8 petale. Pe fiecare petală sînt scrise cele mai reprezentative cifre, oglindind realizările industriei bunurilor de consum. La o anumită distanță floarea este înconjurată de un mare inel care oglindește prin grafice și fotomontaje succesele oamenilor muncii din industrie și agricultură.

Apropiindu-ne de bazin constatăm că fundul său e decorat cu pietre multicolore. Pe apă plutesc ambarcațiuni. Un podium circular aflat deasupra bazinului va fi locul unde se vor desfășura zilnic „parade ale modei".

Dar am stat deajuns în jurul bazinului. Să ne aruncăm privirile în jur. Aici, la parter, vedem expuse, în apartamente sugerate, noile tipuri de mobilă încadrate cu ultimele modele de lustre, covoare, perdele etc. și cu diferite mașini de uz casnic. Tot aici se află ambarcațiunile și instrumentele muzicale din lemn.

Apoi, rînd pe rînd, vom urca cele trei nivele, fiecare cu profilul său: nivelul I — produse alimentare; nivelul II — articole metalochimice; nivelul III — textile-încălțăminte.

★

Unde să ne îndreptăm mai întîi pașii? Vă interesează cel mai mult produsele alimentare?

Iată, bunăoară, cîte tipuri noi de preparate din carne: caltaboși de Sălaj, tobă de casă și tobă în aspic, cu noi și gustoase compoziții, salamul semiafumat „Argeș", preparat din inimă de vită, rulada „Dobrogea" preparată din carne de oaie, pasta „București", preparată din carne de vită etc. Posibilitățile de a pregăti un aperitiv atrăgător și gustos cresc deci simțitor...

Atunci cînd sînteți mai grăbiți,

Paul MARIAN și Mircea SCRIPCĂ

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Vaze și bibelouri cu un colorit variat

Festivalul FILMULUI SOVIETIC

În decursul unui an, urmărim pe ecrane „multe filme sovietice. Alături de eroii lor ne întristăm sau ne bucurăm, însoțindu-i cu drag prin vreme, în împrejurările tragice ale războiului sau, apoi, în toiul marilor bătălii pașnice care-i apropie cu fiecare zi de țelul măreț al luptei lor neîncetate — comunismul. Ne împărtășim de fiecare dată cu nesaț din izvorul reîntineritor al artei sovietice care, prin optimismul ei cuceritor, sădește fiecăruia dintre noi puteri sporite, elan, aspirații etice înălțătoare. Și totuși, cu o nerăbdare aparte, așteptăm de fiecare dată Festivalul în cinstea Marelui Octombrie. De ce oare? Pentru că ne-am obișnuit, prin tradiție, ca acest Festival să ne ofere cele mai bune creații ale anului cinematografic, devenind astfel oglinda succeselor filmului sovietic pe un an întreg, o invitație la ascensiune pe noi culmi artistice cucerite de creatorii sovietici ai celei de-a șaptea arte.

Este firesc deci ca, în pragul Festivalului de anul acesta să facem — prin intermediul filmelor pe care le vom vedea — o trecere în revistă a cîtorva dintre cele mai interesante aspecte ale cinematografiei sovietice contemporane.

Două generații de cineaști în fața juriilor internaționale

O trăsătură caracteristică cinematografiei sovietice — prin contrast cu cea occidentală — o relevă faptul că tînăra generație de regizori de film nu s-a ridicat negînd experiența și activitatea creatoare a vîrstnicilor ci tocmai pe temeiul sprijinului și conlucrării între generații. Un exemplu extrem de concludent îl oferă palmaresul a două dintre cele mai importante Festivaluri Internaționale ale Filmului de anul acesta: Karlovy Vary și Veneția. La Karlovy Vary, fil-

Cadru din filmul „La 30 de ani"

mul regizorului Mihail Romm „*Nouă zile dintr-un an*" a fost distins cu marele premiu „Globul de cristal" iar la Veneția regizorul Andrei Tarkovski a cucerit cu filmul „*Flăcări și flori*" („Copilăria lui Ivan") tot marele premiu, denumit la acest festival „Leul de aur". Mihail Romm este un maestru binecunoscut al cinematografiei sovietice. El a realizat între altele și filmele „*Lenin în 1918*" și „*Amiralul Ușakov*". Tarkovski, dimpotrivă: este un tînăr de 30 de ani, aflat la primul său lung metraj artistic („Compresorul și vioara" a fost un film de metraj mediu, lucrarea sa de diplomă). Interesant este faptul că Tarkovski a fost, la Institutul de cinematografie, studentul lui Romm, care de altfel l-a și remarcat pe viitorul cineast. Încurajîndu-l și sprijinindu-l, Mihail Romm a putut culege, într-un singur an, laurii dublei sale activități artistice: de creator și pedagog. Andrei Tarkovski, așa cum subliniau comentatorii cinematografici ai palmaresului de la Veneția a realizat o strălucită performanță, necunoscută în decursul celor XXIII de ediții ale Festivalului și, nici în istoria altor Festivaluri Internaționale ale filmului: să dobîndească cu primul său film artistic de lung metraj un mare premiu.

O constatare interesantă ne-o

Eugen ATANASIU

(Continuare în pag. 4-a)

PE MERIDIANELE GLOBULUI

BALI - PERLA INDONEZIEI

Părăsim țărmul ospitalier al insulei Jawa. La bordul unui „Conveier" ne aflăm în drum spre faimoasa insulă Bali. De sus, din înălțimi — prin ferestruicile avionului — admirăm întinderea nesfîrșită a apei și talazurile ei înspumate, care dau serios de furcă pescadoarelor și sampanelor plecate în larg după pescuit. Panorama este splendidă: zeci și zeci de insulițe și semețe stînci de granit par că plutesc pe nesfîrșita întindere a apei. Aterizăm pe aeroportul insulei. Ziariști, ostași și ofițeri ai armatei populare indoneziene, oficialități ne întîmpină. Căldura dogoritoare, cu care ne obișnuim cu greu, ne ia și ea în primire. Aparatele fotografice țăcănesc de zor. De gît ne sînt prinse — ca un imens colier — „florile prieteniei". O tînără indoneziană — într-un pitoresc costum local — ne adresează, în romînește, într-o fermecătoare pronunție cuvintele: **„Bine ați venit, prieteni dragi"**. Ducem mîinile împreunate la gură și — așa cum învățasem la Djakarta — în limba locală, balineză — îi mulțumim.

Drumul de la aeroport pînă la hotelul Șanul, de pe plaja cu același nume (nuca de cocos) se întinde, cale de mai bine de o jumătate de ceas cu mașina. Avem prilejul să admirăm așezările întinse de o parte și de alta a firului de asfalt, minunate păduri de cocotieri și arbori a căror esență prețioasă de lemn este căutată în lumea întreagă, să vedem numeroase și pitorești așezări balineze.

Bali este o insulă așezată între Jawa și Lombook, o parte a marii republici insulare — Indonezia. Aici totul îți dă impresia unui tablou pictat viu și colorat. Oamenii veseli, miile de temple ce se găsesc la orice pas (în sate, la răspîntii de drumuri, în pădurile de mangrove), totul te vrăjește. Poate de aceea pe fondul firii fermecătoare și generoase a localnicilor și al frumuseților uimitoare ale naturii, a comorilor seculare ale artei s-a vorbit și se vorbește mult despre Bali — ca de „Le paradis perdu" — în imensitatea oceanului.

Cunoștință cu Bali

Da, insula se bucură de o faimoasă reputație! Și din punct de vedere al frumuseților ei naturale, dar și din cel al multiplelor bogății ce se găsesc: orez, lemn de sowo, minereuri, fructe (nuci de cocos, banane, papaya mango etc.). Timp de veacuri colonialiștii străini au stors din această insulă, ca și din celelalte, bogății și profituri uriașe. Aici, în cadrul vegetației luxuriante, case de filme japoneze, olandeze, engleze, și, mai ales, americane au turnat filme, care apoi au inundat piața mondială. Populația locală — balihindustană — trăia din vînătoare și pescuit, din turism, din vînzarea unor splendide lucrări de artă. Într-o oarecare măsură și azi se mai mențin urme ale vechii stăpîniri, urme lăsate de colonialism. Zilele petrecute în Bali m-au pus în contact cu viața oamenilor, cu obiceiurile și tradițiile lor. Cine n-a umblat un timp mai îndelungat prin insulă, cine n-a văzut în-

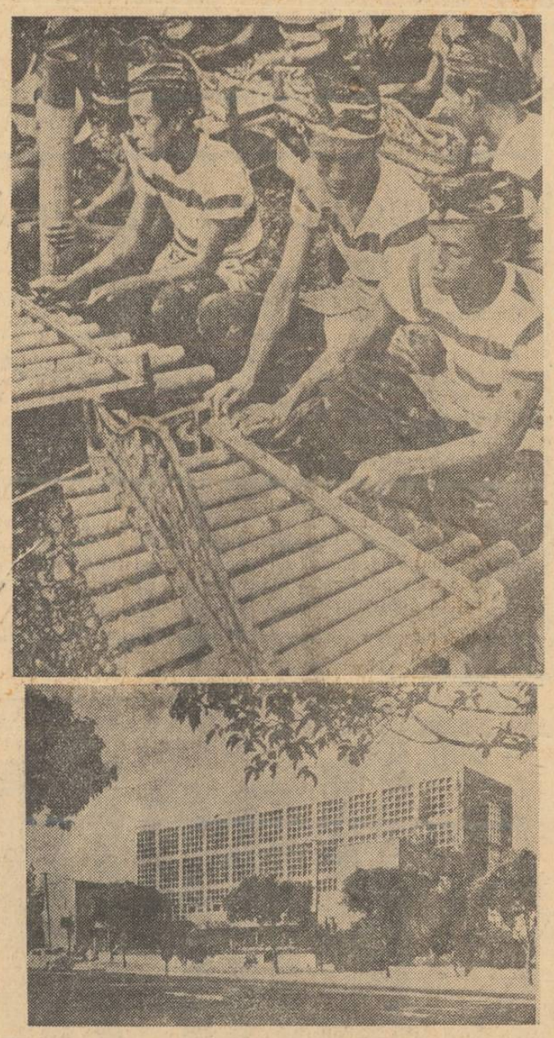

Cîntăreți balinezi în fața xilofoanelor (dreapta sus); *Clădirea comandamentului plantațiilor de Stat* (dreapta jos).

V. GRĂDINARU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

TRANSISTORII SÎNT PREA... VOLUMINOȘI!

ÎN LOC DE LĂMPI ELECTRONICE-MOLECULE

Este foarte plăcut să-ți petreci duminica la iarbă verde, ducînd cu tine o mică „poșetă" din care răzbat sunetele muzicii. Acum cîțiva ani, aceste aparate de radio portative erau o noutate. Astăzi, le găsești în orice magazin de specialitate și oricine știe: sînt radiouri cu transistori. Într-adevăr, cristalele cu proprietăți semiconductoare au înlocuit voluminoasele lămpi electronice, permițînd astfel micșorarea acestor aparate. Și în cei 12 ani de cînd au apărut transistorii, volumul lor este în continuă... descreștere. Acum întîlnim aparate de radio cît o tabacheră, cît o cutie de chibrituri sau chiar sub forma unor cercei. Pe lîngă avantajele unui volum redus, transistorii aduc și serioase economii de energie. Să ținem seama numai de faptul că triodele și diodele confecționate din semiconductori nu mai consumă zecile de wați, care — în lămpile obișnuite — se pierd pentru încălzirea catodului. În ultimul timp, s-a realizat și o construcție mult mai solidă a acestor aparate, în care piesele sînt montate în mici platane de material ceramic. De cîtăva vreme chiar și televizoarele au început să-și înlocuiască lămpile cu transistori, devenind astfel foarte comode și portative. În Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Japonia și alte țări se produc televizoare, ce nu întrec dimensiunile unei serviete. Transistorii sînt, firește, folosiți și în alte ramuri de electronici, iar cibernetica nu este domeniul în care au cele mai puține aplicații.

Cu toate că transistorii au ajutat mult la micșorarea volumului aparatelor electronice, sporindu-le, totodată, calitățile, oamenii de știință au ajuns la concluzia că radioreceptoarele pot fi încă mult micșorate. Ele pot, de pildă, ajunge la volumul unei gămălii de chibrit. Vă veți întreba: la ce ne-ar folosi asemenea aparate de radio microscopice? E clar, în viața de toate zilele ele n-ar fi utile, căci devin dificile în manipulare. Pentru casă, excursii sau strand, cele de mărimea unei tabachere sînt foarte practice. Dar cînd e vorba de aeronau-

Dan LĂZĂRESCU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

ITINERARII TURISTICE

IN PAGINA 3-A

Vîrful Retezat văzut de pe culmea Lolaya

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

S-AU ÎMPLINIT 100 de ani de la înființarea conservatorului de stat „Rimski Korsakov", din Leningrad, cea mai veche instituție de învățămînt superior de muzică din Rusia. Primii săi studenți au fost Ceaikovski, Liadov, Arenski și alții. La acest conservator au studiat compozitorii Miaskovski, Prokofiev și Șaporin, violoniștii Heifeț, Țimbalist și Poliakin. În timpul blocadei Leningradului, conversatorul și-a continuat activitatea. Aici a compus D. Șostakovici vestita sa Simfonie a 7-a, închinată eroismului orașului de pe Neva.

●

TEOREMA lui Pitagora a fost cunoscută de strămoșii noștri de acum patru milenii, și anume cu 1.500 de ani înaintea nașterii vestitului matematician grec, a anunțat recent directorul Departamentului antichităților din Irak. Cu prilejul săpăturilor efectuate la Tel Dibae, cartierul de sud al Bagdadului, au fost descoperite table din timpul primei civilizații babiloniene. Din aceste table reiese că străvechii matematicieni babilonieni au fost în stare să enunțe și să rezolve celebra ecuație a lui Pitagora.

●

FAUNA Noii Caledonii este relativ săracă. În pădurile de acolo trăiesc animale foarte prețioase — elanii. Odinioară, guvernatorul general francez al Noii Caledonii a primit cadou o pereche de elani, un mascul și o femelă. Într-o bună zi, animalele care erau ținute închise au reușit să scape și s-au refugiat în pădure. Acolo s-au înmulțit așa de mult, încît astăzi Noua Caledonie exportă anual mii de elani. Carnea de elan este un produs alimentar de bază al populației insulei.

●

EDITURA „E. A. Seemann" din Leipzig a încheiat alcătuirea celui mai mare dicționar enciclopedic despre pictură din lume. Acest dicționar constă din 43 de volume, cuprinzînd date extrem de rare despre viața și activitatea pictorilor din toate țările și de toate genurile, din antichitate și pînă în prezent. La lucrările pentru elaborarea acestui dicționar enciclopedic, prof. Hans Volmer a atras peste 400 de istorici de artă din întreaga lume.

●

UN NOU instrument muzical „Cristallium", a fost prezentat la o expoziție industrială internațională, deschisă recent la Paris, și la festivalul de

muzică clasică de la Aix-en-Provence. Instrumentul este alcătuit din 16 vergi de cristal, cu ajutorul cărora, prin lovire, se pot obține efecte sonore inedite.

●

UN NATURALIST *din R. P. Chineză afirmă că broaștele obișnuite au capacitatea de a prevedea timpul cu precizie de 90—95 la sută. Înainte de ploaie, spune savantul, broaștele orăcăie într-un fel deosebit de felul cum orăcăie înaintea unei zile însorite. Pentru a afla cum va fi vremea, trebuie doar să... înțelegi acest orăcăit.*

●

PROPRIETARUL unei case din Șuva, de pe insulele Fidji, n-a putut înțelege de ce terenul din grădina sa devine din oră în oră mai cald. Un arbust începu să se vestejească, pietrele se încălziră atît de tare, încît nu mai puteau fi atinse cu mîna, iar din pămînt începură să iasă aburi. Specialiștii aduși de la Institutul geologic n-au putut explica acest fenomen și au emis presupunerea că este vorba de o activitate vulcanică subterană. Pînă la urmă s-a constatat că... se defectase o legătură la instalația electrică.

●

FRAGMENTE ale celebrului far din Alexandria, una din cele șapte minuni ale arhitecturii antice, și care a fost distrus în secolul 14 î.e.n., au fost descoperite în portul Alexandria de către un scafandru. Statuia lui Poseidon care străjuia deasupra farului a fost găsită, laolaltă cu o coloană cu un sfinx, pe fundul portului.

●

O GRĂITOARE ilustrare a influenței filmelor ce abundă de crime din cele mai diferite, o poate constitui povestea care a avut loc recent la Dunquerque. Poliția a reținut aici șapte tineri în vîrstă de 16—18 ani care s-au constituit în bandă, după modelul eroilor din filmele vizionate. Membrii acestei bande s-au îndeletnicit cu furturi, au molestat trecătorii și au scos pietrele de pe mormintele din cimitir.

„ELECTRICA"

Corespondență din Moscova

Cu aproape un an în urmă, ziariștii prezenți la lucrările istoricului Congres al XXII-lea al P.C.U.S. s-au adunat în timpul unei pauze. În jurul academicianului Keldîș, președintele Academiei de Științe a Uniunii Sovietice. Se discuta despre perspective, despre viitorul tehnicei.

Cineva a întrebat:

— Tovarășe Keldîș, în raportul C.C. s-a vorbit foarte pe larg despre automatizare. Cînd credeți că o să putem noi ziariștii să facem cunoștință cu primele automate noi?

— Curînd, curînd — a răspuns cunoscutul savant sovietic. Tehnica noastră face pași uriași înainte.

Mi-am adus aminte de acest răspuns al academicianului Keldîș zilele trecute aflîndu-mă în gara Leningradski din Moscova.

Înainte de a ne continua... drumul (pentru a folosi o expresie feroviară) trebuie să vă spun că unul din cele mai populare mijloace de transporturi în Moscova este trenul electric suburban, numit cu gingășie „electricica". Este un tren foarte comod, are o viteză medie de 80—100 km. pe oră și circulă pe baza unui grafic ce-i asigură permanent cale liberă.

Suindu-te în gara Leningradski, în trenul electric care pleacă aproape din 5 în 5 minute, poți face popasuri foarte interesante în frumoasele așezări din jurul Moscovei: la Himki, pe malul canalului Moscova-Volga, la Podreșkovo sau la Shodnia unde se află una din cele mai mari tramvaline din Uniunea Sovietică; poți face un popas la Kniukovo în noul oraș-satelit al Moscovei; același tren te lasă după o oră și cîteva minute la Klin unde sosesc oaspeți din lumea întreagă pentru a vizita Casa-muzeu Ceaikovski.

După această scurtă incursiune de ordin geografic aș vrea să revin la cele întîmplate în trenul cu care am pornit din gara Leningradski.

Cabina mecanicului arăta obișnuit. Asta însă doar la prima vedere. Spre deosebire de alte dăți mecanicul nu execută nici o operație: urmărea doar indicatoarele. Ne aflam într-un tren electric condus de o... mașină electronică de calcul.

În Uniunea Sovietică automatizarea a găsit drum larg deschis în fabrici și uzine, în economie și statistică, în științele despre Cosmos și în munca de documentare. La calea ferată automatizarea se simte de asemenea în largul său. Pe mecanicul trenului despre care este vorba, Alexandrî Culakov, tovarășii săi îl cunosc ca pe un om erudit, care s-a specializat în mașini electronice, cu un larg orizont de cultură. În cîțiva ani, datorită unei munci intense, dîrze, de la simplu mecanic de locomotivă cu aburi (care în prezent nu se mai produce în Uniunea Sovietică) Alexandrî Culakov a ajuns să conducă un tren...electronic cum îl numesc în glumă feroviarii din gara Leningradski.

Așa dar, creierul electronic al acestui tren creat de om și-a luat asupra sa toată munca mecanicului. Acesta nu trebuie decît să-l controleze. Datorită programului imprimat de inginerul de serviciu, înainte de pornirea în cursă, trenul se oprește numai în stațiile incluse în graficul de transport, alege viteza optimă, „scoate" din întîrziere în caz că la una din stații trenul a fost reținut mai mult datorită numărului mare de pasageri care au urcat și au coborît.

Emițătoarele de raze gama, instalate în pragul stațiilor, dau comanda de frînare, iar închiderea pneumatică a ușilor, singura operație pe care o execută mecanicul, constituie semnalul de pornire.

„Iată viitorul comunicațiilor feroviare" — această afirmație rostită cu mîndrie de specialiștii sovietici care ne-au vorbit despre noua realizare a tehnicii din Uniunea Sovietică este ilustrată cît se poate de bine prin cursele executate de „electricica" ce străbate distanța Moscova-Klin.

De altfel, în transportul feroviar sovietic automatizarea cucerește tot mai mult teren. Recent am aflat că într-o gară sovietică a început construirea unui centru electronic pe întreaga direcție generală de transporturi, care va fi dat în producție anul viitor. Centrul de calcul electronic va rezolva cu o extraordinară rapiditate diferite probleme legate de exploatare, de alcătuirea normelor tehnice lunare, de graficul de transport, de formarea mărfarelor. Totodată, centrul de calcul se va ocupa de alegerea variantelor optime pentru transportul diferitelor încărcături. Un singur exemplu este edificator în această privință: una din mașinile de calcul ale viitorului centru electronic a reușit să stabilească cea mai bună variantă a transportului de nisip necesar construcțiilor de la opt baze de încărcare spre 28 de puncte de destinație. Varianta... electronică a fost mai bună decît planul fixat anterior, a fost executată mai rapid și a adus o economie de 200.000 de ruble.

Și așa, cu fiecare zi ce trece, aci la Moscova, afli despre noi și noi realizări ale oamenilor sovietici care dau viață prin munca lor minunatelor idei ce și-au găsit oglindirea în programul P.C.U.S.

Al. STARK

DIN NOU ÎMPREUNĂ

Pentru a doua oară în viața lor cei doi mari violoniști David Oistrah și Yehudi Menuhin au cîntat împreună. Ei au concertat împreună, pentru prima dată, cu cîțiva ani în urmă la primul concurs internațional „George Enescu" de la București.

De data aceasta, violonistul sovietic și cu cel american au interpretat la Londra Concertul pentru 2 viori în re minor de J. S. Bach. După aceasta, Oistrah a interpretat Concertul pentru vioară de Beethoven, sub conducerea lui Menuhin. Apoi, bagheta a fost preluată de Oistrah iar Menuhin a interpretat Concertul de Brahms.

Ca și primul lor concert împreună și cel din sala Royal Albert Hall din Londra a fost apreciat ca unul din cele mai însemnate evenimente ale vieții muzicale internaționale.

Fotografia de mai jos a fost făcută cu cîtva timp înainte de concert, pe străzile Parisului, unde cei doi prinți ai viorii se întîlniseră întîmplător.

Cercetătorii cavernelor

Un tînăr savant francez, Michel Siffre, a făcut următoarea experiență: a stat 1.500 ore la o adîncime de 130 de metri, pe un ghețar subpămîntean, situat la frontiera franco-italiană. El a trăit timp de două luni la o temperatură în jurul a 0 grade, într-o atmosferă avînd un coeficient de umiditate de 100 la sută. Experiența s-a efectuat într-un triplu scop dar nu în întregime științific: cercetarea geologică a ghețarului subpămîntean, studierea pierderii noțiunii timpului, studierea repercusiunilor fiziologice și psihologice a unei șederi îndelungate într-un adăpost atomic. El a dispus în timpul șederii sale subpămînțene de alimente, surse de luminat, material pentru scris și citit dar nu a avut asupra sa nici un ceas.

Născut în 1939, Michel Siffre a dat dovadă de la o fragedă vîrstă de aplicație pentru geologie. La 11 ani descoperă o carieră subterană în apropiere de Nice. Studiază cu pasiune geologia, iar la 20 ani făcuse deja 37 de comunicări la Academia de științe și în fața altor societăți științifice. În 1960 primește o bursă pentru a continua cercetările științifice. În 1961 face o expediție în Ceylon și studiază formațiile aluvionare subterane. În iulie 1962 el coboară pe ghețarul subteran din masivul Marguareís, din apropiere de Tende.

El a coborît pe ghețarul subteran la 16 iulie și și-a făcut primele pregătiri în adăpostul care i-a fost pregătit în vederea șederii sale îndelungate. În prima zi i s-a comunicat din ceas în ceas scurgerea vremii pentru a-și da seama de trecerea timpului în noile condiții. Apoi, la 17 iulie, la orele 22, i s-a comunicat pentru ultima dată timpul prin telefon și i s-a urat noroc. Din acel moment el nu a mai fost legat de cei de la suprafața pămîntului decît prin telefon. În comunicațiile cu „exteriorul" nu i s-a mai comunicat însă nici ora și nici ziua. La 7 august Michel aprecia deja trecerea timpului cu 7 zile întîrziere; la 17 august spunea că se află la 30 iulie; la 1 septembrie — 15 august; la 12 septembrie — 22 august; la 14 septembrie — 28 august. În acea zi i s-a comunicat să se pregătească pentru terminarea experienței. La 17 septembrie el a fost scos la suprafața pămîntului.

Aceasta a fost, pe scurt, experiența. Rezultatele nu au fost comunicate încă. O parte dintre ele nici nu vor fi aduse la cunoștința publicului datorită caracterului lor „militar". După cum am arătat mai sus, șederea îndelungată pe un ghețar subteran a fost făcută atît pentru efectuarea unor cercetări geologice cît și pentru a se constata efectele pe care le-ar suferi corpul omenesc în urma unei șederi îndelungate într-un adăpost atomic.

Reiese cît se poate de limpede că pasiunea pentru știință a unui tînăr cercetător a fost speculată pe larg de cercurile care au finanțat această expediție în scopuri care nu au nimic comun cu progresul științei, cu progresul omenirii. Este îndoielnic faptul că cercetarea ghețarului subpămîntean ar fi necesitat o ședere neîntreruptă, cu o durată atît de mare, în condițiile amintite. Michel Siffre a fost adus la suprafața pămîntului într-o stare de epuizare totală. Celor ce l-au întîmpinat el nu a putut să le șoptească decît cîteva cuvinte: „Nu mai pot nimic!... Vedeți, sînt sfîrșit!" Nu putem să credem că într-o asemenea stare fizică și psihică un om de știință poate efectua cu adevărat cercetări.

Acțiunea tînărului savant francez nu poate să nu fie remarcată pe planul performanței, în sine. Dar cercetări importante au fost efectuate și de alți savanți din lume — adesea în disprețul propriei lor vieți — atunci cînd nu se putea proceda altfel și numai atunci cînd se urmărea dezvoltarea științei și progresului omenirii. Este însă îndoielnic că pe scara întregului glob oamenii vor trage vreun profit de pe urma faptului că un tînăr, animat chiar de cele mai bune intenții, cercetează pentru alții felul în care poate fi percepută trecerea timpului într-un adăpost atomic. Mai cu seamă cînd aceasta se face în amintitele condiții! La aceasta se pot gîndi numai cei ce vor să întoarcă omenirea înapoi în veacurile cavernelor.

Oamenii de pretutindeni vor să trăiască însă la lumina soarelui, vor să măsoare trecerea zilelor după zborul de dimineață al ciocîrliilor și după trilurile pe înserat ale privighetorilor, după șueratul de dimineață al sirenelor fabricilor și după culcatul copiilor lor seara.

Oamenii vor să trăiască, să muncească, să trăiască într-o lume ferită de pericolele unor noi războaie. De aceea, vom fi mult mai bucuroși să consemnăm viitoarele performanțe ale lui Michel Siffre atunci cînd acestea vor fi puse realmente și exclusiv în slujba cercetărilor științifice.

Eugen PHOEBUS

„Conjurația" de la „Ambassador"

Deși Franz Josef Strauss a „renunțat" să schimbe fotoliul de ministru de război la Bonn cu cel de prim-ministru, la München, al landului său natal Bavaria, soarta apropiatelor alegeri (în noiembrie) pentru parlamentul Bavariei, pare a-l îngrijora serios și pe el și pe amicii săi politici într-un U.C.S. (Uniunea creștin-socială, varianta bavareză a partidului creștin-democrat, al lui Adenauer, condusă de Strauss). Îngrijorarea lor nu e lipsită de temei. Scandalul „Fibag" mușamalizat, — deocamdată (dar cu cît chiu și vai?!) — a șifonat foarte serios prestigiul, de altfel destul de... pătat al d-lui ministru. Acum un alt scandal tot de corupție în care e implicat Strauss (de data asta nu construcții militare ci comenzi de armament) întunecă simțitor perspectivele electorale ale partidului său.

Ceea ce-i neliniștește în deosebi pe „creștinii-sociali" ai lui Strauss este că presa lor locală „conservatoare", așa cum se prezintă ea acum, nu le oferă nici o garanție în ce privește „formarea unei opinii publice" favorabile lor, în special în cursul campaniei electorale și în general în situația ce s-a creat pentru partidul lor ultrareacționar, datorită demascării matrapaslicurilor „onorabilului: prezident.

Încercările nereușite ale presei locale U.C.S.-iste de a-l disculpa pe Strauss și de a ține piept relatărilor ample și adesea foarte savuroase, ale marilor ziare vest-germane despre diferite amănunte... colorate, ale scandalurilor în care a fost implicat ministrul, i-a determinat pe mai marii U.C.S.-ului din Bavaria să întreprindă neapărat ceva, pentru redresarea presei locale, pentru a o face mai operativă și mai „eficace".

Și au întreprins: au convocat la hotelul „Ambassador" din München (la cărui proprietar, pe nume Gross — un „stîlp" al U.C.S. — a avut nu odată „cinstea" să-i ofere ospitalitate — și, firește bere din abundență — președintelui său) o conferință la care au luat parte pe lîngă reprezentanți ai presei locale, o serie de persoane simandicoase din rîndurile cercurilor conducătoare — politice și financiare — ale Bavariei. Printre ele s-au numărat între alții, directorii generali dr. Alois Alzheimer (al unei cunoscute societăți de asigurare din München), dr. Odilo Burkart (al întreprinderilor metalurgice Maximilianshutte G.m.b.H.) dr. Lothar Rhode (de la Exportclub München), precum și intimii prieteni ai lui Strauss: Zimmermann, secretarul general al U.C.S. și miniștrii U.C.S.-iști din guvernul bavarez, Stücklen și Eberhard.

Deși conferința de la „Ambassador" a avut caracterul unei adevărate conjurații, participanții fiind obligați să păstreze secretul absolut al discuțiilor, pînă la urmă totuși s-a aflat totul chiar cu lux de amănunte (în fapte și mai ales cifre) amănunte pe care apoi unele publicații vest-germane — de pildă „Der Spiegel" — le-au adus la cunoștința opiniei publice largi.

Și, trebuie să recunoaștem, ele merită atenție, mai cu seamă sub aspectul prețioaselor informații pe care le furnizează cu privire la ceea ce se cheamă în Occident presă — să ne fie iertat adjectivul — „liberă".

S-a aflat că în centrul discuției a fost pusă problema finanțării presei locale bavareze de către marele capital din acest land și anume cu suma respectabilă de trei milioane mărci occidentale. Altfel — s-a străduit dl. ministru Eberhard să-i convingă pe „mecenații" prezenți la consfătuire — presa locală își va pierde ...*independența* (sic!!). Și, pentru a fi mai convingător, Herr Eberhard a venit cu exemple privitoare la felul cum „marile edituri liberale de stînga (?!?) au înghițit (conform uzanțelor în jungla presei capitaliste) o serie de mici ziare locale (care n-au putut rezista concurenței) aflate pînă atunci în slujba „cauzei" Uniunii creștin-sociale a lui Strauss, partidul celor mai reacționare cercuri din Bavaria. „Ce urmări are acest lucru pentru formarea opiniei publice (favorabile U.C.S.-ului — n.n.) nu mai necesită nici o dovadă" — s-a lamentat el.

Tot prin exemple, luate chiar din propria sa experiență, a pledat în favoarea subvențiilor și proprietarul uneia din micile edituri de ziare locale, Wilhelm Wiedfeld din Ansbach, și tot argumentînd cu „menținerea independenței politice" a acestora.

După ce terenul a fost astfel pregătit și s-a ajuns la concluzia că posesorii pungilor cu bani prezenți la consfătuire au fost convinși să le deschidă baierele preț de trei milioane, s-a trecut la partea concretă a problemei, prin intervenția, în discuție a unui oarecare Heinrich A. E. Otto care a venit de altfel, cu proiectul gata elaborat al repartiției pe diferite obiective a celor trei milioane. Acest domn conduce afacerile unei societăți de editură denumită „Publica" avînd sediul la München, str. Heimeran nr. 2. Editura este o întreprindere bine camuflată, fondată cu ani în urmă de către... Franz Josef Strauss în persoană, împreună cu fostul prim-ministru al Bavariei, Seidel (între timp decedat) și Eberhard. Conform planurilor organizatorilor „conjurației" de la „Ambassador", editura „Publica" a fost destinată să primească respectiva subvenție, ea avînd să fie însărcinată — îl citîm pe Otto — cu „cumpărarea și participația la ziarele locale, cu corespondențele și rețelele de difuzare, în vederea menținerii caracterului conservativ al acestor organe de presă".

Cu alte cuvinte, edituri „Publica" (în care Strauss e cointeresat) i-a fost „hărăzit" ca, întărită cu cele trei milioane furnizate de marea finanță bavareză, să devină o întreprindere de presă „serioasă" (și, firește, rentabilă), prin înghițirea multimii de fițuici locale. Adică să facă exact același lucru pentru care Eberhard a incriminat marile edituri de altă nuanță politică decît U.C.S.-ul lui, împotriva cărora a tunat și a fulgerat.

Dar un asemenea amănunt este neglijabil pentru domnii de la „Ambassador". Principalul e ca „Publica" lui Strauss et comp., să dea profituri cît mai mari și ca presa locală bavareză să fie... independentă...

A. STANCIU

Rasiștii din Georgia (S.U.A.)

O rămășiță stingheră dintr-un coș și cîteva foi de tablă încovrigate care au fost cîndva un acoperiș... Iată ce a rămas — în afară de un maldăr de cenușe — (vezi fotografia de jos) dintr-una din cele două biserici ale negrilor, incendiate, amîndouă în aceiași duminică de început de septembrie, în localitatea Sasser, statul Georgia, S.U.A.

Cu cîteva săptămîni înainte fusese arsă pînă-n temelii, biserica din alt oraș al Georgiei; la cîteva zile după incendiul de la Sasser, rasiștii au dat foc bisericii din Dawson, tot în Georgia. Patru biserici în cîteva săptămîni...

Barbarii Ku Klux Klanului, care se năpustesc de obicei asupra clădirilor publice frecventate și de negri și de albi, înfuriați că nu se „respectă" canoanele lor segregaționiste, au ales de astă dată drept țintă a acțiunilor teroriste biserici numai ale negrilor. Dar tot din furie împotriva integrării rasiale în aceste biserici s-au desfășurat mitinguri ale negrilor care încearcă să se înscrie pe listele electorale, alături de albi.

De notat că autoritățile federale americane se eschivează să întreprindă măsuri pentru cercetarea și pedepsirea incendiatorilor de biserici. Ele lasă această treabă pe seama autorităților locale, recrutate tot din rîndurile rasiștilor, aceleași sub ale căror priviri binevoitoare — și probabil... amuzate — flăcările au înghițit cele patru biserici din Georgia.

Numai prin pasivitatea — și probabil chiar complicitatea — autorităților locale se explică faptul că în cursul campaniei pentru înscrierea pe listele electorale în vederea alegerilor din noiembrie, pentru Congres, în statele sudice ale S.U.A., rasiștii au dezlănțuit împotriva negrilor care „îndrăznesc" să uzeze de dreptul de vot acordat de Constituție. Printre numeroasele acțiuni teroriste săvîrșite de rasiști pentru a împiedica cetățenii „de culoare" să se înscrie în listele electorale se numără și încercarea unor huligani rasiști de a ucide două tinere negrese din orașul Ruleville, statul Mississippi, care s-au înscris pe listele electorale. Rasiștii au tras prin fereastră, noaptea, focuri de armă în casa în care locuiau cele două femei, rănindu-le pe amîndouă. În aceeași noapte gloanțele trase de rasiști au pătruns și prin fereastra altei case din acest oraș în care locuia un negru care n-a vrut să renunțe la exercitarea drepturilor sale electorale. Cazuri similare au fost semnalate și în localitățile Leesberg și Leslie din statul Georgia, precum și în alte localități din sudul S.U.A.

Dacă la toate acestea mai adăugăm și acțiunile teroriste desfășurate de rasiști pentru a împiedica desființarea segregației în școli, avem în față un fragment destul de grăitor din tabloul ce-l oferă „lumea liberă", așa cum arată ea în acest început de toamnă, în sudul Statelor Unite...

Mașina de cusut arterele

Faima chirurgilor sovietici a trecut de mult granițele țării. De curînd a avut loc o nouă experiență interesantă care a reținut atenția publicului și specialiștilor. La Helsinki, eminentul chirurg sovietic Pavel Androsov a făcut o demonstrație asupra posibilităților mașinei „de cusut arterele", pe care el a inventat-o.

În cursul unei operații care a durat un ceas și jumătate, chirurgul a scos plămînul unui cîine, a cusut aorta animalului cu ajutorul mașinii sale și pe urmă i-a operat stomacul. Cîinele a suportat bine operația și în momentul de față se simte bine. Profesorul Androsov va repeta operația peste o lună în fața camerelor televiziunii finlandeze.

Într-o convorbire cu ziariștii, profesorul a relatat cum a grefat o inimă unui cîine, la Moscova, și felul normal în care continuă să se comporte cîinele.

„Mașina de cusut artere" permite să se coasă o arteră pulmonară în zece minute în timp ce cu ajutorul metodelor obișnuite este nevoie de două-trei ore. Mașina mai prezintă un avantaj considerabil față de celelalte metode și din alt punct de vedere. Mortalitatea este de 10—15 la sută în cazul procedeului folosit pînă acum. Mașina profesorului sovietic permite să se coboare procentul mortalității în operațiile de acest gen pînă la 1—2 la sută.

„TABLOUL" LUI FRANCO

La rubrica „Umor", publicația mexicană „Tempo" a publicat următoarele: „Curînd după reorganizarea pe care generalissimul Franco a efectuat-o în cabinetul său, Pablo Picasso a fost vizitat la reședința sa din Antibes (Franța) de un trimis al dictatorului spaniol.

— Caudillo a hotărît să acționeze pentru înțelegerea dintre toți spaniolii — a spus mesagerul lui Franco. El ar vrea să înceapă această conciliere cu dv., cel mai renumit dintre toți refugiații spanioli.

Genialul artist a ascultat în tăcere, cu o mină sumbră. Pe fața sa a înflorit un zîmbet cînd a auzit din gura trimisului: „Caudillo ar dori să-i pictați un portret în ulei. Consimțiți?".

— Cu mare bucurie — a răspuns Picasso și-i promit că o să fie cea mai bună lucrare a mea.

Satisfăcut peste măsură de succesul misiunii sale, trimisul întrebă:

— Atunci cu ce începem?

— O, cu un lucru neînsemnat — răspunse pictorul. Aduceți-mi capul lui Franco.

Oamenii sînt mai ieftini

Războiul nedeclarat purtat de S.U.A. în Vietnamul de sud provoacă multă bătaie de cap domnilor de la Pentagon. De curînd, unul din ei, mai inventiv, a găsit un leac împotriva unor necazuri de care se ciocnesc tot mai frecvent „instructorii" americani: dezertarea în masă a soldaților diemiști și trecerea lor în rîndurile forțelor patriotice.

În ce constă leacul? Foarte simplu: în folosirea cîinilor polițiști pentru depistarea partizanilor care, precum se știe, se ascund atît de bine în junglă încît urmărirea lor de către trupele diemiste de sub conducerea ofițerilor americani, duce la pierderi serioase de oameni și armament.

Dar ideea inventivului domn s-a dovedit pînă la urmă a nu fi viabilă. Niște contabili zeloși ai unităților americane din Vietnamul de sud au descoperit, în urma unor calcule, că fiecare cîine consuma pe zi carne de cal în valoare de 1 dolar și 20 de cenți, ceea ce revenea mult prea scump în comparație cu un soldat sud-vietnamez care poate trăi cu o fiertură de orez al cărei cost zilnic nu trece de 19 cenți!

Și unde mai pui că mai toți cîinii s-au îmbolnăvit, nesuportînd clima...

Meridiane

Popas în drum spre cabana Buta

Itinerarii turistice

RETEZATUL

Retezatul atrage pe orice turist. Este frumos, sălbatec; mulțimea lacurilor te încîntă. Așa s-a făcut că un grup de 6 oameni am părăsit pentru cîteva zile tomnaticul Bucureștiul pentru a vedea măcar cîteva din frumusețile Retezatului. Nimeni nu era înarmat cu experiența turismului în Retezat. Nu aveam decît un ghid turistic ce avea să ne călăuzească destul de bine.

N-am fost pretenționși, am cerut de la natură un singur lucru, vreme bună, pe care am avut-o din plin. Un prieten bun ne-a fost și aparatul de fotografiat. Ar fi păcat să pleci din Retezat fără să fi făcut poze.

Mai aveam cu noi șase foi de drum O.N.T. care ne-au asigurat reducerea de 50 la sută pe tren, mîncarea și cazarea pe 5 zile la cabana „Pietrele". Astfel înarmați și bineînțeles cu nelipsitele — în asemenea ocazii — rucsacuri în spate, ne-am suit într-o seară de septembrie, în accceleratul ce avea să ne ducă pînă în localitatea Subcetate. Drumul în tren noaptea nu este plăcut; nici nu poți vedea locurile ce le străbați, nici nu poți dormi, deoarece din oră în oră ușa se deschide cu zgomot, lumina se aprinde și aceeași voce te scoală, fără milă: „Biletele la control!".

Dimineața, odată ajunși în Subcetate, am sărit iute în alt tren ce ne-a lăsat în satul „Ohaba de sub piatră", sat ce-și merită pe deplin numele, aflîndu-se la poalele unei stînci uriașe.

Aveam de străbătut 12 km. printr-o regiune deluroasă pînă în satul Nucșoara, de unde începeau într-adevăr urcușul spre cabana „Pietrele" — situată la 1580 m. — primul nostru obiectiv.

La Ohaba am găsit o căruță care ne-a dus rucsacurile pînă la Nucșoara. Am trecut prin sate al căror nume nu-l mai reții. Mi-amintesc însă cîteva din gospodăriile colective întîlnite în drum: „Timpuri Noi", „Steagul păcii", „Drumul socialismului". Aici oamenii se ocupă mai mult cu creșterea vitelor, cu viticultura și pe lîngă casă au loturi cu pomi fructiferi, grădini de zarzavat. Pe acest drum de căruță ce ne ducea la poalele Retezatului, am stat de vorbă cu un țăran de 69 de ani. Era un bătrîn simpatic, cu mustața mare, frumos aranjată, cu cojocelul aruncat țineresțe pe umeri. Vorbea rar și clar cu un glas blînd, ușor voalat; parcă puțin ruginit de trecerea anilor.

Mai aveam cu noi șase foi de drum O.N.T. care ne-au asigurat reducerea de 50 la sută pe tren, mîncarea și cazarea pe 5 zile la cabana „Pietrele". Astfel înarmați și bineînțeles cu nelipsitele — în asemenea ocazii — rucsacuri în spate, ne-am suit într-o seară de septembrie, în accceleratul ce avea să ne ducă pînă în localitatea Subcetate. Drumul în tren noaptea nu este plăcut; nici nu poți vedea locurile ce le străbați, nici nu poți dormi, deoarece din oră în oră ușa se deschide cu zgomot, lumina se aprinde și aceeași voce te scoală, fără milă: „Biletele la control!".

Dimineața, odată ajunși în Subcetate, am sărit iute în alt tren ce ne-a lăsat în satul „Ohaba de sub piatră", sat ce-și merită pe deplin numele, aflîndu-se la poalele unei stînci uriașe.

Aveam de străbătut 12 km. printr-o regiune deluroasă pînă în satul Nucșoara, de unde începeau într-adevăr urcușul spre cabana „Pietrele" — situată la 1580 m. — primul nostru obiectiv.

La Ohaba am găsit o căruță care ne-a dus rucsacurile pînă la Nucșoara. Am trecut prin sate al căror nume nu-l mai reții. Mi-amintesc însă cîteva din gospodăriile colective întîlnite în drum: „Timpuri Noi", „Steagul păcii", „Drumul socialismului". Aici oamenii se ocupă mai mult cu creșterea vitelor, cu viticultura și pe lîngă casă au loturi cu pomi fructiferi, grădini de zarzavat. Pe acest drum de căruță ce ne ducea la poalele Retezatului, am stat de vorbă cu un țăran de 69 de ani. Era un bătrîn simpatic, cu mustața mare, frumos aranjată, cu cojocelul aruncat țineresțe pe umeri. Vorbea rar și clar cu un glas blînd, ușor voalat; parcă puțin ruginit de trecerea anilor.

Bătrînul mi-a povestit despre colectivă, despre felul cum trăiesc oamenii. Spunea că-i mulțumit. Numai cu un singur lucru nu se împăca bătrînul și avea dreptate.

Au construit o școală de 8 ani, iar școala stă pustie. Nu au profesori la Nucșoara. Au fost cei de la colectivă la raion la Hațeg, ei le-au promis profesori, dar profesori nu-s încă. Bătrînul spunea necăjit: „Primăvara n-ar fi bai, dar toamna și iarna e greu pentru copii să bată atîția kilometri pînă la școala care e în altă comună".

De la Nucșoara a început urcușul pe valea Nucșorului. Mergeam pe acolo pe unde cu sute de mii de ani în urmă domneau numai ghețari. Peisajul era minunat. După 3 ore de mers, în fața ochilor îți apare în depărtare vîrful Retezat, ce își merită pe deplin numele. După încă o oră am ajuns la cabana „Pietrele", una dintre cele mai spațioase cabane din Retezat. Curată și primitoare, cabana își așteaptă mereu pregătită, oaspeții. Aici se vede grija cabanierului, în primul rînd, și a întreg personalului, de a satisface toate cerințele turiștilor. Ne-am instalat repede în camere, am mîncat o mîncare caldă, minunată, după un drum lung și obositor și ne-am trîntit în paturi frînți de oboseală.

A doua zi ne-am trezit bine odihniți și la 9 dimineața am pornit fără rucsacuri, de data aceasta — spre lacul Galeșul. Din nou am mers pe valea unui vechi ghețar, de-a lungul rîului Galeșul. Urcușul nu este greu, în schimb satisfacția ce ți-o dă peisajul este uriașă. Opririle în poienițele cu fragi, la malul apei, în mijlocul pădurii, ai vrea să se prelungească la infinit, atît de plăcute sînt. Cînd lași în urmă pădurea de brad și te ajunzi în cea de jnepeni mici și țepoși, ai impresia că ai pătruns în altă lume.

Aceste plante, cu forme ciudate uneori, ce noaptea ar putea să te sperie, reprezintă lupta vieții cu natura. Culcate la pămînt, ele totuși trăiesc, dar nu o pot face decît pînă la 1900—2000 de metri. De la această înălțime, domină numai pietrele și rar, lichenii, sau o iarbă rară și sărăcă. După 4 ore de mers, ai impresia că n-o să mai ajungi niciodată dar ca prin farmec, îți apare deodată în față lacul Galeșul.

Apa limpe și rece a lacului te înfioară la cea mai mică atingere. Cînd soarele bate în lac, apa sclipește și ai impresia că dispare, că nu o mai vezi; ai în fața ochilor milioane de cristale luminate.

Popasul de la Galeșul a fost binevenit și după o masă organizată la repezeală printre pietre — începuse să plouă puțin — am pornit spre cabană.

Ploaia încetase, așa că drumul a fost plăcut, iar cabana primitoare, ne aștepta cu o mîncare bună. Ne-am culcat foarte devreme, a doua zi ne aștepta un drum greu, dar frumos.

La 6 dimineața am părăsit cabana și, urmînd traseul turistic însemnat cu triunghiu albastru, ne îndreptam spre vîrful Retezat.

Drumul prin valea rîului Stînișoara își are pitorescul său. Valea este mai largă decît cea a Galeșului, priveliștea este mai întinsă și mai ales ai mereu în față Retezatul, ce te atrage ca un magnet. După lacul Stînișoara începe ascensiunea — după cum spune ghidul turistic — spre șaua Retezatului.

Urcușul este destul de greu, pietre și iar pietre, care-ți fug de sub picioare. Odată ajuns pe șea, nu mai ai mult pînă la vîrf. Vîrful este de fapt un platou nu prea mare, de pe care cuprinzi o priveliște neasemuită. Nu am putut gusta din plin toate frumusețile ce ne înconjurau, deoarece era ceață și numai din cînd în cînd am putut vedea cîte ceva.

Totuși, am văzut formația în trepte a lacurilor: Gemenele, Tăul Negru și Știrbul, am văzut impunătorul vîrf Bucura, Valea Stînișoara care de sus este minunată.Ești fericit că ai ajuns pe Retezat, că ai văzut și ai imortalizat pe peliculă imagini de o rară frumusețe.

După 3 zile de mers în Retezat, o zi de odihnă este binevenită. Așa s-a făcut că am stat și am făcut plajă lîngă cabană. Ne aștepta un drum lung — de data aceasta — cu rucsacurile în spinare. În dimineața următoare, am pornit spre lacul Bucura. Gîndul că peste cîteva ore vom fi la Bucura ne-a iuțit parcă, pasul. Am mers mult și am văzut din nou locuri minunate. După 3 ore și jumătate aveam în fața noastră un masiv ce ducea pe șaua Bucurii. Știam că odată ajunși pe șea, în fața noastră se va întinde cel mai mare lac alpin din țară, despre care auzisem și citisem o mulțime de lucruri.

Și într-adevăr, după jumătate de oră am ajuns pe șea, iar în fața noas-

În drum spre șaua Retezatului

tră se întindea undeva jos, lacul Bucura, minunat, cum nici nu mi-l putusem închipui. Apa era sclipitoare în bătaia soarelui, iar vîntul ce bătea îi dădea lacului o unduire ce rar o poți vedea.

Lîngă lac se vedeau o mulțime de puncte viu colorate; nu erau altceva decît corturile turiștilor care stăteau aici, la Bucura.

Mîncarea la malul lacului a fost bine venită, întrucît mai aveam de parcurs o bună bucată de drum pînă la cabana Buta. După o oră de odihnă, am pornit din nou. Acum aveam de coborît de la 2040 de m. — aceasta este înălțimea la care este situat lacul — pînă la 1580 de m.

Drumul era și aici foarte frumos, dar parcă spre sfîrșitul lui nu i-am mai putut gusta toate frumusețile din cauza oboselii.

Pe cît de bine te simți la „Pietrele", pe atît de rău te simți aici la Buta, unde, după un drum de 9 ore, nu poți bea nici măcar un ceai cald. Nimerisem tare prost în noaptea aceea. Ciobanii care a doua zi urmau să coboare cu oile au dat un chef de adio. Așa că toată noaptea s-a mîncat, s-a băut bine, s-a vorbit tare și s-a cîntat cu jale din fluier.

Dimineața, mai obosiți decît ne culcasem, am pornit spre Cîmpul lui Neag. Drumul ne-a încîntat din nou, cu priveliștile sale: satele așezate pitoresc pe mici platouri, dealurile împădurite, pășunile întinse, de un verde pronunțat, sînt unice în felul lor.

De la Cîmpul lui Neag — centru forestier — un camion ne-a dus la Uricani, de unde cu autobuzele I.R.T.A. am ajuns la Lupeni. La Lupeni, ca în toată țara, se construiește; se construiește mult și frumos. Aici i-am întîlnit pe cineaștii de la Buftea, care filmau noua producție închinată luptelor greviste din august 1929.

Un tren ne-a lăsat în gara Petroșeni, de unde la 1 noaptea, aveam un accelerat spre București.

Ajuns la capătul unei astfel de excursii nu poți să-ți spui decît un singur lucru: „Voi reveni aici, în Retezat, cît de curînd posibil". Și poți fi sigur că o vei face.

Text: Constantin VINEA
Fotografii: Gelu APOSTOL
elevi în clasa XI-a

De aici, de la cabana Pietrele ne-am răspîndit în masiv

NĂRAVURI ȘI MORAVURI

Reversibilitate

Cumpărîndu-ți azi o carte... mîine alta... pe nesimțite îți faci o bibliotecă. Nu cred să nu fi observat și dv. acest panou deosebit de răspîndit care te îndeamnă la un lucru atît de folositor. Înțelesul lui este foarte limpede și fără echivoc: cumpărîndu-ți dumneata o carte, pentru dumneata, pe nesimțite îți faci dumneata, o bibliotecă a dumitale. Nu? În spiritul acesta am urmat sfatul de mai sus și într-adevăr roadele nu au întîrziat să apară. Biblioteca recent cumpărată a început să-și poarte de drept numele, adăpostind cu grijă între rafturile sale cărți de strictă specialitate sau beletristică. Clasici sau contemporani, autohtoni sau străini am început să-mi apropii tovărășia lor înțeleaptă, petrecînd împreună clipe de răgaz și relaxare sau de îndelungă încordare, atunci cînd caut să descifrez în paginile lor învățătura și experiența altor colegi de breaslă. Pe cinstea mea, nimic nu poate fi mai plăcut decît să scoți din bibliotecă cartea preferată și să recitești în tihnă paginile care ți-au plăcut mai mult. Așadar, pot să vă spun din proprie experiență: cumpărîndu-ți azi o carte, mîine alta, pe nesimțite îți faci o bibliotecă.

Și totuși lucrurile pot foarte bine îmbrăca și un alt înțeles. Realitate de care m-am convins în felul următor:

— O, ce frumoasă bibliotecă!

— Nu, nu-i chiar așa. Mai am destule cărți de cumpărat ca s-o pot completa cît de cît.

— Dacă-ți spun eu!

Interlocutorul meu se repede cu voluptate în volumele din raft, scoțînd cîte două, cîte trei, citind titlurile lor.

— Vai, cît am căutat cartea asta — și-mi arată un exemplar din Kon-Tiki. Mi s-a spus că e grozavă.

— Într-adevăr, e foarte interesantă.

— Și mi s-a spus că are și o continuare... Acul cu gămălie... sau așa ceva. În orice caz ceva cu ace.

— Nu, cartea se numește Aku-Aku. E acolo în dreapta.

— Da, da, exact. Ți-am spus eu că-i ceva cu ace. Trebuie să fi fost o expediție mai lungă, ulte ce groasă e.

— ...

— Știi ceva? Dă-mi-le și mie să le citesc. Și în cîteva zile le ai înapoi.

Au trecut cîteva zile, alte cîteva și iată-l din nou.

— Iartă-mă, te rog, dar vin de la servici și n-am adus cărțile cu mine.

— Nu face nimic.

— Mai ai ceva nou?

— Nimic.

— Ei cum nimic? Văd că ai aici o mulțime de volume.

— Le-am cumpărat mai de mult.

— Nu-i nimic, pentru mine tot noi se cheamă dacă acum le văd.

Lucrurile s-au petrecut după același tipic ca și prima oară. Apoi a mai venit odată, și încă odată... În timpul acesta s-a întîmplat să am nevoie de un volum sau de altul pe care nu le-am mai găsit în bibliotecă. Iată deci că panoul de care vă vorbeam mai înainte poate să aibă de fapt și un al doilea înțeles: cumpărîndu-ți (eu dumitale) azi o carte, ...mîine alta... pe nesimțite îți faci (dumneata din cărțile mele) o bibliotecă.

Aseară am căutat o carte de specialitate dar nu era, ediția de lux cuprinzînd versurile lui Tudor Arghezi... nu era. Și așa am reușit să fac o listă de proporții puțin modeste a cărților care-mi lipsesc.

Negăsind ceea ce mă interesa am luat la întîmplare un volum de proverbe și zicători aruncat undeva, în fundul bibliotecii. Poate tot întîmplarea, sau duhul bun al cărților mele a făcut să deschid la proverbul: „Foaie verde de dai n.ai, i-a nu da să vezi cum ai".

Mircea ALBULESCU

LA PAVILION...

(Urmare din pag. 1)

recurgeți desigur și la conserve. Tovarășii din industria alimentară s-au gîndit și la această alternativă. Iată ce v-au pregătit pentru 1963: sarmale cu mămăliguță (în cutii de 450 grame); fasole cu cîrnați proaspeți sau cu cîrnați afumați; chiftelițe marinate; piure de jumări cu fasole; piure de fasole cu cîrnăciori. Să tot alegi...

Și sectorul de brînzeturi e bine reprezentat. O idee bună: brînza „Extra", un amestec de brînză „Bucegi" cu unt. Sandvișul e prin urmare simplificat... Atrăgătoare sînt și jeleurile de smîntînă cu fructe sau cacao, precum și brînza „Aroma" preparată din brînză de vacă „Prima" combinată fie cu vanilie, fie cu cacao, gem de căpșuni sau de vișine.

O noutate îmbucurătoare pentru suferinzi: pentru prima oară apar conserve dietetice a căror lipsă era resimțită. În magazine se vor găsi în 1963 conserve din mazăre, fasole, dovlecei, roșii în bulion, preparate fără adaos de sare, cu gust și miros plăcut. Ca și o seamă de compoturi dietetice (de vișine, caise, mere, gutui, prune) fără adaos de zahăr.

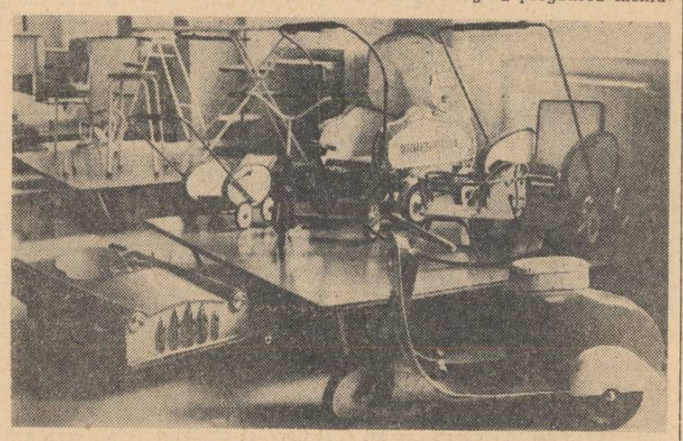

Noi sortimente pentru cei mici: scutere, automobile, cărucioare...

Fiindcă veni vorba de fructe, să nu uităm să pomenim despre „nectarul de fructe" un produs preparat din caise și piersici presate. Este o pastă consistentă, foarte bogată în valori alimentare. Se va expune și halva desert în pahare de 450 gr.

Dintre noile produse de panificație expuse în pavilion să citățm două: cozonacul cu fructe (cu adaos de ouă, miere, stafide, coji de portocale confiate) și plinea venețiană (cu adaos de zahăr, miere, glucoză, lapte, făină de malț și arome). De asemenea, dintre noutățile sectorului de băuturi se cuvine citat mustul proaspăt, îmbuteliat în sticle de 0,500 litri și țuica selecționată de Banat. În sfîrșit, dacă sînteți fumătoare, un lucru care vă va interesa: vor apare țigări „Mărășești" cu filtru.

★

Exponatele industriei alimentare v-au făcut desigur să... vă lase gura apă. Dar, nu e deajuns ca o masă să fie bună. Trebuie să fie și atrăgătoare. Nu e de mirare deci că vă îndreptați acum spre raionul de sticlărie și porțelanuri. Și aici abundă noutățile.

Iată bunăoară, un gen nou de servicii de apă, vin și lichior. Sînt executate din sticle suprapuse de culori diferite (alb cu roșu sau alb cu albastru) de către fabricile din Pădurea Neagră și Turda. Interesante sînt și serviciile de limonadă cu pahare de culori diferite (albastru, verde, galben, roz, fumuriu și violaceu), precum și farfuriile de o formă modernă, ca niște patrate alungite.

Masele plastice au o utilizare mereu mai largă. Veți găsi în acest an numeroase articole noi. Să citățm cîteva: noi modele de garnituri pentru servitul salatei și al ouălor: uscător pentru veselă; făraș pentru gunoi, ghivece și suporturi de ghivece; cutii de gunoi ermetice, cu pedală etc. După cum se vede articole cu multiple utilizări, de mare necesitate în orice gospodărie.

Dar pe lîngă aceste „mărunțișuri", foarte necesare și ele, ochii vizitatorilor se opresc cu atenție asupra mașinilor de uz gospodăresc care au căpătat în ultimii ani tot mai mare căutare. Care sînt deci noutățile din acest domeniu?

Să începem cu frigiderul „Fram" cu absorbție, într-un model îmbunătățit în ce privește unele caracteristici de funcționare. Mulți vor fi interesați să vadă la lucru mașina electrică de cusut „Rodica", noul tip de mașină de spălat rufe „Albalux 3", precum și noile tipuri de mașini-aragaz „Someș" și „Carpați". Interesantă este și oala de fiert sub presiune care asigură pregătirea meniurilor în mod rapid, simultan pentru mai multe feluri.

Cîteva produse de uz casnic foarte practice. Bunăoară, masa pliantă pentru călcat, prevăzută cu picioare de metal, care se pot strînge după utilizarea mesei. Ea dispune și de suporturi pentru călcatul umerilor, mînecilor, fustelor etc. La fel de necesară într-o gospodărie este și scara pliantă, produs al fabricii „Ideal"-Mediaș. Datorită ei vă veți putea urca lesne pentru a face curățenie pe pereți, ferestre, pentru a ajunge la un raft mai înalt al bibliotecii. Fabrica „Flacăra" Ploiești prezintă o mașină de stors fructe, roșii etc. și alta de măcinat cafea, iar „Metaloglobus"-București, tăietoare de roșii cu 10 lamele. Uscătorul de rufe pentru interior, mașina de tăiat pîine, rețoul electric super la care se pot regla diferite trepte de temperatură, sînt alte produse utile care vor fi apreciate cu certitudine de gospodine.

Dar să ne oprim aici. Nu de alta, dar dacă vom pomeni prea multe articole noi, vom diminua din elementul-surpriză al vizitatorilor. Să încheiem deci vizita. Nu înainte însă de a da o raită pe la chioșcurile de produse din fața pavilionului — unde vom găsi gustări și fructe, picsuri și articole cosmetice, modele noi de ciorapi și lenjerie, poșete și fulare, precum și multe alte produse. O anticipare la cumpărăturile ce le vom face în anul ce vine...

Paul MARIAN și Mircea SCRIPCĂ

Nepotul doctorului Ulieru

Ovidiu. Numele cu rezonanță antică e contrazis de aspectul modern al așezării. Departe, în zare, se văd coșurile majestuoase ale marei termocentrale dobrogene. Case noi, acareturi impunătoare, înșirate de ambele părți ale drumului sînt, chiar pentru un ochi neexersat, indicii că pe aceste meleaguri haturile au devenit de mult doar amintiri. Și, dominînd împrejurimile, clădirile „la roșu" ale unei construcții industriale, îmbogățesc noutatea peisajului.

În curtea șantierului un grup de oameni discută aprins în fața unei copertine cum n-am văzut nicăieri: o adevărată dantelă din metal. Facem cunoștință: Tudor Savovici, drenor, Ioan Dumitru, zidar, Hanu Dincă, montor și Silviu Ulieru, inginer, șeful șantierului.

— Numele ne e cunoscut, îi spunem inginerului. Rudă cu doctorul Ulieru?

— **Nepot,** ne răspunde scurt tînărul.

E brun, puternic bronzat de soare și de briză; marea e doar la doi pași! Ne interesăm despre aspectele tehnice ale construcției. Se ridică aici o fabrică de conserve care va folosi din plin bogata producție legumicolă a împrejurimilor. Îndreptăm apoi discuția din nou spre un lucru care ne preocupă:

— Cum se face că n-ați ales profesiunea unchiului dv.?

— **Ce vreți,** zîmbește tînărul, **pe mine m-a atras din copilărie tehnica. Asta nu înseamnă că n-aș vrea să calc pe urmele acelui Ulieru care vă este cunoscut...**

— Cum așa, aveți înclinații la scris?

— **Nu; la altceva mă refer. Doctorul Ulieru, modestul medic de țară, s-a străduit o viață întreagă să aducă lumină în viața țăranilor noștri. A reușit destul de puțin. Și nu din vina lui. Pe vremea aceia, cînd sănătatea oamenilor simpli îi interesa prea puțin pe diriguitori, un medic de țară, unul dintre puținii existenți, era relativ neputincios. Cu pelagra și misticismul, cu tuberculoza și obscurantismul nu poți lupta doar cu chinină și bunăvoință. Și totuși unchiul meu a făcut tot ce a putut.**

— Cu asta sîntem de acord. Totuși nu vedem legătura cu afirmația pe care ați făcut-o. Doar profesiunea dv. diferă mult de cea a unchiului, iar viața țărănimii de astăzi e fundamental alta decît cea din trecut.

— **Desigur. Dar, în condițiile vieții noastre noi, mi-am propus și eu să contribui la ridicarea continuă a satelor noastre. M-am bucurat că pot lucra pe un șantier aflat într-un sat. Și încă într-unul dintr-o regiune pe vremuri foarte înapoiată. Împreună cu ceilalți constructori ne-am străduit și am reușit să reducem la jumătate durata construcției. O comună cîndva anonimă ca acest Ovidiu, unde oamenii trăiau și mureau în mizerie și întuneric devine în zilele noastre un centru muncitoresc cunoscut. Și altele au precedat-o sau îi urmează.**

Are dreptate nepotul doctorului Ulieru. Mii și mii de medici și ingineri, de agronomi și profesori, își aduc astăzi cu folos contribuția la transformarea din temelii a vieții satelor noastre. Această putință le este asigurată de grija pe care o are pentru înflorirea patriei noastre nu un om izolat sau altul ci întregul popor, liber și în mod înțelept condus.

M. PAULIAN

BALI — PERLA INDONEZIEI

(Urmare din pag. 1)

tînsele păduri de mangrove, cine spune că n-a rîvnit, atunci cînd soarele uluitor de dogoritor stătea parcă, țeapăn, în jurul orei 12, pe bolta cerului, la umbra cocotierilor, și a ferigelor cu frunze late, de 30—40 cm, cine n-a vizitat satele Pedjengului (capitala veche a insulei) nu poate afirma că a făcut cunoștință cu Bali!

Timpul liber îl afectăm în întregime pentru plimbare. Mașinile puse la dispoziția delegației sportivilor romîni ne ușurează acest lucru. Străbătînd cătune și sate ajungem în Denpasar — capitala insulei. Orașul nu are clădiri mari. Cele cu 2 sau 3 etaje sînt foarte rare. Ne plimbăm prin „Pasar" — piața orașului. Aici, în mulțimea pestriță și zgomotoasă, întîlnești la fiecare pas vînzători de banane, ananas, mango, durieni și alte fructe. De asemenea, poți întîlni pictori care își vînd tablourile, muzicanți și dansatori, prăvălii și dughene, magazine cu vitrine luminoase unde se poate găsi orice de la fructe și pălării cu boruri mari, de la podoabe făcute din coji de nucă de cocos, pînă la lucrări de artă, în lemn de sowo sau argint masiv, de cel mai autentic și rafinat talent. În Denpasar am vizitat școli elementare și medii, unde copii învață în limba maternă, spitale, ziarul „SAURA — INDONESIA" („Vocea Indoneziei"), terenul de pregătire militară al armatei populare, baza asociației sportive „Ponbali", hotelul Bali, un cinematograf, oficiul de presă și editură local, reședința guvernatorului etc. Toate acestea n-au fost înainte, în timpul stăpînirii colonialiștilor olandezi. Denpasarul a devenit în anii luminoși ai libertății naționale un centru cultural și politic al insulei Bali, care are un rol important în istoria luptei actuale pentru independență. În Bali s-au pregătit detașamente de tinere și tineri partizani pentru eliberarea Irianului de vest, detașamente care au provocat multă groază în rîndurile colonialiștilor. **„Colonial perlu mati"** (colonialismul trebuie lichidat) această lozincă, lansată de președintele Sukarno, a înaripat masele de tineri balinezi nu numai în lupta pentru eliberarea străvechilor teritorii ale Indoneziei ocupate de colonialiști, dar și în lupta comună a poporului pentru consolidarea unitară a Republicii, pentru progresul ei social și economic.

Bali, insula dansului și muzicii

Așa denumesc scriitorii această insulă paradis. În timpul evului mediu hinduismul și-a întins influența și peste insula Bali, care atunci făcea parte din marele imperiu „hindo-jawanez" al lui Madjapahit. Cu toate acestea de la sfîrșitul secolului XV toate schimbările culturale între Jawa și Bali au fost întrerupte, locuitorii din insulă menținîndu-și însă ferm religia (bali-hinduistă) și modul lor de viață din care dansurile tradiționale de origină hindusă fac parte integrantă. Școli tradiționale stau la dispoziția tineretului. Fetele, încă din fragedă etate, sînt instruite special, profesori în vîrstă predîndu-le lecții. Protagonistele diferitelor dansuri sînt alese pe baza unor riguroase examene și tradiții locale: să fie dintr-o castă superioară (fie a brahmanilor sau comandanților, fie a negustorilor) să posede grație și gingășie în mișcări, să aibe ochi balinezi (sprincene stufoase, gene și ochi mari, puțin oblici). În timpul dansului mișcările ochilor fac parte integrantă din joc, dînd în același timp o notă personală dansatorului, mult prețuită de spectatori. Într-adevăr, mișcările scurte ale pupilelor ochilor, cele făcute din umeri, sau de degetele mîinilor dau un stil și un farmec încîntător dansurilor.

Muzica care acompaniază jocurile este formată din alămuri și instrumente cu coarde. Cele mai principale sînt: ponangurile (clopotele de alamă), ghenerwaianele (xilofoanele) genggongurile (drîmbele) cindangurile (tamburinele), fluierile din os și vioarele cu o coardă, tobele. Sunetele scoase de aceste instrumente sînt cînd extrem de stridente, cînd line și tînguitoare. În ritmul melodiilor acestor instrumente, cupluri sau grupe de dansatori și dansatoare își prezintă dansurile lor balineze, inspirate din poeme vechi hinduse. Unul din cele mai populare dansuri este „keciak" sau dansul maimuțelor.

Noul prinde rădăcini

Inegalitatea socială, poligamia și alte fenomene ale vieții poporului indonezian, după eliberarea de sub jugul secular colonial, ca urmare a reformelor înfăptuite și măsurilor luate de guvern, au început să scadă ca putere și influență. Tineretul în lumina Manipalului (MANIFESTULUI POLITIC), elaborat de președintele Sukarno, poporul își dă seama tot mai mult că numai lupta pentru progresul economic și cultural al întregii Republici este calea cea mai justă pentru o viață nouă, înfloritoare.

Astăzi, în Bali — în cadrul planului de 8 ani elaborat de stat, se dezvoltă economia insulei, se pun în valoare bogățiile solului și subsolului, se dezvoltă rețeaua învățămîntului public.

— **„Sistemul castelor,** îmi spune un tînăr ziarist din Denpasar, **slujește rămășițelor Dar-ul-Islamului, reacțiunii. El încătușează inițiativa noastră, fărămițează pe oameni, îi ține pe aceștia izolați, cultivă regionalismul și impune unor mase mari de oameni ai muncii o concepție denaturată, stîrbă, despre rolul lor în viață și în muncă."**

— Da, l-am întrerupt eu, ai dreptate. Dar uite, colindînd satele Pedjengului, am mai văzut încă localități unde se practică poligamia, am văzut și cițiva preoți din casta brahmană, care nu prea stau de vorbă cu „paria", cei mulți.

— **„Nu, iartă-mă te rog că te contrazic** — mi se adresă din nou interlocutorul. **Dar ceea ce ai văzut în scurta ta vizită sînt rămășițe ale unor concepții și obiceiuri religioase care la noi își pierd tot mai mult din vitalitate. Ar fi prematur însă să afirm că procesul de dispariție a castelor este pe sfîrșite. Un lucru esențial pot însă să-ți relatez** — continuă prietenul meu. **Că azi tineretul se pronunță tot mai hotărît împotriva poligamiei, că acesta, la chemările nobile lansate de guvernul nostru, participă din plin la lupta pentru progresul economic și cultural al patriei".**

Cele spuse de prietenul meu le-am „verificat" vizitînd școli și întreprinderi, construcții și terenuri sportive în Bali, vizionînd filme cu un conținut nou și mobilizator pentru poporul indonezian. În îndepărtata Indonezie am cunoscut un popor harnic și talentat, un popor care activează neobosit pentru pace și apropierea între popoare. Am constatat, de asemenea, că prietenia romîno-indoneziană este profund prețuită peste tot pe unde am colindat țara de la ecuator, a celor 3.000 de insule. Pe străzile orașului Denpasar, ale Surabajei, Medanului sau Djakartei, oriunde romînii erau salutați și primiți cu zîmbetul pe buze. „Hidup — Romînia!" (Trăiască Romînia) auzeai la hotel, pe stradă sau pe stadion...

Am plecat din Indonezia cu un mare simțămînt de fericire. Și reluînd cele spuse de președintele Sukarno, cu prilejul Ordinului dat în cinstea celei de a 13-a aniversări a Forțelor armate indoneziene **„noi sîntem o națiune iubitoare de pace, dornică să-și dea contribuția la realizarea păcii în lume. În mod constant noi ne pronunțăm pentru o strînsă colaborare cu toate popoarele lumii",** pot afirma: Da! Am văzut cu proprii mei ochi o mică parte din lupta marelui popor de 90 milioane, un popor mîndru și puternic, iubitor de pace.

V. GRĂDINARU

Măreț edificiu arhitectonic în orașul Jogjakerte

FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

(Urmare din pag. 1)

prilejuiește dramaturgia celor două filme premiate : amîndouă au ca eroi — tineri deși acțiunea lor se desfășoară la distanță de mulți ani, în locuri diferite. Observînd această trăsătură pe care o ilustrează îndeosebi creațiile tinerilor cineaști sovietici, cunoscutul regizor Serghei Iutkevici arăta că „modificarea vîrstei eroilor", „întinerirea lor", reflectă, între altele, și filiația bogatelor tradiții ale cinematografiei sovietice, căci „*toți* (acești eroi — n.n.) *sînt continuatorii ideilor care i-au inspirat pe Ceapaev, Maxim, Pavel Korceaghin. Ei trăiesc și luptă fără teamă pentru a dovedi că omul poate și trebuie să devină mai bun*". În același sens capătă justificare și prezența copiilor în filmele sovietice : „*Sufletul copilului* — scria Iutkevici — *constituie lumea cea mai pură și cea mai transparentă, în care se poate discerne tema principală a luptei între nou și vechi, a binelui contra răului, a purității împotriva murdăriei*". Nu ne vom ocupa în cele ce urmează de subiectul celor două filme întrucît, despre ele, am dat ample relatări în numerele 248 și 257 ale revistei „Magazin". Vom reaminti totuși cititorilor că filmul „Nouă zile dintr-un an" este inspirat de munca savanților atomiști iar „Flăcări și flori" este ecranizarea unei povestiri de V. Bogomolov care înfățișează lupta și jertfa unui copil sovietic devenit în anii războiului agent de recunoaștere în spatele liniilor dușmane. În filmul lui Mihail Romm ne vom reîntîlni cu popularul artist Alexei Batalov — în rolul titular — precum și cu Tatiana Lavrova și Innokenti Smoktunovski, iar în filmul lui Tarkovski cu Kolea Burliaev (Ivan) precum și cu artiștii profesioniști V. Zubkov, E. Jarikov, S. Krîlov și alții.

Tot succeselor tinerei generații aparține și filmul „Casa de la răscruce" al regizorului Stanislav Rostoțki (film povestit în numărul precedent al revistei noastre). Realizat pe temeiul unui scenariu de Alexandr Galici care i-a povestit regizorului întîmplarea în cauză cu zece ani în urmă, acest film se înscrie pe linia acelui „realism poetic", cum îl definește criticul și istoricul Georges Sadoul. De altfel, o mărturisește și Stanislav Rostoțki în cuvintele : „*Două țeluri ne-au călăuzit în timpul filmărilor : am dorit ca povestirea noastră să fie adevărată și emoționantă*". În rolul Svetlanei, care își așteaptă cu fidelitate logodnicul în casa de la răscruce apare tînăra artistă Larisa Lujina, studentă în anul III al Institutului de Cinematografie (coperta noastră). Deși a mai avut ocazia să joace două roluri de mai mică întindere în filmele „Prin ploaie și soare" (1960) și „Omul merge după soare" (1962), Larisa Lujina aprecia într-un interviu recent că rolul Svetlanei Ivașova din filmul „Casa de la răscruce" marchează adevăratul ei debut ca actriță de film.

Un gen încă rar : romanul cinematografic contemporan

Dacă în alte cinematografii ale lumii genul romanului cinematografic este ilustrat în principal de ecranizarea unor opere literare din trecut („Război și Pace", „Mizerabilii", „Contele de Monte Cristo" etc.), în schimb, cinematografia sovietică — fără a neglija nici această sursă (dovadă **„Război și Pace"** în curs de turnare) — poate revendica pe drept cuvînt calitatea de a fi creat și impus o latură nouă și extrem de valoroasă prin actualitatea ei — **„kinoromanul" de inspirație contemporană.** Trăsăturile genului s-au afirmat și s-au dezvoltat cuprinzător prin realizări artistice de răsunet — inspirate sau nu de lucrări literare — cum au fost trilogia **„Maxim"** a lui Kozințev și Trauberg, **„Tînăra gardă"** în regia lui Gherasimov, **„Pe Donul liniștit"** tot în regia lui Gherasimov, **„Calvarul"** de Grigori Roșal, **„Fata din Kiev"** de Leonid Lukov, etc.

Cadru din filmul „Flăcări și flori"

Născut în directă legătură cu marile succese ale prozei sovietice care a afirmat pe tărîmul romanului istoric figura omului simplu, capabil să-și făurească singur destinul, luptînd alături de popor pentru triumful deplin al revoluției, împotriva tuturor dușmanilor patriei sovietice, — creațiile acestui gen contribuie din plin la cunoașterea aprofundată a marilor evenimente de însemnătate social-istorică, relatate din unghiul experienței de viață ce o dobîndesc, de-a lungul anilor, eroii care le-au fost contemporani. Acestui țel îi slujește și noua creație a regizorului Serghei Gherasimov, filmul în două serii **„Oameni și fiare"**, realizat după o idee de Tamara Makarova, în coproducție cu cineaștii din R. D. Germană. Alexei Ivanovici Pavlov—eroul filmului—trece în decursul a 17 ani prin multe și grele încercări. Luat prizonier în anii războiului, el a colindat prin Europa și America timp îndelungat înainte de a se întoarce în patrie. Cunoscînd în lumea pe care a străbătut-o nu numai oameni ci și fiare, el capătă o înțelegere deplină a adevărului vieții, iar hotărîrea sa de a reveni printre oamenii sovietici devine astfel dovada unei convingeri de nestrămutat în superioritatea lumii socialiste, a eticii comuniste. Filmul, realizat sub forma unor retrospecții, are în distribuție pe Nikolai Eremenko — în rolul titular — pe cunoscuta actriță Tamara Makarova și pe tînăra și talentata Janna Bolotova, descoperită cu prilejul selecționării interpretelor pentru filmul **„Casa în care locuiesc"**. Într-un rol secundar — bătrînul Lvov-Scerbațki — apare însuși regizorul Gherasimov. **„Oameni și fiare"** a fost prezentat anul acesta la Veneția unde s-a bucurat de calde aprecieri dar, după cum a remarcat critica, el nu a fost îndeajuns de bine înțeles de către juriu, poate și datorită faptului că astfel de filme sînt încă rare, mai ales în Occident. Subliniind că activitatea lui Gherasimov pe tărîmul acestui gen reprezintă mai mult decît o experiență, Andrei Tarkovski, arăta într-un interviu acordat la Veneția după premierea filmului său că, în rîndul numeroaselor tendințe prezente astăzi în cinematografia sovietică, tendința afirmată de Gherasimov în operele sale se caracterizează **„înainte de toate prin căutarea adevărului vieții".**

De pe scenă — pe ecran

Două interesante filme sovietice — **„Cînd copacii erau mari"** în regia lui Lev Kulidjanov și **„La 30 de ani"** în regia lui V. Vinogradov (sub direcția artistică a lui Mihail Romm) — ne descoperă noi și interesante calități cinematografice ale unor interpreți a căror carieră este strîns legată de arta scenică. Protagonistul filmului **„Cînd copacii erau mari"** este Iuri Nikulin. Pentru publicul sovietic distribuirea de către regizorul Kulidjanov a lui Nikulin în acest film a constituit o dublă surpriză : în primul rînd, Nikulin este un bine cunoscut și mult apreciat clovn de circ ; în al doilea rînd el apare în film într-un rol dramatic, nu comic. Și totuși, jocul actorului este deosebit de expresiv, impresionant în acest rol. Departe de a stîrni rîsete, Nikulin invită de astădată spectatorul la o meditație amplă asupra realității sovietice, a forței sale educative care exercită o influență hotărîtoare pînă și asupra celor mai slabe caractere, nelăsîndu-le să decadă, ci, dimpotrivă, redîndu-le încrederea în propriile lor calități, reeducîndu-le prin muncă.

O altă interpretă cu care spectatorii noștri au făcut cunoștință anii trecuți, tot cu prilejul unui asemenea Festival, este Rufina Nifontova. Actriță de teatru, formată la Teatrul Mic, ea a fost distribuită prima oară într-un film în **„Volnița"** și apoi în **„Calvarul"** de Alexei Tolstoi, ambele în regia lui Grigori Roșal. În noua producție a studiourilor **„Bielorusfilm"** din Minsk ea deține un rol contemporan. O întruchipează pe Svetlana, o desenatoare tehnică, a cărei tinerețe ne este evocată chiar de amintirile ei, în ziua cînd împlinește 30 de ani. Filmul dezbate probleme importante de viață, zugrăvind caracterele felurite care gravitează în răstimp de cîțiva ani în jurul eroinei. Spectatorul este invitat să reflecteze asupra erorilor ei din trecut și să dea răspuns, împreună cu eroina, la întrebarea dacă după experiența cîștigată va mai repeta oare aceste erori și dacă, de astădată, va ști într-adevăr să-și păstreze dreptul la dragoste și fericire, dobîndit la capătul atîtor încercări. Artista se dovedește și de astădată o admirabilă interpretă de film și, prin jocul ei subtil, nuanțat, dă în fapt răspunsul la tot ceea ce urmează să se petreacă în viața ei după sfîrșitul filmului, încredințîndu-l pe spectator că a învățat multe și importante adevăruri care o vor ajuta să-și clădească o fericire trainică alături de soțul ei, Zahar.

★

Am împărtășit în cele de mai sus cîteva din aspectele interesante pe care le relevă cele șase producții ale cinematografiei sovietice programate în Festival. Nu ne îndoim că la rîndul său, publicul va descoperi în bogăția de idei și de calități artistice ale acestor filme, nenumărate alte aspecte, întregind, astfel, relatarea noastră cu constatări proprii despre evoluția ascendentă, neîntreruptă a cinematografiei sovietice, artă profund populară, aflată mereu în pas cu cerințele spirituale și estetice crescînde ale marelui public spectator.

Eugen ATANASIU

TRANSISTORII SÎNT PREA... VOLUMINOȘI!

(Urmare din pag. 1)

tică sau — mai ales — de cosmonautică ? Constructorii de avioane și de nave cosmice duc o luptă continuă pentru cucerirea fiecărui milimetru de spațiu pe bord. Lor, în primul rînd, dar și ciberneticienilor, medicilor etc. le vine în ajutor o nouă ramură a științei : MOLECTRONICA.

Ce este molectronica ?

Molectronica este radiotehnica la nivelul moleculelor. Deci, ceea ce se obținea în cazul transistorilor cu un grup de cristale sau chiar cu un singur cristal, se realizează de data aceasta cu... o moleculă. În molectronică schema montată este înlocuită cu o așa-numită „schemă solidă". Cu alte cuvinte, o bucată de cristal de semiconductor, ține locul tuturor detaliilor, fără a mai avea nevoie de multiplele conexiuni dintre ele. Astfel se elimină și operația de montaj.

Pînă în prezent s-au pus la punct metodele de obținere a diodelor și triodelor semiconductoare, a rezistențelor, a condensatorilor. Mai dificilă a fost realizarea unui semiconductor ce ține locul bobinei de inducție. Curînd s-a determinat și tehnologia prin care un grup de molecule sînt puse să îndeplinească și rolul acestui detaliu.

Într-o fabrică de aparate molectronice

O asemenea fabrică încă nu există, ceea ce nu ne împiedică să facem o călătorie în viitorul apropiat și — cu ajutorul oamenilor de știință care au creat de pe acum „scheme solide" în laborator — să urmărim procesul de producție.

Materia primă : o plăcuță de germaniu cu suprafața de 12×12 mm. Prima operație : fețele plăcuței sînt acoperite cu un strat izolator, lăsîndu-se două minuscule ferăstruici dreptunghiulare. Izolatorul are proprietatea de a rezista la mari temperaturi dar poate fi ușor îndepărtat într-o baie acidă. Să pornim, mai departe, de-a lungul fluxului tehnologic. Plăcuța de germaniu este supusă unei puternice încălziri în mediu de oxigen. Pe porțiunile neizolate apare o pojghiță de oxid, necesar creării „condensatorului". Un sistem automat cufundă apoi germaniul în acid care îndepărtează stratul izolator, fără a dăuna oxidului. De aici, plăcuța ajunge sub un balon cu vid, unde, printr-un șablon ceramic cu o anumită perforare, se pulverizează metal și alte adaosuri. Încălzită din nou, plăcuța permite — prin metoda difuziei — pătrunderea în adînc a adaosurilor pînă în anumite locuri, unde moleculele cristalului devin diode, triode și rezistențe. După ce toate detaliile au fost „confecționate" mai rămîne de făcut o operație : unirea lor. Aceasta se realizează prin pulverizarea unui singur firișor de aur sau crom. Acum avem gata întreaga schemă molectronică a generatorului de unde...

Pe lîngă volumul redus pe care îl are aparatul molectronic, el prezintă și avantajul că „schema solidă" este, într-adevăr, foarte... solidă și de nădejde. Ea poate fi folosită în diferite domenii ale tehnicii, ca și în medicină (de pildă pentru radiosondajul organelor interne). Dar cel mai mult sînt așteptate „schemele solide" create cu ajutorul molectronicei pe bordul navelor ce vor străbate spațiile nesfîrșite ale Cosmosului.

Dan LĂZĂRESCU

Pe micul ecran

Note de telespectator

Aretinut în mod deosebit atenția, în ultima săptămînă, „Telemagazinul" transmis în seara zilei de marți 25 septembrie. Prin diversitatea genurilor și preocupărilor sale „Telemagazinul" este o emisiune cu calități telegenice indiscutabile. De aceea, reapariția lui, după o lungă absență, a fost așteptată cu interes legitim. Autoarea emisiunii (Carmen Dumitrescu) n-a ieșit prea mult din tiparul unor transmisii anterioare, dar a folosit în mai mare măsură decît în trecut, pelicula — înregistrările pe filme și aceasta a asigurat montajului o mai bună legătură între diferitele secvențe, cursivitate și, în general, un ritm destul de alert. Poate că a surprins pe unii telespectatori apariția prezentatoarei (actrița Flavia Buref — care s-a mișcat și a intervenit dezinvolt și cu suficientă vervă) cînd în studio, cînd într-un hall de hotel, cînd pe un mare bulevard bucureștean, cînd în atelierul unui tînăr pictor, în intervalul a 60 de minute, cu alte cuvinte poate că era mai indicată folosirea unui crainic de emisie pentru prezentarea întregului program și a unuia sau mai multor telereporteri pentru secvențele filmate în locuri diferite. Dar acesta este un amănunt regizoral de mai mică importanță, care nu poate scădea meritele întregii emisiuni. Dintre secvențele „Telemagazinului" am reținut reportajul pitoresc realizat cu aparatul de filmat în comuna Burteni din regiunea Argeș. Obiectivul a urmărit desfășurarea unor frumoase datini și obiceiuri bătrînești de nuntă. Interesant de asemenea reportajul la Șantierele navale din Galați.

Trecînd la altă sferă de preocupări, montajul a deschis privitorilor o imagine a pregătirilor atelierelor noastre de modă pentru sezonul de toamnă-iarnă, dar secvența a fost săracă, iar prezentarea modelelor prea fugitivă.

Mai completă a fost introducerea privitorului în culisele activității teatrale a noii stagiuni și anume în munca de pregătire a noilor spectacole la Teatrul pentru tineret și copii și la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra". Întîrziată, dar nu lipsită de interes, convorbirea cu actorii Teatrului Național din Budapesta, care au întreprins un turneu în țara noastră, dar formală și nesemnificativă întîlnirea telereporterului cu actrița Mari Töröcsik în fața hotelului Ambasador.

Ecranizarea unei povestiri a scriitorului progresist american Ernest Hemingway a prilejuit o reușită muncă regizorală și un frumos efort actoricesc. De reținut ideea prezentării unui disc nou — prilej pentru o scurtă secvență muzicală, cu observația că melodia prezentată (în aceeași interpretare a Margaretei Pîslaru) nu mai constituie de mult o noutate pentru telespectatori.

Ideea bună merită însă a fi reținută și reluată în „Telemagazinele" viitoare, cînd s-ar putea introduce cîte o secvență de 10—15 minute în care unul dintre interpreții noștri fruntași de muzică ușoară ar prezenta scurte recitaluri cu noutăți ale genului, susținut de o formație de 3 instrumentiști (pian, baterie, chitară).

Una din cele mai interesante și mai bine realizate secvențe a fost rubrica impresiilor de călătorie, în cadrul căreia Costin Murgescu a făcut o relatare a celor văzute într-un oraș din sudul Franței, Aix en Province. Forma degajată, concisă și limpede a expunerii a fost susținută de o bogată documentație ilustrativă.

În general, „Telemagazinul" a însemnat o emisiune reușită și ar trebui să-și găsească, odată cu o și mai mare varietate de teme, un loc mai frecvent în programul televiziunii — o frecvență săptămînală chiar.

...Săptămîna aceasta, din nou, am putut însemna mai multă grijă în alcătuirea programului, care a cuprins și alte emisiuni remarcabile. Grija se referă nu numai la schema programului, cît mai ales la acele detalii care leagă piesele principale între ele, la micile amănunte regizorale de ambianță, la preocuparea de a găsi modalități și forme noi de punere în cadru. La care se adaugă, din nou, atenția sporită pentru invitarea în studio a actorilor și interpreților noștri fruntași și preocuparea pentru un repertoriu înoit. Acestea s-au făcut lesne evidente în concertele de muzică ușoară de sîmbăta și duminica trecută (cu rezerva că formația orchestrală condusă de Edmond Deda, alcătuită în principal din instrumentiștii Teatrului de estradă „C. Tănase" a fost mai puțin omogenă și mai puțin stăpînă pe partiturile interpretate decît formația dirijată de G. Podgoreanu).

...Printr-o modificare a programului, studioul a transmis sîmbătă, în supliment, prima parte a concertului de deschidere a stagiunii muzicale prezentat de Filarmonica „George Enescu" în sala și în fața muncitorilor de la uzinele „Semănătoarea". Spre vădita satisfacție a celor prezenți și, desigur, a telespectatorilor, orchestra dirijată de Mircea Basarab a dat o strălucită execuție Rapsodiei I-a de George Enescu, iar Ion Voicu a interpretat cu multă sensibilitate și poezie fermecătorul concert al lui Lalo, „Simfonia spaniolă". Cu retransmisia concertului orchestrei radioteleviziunii de joi seară, studioul a intrat și el în plină stagiune muzicală, pe care o dorim cît mai bogată.

Șt. RADU

De la o duminică la alta...

DUMINICĂ 30 SEPTEMBRIE

8.50 Gimnastica de înviorare la domiciliu **9.00 Emisiune pentru copii și tineretul școlar : ● Telejurnalul pionierilor ; ● Canotaj pe lacul Herăstrău ; ● Poșta copiilor. 10.30 Emisiunea pentru sate.** Din cuprins : ● **Telejurnalul satelor.** ● Tribuna experienței înaintate : **Măsuri pentru executarea lucrărilor agricole de toamnă la timp și în condiții agrotehnice superioare.** ● **De la un meridian la altul.** ● **Sfatul zootehnicianului...** ● **Poșta satelor** ● **Artiștii amatori în studio :** Corul gospodăriei agricole colective din comuna Malu cu Flori, regiunea Argeș, orchestra de mandoline a clubului sindicatului din Deva și echipa de dansuri a Fabricii de confecții și tricotaje „București". **18.00 EMISIUNE DE VARIETĂȚI.** Transmisiune de la studioul de concerte al Radioteleviziunii. Își dau concursul : **Ion Finteșteanu,** artist al poporului, **Aria Florescu, Fory Etterle, Valentin Teodorian, Nicu Stănescu,** artiști emeriți, **Ion Lucian, Dem. Rădulescu, Margareta Pîslaru, Constanța Cîmpeanu, Toni Buiacici, Constantin Drăghici, Adriana Codreanu, Vania Levcenko, Ionel Miron, Alexandru Jula, Alexandru Lulescu, Micu Constantin, Eliza Chioreanu, Eugenia Olteanu, Rodica Istrate, Ion Alexe, Victor Vlase, Vasile Matei, Elena Diaconescu, Marica Plitos, Lucia Ciubotaru, Viorica Moise, Valentina Iacovache, Natalița Petrescu și alții.** Conducerea muzicală : **Gelu Solomonescu.** Coregrafia : **Vasile Marcu. 19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15** Partea a II-a a emisiunii de varietăți. **20.45** Filmul documentar : **„AFRICA SALBATICA"** — o producție a Studiourilor DEFA Berlin. **20.55 „FEMEIA ÎNDĂRĂTNICA"** — ecranizare după **William Shakespeare** (Premiul pentru cea mai bună interpretare acordat Ludmilei Kasatkina la Festivalul internațional de televiziune de la Monte Carlo — 1962) — emisiune primită din partea televiziunii sovietice. În încheiere : **Ultimele știri și rezultatele sportive.**

LUNI 1 OCTOMBRIE

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Pentru pionieri și școlari : **„Pagini din manualele de fizică și chimie".** Filmul pentru copii — **„DRAGONUL"** — o producție a studiourilor sovietice. **20.05 „DOSARUL HEUSINGER"** — documentar primit din partea televiziunii sovietice **.20.35** Artiști plastici contemporani : **„Henri H. Catargi". 20.50 Recital vocal-coregrafic.** Își dau concursul : soprana **Lela Cincu,** violonistul **Ilarion Ionescu Galați,** trio instrumental compus din : **Ion Năstase** (flaut) ; **Crișan Onoirei** (oboi) ; **Alexandru Sumski** (pian) și balerinii **Simona Ștefănescu și Petre Ciortea. 21.35 TELESPORT.** În încheiere : **Ultimele știri.**

MARȚI 2 OCTOMBRIE

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Pentru cei mici : **„Poveste cu un pui de vînt"** de **Octav Pancu-Iași.** Desenează **Iura Darie. 19.30** Emisiune de știință și tehnică : **„Din realizările institutelor noastre de cercetări". 19.50** Filmul artistic : **„VIZITA PREȘEDINTELUI"** — o producție a studiourilor din R. P. Polonă. **21.20** Filmul documentar : **„ȘAHUL DE-A LUNGUL VREMURILOR"** — o producție DEFA-Berlin. **21.30 Seară de romanțe.** Cîntă o formație instrumentală condusă de **Nelu Urziceanu.** Soliști : **Mia Braia, Maria Moraru, Nicolae Florei.** În încheiere : Sfaturi pentru telespectatori. **Ultimele știri.**

MIERCURI 3 OCTOMBRIE

17.00 EMISIUNEA PENTRU CLUBURILE DIN ÎNTREPRINDERI Din cuprins : ● **Telejurnalul săptămînii.** ● **Metode noi în prelucrarea metalelor.** ● **Precursorii navelor cosmice.** ● **Fruntașii noștri.** ● **Inovații și inovatori.** ● Să cunoaștem scriitorii noștri clasici : **Bogdan Petriceicu Hașdeu.** ● **Tineri interpreți de muzică ușoară : Svetlana Petrescu, Amalia Răzvan, Dinu Velescu, Dan Dumitrescu.** Acompaniază o formație instrumentală condusă de **Gerhardt Römer. 19.00 Emisiunea pentru sate.** Din cuprins : ● **Buletin agricol și recomandări.** ● **O gospodărie colectivă milionară.** ● **Muzică populară românească.** Cîntă o formație instrumentală condusă de **Gheorghe Vancu.** Soliști : **Ștefania Stere-Polovenco, Elisabeta Pavel, Nelu Stan și Marcel Budală.** ● **Buletin de știri și buletin meteorologic.**

JOI 4 OCTOMBRIE

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Pentru tineretul școlar : **„Invitație la șah"** — întîlnire în studio cu **Elisabeta Polihroniade,** maestră a sportului. **19.40** *5 ani de la lansarea primului satelit artificial al Pămîntului.* **19.55** Transmisiune de la **Teatrul „C. I. Nottara" : „VLAICU VODA"** de **Al. Davila.** Distribuția : **Vlaicu Vodă (George Vraca,** artist al poporului) ; **Rumin Grue (Florin Stroe) ; Mircea Băsărab (Ion Dichiseanu) ; Costea Mușat (Constantin Neacșu) ; Banul Miked (George Sion) ; Spătarul Dragomir (N. Sireteanu,** artist emerit) ; **Groza Moldoveanul (George Buznea) ;** preacuviosul **Nicodim (Ion Punea) ; Pala Italianul (Sebastian Radovici) ;** baronul **Kaliany (Constantin Brezeanu) ;** Vlad **Dobceanul (Radu Dunăreanu) ; Manea (Paul Nadolsky) ; Aldea Algiu (Ion Porșilă) ; Romin Herescul (M. Moisescu) ; Murgu (Vasile Lupu) ; Baldovin (C. Zaharia) ;** Pîrcălabul curții **(Iulian Marinescu) ;** solul sîrbesc **(Dorin Moga) ;** Moș Neagu **(I. Damian) ;** un căușel **(Gh. Turcanu) ;** întîiul moșnean **(Ion Pella) ;** al doilea moșnean **(Constantin Dodu) ;** un boier bătrîn **(Nicolae Meicu) ;** Clara Doamna **(Lia Șahighian) ;** Domnița Anca **(Sanda Băncilă) ;** Sanda **(Tamara Vasilache) ;** un copil de casă **(Ileana Șerban).** Decoruri și costume : **Traian Cornescu,** artist emerit. Regia : **Ion Șahighian,** maestru emerit al artei. În pauze : Sfatul medicului : **„Amigdalitele și prevenirea lor"** de dr. **Neumann.** Poșta televiziunii. În încheiere : **Ultimele știri.**

SÎMBĂTĂ 6 OCTOMBRIE

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Pentru copii : **„Scufița roșie".** Interpretează un grup de copii din ansamblul coregrafic al Poștei Centrale. **19.40 În fața hărții. 19.50** Teatru în studio : **„Condamnatul din Pickwicktown"** de **André-Paul Antoine.** Traducere și adaptare de **M. Radnev.** Distribuția : **călăul (N. Tomazoglu) ;** șeriful **(Sandu Sticlaru) ;** judecătorul **(Dinu Iancuiescu) ;** pastorul **(Marian Hudac) ;** condamnatul **(Consi. Rauțki) ;** gazetarul **(Ion Dichiseanu) ;** doctorul **(Paul Sava) ;** victima **(Neli Nicolau Ștefănescu).** Decorul : **Vasile Rotaru.** Regia : **Radu Miron. 20.50 „ÎN LUMEA DANSULUI"** — emisiune primită din partea televiziunii sovietice. **21.55 Muzica ușoară și complicațiile ei** — emisiune muzical-distractivă de **Al. Culescu, Ion Popescu Lac, George Popovici și Enrico Fanciotti.** Soliști : **Constanța Cîmpeanu, Cleopatra Melidoneanu, Frații Menzel și Mara Marion** (Republica Democrată Germană). **În încheiere : Ultimele știri.**

VITRINA CU CĂRȚI

K. SIMONOV : Note de drum din Japonia

Scrisă, după mărturia autorului mulți ani după ce acesta fusese corespondent în Japonia, cartea de față se referă la un domeniu mereu actual al vieții poporului japonez — la arta sa populară. Cu privire la felul în care prezintă această artă, K. Simonov spune în cele cîteva rînduri care precedează însemnările propriu zise : *„Aș mai adăuga că în aceste povestiri n-am avut pretenția de a face aprecieri de genul celor pe care le fac criticii și istoricii de artă, rolul acesta fiindu-mi impropriu. Am privit vechea artă japoneză cu ochii unui om care a văzut-o pentru prima dată și a îndrăgit multe din aspectele ei. Desigur, un astfel de punct de vedere, uneori naiv, prezintă multe lipsuri, dar sincer vorbind, am impresia că oferă și multe avantaje".* Parcurgînd filele cărții, avantajele aceste devin evidente — lipsa termenilor și a limbajului de specialitate, notația limpede de reporter, care comentează mai puțin și povestește mai mult ceea ce a văzut, ajutînd cititorului să cunoască vechile grădini japoneze „de copaci, de pietre și de ape", vechea arhitectură populară, porțelanurile, teatrele, statuile. Și o dată cu acestea să-i cunoască și pe meșterii populari, pe pictorii de porțelan, pe actori, pe toți aceia care fac ca tradițiile artei populare japoneze să se perpetueze pînă astăzi. „Notele de drum din Japonia" ale lui K. Simonov oferă așa dar cititorului o lectură nu numai interesantă, dar și instructivă în sensul cel mai bun.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat". După ce primește vizita acestuia, John O'Lea primește o surprinzătoare invitație.

— Poftiți, vă rog !

Strecurîndu-se cu dificultate printr-o ușă îngustă, O'Lea pătrunse în biroul d-lui Steve Rochester al III-lea. Era o încăpere de dimensiunile unei celule de închisoare, cu o unică și minusculă fereastră, al cărei geam nu mai fusese spălat de mult. Mobilierul consta dintr-o masă acoperită cu o hîrtie de un albastru decolorat, fixată în pioneze, două scaune și un ceas cu cuc care nu mergea. Pe un colț al mesei, trona un telefon de aceeași vîrstă cu mașina de scris din anticameră.

În spatele mesei, într-un fotoliu pe rotile se găsea un bărbat căruia, după cea mai indulgentă apreciere, i s-ar fi putut da minimum o sută de ani. Capul lui, de dimensiunile unui pumn, era alcătuit, în exclusivitate din oase, al căror relief putea fi studiat în cele mai mici detalii. Peste ele, asemenea unei fețe de masă așternută de o gospodină neglijentă, se întindea o piele galbenă, pergamentoasă, care făcea numeroase cute și zbîrcituri. Printre acestea, se puteau cu greu distinge ochii și nasul. Buzele se pierdeau undeva, în adîncurile unei guri pe care O'Lea o remarcă abia în momentul cînd se deschise pentru a spune :

— Imi placi, O'Lea. Ești punctual !

Dacă o ușă neunsă de ani de zile, ar fi învățat să vorbească, timbrul cu care ar fi pronunțat aceste cuvinte ar fi fost același. Privirea uimită a lui O'Lea, care încă mai căuta briliantul din nodul de la cravată, se izbi de un guler de cămașă îngălbenit de vreme, și de un costum de culoarea mustarului stătut, pe care un băcan din 1900 ar fi refuzat să-l mai poarte, sub justificatul motiv că e demodat.

— Nu te așteptai să arăt așa, O'Lea ? scîrțîi din nou vocea lui Steve Rochester al III-lea.

— Mărturisesc că nu, răspunse O'Lea.

— Îmi placi, O'Lea. Ești sincer. Ia loc, de ce stai în picioare ?

O'Lea se așeză cu grijă pe cel mai rezistent dintre cele două scaune.

— Ați spus ceva ? întrebă el numaidecît.

— Nu. A troznit scaunul.

Lui O'Lea îi trebui un minut întreg ca să-și dea seama ce însemna un zgomot intermediar între un sughiț și un rîgîit : dl. Steve Rochester al III-lea rîdea în hohote.

— Îmi placi, O'Lea, spuse el, tamponîndu-și ochii cu o batistă murdară. Ești spiritual. Nu am mai rîs așa din 1952, cînd am aflat de crahul băncii Murgotroyd.

Bătrînul își suflă ceea ce îi ținea loc de nas în batistă și întrebă :

— Vrei să bei ceva ?

Dar înainte ca O'Lea să apuce să răspundă, continuă :

— Am știut eu că nu ! Abstinența e o condiție a succesului în afaceri.

O'Lea așteptă în tăcere ceea ce avea să urmeze.

— Sper că nu te superi că îți spun pe nume, nu-i așa ? Vezi, O'Lea, pe scaunul acesta (întotdeauna pe scaunul acesta, pentru că pare mai solid decît celălalt) au șezut, în lunga mea viață, mii și mii de oameni. Milionari în toate valutele pămîntului : în dolari, în lire sterline, în franci francezi, în coroane elvețiene, în ruble (în ruble țariste, bine înțeles), în pesos spanioli, în cruzeiros brazilieni, în lei românești, în riali iranieni, în florini olandezi, în mărci finlandeze.... Au șezut proprietari de uzine, de bănci, de latifundii, de mine, de magazine, de flotile comerciale, de transporturi aeronautice, de societăți de asigurare, de companii de radio și televiziune... Au șezut prinți, duci, arhiduci, lorzi, conți, marchizi, baroni, cardinali, regi încoronați, regi care nu mai erau încoronați, regi care încă nu erau încoronați, președinți de republică, dictatori, prim-miniștri, guvernatori, mareșali, generali, amirali... Și tuturor celor care au șezut pe scaunul acesta le-am spus pe nume. Pentru că toți aveau nevoie de mine.

— Eu... începu O'Lea.

— Știu ce vrei să spui, O'Lea : d-ta n-ai nevoie de mine. Așa ți se pare. Dar îți voi demonstra imediat contrariul... De aceea te-am și chemat ! Dar înainte de asta, aș vrea să te întreb ceva : ce știi despre mine ?

— Că aveți cinci miliarde de dolari, că sînteți cel mai bogat om din America (și presupun din lumea întreagă) și că sînteți cel mai mare fabricant de arme și muniții din istoria omenirii.

— Altceva ?

— Atîta tot !... A, da, că sînteți fondatorul a numeroase instituții filantropice.

— Hm ! Curios... Totuși, te cred. Te cred, O'Lea, pentru că figura dumitale are în ea ceva... nu te superi ?... ceva drăcesc. Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu oameni care aveau înfățișarea aceasta... Ah, dacă aș fi putut colabora cu diavolul în persoană ! Ce treabă minunată am fi făcut noi doi !

O clipă, O'Lea se simți tentat să mărturisească adevărul. Dar instrucțiunile lui Dardarot nu prevedeau nimic în privința aceasta, așa că se abținu.

— Neputîndu-mi atinge acest ideal, m-am mulțumit cu erzațurile umane ale diavolului. Și trebuie să spun că în unele cazuri nici Belzebuth nu ar fi dat mai multă satisfacție ! Dar în sfîrșit ! Asta e altă poveste... Acum, aș vrea să-ți vorbesc nițeluș despre mine. Eu...

Ușa se întredeschise și, prin spațiul lăsat liber, se strecură capul mustăcios al secretarei :

— Domnule Rochester, vă caută la telefon șahul Iranului.

— Spune-i că n-am timp de el acum, se răsti Steve Rochester al III-lea. Și mai transmite-i din partea mea că e în întîrziere cu nouă zile cu plata dobînzilor de la penultimul împrumut.

— Bine, domnule Rochester, spuse secretara și închise ușa fără zgomot.

— Să fii foarte atent, O'Lea, dacă lucrezi cu orientalii. Trebuie să-i ții de scurt, altfel riști să te ducă de nas... Ce spuneam ? A, da. Eu sînt paralizat de ambele picioare de treizeci și cinci de ani. Nu mă duc nicăieri... și de altfel n-am nici un chef să mă duc nicăieri, nicodată. Dorm alături, într-un fel de chilie, pe un pat de campanie. Sufăr de stomac și nu mănînc decît tăiței cu lapte, dimineața, la prînz și seara. Nu am mașină, pentru că nu aș avea ce face cu ea. Aerul îmi face rău, soarele îmi face rău,marea îmi face rău, muntele îmi face rău, căldura îmi face rău, frigul îmi face rău. Am impresia... ba nu, am convingerea că dacă aș ieși din acest cabinet de lucru, m-aș stinge ca o lumînare suflată de vînt. N-am mai citit o carte de nu mai țin minte de cînd. De radio, televiziune și cinematograf, să nici nu aud ! Nu am băut nici o dată, nu am fumat nici o dată, nu mi-au plăcut nici o dată femeile, nu am prieteni. Nu sînt însurat, nu am copii. Cu mine, se stinge definitiv dinastia Rochesterilor. S-ar părea că viața mi-a refuzat toate bucuriile ei, nu-i așa ?

Privirea stinsă a bătrînului se însuflețise. Chipul lui de mumie prost îmbălsămată era străbătut de un tremur mărunt, iar degetele sale lungi și descărnate, ca de fildeș vechi, ciocăneau agitate pe hîrtia care acoperea masa.

— Ei bine, nu ! exclamă el triumfător. Viața mi-a dat cea mai mare fericire care poate fi hărăzită cuiva, cea mai intensă, cea mai subtilă, cea mai rafinată voluptate : aceea de a avea bani ! Bani nu ca să mănînci, să bei, să te îmbraci, să-i cheltuiești sau să-i dăruiești. Astea-s prostii !... Bani care fac pe alții să muncească pentru tine, să trăiască pentru tine, să moară pentru tine, să se roage de tine, să spere în tine, să depindă de tine ! Bani care să te transforme într-un supra-rege, supra-împărat, supra-prim-ministru ! Bani care să facă alți bani, iar aceștia la rîndul lor să facă alți bani, iar aceștia să facă alți bani, iar aceștia să facă din nou, mereu, necontenit, bani, *bani*, BANI !

Steve Rochester al III-lea se opri. Emoția îl copleșise și făcu un vădit efort pentru a și-o domina.

— Vezi, O'Lea, eu respect banul. Îl respect pentru forța asta uriașă pe care o ascunde în fiecare monetă, în fiecare bancnotă. De aceea nu-mi permit să-l tratez cu ușurință. Iată motivul pentru care lucrez într-un birou ca ăsta, la o masă ca asta, în niște haine ca astea. Fiecare dolar, fiecare cent cheltuit mă doare ca și cum s-ar rupe ceva din mine. Shylock avea perfectă dreptate : banul e carne, carne vie, de om !...

— Și totuși... începu O'Lea.

— Totuși ce ?

— Instituțiile filantropice pe care le-ați creat...

(Va urma)

QUO VADIS?

Se știa de mult că fotbalul nostru merge — sau, dacă vreți, stă — într-un fel nu tocmai amuzant, și anume, prost. Complementul devenise banal, începusem să ne plictisim repetîndu-l. În fine, ceva s-a schimbat! Azi, toată lumea, cu excepția struțului, vede că stăm al dracului de prost.

Pînă și competiția — neoficială — a codașelor soccerului european, ne îmbie cu jalnicul zîmbet al lanternei de culoarea pătlăgelelor de bulion. După cum observați, după ultimele rezultate — în perspectivă nu se întrezărește cu cine ar mai putea discuta de la egal la egal fotbaliștii noștri, peste cîtva timp, afară doar de vreo selecționată din Lichtenstein sau Andorra...

Situația este de așa natură, încît nici nu-ți mai vine să te miri, văzînd că un confrate — de altfel, avizat — reclamă prezența veteranului Ozon în echipa națională, iar federația îl include, cu seninătate, în lot. (Pe Ozon n.b.). Din unghiul sentimental — mă rog, ne-o fi plăcînd multora; poate fi însă considerată soluție realistă folosirea unui jucător cu sclipiri din zilele de glorie, dar cu suflu pentru cel mult o repriză?

De ce s-a ajuns la o asemenea situație — este o altă întrebare, care nu se pretează la un răspuns succint. Fotbalul nostru stă pe loc de ani de zile și toate semnalele de alarmă n-au izbutit să-l urnească pînă la ora de față. Niscaiva competențe de mucava, incapabile să predea cumsecade abecedarul balonului rotund, s-au dovedit abile în arta de a înlocui stofa cu petice, prezentînd succese izolate, nesemnificative, drept fenomene simptomatice.

De ani de zile nu trecem de turul doi al Cupei Campionilor Europeni, dar fiecare victorie asupra unei formații străine mai răsărite este umflată cu teava adjectivului, ca să pleznească cu succes, ridicolă băşică de săpun, la proxima verificare.

Trimitem lotul să învețe, în Brazilia, de la niște profesori echivalînd cu Flamura Roșie — Tecuci, sau Minerul-tineret. Petrolul și Steaua fac turnee hivernale în Orientul Mijlociu și Asia de sud, unde totul e veșnic în floare, afară de fotbal. Echipe ca Santos, Botafogo, Vasco de Gama dau recitaluri în imediata noastră vecinătate, dar noi nu reușim să le vedem pe „23 August". În schimb, „Metropol" (?) colindă țara vreo două luni, organizăm turnee cu Omonia Cipru, ș.a.m.d.

Numai că „ș.a.m.d." — nu mai merge. Mai departe, de altfel, nici nu sînt sigur că se poate...

Ne trebuie, de foarte multă vreme, cîțiva antrenori și un selecționer unic. Noi avem, pare-mi-se, doi-trei practicieni (Ploeșteanu și Petschowski, în primul rînd) care pot transmite foarte bine elementele fotbalului, în materie de tehnică și tactică. N-avem, însă, mari coordonatori, gen Baroti, Herberger, Kacialin — ca să invoc doar nume ilustre. E timpul să-i căutăm, să-i aducem. Este foarte precis că, fără așa ceva, acel „Unde mergem?" din titlul articolului de față, va continua să amărască la nesfîrșit inimile iubitorilor de fotbal din țara noastră.

Dan DEȘLIU

MOZAIC

● *ÎN TIMPUL desfășurării campionatelor mondiale de scrimă de la Buenos Aires scrimerul mexican Reyes a fost atacat noaptea de doi răufăcători în timp ce se îndrepta spre hotel. Folosind o clipă de neatenție a hoților care cotrobăiau febril în portmoneul lui Reyes, scrimerul și-a deschis sacul de sport, a scos floreta și a început să fandeze cu atîta forță încît cei doi au luat-o la fugă. Reyes i-a urmărit și cu sprijinul unor trecători a reușit să prindă pe unul din răufăcători pe care l-a predat poliției.*

● *DONNA DE VARONA a demonstrat la vîrsta de 17 ani că are nervi de oțel. Invitată să participe la campionatele feminine de natație ale S.U.A. desfășurate la Chicago ea a adormit la hotel și a întîrziat astfel încît arbitrii au șters-o de pe foaia de concurs. Donna s-a trezit însă cu numai cîteva minute înaintea startului, a alergat într-un suflet la bazin și s-a aruncat în apă în același moment cu celelalte concurente ale probei de 200 m. spate. Rezultatul? Donna a sosit prima stabilind și un nou record mondial cu timpul de 2'33"3/10.*

● *PENTRU a veni în ajutorul numeroșilor vizitatori ai capitalei japoneze, consiliul municipal al orașului Tokio a hotărît ca, pe lîngă denumirile obișnuite, străzile să poarte și numere. În plus va fi editat un ghid al orașului Tokio tipărit în șapte limbi. Și cu toate aceste măsuri se pare că nu va fi deloc ușor să fie găsită o casă anumită în Tokio. Aceasta întrucît japonezii nu consideră necesar ca numărătoarea clădirilor să fie în ordine și, deseori se întîmplă ca după nr. 17 să urmeze nr... 123.*

Pregătiri pentru sezonul de hochei

BOXERUL LA EL ACASĂ

— ...Și unde zici că ai fost pînă acum?!!

— ?!!

— S-a stricat termoarul de la intrare.

Desene: Gh. CHIRIAC

Un nou atac al echipei japoneze. Față din întîlnirea Japonia—R.P. Romînă

Fotografia: T. CHIOREANU

De vorbă cu Daimațu Hirofumi, antrenorul echipei de volei a Japoniei

Punctul de atracție la recentul turneu de volei desfășurat în Capitală l-a constituit, fără îndoială, echipa feminină de volei a Japoniei. Necunoscută publicului din țara noastră, pînă la recentele întîlniri, ea a reușit prin comportarea avută să fie echipa cea mai simpatizată atrăgîndu-și de partea sa întreaga masă de spectatori prezentă la întreceri. Bine pregătită, echipa Japoniei a făcut dovada unor calități tehnice și tactice care îi dă posibilitatea să practice un volei modern. De la campionatele mondiale din Brazilia, unde am avut prilejul să le văd, jucătoarele japoneze au făcut într-un interval de 2 ani un salt impresionant ajungînd la această dată să emită pretenții la titlul suprem.

Pentru a cunoaște felul de pregătire al echipei, obiectivul propus pentru recentele „mondiale" precum și programul pentru întrecerile olimpice și șansele la Tokio ne-am adresat d-lui Daimațu Hirofumi, antrenorul echipei, cu rugămintea să ne împărtășească din activitatea acestei echipe.

— Ne-ar interesa în primul rînd cîteva amănunte în legătură cu voleiul feminin japonez?

— Pînă nu de mult la noi acest sport se făcea după vechile reguli. Adică echipele erau formate din 9 jucătoare și se întreceau în cadrul campionatului național. Văzînd că pe plan mondial altele sînt regulile de desfășurare, am încercat să ne conformăm lor. La început nu ne-a fost ușor. Cu timpul însă am reușit să inițiem un campionat național la care participă aproximativ 40 echipe. Echipa care a apărut în fața spectatorilor bucureșteni — cărora cu această ocazie le mulțumesc pentru aplauzele adresate echipei noastre — este echipa campioană a țării. Ea aparține fabricii de textile NI TI BO din Tokio și a cîștigat campionatul 8 ani consecutiv.

— Ce ne puteți spune despre felul cum se desfășoară pregătirea în cadrul echipelor de club?

— Mă voi referi numai la echipa antrenată de mine deoarece fiecare antrenor la noi are concepții de pregătire oarecum diferite. Plecînd de la ideea că voleiul se învață prin repetarea necontenită a exercițiilor am fixat antrenamente în fiecare zi din săptămînă cîte 3 ore cu excepția zilei de sîmbătă, în care antrenamentul durează numai două ore. Duminica este zi de concurs. Antrenamentele încep și se termină cu preluarea serviciilor. Insistăm mai puțin la lovitura de atac, aceasta fiind destul de bine însușită de către jucătoare. Cu acest program de pregătire am ajuns în scurt timp să fac ca echipa mea să devină campioană a țării și să reprezinte Japonia în competițiile internaționale.

— Am dori să știm cum ați reușit într-un interval relativ scurt să obțineți cu echipa reprezentativă, rezultate atît de frumoase?

— Echipa noastră, mai puțin cunoscută pe plan internațional pînă în anul 1960, cînd am participat la campionatul din Brazilia, a căutat să împrumute întru totul maniera de joc a formației sovietice. La început credeam că vom reuși cu acest procedeu. Mai tîrziu dîndu-ne seama că ne lipsesc anumite calități fizice pe care le au jucătoarele sovietice dar că în schimb avem altele ne-am creat un stil de joc cu care ne-am acomodat și pe care l-am exersat fără întrerupere. Trebuie să remarc însă că sîntem încă deficitari la capitolele primirea cu ambele mîini și puterea de luptă.

— În final vă rugăm să ne vorbiți despre șansele echipei dv. la campionatele mondiale de la Moscova?

— Nu exagerez de loc dacă afirm că numai două echipe au șanse la titlul suprem: U.R.S.S. și Japonia. Cred că la actuala ediție, dintre aceste două echipe, cele mai multe șanse le are echipa țării gazde. Iar în 1964 cu ocazia Jocurilor Olimpice am credința că va cîștiga tot echipa țării gazdă.

Marcel RUSESCU

MICA BIBLIOTECĂ „MAGAZIN"

Răzbunarea scamatorului

Schiță de Stephen Leacocq (Canadă)

— Doamnelor și domnilor — *spuse scamatorul* — după ce v-am arătat că haina este complet goală, voi scoate din ea un vas cu pești aurii. Poftiți, nu e nimic nici în buzunare, nici în vestă. Presto!

În toată sala, lumea șușotea:

— Vai, ce minunat! Cum face figura asta?

Dar Omul Deștept din rîndu' întîi le șopti tare spectatorilor de lîngă el:

— Îl-avea-în-mînecă.

— Următorul meu număr — *spuse scamatorul* — sînt faimoasele inele hindustane. Vă rog doar cîteva clipe să fiți atenți. Observați, desigur, că inelele sînt separate? Ei bine, dintr-o singură mișcare, se vor lipi.

Pe scenă se auzi un șgomot rapid: clang, clang, clang.

— Presto!

Se stîrni un zumzet general de uimire.

Aplauzele izbucniră.

Totul, pînă cînd Omul Deștept fu auzit șoptind:

— Probabil-că-avea-alte-inele-în-mînecă.

Din nou toată lumea dădu din cap și șopti:

— Inelele-erau-în-mîneca-lui.

Sprîncenele scamatorului începură să descrie un arc mare, de încruntare. Pe fruntea lui se adunau nori vizibili.

— Acum vă voi arăta — *continuă el totuși, imperturbabil* — un număr foarte amuzant, datorită căruia pot să scot cîte ouă vreau, dintr-o pălărie. E vreun domn bun să-mi împrumute pălăria sa? A. dvs Mulțumesc! Presto!

Scoase 17 ouă, și timp de treizeci și cinci de secunde, publicul începu să creadă că era un artist genial.

Apoi Omul Deștept își făcu datoria și șopti, de-a lungul rîndului din față:

— Are-o-găină-în-mînecă.

Așa că toată lumea șopti mai departe:

— Are-o-grămadă-de-găini-în-mînecă.

Numărul cu ouă fu ruinat.

Și tot timpul merse numai așa.

Din șoaptele Omului Deștept reieșea că scamatorul izbutise să ascundă în mînecă, pe lîngă inele, găini și pești — cîteva pachete de cărți, o duzină de pîini, un leagăn de păpuși, un porc viu și natural, o piesă de 50 de cenți și un balansoar.

Reputația scamatorului scădea rapid sub zero, ca și temperatura din sală.

La sfîrșitul serii, într-un asalt disperat, își adună forțele pentru lovitura finală.

— Doamnelor și domnilor — *rosti el* — că încheiere, vă voi înfățișa faimosul număr japonez inventat de către un înegalabil indigen din Tipperary. Vreți să fiți atît de buni, stimate domn — *adaugă el, întorcîndu-se spre Omul Deștept*, să-mi dați ceasul dvs. de aur?

Ceasul îi fu încredințat.

— Îmi dați voie să-l pun în acest mortar și să-l fac bucăți? — *întrebă el cu sălbăticie.*

Omul Deștept dădu din cap, cu multă siguranță și zîmbi.

Scamatorul aruncă ceasul în mortar și apucă de pe masă un ciocan.

Se auzi un pocnet violent.

În sală se iscară exclamații emoționate.

Omul Deștept liniști însă spiritele.

— L-a-strecurat-sub-mînecă-șopti el.

— Acum, domnul meu — *continuă scamatorul* — o să-mi dați voie să vă iau batista și să fac o serie de găuri în ea? Mulțumesc.

— Vedeți, doamnelor și domnilor, nu este nici o înșelăciune la mijloc. Găurile sînt vizibile cu ochiul liber.

Fața Omului Deștept scînteia de atîtare. De astădată autenticul mister al trucului îl fascina.

— Și acum, dragul meu domn, sînteți bun să-mi dați jobenul și să-mi permiteți să dansez pe el? Dacă aveți vreo preferință, puteți să-v-o manifestați: polcă, vals boston, charleston? Niciuna? Mulțumesc.

Scamatorul execută atunci o improvizație briliantă. Execută cîteva figuri rapide cu picioarele, în stil de dans războinic indian. După aceea arătă mulțimii pălăria, sdrobită în ultimul hal.

— Și acum, domnule, vreți să vă scoateți gulerul de celuloid și să-mi îngăduiți să-l ard cu luminarea? Mulțumesc, domnule. Contribuția dvs. este tot mai prețioasă. Încă

o rugăminte: îmi dați voie să vă fac praf ochelarii cu acest ciocan veritabil? Mulțumesc.

În clipa aceea, trăsăturile Omului Deștept trădau o totală și curată buimăcire.

— Lucrul ăsta mă depășește — șopti el — nu mai pricep absolut nimic.

Se auzi un murmur de admirație în public.

Apoi scamatorul își îndreptă spinarea, înălțînd capul, și cu o privire care-l fulgeră pe Omul Deștept, încheie:

— Doamnelor și domnilor, veți observa că, cu învoirea acestui domn, i-am spart ceasul, i-am ars gulerul, i-am pisat ochelarii și am dansat pe jobenul său. Pentru toate acestea, îi sînt profund recunoscător. Dacă-mi va da voie să zugrăvesc dungi verzi pe pardesiul său, sau să-i fac un nod din bretele, voi fi încîntat să vă mai distrez, cu mijloacele mele modeste. Dacă nu, reprezentația a luat sfîrșit.

Și, în mijlocul unei falnice explozii a tuturor instrumentelor orchestrei, cortina se lăsă și publicul se risipi, convins că există totuși și unele numere care nu sînt executate sub mineca scamatorului.

În românește de Eugen B. MARIAN

Ilustrații: Beca RÎND

Amintirile lui Scapin

Am pus pe masa secretarului de redacție patru fotografii. S-a uitat la ele, s-a oprit mai mult la poza mefistofelică și a întrebat:

— E Scapin, nu?

— Da, Scapin.

— Bine, dar despre Scapin s-a mai scris. Chiar la noi.

— Nu face cronică. E o poveste cu amintirile lui Scapin.

— Lungă?

— O sut' de rînduri.

— Ciiiiit?

— Tovarășe secretar... Dă-mi voie... Scapin al meu a fost și el secretar de redacție: Rosenblum din „Ziariștii" lui Mirodan. Poate-i dai o literă mai mică și intră.

— Și cu pozele astelalte ce-s?

— Ziceam să fac o suită cu leitmotiv: „cum a ajuns Victor Moldovan, laureat al Premiului de Stat grație fotbalului".

— Bine, bine... dar ce legătură are Scapin cu fotbalul?

— Are. Pentru că Scapin e actorul Victor Moldovan.

— Spune-mi odată ce-i cu fotbalul?

— A jucat fotbal. Chiar în divizia B.

La Industria Sîrmei. Prin 45. Mai joacă și astăzi. E drept că a retrogradat în echipa

Victor Moldovan și Dinu Cristea

Teatrului Național, da tot nu se lasă. Astăvară, la Mamaia, a făcut echipă cu Florin Piersic și a jucat contra lotului mare, dar l-au cam placat „Spaniolii" în nisip și l-au lecuit...

— Spune, ce-i cu Premiul de Stat?

— Stai puțin, tovarășe. Îți aduc și eu un actor-sportiv combatant sută la sută, nu ca cei din tribună și dumneata...

— Driblezi prea mult.

— Just. Dar te rog să pui și poza asta cu Dinu Cristea. E din 1944. Dinu Cristea nu era încă maestru emerit, iar Victor nici nu visa să ajungă laureat. Poza e din zilele campionatului național de atletism. La Predeal. Dinu Cristea era șeful de dormitor al lui Victor. 11,5 pe „sută". Atît alerga Victor. Atunci a cîștigat titlul la ștafeta 4x100, împreună cu Triteanu, Drînceanu și Mîndruț. Dar cel mai mult i-a plăcut ștafeta în care a alergat cu Moina. „Moci" în primul schimb, el în ultimul. Ce zici?

— Ce să zic? Dă-mi poza cu Moina.

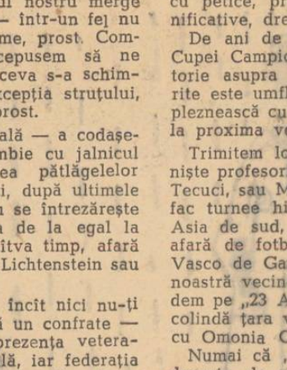

Victor Moldovan în rolul lui Scapin

— E neclară. Nu mi-a dat-o. Nu uita că a fost secretar de redacție.

— Să știi însă că asta nu-mi place. Atlet în pantaloni. Fără trening.

— Trening? De unde bani? Abia și l-a încropit șeful de dormitor. Știi ce mi-a spus Victor? Că toți cei care nu se clasau în primele șase locuri își plăteau trenul la înapoiere, și toată mîncarea. Își amintește cum un alt atlet, Dumitru Anica, demifondist, azi regizor de culise la Teatrul de Regiune, s-a înscris la 110 m garduri, unde nu erau decît doi concurenți, ca să vină pe locul trei și să aibă drept la biletul de tren și la banii de mîncare. Victor Moldovan era fericit. Cîștigase ștafeta și... banii de drum.

— Mai ai 20 de rînduri.

— Finalul e tot cu o poză.

În dreapta scrie: „Cetatea de foc". Piesa lui Mihail Davidoglu. Fotbalistul e tot Victor Moldovan. Sau, mai exact, Pișta Svoboda, oțelar prim lux și jucător la Metalul Reșița. E rolul care i-a adus Premiul de Stat. Cel mai iubit rol al lui Moldovan. Și cel mai autentic. A pus în el toată forța oțelarului și toată exuberanța fotbalistului. A adus pe scenă focul din laminorul tovarășilor săi de ștafetă de la Industria Sîrmei și vuietul dogoritor al stadionului. Atunci l-au tachinat colegii spunînd că „Victor Moldovan e un actor de compunere ușoară și cu joc de picioare". Victor i-a făcut să regrete pentru „compunerea ușoară", dar a rămas cu amintirea formulei sportive „joc de picioare".

Ioan CHIRILA

„Secretul" lui Zatopek

Cunoscutul sportiv cehoslovac Emil Zatopek, unul din cei mai renumiți fondiști ai tuturor timpurilor, a acceptat în sfîrșit să mărturisească „secretul" uneia din marile sale victorii internaționale obținute în urmă cu aproape 10 ani. Mărturisirea a fost făcută de Zatopek cu prilejul vizitei pe care i-a făcut-o recent la Praga un grup de ziariști:

„Știți — a început Zatopek — că soția mea, Dana, a fost pînă de curînd, cînd s-a retras din activitatea competițională, o bună aruncătoare de suliță și la Jocurile Olimpice de la Helsinki a cucerit chiar o medalie de aur. Cînd concuram împreună pe stadion ea mă încuraja, printre altele, agitînd și sulița ei. Or, în ziua aceea am avut impresia că Dana ar fi fost foarte supărată dacă nu a-și fi obținut victoria și era în stare să arunce chiar și cu sulița... după mine. Așa încît, de frică, am alergat cît m-au ținut picioarele".

Bineînțeles — a adăugat Zatopek zîmbind — toate acestea le pot povesti numai atunci cînd Dana nu se află prin apropiere".

CAMPIONATUL CATEGORIEI A — ÎN DATE ȘI CIFRE — (Etapa a VII-a)

Azi și mîine

Progresul-Crișana; Rapid-Dinamo Bacău; Știința Timișoara-Steaua; Minerul-C.S.M.S. Iași; Viitorul-Steagul roșu; Farul-Petrolul; U.T.A.-Dinamo București; Știința Cluj stă în această etapă.

Pronosticul lui...

...Bazil Marian, antrenor al echipei Viitorul București.

1. R. P. Romînă-Maroc 1
2. R. P. Bulgaria-R. P. Polonă 1
3. Farul-Petrolul X 2
4. Știința Timișoara-Steaua 1
5. U.T.A.-Dinamo București 1 2
6. Viitorul-Steagu roșu 1
7. Minerul-C.S.M.S. Iași 1
8. A.S.M.D. Satu Mare-C.S.O. Baia Mare 1 X
9. Crișul Oradea-Jiul Petrila X 2
10. Drubeta Tr. Severin-Dinamo Pitești 1 2
11. I.M.U. Medgidia-Poiana Cîmpina 1
12. Știința Galați-C.S.O. Galați X

Echipa săptămînii

Haidu-Scarlat, Cojocaru, Cîncu-Szigeti, Marin Marcel-Morojanu, Stoicescu, Ion Ionescu, A. Munteanu, Selymesi.

Clasamentul general

1.	Știința Cluj	6	4	1	1	10: 6	9
2.	Farul	6	3	2	1	12: 7	8
3.	Petrolul	5	3	1	1	15: 4	7
4.	Știința Timișoara	6	3	1	2	10: 9	7
5.	C.S.M.S. Iași	5	2	2	1	12: 8	6
6.	Progresul	6	1	4	1	9: 6	6
7.	Rapid	6	2	2	2	12:13	6
8.	Steagul roșu	5	2	1	2	9: 8	5
9.	Viitorul	5	1	2	2	12:10	4
10.	U.T.A.	4	1	2	1	6: 6	4
11.	Crișana	5	2	0	3	5:14	4
12.	Steaua	3	1	1	1	5: 4	3
13.	Dinamo Bacău	4	1	1	2	3: 5	3
14.	Dinamo București	4	0	3	1	3: 4	3
15.	Minerul	6	0	1	5	3:22	1

Clasamentul acasă

1-2.	Petrolul	3	3	0	0	15: 3	6
	Știința Cluj	3	3	0	0	5: 1	6
3.	Știința Timișoara	3	3	0	0	7: 3	6
4.	C.S.M.S. Iași	3	2	1	0	8: 3	5
5.	Farul	3	2	1	0	10: 4	5
6.	Rapid	3	2	1	0	5: 3	5
7.	Steagul roșu	2	2	0	0	7: 3	4
8.	Crișana	3	2	0	1	4: 3	4
9.	Dinamo Bacău	2	1	1	0	3: 1	3
10-11.	Steaua	2	1	1	0	5: 3	3
	U.T.A.	2	1	1	0	5: 3	3
12.	Viitorul	3	1	1	1	8: 5	3
13.	Progresul	3	0	3	0	3: 3	3
14.	Minerul	2	0	1	1	1: 3	1
15.	Dinamo București	1	0	1	0	0: 0	1

Clasamentul în deplasare

1.	Progresul	3	1	1	1	6: 3	3
2.	Știința Cluj	3	1	1	1	5: 5	3
3.	Farul	3	1	1	1	2: 3	3
4	Dinamo București	3	0	2	1	3: 4	2
5-6	C.S.M.S. Iași	2	0	1	1	4: 5	1
	Viitorul	2	0	1	1	4: 5	1
7.	Rapid	3	0	1	2	7:10	1
8.	Steagul roșu	3	0	1	2	3: 5	1
9.	Știința Timișoara	3	0	1	2	3: 6	1
11.	Petrolul	2	1	1	0	0: 1	1
10.	U.T.A.	2	0	1	1	1: 3	1
12.	Minerul	4	0	0	4	2:19	0
13.	Crișana	2	0	0	2	1:11	0
14.	Steaua	1	0	0	1	0: 1	0
15.	Dinamo Bacău	2	0	0	2	0: 4	0

GOLGETERII

1. **Ion Ionescu** (Rapid), **Bükosi** (Farul), cîte cinci goluri fiecare.

2. **Dumitriu** (Viitorul), **Manolache** (Știința Timișoara), **Tabarcea** (Petrolul), **Voinea** (Progresul), **Dridea I** (Petrolul), cîte patru goluri fiecare.

3. **Matei** (Viitorul), **Eftimie** (Dinamo București), **Stoicescu** (C.S.M.S. Iași), **Ciosescu** (Farul), **Mițaru** (Știința Timișoara), **Adam** (Știința Cluj), **Milea** (C.S.M.S. Iași), **Popescu** (Viitorul), **Sélymesi** (Steagu roșu), cîte trei goluri fiecare.

4. **Voinea** (Steaua), **Sasu** (U.T.A.), **Marcu** (Știința Cluj), **Floruț** (U.T.A.), **Țîrlea** (U.T.A.), **Codreanu** (Rapid), **Ozon** (Rapid), **Hașoti** (Steagu roșu), **Popescu** (Știința Cluj), **Mafteuță** (Progresul), **Voica** (C.S.M.S. Iași), **A. Munteanu** (Petrolul), **Stancu** (Farul), **Năsturescu** (Rapid), **Constantin** (Steaua), cîte două goluri fiecare.

Urmează apoi un număr de 38 de jucători care au înscris cîte un gol fiecare. În total cele 126 de goluri marcate de la începutul campionatului sînt opera a 69 de jucători.

După etapa de duminică în fruntea acestui clasament se află doar doi jucători (Ionescu și Bükosi). Lupta pentru primul loc devine din ce în ce mai spectaculoasă. Interesant de subliniat că golgeterul campionatului trecut, Constantin, a înscris duminică primele sale goluri din actuala stagiune. Să vedem dacă el va reuși să refacă terenul pierdut în primele etape și să ajungă iarăși printre protagoniștii clasamentului.

CU CINE MAI AU DE JUCAT ÎN TUR

ȘTIINȚA CLUJ cu: Progresul (a), Farul (d), Rapid (d), Crișana (a), U.T.A. (d), Steaua (a), Dinamo București (d), C.S.M.S. Iași (a).

FARUL CONSTANȚA cu: Steaua (d), Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Progresul (a), C.S.M.S. Iași (d), Viitorul (d), Dinamo Bacău (a).

PETROLUL PLOIEȘTI cu: Dinamo București (d), Știința Timișoara (a), Steagul roșu (d), Viitorul (a), Dinamo Bacău (d), C.S.M.S. Iași (a), Steaua (d), U.T.A. (a).

ȘTIINȚA TIMIȘOARA cu: Petrolul (d), Dinamo Bacău (a), Viitorul (d), Crișana (d), Dinamo București (a), U.T.A. (d), Minerul (d).

C.S.M.S. IAȘI cu: Rapid (a), U.T.A. (d), Dinamo Bacău (a), Steaua (d), Farul (a), Petrolul (d), Viitorul (a), Știința Cluj (d).

PROGRESUL BUCUREȘTI cu: Știința Cluj (d), Rapid (a), U.T.A. (a), Farul (d), Dinamo Bacău (a), Steagul roșu (d), Steaua (d).

RAPID BUCUREȘTI cu: C.S.M.S. Iași (d), Progresul (d), Știința Cluj (a), U.T.A. (d), Viitorul (a), Crișana Oradea (a), Minerul (d).

STEAGUL ROȘU BRAȘOV cu: Steaua (a), Petrolul (a), Farul (a), Dinamo București (d), Minerul (d), U.T.A. (a), Progresul (a), Crișana (d).

VIITORUL BUCUREȘTI cu: Dinamo Bacău (d), Steaua (a), Știința Timișoara (a), Petrolul (d), Rapid (d), Farul (a), C.S.M.S. Iași (d), Dinamo București (d).

U. T. ARAD cu: Crișana (d), C.S.M.S. Iași (a), Progresul București (d), Rapid (a), Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Știința Timișoara (a), Petrolul (d).

CRIȘANA ORADEA cu: U.T.A. (a), Minerul (d), Dinamo București (a), Știința Cluj (d), Știința Timișoara (a), Rapid (d), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a).

STEAUA BUCUREȘTI cu: Steagul roșu (d), Farul (a), Viitorul (d), Minerul (d), C.S.M.S. Iași (a), Dinamo București (d), Știința Cluj (d), Petrolul (a), Progresul (a).

DINAMO BACĂU cu: Dinamo București (a), Viitorul (a), Știința Timișoara (d), C.S.M.S. Iași (d), Minerul (a), Petrolul (a), Progresul (d), Crișana (a), Farul (d).

DINAMO BUCUREȘTI cu: Dinamo Bacău (d), Petrolul (a), Minerul (a), Crișana (d), Steagul roșu (a), Steaua (a), Știința Timișoara (d), Știința Cluj (a), Viitorul (a).

MINERUL LUPENI cu: Dinamo București (d), Crișana (a), Steaua (a), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a), Rapid (a), Știința Timișoara (d).

CURIERUL NOSTRU

MARIANNE. — De la începutul anului cînd ne-ați scris prima dvs. scrisoare, lucrurile au evoluat foarte mult și ceea ce ne bucură este faptul că au fost dovedite presupunerile noastre. Credem că acum puteți accepta propunerea care vi s-a făcut; aveți suficiente garanții că totul va fi bine. Comportarea dv. demnă dar și înțelegătoare va face ca lucrurile să se desfășoare bine, ceea ce desigur este și dorința dv. Vă dorim mult succes.

M. R. — Sibiu. — Este mai mult decît sigur că la întoarcere veți primi răspunsul așteptat. Cele cîteva probleme la care vă referiți trebuie rezolvate în timp; prezența lui acolo va grăbi rezolvarea acestora. Nu aveți de ce să fiți neliniștită. Ar fi o greșeală ca din cauza nerăbdării dv. (în treacăt fie zis, nejustificată cu nimic) să-i creați unele greutăți în ceea ce are de făcut. Mai scrieți-ne.

DENISA H. — Și dv. ca și el trebuie să dați dovadă de multă răspundere atunci cînd luați o hotărîre de acest fel. Ținînd seama de situația existentă, noi socotim că răspunderea dv. este și mai mare. Gîndiți-vă bine la obligațiile pe care vi le-ați asumat anterior. Acestea complică destul de mult situația. Înțelegem că dv. doriți să vă fie mai bine, dar nu puteți renunța așa de ușor la promisiunile făcute. În prezent cel mai bine este să nu acționați în nici o direcție. Rezolvați întîi prima problemă. În funcție de această rezolvare va trebui să acționați în viitor. Așa-i cînd omul se complică singur.

ART. NC. — Nu este un lucru chiar așa de greu ca să vă duceți în localitatea respectivă. Se pune însă întrebarea: pentru ce? Știți încă prea puțin despre intențiile viitoare. despre comportarea și felul lui de a fi. Numai recomandările unor cunoștințe nu sînt suficiente. De aceea noi socotim că trebuie să rămîneți la locul dv. și să folosiți fiecare prilej pentru a-l cunoaște personal cît mai bine. După ce vă veți forma personal o părere despre el, hotărîți ce anume să faceți. În asemenea împrejurări graba poate duce la lucruri nedorite.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

pe ploaie

...Umbrela e destul de incomodă și nici de vînt sau de frig nu apără. Să preferăm deci pentru anotimpul toamnei îmbrăcămintea din material impermiabil, sub formele și aspectele variate pe care le dăm în această pagină. Cordoane late (sau deloc !), două fețe, garnituri discrete din materialul căptușelii sînt cîteva detalii ale modei actuale.

Desene de Tanți PHENNINGS

„magazin" medical

Ocluzia intestinală

Nu de mult a fost adus la spital un bolnav. Nu era prea în vîrstă. Cu mai mulți ani în urmă i s-a făcut o operație abdominală simplă. În ultimul timp era sănătos. Dintr-o dată a început să aibă dureri de pintece sub formă de crampe. Cînd ne vorbește despre durerile pe care le-a avut atunci, le înfățișează ca și cum ar fi fost strîns de ghiare, care din cînd în cînd slăbeau strînsoarea. În timpul acestor dureri el se ghemuia, se svîrcolea, gemea și după cîteva minute durerea trecea și el era pe deplin liniștit. Așa a fost la început dar apoi bolnavul a devenit palid, fruntea îi era acoperită de sudori reci, au început vărsăturile, întîi alimentare, apoi numai fiere. Deși simțea nevoia să aibe scaun, nu avea și nici gaze nu elimina absolut deloc. Durerile au devenit mai dese și cînd priveai cu atenție piezișpintecele bolnavului, se putea vedea cum se fremăta intestinul, cum unduiește. Bolnavul nu avea însă temperatură și pulsul era bun. Dacă ar fi fost chemat medicul atunci, acesta ar fi spus imediat că este vorba de o ocluzie intestinală pornită probabil de la aderențele vechii operații. Bolnavul ar fi fost imediat operat și totul s-ar fi terminat mult mai simplu.

Aceste rînduri le scriem însă pentru că în acest caz ca și în multe altele nu se procedează așa și astfel ocluzia intestinală cere un tribut mult prea mare, cu nimic justificat. Bolnavii cred însă că este vorba — la simptomele menționate mai sus — de o indigestie și iau un purgativ sau își pun comprese pe burtă. Și ceasurile trec, situația se agravează. În cele din urmă, desigur că este chemat medicul dar din nefericire uneori prea tîrziu. Răsfoind foile de observație a 50 de bolnavi de ocluzie m-a izbit faptul că numai 3 au fost aduși în prima zi, iar ceilalți de la 3—7 zile.

Ocluzia intestinală poate avea multe cauze. Întreruperea cursului conținutului intestinelor poate fi cauzată de un obstacol care apasă intestinul sau care astupă intestinul, sau paralizie a mușchilor acestuia. Tumori, viermi intestinali în cantitate mare etc pot cauza asemenea opriri. Intestinul se poate răsuci în jurul rădăcinii lui și se poate strangula. Deci numeroase cauze pot provoca aceleași fenomene.

Această boală se vindecă numai prin operație, medicamentele nu pot fi de folos. Viața bolnavului depinde de numărul de ore scurs de la începutul bolii pînă în momentul operației sau a pregătirilor în vederea operației. Deci în caz de dureri violente care survin în criză, vărsături, constipație TOTALĂ să chemăm imediat medicul, să asigurăm bolnavului un repaos complet și să-l transportăm numai cu autosalvarea. Să nu-i dăm purgative, să nu-i facem clisme, să nu-i dăm calmante. Aceste cîteva lucruri simple pot salva zeci de vieți.

Piodermitele

Sub această denumire sînt cuprinse mai multe boli infecțioase purulente ale pielii, cauzate de stafilococi și streptococi. Astfel în rîndul piodermitelor cauzate de stafilococi intră foliculitele, sicozisul, furunculii, carbunculii și hidrosadenita.

Foliculita este o infecție a rădăcinii părului și apare și mai des pe pielea feței, a cefei, a mîinilor și picioarelor, sub forma unor mici băsicuțe pline de puroi încercuite de o coroană îngustă de piele inflamată. Sicozisul este un focar de foliculite aglomerate pe un teritoriu mai mult sau mai puțin limitat al pielii bărbii sau în jurul nasului. Furunculul sau buboiul se formează dintr-o foliculită netratată la timp. Carbunculul provine dintr-o unire a mai multor furuncule și are o evoluție mai grea. Hidrosadenita este caracterizată prin apariția buboaielor în regiunea axilelor (subsuoară) și este cauzată tot de stafilococi.

Streptococii dau și ei infecții ale pielii, dintre care cea mai des întîlnită este boala denumită impetigo, localizată deobicei pe fața copiilor.

Caracteristica tuturor acestor forme de infecții ale pielii este contagiozitatea lor mare în special între copii. Bolnavii de piodermite trebuie să ferească copiii pentru a nu le transmite infecția.

Piodermitele sînt destul de răspîndite în rîndul persoanelor care neglijează regulile de igienă a pielii. În afara faptului că sînt neplăcute, adesea dureroase, dacă nu sînt tratate de la început și radical, pot dura mult timp, devin greu vindecabile și dau o prelungită incapacitate de muncă. De aceea ele trebuie prevenite.

Prevenirea constă atît în curățirea pielii cît și în tratarea celor mai mici zgîrieturi, înțepături, răniri etc., care pot deveni porți de intrare pentru microbi. Folosirea primului ajutor la punctele sanitare din întreprinderi, șantiere, tabere de cîmp etc. asigură prevenirea apariției infecției prin simpla dezinfectare a micilor răni ivite. Dacă totuși infecția a apărut ea trebuie tratată de îndată de medic, pentru că cea mai „simplă" foliculită sau furuncul, netratat la timp și corect se poate agrava și poate da complicații serioase. O atenție deosebită trebuie să acorde prevenirii și tratării piodermitelor persoanele care lucrează în sectorul alimentar pentru a nu provoca o infectare a produselor alimentare pe care le manipulează.

Dr. V. I.

RIK AUERBACH

Pe teme sportive

Campionul de suliță... face scrimă!

— Ia te uită! Încă un gol!...

Aruncătorul de ciocan a trecut... la lupte

— Ce vine deci după „unu"?
— Depinde, săptămîna asta... a fost „X"!

— Cînd naiba ai să-ți amintești că acuma arunci greutatea și nu mai ești la popice?!?

— Draga mea... eu merg la meci! Știi... numai de dragul vostru... ca să stai mai comod la televizor...

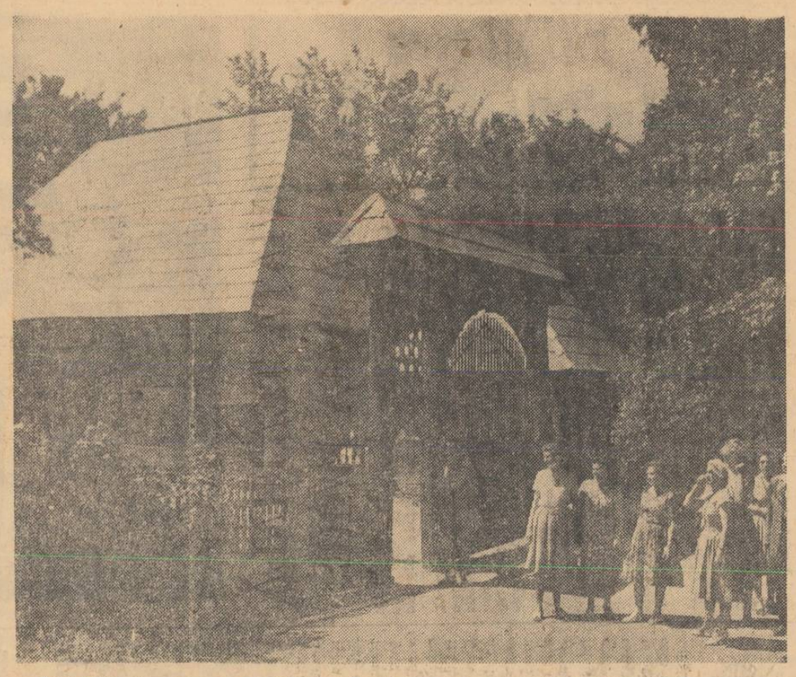

Prin măiestria cu care au fost lucrate, locuințele așezate și păstrate cu îngrijire în satul-muzeu, atrag admirația atît a cetățenilor patriei noastre cît și a străinilor care ne vizitează țara. În clișeu: un grup de turiști din R. D. Germană.

LA MUZEUL SATULUI

Tăcut și solemn, cu ulițe drepte și căsuțe curate, Muzeul satului, sat autentic, cu cele mai reprezentative gospodării țărănești din diferite colțuri ale țării, își așteaptă oaspeții. Și nu există zi în care — în satul ce se întinde mîndru într-unul din cele mai pitorești locuri ale Capitalei, pe malul lacului Herăstrău din parcul cu același nume — să nu se perinde zeci și chiar sute de vizitatori din diferite colțuri ale lumii.

Acoperind o suprafață de peste 9 ha, muzeul cuprinde 57 de unități cu peste 15.500 de obiecte, care constituie documente veridice și deosebit de valoroase pentru cunoașterea istorico-etnografică a locurilor patriei noastre.

Fie că este vorba despre casa țăranului iobag din satul Dumitra, raionul Alba Iulia, despre cherhanaua de la Jurilofca, despre modestele bordeie oltenești (de unde nu lipsește parul neolitic de semănat, tingile de adus apă de băut, testul de copt pîine), fie despre casa fostului grănicer din părțile Năsăudului așezată sus pe un briu de piatră, cu geamuri mari și lumină multă — construcțiile din Muzeul satului — fiecare dintre ele reprezintă un mic muzeu — reflectă atît felul de viață de la sate din ultimele trei veacuri cît și diferențierile dintre categoriile sociale.

Prin măiestria cu care au fost lucrate, atrag în mod deosebit atenția construcțiile din Ceaurul și Curtișoara, așezări din Valea Jiului, casa din Moșteni, Țara Oașului, precum și pivele de îngroșat țesături din Arcani, ținutul Gorjului sau cele ce au fost instalate sus pe apa Cibinului.

În cursul acestui an au fost aduse și instalate la Muzeul satului, printre altele, o gospodărie țărănească maramureșeană și o casă moldovenească din părțile Vasluiului. Gospodăria maramureșeană este din comuna Berbești, raionul Sighet, și este construită în anul 1775 din lemn de stejar, de către meșterul Pop de pe Sălașe, al cărui nume este adînc încrustat cu caractere chirilice pe grinda principală a casei. O importanță deosebită prezintă pridvorul cu stîlpi și arcade masive împodobite cu sculpturi de o rară frumusețe, ce înconjoară ca un briu ușile și ferestrele vechei așezări.

Casa din Zăpodeni, raionul Vaslui, este o veche locuință de clăcași și datează de la începutul secolului XVII, fiind socotită și cea mai veche casă din muzeu. Prin costumele și țesăturile cu care este ornamentată, această locuință reflectă particularitatea artei populare din Moldova și totodată prieperea locuitorilor din această parte a țării în ceea ce privește meșteșugul industriei casnice.

Prin diversitatea, importanța etnografică și trecutul istoric al constructiilor, Muzeul satului este cunoscut astăzi atît în întreaga țară cît și peste hotare. Datorită acestui fapt, muzeul a fost vizitat în ultimii doi ani de sute de mii de oameni — muncitori, țărani colectiviști și intelectuali, precum și de un număr de peste 150.000 de turiști străini.

Al. GHERGHE

POȘTA REDACȚIEI

GH. CRIȘAN — Oradea: **Lucrarea „Fantonul roșu" își propune o idee interesantă: descoperirea fanionului cu inițialele U.R.S.S., trimis în Lună. Acțiunea, în care este angajat un echipaj internațional de cosmonauți, nu este însă lesută în așa fel încît să trezească interesul cititorului, să-l țină încordat. Relatarea este oarecum plată, fără nervul necesar unei povestiri de aventuri. Repetăm, subiectul este interesant și s-ar putea realiza un lucru valoros dacă ar fi înlăturată deficiența capitală la care ne-am referit mai sus.**

LUCIAN ALBINESCU — Brașov: **Am ales numai o singură epigramă pe care de altfel o și publicăm.**

Unui scriitor care publică
foarte rar.

Ține un regim avar,
Să trăiască-un veac și un an.
În zadar: o-ntreagă viață,
Nu-i ajunge de-o prefață.

V. TECLICI — București: **A fi arhitect nu înseamnă a nu fi și un bun muzician. Fiindcă sînteți bucureștean vă putem spune că în rîndurile arhitecților din Capitală există o intensă activitate muzicală, că ei au alcătuit formații muzicale cu care s-au prezentat, cu succes, în fața spectatorilor și chiar a telespectatorilor.**

Ne veți întreba cum să faceți să vă puteți perfecționa în muzică. Cel mai bun lucru este a urma Conservatorul. Or, acest lucru nu este momentan posibil deoarece încă nu v-ați terminat studiile universitare, de bază. Studiul muzical individual sau urmarea cursurilor unei școli populare de artă sînt cele mai indicate. Alegeți-vă una din aceste două căi.

VICTOR CIRCIUMĂRESCU — Cernavodă: **Reținem cele două „proverbe americane": „Ce ție nu-ți place — vinde la aliați" și „Spune-mi dacă tii cu Cuba, să văd dacă-ți dau dolari".**

V. VIRGOLICI — Sibiu: **Am dori să ne mai trimiteți și altceva, adică pe alte teme. Poate alegem ceva.**

GH. PETRICĂ — București. **Răspunsul dat mai sus, tov. N. Virgolici, este valabil și pentru dv.**

D. DOVLEAC — București. **Cazuri ca acelea semnalate nu am auzit să se petrecă. Bilete pentru fotbal se găsesc în număr suficient.**

COLȚUL FOTOGRAFULUI AMATOR

16. Povestim cu fotografii

Într-o singură fotografie nu se pot și nici nu trebuie spuse prea multe lucruri. O fotografie trebuie să redea doar un singur subiect în mod deslușit, pregnant, simplu. Dar, citeodată avem atîtea de spus...! Bine Atunci spune-ți-le în mai multe fotografii, alcătuiți ceea ce se numește o **serie de fotografii**.

În seria de fotografii povestea este spusă prin fotografii succesive care formează totuși o unitate. Depinde de talentul de povestitor și de fotograf pentru ca povestea să placă, să intereseze si să nu plictisească. Povestind cu imagini, subiectul trebuie să se potrivească cu acest gen de povestire, adică să se adreseze în primul rînd **ochilor**, evitîndu-se subiecte complicate, „psihologice", subiecte în care nu există varietate de decor sau de personaje.

Seria de fotografii poate să ia naștere dintr-o întîmplare. Ați văzut la teatrul de păpuși, în primul rînd de bănci, 3—4 copii care urmăresc foarte atent spectacolul. Ați făcut o fotografie: Pe urmă copiii au rîs, s-au mirat, s-au întristat, s-au îndulosat, au aplaudat. De fiecare dată ați făcut cîte o fotografie, și, iată că seria este gata. Acest gen de serie, bazată pe instantaneu, pe urmărirea unui eveniment așa cum se desfășoară el, este destul de ușor de realizat. Trebuie însă de la început să-ți dai seama că te afli în fața unui prilej bun și în ritm cu desfășurarea acțiunii, să tragi cadru după cadru la fiecare schimbare de atmosferă, la fiecare pas în desfășurarea povestirii.

Alte serii de fotografii se pot planifica dinainte. Dacă, de exemplu, plecați într-o excursie, aveți prilejul să vă faceți un mic plan al seriei. Puteți să începeți prin a arăta 2—3 din viitorii participanți cu o hartă întinsă pe jos în cameră, stabilind traseul. Apoi încărcatul rucsacilor, întîlnirea la gară cu restul grupului, cor în compartimentul vagonului, grupul luat din spate se uită la muntele pe care se va sui, greutățile urcușului, peisaje de pe traseu cu primplanuri diferite de participanți, primul popas la izvor etc., etc.

Este bine ca pentru seriile care se pot planifica, să vă pregătiți un fel de scenariu, un fel de listă de idei de fotografii. Acest lucru se recomandă pentru că se poate întîmpla ca la sfîrșit, cînd vreți să alcătuiți seria, să vă lipsească tocmai o scenă de legătură, un plan de localizare, vre-o scenă de destindere sau altceva. Scenariul mai este folositor și pentru că vă dă posibilitatea să știți dinainte cum să realizați anumite fotografii ca să se integreze mai bine în serie — cum să variați planurile, adică să faceți unele fotografii mai de departe pentru a obține planuri generale, altele mai de aproape, să vă orientați în menținerea aceleași direcții de mișcare în întreaga serie și, în general, să păstrați continuitatea, unitatea seriei.

Unitatea organică a seriei poate să fie axată, de exemplu, pe un personaj principal, care să apară în mai toate fotografiile, sau se pot alcătui serii pe unitate de loc (în orașul X, în regiunea Y, de-a lungul unei șosele sau al unui riu, sau pe unitate de timp (la ora 11 în diferite locuri, săptămîna, luna sau anul acesta la...), sau se urmărește un produs de la materie primă la obiectul finit, sau un șantier de locuințe de cînd apar escavatoarele pînă se mută primii locatari, sau se găsesc pretexte de unitate ca spre pildă, „toți au 17 ani" etc.

Nu este neapărat necesar ca în album toate fotografiile să aibă aceeași mărime și același format. Ba din contra se recomandă ca cel puțin prima și ultima fotografie să fie mai mari, prima să joace rol de prezentare, de introducere, iar ultima, de concluzie Restul fotografiilor să fie unele pe înalt, altele pe lat, mai lunguiețe sau mai turtite. Aceasta rupe din monotonia pe care, la un moment dat, ar putea s-o aibă o serie mai lungă.

Pe lîngă fotografii, unele serii necesită și texte, neapărat un titlu bine ales și scurte explicații sub acele fotografii la care vreți să precizați ceva. De cele mai multe ori însă, trebuie să ajungă doar fotografiile și, ici colo, cîte o scurtă explicație; este totuși bine ca fotografiile să vorbească singure.

Nu uitați că după cum tăria unui lanț depinde de tăria fiecărei verigi în parte, tot așa și valoarea întregii serii depinde de valoarea fiecărei fotografii în parte. Nu neglijați fiecare fotografie gîndindu-vă că în schimb seria va fi bună!

Eugen IAROVICI

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

JOC DE PAPUȘI

ORIZONTAL: 1) Material din care poți face păpușă — Nürnberg-ul vestitelor fabrici de păpuși, de exemplu 2) Eroină în romanul „Păpușa" de Boleslaw Prus — „Păpușile meșterului Pedro" de E. De Falla sau „Păpușa din Nürnberg" de A. Adam 3) Celălalt nume al „Casei cu păpuși" de Ibsen..... — .... și autorul povestirii „Pomul cu păpuși" 4) Prefix — Karenina, păpușa contelui Vronski — Orașul păpușilor de lut și ceramică al lumii antice 5) Păpușarul pentru „Minunata pantofărească" a lui F. G. Lorca — Acid fenic 6) Păpușari la Festivalul bienal de teatru (sing.) — A se urca pe copaci 7) Păpuși pe sfori — Ibidem 8) „Lîngă păpușă, fetele învață să devină mame" („Fata tatii") — Constelație 9) A ocroti — Cîntec pentru legănat copilul sau păpușa — Zburdă primăvara pe cîmpii 10) La față — Tainâ 11) Nu lasă urme pe obrazul păpușii, ca la oameni — Rimă pentru păpuși — Nume masculin 12) Crude animale zîmbitoare — Pronume — Făină de păpușoi. 13) Daniela și Aschiuță — „Zîna păpușilor" de Bayer și „Copellia" de Delibes.

VERTICAL: 1) După cules se înmănunchează în păpuși — Dă viață păpușilor în scenă 2) Autorul fabulei „Butoaiele" jucată de Teatrul Țăndărică — Soțiile taților — Nimic (reg.) 3) Nume feminin — Păpușarul în sine 4) Afluent pe dreapta al Irtîșului — Mamifer asemănător cu foca — La marionete 5) Pronume — Neîntonată — În cîntece 6) Piesă din argilă ce nu-i păpușă — La jocuri! — A se căsători (fig.) 7) La vremea cînd împodobim brazi cu lumini și jucării — Fire-n păpușoiu 8) Faimosul cîntec al Capitolului — Te poartă șerpuind spre Păpușa carpatică (pl.) 9) Interjecție — Mama păpușii și păpușa mamii — Silaba păpușii vorbitoare 10) „N-a fost nuntă mai frumoasă" și „Întîlnire cu dragostea" de N. Kîrculescu, de unde nu lipsesc păpușile...—... și petrecere cîmpenească-n luna mai. 11) A gîndi — Axul păpușii mobile de la strung (pl.) 12) Se îndeletnicesc cu arimarea — Fecior, odraslă (ban.) 13) La păpușă! — „...Portocala", piesă pentru teatrul de păpuși de O. Pancu-Iași (2 cuv.) — Și astfel sfîrșește orice jucărie!

S. BUCUREȘCU

PUI

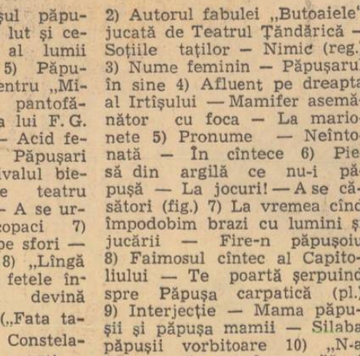

ORIZONTAL: *1) Loc unde cresc puieți 2) Adăpost protector pentru pui (pl.) — Aparat de gimnastică (pl.) 3. Aici banii fac pui — Nume feminin 4) Vîrstă (cînd e vorba de pui, e mică) — Ca puii de curcă! 5) Aparat care nu permite să intre sau să iasă din el un gaz — Ar fi icre, dar nu e! 6) Conform cu morala — Tripletă de vocale 7) Popas al puiului în drum spre farfuria adîncă! — Republica Democrată Germană —Dacă-l pui înainte de ladă, poți s-o mănînci! 8) Sud—sud-est — Oițe 9) Mielul se exprimă. — „Discuție" în care pui gaz peste foc 10) Cînd e automatizată, o pui în mișcare cu ajutorul cîtorva oameni — „Cloșca cu pui" e dintr-unul nobil! 11) Masă de seară — „Alelei, puicuța mea / De m-aș mai vedea acasă / Mire eu și tu..."* (pl.).

VERTICAL: *1) Puiul meu e bun și tace / Nu ți-l dau și du-te-n... (G. Coșbuc) — Autorul versurilor „Ispitiți de joc, / Niște pui de rîndunele / și-au uitat mîncarea-n gură: Jocul ăsta nu-l știură! Cerule, fă loc!" 2) Mare amator de pui — Pui 3) Puii de pe stofe — — Apar primii din incubator 4) Ion Petrescu — Are și el puii lui — Dacă-i pui și un i e „cină" 5) Pronume — „Pălăria-i de mătasă / De puicuța... aleasă!" 6) Își însemna pe hîrtie 7) Fluviu în Spania — A trage un pui de somn 8) Puiii de pe mînecile cămășilor țărănești — Îl pui în mișcare cînd tai buștenii 9) Le iei pe toate cînd dai „pui de giol" — Au niște pui — boboci, nu altceva 10) Operația chimică făcută cu ajutorul acidului azotic — Campion 11) Îl pui întîi la fiert și apoi îl bei — Locul natal al puiului! — Am lăsat puicuțele la sfîrșit!...*

N. CORNEA

Poșta rebus

LUCIAN IONESCU — București: Am primit modificările trimise de dv. Reținem jocul. El va apare în limita spațiului disponibil.

THEODOR UNGUREANU — regiunea Suceava: Aveți prea multe licențe rebusistice. În plus, v-am ruga să modificați a treia încrucișare de la 11 vertical.

VICTOR IAȚENKO — Petroșani: V-am ruga să modificați a doua definiție de la 11 vertical. Cuvîntul pe care-l folosiți este prea puțin cunoscut de marea masă a dezlegătorilor.

SAH

R.P.R. în finala Olimpiadei

Desfășurarea primei etape a Olimpiadei de șah de la Varna a prilejuit echipei noastre reprezentative confirmarea valorii sale ridicate. Obținînd patru victorii la scor, făcînd de două ori meciuri egale și pierzînd o singură dată, la limită, echipa R.P.R. s-a calificat în finala competiției, ÎN RÎNDUL CELOR MAI BUNE 12 FORMAȚII DIN LUME. Amintim că este pentru a treia oară consecutiv cînd reprezentativa noastră obține calificarea în finala Olimpiadei.

Salutînd acest prim succes, așteptăm din partea echipei noastre noi victorii în turneul final!

Partida circuit

În partida circuit începută în numărul trecut maestra sportului Alexandra Nicolau a jucat 1. e2—e4.

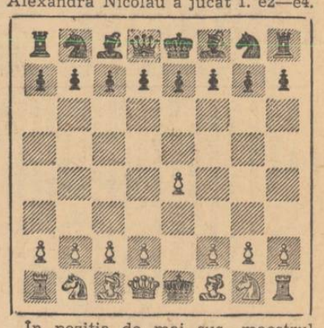

În poziția de mai sus, maestrul sportului Petre Seimeanu joacă 1.... e7—c5 și comentează mutarea sa în felul următor:

„Prin această mutare negrul alege un joc deschis, care-i oferă șanse foarte bune pentru a răspunde la variantele ce le va alege albul. La fel ca și mutarea 1.e2-e4 jucată de alb, 1...e7-e5 deschide imediat liniile de acțiune ale damei și nebunului de lîngă rege și permite controlarea cîmpurilor centrale d4 și f4, echilibrînd lupta în centru".

O prelucrare fructuoasă

În ultimul număr din revista „ȘAHUL ÎN U.R.S.S." maestrul sportului în problemistica șahistă Rafael Kofman publică un interesant articol consacrat prelucrării unor probleme. Între exemplele pe care le dă în articolul său, Kofman publică și frumoasa problemă de mai jos a lui W. Pauly, din 1909, căreia, după 44 de ani (!), I. Rozenfeld i-a adus o neașteptată îmbunătățire. Iată problema lui Pauly:

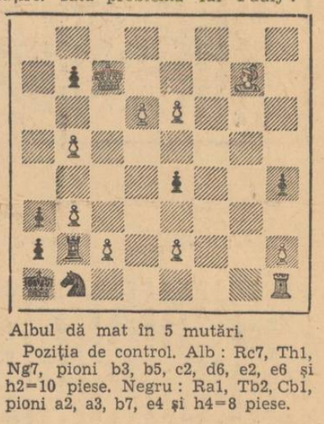

Albul dă mat în 5 mutări.

Poziția de control. Alb: Rc7, Th1, Ng7, pioni b3, b5, c2, d6, e2, e6 și h2=10 piese. Negru: Ra1, Tb2, Cb1, pioni a2, a3, b7, e4 și h4=8 piese.

Problema de mai sus reprezintă în trei variante ideea transformării pionului alb în piese minore (nu în damă). După **1. d7!** în funcție de ordinea în care sînt mutați pionii negri albul transformă pionul „d" în cal, nebun și tură! La 1...b6 2. d8 Cal!!, e3 (sau h3) 3. Cc6, h3 (sau e3) 4. Cd4 și după T:b3 (c2) 5. C:b7 (c2) mat. La 1...h3 2. d8 Nebun!!, b6 (sau e3) 3. Nh4, e3 (sau b6) 4. Ne1 și după Cd2 (c3) 5. N:d2 (c3) mat. La 1...e3 2. d8 Turn!!, h3 (sau b6) 3. Td3, b6 (sau h3) 4. Tc3 și după T:b3 (c2) 5. T:b3 (c2) mat. Fiecare transformare e bine motivată la 1...b6 nu merge d8 N? căci după 2...e3 și 3. N:h4 negrul e pat. După 1...b6 nu merge 2.d8T căci urmează 2...h3! 3. Td3?!, e:d și nu mai e posibil matul.

Acestei probleme deosebit de frumoase Rozenfeld i-a adus o neașteptată îmbunătățire, dîndu-i înfățișarea de mai jos. Pe lîngă variantele extrem de spectaculoase din prima diagramă, problema are acum și un mare număr de curse.

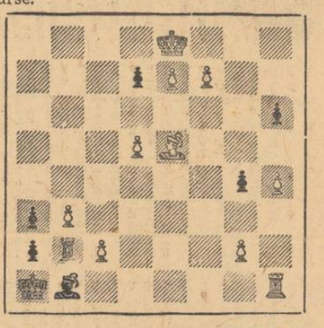

Poziția de control. Alb: Re8, Th1, Ne5, pioni b3, c2, d5, e7, f7, g2 și h4=10 piese. Negru: Ra1, Tb2, Nb1, pioni a2, a3, d7, g4 și h6=8 piese.

La 1. Nd4? negrul joacă 1. d6 și după 2. f8 Cal, h5 3. Ce6, g3 nu mai merge 4. Cd4?! cîmpul fiind ocupat de nebun. La 1. Ng7? negrul are răspunsul 1...h5!! La 1. Nf6? negrul are răspunsul 1...g3! Soluția este 1. Nh8!! Din prelucrare a ieșit o problemă nouă, superioară și foarte dificilă de rezolvat.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, mă așteaptă regina...

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

MĂRGĂRITARE...

În pădurea Pusnicu de la marginea Bucureștiului, am zărit duminică puzderie de mărgăritare. În pădurea Pusnicul, pe malul lacului, în mijlocul zecilor de mii de muncitori și colectiviști sosiți din toate colțurile regiunii, ne-au îmbătat privirile, inimile, splendorile portului, jocului, cîntului popular.

Spațiul obligîndu-ne la concizie, vom consemna : Coloana lungă de kilometri, a autocamioanelor, tractoarelor, tărășilor și căruțelor care aduceau odată cu zorile, zeci de mii de artiști și spectatori ;

Pădurea în haină de sărbătoare, cu mii de imposibile cu steguțele și ghirlande, cu nenumărate restaurante și chioșcuri, cu panouri cu fotografii și grafice, expoziții agricole, industriale înfățișînd viața nouă, succesele locuitorilor regiunii. Doviecii cît roata carului, șiuleții de porumb și strugurii uriași, grîul și orezul cu spicul cît vrabia și multe alte roade ale muncii colectiviștilor, trezeau uimire, mîndrie, încredere, o deosebită simpatie pentru cei ce la doi pași, pe scenă, se ocupau de astă dată de altele, de artă ;

Să consemnăm și spectatorii, mulți dintre ei participanți în fazele anterioare ale concursului. Nu toți au putut ajunge pe scena finalei care și așa a cunoscut peste 5.000 concurenți într-o singură zi.

5.000 concurenți, într-o singură zi, un adevărat record. Asta din punct de vedere statistic. Mai este însă ceva care cifrele, cifrele cuvintelor ori cît de mult ar grăi ele nu-l pot cuprinde, inițiația pe de-a-ntregul : măiestria, exuberanța, optimismul, dragostea de viață, de muncă cîntec și joc, dragostea de frumos, de patrie și de partid cărora mîile de artiști populari i-au dat glas aci. Vesmintele lor adevărate opere de artă : zuvelcile, ilie, chimirele și bundițele, au împrumutat parcă toate culorile florilor pămîntului. Lăute și tambale, clarinete și fluiere, trompete, viori, multe viori, și coruri înălțind cîte o sută — două de glasuri odată și-au făcut-o ciasat în splendide armonii cîntul, trimițîndu-l către cele patru zări, ca un veritabil imn al bucuriei. Iar alte sute, mii de artiști populari de la cei cu dinții de lapte ca Valer Chiran (4 ani) la cei cu părul alb ca Hariton Cîrpaciu din Frumoasa — au stîrnit entuziasmul spectatorilor prin grația, iscusința, vioiciunea, armonia și vitalitatea dansului lor. Au fost printre ei Camilli Iatregi ca cea a lui Moise Vulcan și Gaspar Constantin din Giurgiu, a lui Gheorghe Mavrodin și Nicolae Enache din Tamaș, au fost cîntăreți soliști, în viața de toate zilele agricultori ca Ion Călin din Fundulea, Cristina Tărășeagă din Fierbinți, N. Morariu din Habaia și altîția alți din Lehliu, Budești, T. Măgurele, Călărași... Au fost și copii din Storobănească și cei din Alexandria, elevi ai școlii nr. 10 (vezi fotografia de jos) și mulți alții.

Pînă seara tîrziu, prin fața mulțimii, așa cum se vede și din fotografiile de mai jos, s-au perindat mărgăritare.

M. RADIAN

„BUNĂ DIMINEAȚA, BRAȘOV"

La Teatrul muzical „Gheorghe Dima" din Brașov se repetă, printre altele, în vederea nouii stagiuni, revista „Bună dimineața, Brașov !" de Sandu Anastasescu și Dan Dem. Ghițescu. Conducerea muzicală a revistei o are Andrei Ghehann, iar regia artistică aparține lui Dan Dem. Ghițescu. Din distribuție fac parte, printre alții, Lucica Chevalier, Elena Marinescu, Nina Dontov, Eliza Constantin, Elena Artenie, Vasia Artenie, Nicu Vasopol, Marcel Angelescu, Mihai Iancika, Mioara Torceanu, Ileana Angelescu, Rodica Moianu, Niura Pinciu, Tamara Luca, Silvia Băcilă, Smaranda Sărățeanu, Trio „Poiana" și alții.

VIAȚA TEATRALĂ LA BAIA MARE

Spectatorii băimăreni așteaptă cu viu interes deschiderea stagiunii Teatrului de Stat din orașul lor, anunțată pentru primele zile ale lunii octombrie.

În spectacolul inaugural se va prezenta, de pildă, piesa **„Îndrăzneața"** de Gh. Vlad, pe care a pus-o în scenă regizorul **Mihai Radoslavescu.** Distribuția acestui spectacol cuprinde artiști de frunte ai teatrului, printre care : **Lulu Savu, Costin Iliescu, Nicolae C. Nicolae, Teofil Turturică, Ion Uță, Angela Berezniț**chi și alții.

În repertoriul primei părți a stagiunii au mai fost înscrise alte două piese originale : **„Trambulina"** de tînărul scriitor clujean Grigore Beuran și o comedie din viața tineretului de Alecu Popovici, piese care vor fi rodul unei colaborări strînse între teatru și autori.

Într-o convorbire recentă cu tovarășul **Petre Meglei,** directorul teatrului băimărean, am aflat și alte noutăți cu privire la noua stagiune.

— Spectatorii — ne-a spus tovarășul Meglei — vor avea în curînd prilejul să vadă în interpretarea artiștilor noștri piesele **„Antigona și ceilalți"** de Peter Karvas și **„Generalul a murit"** de Angelo Wagenstein. Pregătirea acestor două spectacole a și început, distribuția fiind alcătuită numai din actorii tineri ai teatrului.

În proiectele pentru actuala stagiune mai figurează printre altele și piesele **„Mutter Courage"** de Bertolt Brecht și **„A 12-a noapte"** de Shakespeare pentru montarea cărora am invitat pe regizorii **Miron Niculescu** de la Teatrul Național „I. L. Caragiale" și respectiv **Ion Șahighian.**

★

Înainte de a încheia, cîteva cuvinte și despre cele două secții ale Teatrului de Stat din Baia Mare.

Colectivul ansamblului de cîntece și dansuri continuă într-un ritm rapid repetițiile la spectacolul folcloric care va fi prezentat în premieră în ultima decadă a lunii octombrie. La acest spectacol își dau concursul : scriitorul **Vlaicu Bîrna** care semnează libretul, compozitorii **C-tin Arvinte** și **Viorel Doboș,** maeștrii de balet **Emil Popescu** și **Iacob Brumer** precum și dirijorul **Gh. Velea,** căruia i s-a încredințat conducerea muzicală. A doua premieră în pregătire a ansamblului : un concert-spectacol de muzică populară și ușoară.

Ion POPOVICI

SPECTACOLUL
magazin

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„REPORTAJ CU ȘTREANGUL DE GÎT"

Numele lui Iulius Fucik este cunoscut pretutindeni în lume. El simbolizează curajul, dirzenia neîncovoiată, credința în victoria adevărului și dreptății, de care au dat dovadă, în lupta înverșunată împotriva fascismului, cei mai buni fii ai popoarelor Europei — comuniștii.

Sub ochii noștri, pe ecran reînvie figura deschisă, energică, plină de demnitate și optimism, a neînfricatului scriitor și luptător revoluționar, așa cum se contureză din însemnările așternute pe hîrtie înainte de a muri în celula 267 a închisorii Pangrai. Întruniarea lui cu călăii naziști ne e evocată în film ca o răscoleitoare demonstrație de voință și tărie morală, de atașament neclintit față de cauza comunismului. Restructurînd materialul extrem de bogat al notelor din închisoare ale lui Fucik, scenaristul Jan Otcenasek (autorul nuvelei „Romeo, Julieta și întunericul") a pus în valoare sensurile profunde ale fiecărei întîmplări, ale fiecărui gest, portretul eroului dobîndind forța unui exemplu a cărui valoare etică atinge sublimul.

Un om avînd un ideal înalt căruia îi e credincios nu poate fi înfrînt. Interogatoriile rafinate, presiunile psihologice combinate cu bătăi bestiale, schingiuirile și confruntările îl pot ameți, îl doboară chiar, dar nu-l fac să cedeze. Ca zbaterea tragică a păsării cu aripi mari albe, ca luminile care pîlpîie în întunericul ecranului, gîndurile lui Fucik nu se sting nici o clipă. Rezistă, își spre furia anchetatorilor de la Gestapo. Rezistă și găsește puterea de a se reface după toate cele îndurate, de a se bucura cînd se întîlnește pe coridor cu un tovarăș sau cînd află o veste despre victoriile armatelor sovietice.

Astfel, filmul realizat de regizorul Jaroslav Balik comunică, dincolo de destinul tragic, zguduitor al eroului, un mesaj optimist, ale cărui semnificații actuale fac să vibreze inima fiecăruia. Este de neuitat, de exemplu, acea sărbătorire mută a lui 1 Mai 1943, cînd deținuții, ieșiți în curtea închisorii, fac exerciții de gimnastică mimînd ciocanul și secera. Aparatul de filmat surprinde fața tîmpă și satisfăcută a supraveghetorului fascist care nu-și dă seama de nimic, în contrast cu chipurile strălucitoare ale luptătorilor închiși care își păstrează neștirbit spiritul revoluționar. Gesturile lor avîntate traduc emoționant testamentul lui Fucik rostit în finalul filmului : **„Am trăit pentru bucurie, pentru bucurie ne-am avîntat în luptă, pentru ea murim. Tristețea nu trebuie legată niciodată de numele nostru... Oameni, eu v-am iubit. Veghiați !".**

Mihail LUPU

„DRUM DE ÎNCERCARE"

Titlul filmului exprimă un dublu sens, iar cel figurat este o metaforă : căsnicia reprezintă în viața fiecăruia dintre noi un veritabil **„drum de încercare"** ca și în viața șoferului Janos. Aici — ca și în alte căsnicii — lucrurile se cam încurcă : Janos are patima beției, nu prea poartă de grijă casei, nu caută s-o înțeleagă pe soția sa Manyi. Spectator deloc indiferent la tot ce se petrece acasă, băiețelul lor urmărește cu acuitatea specifică minților fragede destrămarea căminului în care s-a născut, observînd prudent surprizele neplăcute ce le-pot aduce întîmplările cu pricina. Cum însă ele nu se lasă de loc așteptate, copilul nimerește în cele din urmă la cămin, prin grija comitetului de stradă. Părinții, nerezînd să se înțeleagă nici măcar acum, pornesc în direcții opuse nu numai pe stradă ci și în viața de fiecare zi.

Felix Mariassy este cunoscut ca un regizor cu experiență, talent și originalitate în cinematografia maghiară de după război. Nu ne mirăm că, ținînd seama de producțiile sale anterioare, își continuă preferința pentru cercetarea psihologică pe terenul unor aspecte etice profund actuale. Filmul său, încercînd să explice cauzele multiple ale unor situații neplăcute ce se ivesc între soți pe parcursul vieții conjugale pledează însă contradictoriu, inacceptabil de nebulos și, pe alocuri, voit melodramatic în favoarea înțelegerii răspunderilor asumate în căsnicie, tocmai pe un scenariu care-i pune pe soți să greșească cu... rîndul. Finalul îndeosebi, este pe de-antregul deconcertant: răspunsul la întrebarea cine e devină că ultima șansă de a reface acest cămin greu încercat a fost pierdută într-o discuție la cafenea, este evitat cu ostentație. Totodată însă, apare și absolut nemotivat : nici Janos, nici Manyi n-au reușit să-și refacă, separat, viața, deci, nu află în nimic altceva decît într-o ambiție oarecare, imposibilitatea de a se împăca. Considerînd că un film cu adevărat artistic nu-și poate reduce mesajul la un simplu semnal de alarmă — nu facem așa că așa o să pățiți ! — constatăm cu regret, în pofida bunelor intenții, lipsa de consistență și de scop bine precizat a întregii demonstrații.

Cuplul interpreților (Krencsei Mariann și Sinkovics Imre) este foarte bun. Deasemeni și copilul. Rămîn din film, fără doar și poate, secvențele în care Mariassy renunță la detașarea voit impartială a filmărilor și filtrează comportările celor doi părinți prin optica pură a copilului, prezent, fără voia lui, la greșelile cele lor maturi. Prin sensibilitatea lor răscolitoare, aceste pasaje amintesc o secvență antologică din filmul sovietic „Serioja".

Sorin ROIBU

„CONTELE DE MONTE CRISTO"

În ciuda disprețului cu care este etichetată de unii „rafinați", literatura bătrînului Alexandre Dumas își recîștigă odată cu fiecare generație noi adepți și admiratori fără a pierde pe cei vechi. Dragostea cu care este înconjurată această literatură trebuie pusă, firește, nu numai pe seama caracterului ei aventuros, al pitorescului și umorului cu care o pigmentează ci se explică și prin generozitatea mesajului ei, care are ecouri puternice în actualitate. De aceea, un spectacol Dumas, de orice gen, avînd bineînțeles un nivel artistic corespunzător se va bucura de afluența publicului, indiferent de vîrstă, lucru care se întîmplă și acum la ușile cinematografelor unde a fost programat „Contele de Monte Cristo".

În decurs de mai puțin de 20 de ani am putut vedea trei saga puse pe ecran : Monte Cristo (cu Pierre Richard Wilm, cu Jean Marais) iar noua ecranizare a lui Claude Autant Lara este justificată de posibilitățile oferite de ecranul lat și de tehnicolor. Trebuie spus însă că nu întotdeauna aceste posibilități au fost pe deplin folosite. Ne-am fi așteptat la vederi panoramice mai apetisante, la reconstituiri de cadre istorice mai pline de culoare și chiar la mai multă acțiune spectaculoasă. Ceea ce constituie însă punctul tare al filmului este de bunăseamă interpretarea, o interpretare de calitate nuanțată.

Impresionează prin sobrietate Louis Jourdain, Pierre Mondy, Yvonne Furneaux.

Filmul face parte din categoria acelora care nu pot niciodată să nemulțumească prea mult pe spectator.

B. DUMITRESCU

Ecouri

● *LA 28 SEPTEMBRIE și-a început lucrările la Varșovia cel de-al 16-lea Congres al Asociației internaționale a filmului științific. Delegația sovietică, condusă de binecunoscutul regizor A. Zguridi, va prezenta cu acest prilej șase filme științifice.*

● *LA STUDIOURILE DEFA din Berlinul democrat vor intra în curînd în lucru noi filme. Astfel regizorul Manfred Petzold va turna un film care demască justiția reacționară vest-germană, intitulat „Adresă și înfățișare" iar Heinz Thiel lucrează la o adaptare cinematografică după cartea lui Gerard Beugsch „Rezervat pentru moarte".*

● *DARRYL ZANUCK, noul președinte al companiei 20 th. Century Fox, a anunțat că pregătește turnarea filmelor „Promisiune în zori" avînd ca interpreți pe Ingrid Bergman și Richard Beymer și o adaptare cinematografică după o piesă de teatru, în care rolul principal va fi deținut de James Stewart.*

● *REGIZORII estonieni Kun și Oserev, realizatorii filmului „Curbe periculoase", turnează acum la Tallin o nouă comedie. Titlul filmului : „Antilopa albastră".*

● *APOSTOL KARAMITEV, unul dintre cei mai îndrăgiți actori de cinema bulgari, deține rolul principal în filmul inspirat din viața boxerilor „Ultima rundă".*

● *ÎN ANGLIA, Tony Richardson intenționează să filmeze un film după romanul lui Fielding „Tom Jones".*

● *LA SANTIAGO DE CHILI, regizorul Jean Gabriel Albicoco pregătește turnarea filmului „Soarece de America". Filmările se vor face în Chili, Paraguay și în Uruguay. Vedeta masculină a filmului e Charles Aznavour.*

● *ACTRIȚA GERMANĂ Hildegarde Neff a sosit în Franța. Ea va fi partenera lui Laurent Terzieff în filmul „Balada pentru un vagabond", pe care-l va turna Claude Bonnardot cu Philippe Noiret și Michel Vitold.*

● *KURD JÜRGENS va deține rolul lui Măchie Messer, în adaptarea cinematografică după piesa lui Brecht „Opera de trei parale".*

UN FILM POVESTIT

„Banditii din Orgosolo"

O producție a studiourilor italiene

PE UN SCENARIU DE VITTORIO DE SETA ȘI VERA GHERARDUCCI,

REGIA ȘI IMAGINEA : Vittorio de Seta.

ASISTENȚI OPERATORI : Tovoli și Gallinelli.

Interpreții filmului sînt neprofesioniști, păstori din Sardinia.

Cu grele sacrificii, Michele Jossu a reușit să-și cumpere o turmă de oi — visul neîmplinit al tatălui său care, după ce a păstorit o viață întreagă turmele altora, a sfîrșit tragic în fundul unei ripe. Dar soarta nu este nici cu Michele mai blîndă. Fără să aibe vreo vină, el este acuzat de participare la un furt și de uciderea unui carabinier. Faptele fuseseră comise de un grup de bandiți care, fără voia lui Michele, se adăpostiseră cîteva ore în stîna lui. Cum toate

aparențele îl acuză pe Michele, acesta urmează să-și dovedească nevinovăția.

Dar Michele cunoaște din străbuni adevărul că omul din popor nu a reușit niciodată să-și dovedească dreptatea în fața șandarmilor, pe temeiul legilor societății nedrepte în care trăiește. Neîncrederea că cinstea lui va fi recunoscută de autorități îl împinge la fugă. Pentru aceeași hotărîre disperată pledează și lipsa banilor pentru avocat. Împreună cu fratele său mai mic, Peppeddu, Michele străbate cu turma munții și văile Sardiniei, crezînd că va scăpa

de urmăritori. Oameni și animale, chinuiți de foame și sete, se îmbolnăvesc. Pînă la urmă, toate oile pier una cîte una.

Dezastrul îl hotărăște pe Michele să-și trimită fratele înapoi, în sat. În ceea ce-l privește pe el, nu mai există nici o ieșire : e conștient că nu va putea să-și dovedească vreodată nevinovăția, iar mizeria în care a ajuns pierzîndu-și turma, îl determină să devină acum el însuși tîlhar.

Drama lui Michele nu se încheie însă nici măcar aici. Prima lui victimă devine un păstor sărac ca și el căruia îi fură turma. O soartă vitregă îl va aștepta și în viitor pe Michele, ca pe atîția alți păstori sarzi, pe care existența cumplită ce o duc îi îndeamnă permanent la revoltă și de aceea, unii dintre ei aleg calea brigandajului.

„Paganini" pe scena Operetei

La Operetă continuă repetițiile viitoarei premiere : „Paganini" de Fr. Lehar, versiune românească de Vasile Timuș și Petre Andreescu.

Într-o pauză a repetițiilor am stat de vorbă cu Ion Dacian.

— Cu actorul sau cu regizorul ?, ne-a întrebat primul tenor al operetei.

— De data aceasta am vrea să ne spună regizorul cînd speră să aibe loc premiera.

— Cred că pe la jumătatea lunii octombrie voi putea prezenta spectatorilor bucureșteni, una din cele mai frumoase lucrări ale lui Fr. Lehar, opereta „Paganini". Tot în calitate de director de scenă vă pot spune că am montat la Teatrul muzical din Galați, în colaborare cu regizorul Paul Ionescu, opereta „Vînătorul de păsări" de Zeller. Conducerea muzicală o au dirijorii Silviu Zabulovici, directorul teatrului și Barbati.

— Ce părere aveți despre colectivul artistic al teatrului gălățean ?

— Excelentă. Un colectiv tînăr care, pe lîngă talent, este animat de dorința de a se prezenta cît mai bine în fața spectatorilor. Și pentru a reuși nu precupețește nici un efort. În afară de aceasta am fost plăcut impresionat de minunatele condiții pe care le are Teatrul muzical din Galați pentru montarea spectacolelor sale. Dar, să lăsăm Galațiul, încheie Dacian zîmbind, și să ne întoarcem la București...

Pe scena Operetei bucureștene s-au aprins reflectoarele și repetiția viitorului spectacol continuă...

Sandu MARIAN

„CHIRIȚA LA IAȘI"

Într-o fază avansată se află, la Teatrul de Stat din Brașov, repetițiile comediei „Chirița la Iași" de Vasile Alecsandri, în regia lui Ion Simionescu ; asistent director de scenă : Emil Ciogolea. Rolul titular va fi deținut de artista emerită Jeni Moruzan. Distribuția mai cuprinde pe actorii Ștefan Alexandrescu, Ion Siminie, Mihai Popescu, Ileana Tarnavschi, Stela Popescu, Flavius Constantinescu, Teofil Călinaș, Al. Făgărășeanu, Pușa Siminie, Simona Negrea.

SPECTACOL MUZICAL-COREGRAFIC

„Oltenii cîntă și dansează" se intitulează spectacolul muzical coregrafic prezentat în orașele țării de Ansamblul artistic de stat „Nicolae Bălcescu" din Craiova. Direcția artistică aparține lui **Hariton Rogneanu ;** dirijorul spectacolului este Nicolae Teodorescu ; coregrafia e semnată de Simon Seifert, Suiana Chimoiu, Ștefan Spătărelu ; regia : Ion Stănculescu.

Printre interpreți se numără : Teodor Costin, Tamara Alexandra, Dumitru Zamfira, Violeta Popovici, Zizi Lăzărescu, Gigi Bouleanu, Florentin Nicolini, Maria Cornescu, Mațanga Elisabeta, Dima Dorina, Florea Vladimirescu, Matei Nicolae și alții.

UN DRESOR TALENTAT: ION VÎNTOIU

Spectacolul „Punct turistic — circul !" îl readuce în manej pe tînărul dresor de urși care patinează pe gheață. Siguranța stăpînirii animalelor, varietatea numerelor din programul său, vorbesc despre muncă perseverentă, conștiincioasă pe care acestui talentat dresor, Ion Vîntoiu lucrînd după metode științifice (studiază manualele de specialitate, printre care „Elevii mei" al renumitului dresor sovietic B. Eder — artist al poporului), ne oferă prima dresură de urși carpatini, care, după nouă luni de repetiții continue, oferă spectatorilor un număr interesant arătînd că știu să patineze, să-și păstreze echilibrul pe sfere, meargă cu bicicleta. E amuzant să-i vezi „complotînd" împotriva dresorului (în timp ce unul din urși îl „spune" ceva la ureche altul îi la stîcla de suc din mînă) și în sfîrșit, să-i vezi mulțumind publicului spectator pentru aplauzele oferite.

C. T.

BUCUREȘTIUL ANULUI 1938 ÎN FILM

Echipa de filmare a noii producții romînești „Mocirla" este bine cunoscută de bucureșteni.

În toate cele 27 de locuri unde s-a filmat, pe str. Covaci sau pe str. Const. Mille, pe Calea Victoriei și la Gara Filaret, cartierul respectiv s-a transformat „peste noapte", căpătînd aspectul pe care-l avea înainte cu 24 de ani ; ca prin farmec au apărut prăvăliile mizere din pasajul Șelari, circiuma „Presei", firmele băncilor frauduloase, panourile cu reclamele sfîrîitoare, atelierul de ceaprazărie militară de pe str. Blănari. Pe străzile unde se filma, circulau tărșuri — și cîte tîn auto-mobil al timpului — iar la intersecții, aruncau lumina lor palidă, vechile felinare. Cîte un „olteau" descult, gîrbovit sub povara cobiliilor, traversează strada. Exact ca în anul 1938 — vremea cînd se petrece acțiunea noului film al scenaristului și regizorului Francisc Munteanu, „Mocirla".

Odiseea tînărului pictor provincial (Ichim Vasile) atras în București de criticul Dănescu (Mircea Șeptilici) — nu se petrece numai pe stradă, astfel că arhitectul Giulio Tincu a creat pe platourile de la Buftea circa 20 de interioare. Pe imensul platou nr. 2 a fost montat aparțamentul elegant locuit de criticul Dănescu — o locuință întreagă compusă din vestibul, hol, salon, birou, dormitor, cu scară interioară etc. Atelierul pictorului suprarealist Marcian (Tudorel Popa), a pus în fața arhitectului decorator probleme deosebite. De la fereastra atelierului care se află la mansardă se văd o parte din clădirile vechiului București. Pentru a da impresia de realitate, casele n-au fost pictate pe decor, ci realizate din machete la scări diferite — unele chiar în mărime naturală.

„Sînt atît de mari schimbările survenite în ultimii ani în țara noastră — ne-a spus arhitectul Giulio Tîncu — încît pentru fiecare scenă a trebuit să mă documentez timp îndelungat. Cîtă diferență între insalubrul cămin de studenți din anul 1938, aflat într-un subsol, pe care l-am reconstituit pe platoul de la Buftea, și somptuoasele clădiri ale căminelor studențești de azi !

Sau cum s-ar putea compara minuscula sală de cursuri de la fosta Academie de Arte Frumoase — cu minunatele aule ale universităților noastre ?"

..Pe strada Blănari, asistentul de regie Cezar Grigoriu a dat semnalul de stingere a reflectoarelor. A fost filmată încă o secvență.

S. M.

Filmare pe o stradă a anului... 1938

TEATRUL MAGHIAR DE STAT DIN CLUJ ÎN TURNEU ÎN CAPITALĂ

Cum se știe, în primăvara aceasta, Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra", a dat un ciclu de spectacole la Cluj, în cadrul unui interesant și rodnic schimb de experiență inițiat între colectivul artistic bucureștean și cel al Teatrului Maghiar de Stat din Cluj. A fost însă doar prima parte a acestei acțiuni. Acum este rîndul artiștilor clujeni să fie oaspeți ai colegilor lor din Capitală.

Ei își vor începe turneul la începutul lunii octombrie, în program fiind cuprinsă o serie de spectacole cu cele mai reprezentative piese din repertoriu. Publicul din București va avea astfel prilejul să-i vadă pe actorii maghiari de la Cluj interpretînd trei lucrări contemporane și o dramatizare după o operă clasică a literaturii ruse. Este vorba de piesele **„Celebrul 702"** de Al. Mirodan, **„Căsătorie se leagă pe pămînt"** a scriitorului clujean Huszar Sandor, și „Dans pe sîrmă" de Kallai Istvan (din R. P. Ungară) și de dramatizarea celebrului roman al lui Lev Tolstoi **„Război și pace".**

Spectacolele Teatrului Maghiar de Stat din Cluj sînt puse în scenă de regizorii Otto Rappaport și Taub Ioan, avînd decorurile realizate după schițele scenografilor Mircea Matcaboși și Ordos Tibor. În fruntea colectivului actoricesc care va susține spectacolele de la București se află artiștii emeriți Szenkalszki Andrei și Andrassy Marton, precum și Himredi Geza, Gerő Laszlo, Dorian Ilona, Bistrai Maria, Jenő Flora etc.

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ

TEATRUL NAȚIONAL:

„FEBRE" de Horia Lovinescu

Acum cincizeci sau chiar acum douăzeci și cinci de ani, drama lui Horia Lovinescu ar fi fost calificată elogiativ drept o dramă de amor, pînă, într-atît violența și intimitatea conflictului sentimental dintre doctorul Toma Dărăscu și soția sa Neli, domină desfășurarea dramei. Iubire, fugă în singurătate, ruptură, adulter, împăcare, gelozie, moarte, iubire postumă — tată ce marchează drama celor doi tineri soți în momentul în care pășesc în satul pescăresc Starighiol, din sălbatica deltă a Dunării de altă-dată. Dacă la aceasta mai adăugăm linia secundară, tot sentimentală, reprezentată prin iubirea pură, și de altfel neîmpărtășită, a soției bunului învățător Metes față de Toma ; dacă adăugăm și episoadele duioase sau patetice ale adoptării unui copil găsit, sau ale unei epidemii de tifoidă căreia îi cade victimă nefericita Neli ; dacă mai adăugăm, în sfîrșit, și faptul că totul se desfășoară pe fondul sumbru și tumultos al satului pescăresc, blînd elementar cînd cu momente de iz pitoresc, cînd de izbucniri violente, foarte spectaculoase ; — ajungem astfel la un belșug de elemente proprii unei povești amoroase, dintre cele mai dramatice și chiar mai melodramatice, cu putință.

Și totuși, nu aceasta a fost intenția autorului și, pînă la urmă, drama nu este de loc numai atît. Actiunea se petrece între 1947 și 1960, și aceasta face ca fuga lui Toma din mediul burghez spre sălbaticul Starighiol, să nu rămînă actul protestului individualist, ci prima treaptă spre o conștiință nouă, bazată pe ideea slujirii colectivității, a solidarității umane, și, cu timpul, chiar a idealului comunist, după cît s-ar părea. Aceasta face, mai ales, ca însăși încercarea lui Toma să nu se transforme în eșec, deoarece în Starighiol el a fost precedat de o forță transformatoare cu mult mai cuprinzătoare și mai puternică, forța revoluției și a comuniștilor, reprezentată în piesă prin pescarii Fărcuș și Dandiu. Acțiunea partidului este deci factorul principal al apropierii lui Toma de masa țărănească, al acceptării acesteia și al armoniei creatoare care se stabilește finalmente. Evoluția tînărului medic de la poziția „a pozița „noi", cuprinde printre probleme le și dificultățile sale, însăși drama iubirii și căsniciei, ea constituind, deci, ideea de bază a dramei.

Așadar, fondul de idei al piesei ne trimite într-o altă sferă decît acea în care ne situează, toma amoroasă, și prin întreaga țesătură a acțiunii se întrevede clar această intenție a autorului. Decît, trebuie recunoscut că intenția nu se realizează în mod egal de-a lungul dramei, și că trecerea de la stadiul ideal la stadiul dramatic devine, în anume momente, un simplu postulat, iar, pentru spectator, o simplă deducție. Mai ales în partea a doua a dramei, cînd, în raporturile dintre cei doi soți, primatul moral trece asupra femeii, drama se rupe de determinarea ei inițială, și acțiunea partidului și a colectivității, care se exercită, în culise, asupra lui Neli, nu se mai exercită deloc asupra lui Toma. La aceasta a doua parte, intervenîle masei țărănești sînt puține și decorative, iar rolul lui Fărcuș și Dandiov, foarte activi în prima parte, dispare aproape cu totul. Mesajul piesei apare confuz, și agravat, în aceasta, prin simbolul „luminii întîrziate", prezent la deschiderea ca și la închiderea piesei, dar pasibil de interpretări diferite și contradictorii. Orice s-ar spune, Toma petrece în deltă paisprezece ani, iar drama, cu toate împlicațiile ei, nu pare să dureze, după cocotelile pe care ni le îngăduie autorul, mai mult decît primii doi. Ea a rămas, deci, relativ departe, în trecut, și nimic din ceea ce ne spune Toma retrospectiv, nu ne arată în ce măsură au acționat asupra lui, chiar și în ceea ce privește interpretarea morală a propriei sale drame sentimentale, ani scurși în spre zilele noastre, cu intreaga solicitare a actualității.

Drama lui Lovinescu e totuși bine scrisă, cu bună tehnică a detaliului, cu un dialog rapid și bogat în idei, care nu exclude, însă, pe alocuri, ostentațiile și prețiozitățile intelectualiste. Și ceea ce nu exclude, în ciuda și, eu aș spune tocmai din cauza, construcției cinematografice, lungi momente de monolonie și lîncezeală. Dar ar fi nedrept să nu arătăm că Lovinescu are o reală capacitate de a crea viața care se altrmă, uneori, viguros.

Regizorul Miron Niculescu a accentuat în mod grav linia melodramatică a piesei, reușind să ne arate că vrea să fugă de ea numai acolo unde soluțiile sale sînt hilariante. Interpreții au fost condusi pe o linie individuală de falsă sobrietate, contradictorie cu tonul general melodramatic, direct exploziv în momentele decisive.

În rolul lui Toma Dărăscu, Septiniu Sever a jucat excelent și convingător pe portiunile în care personajul intră în raport cu masa țărănească și cu comunistii, precum și în monologurile evocatoare, în fața cortinei. Mai nesigur, și inegal în scenele forte, Septiniu Sever continuă să intereseze prin variația vocală remarcabilă, dacă însă, uneori, începe să-i cadă victimă dicțiunea. Pe soția sa Neli, a jucat-o Marcela Rusu, mult mai inspirată sub înfățișarea de femeiușcă superficială a primei părți, dar, în general, fără un contur ferm și precis al personajului, cînd ce nu a exclus momente disparate cu totul remarcabile. În rolul secretarului de partid Fîncu, Em. Liptac a realizat o imagine de incontestabilă forță, de remarcabilă autenticitate psihologică, dar punctată cu unele duloșii artificiale și caracterizată în mod ciudat prin încăpățînarea actorului de a privi în jos, sau într-o parte. Raluca Zamfirescu, în rolul soției învățătorului Metes, a adăugat emanația de simpatie simplă și umană care-i este proprie, dar a fost, în mod evident, obligată la o anumită înțepenire. Această tendință spre monotonie a caracterizat, fără efecte grave, și pe Gh. Cozorici în rolul meditativului Metes. Foarte plăcută apariția lui Matei Alexandru în rolul lui Danilov, cărua el i-a dat chipul unui comunist calm și glumeț, deloc păgubitoare pentru fondul ferm și intransigent al personajului. În roluri cu mult mai episodice, conturate în general pe linia pitorescului mustos și hazliu, Maria Voiuntaru, Neli Dordea, Marcel Enescu, Chirii Economu, Igor Bardu, Dem Rădulescu și alții, au adus o contribuție cum nu se poate mai substanțială și mai folositoare.

Radu POPESCU

Portativ

● Pe TEXTUL poeziei lui Lermontov „Borodino", A. Stasevici, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R., a compus o cantată cu același nume. Compoziția e o operă pentru orchestră simfonică, cor și bas, cu mare forță de expresie.

● NOUA PANTOMIMĂ a Circului din Moscova, pregătită cu concursul Ansamblului cuban de cîntece și dansuri se numește „Carnaval în Cuba". În prezentarea muzicală a spectacolului, melodiile populare cubane și operele compozitorilor cubani dețin un loc important.

● LA CONCURSUL internațional de pian „Van Cliburn" care se desfășoară în S.U.A., școala muzicală sovietică va fi reprezentată de tinerii pianiști M. Voskresenski, N. Petrov, I. Graubin și N. Lelciuc. Ultimii trei sînt studenți ai Conservatorului „P. I. Ceaikovschi" din Moscova.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Magazin

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ANUL VI — Nr. 261 • Sîmbătă 6 octombrie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

IN ACEST NUMĂR:

Însemnări de la Festivalul cultural al studenților, care a avut loc la Lille (Franța)

DUBLA VICTORIE A ATLETISMULUI ROMINESC LA JOCURILE BALCANICE RELATATA DE MARTORI OCULARI

Premiera săptămînii: Piesa „Fotbal" pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra"

JACK LONDON

„ÎNTÎMPLĂRI ÎN MĂRILE SUDULUI"

CITIȚI NOUL NOSTRU ROMAN ILUSTRAT

IN PAGINA 5-A

CU APARATUL DE FILMAT ÎN ADÎNCUL LACURILOR GLACIARE

Cei doi pepeni uriași zăceau pe iarbă, lîngă un morman de bagaje. Erau acolo și aparate de filmat și cutii cu peliculă și lăzi cu alimente și rucsacuri personale și încă multe, multe altele.

— Nu-i putem lua, ar însemna să mai ducem douăzeci de kilograme în plus...

— De ce nu? Unde sînt attea lucruri, merg și pepenii. Și apoi, pînă la cabană mai avem de mers numai o jumătate de oră...

La discuție asistau... cinci măgărași, care așteptau cu răbdare să fie înșeuați.

Hotărîrea pe care am luat-o pînă la urmă a fost cea mai înțeleaptă: unul din pepeni a fost tăiat și mîncat pe loc, iar celălalt a ajuns cu bine la cabana Gura Zlata... De la această cabană, situată în partea de nord-vest a Retezatului, echipa noastră de filmare urma să pornească... pe urmele ghețarilor de odinioară.

Ghețarii din Retezat s-au topit de mult, dar nicăieri în munții noștri n-au fost ghețari mai mari și mai impunători ca în acest masiv. Fenomenul s-a petrecut cu mii și mii de ani în urmă.

În munții noștri ghețarii s-au format în mai multe masive. Urmele lor se văd mai bine în Retezat și Făgăraș — masive cu roci cristaline. Granitul și gneisul sînt mai rezistente decît rocile calcaroase, la acțiunea vîntului și a apelor. Modelați de uriașa forță a ghețarilor, munții de granit au păstrat pînă astăzi caracteristicile reliefului glaciar.

Prin așezarea și orientarea sa, masivul Retezatului a favorizat formarea celor mai însemnați ghețari din Carpați. Ghețarul Lăpușnic ajungea la o lungime de 9 km, ghețarul de pe valea rîului Bărbat — la 7 km, iar cel de pe valea Văsielului — la 6 km, avînd o lățime de 2 km.

Principalul obiectiv al expediției noastre în Retezat: lacurile glaciare care s-au format după topirea ghețarilor, în fostele lăcașuri ale acestora și filmarea lor pentru un documentar realizat de studioul „Al. Sahia".

De la cabana Gura Zlatei am plecat spre lacul Gemenele, din cuprinsul rezervației naturale a Retezatului. Cei cinci măgărași care ne-au ajutat să ajungem pînă la primul nostru popas, au fost înlocuiți cu patru cai, obișnuiți cu potecile Retezatului.

Urcușul nu a fost deloc ușor. Curînd a început însă zona zmeurișului și fiecare zece metri străbătuți erau răsplătiți prin cîteva boabe dulci și aromate.

Ion BOSTAN
regizor la Studioul cinematografic „Al. Sahia"

• (Continuare în pag. 3-a)

„Înainte de scufundarea în apa rece ca gheața, primesc aparatul de filmat de la operatorul-asistent Mihai Romașcu; ieșirea la suprafață cere altă costumație... după temperatura glaciară a lacului"

„SAHABAT"

„PRIETENIE" — cuvîntul cel mai des rostit în timpul vizitei tovarășilor Gh. Gheorghiu-Dej și Ion Gheorghe Maurer în Indonezia

— DE LA TRIMISUL NOSTRU —

Pe aeroportul Kemajoran din Djakarta, la sosirea solilor poporului român

Se spune că Indonezia numită și Nusantara, țara insulelor, este locul unde soarele a sărutat pentru prima oară pămîntul. Este o legendă plină de gingășie, menită să sublinieze frumusețile nespuse ale acestor îndepărtate meleaguri așezate în șir între cele două Tropice, aproape de Ecuator și la mai mult de 12 mii de kilometri de țara noastră. La data cînd transmit aceste rînduri, au trecut de-acum cinci zile din cele douăsprezece ale vizitei tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al

Virgil DANCIULESCU

• (Continuare în pag. 2-a)

Maistrul Ion Borza, de la laminorul de sîrmă al uzinelor „Industria Sîrmei" din Cîmpia Turzii

ÎNTÎLNIRE CU UN OM LA ORA SCHIMBULUI

Popas gazetăresc la uzinele „Industria Sîrmei" din Cîmpia Turzii

Reportajul nostru în pagina 3-a

ADA-KALEH, ORAȘUL LILIPUT DIN MIJLOCUL DUNĂRII

Reportajul în pagina 4-a

Cadru din filmul „Oameni și fiare"

LUNA MARII PRIETENII

ÎNCEPE FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

In pagina 8-a prezentăm filmele

„OAMENI ȘI FIARE" și „CASA DE LA RĂSCRUCE"

Vedere generală a insulei Ada-Kaleh

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

LA ROSTOV pe Don a fost deschis cinematograful „Cosmos", deservit de elevi din 49 de şcoli. Elevii sînt, pe rînd, casieri, controlori de bilete, plasatori şi administratori. Ei întocmesc repertoriul, organizează matinee. În foaierul cinematografului se organizează deseori întîlniri cu oameni de cultură, iar ansamblul artistic al pionierilor dă aici numeroase reprezentaţii.

●

LA „OPERA MARE" din Paris există o arhivă în care, la fiecare cinci ani, se zidesc pentru păstrare veşnică discuri cu înregistrările vocilor celor mai de seamă cîntăreţi ai lumii. Aici sînt adăpostite discuri cu vocile lui Battistini, Tita Ruffo, Adelina Patti etc. De asemenea, se păstrează aici un disc cu glasul nemuritor al lui Şaliapin.

●

ÎN APROPIERE de oraşul Darwin, în Australia, un grup de patru cercetători ştiinţifici au început o experienţă menită să verifice rezistenţa organismului la perioade îndelungi de timp petrecute în izolare şi în condiţii nefavorabile. Grupul s-a izolat într-o cavernă la o adîncime de vreo 50 m. Ei vor încerca să petreacă aici cît mai mult timp, hrănindu-se cu conserve. O experienţă similară a fost încercată în vara aceasta de speologul francez Michel Siffre, care a stat 62 de zile într-o cavernă la o adîncime asemănătoare.

●

În R.F.G. scade catastrofal numărul spectatorilor de cinema. De la 818 milioane, în 1956, numărul spectatorilor a scăzut la 540 milioane în 1961. Într-un singur an, 1961, cinematografele vestgermane au pierdut 70 de milioane de spectatori. Concurenţa din partea televiziunii nu este singurul motiv al acestei situaţii. Cauza principală pentru care spectatorii ocolesc cinematografele constă în faptul că ei s-au săturat de filmele superficiale, cu caracter militarist şovinist, care abundă pe ecranele vestgermane.

●

DUPĂ moartea lui Johann Strauss, au apărut numeroase operete „confecţionate" pe baza melodiilor sale. Astfel, în 1899, „Sînge vienez" de Müller-junior. Opereta aceasta s-a bucurat de mult succes. După cîteva reprezentaţii, un ziar vienez arăta : „Müller, scriind o operetă inspirată din muzica lui Strauss, a putut să-şi cumpere o casă cît toate zilele. Dacă Strauss ar fi scris o operetă, inspirîndu-se din muzica lui Müller, ar fi murit de foame".

●

CEA MAI SCURTĂ linie de metro din lume se află în Turcia, la Istanbul. Lungimea ei este de numai 600 metri. Ea nu are decît două staţii. Vorbind de linii de metro „liliput", trebuie amintit şi metroul din insula japoneză Honsiu. Ea a intrat în funcţiune în 1957, lungimea totală fiind de 2 km.

●

„MOSFILM", cel mai mare studio cinematografic din Europa, va putea produce anual, după terminarea reconstrucţiei care va avea loc curînd, 50 de filme de lung metraj. Suprafaţa totală a clădirilor studioului depăşeşte 200.000 m.p. În studioul „Mosfilm" lucrează permanent 3.500 oameni.

●

LA MUZEUL de stat din Berlin a avut loc recent o experienţă interesantă : o mumie egipteană, avînd o vechime de cîteva mii de ani, a fost supusă razelor Roentgen, pentru a se determina, fără a fi îndepărtat veşmîntul, dacă poartă pe ea bijuterii sau alte relicve de importanţă arheologică. În acelaşi timp, colectivul de specialişti al muzeului a fotografiat cu ajutorul razelor Roentgen diferite mumii cu scopul de a afla lungimea scheletului oamenilor care au trăit în urmă cu mii de ani. Se intenţionează, de asemenea, să se determine vechimea exactă a mumiilor egiptene, folosindu-se metoda cărbunelui radioactiv.

●

ÎNTREAGA evidenţă contabilă, precum şi diferite calcule ale gospodăriilor de stat cultivatoare de bumbac şi ale fabricilor pentru prelucrarea bumbacului din Kazahstan, vor fi efectuate de către o staţiune de calcul electronic. Utilajul acestei contabilităţi electronice va fi montat la una din cele mai importante gospodării cultivatoare de bumbac „Pahta Aral", situată în sudul republicii.

O tînără indoneziană oferind o cunună de flori tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej

ŞAHABAT

(Urmare din pag. 1)

R.P.R. şi tovarăşului Ion Gheorghe Maurer, invitaţi de preşedintele Sukarno în această ţară, de-asupra căreia flutură biruitor, de la punctul extrem nordic al golfului arhipelagului indonezian pînă la cea mai îndepărtată insulă a Irianului de Vest, steagul alb şi roşu al Republicii Indoneziene.

Redau cîteva impresii culese la aeroportul Kemajoran unde erau aşteptaţi oaspeţii romîni. M-am adresat unui grup de cetăţeni veniţi să întîmpine pe solii poporului nostru. Unul mi-a spus : **„Salutăm din inimă această vizită. Ea exprimă o politică justă. Contactele personale ale conducătorilor de stat contribuie la legăturile de prietenie dintre ţările şi popoarele noastre, la întărirea luptei comune pentru pace şi progres".** Vrînd să aflu numele celui ce a spus aceste cuvinte, cineva din grup mi-a răspuns : „Semuania". Asta înseamnă în limba indoneziană nu un nume propriu, ci „toţi".

„Toţi spun la fel, îl socotesc ca pe un bun şi scump prieten al poporului nostru"... Şi interlocutorul meu a arătat, atunci, pe tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Cuvîntul acesta rostit de un locuitor al Djakartei, de un cetăţean al Republicii Indoneziene exprimă mult adevăr desluşit cu limpezime în îmbrăţişarea celor doi conducători de stat, în aclamaţiile mulţimii pe aeroportul Kemajoran şi pe întreg traseul, în cuvintele calde de bun sosit ale preşedintelui Sukarno, în cuvîntarea de răspuns a tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej, în primirea făcută la reşedinţa preşedintelui Sukarno, în cununile de orhidee care i-au împodobit pe înalţii oaspeţi cînd au păşit pe aşa numita „Poartă a Indoneziei", cinstire deosebită care se acordă prietenilor ce se bucură de o înaltă preţuire.

„Poarta Indoneziei" este un dublu şir de tineri şi tinere îmbrăcate în splendide costume ce reprezintă portul tradiţional din toate regiunile Indoneziei. Sosirea la Djakarta a tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej, a tovarăşului Ion Gheorghe Maurer, a tovarăşului Corneliu Mănescu a coincis, după cum se ştie, cu un eveniment de mare însemnătate istorică în viaţa Indoneziei. La 1 octombrie a luat sfîrşit, în mod oficial, stăpînirea colonială a Irianului de Vest. Aceste evenimente îmbinate în mod fericit au sporit bucuria din inimile oamenilor, bucurie care şi-a găsit expresia în satisfacţia pentru realizarea unei năzuinţe naţionale a poporului indonezian şi pentru contribuţia pe care vizita înalţilor oaspeţi romîni o va aduce la dezvoltarea relaţiilor de prietenie şi colaborare dintre ţările noastre, în numele păcii şi înţelegerii între popoarele lumii.

Entuziasmul pe care l-am cunoscut încă din prima zi, l-am reîntîlnit manifestat în alte şi alte forme, divers şi emoţionant. Emoţionantă a fost scena spontană plină de delicateţă oglindind ospitalitatea indonezienilor şi preţuirea pe care o acordă solilor poporului nostru la care am fost martor după solemnitatea depunerii unei coroane la monumentul eroilor de la Kalibata. Tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, tovarăşul Ion Gheorghe Maurer au fost înconjuraţi de ţărani din satele vecine care le-au oferit bunătăţile locului : ciorchine de banane, nuci de cocos legate perechi, fructe parfumate. Odată cu roadele dărniciei naturii ecuatoriale ei au vrut să-şi exprime şi căldura sentimentelor lor, a prieteniei care i-a îndemnat să vină şi să salute pe oaspeţii romîni.

Întîlnire la fel de impresionantă şi pătrunsă de aceeaşi fineţe, a fost şi aceea cu arta indoneziană. Am făcut cunoştinţă cu ea încă pe aeroport cînd am văzut costumele poporului indonezian, care erau pe cît de frumoase, pe atît de diverse. Erau ţesături de mătase, uşoare ca un abur, altele din fir şi ţinte de aur. Erau scumpe diamante aurite, brăţări de argint care acopereau mîna de la încheietură pînă la jumătatea antebraţului, erau saronguri colorate ca miezul fructelor ecuatoriale, ca cerul limpede şi fierbinte al Indoneziei. Această armonie a costumelor din întreaga ţară care reprezintă unitatea întregului popor, preşedintele Sukarno o numeşte „Bhineka Tunssalika" („unitate în diversitate"). Este lozinca pe care o ţine în ghiare vulturul din stema Republicii Indoneziene. „Poarta Indoneziei" cu minunatele ei costume a fost urmată de o altă întîlnire cu arta care a avut loc la Palatul de Stat. În sala vastă în care zburau uşor păsărelele stîrnind clinchetul fin al ciucurilor de cristal ai candelabrelor strălucitoare, am luat parte la spectacolul de artă indoneziană oferit de preşedintele Sukarno în cinstea tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej şi a tovarăşului Ion Gheorghe Maurer. Am vizionat şi am ascultat fragmente din epopeea dansurilor care exprimă dragostea de libertate a poporului indonezian, puterea iubirii şi forţa bărbăţiei. Am auzit aici un celebru „Gamelan", orchestră iavaneză, am admirat stilul ei interpretativ, iar către sfîrşitul spectacolului cîntat de orchestra cu ciudate instrumente mînuite din mînă dar sunînd ca un nai uriaş cu zeci de fluiere, am ascultat un cîntec cunoscut : „În Bucureştiul iubit". Era un omagiu plin de gingăşie pe care gazdele îl ofereau oaspeţilor în cadrul manifestaţiei ce oglindea multiseculara şi originala artă indoneziană.

O altă întîlnire impresionantă a fost cea a tovarăşilor Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Ion Gheorghe Maurer cu intelectualitatea indoneziană, în cadrul vizitei făcută miercuri dimineaţa la universitatea din Djakarta. Ziarele au relatat-o pe larg.

Iată de pildă ecoul şi impresia pe care a produs-o în cuvintele d-lui Ave Juniser, lector de etnografie la facultatea de litere : **„Drumul României pentru făurirea unei culturi noi, pentru formarea de cît mai mulţi specialişti, pentru dezvoltarea tuturor formelor de învăţămînt, ne este bine cunoscut. Îl apreciem mult. Ca etnograf, cunosc folclorul de altfel bogat şi interesant şi mai ales modul în care este el valorificat. Personal, cred că şi în această privinţă experienţa dv. ne este folositoare. Vizita preşedintelui Gheorghe Gheorghiu-Dej va ajuta la întărirea relaţiilor de prietenie şi colaborare dintre România şi Indonezia. Vom ajunge să ne cunoaştem mai bine şi, cunoscîndu-ne mai bine, ne vom preţui reciproc, mai mult".**

★

Păreri asemănătoare au şi demnitarii indonezieni care au avut convorbiri cu tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, convorbiri care s-au desfăşurat sincer, pe poziţia dorinţei de colaborare în numele păcii şi progresului în lume. Oamenii din popor care le-au aflat din presă sau le-au ascultat la radio, le aprobă din toată inima. Am aflat acest lucru în multe împrejurări şi astăzi la Bogor, minunat oraş la circa 60 km. de Djakarta, unde în decorul vegetaţiei luxuriante întîlneşti banani şi palmieri uriaşi care îţi oferă un aer mai răcoros decît al Djakartei, unde, de cînd sîntem, termometrul nu a coborît sub 30 de grade.

Inima Indoneziei, unde locuiesc aproape 2/3 din populaţia ţării, este insula Jawa. Inima Jawei este Djakarta. Inima Djakartei am ascultat-o bătînd cu prietenească căldură. Harnicul şi talentatul popor indonezian şi-a exprimat simţămintele pe care le nutreşte faţă de poporul nostru, faţă de solii săi veniţi să cunoască deaproape eforturile poporului indonezian îndreptate spre prosperitatea economică şi social-culturală a patriei sale.

Virgil DANCIULESCU

Djakarta, octombrie 1962

Pe şantierul hidrocentralei de la Djatiluhur

Meridiane

Rostock – Warnemünde

ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

De cum am părăsit Berlinul, îndreptîndu-ne spre regiunea nordică a R. D. Germane, atenţia ne-a fost reţinută de lăstărişurile de mesteacăni, sub pletele cărora răsăreau cabane mici şi cochete, de lacurile îmbietoare unde mulţi berlinezi îşi petrec orele de odihnă. Timp de aproape 5 ore, cît a durat drumul cu maşina, am trecut prin multe sate şi oraşe, fiecare avînd specificul lor.

Seara am ajuns la Rostock, centrul regiunii ce poartă acelaşi nume. Ne-am oprit într-o suburbie a sa, la Warnemünde. Fiind situată chiar pe litoral, această pitorească aşezare este apreciată ca una din cele mai frumoase staţiuni balneo-climaterice din R. D. Germană. Vilele micuţe se întind pînă aproape de malul mării, iar noaptea este o încîntare să le priveşti la luminile portului. Am întîlnit aici numeroşi turişti, care sfidînd temperatura destul de scăzută (13—15 grade în atmosferă), făceau baie în valurile spumegînde, luîndu-se la întrecere cu puzderia de pescăruşi gălăgioşi.

La Warnemünde am vizitat şantierul naval „Warnow". El ne-a întîmpinat cu puternicele macarale cu siluete înalte ca nişte cocostîrci falnici purtînd în braţele lor secţiuni ale uriaşelor vapoare. Pe cale, două nave de 11.900 tone erau deja gata, iar la alta, de 14.000 tone, se lucra la ultimele montări. Alte nave, situate sub o reţea de macarale-funiculare, începeau abia să-şi capete conturul.

Harnicii constructori de nave se străduiesc să introducă metode noi de lucru. Maistrul Brüggeman taie tabla necesară pentru pereţii vaselor după nişte tipare alcătuite în mod special, iar brigadierul Wasmund aplică sudura automată. Şi ca aceştia sînt mulţi, în special tineri. Succesele lor sînt cu atît mai importante, dacă ţinem seama de faptul că industria navală de aici a fost creată în anii puterii populare.

Tovarăşul Anzinski, locţiitorul secretarului de partid, ne-a povestit cum a pornit munca. În 1945, pe locul şantierului era un teren aproape gol. Un pumn de oameni — cîţiva ingineri şi muncitori — a pornit la fabricarea primelor cutere şi la repararea unor vapoare care fuseseră scufundate în timpul războiului. Încet, încet, ei au început a deprinde meseria de constructori de nave.

La Congresul al III-lea al P.S.U.G. s-a hotărît ca şantierul „Warnow" să se extindă, pentru a se putea trece la construcţia vapoarelor mari. Din 1950 şantierul a fost înzestrat cu noi maşini şi utilaje moderne. Totodată, la Rostock a luat fiinţă o facultate de construcţii navale şi un institut de cercetări navale. Pînă acum, 54 de nave cu un tonaj de aproape 550.000 tone au părăsit şantierul „Warnow".

Şi ca să avem continuitate în vizita noastră, în aceeaşi zi am fost şi în portul din Rostock. Acesta este şi mai tînăr. Primul vas de 10.000 de tone a ancorat la cheiul noului port la 1 mai 1960. Prin el se face un intens trafic de mărfuri ; peste 100 de ţări fac comerţ pe aici. Din Rostock pornesc pe întinderile mărilor şi oceanelor, nave ale R. D. Germane şi tot aici sosesc multe nave străine.

Militînd neobosit pentru consolidarea şi apărarea păcii, R. D. Germană a transformat portul Rostock într-un punct de întîlnire a reprezentanţilor popoarelor din regiunea Mării Baltice. După cum ne-a spus organizatorul portului, Schmidt, la Rostock are loc în fiecare an Săptămîna păcii, unde se întîlnesc, ca oaspeţi ai oamenilor muncii din R. D. Germană, reprezentanţi ai popoarelor : sovietic, polonez, finlandez, norvegian, islandez, germani din Republica Federală, oameni de diferite profesii şi convingeri. Această manifestare arată cît este de puternică năzuinţa popoarelor spre coexistenţă paşnică, cît de fierbinte este dorinţa lor de a transforma Marea Baltică într-o mare a păcii şi prieteniei.

Oraşul Rostock. În prezent el cuprinde 162.000 de locuitori, număr dublu faţă de cel existent în anul 1945. Se înţelege că, paralel cu lucrările de reconstrucţie a clădirilor distruse de război, s-au construit numeroase locuinţe noi. În noile cartiere Reuterhagen I şi II s-au ridicat blocuri cu aproape 5.000 de apartamente. Tradiţiile arhitectonice seculare se îmbină armonios cu exigenţele moderne. Privind oraşul de pe terasa unui bloc înalt, în acordurile unei melodii simfonice ce izvora din nişte megafoane aşezate deasupra noastră, însoţitorul nostru ne-a recitat din versurile marelui poet german Johannes Becher, despre clădirile măreţe :

Prind rimele trainic, clădesc poezii,
Cu ritmuri din piatră ce sună sonor ;
Înalţ spre lumină cuvintele vii,
Clădesc coama-naltă spre nou viitor.
Voi, mîndrilor cititori ! Şi voi, bravi zidari !
Ai arhitecturii măreţi căpitani !
Salut trăinicia — unor opere mari
Ce-n vechi catedrale durează prin ani...

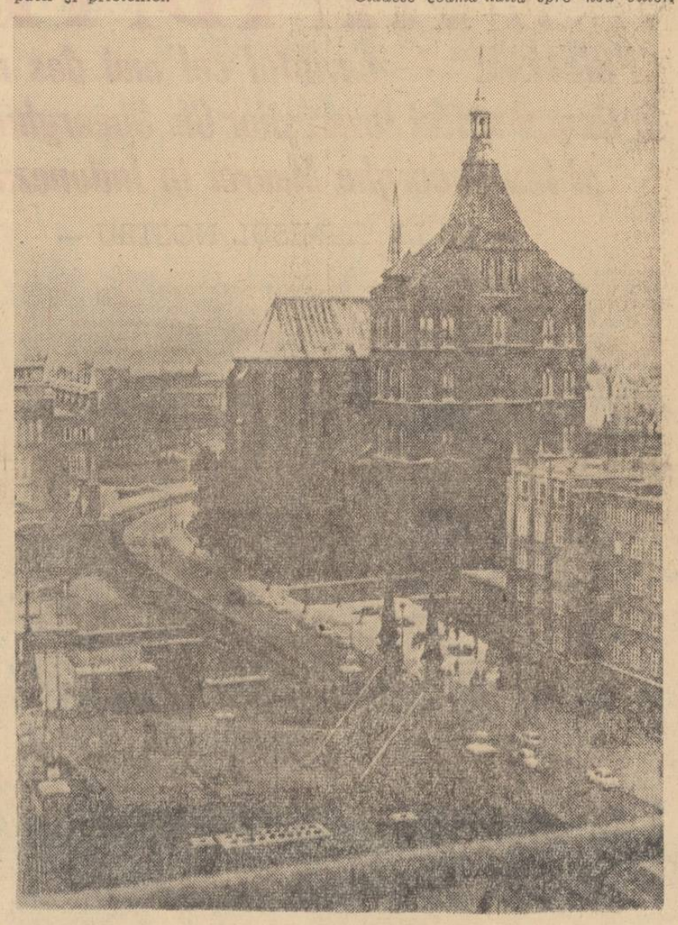

Vedere din centrul oraşului Rostock

La sfatul popular, vicepreşedintele Adolf Knipper şi arhitectul Ioachim Lorenzen ne-au vorbit de planul de sistematizare a oraşului şi ne-au arătat macheta noului cartier de locuinţe Lütten Klein care va apare între Rostock şi Warnemünde, unind aceste localităţi. Aici se vor construi 5 complexe mari cu blocuri de 5-12 etate. În fiecare complex vor intra cîte 10.000 de locuitori, care vor avea la dispoziţie magazine, şcoli, cinematografe, policlinici. În vecinătate, paralel cu şoseaua, se va amenaja un frumos parc de odihnă, care va cuprinde şi diferite baze cultural-sportive.

Am vizitat şi alte localităţi de pe cuprinsul regiunii Rostock. Deşi stătusem doar cîteva zile, mă simţeam ca printre vechi prieteni. Au fost vizite interesante şi plăcute, în timpul cărora am cunoscut o parte din realizările înfăptuite de poporul german în anii puterii populare.

Vasile CIAUŞU

Turnul „ceasornic"

SĂ NE AMINTIM!...

SCRISOARE DIN MOSCOVA

Să ne amintim de acea zi de octombrie 1957, cînd sute de milioane de oameni de pe glob au auzit pentru prima dată cuvîntul „Sputnik".

În aceste zile a luat sfîrşit primul cincinal sovietic al Cosmosului : datorită extraordinarelor realizări ale ştiinţei şi tehnicei sovietice, omenirea s-a ridicat din leagănul ei care se sprijinea pe umerii bătrînei planete „Terra", păşind cu încredere în spaţiul cosmic.

4 octombrie 1957 a însemnat începutul unei noi ere a istoriei şi martorii acestui început am fost noi. În cinci ani Uniunea Sovietică a străbătut drumul de la cele 83,600 kg. lansate în Cosmos pe o orbită în jurul Pămîntului, la zborul în grup care a concentrat atenţia omenirii spre oameni al căror puls era normal în timp ce inima semenilor lor de pe pămînt bătea emoţionată.

Să nu uităm că unul din anii cincinalului cosmic — 1959 — a fost denumit ca un an al Lunii. Undeva pe teritoriul ei, primii care vor pune piciorul pe Lună vor găsi fanionul pe care sînt adînc imprimate patru litere : U.R.S.S. Pentru prima oară în lume savanţii sovietici au realizat atlasul părţii invizibile a satelitului nostru iar astăzi amănunte despre craterele şi munţii seleni pot fi date şi de către un elev de şcoală.

Nu mă voi opri la toate etapele cuceririi Cosmosului. Despre acestea s-au scris sute de studii şi cărţi, s-au făcut numeroase comunicări la Congresele internaţionale.

Fortuna care îi însoţeşte pe reporteri în drumurile lor a făcut să fiu martor al unui moment emoţionant din acest cincinal. Îmi aduc aminte de conferinţele de presă organizate aci la Moscova la începutul anului trecut. Savanţii sovietici comunicau noi şi noi date. Simţeam că sîntem în ajunul unui mare eveniment. Şi într-adevăr a venit 12 aprilie 1961, apoi 6 august 1961, iar acum trei luni am retrăit impresionanta epopee a lui Nikolaev şi Popovici. De trei ori am asistat pe neuitatul „trascu al gloriei", la primirea de nedescris în cîteva cuvinte — pe care Moscova şi prin ea întreaga omenire — a făcut-o eroilor cosmonauţi. La marele miting din Piaţa Roşie şi la recepţiile pe care C.C. al P.C.U.S., Prezidiul Sovietului Suprem şi guvernul sovietic le-au organizat în palatul Kremlinului, am fost martorul unor momente ce nu le pot uita întreaga viaţă.

De-alungul anilor am discutat cu numeroşi oameni de ştiinţă sovietici despre noutăţile obţinute în urma zborurilor în Cosmos. Ei au subliniat cîteva trăsături esenţiale ale cercetărilor întreprinse în acest cincinal. Fără a mai vorbi despre însăşi lansarea cu precizie pe orbită a navelor cosmice şi reîntoarcerea lor pe Pămînt, Au fost relevate unele realizări de importanţă maximă.

În aceste zile de adevărată sărbătoare, am notat declaraţia academicianului Serghei Vernov — Laureat al Premiului Lenin, eminent specialist sovietic în domeniul cercetărilor cosmice.

— Rachetele create de geniul constructorilor sovietici au dat posibilitate fizicienilor de a-şi face cercetările direct în spaţiul cosmic. În Cosmos au loc procese de proporţii gigantice, despre care pînă nu de mult obţinecam date în mod indirect.

Desigur că corespondenţii acreditaţi la Moscova se interesează de perspectivele cercetărilor al căror ritm, după cum s-a menţionat în repetate rînduri, este în creştere. Savanţii sovietici au vorbit — cu diverse prilejuri — despre sateliţii permanenţi care vor realiza televiziunea mondială. Tot pe baza declaraţiilor lor se poate ajunge la concluzia că nu mai este departe timpul cînd spre Lună va porni o staţie automată, care va realiza transmisii de televiziune. Se prevede apoi trimiterea de staţii automate spre Venus şi Marte şi ca perspectivă mai îndepărtată zborul omului spre Lună cu aselenizare şi bine înţeles reîntoarcerea pe Pămînt. La o recentă conferinţă de presă Gagarin, Titov, Nikolaev şi Popovici au declarat că sînt gata să pornească pe noi drumuri cosmice. Alături de ei se pregătesc ceilalţi cosmonauţi al căror nume nu este încă cunoscut, dar pe care fără îndoială că omenirea le va afla.

S-au împlinit cinci ani de la lansarea primului sputnik. În aceşti ani, datorită oamenilor sovietici, ştiinţa şi tehnica mondială s-au îmbogăţit cu noi descoperiri puse în slujba păcii.

Sînt convins — şi aceasta este cea mai mare dorinţă a autorului acestor rînduri — că într-una din viitoarele corespondenţe voi avea posibilitatea să dau următorul titlu : „O nouă victorie a oamenilor sovietici în cucerirea Cosmosului".

Al. STARK

Întîlnire cu un om la ora schimbului

Poate cea mai dificilă oră pentru un ziarist este aceea cînd își caută, într-o uzină, eroul viitorului reportaj și ajunge să-l cunoască abia la ora schimbului. Cîte treburi organizatorice ale producției nu sînt de rezolvat în cele 5-10 minute cît durează predarea și preluarea schimbului. Mai ales că omul căutat este maistru și conducător al unui schimb dintr-o secție ca aceea a laminorului de sîrmă de la uzinele „Industria sîrmii" din Cîmpia Turzii. Totuși semnatara acestor rînduri a dat aici de un om care, prin firea lui, i-a ușurat munca. El este...

Maistrul Ion Borza

Omul acesta care nu este la vîrsta tinereții, dar nici prea departe de ea, care te molipsește prin optimismul de care e stăpînit, este cel mai „tînăr" absolvent al școlii de maiștri din acest an.

Experiența și priceperea în meserie i-au dat acest drept de maistru încă din anul 1950. Tehnica nouă a creat însă și la Ion Borza, necesitatea de a-și fundamenta cunoștințele practice pe cele teoretice predate la școala de maiștri. Și regimul nostru i-a creat posibilitatea să studieze.

Întrebat de drumul lui în viață, mai dispus este să povestească de cele ce a realizat în anii noștri. Gîndindu-se la anii mai din urmă nu-și poate opri un oftat adînc.

— Ba aș vrea să nu-mi aduc aminte niciodată de ei — spune maistrul.

De munca și de meseria pe care o practică în uzină îți vorbește, cu multă căldură, maistrul Ion Borza. Cu căldura ce poate fi asemuită cu aceea a barei de metal incandescent care ieșită din cuptor trece prin cajele supravegheate de oamenii conduși de el și se subțiază la dimensiunea firului de sîrmă. Cu satisfacție și mîndrie, însoțite de gestul tineresc de a-și trage basca pe frunte ca apoi s-o împingă spre ceafă, dar și cu multă modestie, povestește de lanțul succeselor pe care le-au făurit în uzină.

— Iată scris pe lozincă, schimbul nostru în luna trecută a fost fruntaș pe secție — ne invită maistrul să citim afișul: „urmați exemplul tovarășilor laminatori din echipa condusă de maistrul Borza care prin buna calitate a reparațiilor executate și prin organizarea mai judicioasă a locului de muncă a reușit ca pe luna august să fie fruntașă pe secție".

Iar maistrul Borza pregătește buna reparație a utilajelor și judicioasa organizare a locului de muncă acum, la ora schimbului. Secretul...

Oameni corespunzători la fiecare post

În timpul lucrului s-ar părea că maistrul Borza nici nu participă la munca schimbului. Dar, el poate fi văzut controlînd munca în anumite posturi sau mergînd cu promptitudine la locul chemat. Participă efectiv la executarea unor reparații, controlează calitatea produselor, dar în majoritatea timpului supraveghează mersul utilajelor și activitatea oamenilor. A învățat cum nu se poate mai bine să-și cunoască oamenii din echipă, priceperea și îndemînarea lor. A învățat, lucru esențial, să organizeze producția.

La cajele laminorului nu-i tot una dacă trefilatorul din post prinde sub cilindri firul de metal într-o secundă sau în trei secunde. Dacă oamenii n-ar fi repartizați după îndemînarea pe care le-o dau experiența și cunoștințele s-ar pierde mult timp de lucru și calitatea ar suferi. De aceea principiul aplicat cu strictețe de maistru este „oameni corăspunzători la fiecare post de lucru".

L-am auzit spunînd în timp ce se apropia predarea schimbului.

— Frații, vedeți că mîine o să laminăm emuri.

Teodor Radu și ceilalți responsabili de posturi știau că aceste cuvinte ale maistrului însemnau că ei trebuie să se îngrijească de garnitura de cilindri cu trecerile respective de laminare, că trebuie pregătite ghidajele. La reparații și la schimbarea cilindrilor aveau să fie numiți cei mai buni și dibaci laminatori. Astfel, în loc de 30 de minute reparația se va face în 15-20, iar schimbarea cilindrilor în loc de două ore se va executa într-o oră. De laminatori dibaci nu duce lipsă echipa. Printre ei se numără și Valentin Mățieș, Samoilă Toth, Ilie Hidișan, Ilie Ludușan și alții. Mulți dintre aceștia sînt crescuți și educați în producție de maistrul Borza. Într-ajutorarea în muncă a făcut posibil să se realizeze succese frumoase nu numai în luna trecută, ci și mai înainte. Spiritul de echipă „unul pentru toți, toți pentru unul" a sudat colectivul, l-a unit, l-a făcut puternic.

Acest lucru se degajă din fiecare cuvînt al maistrului cînd vorbește despre munca echipei pe care o conduce. Ei sînt puternici și entuziaști, optimiști și stăpîni pe meseria și viața lor nouă și luminoasă.

Iată doar cîteva impresii pe care le poți culege în mijlocul laminoriștilor de la „Industria sîrmei" la ora schimbului.

Elena PAVELESCU

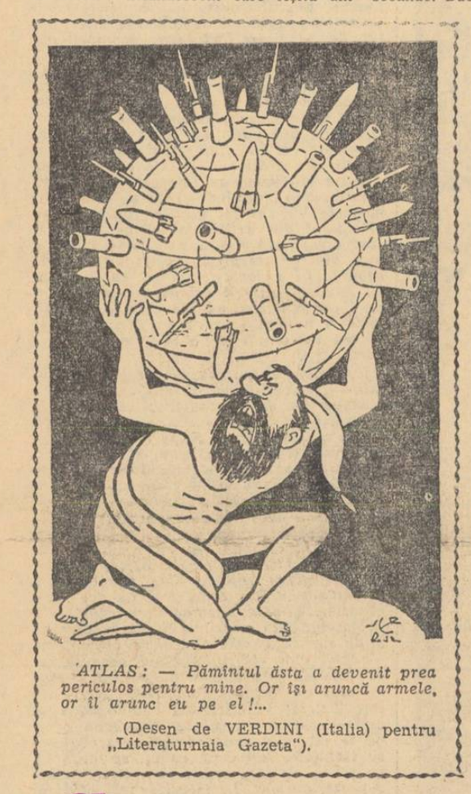

ATLAS: — Pămîntul ăsta a devenit prea periculos pentru mine. Or își aruncă armele, or îl arunc eu pe el!...

(Desen de VERDINI (Italia) pentru „Literaturnaia Gazeta").

Arta noastră peste hotare

TURNEU IN U.R.S.S.

Orchestra simfonică a Radioteleviziunii române, dirijată de Emanoil Elenescu, artist emerit și Iosif Conta va da începînd de la 7 octombrie, timp de 3 săptămîni, concerte la Leningrad, Riga, Kiev și Moscova. Soliștii concertelor vor fi artiștii emeriți violonistul Ion Voicu și pianistul Valentin Gheorghiu.

FILARMONICA DE STAT „GEORGE ENESCU" ÎN R. P. UNGARĂ

În perioada dintre 6 și 15 octombrie orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu" întreprinde un turneu în R.P. Ungară prezentînd 7 concerte în orașele Debrecen, Miscolc, Budapesta, Gyor și Bekecsaba. Dirijorii concertelor sînt: artistul poporului George Georgescu și artistul emerit Mircea Basarab, iar solist artistul emerit, violoncelistul Radu Aldulescu.

În CAPITALA AUSTRIEI

Din R.P. Ungară, maestrul George Georgescu va pleca la Viena unde va dirija concertul de deschidere din capitala Austriei.

TURNEU ÎN TURCIA

Artistul poporului Nicolae Herlea, de la Teatrul de Operă și Balet al R.P. Române se află în aceste zile în Turcia. El va apare pe scena operei din Ankara în „Trubadurul" și va da recitaluri cu un program de arii din opere. Turneul se va încheia la 16 octombrie.

ÎN R. P. POLONĂ ȘI R. D. GERMANĂ

O formație orchestrală a Teatrului satiric muzical „Constantin Tănase" condusă de dirijorul Sergiu Malagamba, prezintă concerte în R.P. Polonă și apoi în R.D. Germană. Soliștii concertelor sînt Gică Petrescu, Roxana Matei, Luigi Ionescu, Dorina Goga, Rodion Hodovanski.

Cu „mocănița" în Apuseni

Mocănița te poartă, cu pufnituri repezi, pe Valea Arieșului, de la Turda la Cîmpeni, iar de acolo autobuzele I.R.T.A. te duc pînă la Gîrda de Sus, după ce privirile ți-au căutat, pe culmile Albacului, casa lui Horia.

Popasul la Gîrda de Sus te pune față în față cu viața nouă a moților. Ciubărarii lucrează azi în cooperative. Nu mai colindă pe drumuri nesfîrșite prin țară pentru un sac de grîu. Școli noi, spațioase, cămine culturale, în care cîntecul și jocul au luat locul bocetelor după fetele și flăcăii secerați de boli și mizerie, se înalță astăzi arătoase în satele moțești. Biblioteci, case de naștere, dispensare — toate stau înșirate pe firul de argint al Arieșului.

În zori, șase cai pietroși, încărcați cu rucsacurile noastre au pornit-o cu cărăușii lor pe valea Gîrdei seci. Ceata noastră încheia coloana. După vreo jumătate de oră de mers domol, am început să urcăm un povîrniș pietros, care se domolește sus în poieni înflorite și presărate cu case moțești. După două ore de mers ajungem la cabana Scărișoara.

Îți trebuie pulovăr

Un urcuș domol prin poieni și poteca se strecoară în pădure, purtîndu-te spre o lume de basm.

Un puț imens de piatră, pe pereții căruia atîrnă scări de lemn, îți arată calea spre „frigiderul" ce dăinuie aici de milenii. Un portal cu zăbrele și lacăt ferecat te oprește. Este o măsură a Comisiei monumentelor naturii de a nu permite accesul vizitatorilor neînsoțiți de paznicul ghețarului.

Jos, unde zăpada e veșnică, se deschide o grotă de aproape 60 m înălțime.

Ghețarul este un imens disc strălucitor, prins cu un uriaș picior de gheață de tavanul grotei.

Cu ajutorul unei frînghii, cei mai înfofoliți îndrăznesc să coboare pe trepte săpate în gheață în a doua sală. Aici, luminile festilelor și lămpilor dau stalagmitelor și stalactitelor de gheață străluciri feerice.

Dîrdîind de frig, am ieșit la soare. Pornim din nou. Trecem culmile Călinesei, care ne deschid privelești minunate spre izvoarele Someșului și spre inima bătrînilor munți ai Bihariei. Coborîm pe platoul carstic al podișului, unde, după 12 ore de mers, ne odihnim în „refugiu".

Ghidul nostru e în buzunar

Pîrîul Ponorului ne-ar putea fi ghid, dacă nu s-ar juca de-a ascunselea cu noi... După cîteva șerpuiri, Ponorul a dispărut înghițit de pămînt, pentru ca să apară după o colină mai bogat, mai tumultos. După o bucată de drum, își îndreaptă apele spre o îngrămădire de coline și stînci. Se desface în brațe subțirele, care se opresc în mici ochiuri de apă, în fundul cărora se văd găuri întunecate. Sorburile strîng apele în adîncuri — le prăvălesc în hrube neștiute și le revedem în grandioasele grote cu tavane gotice ale Cetăților Ponorului.

Grupul s-a fărîmițat, ghidul a dispărut. Acum, ghidurile din buzunar ne sînt sfătuitori.

Deasupra Cetăților Ponorului se deschid prăpăstii de sute de metri. Ne răcorește fața boarea ce vine dinspre ghețarul Borțig. După orele de rigoare petrecute în Cetățile Ponorului ne oprim pentru popas în Poiana Florilor, minunat covor multicolor, în care strălucește gladiola de munte. După asta, cu pas domol, urcăm pînă la ghețarul „Focul viu".

La amiază, prin ferăstruicile grotei, soarele își trimite pentru cîteva clipe razele lui, iar țurțurul uriaș capătă sclipiri de foc.

La refugiu, am ajuns pe înnoptat. O zi de odihnă și din nou la drum pe circuitul Someșului. Fiecare pas îți descoperă alte minunății dăltuite în piatră. Cetățile Rădesei nu au grandoarea Ponoarelor, dar întortocherea tunelului săpat de ape în munți, stanele de piatră și cascadele ce le întîlnești la tot pasul lasă turiștilor impresia că au vizitat palate de cleștar, ca în basme.

I. FĂGĂRĂȘANU

— Poftă-bună!

Fotografia: I. PETEU

Zănoaga Bucurei cu salba ei de lacuri glaciare

CU APARATUL DE FILMAT ÎN ADÎNCUL LACURILOR GLACIARE

(Urmare din pag. 1)

Unde crește zmeura pot fi întîlniți și urșii. Mai ales cînd străbați teritoriul aproape neumblat al rezervației naturale din Retezat.

„Caii mergeau liniștit, fără să manifeste vreo neliniște...

Cînd, deodată"...

M-a furat condeiul! Eram cît pe aci să încep o povestire vînătorească.

Caii au continuat să meargă liniștiți, pînă la adăpostul de lîngă lacul Gemenele.

Iar urșii? Au fost și urși. O ursoaică cu doi pui și un urs tînăr. Patru deodată... I-a văzut în zmeuriș unul din membrii expediției, dar cu cîteva zile mai tîrziu, cînd venea singur de la cabana Gura Zlata.

Lîngă lacul Gemenele, caii păsteau noaptea liber, rămînînd de obicei în preajma adăpostului. Unul din cai avea un clopoțel legat de gît. Cînd se întîmpla ca în zorii zilei clopoțelul să nu se mai audă, moș Moise, ghidul nostru, care răspundea și de cai, se neliniștea.

— Să nu pățească ceva... Mă duc să-i caut...

Din fericire, îi găsea în fiecare dimineață și prezența nevăzută — pentru cei mai mulți dintre noi — a urșilor din rezervație, nu ne-a prilejuit nicio supărare.

Lacul Gemenele

Masele de gheață care formau ghețarii din Retezat nu stăteau pe loc. Ele alunecau încet spre vale, modificînd prin forța lor uriașă, relieful masivului de granit.

Pretutindeni se văd morene, căldări stîncoase cu pereți abrupți, lacuri.. În

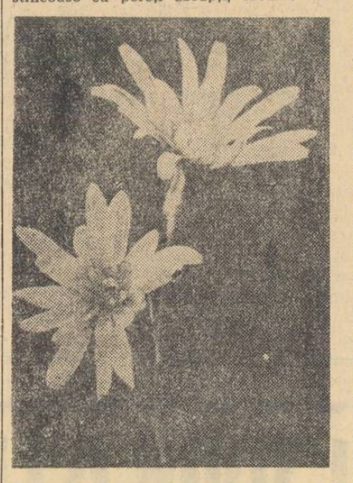

O floare alpină de pe malurile lacului Gemenele

Retezat sînt zeci de lacuri glaciare. Unul din cele mai frumoase este cel din căldarea Gemenelor.

Poteca care ducea de la adăpostul nostru spre lacul Gemenele urca în povîrniș scurt, crescut cu molizi și jnepeni, care ating aici o mărime neobișnuită, depășind înălțimea omului.

Lacul ne apăru ca o imensă oglindă, în care se reflectau malurile din jur.

Dinspre mijlocul căldării Gemenelor spre apă cobora un grohotiș cu blocuri mari de granit; pe malul opus, mai puțin stîncos, creștea o vegetație bogată, dominată de cîțiva zîmbri falnici (Pinus cembra). Erau aici și multe flori — flori alpine cum numai în Retezat se pot întîlni.

Pinus cembra sau zîmbrul, cum îl numesc oamenii de la munți, este un pin nordic apărut în munții noștri în perioada glaciațiunilor. Altădată forma păduri întregi la marginea ghețarilor; astăzi crește sus de tot, preferînd aerul rece al înălțimilor.

O furtună, care se abătuse cîndva peste căldarea de granit a Gemenelor, prăvălise în lac un zîmbru bătrîn. Ramurile lui golașe, albite de vreme, se vedeau prin apa limpede și rece...

De aici, de lîngă acest zîmbru căzut în lac, a început marea mea aventură subacvatică din Retezat. Termometrul scufundat în apa lacului arăta + 10°C. Și aceasta în mijlocul lunii august!

Îmbrăcat într-un costum de cauciuc care îmi acoperea tot corpul, am intrat în apă... Cîțiva pași și apa îmi ajunse pînă la centura cu plumbi. De aici fundul cobora brusc — stăteam la marginea unei prăpastii umplute cu apă... M-am oprit pentru a-mi spăla încăodată geamul măștii de cauciuc de pe față. Peste cîteva secunde urma să văd prin acest geam o lume nevăzută de nimeni — lumea subacuatică dintr-un lac glaciar.

M-am mai scufundat eu și în mare, și în lacuri de șes, și-n ghiolurile din deltă... Dar în acele ape s-au mai scufundat și alți oameni-amfibii. Aici, în Retezat, era cu totul altceva...

Am întins mîna după aparatul de filmat închis în carcasa lui etanșă, care plutea credincios în imediata mea vecinătate.

Fusese construit în așa fel încît să rămînă în apă la orice adîncime. Cîteva alice de plumb în plus sau în minus îl puteau scufunda sau ridica la suprafață.

— Succes!

Urarea venea de pe mal, împreună cu zîmbetul de încurajare al tovarășilor mei.

Ajutat de cele cinci kilograme de plumb pe care le aveam la briu, m-am scufundat cu repeziciune.

Printre păstrăvi

Stătea nemișcat pe fundul stîncos... Mă privea... Dacă ochii unui păstrăv ar fi putut exprima sentimente proprii omului, privirea păstrăvului întîlnit de mine pe fundul lacului Gemenele ar fi fost plină de uimire. Nici el, nici strămoșii lui din cele mai depărtate ere geologice, n-au văzut un om sub apă...

Mă mișcam lin, apropiindu-mă de el cu aparatul de filmat. Începu să se depărteze abia atunci cînd obiectivul aparatului se apropiase pînă la un metru. Labele de cauciuc pe care le aveam la picioare, mă ajutau să-l urmăresc de aproape. Pînă la urmă păstrăvul își mări viteza, dispărînd printre niște stînci, care răsăreau din adîncul albastru întunecat al lacului.

Vizibilitatea era uimitoare. Apa lacului avea transparența de cristal. Limpezimea apei din lacuri glaciare se datorește faptului că această apă, rece și sărăcă în substanțe biogene — azotați și fosfați — are un plancton destul de sărac. Pe de altă parte, fiind situate în căldări adînci, lacurile sînt apărate de vînturi. Apele lor rămîn neturburate în lăcașurile de piatră ale ghețarilor de altădată și toate impuritățile se depun pe fund.

M-am îndreptat din nou spre malul cu zîmbrul prăvălit în lac. Îmi apăru, în lumina albastră-verzuie de sub apă, cu ramurile lui chircite, scheletice. Printre ramurile moarte se ivi un păstrăv. M-am grăbit să-l filmez, dar probabil că făcusem o mișcare prea bruscă: păstrăvul dispăru...

M-am avîntat din nou în larg, îndreptîndu-mă de data aceasta spre malul opus, unde se afla grohotișul. Sub apă, blocurile de granit ale grohotișului, atîrnate deasupra prăpastiei, păreau gata să-și continuie prăbușirea în orice clipă. Jocul de umbre și lumini pe suprafața blocurilor submerse, le sublinia și mai mult instabilitatea și se părea că este suficient să faci o mișcare mai puternică cu o labă de cauciuc ca să provoci avalanșa de pietre..

După ani și ani de scufundări, am încercat un sentiment de mult uitat, inadmisibil pentru un scufundător: mi s-a făcut frică. Din toată această încurcătură m-a scos un păstrăv orb. A ieșit din umbra unei stînci și s-a apropiat de mine. Era mare, pesemne foarte bătrîn și avea ochii acoperiți cu un fel de albeață. Venise atît de aproape încît l-aș fi putut atinge cu mîna. Am rămas nemișcat, stăpînit de curiozitate. Păstrăvul mă cerceta cu acel simț al peștilor care le permite să se orienteze sub apă datorită vibrațiilor. Am stat așa, unul lîngă altul, un timp oarecare, studiindu-ne reciproc. Apoi am plecat în direcții opuse.

Uitasem de stîncile care atîrnau amenințătoare deasupra capului meu.. Eram sub impresia întîlnirii cu păstrăvul orb și mă gîndeam că arbaleta mea de vînător subacvatic, care era pe mal, se va reîntoarce la București fără să facă vreo victimă.

Tăul negru și lacul Ana

Tăul negru este situat în mijlocul unei adevărate cetăți, cu ziduri aproape de netrecut. Mai ales cînd trebuie să le treci cu aparatele de filmat. Pînă mai odinioară acest lac era foarte puțin cunoscut și cercetat. Ascuns în fundul unei căldări cu maluri abrupte, Tăul negru este al doilea lac din Retezat ca întindere (după lacul Bucura) și cel mai adînc (adîncimea maximă 25 m).

Cînd am ajuns pe malul lacului, temperatura aerului era de + 14°C, iar cea a apei de + 9°.

Tăul negru a fost al doilea lac glaciar în care m-am scufundat cu aparatul de filmat.

Limpezimea apei era aici și mai mare decît în lacul Gemenele. Am coborît la o adîncime de 8 metri. Fundul cu stînci rotunjite de fostul ghețar era acoperit cu un strat gros de mîl fin, închis la culoare. Nu se vedea nicio plantă, nicio vietate... Pe fundul mîlos se distingeau însă urmele larvelor de tricoptere — erau niște dungi drepte, care porneau în toate direcțiile. Luîndu-mă după urme, am găsit curînd și larvele.. Am cules cîteva într-o pungă de material plastic pentru a le oferi spre filmare bunului meu prieten și colaborator, operatorul Ilie Cornea, care mă aștepta pe mal cu aparatul lui prevăzut cu un minunat obiectiv pentru macro-filmări.

În stratul de apă pe care l-am cercetat am mai întîlnit și cîteva crustacee filopode: — le-am capturat și pe ele.

Păstrăvi nu se vedeau. Se pare că în Tăul negru nu sînt condiții prielnice pentru dezvoltarea păstrăvilor.

Cu totul altfel se prezintă în această privință lacul Ana — al treilea lac glaciar în care m-am scufundat.

Aici am găsit, sub apă, plaje cu nisip alb, adus de izvoare subterane. Malurile lacului sînt mai puțin abrupte, iar în vecinătatea lor apar roiuri de musculițe. În lacul Ana am întîlnit mulți păstrăvi tineri, care se țineau în cîrduri. Îi urmăream printre pietrele grohotișului, îi filmam la gura izvoarelor de pe fundul lacului, îi pîndeam de după stînci. Păstrăvii adulți din lacul Ana se țineau la distanță. Erau mai sperioși decît cei din lacul Gemenele, unde pescuitul cu undița este interzis cu desăvîrșire..

După filmarea subacvatică care dura o oră-două, cu tot costumul meu protector, simțeam că încep să mă congelez. Întrerupeam filmarea și mă grăbeam spre adăpostul ciobanilor, unde mă așteptau cojocul și o cană cu lapte cald..

O fosilă vie

Străbătînd universul de piatră al Retezatului, echipa noastră de filmare a găsit pretutindeni viața biruitoare. Dar și stîncile și apele și viețuitoarele din Retezat, păstrează amprenta perioadei glaciare.

Scufundîndu-mă în mai multe lacuri, adeseori coboram pînă la fund și începeam să răstorn pietrele, căutînd sub ele pe una din cele mai interesante viețuitoare din Retezat: Planaria alpină.

Cînd a venit perioada glaciară și munții noștri s-au acoperit cu o crustă groasă de gheață, multe vietăți au pierit, altele s-au retras spre locuri mai joase, pînă la care nu ajungeau ghețarii.

Sub stratul gros de gheață, care aluneca încet de pe culmile munților, viața părea imposibilă. Întunericul, frigul și presiunea ghețarilor păreau să excludă existența oricărei forme de viață.

Și totuși o viețuitoare din neamul viermilor, Planaria alpina, a supraviețuit și în această ambianță. Surprinsă de marele îngheț, Planaria alpina s-a retras în crăpăturile stîncilor și a rezistat timp de mii de ani celor mai vitrege condiții.

Astăzi această vietate minusculă trăiește în apele cele mai reci, căutînd întunericul sub pietrele de pe fundul lacurilor și piraielor de munte.

Am filmat în Retezat, împreună cu operatorul Ilie Cornea, tot ce era mai caracteristic pentru flora și fauna masivului: și păstrăvi, și capre negre, și cele mai rare flori alpine. Fără Planaria alpina, însă, tabloul vieții din Retezat ar fi rămas incomplet.

O veți vedea, de altfel, și pe ea, în filmul nostru.

★

Spre sfîrșitul lunii august nopțile au devenit mai reci și într-o dimineață apele mici au prins o pojghiță de gheață. Era timpul să ne întoarcem la București, unde filmul urma să intre în faza lui de montaj și finisare.

Am părăsit munții într-o după amiază, ajungînd la Nucșoara în toiul unei nopți senine, cu un cer înstelat cum nu mi-a fost dat să văd niciodată.

Deasupra masivului licăreau stelele sudice din constelațiile Scorpionului și Săgetătorului. Munții se profilau pe fundalul luminos al Căii Laptelui.

...Mă gîndeam că undeva, sus, cerul întreg se oglindește în apele încremenite ale lacurilor...

Ion BOSTAN
regizor la Studioul cinematografic „Al. Sahia"

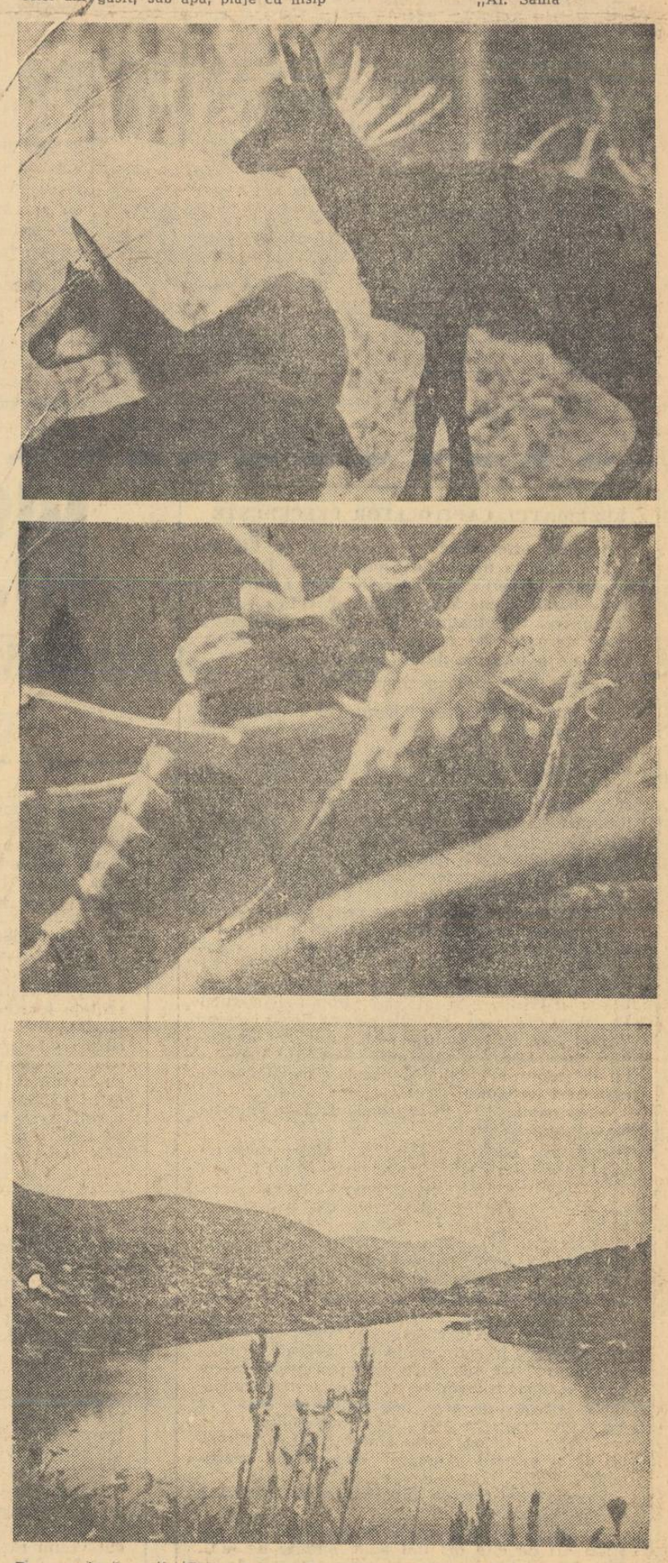

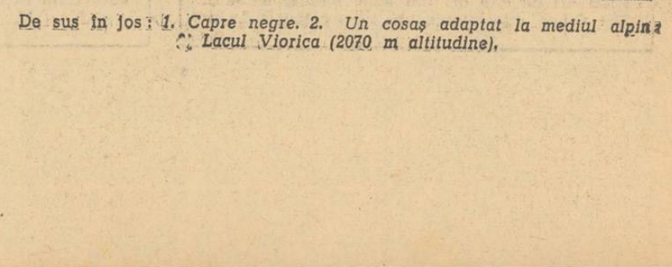

De sus în jos: 1. *Capre negre.* 2. *Un cosaș adaptat la mediul alpin.* 3. *Lacul Viorica (2070 m altitudine).*

Prietena mea CARTEA

„OLGA"

POVESTIRE DE LUIS ENRIQUE DELANO *)

Mă numesc Patricio Ramirez, pe scurt Pato, și sînt muncitor mecanic la garajul domnului Enrique din Valparaiso. Cam departe de țara dv. dar nu prezintă importanță: pentru cele ce am să vi le povestesc, depărtările n-au de altfel nici o importanță.

Cînd am intrat în acea zi de primăvară în Rancaguina, cafeneaua lui Don Pedro — un fel de birt de clasa a III-a unde iau masa muncitorii cartierului — mi s-a tăiat răsuflarea. La tejghea se afla o ființă cum n-am mai întîlnit niciodată. Părul aproape negru cu reflexe roșcate îi cădea pe umeri acoperindu-i cu o ondulație largă urechea dreaptă; cea stîngă rămînea însă descoperită; era albă, delicată, aproape străvezie. Și niște ochi... și o gură... ah, ce gură, o gură frumoasă, fin modelată și cu două șiruri de dinți, cei mai frumoși dinți pe care i-am văzut vreodată.

A mea ești puicuțo, mi-am zis, și am hotărît să trec la ofensivă. Tînăr sînt, frumos sînt, experiență în dragoste am ceva... așa că la atac! O invit la cinema la ultimul spectacol, o conving apoi să meargă cu mine la „Zeppelin", un mic cabaret din cartier, apoi tangouri și mambouri în semiîntuneric, și... ametesc eu.

Începutul a fost încurajator. Fata a acceptat să meargă la cinema. Drept care mi-am pus costumul meu albastru la două rînduri, cămașa de nylon, cumpărată de la un contrabandist și cravata cu dungi roșii și liliachii ca aceea a actorului X din „Ambițiile care ucid". Praf o fac, mi-am zis, privindu-mă în oglindă.

Și i-am plăcut. Zău i-am plăcut. Încurcăturile au început însă din momentul cînd am început să alegem filmul. I-am propus s-o duc la „Contesa desculță", un film tare, cu senzații, mă-nțelegeți dv. Dar ea mi-a tăiat-o. Voia să vadă „Strada". Auzi dumneata, cică o interesează viața tragică a vagabondului etc. etc.

Cam așa a început povestea. Veneam zilnic la prînz să mănînc la Don Pedro, iar seara o așteptam s-o conduc acasă. Pe drum ne povesteam unul altuia întîmplări din viața noastră, am început să discutăm despre politică — care pe mine, zău, nu mă interesa. Și Olga a început să-mi împrumute cărți dar nu din alea cu gangsteri ci altele. Una, „Mama", scrisă de un bătrîn cu mustață pleoștită, parcă Maxim Gorki îi zicea, m-a impresionat grozav. Nu era cu cowboy și gangsteri dar în schimb era grozav de interesantă.

S-au năruit și visurile mele de cucerire. Ba, să fim drepți, de sărutat tot ne-am sărutat într-o seară. Odată, dar de atunci am făcut-o seară de seară. Zău, că nu era rău de loc. Mai tîrziu, într-o duminică, am făcut chiar și o excursie în doi, cu trenul, pînă la ocean, la Playa Chico. A fost minunat. Am început chiar să cred că trăiește numai pentru mine...

Pînă într-o zi... cînd am observat ceva suspect. Mi-a sărit inima, dar m-am făcut că nu văd nimic. În timp ce luam masa, s-a apropiat de tejghea un individ, i-a șoptit cîteva cuvinte și-a întins-o. Las că te descos eu, mi-am zis, dar ea mi-a luat-o înainte spunîndu-mi că-n seara aceea nu vom mai merge la teatru așa cum ne înțelesesem. M-am stăpînit cît am putut dar apoi i-am aruncat în față „adevărul".

Olga a îngăimat ceva, dar eu nu i-am mai spus nimic.

Seara, m-am așezat la pîndă în preajma cafenelei lui don Pedro și cînd Olga a plecat m-am luat tiptil-tiptil după ea. Am urmărit-o cu inima sîngerînd de gelozie pînă am văzut-o intrînd într-o casă. Aș fi dat și leafa pe o lună numai să pot intra să văd ce se petrece acolo. După ea, la scurtă vreme, au intrat doi bărbați și curînd sosi și omul meu, cel care-i șoptise vorbe dulci la cafenea.

Am stat ceasuri întregi pînă i-am văzut ieșind. Olga mea, mergea alături de bărbatul acesta, ca o bună prietenă. S-au oprit apoi, și-au dat mîna și s-au despărțit. Ea a luat-o spre casa ei, el într-o altă direcție. În acea noapte, n-am închis un ochi. Olga mea nu mai era a mea. Olga mea se întîlnea cu un bărbat străin.

A doua zi ne-am certat. N-am putut să suport minciuna și i-am aruncat în față cele ce văzusem cu o seară înainte.

— M-ai spionat deci, mi-a strigat ea. N-ai nici un pic de încredere în mine. În condițiile astea, Pato, să ne despărțim, a adăugat ea... Și ne-am despărțit.

Opt zile am fost despărțiți. Opt zile de iad. N-am putut rezista mai mult și m-am dus la ea. Pînă la urmă ne-am împăcat. Mi-a jurat că nu-i nimic din ce cred eu și a început să-mi spună despre ce e vorba. Am oprit-o. I-am spus că am încredere în ea, că n-am nevoie să-mi spună nimic.

— Ba da, trebuie să-ți spun Pato. Numai că nu știu cum să încep... În sfîrșit, adunarea aceea de pe strada Erasmo Escala n-a fost ceea ce ai crezut tu ci o ședință politică, înțelegi?

În mintea mea a început să se facă lumină din clipa cînd Olga s-a pornit să vorbească. Vai, ce prost am fost! Cum de nu-mi trecuse mai de mult prin minte?

— Partidul? am întrebat-o eu.

Mi-a răspuns cu un gest afirmativ din cap.

★

Ce se va întîmpla cu Pato, cu Olga, cum va evolua dragostea lor, ce le mai pregătește viața, toate acestea le veți putea urmări, dragi cititori, în însăși povestirea lui Délano. Sînt pagini de o frumusețe tulburătoare în care apare poporul chilian în lupta sa împotriva teroarei și exploatării, apar Partidul Comunist aflat în ilegalitate adîncă, activiștii săi, personalități complexe, numeroase destine care înmănunchiate scriu pagini de istorie emoționantă, zguduitoare. Este o carte ce trebuie neapărat citită.

M. RADIAN

*) Apărută în colecția „Meridiane".

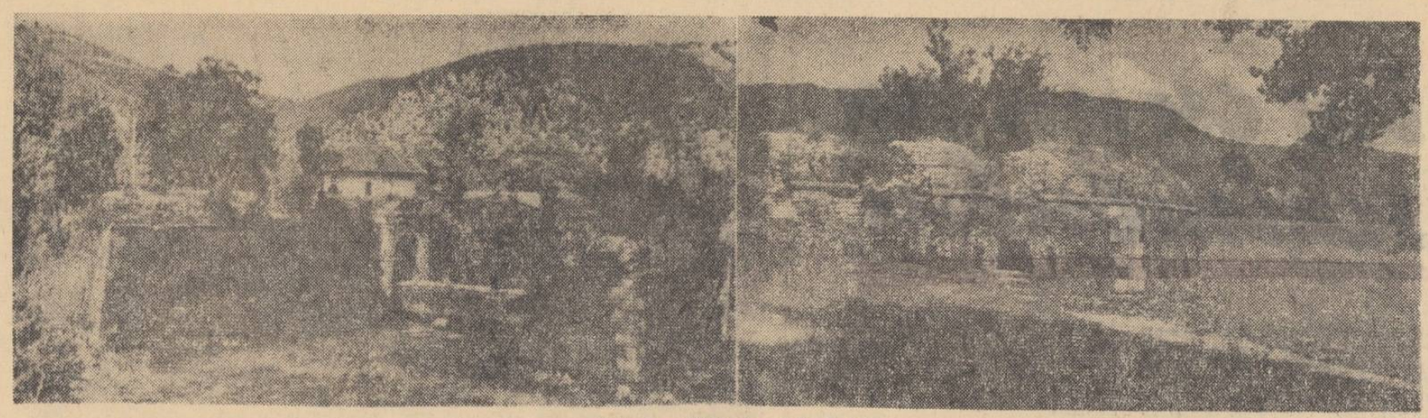

Ruinele cetății din Ada-Kaleh

ADA-KALEH — orașul liliput din mijlocul Dunării

Cadru feeric, cadru legendar. Locuri fermecătoare cîntate de Pindar, celebrul poet al antichității elene. În versurile sale măiastre, el pomenește și de vizita lui Hercule în acest colț paradisiac. Aci el culege măslinul sacru, împodobind cu frunzele acestuia altarele zeilor și frunțile învingătorilor olimpici...

Apă, munți, soare... Dincolo de încleștarea gigantică dintre munți și ape, o adevărată fata morgana se vede la orizont. Ne ștergem la ochi, crezînd că-i o nălucire, dar imaginea persistă. Pe o jerbă enormă de verdeață, crescută pe limba de nisip ce despică apele în două, un oraș miniatură ni se oferă privirilor.

Un oraș liliput, într-un loc legendar... Teren născut din spuma milenară a albastrelor valuri danubiene, o lume pitorească, o relicvă de lume orientală în mijlocul apelor Dunării. Este orașul de pe fermecătoarea insulă Ada-Kaleh, insulă care ni se înfățișează acum în toată splendoarea ei și pe care Herodot a numit-o Cyraunis...

Insula Banului, insula reptilelor

Pornind din Turnu Severin spre Ada-Kaleh trenul străbate vijelios o regiune impresionantă prin splendoarea ei. De-o parte și de alta a Dunării se văd crestele semețe ale Carpaților și Balcanilor, care, aici, la Porțile de Fier, își dau mîna pe sub apă.

Privind prin geam, o insulă mare, plină de verdeață și copaci se zărește în depărtare.

— Este insula Banului, o insulă vestită în antichitate. Aici romanii au construit mai multe castre — ne întrerupe gîndurile simpaticul nostru coleg într-ale excursiei, transformat ad-hoc în ghid. Pe ea se mai văd ruinele acelor străvechi tabere militare romane, însă din păcate locurile n-au fost îndestul cercetate de arheologi — continuă tov. Tiberiu Anastasescu, muzeograf la Muzeul Porților de Fier din Turnu Severin. (Revenind în București am aflat însă că prof. univ. Dumitru Tudor a cercetat insula și a ridicat chiar harta topografică a așezărilor bimilenare de aici. Ba, mai mult, ni s-a relatat un amănunt interesant: numeroși șerpi își au aici lăcașul, reptilele fiind atît de multe încît le vezi imediat ce pui piciorul pe pămînt, fie atîrnate în copaci, fie tîrîndu-se pe sol. Este un adevărat rai al reptilelor, din care cauză insula a fost părăsită de oameni încă în epoca medievală.)

Barcagiu septuagenar

De la Virciorova insula Ada-Kaleh se vede în zare cu stufosul ei frunziș. Căsuțele-i albe ne dau impresia unor jucărioare, iar turnul minaretului străpunge coroanele pomilor.

După ce am mers cale de cîțiva kilometri pe șosea, paralel cu insula, ajungem la debarcader. Urcînd în barca ce ni s-a pus la dispoziție, avem ocazia să facem cunoștință cu primul locuitor al pămîntului dintre ape: Mustafa Ahmed.

— Am 72 de ani și de cînd mă știu, pe aici mi-am trăit traiul. În ce privește meseria de barcagiu o fac de pe vremea cînd, copil fiind, mă bălăceam în apa Dunării... Totuși, mă simt destul de bine încă... Am observat c-ați zîmbit, cînd mi-ați auzit vîrsta, și de aceea am ținut să accentuez...

Barca înainta destul de repede, spintecînd undele limpezi și liniștite ale fluviului și-ncet, încet, ne apropiam de ostrovul cu cetate (traducerea românească a numelui insulei). Aici, cîteva trepte pe un zid secular formează debarcaderul, construit recent prin muncă obștească. (Cetățenii insulei sînt mîndri de opera lor.)

Împletire fantastică între trecut și prezent

Urcînd treptele din fața noastră ajungem pe-o alee umbrită și ceea ce vedem, ceea ce ne înconjoară ne dă impresia că am intrat într-o lume de basm.

O cetate veche de o jumătate de mileniu, cu tuneluri subterane, păstrate intacte, care străbat insula în toate direcțiile cale de kilometri. Ziduri uriașe, groase de 6—8 metri, creneluri și metereze — urme de tunuri și alte arme de foc — inscripții turcești și un cimitir secular...

Deasupra, sau chiar la același nivel, un oraș mignon, curat și înzestrat cu toate apanajele noului. Străduțe pavate, late de 2—3 metri, lumină electrică, radioficare, poștă, sediul sfatului popular. O alimentară și o librărie. Curiozități te întîmpină la tot pasul. Prezentul se împletește aici, la fiecare doi-trei metri, cu trecutul. La zece metri de sfat, o cafenea unde-o bătrînă turcoaică, care și-a lepădat de mult feregeaua, ne servește zîmbind o gingirlie, pe care n-o vom uita curînd. Alături — castelul fostului exploatator Ali Kadri — azi transformat în dispensar și grădiniță de copii. Aici, peste ziduri

Curiozități istorice

Amprentele istoriei ne mărturisesc crîncenul trecut al acestui minunat pămînt. De la presupunerea că romanii l-au folosit în luptele lor împotriva dacilor, relicvele existente ne vorbesc de timpuri mai apropiate cînd Iancu de Hunedoara, pe atunci ban de Severin și comite de Timișoara, face aici primele fortificații. Filele istoriei trec una după alta, și aici vor fi aduși în 1716 patru mii de muncitori romîni pentru a înălța zidurile cetății. Alte file trec, și Tudor Vladimirescu ocupă insula, împreună cu un detașament rus de sub comanda maiorului Redrikov. În 1848, Ada-Kaleh devine loc de exil pentru fruntașii revoluției, iar un an mai tîrziu Kossuth vine aici spre a trece în imperiul otoman.

Cetatea este prin ea însăși o curiozitate istorică, formată în centru dintr-un careu cu turnuri la colțuri, înconjurat de bastioane. Iar moscheea, clădită în 1720, mai întîi ca edificiu al comandantului, devine peste 79 de ani lăcaș de cult. Sub zidurile ei o boltă prin care trece strada principală a orășelului, și pe ea o inscripție în versuri din 1739, amintind de cucerirea insulei de către sultanul Hazret Mahmut.

Un covor... de 500 kg.!

În interiorul moscheei — astăzi restaurată — se află pînă acum un an un uriaș covor donat locuitorilor de sultanul Abdul Hamid, operă de artă unică prin dimensiunile și frumoasele sale motive orientale. Covorul se află acum în secția de restaurări a Muzeului de Artă al R.P.R. Interesîndu-ne aici, am aflat că imensul covor are 144 de metri pătrați, și că este împodobit cu desene florale stilizate în culorile roșu, galben-auriu și verde. Pe un fond galben-auriu, cu o bordură roșie și verde sînt lucrate desene geometrice și arabescuri, covorul cîntărind 500 de kilograme.

★

După ce am străbătut străzile orașului liliputan de pe insulă, la întoarcerea spre debarcader, ne-am oprit la o cofetărie și am gustat din delicioasa dulceață de smochine preparată de localnici. Părăsind apoi minunatele locuri ne gîndeam că și aici, în acest îndepărtat colț de pămînt românesc, se simte din plin suflul noului și că cei aproape 500 de locuitori ai Ada-Kalehului trăiesc acum o viață liberă și deosebit de frumoasă.

Simion SĂVEANU

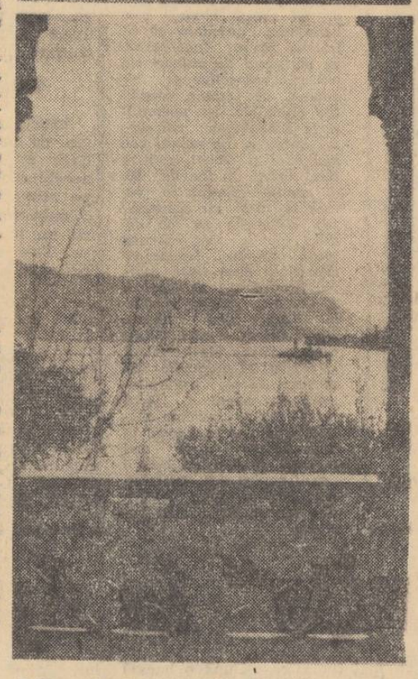

Debarcaderul din Ada-Kaleh și o vedere spre Dunăre

Micul ECRAN

Note de telespectator

Programul săptămînii a fost dominat de emisiunea „non-stop" de duminică, începută la ora 8,50 dimineața și desfășurată, aproape fără întrerupere, pînă după ora 22. Un remarcabil — și rodnic — efort al lucrătorilor televiziunii, de la tehnicieni și pînă la redactori.

Principala emisiune a zilei, cea de „Varietăți", a consemnat o deplină reușită, la care au contribuit, în primul rînd, mănunchiul de colaboratori dintre artiștii și interpreții noștri fruntași, apoi meticuloasa și îngrijita muncă redacțională și regizorală, care au asigurat programului omogenitate, o largă cuprindere de genuri și, mai presus de toate, un ridicat nivel artistic. Interpretarea dată de către artistul poporului Ion Fințeșteanu — cu gestul și mimica lui atît de sugestive — unor versuri satirice de Ion Manu, care au fost mult mai mult decît un simplu cuplet, felul cum artistul emerit Fory Etterle a recitat din Topîrceanu sau scurtul, dar valorosul recital dat de artiștii emeriți Arta Florescu și Valentin Teodorian, au ridicat nivelul artistic al „Varietăților".

De altfel, și alte momente ale emisiunii s-au păstrat pe linia aceleiași grije: scheciul redactat și interpretat de Ion Lucian, duetul Constanța Cîmpeanu-Toni Buiacici, programul de romanțe interpretat de Adriana Codreanu, acompaniată de artistul emerit Nicu Stănescu, numerele de balet și piesele de muzică ușoară. Din nou s-a bucurat de un meritat succes Margareta Pîslaru, din nou a plăcut vocea melodioasă a tenorului Constantin Drăghici, din nou au făcut o impresie excelentă cei doi cîntăreți de estradă din Galați, Ionel Miron și Alexandru Jula. Aceștia din urmă au interpretat cu mult simț muzical, punîndu-și în valoare frumoasele lor calități vocale fără a folosi nici unul din artificiile ieftine de care sînt atrași sau spre care sînt împinși unii dintre interpreții noștri de muzică ușoară. În această privință, socotim că au procedat greșit cei care l-au sfătuit pe C. Drăghici să adopte poze, gesturi și mișcări nefirești, care au diminuat valoarea indiscutabilă a micului său concert.

...Aproape patru ore din programul duminicii, micul ecran a reflectat activitatea sportivă de pe stadionul „23 August". Iubitorii fotbalului — sînt atît de mulți! — au toate motivele să se declare încîntați (avuseseră și în ajun, sîmbătă, posibilitatea să aibă în fața ambianța stadionului). Transmisia sportivă a fost bună, camerele de luat vederi s-au mișcat de cele mai adeseori cu iuțeala șutului lui Hajdu sau al lui Ozon. Dar și de astă-dată, comentariul a rămas — în parte — mult în urmă. În parte, pentrucă cele patru reprize ale programului fotbalistic au fost comentate de doi telereporteri. Am mai semnalat, nu de mult, în însemnările noastre, cît de inoportun și de supărător este abuzul de comentarii — chiar cînd ele sînt precise, ceea ce nu se întîmplă întotdeauna în practica transmisiilor de meciuri. Imaginați-vă că sînteți instalați în tribuna stadionului și un cineva vă povestește la ureche ceea ce se întîmplă sau ceea ce ar trebui să se întîmple, sau ceea ce nu se întîmplă pe teren, în fața ochilor dv. N-ați putea suporta, desigur. La televizor trebuie însă să suporți, pentru că, cu excepția primplanurilor, nu poți recunoaște jucătorii și e nevoie să le auzi numele indicate de crainic. Dar crainicul, C. Diamantopol, îți indică nu numai numele jucătorilor. Le face uneori biografia sportivă. Însoțește fazele de comentarii prolixe. Și, ceea ce este cu totul neplăcut, aceste comentarii sînt confuze, greșite, neconforme cu ceea ce vezi cu ochii tăi proprii de telespectator, care disting unele faze — cele date în prim plan, dominante în transmisiile de pe stadioane — mai clar și mai aproape decît spectatorii din tribune. Fiecare dintre telespectatori a văzut, de pildă, că arbitrul a dictat o lovitură liberă de la 18 metri în favoarea echipei R.P.R., a văzut cum jucătorii marocani fac așa-zisul „zid de protecție" la 9 metri, l-a văzut pe Ozon pregătindu-se să șuteze la poartă, numai crainicul susținea că lovitura acordată este „indirectă" și se minuna, după înscrierea golului, că este valabil, pentru că susținea, în continuare, că arbitrul acordase lovitură indirectă. Telespectatorii au apreciat, ca și spectatorii de pe teren, o combinație de pase scurte foarte reușite ale atacanților echipei „Viitorul", dar crainicul nu se arăta de acord: „cînd se va termina oare cu maniera aceasta de pase scurte, înghesuite?" se întreba el enervat și, bineînțeles, cu voce tare, — nu însă destul de tare încît să acopere ropotele de aplauze ale spectatorilor care salutau tocmai frumusețea acelei mișcări a fotbaliștilor. Mai reținut, mai discret (din păcate, nu în tot timpul desfășurării jocului) celălalt crainic, Dumitru Tănăsescu, care nu se hazardează în prematureconsiderații de cronică sportivă.

Telecomentariul sportiv rămîne, în continuare, deficitar și impune o serioasă discuție în cadrul redacției sportive a studioului de televiziune.

...Programul acestei duminici a fost încheiat cu transmisia unei excelente ecranizări pentru televiziune după celebra comedie a lui W. Shakespeare, „Femeia îndărătnică" — o realizare pe măsura marilor succese pe care cinematografia sovietică le înregistrează pe toate ecranele lumii, la toate festivalurile internaționale ale filmului.

St. RADU

Din emisiunile viitoare

● PROGRAMUL săptămînii viitoare cuprinde cîteva emisiuni interesante. Vom semnala, în primul rînd, transmisia operei lui Ceikovski „Evgheni Oneghin" *(joi 11 octombrie, ora 19,30)* într-o valoroasă interpretare a colectivului Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

● CONTINUIND ciclul de reportaje intitulate „Drumeții prin București", studioul ne va plimba de astă dată prin cartierul Cotroceni *(luni, 8 octombrie, ora 20).*

● VOM VEDEA două filme artistice („Genevieve" — producție engleză — *duminică, ora 20,15* și „Planeta furtunilor" — producție sovietică — *sîmbătă 13 octombrie ora 20,10,)* precum și un montaj cinematografic pe baza filmelor aflate la Arhiva națională, consacrat actorului Alexei Batalov *(marți 9 octombrie, ora 21,05).*

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer. O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat". După ce primește vizita acestuia, John O'Lea primește o surprinzătoare invitație.

— O'Lea, nu fii prost! îl întrerupse bătrînul cu brutalitate. Filantropie înseamnă iubire de oameni. Și dintre oameni, nu cunosc decît pe unul singur care merită să fie iubit: Steve Rochester al III-lea. În acest sens, sînt filantropice și instituțiile mele. Ia, de exemplu, prostituția infantilă. La noi, e foarte răspîndită. Institutul meu descoperă mii, zeci de mii de cazuri. Și ce face cu ele? Care e remediul contra prostituției? Munca! Unde să muncească sărmanele oițe rătăcite de la drumul drept al moralei creștine? În diferite întreprinderi unde primesc un salariu incomparabil mai mic decît celelalte muncitoare. E și normal, au păcătuit și trebuie să-și răscumpere un trecut rușinos. Și să vezi coincidență: toate aceste întreprinderi aparțin lui Steve Rochester al III-lea... Ai înțeles? Simplu și practic! La fel cu mișcarea „o biblie pentru fiecare membru al familiei". Bibliile sînt publicate de editura mea. Ceea ce înseamnă: cuvîntul domnului în casele oamenilor și paralele oamenilor în casa mea de bani!

— Și papuașii?... Și cruzimea față de animale în Orientul Mijlociu?

— O'Lea, mă dezamăgești!... Chiar dacă nu m-ai cunoscut pe mine, nu se poate să nu fi auzit de fundații similare care poartă numele unor colegi de-ai mei într-ale finanțelor. Și pe ei îi mînă aceleași criterii filantropice ca și pe mine!... Papuașii mi-au servit pentru efectuarea unor prospecțiuni de zăcăminte de pechblendă. Nu știu cîți papuași au trecut la presbiterianism, dar pechblenda pe care am extras-o pînă acum, știu precis că mi-a dat un beneficiu de peste patru milioane.... Iar pe chestia animalelor din Orientul Mijlociu, întreține acolo o adevărată armată de agenți de-ai mei, care mă informează foarte exact asupra tuturor tendințelor acestor turbulente popoare de a se descotorosi de ceea ce ele numesc atît de urît ..jugul imperialist".

— Acum înțeleg spuse gînditor O'Lea. Probabil că și muzeul „Tortura de-a lungul veacurilor"...

Pielea flască de pe fața bătrînului căpătă o nuanță cărămizie:

— Acesta e un capriciu de tinerețe... Mă rușinez ori de cîte ori îmi aduc aminte de el!... Știi, O'Lea, mie întotdeauna mi-a plăcut suferința... Suferința altora, bine înțeles! Cînd eram tînăr, mă pasionau descrierile chinurilor la care îi supunea Inchiziția pe eretici. Am colecționat desene, gravuri, reproduceri după tablouri... Toate exponatele muzeului au trecut prin mîna mea. Idealul meu era să torturez un om pînă la moarte... Ce vrei, fiecare cu micile sale manii! Pe urmă, însă, am constatat că cel mai perfect instrument de tortură pe care l-a născocit geniul uman, tot banul e!... Și pe urmă, mai e ceva. Sistemele vechi de tortură sînt foarte primitive... meșteșugărești, aș putea spune. Aveau o productivitate foarte scăzută: cîți oameni putea chinui deodată? Unul, doi, cinci... Cînd erau arse pe ruguri cîte treizeci-patruzeci de persoane deodată, se chema că e un mare auto-dafe... Pe cînd, cu banii realizezi efecte mult mai grandioase. Îți vorbeam adineaori de crahul lui Murgotroyd. Avea o bancă prosperă, cu vreo optzeci de sucursale. Dar era un om încăpățînat, nu voia să conlucreze cu mine. Adică, nu voia în condițiile pe care le ceream eu. Atunci, am executat cîteva operații de bursă și, de pe o zi pe alta, Murgotroyd nu a mai avut credit pe piață și a suspendat plățile. Rezultatul: două sute cinci zeci de mii de mici depunători aduși la sapă de lemn... Două sute cinci zeci de mii, O' Lea! Bani strînși cu greu pentru bătrînețe, pentru zestrea fetelor, pentru studiile băieților... Și pffft! totul s-a volatilizat peste noapte! Care Torquemada se poate lăuda cu o asemenea ispravă?

— Nici unul, evident! se grăbi să-l asigure O'Lea.

Dar Steve Rochester al III-lea încetase de mult să mai aștepte aprobările invitatului său. Închisese ochii și părea pierdut în delicioase unui vis minunat, ale cărui încîntătoare imagini se succedau ca secvențele unui film:

— Ca să nu mai pomenesc de satisfacțiile cele mai mari, cele mai complete, cele mai sublime... Satisfacțiile pe care ți le oferă războiul... Ai făcut vreun război, O'Lea?

— Nu... Nici nu știu să trag cu arma.

Bătrînul deschise ochii contrariat, asemenea cuiva trezit cu bruscheță dintr-un somn dulce:

— Nu m-ai înțeles!... Nu te întrebam dacă ai **participat** la vreun război, ci dacă ai **provocat** vreunul?

O'Lea scutură din cap: nu, nici asta nu făcuse.

— Ai pierdut mult, O'Lea... Foarte mult! În sfîrșit, ești tînăr, o să mai ai prilejul... Deși, la vîrsta d-tale, aveam la activul meu cel puțin trei războaie!... Ce mult m-am distrat în războiul americano-spaniol din 1898! Americanii trăgeau, bine înțeles, cu puști „Rochester". Dar și spaniolii trăgeau cu puști „Rochester", doar că aveau un model ceva mai vechi. Numai ticăloșilor de cubani n-am izbutit să le vîndem armamentul nostru. Sau războiul dintre Nicaragua și Panama... Sau războiul italo-turc... Sau războaiele balcanice... Pretutindeni, erau arme „Rochester", și într-o tabără și în cealaltă. Desigur, nu toate purtau firma noastră. Unele licențe le vîndusem lui Vickers, altele lui Creuzot, altele lui Krupp... Da! La fel a fost și în primul război mondial, la fel a fost și în al doilea! Cu Hitler și băieții lui m-am înțeles admirabil. Făceau parte din aceeași familie sufletească, ca și d-ta, ca și mine!... Nu știu care imbecil de gazetar a făcut un calcul: de pe urma fiecărui soldat american căzut în Europa, între 1942 și 1945, Steve Rochester al III-lea ar fi cîștigat 1.300 de dolari! Ce dobitoci pot fi uneori gazetarii! 3.800 de dolari! Atît am realizat de fiecare mort!... Și dacă n-ar fi fost rușii, afacerea dura cine știe cît și era și mai strălucită!

— Mai mulți morți sau mai mulți dolari? se interesă O'Lea.

— În specialitatea noastră, O'Lea, una nu merge fără cealaltă. Morții sînt un îngrășămînt natural pentru a obține recolte bogate de dolari. Cel mai bun exemplu e bomba atomică: cîteva sute de mii de victime la Hiroshima și Nagasaki contra cîtorva sute de miliarde profituri... Ah, bomba atomică!

Glasul lui Steve Rechester al III-lea căpătă inflexiuni tandre, ca și cum ar fi vorbit de o drăgălașă străneopoată în vîrstă de trei anișori:

— Adorabila ciupercă atomică! Micul și generosul nucleu! Nici nu-l vezi cu ochiul liber și totuși, e un gigantic uger: pe orice parte îl mulgi, curg bani. Explozibil „Rochester", focos „Rochester", rachetă „Rochester" rampă de lansare „Rochester", submarin atomic „Rochester", avion de bombardament „Rochester", detector „Rochester", sistem de alarmă „Rochester"... Îți dai seama, O'Lea?

— Îmi dau seama, d-le Rochester!

— Ce drum parcurs de la biata Margaret... vorbesc de mitralieră, nu de fată... pînă la bomba atomică!

Dl. Steve Rochester al III-lea tăcu, epuizat. I se auzea acum numai respirația, o respirație scurtă, frecventă, șuierătoare. Deodată O'Lea tresări: în anticameră, începuse să tragă o mitralieră. De-abia într-un tîrziu, înțelese că nu era decît tăcănitul mașinii de scris a secretarei. Zgomotul acesta păru că rupe vraja care cuprinsese mica încăpere. Bătrînul clipi de cîteva ori din pleoapele sale veștejite și reluă, cu aceeași voce scîrțîitoare:

— Vezi d-ta, O'Lea, de aceea te-am chemat la mine. Mi s-a spus că ai zece milioane. Am verificat: așa e! Ce ai de gînd să faci cu ele? Să le cheltuiești cu petreceri? Să le bei? Să le joci? Să le risipești pe femei?... Stai! Lasă-mă să vorbesc! Un om cu zece milioane de dolari n-are voie să facă nimic din toate astea!... Dacă ai avea zece mii, o sută de mii, aș mai înțelege. Dar zece milioane! Gîndește-te, sînt zece milioane de gravide!

— Gravide?

— Da. Milioanele d-tale sînt gata să nască alte milioane. Tot ce le trebuie e o clinică obstetricală, o îngrijire bună care să le ajute să facă gemeni... cîte trei-patru gemeni deodată... Nu ai dreptul să lași milioanele astea să ajungă fete bătrîne, să moară celibatare... De aceea te-am chemat aici. Îți propun să-ți internez milioanele în una din clinicile „Rochester". Care vrei d-ta, la alegere! Garantez o progenitură abundentă.

O'Lea meditâ cîteva clipe asupra sugestiei care i se făcuse, apoi spuse:

— D-le Rochester, în comparație cu averea dv., banii mei sînt o picătură de apă într-un ocean.

— Se poate, O'Lea, dar oceanul e format numai din picături. Eu nu disprețuiesc nici măcar o hîrtie mototolită de un dolar. Dacă aș fi sigur că găsesc acum unul la parter, aș fi în stare să cobor în fotoliul meu rulant toate cele 18 etaje, sărind din treaptă în treaptă...

(Va urma)

Două knokauturi

Sfîrşitul lui septembrie ne-a oferit, într-un interval de cîteva ore, două răsunătoare k.o.-uri, care au făcut vîlvă în lumea sportului internaţional. Primul s-a petrecut la Chicago, unde Floyd Patterson a cedat titlul suprem lui Sonny Liston, după numai 126 secunde de luptă. Al doilea a avut loc pe Heysel Stadion, la Bruxelles. Învingînd cu 1—0, după ce terminase la egalitate în deplasare, S. C. Anderlecht a eliminat, în primul tur al C.C.E., pe Real Madrid, echipa care deţinuse cinci ani consecutiv sceptrul de campioană a campionilor europeni.

Noul lider al boxului profesionist, Charley „Sonny" Liston, zis „Ucigaşul", zis „Faţă de bronz", zis „Cutremurul din Arkansas", este originar din această provincie sudică a Statelor Unite. Crescut într-o casă grea, cu o droaie de fraţi şi surori la fel de tuciurii şi nemîncaţi, Liston face cunoştinţă cu penitenciarul în 1952, cînd încă nu împlinise 18 ani. Prin 1955, are înscrise în palmares, pe lîngă cîteva meciuri de box — nu mai puţin decît 15 arestări şi 18 luni de puşcărie. Şi din acest punct de vedere, el se dovedeşte net superior lui Patterson, care n-a stat decît o scurtă perioadă în casa de corecţie...

Practică boxul profesionist din 1953 şi a suferit o singură înfrîngere, la Detroit, în 54, cînd Marty Marshall i-a „păcălit" printr-un plus de experienţă şi de viteză, reuşind să obţină decizia la capătul celor 8 reprize. Un an mai tîrziu, în revanşa de la St. Louis, Sonny îl seceră cu o dreaptă necruţătoare : se zice că Marshall nu mai este, de atunci, decît umbra unui boxeur de prima categorie.

După „accidentul" de la Detroit, Liston a susţinut 21 de meciuri, soldate cu 17 k.o.-uri şi 4 victorii la puncte. Al 22-lea, disputat în noaptea de 25 spre 26 septembrie, pe ringul din Comiskey Park, l-a pus, în fine, în prezenţa campionului mondial, după care „alerga" zadarnic, de patru ani şi mai bine. Impresarul lui Floyd, faimosul D'Amato, a dictat periculosului şalenger cele mai grele condiţii financiare, în speranţa că-l va decide să renunţe. Sigur de sine, „Cutremurul din Arkansas" a iscălit un contract umilitor, mulţumindu-se cu 280.000 dolari, faţă de 1.180.000 care au revenit „companiei" adverse. În pofida publicităţii fantastice, abia jumătate din cele 57.000 locuri ale arenei au fost ocupate. Principalele beneficii le-a adus, ca de obicei, televiziunea. Retransmisă în 3.000 cinematografe din S.U.A. şi Canada, această „scurtă întîlnire" a costat pe fiecare spectator exact 5 dolari. Vrînd să se răzbune, pesemne, pentru aşteptarea îndelungată şi pentru lovitura financiară, Liston a rezolvat conflictul încă în prima repriză, printr-o directă la maxilar. Patterson a urmărit, în genunchi, numărătoarea arbitrului, a încercat să se ridice la „şase", însă picioarele au refuzat să-l asculte. Dreapta lui Sonny s-a dovedit, încă o dată, ireversibilă.

După relatările presei, noul campion se distinge printr-un gabarit impresionant (97,500 kg., 1,88 m.) printr-o forţă ieşită din comun, comparabilă doar cu aceea a lui Joe Louis, precum şi printr-o violenţă sălbatică. Chiar în preajma meciului pentru titlu, el a suferit o uşoară condamnare, consecinţa unui incident de stradă, în care a scos din circulaţie o jumătate de duzină de poliţişti.

Client familiar al penitenciarelor, înmatriculat cîndva la închisoarea de stat a S.U.A., Alcatraz, cu seria 63723 BH 2—50, Liston este un demn „pensionar" al lui Frankie Carbo, gangsterul nr. 1 al pugilismului transoceanic. Actualmente, bossul se află el însuşi îndărătul graţiilor, pentru şantaj ; asta nu l-a împiedicat să se ocupe cu toată atenţia de afacerile lui Sonny, prin intermediul bandei pe care o dirijează.

Evident, sub baghetele unor şarlatani de talia lui Carbo şi D'Amato, rivalitatea Liston—Patterson este menită să devină o adevărată mină de aur pentru patronii boxului profesionist.

Dacă primul knokaut prezintă pentru noi un interes anecdotic, cel de-al doilea ne interesează aproape direct. Deşi în degringoladă, Real Madrid continuă să fie una din marile echipe ale Spaniei, cu a cărei „naţională" ne vom întîlni în curînd, pentru întîia dată în istoria fotbalului nostru.

Spre deosebire de Liston—Patterson, în meciul Anderlecht—Real deznodămîntul a survenit în al doilea rund, vreau să zic, în returul întîlnirii, disputat la Bruxelles, unde belgienii au obţinut decizia la limită. Unicul punct a fost înscris cu zece minute înainte de sfîrşit, de interul Jurion. Spaniolii au dominat categoric în prima parte, ratînd, între altele, o ocazie rarisimă prin Di Stefano : singur în careu, celebrul centru a şutat năpraznic spre poarta părăsită de Fazekaş, dar mingea a întîlnit bara transversală şi a ricoşat în afara terenului.

Calificarea belgienilor este, totuşi, meritată şi se datoreşte, în primul rînd, comportării din tur.

„S. C. Anderlecht a cîştigat la Madrid", scria presa de specialitate după acel meci memorabil în care numai arbitrul Schwinte a împiedicat înfrîngerea gazdelor. Conduşi cu 2—0 şi 3—2, belgienii au remontat de fiecare dată, în ciuda unui penalty evident, reuşit la scorul de 0—2, în ciuda unui om în minus (Janssens, accidentat) egalînd în acelaşi minut 80 — în care aveau să marcheze, la Bruxelles, golul victoriei.

Comentatorii prezenţi pe uriaşul stadion Bernabeu-Chamartin, arată că Anderlecht a obţinut succesul de la Madrid datorită în primul rînd jocului ofensiv, colectiv, bine sudat — care a triumfat asupra unor mari individualităţi în declin. Apărătorii belgieni au manevrat inteligent în preajma liniei de centru, pentru a asigura echilibrul teritorial, diminuind totodată primejdia lăzelor în adîncime, arma favorită a atacului spaniol.

Real şi-a dezamăgit suporterii, care au huiduit formaţia favorită, la ieşire. De remarcat că ex-liderii Continentului, n-au reuşit să cîştige nici un meci internaţional în actualul sezon, pierzînd, după egalitatea cu Anderlecht, în faţa lui Manchester United : 0—2, pe teren propriu !

Fără îndoială, este începutul sfîrşitului uneia dintre cele mai puternice echipe de club din toate timpurile. După atîţia ani, nici nu-i de mirare că acest cocktail de vedete din şapte ţări — s-a oţetit.

Dan DEŞLIU

Balcaniada atleţilor

Valeriu Jurcă — dublu campion balcanic

La sfîrşitul lui septembrie, sportivii bulgari, romîni, greci, iugoslavi şi turci s-au întîlnit, pentru a 21-a oară, în tradiţionala competiţie a jocurilor balcanice de atletism.

După cum se ştie, sportivii noştri au repurtat victoria în 14 probe, iar echipele R. P. Romîne au fost cîştigătoare în ambele clasamente. Un succes lăudabil, la sfîrşit de sezon. În condiţii nu tocmai prielnice de concurs, pe o pistă care împiedica acele cronometrelor să înregistreze timpuri prea bune, lupta s-a dat pentru locuri şi puncte. Or la acest capitol reprezentanţii noştri au fost primii. Trei zile de emoţii sportive la Ankara, în mijlocul atleţilor din Balcani şi cîteva impresii de neuitat pe care le-a consemnat carnetul cu însemnări.

★

După ploi reci şi vînturi care vesteau toamna, cerul s-a limpezit. Un soare orbitor străluceşte deasupra stadionului. Dincolo de tribune, printre două şiruri de plopi subţiri ca nişte minarete, se vede citeodată şi colina lui Tamerlan, cu puzderia de case vechi cocoţate pînă în vîrf. Jos, pe aceastăcîmpie unde cu şase secole în urmă pămîntul era zguduit de ropotele cailor mongoli, ascultăm acum paşii cadenţaţi ai alergătorilor de 10.000 m., glasurile familiare ale atleţilor, rumoarea obişnuită a marilor concursuri.

...Atletismul i-a cîştigat pe locuitorii Ankarei. În fiecare zi ne aflam în mijlocul a peste 20.000 spectatori, care comentează şansele concurenţilor şi răsfoiesc programul cu un palmares complet al Balcaniadelor. Citim şi noi cîteva nume : Dinu Cristea, Gali, Havalet, Iordache. Între timp se consumă fistic, castane prăjite şi covrigi, pe care vînzătorii îi aruncă cu dexteritate pînă în rîndurile de sus ale tribunei.

...Startul se dă cu un pistol lung de lemn, ca pe vremea sultanilor şi care pocneşte îngrozitor. Fetele, mai sfioase, repetă de cîteva ori plecarea la 100 m. şi 80 m. garduri, amuzînd publicul.

...Va mai rezista Valeriu Jurcă, acest jolyjoker al atletismului nostru ? Joi băiatul acesta cu aspect firav a cîştigat 400 m. garduri, ieri a mers bine în ştafetă şi în calificări, azi are alte două finale. El însă ne linişteşte. „Am promis că

Viorica Belmega în plin efort

voi cîştiga cel puţin două probe. Fiţi fără grijă. Am calculat bine. Sînt doar student la fizico-matematici". Avem totuşi emoţii. Start la 200 m. Grecul Komitudis a plecat foarte tare şi conduce, dar la 150 m. în linie dreaptă Jurcă vine ca un bolid şi rupe primul firul alb de lînă de la sosire. Face semn cu mîna celor din tribună. E fericit. Se gîndeşte poate, în aceste clipe, la soţia sa care i-a născut un băiat în preziua plecării. Nu l-a văzut încă. Ştie doar că-l cheamă Alexandru.

...S-a terminat cursa de 3000 m. obstacole. Fotografii, care nu s-au dezlipit de marginea gropii cu apă, sînt bine uzi. Ion Dăndărău al nostru ne-a făcut o surpriză atît de plăcută. Dar nu numai nouă. Turcul Onel îi strînge mîna, iar grecul Papavasiliu, de 7 ori consecutiv campion balcanic în această probă, îl îmbrăţişează pe bravul electrician de la uzinele „1 Mai" din Ploieşti.

...Lia Manoliu, puţin bolnavă, a dormit doar 4 ore în noaptea premergătoare concursului. Ne era teamă să nu repete figura de la Belgrad. De astă dată Lia şi-a învins emoţiile şi mai ales adversarele. Al 6-lea titlu balcanic.

...Maratonul. 42,195 km. de fugă... Teribilă încercare atletică. Pe şoseaua ce urcă şi coboară printre colinele sterpe din jurul Ankarei, cursa e şi mai grea. Grecescu n-a mai alergat niciodată această probă. A plecat, deşi mai cîştigase şi 10.000 m. La km. 12 simte o înţepătură sub coastă. Ficatul. Continuă indispus. E nevoie, pentru echipă. Durerea devine insuportabilă şi doar cu 7 km. înainte de sosire Grecescu, cu lacrimi în ochi, trebuie să se oprească. Nu mai poate face un pas. A mai rămas Toma Voicu. E cald şi nu are apă. Oamenii îi ies în întîmpinare cu sticle şi găleţi, dar el nu se opreşte. Ia o sticlă şi aleargă cu ea în mînă, sorbind din cînd în cînd, ca şi iugoslavul Mustafici, învingătorul acestui maraton.

...Astăzi finalele şi ...Iolanda Balaş, anunţă sugestiv ziarele. La ora 15 peluza dinspre sud e înţesată. Generoasă ca întotdeauna, recordmana mondială vrea să ofere cît mai mult şi celor din Ankara. Pista de lut amestecat cu cărămidă e grea şi denivelată. Ar putea să se oprească la 1,79. Iugoslava Gere a rămas la 1,71. Nu, e prea puţin, îşi spune probabil Iolanda şi cere 1,84 m. Zborul său de libelulă peste ştacheţă stîrneşte o furtună de aplauze. Încă un stadion al lumii cucerit de marea noastră atletă.

...Constantin Drăgulescu, forjorul de la Griviţa şi fost jucător de rugby, i-a bătut net pe „ciocănarii" iugoslavi şi bulgari. Acuma se gîndeşte la record şi sperăm că-l vom avea.

...Dramele stadionului. Turcul Balkilik (800 m.) şi grecul Sillys (400 m.) au leşinat după ce au trecut victorioşi linia de sosire. Săritorul nostru Savin trecuse la 4,30 m., stacheta a tremurat cîteva secunde şi de-abia apoi a căzut. Apoi grecul Nicolaides.

...În afara celor 56 de sportivi care luptă în arenă, Ankara cunoaşte alte două prezenţe romîneşti. Telesidul care filmează sosirile şi drapelul albastru cu emblema balcaniadei (un stadion şi frunzele de lauri) creat de un grafician bucureştean.

...Festivitate de premiere. De 14 ori, tinere turcoaice îmbrăcate în portul tradiţional, cu şalvari galbeni şi „cearşaf" violet, fac „salamalecuri" şi oferă flori sportivilor romîni victorioşi.

I. GOGA

Un succes de prestigiu

Fanfara care timp de trei zile intonase imnurile ţărilor ai căror atleţi obţinuseră victoria, a cîntat ultima melodie. Steagul albastru al Jocurilor Balcanice de atletism a fost coborît de pe catarg, urmînd ca peste un an să fie ridicat pe stadionul din Sofia. Mii de spectatori aplaudă cu prietenie pe atleţii participanţi la Balcaniada anului 1962, de la Ankara, care parcurg ultimul tur de pistă. În lumina reflectoarelor străluceşc cele două cupe de cîştigători ai ediţiei a XXI-a. La bărbaţi ca şi la femei, ca şi în 1959, învingătoare au ieşit reprezentativele R. P. Romîne. Victorii de prestigiu obţinute la Ankara, la capătul uneia dintre cele mai înverşunate lupte sportive din ultimii ani.

Sîntem toţi foarte fericiţi. Noi, fetele, pentru cea de a şasea izbîndă consecutivă, dar şi pentru victoria băieţilor noştri, iar ei pentru a doua lor biruinţă balcanică şi pentru succesul nostru. Ne sărutăm cu toţii şi cîntăm. Spectatorii turci ne-au înconjurat autobuzul şi ne aplaudă frenetic. Cu foarte mare greutate şoferul reuşeşte să urnească din loc maşina. E şi el foarte fericit. Între ceilalţi şoferi, „oamenii" lui au obţinut succesul cel mai mare, deci este şi el pe primul loc. Este un lucru cu care se mîndreşte.

Dacă în întrecerea echipelor feminine, aflată în acest an la cea de a şasea ediţie, formaţia R.P. Romîne a obţinut o victorie categorică, la o diferenţă de 21 de puncte, în schimb lupta băieţilor a fost mult mai dîrză şi poate tocmai de aceea şi bucuria succesului lor a fost mai mare. După mult timp,la Balcaniade, echipa noastră masculină s-a prezentat acum foarte bine, fiind animată tot timpul de dorinţa victoriei. Băieţii noştri au obţinut 9 titluri de campioni (Vamoş şi Jurcă cîte două, Grecescu, Dăndărău, Ducu, Drăgulescu şi Popescu cîte unul). În ceea ce priveşte întrecerea lor cu atleţii iugoslavi, poate că n-ar fi lipsit de interes să arăt că într-o întîlnire bilaterală, cu program obişnuit, echipa noastră ar fi terminat victorioasă cu 120—92 p. Ceea ce, după părerea mea, spune suficient de mult despre raportul de forţe de la Ankara.

În ceea ce ne priveşte pe noi, fetele, vreau să arăt că ne-am străduit pentru o comportare cît mai bună, iar eu am dorit să realizez la Ankara un rezultat valoros. N-am sărit decît 1,84 m deşi mă simt într-o formă bună, dar pista prea grea m-a oprit să trec la 1,88 m. De altfel pista a fost pentru toţi atleţii un adversar prea puternic, în ciuda faptului că organizatorii turci s-au străduit să asigure concursurilor cele mai bune condiţii de desfăşurare.

Întrecerile s-au încheiat. Înaintea noastră stau acum alte întreceri importante. Este de datoria noastră să începem încă de pe acum să ne pregătim pe îndelete şi cu toată seriozitatea, pentru ca să putem aduce patriei tot mai multe succese de prestigiu.

Iolanda BALAŞ
maestră emerită a sportului

Hocheiul pe gheaţă în actualitate

— Scurtă convorbire cu antrenorul Mihail Flamaropol —

Pe Mihail Flamaropol l-am întîlnit zilele trecute pe stadionul Dinamo. Prima lui iubire, fotbalul, îl adusese din nou în preajma terenului dreptunghiular acoperit cu gazon. Pe el şi pe alţi colegi de generaţie, foşti fotbalişti internaţionali, reuniţi din nou în două echipe redutabile. Nu am discutat însă nimic despre fotbal. Ne-am oprit la a doua lui iubire, hocheiul pe gheaţă. În calitatea pe care o are, aceea de antrenor al lotului republican, l-am rugat să ne spună cîteva cuvinte despre apropiatul sezon de hochei pe gheaţă.

— Pregătirile pentru deschiderea stagiunii sînt în plină desfăşurare. Sperăm ca în jurul lui 15 octombrie să putem păşi pe gheaţa patinoarului artificial din parcul „23 August". Aici se lucrează de zor la ultimele amenajări. Mantinelele, de pildă, au fost schimbate iar banca jucătorilor de schimb va fi acoperită aşa cum există la toate marile patinoare din lume.

— Cînd îşi începe pregătirile echipa naţională ?

— Zilele acestea vom începe antrenamentele de pregătire fizică generală. Apoi vom trece la antrenamentele pe gheaţă.

— Pe ce lot se contează ?

— În general se va apela la serviciile jucătorilor care au alcătuit şi anul trecut lotul reprezentativ, printre care Sofian, Czako, Varga, fraţii Szabo, Ferenczi, Ionescu, Biro, Ioanovici, Ciobotaru etc. Alături de vechi titulari vom mai introduce şi unele elemente noi, tinere talente. Vrem să alcătuim o nouă linie de atac, formată din tinerii Pană, Florescu, Mihăilescu pe care să o pregătim pentru Jocurile Olimpice de iarnă de la Innsbruck.

— Care sînt obiectivele echipei noastre reprezentative ?

— Două : Campionatele mondiale din Suedia şi Jocurile Olimpice, despre care am amintit mai sus.

— Ce întîlniri prevede calendarul internaţional, întîlniri care, firesc, vă vor ajuta să vă pregătiţi pentru obiectivele propuse ?

— Programul internaţional este şi anul acesta destul de bogat. În noiembrie, de pildă, joacă la Bucureşti echipa Franţei, iar în decembrie cea a R.D. Germane, ca să vorbesc numai de cele de dată mai recentă. Apoi echipa noastră va participa la diferite turnee în străinătate, cum ar fi cel programat la Belgrad. În această iarnă ne vom deplasa din nou în R.S. Cehoslovacă unde ne vom antrena împreună cu valoroşi jucători cehoslovaci. Echipa de juniori are şi ea fixate două întîlniri, cu reprezentativa R.P. Polone. O verificare deosebit de serioasă a jucătorilor noştri fruntaşi, înaintea participării la campionatul mondial (7—17 martie 1963), o vom face cu prilejul tradiţionalei competiţii „Cupa oraşului Bucureşti", programată în luna februarie. Au fost invitate echipe din U.R.S.S., R. S. Cehoslovacă, R. P. Polonă, Suedia etc.

La acest punct am întrerupt discuţia noastră cu Mihail Flamaropol, chemat de antrenorul Mladin să-şi facă încălzirea pentru meciul foştilor internaţionali de fotbal. L-am înţeles şi nu am mai insistat cu alte întrebări, mai ales că eram şi noi nerăbdători să înceapă cît mai repede meciul veteranilor.

B. IONESCU

O idee — un experiment

Antrenorul lotului de fotbal-işti care vor alcătui reprezentativa R.P.R., Constantin Teaşcă, a venit duminica trecută în faţa publicului cu o idee : s-a străduit să aplice, în condiţiile actuale ale fotbalului nostru (în care „Farul" deţine şefia echipelor din prima categorie...), perceptele cele mai moderne ale fotbalului internaţional, observate de el în Chile, cu prilejul turneului final al campionatului mondial. Va să zică, o aşezare pe teren a jucătorilor astfel încît, întărindu-se apărarea, să nu fie scăzute posibilităţile ofensivei supranumerice. Poate că nu a fost suficient de concludentă partida cu reprezentanţii Marocului. Poate că nu toţi jucătorii aleşi pentru necesităţile acestei aşezări sînt cei mai bine aleşi. Poate că timpul de însuşire a preconceptului a fost insuficient. Oricum, ne-am aflat în faţa unei idei, — în faţa NOULUI.

Aceasta este observaţia principală care se poate face după jocul de duminica trecută şi faptul este întrutotul pozitiv.

Fotbalul modern este din ce în ce mai mult un joc de echipă, un joc cu o gîndire colectivă, iar dacă jucătorii sînt învăţaţi să gîndească nu numai pentru ei, ci şi pentru sau împreună cu partenerii de joc, aceasta poate suplini lipsa unor virtuozi ai balonului rotund, de care fotbalul nostru duce lipsă în momentul de faţă.

Ideea antrenorului Teaşcă trebuie sprijinită CA UN EXPERIMENT care, în nici un caz, nu poate aduce mai puţin decît jocul întîmplător, fără orizont, practicat în ultimii ani de fotbaliştii noştri.

De aceea, nu ni s-au părut oportune şi constructive „obiecţiile" cu iz tehnic care şi-au făcut locul în unele comentarii de presă apărute la aceste zile şi care ar putea avea darul să scadă elanul şi interesul cu care antrenorii şi jucătorii se pregătesc pentru „Cupa Europei".

V.

CAMPIONATUL CATEGORIEI A — ÎN DATE ŞI CIFRE — (Etapa a VIII-a)

Duminică 7 octombrie

Dinamo Bucureşti-Minerul
Ştiinţa Cluj-Progresul
Steaua-Farul
Crişana-U.T.A.
C.S.M.S. Iaşi-Rapid
Dinamo Bacău-Viitorul
Petrolul-Ştiinţa Timişoara

Steagul roşu stă în această etapă.

Pronosticul lui...

...ANDREI RĂDULESCU, arbitru de fotbal.

1. Petrolul-Ştiinţa Timişoara	1 2
2. C.S.M.S. Iaşi-Rapid	X
3. Ştiinţa Cluj-Progresul	1
4. Steaua-Farul	1 2
5. Dinamo Bacău-Viitorul	1 X
6. Crişana-U.T.A.	1
7. Dinamo Bucureşti-Minerul	1
8. Ştiinţa Galaţi-Metalul Tîrgovişte	2
9. Carpaţi Sinaia-C.S.O. Galaţi	X 2
10. Progresul Alexandria-Dinamo Piteşti	2
11. Industria Sîrmei Cîmpia Turzii-Arieşul	1
12. C.F.R. Arad-Vagonul Arad	2

Clasamentul general

1. Farul	7	4	2	1	14 : 7	10
2. Ştiinţa Cluj	6	4	1	1	10 : 6	9
3. Ştiinţa Timişoara	7	4	1	2	11 : 9	9
4. Progresul	7	2	4	1	10 : 6	8
5. Rapid	7	3	2	2	17 : 14	8
6. Petrolul	6	3	1	2	15 : 6	7
7. Viitorul	6	2	2	2	19 : 11	6
8. C.S.M.S.	6	2	2	2	13 : 10	6
9. Dinamo Bucureşti	5	1	3	1	4 : 4	5
10. Steagul Roşu	6	2	1	3	10 : 15	5
11. U.T.A.	5	1	2	2	6 : 7	4
12. Crişana	6	2	0	4	5 : 15	4
13. Steaua	4	1	1	2	5 : 5	3
14. Dinamo Bacău	5	1	1	3	4 : 10	3
15. Minerul	7	1	1	5	3 : 23	3

Clasamentul acasă

1. Ştiinţa Timişoara	4	4	0	0	8 : 3	8
2. Farul	4	3	1	0	12 : 4	7
3. Rapid	4	3	1	0	10 : 4	7
4-5 Ştiinţa Cluj	3	3	0	0	5 : 1	6
Petrolul Ploieşti	3	3	0	0	15 : 3	6
6. C.S.M.S. Iaşi	3	2	1	0	8 : 3	5
7. Viitorul	4	2	1	1	15 : 6	5
8. Progresul	4	1	3	0	4 : 3	5
9. Steagul Roşu	2	2	0	0	7 : 3	4
10. Crişana	3	2	0	1	4 : 3	4
11. Dinamo Bacău	2	1	1	0	3 : 1	3
12. Steaua	2	1	1	0	5 : 3	3
13. U.T.A.	3	1	1	1	5 : 4	3
14. Minerul	3	1	1	1	3 : 4	3
15. Dinamo Bucureşti	1	0	1	0	0 : 0	1

Clasamentul în deplasare

1. Dinamo Bucureşti	4	1	2	1	4 : 4	4
2. Progresul	3	1	1	1	6 : 3	3
3. Ştiinţa Cluj	3	1	1	1	5 : 5	3
4. Farul	3	1	1	1	2 : 3	3
5. Viitorul	2	0	1	1	4 : 5	1
6. C.S.M.S. Iaşi	3	0	1	2	5 : 7	1
7. Rapid	3	0	1	2	7 : 10	1
8. Ştiinţa Timişoara	3	0	1	2	3 : 6	1
9. Steagul Roşu	4	0	1	2	4 : 10	1
10. U.T.A.	2	0	1	1	1 : 3	1
11. Petrolul	3	0	1	2	0 : 3	1
12. Minerul	4	0	0	4	2 : 19	0
13. Dinamo Bacău	3	0	0	3	1 : 9	0
14. Crişana	2	0	0	2	1 : 11	0
15. Steaua	2	0	0	2	0 : 2	0

CU CINE MAI AU DE JUCAT IN TUR

FARUL CONSTANŢA cu : Ştiinţa Cluj (a), Steagul roşu (d), Progresul (a), C.S.M.S. Iaşi (d), Viitorul (d), Dinamo Bacău (a).

ŞTIINŢA CLUJ cu : Farul (d), Rapid (d), Crişana (a), U.T.A (d), Steaua (a), Dinamo Bucureşti (d), C.S.M.S. Iaşi (a).

ŞTIINŢA TIMIŞOARA cu : Dinamo Bacău (a), Viitorul (d), Crişana (d), Dinamo Bucureşti (a), U.T.A. (d), Minerul (d).

PROGRESUL BUCUREŞTI cu : Rapid (a), U.T.A. (a), Farul (d), Dinamo Bacău (a), Steagul roşu (d), Steaua (d).

RAPID BUCUREŞTI cu : Progresul (d), Ştiinţa Cluj (a), U.T.A. (d), Viitorul (a), Crişana Oradea (a), Minerul (d).

PETROLUL PLOIEŞTI cu : Dinamo Bucureşti (d), Steagul roşu (d), Viitorul (a), Dinamo Bacău (d), C.S.M.S. Iaşi (a), Steaua (d), U.T.A. (a).

VIITORUL BUCUREŞTI cu : Steaua (a), Ştiinţa Timişoara (a), Petrolul (d), Rapid (d), Farul (a), C.S.M.S. Iaşi (d), Dinamo Bucureşti (d).

C.S.M.S. IAŞI cu : U.T.A. (d), Dinamo Bacău (a), Steaua (d), Farul (a), Petrolul (d), Viitorul (a), Ştiinţa Cluj (d).

DINAMO BUCUREŞTI cu : Dinamo Bacău (d), Petrolul (a), Crişana (d), Steagul roşu (a), Steaua (a), Ştiinţa Timişoara (d), Ştiinţa Cluj (a), Viitorul (a).

STEAGUL ROŞU cu : Steaua (a), Petrolul (a), Farul (a), Dinamo Bucureşti (d), Minerul (d), U.T.A. (a), Progresul (a), Crişana (d).

U. T. ARAD cu : C.S.M.S. Iaşi (a), Progresul Bucureşti (d), Rapid (a), Ştiinţa Cluj (a), Steagul roşu (d), Ştiinţa Timişoara (a), Petrolul (d).

CRIŞANA ORADEA cu : Minerul (d), Dinamo Bucureşti (a), Ştiinţa Timişoara (a), Rapid (d), Dinamo Bacău (d), Steagul roşu (a).

STEAUA BUCUREŞTI cu : Steagul roşu (d), Viitorul (d), Minerul (d), C.S.M.S. Iaşi (a), Dinamo Bucureşti (d), Ştiinţa Cluj (d), Petrolul (a), Progresul (a).

DINAMO BACĂU cu : Dinamo Bucureşti (a), Ştiinţa Timişoara (d), C.S.M.S. Iaşi (d), Minerul (a), Petrolul (a), Progresul (d), Crişana (a), Farul (d).

MINERUL LUPENI cu : Crişana (a), Steaua (a), Dinamo Bacău (d), Steagul roşu (a), Rapid (a), Ştiinţa Timişoara (d).

GOLGETERII

1. ION IONESCU *(Rapid)* 7 *goluri.*
2 Bükosi *(Farul), 5 goluri*
3 Dumitriu *(Viitorul)*, Ciogescu *(Farul)*, Manolache *(Ştiinţa Timişoara)*, Tabarcea *(Petrolul)*, Voinea *(Progresul)*, Dridea *(Petrolul)*, Selymesi *(Steagul roşu)*, Hajdu *(Viitorul), cîte 4 goluri fiecare.*
4 Matei *(Viitorul)*, Eftimie *(Dinamo Bucureşti)*, Stoicescu *(C.S.M.S. Iaşi)*, Mîţaru *(Ştiinţa Timişoara)*, Adam *(Ştiinţa Cluj)*, Milea *(C.S.M.S. Iaşi)*, Popescu *(Viitorul)*, Nasturescu *(Rapid), cîte 3 goluri fiecare.*
5 Voinea *Steaua)*, Sasu *(U.T.A.)*, Marcu *(Ştiinţa Cluj)*, Floruţ *(U.T.A.)*, Ţîrlea *(U.T.A)*, Codreanu *(Rapid)*, Ozon *(Rapid)*, Haşoti *(Steagul roşu)*, Popescu *(Ştiinţa Cluj)*, Maiteuţă *(Progresul)*, Smărăndescu I *(Progresul)*, Voica *(C.S.M.S. Iaşi)*, A. Munteanu *(Petrolul)*, Stancu *(Farul)*, Dinulescu *(Farul)*, Constantin *(Steaua)*, Pavlovici *(Viitorul)*, Georgescu *(Rapid), cîte 2 goluri fiecare.*

Echipa săptămînii

Ghibănescu — Popa, Solomon, Dragomirescu — Popescu, Pleşa — Năsturescu, Dumitriu II, Pavlovici, Tîrcovnicu, Haidu.

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
ROMINIA LIBERA
★
Redacţia şi administraţia, Piaţa Scînteii, tel. 17.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii
★
PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

„ÎNTÎMPLĂRI ÎN MĂRILE SUDULUI"

de JACK LONDON

Ilustraţii : Beca RIND

Un contemporan care l-a cunoscut bine pe Jack London l-a caracterizat cu aceste cuvinte : *„Un trudit care în viaţa lui a făcut de toate"*. Într-adevăr autorul lui Martin Eden a cunoscut de toate în viaţa sa ; în afară de un singur lucru : odihna. A fost muncitor şi hamal ; marinar şi vînzător de ziare. Şi a cutreierat, ca vagabond, ţara natală — Statele Unite de la un ocean la celălalt, din California pînă la marile lacuri. A trăit în „slums"-urile Londrei, descrîind, ca reporter, viaţa din acele cocioabe. A colindat Pacificul cu pescarii şi căutătorii de perle. A fost corespondent de presă în Japonia şi Coreea. S-a dus să caute aur în îndepărtata regiune Klondike din Alaska, şi a descoperit în cele din urmă aurul cel mai pur : propria sa chemare pentru artă, înţelegerea adevărului că nimic nu valorează mai mult în viaţă ca străduinţa închinată celor mulţi. Cel ce a declarat ca un crez *„sînt un fiu al clasei muncitoare"*, şi care umbla din oraş în oraş pentru a-i lumina pe proletarii americani ţinîndu-le conferinţe în cadrul cercurilor şi cluburilor lor, ar fi fost fericit să poată citi remarca pe care un critic literar marxist din S.U.A. o nota într-un eseu scris la mai bine de un deceniu după moartea marelui scriitor : *„Jack London rămîne cel mai popular scriitor al clasei muncitoare americane"*. Remarca nu e valabilă numai pentru Statele Unite. Pretutindeni în lume, în cercurile populare, Jack London continuă să fie citit cu dragoste, e considerat un autor al celor mulţi. Opera lui de vastă întindere cuprinde — alături de romane — un nesfîrşit tezaur de mici povestiri închinate — toate — unei lumi necăjite, umilite dar în plină *„sete de viaţă"* luptînd împotriva *„călciiului de fier"* al orînduirii nedrepte pe care scriitorul a cunoscut-o din plin şi a urît-o din tot sufletul. Autor de o sensibilitate excepţională, Jack London a ridicat prin creaţia sa un nemuritor monument luptei omului pentru a-şi cuceri dreptul la demnitatea umană, pentru a înlătura din viaţa societăţii toate urîţeniile, brutalitatea, asuprirea. Chiar dacă în opera lui London apar şi umbre de confuzie şi inconsecvenţe ideologice, — prin realismul ei, prin protestul pe care îl ridică, această operă rămîne în ansamblu o armă a progresului, un bun al luptătorilor acestuia.

Printre povestirile lui Jack London se numără şi cele care surprind aspecte din viaţa îndepărtatelor insule ale *„Mărilor Sudului"* cum a numit scriitorul zona Pacificului meridional. London a cunoscut această viaţă. A asistat la numeroase momente ale exploatării coloniale, a văzut la faţa locului expansionismul monstruos al „civilizaţilor" înarmaţi cu cele mai distrugătoare unelte de ucidere, împotriva unor oameni care nu deţineau decît arme de apărare patriarhale. London a înţeles toată ticăloşia „teoriilor" despre presupusa inferioritate a populaţiei de culoare. Sub forma „aventurilor" scriitorul relevă abjecţia morală a *„diavolilor albi"* şi — în opoziţie cu aceasta — aduce în prim plan eroi superiori prin puritate sufletească şi blîndeţe, exponenţi ai unor neamuri ce erau declarate *„sălbatece"* pentru a putea fi spoliate, umilite şi exterminate fără mustrări de conştiinţă şi în deplina impunitate asigurată de etica burgheză a dreptului celui mai puternic.

În revista noastră vom publica o serie din aceste *„Întîmplări în Mările Sudului"*. Din ele se desprinde înţelegerea caldă cu care Jack London descoperă dreptatea „păginilor" din insulele izolate ale Pacificului, setea lor de libertate, umanitatea lor nativă, aspiraţia lor de a fi consideraţi oameni. Vibrante richizitorii împotriva colonialismului, *„Întîmplări în Mările Sudului"* îşi adaugă la marile lor calităţi literare şi calitatea deosebită a actualităţii.

PĂ

PĂRINȚI ȘI COPII

În fața unei dileme...

De la o vreme, discuțiile între cei doi părinți ai lui Sandu, discuții care au drept temă o trăsătură de caracter a băiatului ce li se pare ciudată, au loc aproape zilnic. Mama, o femeie vioaie, vorbăreață, prietenoasă cu fiul ei care „nu mai e un copil", cum spune ea, îl tot observă de la o vreme, caută să afle pricina acestei izolări, dar nu reușește. Tatăl, un om mai taciturn, care nu-și exteriorizează sentimentele, uneori cam distant și sever cu băiatul, e în fața unei adevărate dileme. Să provoace o discuție explicativă cu Sandu sau să încerce să-l ajute fără ca acesta să-și dea seama că pe tatăl lui îl preocupă foarte mult înclinarea lui către izolare, preferința pentru singurătate, lipsa oricărui prieten la o vîrstă cînd ai nevoie de prietenie?

În discuțiile cu soția sa n-ajunge la nici o concluzie.

— Să stăm de vorbă cu Sănducu. Să-i spunem pe șleau ce ne frămîntă, să-i povestim ceva asemănător din tinerețea noastră, să-l iscodim cu întrebările — e de părere ea.

— Ca să aibă impresia că e la un interogatoriu? Nu așa trebuie să procedăm, o contrazice tatăl. Voi găsi o altă cale. Să mă mai gîndesc...

Dar mama e nerăbdătoare. Se hotărîse să încerce ea, după propriile-i păreri pedagogice, să afle totul și „să-l lecuiască" ea pe Sandu de accesul ăsta de singurătate. Convinsă de succesul metodei ei, începe, încă de a doua zi, să stea de vorbă cu Sandu.

Îl găsește în camera lui, cu o carte în mînă, dar privind visător spre fereastră. Tresare văzînd-o, și-și bagă nasul în carte.

— Sandule, — îi vorbește mama, mîngîindu-i părul, e frumos afară. Ce tot stai cu cartea în mînă? Mai du-te și te plimbă. Dacă n-ai cu cine, merg eu cu tine. Sau să-l chem pe vecinul tău, Dan. Nu mai vine pe la tine. Și nici alt coleg. Ce ai? La ce te gîndești mereu, stînd în camera ta? La gestul de mîngîiere, Sandu scutură capul iar la avalanșa de întrebări se mulțumește să tacă. Mama așteaptă un răspuns, vede că băiatul tace, răsfoind plictisit filele cărții, începe să se supere și fără să gîndească mai mult, îi smulge cartea din mînă, aruncînd-o cît colo:

— Nici nu mă gîndesc, cavaler al tăcerii, ce ești, să te las aici. Afară la soare! Mă îmbrac imediat. Tu ia-ți șapca și urmează-mă.

Sprintenă și grăbită iese apoi, pe ușă. Sandu se ridică cu un oftat din fotoliu, culege cartea de pe jos, o pune pe etajeră, se duce în fața oglinzii să se pieptene, rămîne iar pe gînduri, se îndreaptă însfîrșit către ușă... se oprește însă în mijlocul camerei mai preocupat parcă și mai hotărît. Hotărîse, deodată, să n-o mai asculte pe maică-sa, să nu-i facă pe voie, așa cum uneori făcea, de plictiseală. Iese, totuși din cameră, să-i spună mamei, cu glas stins și monoton că n-o poate însoți. După prima izbucnire de indignare, pentru încălcarea autorității ei, pentru disprețul — așa considera ea — cu care i se răspunde la încercarea ei de a se apropia de el, de a-l distrage de la tristețea lui prelungită, mama lui Sandu pleacă ca o furtună.

Sandu rămîne singur, îngîndurat, ca mai înainte. Lasă o clipă cartea și se duce la fereastră. Rămîne acolo, privind strada animată, zgomotoasă, urmărind oamenii care trec încoace și încolo. Zărindu-și tatăl care se îndreaptă către intrarea blocului unde locuiesc, Sandu se așează iar în fotoliu, foarte preocupat cu cititul.

O ușoară bătaie în ușă îl face să ridice capul. Tatăl lui îi dă bună seara, se învîrtește prin cameră stingherit, îl întreabă ce citește și descurajat de răspunsurile abia îngăimate de Sandu, pleacă, furios pe el însuși că n-a reușit să intre în vorbă cu băiatul.

Sandu rămîne din nou singur și trist. Parcă l-ar îndemna inima să iasă, dar simte că nu poate. A hotărît solemn să nu aibă prieteni niciodată. Degeaba încearcă părinții să-l scoată din starea lui. Prea aspră i se pare lecția pe care i-au dat-o colegii. Parcă vede aevea scena. Era la școală. Copiii își luau rămas bun pentru vacanță. El, retras, ca totdeauna, se pregătea să plece. Unul din băieți l-a strigat atunci întrebîndu-l:

— Sandule! Tu unde pleci în vacanță?

Pînă să răspundă el, a intervenit colegul lui, Tudorel:

— Nu-l mai întreba. Nu știi că Sandu nu merge decît cu părinții? El e băiețelul lor cel cuminte, care nu se poate mișca decît dacă se ține de fusta mamei! Parcă aude și acum risetele, strigătele, ironiile... De atunci, rușinat, trist, se tot gîndește. Poate să băieții au dreptate. El e învățat să meargă peste tot cu părinții. N-are prieteni și nici nu le-a dus lipsa, pînă acum. Acum însă, ar dori să aibă un prieten de joacă, de plimbare, să aibă cui să se destăinuiască. Se înstrăinase parcă, de părinți... Poate că și mama are dreptate cînd spune că s-a făcut rău, că a devenit egoist. Dar cu cine să vorbească el, ca să înțeleagă exact ce s-a întîmplat? Mama ia totul în glumă sau se înfurie. Tatăl nu îndrăznește să-i vorbească. Și zilele trec. La școală se simte stingher, acasă, parcă nu-și găsește locul. Dacă i-ar spune lui Tudorel? Îl jignise, e adevărat, dar Tudorel își ceruse scuze, încercase să se apropie de el...

Sandu adoarme în seara aceea frămîntat de gînduri. Părinții discută iar, dar nici unul n-ajunge să înțeleagă ce se întîmplă cu băiatul lor. Nici nu e de mirare. Așa îl crescuseră, lîngă ei, numai cu ei, peste tot, fără să-și pună întrebarea dacă mai tîrziu, cînd Sandu va crește, acest lucru nu se va resimți în comportarea lui, nu-l va îndepărta de copiii de vîrsta lui, nu-l va face să sufere și să devină singuratec. Cu atît mai mult, cu cît îi cunoșteau sensibilitatea și timiditatea. Părinții lui Sandu sînt în fața unei dileme, dar nu reușesc să găsească calea cea bună către inima băiatului, fiindcă nu pornesc de la adevăratele cauze.

Lia MANESCU

TAIOARE

1. — Un taior trei-sferturi din material în carouri din al cărui umăr format chimono, pornește mineca. Gulerul și buzunarele pe bie garnisite cu franjuri. Fusta din același material cu dublura taiorului.

2. — Acest taior, prea puțin cambrat este dintr-un material în dungi. Originalitatea o constituie jocul de linii la buzunare, gulere și revere. Fusta dreaptă, se confecționează dintr-o stofă subțire.

3. — Taior cu guler și revere mari încheiat în nasturi, strîns cu un cordon; pensele din față merg în continuare cu tăietura fustei.

4. — Un taior lejer strîns în talie prin cordon și fără guler. Fusta evazată, cu cîte o cută închisă pe părți; la ambele garnitură de tighele.

5. — Taior chimono, din material în carouri cu garnituri de bie. La guler și la mînecile trei-sferturi terminația este făcută printr-o bentiță albă. La fustă se continuă garnitura în bie de la taior.

6. — Acest taior drept cu dungile verticale are mineca trei-sferturi. Partea din față are o platcă ce se termină cu două buzunare. Fusta are două cute ascunse în față.

Desene de Vali GHIUȚĂ

GHIDUL GOSPODINEI

SFATURI COSMETICE

Multe femei lucrează azi în uzine, laboratoare, birouri, pe ogoare, îndeplinindu-și cu cinste atributiile ce le revin. Participînd activ la viața obștească, femeia trebuie să-și controleze totdeauna și ținuta, aspectul său general, îngrijindu-se să aibă o înfățișare cît mai corectă și plăcută. Astfel, trebuie să evite să poarte părul în dezordine, să aibă obrazul neîngrijit, mîinile cu unghiile murdare etc.

Femeile muncitoare care lucrează într-o atmosferă încărcată de praf sau alte substanțe vor stringe părul într-o basma, sau bonetă pentru a-l feri de îmbîcsire și pentru a preveni diferite accidente. Deoarece datorită lipsei de aer și soare prin purtarea continuă pe cap a bonetelor sau a basmalelor se poate provoca căderea părului, persoanele respective la întoarcerea de la lucru vor lăsa părul să respire în voe, îl vor peria în suvițe de preferință cu o perie cu păr de porc. Spălatul părului se va face cel mai devreme la o săptămînă, în restul săptămînii persoanele cu părul gras îl vor frecționa cu o soluție degresantă ca spre exemplu „Birkenwasser".

În ce privește tenul se va ține seama de natura lui; astfel persoanele cu tenul gras înainte de-a începe lucrul își vor aplica pe față un strat subțire de cremă Magnolia, de zi. Recomandabil este ca peste cremă să se aplice puțină pudră formîndu-se astfel un strat protector împotriva prafului și a altor impurități. Femeile cu tenul uscat îl vor unge cu o cremă grasă ca spre exemplu „Lanolina"; foarte importantă și într-un caz și în altul este curățirea obrazului după întoarcerea de la lucru cînd obrazul va fi spălat cu apă și săpun apoi șters cu puțină zeamă de lămîie și uns cu cremă de zi sau în cazul tenului uscat demachiat cu emulsia „Velur" apoi uns cu crema „Nutrin".

Expunerea la soare a unui obraz neprotejat duce la formarea ridurilor în special a celor din jurul ochilor, de aceea femeile care lucrează în aer liber nu vor neglija acest lucru. Deoarece multe munci le efectuăm cu ajutorul mîinilor care se murdăresc vom avea grijă ca după fiecare spălat pe mîini să le ungem cu o soluție de glicerină amestecată în părți egale cu zeamă de lămîie. În felul acesta le vom păstra albe și catifelate. În concluzie indiferent de munca care o depunem zi cu zi nu trebuie să uităm că îngrijirea cosmetică discretă și rațională este o datorie elementară și o necesitate imperioasă atît pentru persoana însăși cît și pentru cei din jur.

Anca BOGDAN

Meniul săptămînii

— Risoto cu sos de roșii; limbă cu măsline; fructe.
— Supă de sfeclă dreasă cu smîntînă; mîncare de dovlecei cu carne; prăjitură cu prune.
— Ciulbaș cu brînză; imambaldi; compot de pere.
— Salată orientală; gulaș cu carne de purcel; piersici.
— Ciorbă de văcuță; pîrjoale cu cartofi prăjiți; struguri.
— Ochiuri la capac cu smîntînă; ghiveci de post; ruladă cu gem.
— Cod pane (pește file) cu lămîie; mușchi la grătar cu salată de roșii; gălușți cu prune.

PRUNELE

PRĂJITURĂ CU PRUNE

Cantități: 500 g. făină, 300 g. unt, 4 linguri zahăr; 2 ouă, o jumătate pahar de smîntînă, coajă de lămîie, prune aproximativ 750 g. Facem o movilă de făină, iar în mijlocul ei punem zahărul, gălbenușurile de ou și începem să frămîntăm. După 5—6 minute adăugăm și untul. Lucrăm coca bine pînă devine omogenă. Întindem apoi o foaie groasă de 1 cm. pe care o așezăm într-o tavă. Deasupra punem jumătățile de prune cu gura în sus. Peste ele turnăm albușurile bătute spumă. Se coace la un foc potrivit. După ce se scoate din cuptor se taie în pătrate sau romburi și se pudrează cu zahăr vanilat.

PRUNE CU CREMĂ DE VANILIE

Se iau prune mari și frumoase, se spală bine, apoi se introduc într-un sirop 1—2 minute. Se scot cu o lingură de spumă și se lasă să se scurgă bine. Cînd s-au răcit se taie puțin, se scoate sîmburele și în locul lui punem un sîmbure de migdală sau caisă. Așezăm apoi prunele pe o farfurie rotundă una lîngă alta, iar deasupra lor turnăm un sos de vanilie bine îngroșat, cîteva picături de rom și se garnisește cu frișcă.

DULCEAȚĂ DE PRUNE

Se iau prune frumoase care se desfac de sîmburi și se opăresc în apă fiartă. După ce s-au răcit se curăță de pieliță și se scot sîmburii avînd grijă ca pruna să rămînă cît mai întreagă. Fructele astfel curățite se pun în apă de var ca să se întărească. Nu trebuie să stea decît cîteva minute, după care se clătesc în mai multe ape. De cu seară, punem zahărul peste prune și le lăsăm așa pînă a doua zi cînd le așezăm la fiert la un foc potrivit. La 1 kg. de zahăr punem 1 kg. de fructe curățite.

GĂLUȘTI CU PRUNE

Punem la fiert 1 kg. de cartofi care după ce i-am curățit de coajă îi dăm prin mașina de tocat. Această compoziție se amestecă cu 2 ouă, 50 g. unt, puțină sare, 2 linguri de zahăr și făină cît înghite. Frămîntăm bine coca pe care o tăiem în bucățele mici. Din fiecare bucată facem un cerc în care punem pruna. Le punem la fiert în apă clocotită. Cînd sînt gata le tăvălim prin pesmet prăjit în care am pus zahăr și scorțișoară.

PRACTIC ȘI UTIL

FUSTE DIN TESĂTURI CUPRAMA

Inițial, firele artificiale cuprama au fost folosite cu mult succes la realizarea unor pături, care au avut însușiri asemănătoare cu cele lucrate din lînă, întrecîndu-le chiar ca aspect și colorit. Tocmai aceste însușiri au inspirat pe creatori în realizarea unor țesături pentru fuste. Varietatea culorilor, finisajul îngrijit al fustelor lucrate la fabrica „Arta Modei" din Capitală au făcut ca ele să fie mult căutate de cumpărătoare. Pentru sezonul de toamnă-iarnă, fustele din cuprama sînt moderne, mai ales cu bluze și veste în combinații de culori potrivite. Croiala fustelor este dreaptă, ușor evazată. Din cauza grosimii țesăturilor nu se pretează pentru plisare.

NOI ȚESĂTURI CU FIRE DE EFECT

În ultimul timp țesătoria de mătase și cravate din Capitală a introdus în producție un număr de 11 țesături cu fire de efect. Aceste țesături produse de obicei din fire de mătase (naturală, artificială sau sintetică) capătă un aspect deosebit de atrăgător prin folosirea unor fire metalice, sau de mătase răsucite și sînt utilizate pentru confecționarea mai ales a rochiilor de ocazie. Printre noile țesături introduse în fabricație amintim țesătura „Uranie" realizată din fire metalice, „Taniușa" țesută din fire bemberg cu fire de efect metalice, „Drajna" din mătase naturală și fire metalice, și altele. Rochiile de ocazie confecționate din aceste fire sînt foarte moderne și mult solicitate.

MANTALE DE PLOAIE DIN P.V.C.

Fabrica de confecții „Bega" din Timișoara s-a specializat în realizarea mantalelor de ploaie din folii de policlorură de vinil (produse de colectivul fabricii de încălțăminte și mase plastice, — tot din Timișoara). Diversitatea coloritului acestor folii a permis crearea unor modele variate de mantale de ploaie din folii.

Merită remarcat faptul că au fost realizate pentru prima oară mantale de ploaie pentru adolescenți, în modele și colorit specific vîrstei.

S-a îmbogățit mult varietatea modelelor de mantale pentru femei. Toate au o croială modernă, care este în concordanță cu croiala paltoanelor și taioarelor, pentru a le proteja în timpul ploilor.

A. MIHAELA

CURIERUL NOSTRU

CELA — București: Înțelegem în totul starea dvs. și ne pare rău că în cadrul acestei rubrici nu putem sta mai pe larg de vorbă. Noi sîntem de acord cu dvs. numai în ceea ce privește necesitatea unei schimbări în felul actual de viață. Această schimbare nu trebuie făcută în sensul celor la care v-ați gîndit dvs. Nu credem că ați putea ajunge la rezultatele dorite. Cînd vorbim despre o schimbare noi ne gîndim la crearea unei relații care să trezească cel puțin interes în prezent și care să poată oferi o perspectivă. Ar fi multe de spus despre acestea și de aceea va trebui să găsim un alt mijloc de comunicare. Poate treceți pe la redacție sau ne scrieți unde să vă răspundem.

MITRUȚ: Dacă ați ști în primul rînd dvs. ce vreți, v-am putea răspunde și noi. Se pare, totuși, din cîte am putut reține, că ați încurcat tare rău lucrurile și acum căutați o cale onorabilă de scăpare. Sîntem convinși însă că n-o să reușiți. Va trebui să răspundeți pentru încurcăturile făcute. Motivele invocate de dvs. nu au nici un temei și nu vă pot ajuta cu nimic. Nu mai încercați astfel de lucruri. Vedeți-vă serios de treburi, fiți demn și comportați-vă așa cum trebuie. Numai astfel totul se va rezolva bine.

E. M.: Lucrurile sînt atît de clare încît nouă nu mai avem ce spune. Sînt triste pentru dvs. — v-ați dat seama și singură (din păcate prea tîrziu). Treceți acum printr-o perioadă grea. Altă soluție decît cea aleasă, nu există. Stabiliți-vă în localitatea unde aveți și serviciul și după ce vă veți mai liniști, căutați să vă refaceți viața. Sînteți tînără și cu timpul veți găsi un prieten adevărat, un bun tovarăș de viață. Aveți acum o experiență, din păcate dureroasă, dar care vă va fi de folos. Nu va trece mult și veți fi din nou bucuroasă. Preocupați-vă de munca dvs., citiți, mergeți la spectacole, în excursii cu prieteni și prietene. Faceți așa ca să depășiți cît mai ușor această perioadă grea. Este posibil, dacă veți face apel la voința și demnitatea dvs.

— Scuză-mă, iubitule, să-ți pun și cafea la lapte?...

Desen de Șt. MUNTEANU

MUNCA LOR

Munca ta copile:
Șir de strengării
Ce plăcute zile
Lîngă jucării!

Munca ta școlare:
Carte și condei
Ai aflat că are
Și un alt temei.

Stringi în pumnii harnici
Răzletitul fier,
Duci nectar în fabrici
Strașnic pionier!

Mîndrii-n salopete,
Voi elevi mai mari
Învățați cu sete
Cum să fiți strungari!

Vasile DIMA

PARDESIE

1. Din stofă uni un pardesiu la două rînduri. Pardesiul are o linie modernă, mai îngustă în direcția bustului și ușor evazată spre tiv.
2. Pardesiu sport din stofă uni, cu tighele la platcă și buzunare.
3. Pardesiu din stofă flaușată cu închizătoare asimetrică. Asimetria este accentuată și de clapa care nu prea lată.
4. Pardesiu tineresc cu mineca raglan. Are o garnitură de tighele pe lățime, ceva mai sus de talie și două clape.
5. Din stofă ecosez, un pardesiu la două rînduri, cu linia dreaptă și mineca chimono.

Desene de Raia SOLOMONICA

MEDICUL vă sfătuiește

DUPĂ TERMINAREA CUREI BALNEO-CLIMATICE

Ar fi greșit să se creadă că numai tratamentul cu ape minerale, executat în cele 2-3 săptămîni de cură, poate rezolva complet suferințele cronice care datează de ani de zile. Tratamentele hidro-minerale sînt, într-adevăr, de o mare valoare terapeutică, dar ele trebuie privite doar ca un factor ajutător în cadrul tratamentului complex care se aplică în diferitele afecțiuni. Astfel de tratamente trebuie completate după înapoierea din stațiuni, după caz, printr-un regim de viață adecvat, alimentație potrivită, tratamente fizioterapice, cură cu ape minerale îmbuteliate la domiciliu și, la nevoie, medicație corespunzătoare.

Suferinzii de reumatism, bunăoară, se vor feri de răceală, de statul în umezeală și de locurile cu igrasie. Femeile reumatice vor evita spălarea rufelor în apă rece și, la fel cele suferinde de afecțiuni ginecologice (anexite, metrite) nu vor utiliza încălțăminte decupată pe vreme ploioasă și rece. Pentru astfel de categorii de boli, dușurile și băile reci sînt interzise. Diverse tratamente de consolidare ca raze ultra-scurte, curenți diadinamici, ultrasunet, aplicații de parafină, solux, băi de lumină, ionofareză etc. sînt de mare utilitate pentru reumatici în această perioadă. Bolile ginecologice vor beneficia în plus și de irigații cu sare de Bazna, raze ultraviolete, diatermie, raze vitalux.

În bolile aparatului cardiovascular (hipertensiune arterială, coronarită și altele) se va avea grijă ca băile sau dușurile de curățenie să fie făcute numai între 35°C—36°C. Sub sau peste aceste temperaturi băile sînt contraindicate. Se va evita statul și mersul prin soare, ger și viscol. Se va suprima sau reduce tutunul la cel mult 1-2 țigări pe zi. La unele unități sanitare se vor putea efectua, la 3 luni după cura balneară în stațiuni, băi cu bule de aer sau de acid carbonic. Masajele sînt de asemenea indicate. Respectarea orelor de somn și odihnă sînt de foarte mare importanță pentru această categorie de bolnavi.

Suferinzii de afecțiuni ale tubului digestiv (gastrite, boală ulceroasă, colite) sau ale glandelor digestive anexe (hepatite, colecistite, litiază biliară) ca și diabeticii, gutoșii sau cei care prezintă boli profesionale, vor acorda o deosebită atenție regimului alimentar dietetic, așa cum au procedat în stațiuni, în timpul curei interne cu ape minerale. După 3-4 luni de la revenirea din stațiunile de cură se va putea repeta la domiciliu cura hidrominerală, utilizîndu-se apele minerale îmbuteliate din stațiunea respectivă sau altele similare, recomandate de medic.

Aceleași recomandări sînt indicate și în boli ale aparatului uro-excretor, ca de exemplu în litiazele renale, pielite, cistite. Bolnavii cu astfel de afecțiuni vor trebui să se ferească de frig, umezeală, oboseală, dușuri reci și excese de orice natură.

Anemicii și debilitații, precum și suferinzii de astenie nervoasă se vor simți bine dacă în continuarea curei din stațiunile de odihnă sau tratament vor utiliza unele proceduri de hidroterapie, printre care dușurile scoțiene, masajele sub duș, dușurile subacvatice, băile cu bule de aer, cultura fizică medicală.

Mulți suferinzi de boli ale căilor respiratorii (bronșite, traheite, laringite, rinofaringite) precum și cei cu inflamații ale sinusurilor, vor beneficia de tratament prin aerosoli, care se poate realiza în multe policlinici.

În afară de aceste recomandări și de altele speciale pe care medicul le indică pentru fiecare caz în parte, este bine de știut că tratamentul de consolidare se împacă foarte bine cu procesul de producție și că nici una din aceste două componente nu se stingheresc între ele, oricare ar fi anotimpul, ele putîndu-se desfășura concomitent.

Dr. I. LEONESCU

INTERESANT ȘI UTIL DE ȘTIUT

● *CARIILE DENTARE la copii mici pot fi prevenite dacă se administrează femeilor, în timpul sarcinilor, produse care conțin fluor.*

● *Învelișul boabelor de ovăz conține o substanță care are proprietatea de a favoriza menținerea integrității smaltului dentar. Ca atare, consumarea produselor din boabe de ovăz nedecorticate contribuie la prevenirea cariilor dentare.*

● *ACCESELE de tahicardie paroxistică (palpitații și puls foarte rapid), cînd nu cedează la tratamentele obișnuite, pot fi deseori calmate în cîteva secunde dacă se aplică în jurul gîtului o pungă de cauciuc în formă de colier, în care s-a pus apă rece la 5° C. În lipsa unei asemenea pungi, se poate utiliza și un prosop muiat bine în apă foarte rece.*

● *CERCETĂRI recente au găsit o nouă utilizare produsului Cortizon. Prin instilații cu hidrocortizon în interiorul trompelor uterine se obține de foarte multe ori desfundarea acestora și ca urmare rezultate interesante în tratamentul sterilității feminine.*

● *PRINTR-O tratare chimică specială a pînzei de bumbac s-a realizat un tifon antihemoragic, cu utilizare practică în hemofilie. Tifonul antihemoragic în contact cu sîngele, formează un cheag artificial care oprește hemoragia.*

● *BAZAT pe principiul că liliecii pot zbura în întuneric datorită emisiunilor de sunete reflectate de obiecte, s-a inventat un aparat denumit „Semnalul Șondor" care permite nevăzătorilor să simtă apropierea obstacolelor cînd acestea se găsesc la circa 6 metri de dînșii. Aparatul este cu tranzistori cu baterie sau acumulatori și este de mărimea unui aparat fotografic portativ.*

● *ÎN INCONTINENȚA de urină, afecțiune care este de multe ori atît de rebelă la tratament, dacă nu sînt indicații de ordin chirurgical, se obțin în ultimul timp rezultate satisfăcătoare prin administrarea de vitamină E în doză de 100 miligrame pe zi, timp de 10-15 zile.*

NOUTĂȚI MEDICALE

GEMENII POT FI PREVĂZUȚI

La a 3-a conferință internațională de electronică medicală s-a demonstrat posibilitatea înregistrării electrocardiogramei la făt, prin aplicarea electrozilor pe diferite regiuni ale abdomenului la femeile gravide. Datorită acestui procedeu, se pot descoperi eventualele boli congenitale de inimă ale fătului cu mult timp înainte de naștere și se poate prevede dacă gravida va naște copii gemeni.

RADIO-PILULE

Pentru precizarea anumitor stări morbide ale stomacului și intestinelor, s-au construit radio-pilule care sînt înghițite de către bolnavi. Radiopilulele reprezintă radio-transmițători în miniatură, în lungime de 16 mm. și 8 mm. diametru și sînt foarte ușor de înghițit.

GREFE DIN PIELE SINTETICĂ

Experimentări recente au demonstrat posibilitatea înlocuirii grefelor de piele umană în arsurile de gradul 3, prin grefe de piele sintetică de polivinil și poliuretan.

CÎT TREBUIE SĂ DORMIM?

După unii cercetători, 6 ore de somn în timpul nopții sînt suficiente pentru un adult sănătos, iar somnul de după amiază nu necesită pentru un astfel de individ mai mult de 10 minute. Creșterea duratei de somn peste aceste cifre nu numai că nu este necesară, dar poate duce la acumularea de grăsimi în organism și, ca atare, poate constitui o cauză determinantă a viitoarelor accidente cardiace.

USTUROIUL ȘI DIABETUL

Cercetătorul indian Brahmahacri a demonstrat că 76 la sută din diabetici care utilizează usturoiul, obțin scăderea zahărului din sînge.

OPERAȚII SUB STARE DE HIPNOZĂ

La maternitatea Sabbatsberg din Suedia, atît nașterile obișnuite, cît și operațiile cezariene, se efectuează în stare de hipnoză.

LĂMPI DE ILUMINAT CU ACȚIUNE BACTERICIDĂ

La Leningrad s-au construit lămpi portative cu acțiune bactericidă. Aceste lămpi, care luminează cu vapori de mercur, pot fi folosite la iluminarea încăperilor, avînd în acelaș timp și proprietatea de a distruge microbii din camera respectivă.

APARAT ELECTRONIC PENTRU ACUPUNCTURĂ

La Institutul de biofizică din Moscova s-a construit un aparat electronic cu care se pot stabili precis punctele în care sînt indicate aplicarea tratamentului prin acupunctură, în raport cu diferitele stări de boală. Ținînd seama că în tratamentul prin acupunctură sînt stabilite cîteva sute de puncte pentru efectuarea înțepăturilor, ne putem imagina ingeniozitatea construcției acestui aparat.

FIBRE BACTERIOFAGE

Cercetătorii sovietici din Leningrad au avut recent o nouă descoperire: fibrele bacteriofage. Aceste fibre au fost obținute prin tratarea unor fire cu anumite substanțe chimice. Fibrele bacteriofage nu numai că nu permit microbilor și virusurilor care se depun pe ele să se înmulțească, dar chiar îi și distrug de la o oarecare distanță. Țesăturile din fibre bacteriofage vor fi utilizate în viitor la fabricarea firelor pentru sudura plăgilor operatorii, a tifoanelor, fețelor, leucoplastului și a materialului de protecție pentru personalul medico-sanitar.

POȘTA MEDICULUI

Tov. *A. CIOFU* din *București* ne-a rugat să-i răspundem mai amănuntit la întrebarea ce este colesterina, importanța ei pentru organism, consecințele creșterii ei precum și unele lucruri în legătură cu tratamentul. Îi satisfacem dorința.

Este vorba de un produs chimic, care circulă, liber sau legat de alte substanțe, în sînge. În mod normal se găsește în jurul a 1,80 gr. colesterină pe 1 litru de sînge. Colesterina are un rol de bază în metabolismul grăsimilor. Ea provine atît din grăsimile animale, cît și din cele vegetale. Dar dacă am înceta să ne hrănim cu grăsimi, colesterina tot se găsește în sînge, deoarece organismul nostru (ficatul) este capabil să o sintetizeze pornind de la alte elemente. Colesterina se elimină prin bilă. De altfel, bila (fierea) este constituită în primul rînd din colesterină. Ea intră în același timp în compoziția vitaminei D a hormonilor sexuali (foliculina, testoseron) și a celor suprarenali, de mare importanță pentru organism.

Cantitatea de colesterină în sînge normal se menține constantă. Dacă cantitatea aceasta crește, colesterina se depozitează pe artere. Se consideră o ușoară creștere pînă la 2,2 gr. la litru și o creștere importantă de la 3 gr. la litru. Efectele unei asemenea creșteri se fac simțite imediat. Dar între timp se instalează ateroamele arteriale, hipertensiunea, coronaritele, tulburări în circulația membrelor inferioare, ale rinichilor, ochilor și chiar ale creierului.

De aceea trebuie făcut totul pentru a se menține colesterina în limite normale. Medicamentele au valoare, dar ele cad în sarcina medicului care le recomandă pe baza examenului clinic al bolnavului. Este însă mai important regimul. Trebuie suprimate grăsimile animale, brînzeturile grase, gălbenușurile de ou, sosurile grase. Grăsimile vegetale pot fi consumate în cantități moderate. Un control sever și îndelungat, cu respectarea unui asemenea regim, poate menține colesterina în limite apropiate de cele normale.

Dr. E. A.

GH. CHIRIAC

SEZONUL PLOILOR...

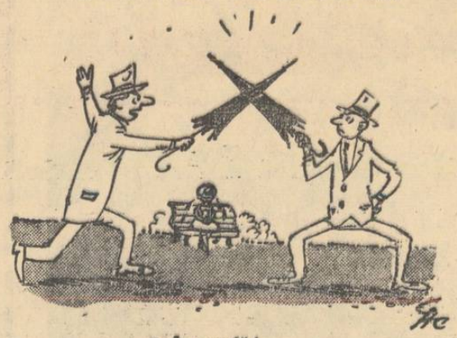

— În gardă!

LA MECI

Între două nu te plouă?!...

Nostalgicul

E. ARNO

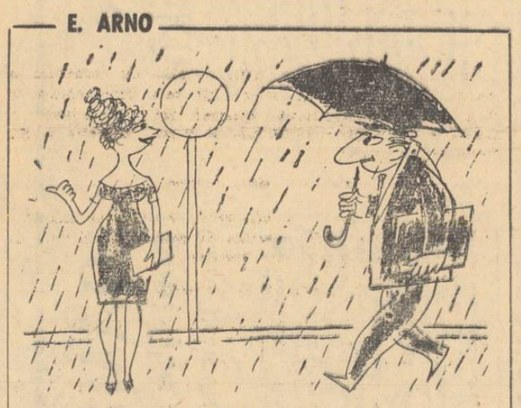

Fără cuvinte

M. ASLAN

— *Ești tare prins, Popescule?...*

— *Bine, frate, numai o știucă?...*

FRED GHENĂDESCU

— *Ne scrie fratele tău, doctorul...*

— *Și ce spune?*

— *Încă nu știu. Duc scrisoarea la farmacie să mi-o descifreze!...*

— *Vai cum gonești! Ai avut vreodată un accident?*

— *Niciodată. E pentru prima oară că conduc o motocicletă!*

I. PALL

BIROCRATUL: — Pe ăsta mare îl vreau!...

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui cheflîu

Că sughiță și suspină
Și picioarele nu-l țin,
Dinsul n-are nici o vină,
Cred că are numai... vin.

Burlacul la concert

El de căsnicie,
Nici nu vrea să știe
Și e scos din fire
Cînd aude... mi-re.

Unele magazine alimentare nu dau pungi

Nu-i nimic. Tu ia întîi
Alimente să-ți ajungă
Și în plus, ceva lămîi,
Spre a-ți face gura... pungă.

Unui fotbalist-vedetă

Nu marchează și susțin
Fără nici un fel de-ocol:
Cînd de el e-atît de plin,
Greu e să marcheze... gol

Despre anumite telefoane publice

E-un canon,
Sînt telefoane
Ce n-au ton
Și-n schimb au... toane.

David B. FLORIAN

POȘTA REDACȚIEI

CITITORII DESPRE „MAGAZIN"

ȘT. ȘT. — Tg. Cărbunești ne scrie pe îndelete, analizînd — de cele mai multe ori cu atenție și bun spirit de discernămînt — paginile revistei noastre. D-sa are o seamă de observații critice, de care vom ține seama, ca de pildă apariția prea rară a rubricii de epigrame. Corespondentul nostru nu este însă consecvent atunci cînd, pe de o parte critică neapariția, număr cu număr, a unor rubrici cum sînt ghidul gospodinei, sfaturile cosmetice s.a. (care, în treacăt fie spus, apar cu regularitate) cu alte cuvinte se arată pentru păstrarea unor cadre fixe în coloanele revistei, iar pe de altă parte cere, în concluzie, schimbarea cît mai repetată a conținutului și aspectului „Magazinului", pentru a nu cădea în șablonizare.

MICU STEINBERG — Vaslui: Ne cereți să publicăm din nou ghidul balneo-climatic, apărut acum doi ani în coloanele noastre. Credem că mai simplă și mai practică, atît pentru noi, cît și pentru dv., este consultarea colecției noastre.

MIHAI HARABAGIU — Tecuci: Mulțumim pentru bunele aprecieri, dar mai ales pentru observațiile critice, pe care le-am reținut îndeosebi. În ce privește epigramele, ideile, bune, sînt expuse într-o formă care le fac nepublicabile.

I. CHIȚULESCU — Uricani colecționează revista, dar îi place să colecționeze separat și povestirile apărute la rubrica „Mica bibliotecă Magazin", romanul ilustrat, articolele apărute la rubrica medicală și altele. Are însă greutăți din pricina formatului revistei și ne sugerează să schimbăm acest format și anume, la jumătatea celui actual. Tovarășului I. Chițulescu și altor cititori care ne-au scris în același sens, trebuie să le arătăm că formatul revistei noastre corespunde unor factori tehnici de care dispune presa noastră de mare tiraj, tipărită la mașinile rotative rapide, corespunde și unor tradiții de formă ale presei românești și de peste hotare. Reviste de alt format se tipăresc de altfel la noi, dar ele au alte caracteristici și alte profiluri. Or varietatea unei prese naționale este caracterizată, între altele, și de diversitatea formelor ei de prezentare.

ICA — Sighișoara: Vom ține seama de sugestiile dv. privind alcătuirea paginii de sfaturi practice, modă, gospodărie, cosmetică.

PAULA IANCU: Dv. ne cereți: 1. Să apară regulat, pe prima pagină, portretul unui actor sau al unei actrițe; 2. Mai multe știri și ecouri cinematografice, însoțite de fotografii; 3. Să publicăm modele de costume de baie; 4. La rubrica „Pe micul ecran" să apară fotografii de soliști și ansambluri care pot fi văzute la televiziune. Iată și răspunsurile noastre: 1. Au apărut și vor mai apare, atunci cînd un actor sau o actriță se relevă în mod deosebit; 2-3. Ați fost satisfăcută în ultimul timp, încă înainte de apariția acestor rînduri; 4. De acord.

ALEXANDRU PORUMBESCU — Baia Mare: Sînteți un cititor vechi și credincios al revistei noastre și ne atrageți atenția că ați dori să nu precupețim eforturile pentru a o face tot mai interesantă, mai variată, mai actuală. Considerînd critica dv. ca foarte justă, vă asigurăm că ne vom strădui în sensul celor dorite de dv.

J. SCĂRLĂTESCU — București ne întreabă dacă romanul foileton „Misiunea lui John O'Lea" va apare și în volum într-o editură din R.P.R. Răspundem: da, și anume la Editura Tineretului, la începutul anului viitor.

G. DAVID — Sighișoara: Vom mai publica jocuri distractive, dar în alte forme.

GH. DINU — București: Vă mulțumim pentru rîndurile dv. care constituie pentru noi, în primul rînd, un îndemn.

REBUS

ANTARCTIDA

ORIZONTAL: 1) Navigator rus, care împreună cu Bellingshausen a descoperit cel de-al șaselea continent, Antarctida, în expediția rusă din anii 1819—1821 — Spărgător de gheață sovietic 2) Aviator polar sovietic care, împreună cu Viktor Perov, pilotul avionului sovietic „LI-2" nr. 495, a salvat în anul 1958 patru exploratori belgieni rătăciți în Antarctica — Mantaua veșnic albă a continentului de gheață 3) Al Antarctidei este de 14.2 milioane kilometri pătrați — Altă denumire a fluviului siberian care a dat numele motonavei „Obi" — Remorcă 4) Vast — Prefix 5) A vui — Munte de gheață plutitor, pericol permanent pentru navigația în Antarctica 6) Orașul... din Urali — Arată direcția — Antarctida este situată la cel sudic — Atmosferă 7) Locuri pentru acostarea vaselor — Erou al Uniunii Sovietice, conducătorul primei expediții sovietice în Antarctica — Un soare... apus pentru totdeauna 8) Riu în U.R.S.S. — Amintire 9) Mormane de zăpadă — Fără dara 10) A înainta cu greu prin zăpadă (fig.) — În atmosferă! — Patru... din litere 11) Dumnealor — Simpaticii locuitori înaripați ai Antarctidei 12) Program pe ore — Petrecerea iernii, partea cea mai grea a unei expediții antarctice 13) Cel de mare este o specie de focă din Antarctica, foarte căutată pentru blana ei — Vasul sovietic „Slava", special echipat pentru vînătoarea de balene în Antarctica.

VERTICAL: 1) Determină, în grade, granițele continentului sudic (pl.) — Marcă de avion sovietic 2) În afară! — Puternicele vînturi care suflă în Antarctida 3) Telegrafistul avionului polar „LI-2" 495 — Mocirlos 4) Balene, foci, morse, pinguini, albatroși, pescărușul, adică viețuitoarele Antarcticei, într-un cuvînt — Aer, văzduh 5) Expeditionar și polar, în poezie — A rămîne pe loc — În cabană! 6) Ene! — Sfîrșit de iarnă! — A urca — Riu în U.R.S.S., afluent al lui Oka 7) Autorul cărții „Cum au descoperit rușii Antarctida" — 24 de ore 8) În zbor! — Afluent al Tisei — Interjecție 9) În sanie! — Astupă fereastra și o protejează de viscol — Localitate în Franța 10) Ceea ce a devenit vasul suedez „Antarctica", prins de banchize, în 1907 (pl.) — Bat necontenit în Antarctida 11) A avea ceva drept cauză — De două ori în recunoaștere! — Riu în Africa 12) Poezie lirică — Frig cumplit — Care se află la începutul dezvoltării 13) „Vostok" și „Mirnîi" cu care Bellinghshausen și Lazarev au descoperit Antarctida — Savant român care a luat parte, în anul 1897, la expediția lui Roald Amundsen, cu vasul „Belgica" în Antarctica.

D. BARTOLOMEU

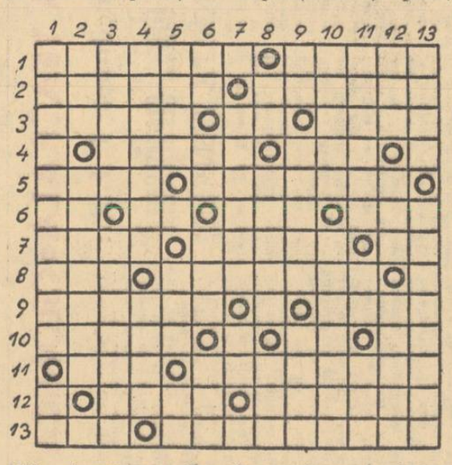

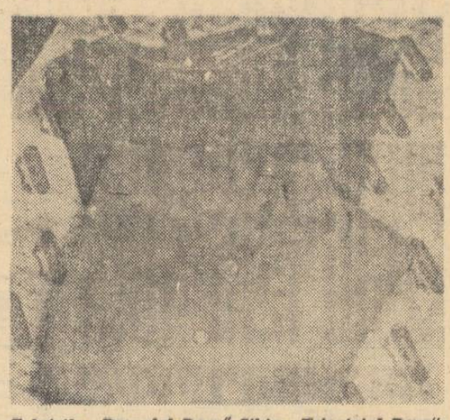

Fabricile „Drapelul Roșu" Sibiu, „Tricotajul Roșu" Arad și fabricile de tricotaje din Timișoara și Cluj au pus în vînzare noi modele de tricotaje — confecții în culori variate.

DE TOATE

IMPOZABIL LA VÎRSTA DE PATRU LUNI

Tor Eudrerud, locuitor din Oslo, a primit buletinul său de impozit în care se arată că el va trebui să plătească 1.000 de coroane pe an, fiind inclus în categoria a III-a, ceea ce subînțelege faptul că el este căsătorit și are doi copii. Totul ar fi normal, bineînțeles, cu condiția ca Tor Eudrerud să aibă altă vîrstă decît aceea pe care o are în realitate — patru luni.

Părinților, care s-au plîns autorităților fiscale, li s-a răspuns că această neobișnuită confuzie se datorește unei erori a mașinii de calculat.

UN MARTOR DE PE VREMEA LUI NAPOLEON

Recent, în fața unui tribunal indian, a compărut ca martor țăranul Seikh Najib, din Fatepur, regiunea Bengalului occidental. La întrebarea președintelui, acesta a răspuns cu seninătate că este născut în anul... 1804. Martorul are deci vîrsta de 158 ani și a fost autorizat să depună mărturie.

SABIE DE 3500 ANI VECHIME

Elevul ucrainean Konstantin Onufreiciuc a găsit pe cîmpul unui colhoz din districtul Cernovți o sabie de bronz, unică în felul ei. Sabia a fost lucrată în urmă cu 3500 ani, în epoca cînd fierul era încă necunoscut și săbiile de bronz constituiau apanajul conducătorilor de triburi și al conducătorilor de luptă.

NAVIGAȚIE PE O PERNĂ... CU AER

Pe apele sovietice, își va face în curînd apariția un nou vapor, de a construcție cu totul originală. Acesta va fi în același timp vapor, automobil și avion.

Călătorii se vor îmbarca pe... uscat. Motoarele vor începe să vîjîie, elicele vor permite acestui vas extraordinar să-și ia zborul. La ce altitudine? Nu mai mult de 10 cm., pentru ca apoi să intre în mare și să lunece deasupra apei, cu o viteză de 70 km. pe oră.

Noul vas va putea să servească liniile de turism pe apele de adîncime mică, să străbată mari întinderi de apă, să zboare peste mlaștini, să lunece deasupra cîmpurilor și a livezilor, de-a lungul drumurilor de țară. El va putea străbate locurile unde celelalte mijloace de transport se descurcă cu mari dificultăți.

„Punctul de sprijin" al acestui vapor, aflat în construcție la Leningrad, va fi o pernă... cu aer, creată de două motoare puternice de avion care mișcă aripi de ventilator. Sarcina lor constă în comprimarea aerului sub mașină, formînd astfel un strat purtător supiu. Pupa va dispune de o elice de propulsie asemănătoare celei de avion.

În viitor, mașinile de acest tip vor putea fi dotate cu un reactor, care va contribui la mărirea simțitoare a vitezei lor. Producția în serie va începe primăvara viitoare iar într-un viitor apropiat, își vor face apariția două vase mari de acest gen, care vor servi liniile internaționale.

DIN LUMEA LARGĂ

Pentru băutorii de bere

Nu s-ar putea spune că această „instalație semiautomată" de a bea bere este „oul lui Columb". Născocitorul ei, un locuitor al orașului Copenhaga, afirmă sus și tare că, cu asemenea înlesnire, berea ar prii și mai mult.

Cel mai mare urs din lume

Cel mai mare urs din lume a fost prezentat, îmbălsămat, la o expoziție internațională din Seattle (S.U.A.). El are înălțimea de 3 m. și 45 cm. și a fost răpus în Alaska de către un vînător, anul trecut. În fotografie îl vedem pe micul echimos Horița, păzind uriașa fiară moartă.

Broasca uriașă

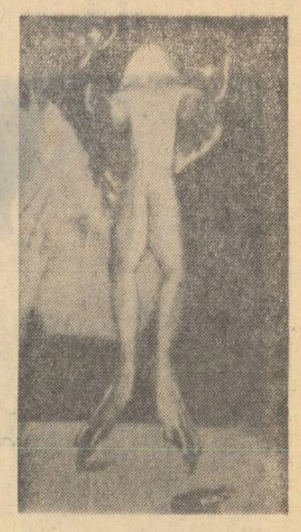

Această broască a acvariului din Düsseldorf, în R.F.G., măsoară abia 50 cm. în lungime, dar e încă tînără și va crește pînă la un metru. Ea aparține unei specii de broaște, cele mai mari din lume, „Rhana-Goliat", din Camerun. Lîngă această tînără broască-gigant, vedem o simplă broscuță ca cele de pe meleagurile noastre.

SAHSah SAH

PARTIDA CIRCUIT

1. e2—e4 (Nicolau), e7—e5 (Seimeanu).

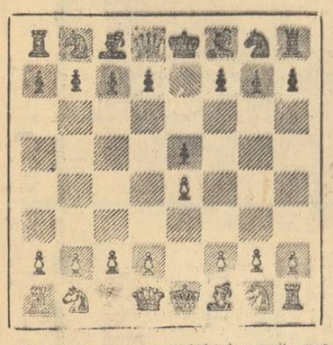

Continuarea partidei de mai sus am solicitat-o maestrului internațional dr. **Octav Troianescu**, de mai multe ori campion al țării noastre. Dr. Troianescu a făcut mutarea

2. Cg1—f3

și a însoțit mutarea cu următorul comentariu:

„Este o continuare firească, obișnuită. O mutare prin care albul atacă pionul e5, dezvoltă o piesă ușoară și pregătește, eventual, rocada mică. Prin această mutare albul poate intra în diverse variante ale unor deschideri ca „spaniola" (2... Cg8—f6 3. Nf1—b5), „italiana" (1... Cg8—f6, 2. Nf1—c4, Nf8—c5) sau „scoțiana" (1 ...Cb8—c6, 2. d2—d4). Continuarea 2. Cg1—f3 este o mutare mai sigură decît agresivul dar riscantul „gambit al regelui" în care se intră după 2. f2—f4".

REZULTATE DIN „CUPA MAGAZIN"

SEMIFINALELE EDIȚIEI A II-a

GRUPA B. — M. Candin (Buc.) a cîștigat la R. Neștianu (Medgidia), Adriana Ivan (Buc.), C. Beștea (Blidari). M. Dabija (Cîmpina) și Ilie Ioan (Brașov); C. Beștea — R. Neștianu 0—1. Mihai Candin s-a clasat pe primul loc în grupă cu 8 din 8 posibile.

GRUPA C. — I. Goga (Mediaș) cîștigă la Kugel Sigismund (Brad), Popa Dumitru (Arad) și Gh. Buzilă (Dumbrăveni) și pierd la Corneliu Marinescu (Buc.) și Dan Nițescu (Tulcea).

SFERTURILE DE FINALĂ ALE EDIȚIEI A III-A

GRUPA E. — Gh. Nilă (Stefești) — N. Georgescu (Ploiești) 0—1, C. Perieteanu (Rm. Sărat) — Nila 1—0, N. Georgescu — S. Trandaf (Berca) 1—0, N. Georgescu — I. Bănică (Buzău) 1—0, Gh. Stan (Valea Voievozilor) — Georgescu 0—1, Perieteanu — Trandaf 1—0, M. Ionescu (Ploiești) — Perieteanu 0—1, Bănică — Perieteanu 0—1, Trandaf — Nichitele Pamfil (Sărulești) 0—1, Nila — Nichitele 0—1, Nilă — Stan 0—1, I. Straff (Ploiești) — Nilă 1—0, Perieteanu — Stan 0—1, Nichitele — Bănică 1—0, Trandaf — Stan 0—1, Stan — Ionescu 1—0, Stan — Nichitele 1—0, Bănică — Stan 0—1, Straff — Trandaf 1—0. Ionescu — Straff 0—1 și Straff — Bănică 1—0.

839 MUTĂRI

Revista „SCHACH" din R. D. Germană publică, sub semnătura lui Herbert R. Grätz, un interesant comentariu statistic privitor la campionatele mondiale de șah. Citățm cîteva din statisticile întocmite de autor:

● În cele șapte meciuri pentru campionatul lumii care au avut loc din 1948 pînă în prezent s-au jucat 135 partide — din care 68 au fost cîștigate și 67 remize. Botvinic, care a jucat toate cele 135 partide a obținut un punctaj de 50 la sută.

● La cele cinci turnee ale candidaților care s-au disputat, pînă acum au participat, în total, 26 de jucători. Paul Keres a luat parte la toate turneele, obținînd 71 puncte din 119 partide. Smislov și Petrosian au luat parte la patru turnee, Bronstein, Szabo și Geller la trei, Tal, Fisher, Boleslavski, Gligorici, Najdorf, Filip, Stalberg, Kotov, Benkö la 2 etc.

Într-un alt articol din revistă s-a făcut socoteala că lui Petrosian i-au trebuit 839 mutări, efectuate în 48 de ore și 40 minute de gîndire, pentru a ajunge să candideze la titlul lui Botvinic. În același turneu Fisher a folosit 63 ore și 50 minute pentru a face 1197 mutări.

PROBLEME INEDITE

GARAI TOMA
(Oradea)

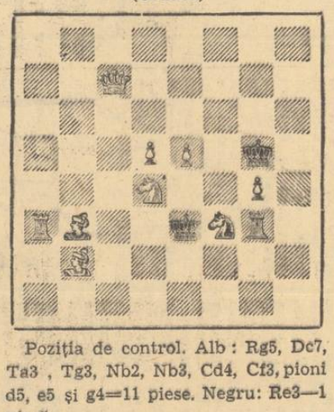

Poziția de control. Alb: Rg5, Dc7, Ta3, Tg3, Nb2, Nb3, Cd4, Cf3, pioni d5, e5 și g4=11 piese. Negru: Re3—1 piesă.

Albul dă mat în 2 mutări.

PESCARUL SPORTIV

MULINETA

Întrebuințată în pescuitul static, cu năluci sau cu musca artificială, mulineta reprezintă pentru pescarul sportiv cea mai modernă ustensilă adaptată undiței.

Dictată de necesități practice utilizarea mulinetei reușește să rezolve o seamă de probleme legate de dimensiunea vergii, rezistența firului, configurația maiurilor, adîncimea apei etc. Fără să insistăm asupra siguranței pe care mulineta o dă pescarului în activitatea sa, amintim totuși că rezultatele obținute în lupta cu peștele, adică în lupta unde se cere foarte multă îndemînare, sînt incomparabil mai bune atunci cînd lucrăm cu mulineta, decît rezultatele obținute atunci cînd întrebuințăm numai o simplă vargă. Motivul este lesne de înțeles: avînd posibilitatea să cedăm și să recuperăm succesiv firul de nylon peștele va obosi mult mai repede și va putea fi adus la suprafață cu mai multă ușurință.

Mulineta, indiferent de pescuitul la care o vom întrebuința va trebui să corespundă următoarelor condiții:

— să se manevreze cu ușurință fără a produce zgomote
— să nu deterioreze sfoara
— să se poată fixa pe vargă
— să aibă o frînă bună
— să fie sensibilă
— să poată fi manevrată cu ambele mîini

De regulă se întrebuințează mulinetele simple, rotative, reduse ca volum și greutate la pescuitul static din bălți și rîuri și mulinetele cu tambur fix la pescuitul cu năluci, atunci cînd tragem la exemplare mari.

În lipsa unei mulinete confecționate după toate regulile artei pescarii, mai ales cei începători, își confecționează un dispozitiv simplu ce se poate atașa vergii și pe care se înfășoară surplusul de sfoară. Acest dispozitiv care nu depășește lungimea de 20 cm și cu ajutorul căruia cedăm și recuperăm sfoara, poartă denumirea de mulinetă improvizată. Inconvenientul pe care-l prezintă improvizația, constă în faptul că se defectează ușor, putînd încurca destul de des sfoara.

Apariția mulinetelor automate a dat posibilitatea recuperării sforii într-un interval de timp scurt, căci înfășurarea firului se face prin intermediul unui arc care acționează tamburul, declanșarea făcîndu-se prin apăsarea cu degetul mic pe o clapă.

Pentru o mai bună întreținere a mulinetei, se recomandă ca din timp în timp să fie supusă unei revizii generale. În timpul reviziei, mulineta va fi ștearsă de praf și nisip și unsă cu un ulei care să nu atace metalul.

M. R.

Cine se încumetă s-o fumeze?

O atracțiune a muzeului german al tutunului din Bünde, R.F.G., este această țigară, cea mai mare din lume. Are lungimea de 1,70 m., diametrul de 68 cm. și cîntărește 9,5 kg. Ea urmează să intre „în reparație", întrucît o serie de foi de tutun, care intră în compoziția ei, s-au uscat și fărîmițat. În fotografie vedem doi lucrători ai muzeului, transportînd uriașa țigară. Dar, în definitiv, la ce slujește o țigară pe care n-o fumezi?

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Moment din spectacolul festiv prezentat la Lille de ansamblul folcloristic studențesc romîn

Folclorul nostru cucerește!

Însemnări după festivalul cultural internațional studențesc de la Lille

Însemnări fugare, lapidare, făcute între două spectacole, pe itinerariul parcurs de ansamblul folcloric studențesc romîn, care a participat la cel de al X-lea festival internațional cultural al studenților desfășurat la Lille (Franța) sub egida „U.N.E.F.". Din aceste însemnări ale lui Petre Săbădeanu, unul din soliștii ansamblului, am desprins acum, la reîntoarcerea în țară, emoțiile debutului la festival, satisfacția succeselor, căldura întîlnirilor prietenești prilejuite de festival, care a consacrat, ca în atîtea alte locuri în decursul anilor, creația noastră populară.

...**Paris.** Surpriză plăcută la sosire : pe aeroport sîntem întîmpinați de o delegație din partea forului organizator. Și din avion, în autobuz : turul Parisului va fi primul contact cu străvechea și frumoasa capitală a Franței.

Sîntem în tren, spre Lille. Din ritmul sacadat al roților, caut să improvizez un acompaniament sul-generis pentru bucățile ce le voi interpreta ...Degeaba, emoțiile debutului se apropie cu fiecare metru parcurs. La festival participă 25 de formații artistice studențești și desigur sute și sute de spectatori.

...**Lille.** Sîntem în orașul festivalului, în marea sală a expozîției unde are loc deschiderea festivă. Sala este arhiplină (aproape 3000 de spectatori). Spectacolul a început și în curînd este rîndul nostru. Organizatorii ne-au pus la dispoziție 35 de minute...

Am fost nevoiți să depășim timpul afectat : spectatorii ne-au rechemat de mai multe ori și spectacolul a durat peste o oră. Primul contact cu publicul este măgulitor pentru noi. Dar festivalul este abia la început !

...**Sîntem** în plină serie de spectacole la Lille : în mijlocul muncitorilor metalurgiști de la uzina „Fives", la Sala Sporturilor și sala de festivități a Universității.

...Spectacolul nostru național a luat sfîrșit : programul pentru o oră și jumătate, a durat cu o oră mai mult. Orchestra, condusă de Cicerone Limberea și grupul de dansatori s-au întrecut pe ei. Dansatorii au entuziasmat publicul cu „Călușarii", „Brîul" și „Bărbuncul", iar cu „Hora staccato" și apoi cu „Ciocîrlia" orchestra a stîrnit aplauzele publicului în picioare.

...**Palatul Rameau** : spectacol de gală organizat cu cele mai bune echipe. Acum, în urma marelui nostru succes, mă străduiesc să-mi păstrez obiectivitatea. Înainte de a lăsa locul aprecierilor presei locale, am să notez un singur amănunt : spectacolul început la ora 15 s-a prelungit pînă după miezul nopții. Totuși, spectatorii știind că ansamblul nostru va încheia spectacolul, au așteptat cu toții pînă la unul. Și în sală erau 3000 de spectatori ! Iar în loc de o oră, spectacolul a durat aproape două.

Iată ce a scris a doua zi în titlu, ziarul „Nord-Matin" : „**Duminică la Palatul Rameau, apoteoza festivalului : 3000 de spectatori au consacrat renumele romînilor**".

...**Dunquerque**, sala de festivități a sindicatului docherilor e arhiplină. După un bis am interpretat „Cîntec ciobănesc cu strigături" și apoi cîntecul francezesc „Chevalier de la table ronde". În timp ce răspundeam aplauzelor, un muncitor s-a urcat pe scenă și mi-a oferit o ploscă, ornată cu motive populare, plină cu vin. Entuziasmul a cuprins sala și cu toții am cîntat din nou. A fost un spectacol de neuitat, în mijlocul muncitorilor portuari.

...**Spectacole** : Lille, Arras, Lens, Dunquerque, Paris, Nanterre. Întîlniri, discuții prietenești și schimburi de experiență, amiciții. La festivalul ce a reunit studenți de pe toate meridianele, ansamblul nostru a adus mesajul de pace și prietenie al tineretului nostru, mîndru că trăiește într-o țară socialistă, care-i oferă toate condițiile optime de muncă și învățătură.

P. SLĂVESCU

LUMINILE RAMPEI

● MICII spectatori și-au dat din nou întîlnire în sala din str. Dobrogeanu Gherea a Teatrului pentru tineret și copii, care și-a deschis noua stagiune cu spectacolul „Salut voios", de Eduard Jurist și Ion Mustață.

● CUNOSCUTA actriță sovietică Iulia Borisova va interpreta, în patru spectacole ale Teatrului dramatic de Stat din Belgrad, rolul principal din piesa „**Poveste din Irkutsk**" de A. Arbuzov.

Pe scena aceluiași teatru, regizorul Ruben Simonov, conducător artistic al Teatrului „Vahtangov" din Moscova, va monta, la începutul anului viitor, piesa „**Omul cu arma**", de N. Pogodin.

PREMIERA SĂPTĂMÎNII

„FOTBAL"

La Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra"

„Fotbal" pe scena unui teatru ? Ciudat, nu-i așa ? Pentru a risipi orice nedumeriri, vom începe prin a vă spune că, deși titlul ar părea s-o sugereze, în noua premieră a Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" nu-i vorba despre sportul care cunoaște atîția pasionați și care dă totuși atîtea dureri de cap spectatorilor prezenți, duminică de duminică, în tribunele stadioaneior.

Autorii lucrării, francezii Pol Quentin și Georges Bellak, și-au intitulat piesa „Fotbal", deoarece pretextul care declanșează conflictul îl constituie faptul că Bob Melville, student la un colegiu din S.U.A. a „îndrăznit" să îmbrace tricoul de „base-ball" (fotbal american) al unui coleg, deși el nu face parte din echipa colegiului. Am spus pretextul. De fapt, alte cauze mai profunde, cu evidente implicații politico-sociale, provoacă scandalul care va duce la uciderea lui Bob de către cîțiva colegi ai săi, afițați de băutură și dezlănțuiți ca niște brute.

Nu vom insista asupra subiectului, a cărui desfășurare cuprinde momente de suspensie și ciocniri de ascuțită tensiune dramatică. E de-ajuns să precizăm că în centrul acțiunii e pus procesul de conștiință al unuia din studenți, Stanley Carr, care a fost martor la crimă și îl cunoaște pe ucigași, dar oscilează între datoria de a-i da în vileag și teama că va cădea, la rîndul său, victimă a huliganilor care-i pretind să nu spună nimic. După cum mărturisesc cei doi autori, ideea piesei le-a fost furnizată de o întîmplare reală, petrecută recent în S.U.A., întîmplare semnificativă pentru atmosfera de dezorientare, violență și opacitate intelectuală care domnește în universitățile americane, stimulată de propaganda oficială.

Reprezentată pentru prima oară la Paris în septembrie anul trecut, piesa „Fotbal" vede acum luminile rampei și la București, pe scena Studio a Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra". În decorurile lui Constantin Piliuță și direcția de scenă a regizorului Vlad Mugur, interpreții din spectacol au urmărit să redea cu autenticitate cadrul acțiunii și relevarea sensurilor critice ale textului, actualitatea sa. Alături de interpretul rolului lui Stanley Carr — Octavian Cotescu, în distribuție mai figurează artiștii emeriți V. Ronea și George Mărutză, precum și Anca Veresti, Gheorghe Oancea, Nicolae Mavrodin, Adrian Georgescu, Petrică Vasilescu, Petrică Gheorghiu, Mircea Basta, Vasile Florescu, Sorin Gabor, Vally Voiculescu-Pepino, Virginica Popescu, Sorin Balaban, Vasile Nițulescu și Mircea Corbu. Ilustrația muzicală : Dumitru Capoianu.

Mircea ANDREI

Miniaturile lui Arcadi Raikin

Prezența în țara noastră a Teatrului de Stat de miniaturi din Leningrad, de sub conducerea lui Arcadi Raikin, artist al poporului al R.S.F.S.R. constituie un important eveniment pentru viața noastră artistică. Inițiatîn 1939, Teatrul de Stat de miniaturi din Leningrad este apreciat ca unul din cele mai populare teatre ale Uniunii Sovietice. În rîndul interpreților se numără artiști de mare valoare, printre care Arcadi Raikin, conducătorul teatrului, O. Malozemova, R. Roma, N. Gorșenina, M. Maximov, V. Merkușev, V. Haritonov. Spectacolele realizate de acest colectiv cuprind genuri variate : monologuri, foiletoane, transformări, cuplete, scene și miniaturi-instantanee. Scenele interpretate de Raikin formează o adevărată cascadă de tipuri bine conturate, ușor de recunoscut, care rămîn multă vreme în amintirea spectatorilor. „Leningradskaia Pravda" scrie despre ultimul spectacol al teatrului de miniaturi : „Trăiască risul — ne spune arta lui Arcadi Raikin — risul vesel necruțător. Secretul succesului lui Raikin, al cărui talent e veșnic tînăr, stă în actualitatea și puterea de viață a artei sale".

După ce se va reprezenta la Constanța și Iași, spectacolul cu „Pagini alese" se va juca la București între 16 și 21 octombrie în sala C.C.S.

S. N.

Una din „măștile" lui Arcadi Raikin

„OAMENI ȘI FIARE" –

noul film al lui Serghei Gherasimov

Corespondență din Moscova pentru „Magazin"

Serghei Gherasimov, regizorul filmului „Oameni și fiare" și autorul scenariului, scris după o idee a Tamarei Makarova, ne-a împărtășit ceva despre noul său film :

— „E greu să povestesc cum s-a născut ideea filmului. Punctul de plecare a fost relatarea unui om despre soarta sa zbuciumată, soarta unei persoane strămutate. Este vorba de ofițerul sovietic Pavlov care, căzut prizonier în timpul războiului, ajunge să se întoarcă în patrie, după îndelungi suferințe, abia după 17 ani. În scenariu au fost înglobate însă și numeroase alte fapte și observații, cugetări. Aici au intrat și propriile mele amintiri din Leningradul asediat. Ideii esențiale i s-au adăugat noi și noi gînduri, impresii. Totuși, care a fost punctul esențial ? Am vrut să iau atitudine contra filistinismului, a spiritului mic-burghez, a îngustimii de vederi contra egoismului feroce. Și nu întîmplător, amintind despre oamenii fiare cu care a avut de-a face în anii peregrinărilor sale, Pavlov afirmă că cel mai primejdios animal se poate dovedi iepurele. Un astfel de iepure se dovedește a fi în film fratele eroului, a-parent un om potolit, dar al cărui suflet las, meschin este înnecat într-un strat gros de grăsime. Am vrut să transmit spectatorului, îndeosebi celui tînăr, îndemnul să mediteze la esența spirituală a omului, la răspunderea sa față de cei în mijlocul cărora trăiește, față de prieteni, față de patrie..."

„Oameni și fiare" este un film-roman. În relatarea cinematografică se împletesc în mod organic amintirile lui Pavlov despre peregrinările sale, despre întîlniri și cunoștințe. Serghei Gherasimov și operatorul Rapaport nu urmăresc să epateze pe spectator prin unghiuri neașteptate de filmare, prin procedee formale.

— „Filmul - roman — precizează Gherasimov — nu este singura formă posibilă, însă m-am oprit la această formă pentru că ea oferă spațiu vast marilor elanuri. Indiferent de forma pe care o alege regizorul, ea trebuie să fie în primul rînd accesibilă. După părerea mea, forma, limbajul cinematografic decurge de la sine și trebuie să corespundă conținutului respectiv. Artistul este dator să se îngrijească în primul rînd de un caracter limpede, de accesibilitate, de expresivitatea limbajului pe care îl folosește.

Filmul „Oameni și fiare" a fost realizat în coproducție cu studiourile DEFA (R.D.G.), ceea ce ne-a dat posibilitatea unor filmări pe viu, evitînd să realizăm o țară din machete. Cineaștii germani au înțeles bine intențiile noastre. Ei s-au dovedit colaboratori prețioși, harnici și exigenți. Episoadele care se petrec în Argentina au fost realizate în Cuba, unde s-a deplasat o parte a colectivului de filmare.

E. KUZNEȚOVA
corespondentă a agenției „Novosti"

Larisa Lujina, protagonistă a filmului „Casa de la răscruce"

ECOURI

● *O RECENTĂ realizare a cunoscutului regizor iugoslav Branko Bauer, intitulată „Pe urmele lui Mihailo" își plasează acțiunea pe șantierul unei autostrade, în mijlocul tinerilor constructori.*

● *„MINGEA CU BULINE ROȘII" este titlul unui amuzant desen animat realizat de cineastul Tibor Csermak din R. P. Ungară și premiat în 1961 (în cadrul categoriei filme pentru copii) la Festivalul de la Veneția.*

● *PROTAGONISTUL filmului „Bufonul regelui", Danny Kaye, urmează să fie partenerul actriței Melina Mercuri, într-un film pe care îl va turna la Atena — regizorul american Melvin Franck, după un scenariu scris în colaborare cu Norma Panama.*

FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

SĂPTĂMINA PE ECRANE

AVENTURILE LUI HUCKLEBERRY FINN

Cît de plăcut este să constați că după trecerea anilor ani și ani, resimți aceeași satisfacție curată și puțin naivă, parcurgînd aventurile lui Huckleberry Finn. Cît de plăcut este să regăsești pe ecran imaginile atît de apropiate de cele făurite de închipuire (pentru că-l vedeam totuși mai mare și mai puternic pe neastîmpăratul Huck), ale eroilor lui Twain.

Regizorul s-a aflat, de bună seamă și el, sub dominația farmecului lui Mark Twain, pe care a căutat să nu-l știrbească deși, firesc, a fost nevoit să comprime din fabulația vastă a romanului, să excludă numeroase episoade și personaje, altele să le unifice.

Cu multă atenție a fost conturat personajul Huck (Eddie Hodyes) care-și păstrează prospețimea dar și prejudecățile depășite apoi în focul înțelegerii vieții, în tovărășia cu bunul Jim. Iată un film din categoria acelora care ajută răspîndirii și valorificării literaturii clasice.

B. DUMITRESCU

„ALARMĂ PE INSULĂ"

Urmărind drumul străbătut de tînăra Ciun-Hua, care reușește să se smulgă după numeroase încercări, din sclavia înjositoare a odiosului moșier Nan Pa-tien, stăpîn pe cea mai mare parte a insulei Hainan, învățîndu-se în detașamentul înarmat de femei, în curs de formare — acțiunea se petrece în anul 1930 — filmul de față relevă creșterea combativității revoluționare în cele mai largi mase populare, rolul mobilizator și conducător al Partidu-lui Comunist Chinez în lupta de eliberare, aportul detașamentelor de femei la această luptă.

Sub îndrumarea permanentă și tovărășească a secretarului de partid Hun — deosebit de veridic și emoționant redat de Uan Hsin-kan — și a încercatei comandante a detașamentului, tînăra Ciun Hua trece printr-o semnificativă transformare personală de-a lungul acțiunii filmului, de la starea de revoltă individuală, la înțelegerea clară a nojiunilor de bază ale educației comuniste.

Construindu-și acțiunea pe cîteva idei de bază, pe care le evidențiază la modul direct în evoluția lor ascendentă, regizorul Hsieh Tsin creează numeroase momente dramatice, ingenios realizate și bine surprinse într-o notă dinamică, portretizînd reușit personajele bine realizate ale eroilor filmului, admirați și îndrăgiți de spectatori.

Ion MIHU

„CARTIERUL VISELOR"

În acelaș timp regizor și protagonist, Alekos Alexandrakis a izbutit un film viu, tulburant, omenesc, emoționant în maniera neorealistă. „Cartierul viselor" este o periferie sordidă a Atenei — și anume cartierul Asirmatos — pe care n-a inventat-o nimeni, ci există și-și trăiește existența odată cu sărmanii ei locatari, ca o mărturie de nedezmințită asupra contrastelor orașului capitalist. De aici, din descoperirea pe viu a unor elemente comune cu cele consemnate în filmele italiene — dărăpănături, curți murdare, frînghii cu rufe uzate, înghesuială, subsoluri umede etc. — Alexandrakis a extras vigoarea realistă a filmului său. Și în privința mentalității eroilor, filmul operează reeditări : toți visează să scape într-un fel de mizerie, dar nimeni nu reușește. Asimakis se sinucide, Andrikos renunță la furt, Ștefania se reîntoarce la Andrăștarul „Cartierul". Larisa Lujina ne-a împărtășit cîteva din amintirile dragi ale perioadei de realizare a filmului.

„Rolul Svetlanei m-a captivat datorită purității sufletului său, datorită curajului său. Încrederea ei nemărginită în dragoste, m-a entuziasmat. Știam că acest rol este pentru mine de o mare importanță. A trebuit să desfășor o muncă neînchipuit de grea pentru a putea corespunde așteptărilor creatorilor filmului. Cînd a început totul, eu aveam abia 2 ani. Îmi era deci foarte greu să mă plasez în condițiile sufletești ale eroinei. Cărțile despre război, filmele, și mai ales amintirile și îndrumările regizorului Stanislav Rostotski, mi-au fost de un uriaș ajutor.

În rest, ce-aș mai putea spune ? Mi s-au propus mai multe scenarii, dar nu m-am hotărît încă care va fi viitorul rol. Acum mă pregătesc pentru examenele la Institut".

Desigur, cînd citiți aceste rînduri, Larisa Lujina a depășit emoțiile examenelor și este preocupată de cele din anul următor. Să-i dorim deci succes !

C. POPIȘTEANU

SECVENȚĂ PARALELĂ

De vorbă cu Stanislav Rostotski și Larisa Lujina despre munca la filmul „Casa de la răscruce"

În cele dintîi clipe ale revederii noastre, Stanislav Rostotski — aflat pentru a doua oară în țara noastră — nu și-a ascuns bogatele impresii culese în scurtul răstimp petrecut la noi.

Tot odată, cineastul sovietic este deosebit de dornic să cunoască primirea pe care o vor face spectatorii de cinematograf din țara noastră ultimului său film cu „Casa de la răscruce". Și iată că în aceste zile săptămîna filmului sovietic oferă prilejul unui prim contact cu acest film.

Filmul „Casa de la răscruce" a însemnat pentru Rostotski mai mult decît filmele sale de pînă acum : „Pămînt și oameni", „S-a întîmplat la Penkov", „Stele de mai", cărora le-a închinat multă pasiune și multe eforturi.

„Într-o oarecare măsură, ne-a spus regizorul, acest film este autobiografic. Timp de 20 de ani pot spune că l-am purtat în mine, proiectul de a-l realiza exista tot timpul undeva într-un unghi al conștiinței mele. Am simțit mereu necesitatea de a povesti generației mele și mai ales generațiilor mai tinere, ceea ce ni s-a întîmplat în anii războiului. Probabil că mulți participanți la Marele Război pentru Apărarea Patriei nutreau gînduri asemănătoare. S-a petrecut un lucru oarecum hazliu atunci cînd scriitorul Galici mi-a vorbit pentru prima oară de ideea sa pentru scenariul filmului „Casa de la răscruce".

Era de fapt propria mea idee. Împreună l-am discutat îndelung, apoi l-am povestit prietenilor și în cele din urmă l-am scris. N-am vrut să realizăm un film despre război, ci un film despre semtimentele și idealurile oamenilor care au luptat în acest război. Am vrut să arătăm un crîmpei din marile calități morale ale poporului sovietic care, luptînd pentru apărarea patriei, a luptat pentru salvgardarea întregii omeniri.

Intre cei care au lucrat în echipa noastră la realizarea filmului s-a sudat o legătură trainică. Scenaristul, operatorul, compozitorul, regizorul, mulți alți colaboratori, au trăit cu toții anii războiului pe front. Cu toții au simțit șuieratul gloanțelor, au gustat zi de zi pîinea ostașului. Cînd am lucrat la film nu a fost nevoie să consultăm manualele de istorie. Aveam memorie. Dacă spectatorul nu va rămîne indiferent față de destinul eroinei, Svetlana, dacă el va simți, văzînd acest film, un sentiment de mîndrie față de cele mai înalte calități ale omului, atunci noi, cei care l-am lucrat, vom fi fericiți. Așteptăm judecata spectatorilor — iată gîndurile noastre înaintea fiecărei proiectări a filmului".

★

După ce vezi filmul „Casa de la răscruce", este imposibil să ți-o închipui altfel pe Svetlana decît sub înfățișarea redată de Larisa Lujina. Naturalețea, sensibilitatea și forța de convingere pe care le relevă interpreta rolului principal din „Casa de la răscruce", sînt o carte de vizită care face cinste oricărei actrițe. Larisa Lujina a izbutit această performanță fiind încă studentă în anul IV la Institutul de cinematografie, la clasa maestrului Serghei Gherasimov. Lujina a mai jucat în patru filme înainte de a fi distribuită în „Casa de la răscruce".

Cadru din filmul „Oameni și fiare"

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA

Teatrul Muncitoresc C. F. R. :

„Băiat bun, dar... cu lipsuri"

de NICUTA TANASE

Era firesc ca intrarea lui Nicuță Tănase în dramaturgie să stîrnească o curioztate deosebită. Scriitorul are un profil al său, aparte, a cărui linie s-a cristalizat într-o foarte promițătoare creație de prozator, împletită strîns cu o excelentă activitate de gazetar : în total, un apreciabil mănunchi de pagini scrise sub semnul entuziasmului pentru viața noastră nouă, al unei observații ascuțite, al unui umor plin de vitalitate și al unui stil original, rapid, savuros, al cărui factor lexical de bază este, și este într-una, argoul.

Toate aceste calități se simt în prima sa încercare dramatică. Băiat bun, dar... cu lipsuri fiind mai ales o comedioară voioasă și hazlie, de-a lungul căreia nu mijește, nici măcar o clipă, riscul unei cufundări într-o problemă cît de cît complexă. În amănunțirea și nuanțarea unui caracter, în căutarea unor date inedite ale proceselor morale specifice omului zilelor noastre.

O asemenea temă este utilă și generoasă, raportul dintre muncă și morală constituind temeiul conștiinței socialiste, și fiind deci o nesecată sursă educativă pentru tineret. Iar un asemenea conflict poate da toate posibilitățile unei puternice dezvăluiri de caracter și unei fecunde dezbateri de idei. Decît, nu acesta este cazul în comedia lui Nicuță Tănase, a cărei acțiune este pur și simplu inexistentă, manifestîndu-se, prin salturi, în cîteva momente de conversație, al cărei conflict se enunță numai, dar se consumă cu totul în afara scenei, și al cărei oameni, mai ales, portretizați liniar și superficial, nu ne dezvăluie nimic din frămîntarea înerentă acțiilor pe care le săvîrșesc.

Asistăm la un moment din viața unui mare șantier hunedorean, în prim plan aflîndu-se colectivele de tineri muncitori ai brigăzilor conduse de Alexandru Almășan și Tudor Romașcan. Emulația firească dintre cele două brigăzi ia un caracter neplăcut prin faptul că Almășan, hotărît să cîștige mîna Anei, care-l iubește pe Romașan, face din cîștigarea steagului de brigadă frunțașe un mijloc de luptă împotriva rivalului său, recurgînd la mijloace necinstite, după cum tot la asemenea mijloace recurge și în strategia sa amoroasă. Almășan e un înfumurat, un ambițios, dar tînăr a cărui conștiință morală nu s-a ridicat la înălțimea vremurilor noastre și a destoiniciei sale profesionale. Natural, nici steagul, nici fata nu se lasă cucerite prin asemenea mijloace, așa că Almășan, de două ori înfrînt, va trebui în fața colectivului, lecția greșelilor sale, printr-o aspră critică și autocritică.

Toate acestea calități se dau deodată cu autenticitate, dar nu se și dezvoltă. Scriitorul are un profil al său, aparte, a cărui linie s-a cristalizat într-o foarte promițătoare creație de prozator, împletită strîns cu o excelentă activitate de gazetar : în total, un apreciabil mănunchi de pagini scrise sub semnul entuziasmului pentru viața noastră nouă, al unei observații ascuțite, al unui umor plin de vitalitate și al unui stil original, rapid, savuros, al cărui factor lexical de bază este, și este într-una, argoul.

Toate aceste calități se simt în prima sa încercare dramatică. Băiat bun, dar... cu lipsuri fiind mai ales o comedioară voioasă și hazlie, de-a lungul căreia nu mijește, nici măcar o clipă, riscul unei cufundări într-o problemă cît de cît complexă. În amănunțirea și nuanțarea unui caracter, în căutarea unor date inedite ale proceselor morale specifice omului zilelor noastre.

O asemenea temă este utilă și generoasă, raportul dintre muncă și morală constituind temeiul conștiinței socialiste, și fiind deci o nesecată sursă educativă pentru tineret. Iar un asemenea conflict poate da toate posibilitățile unei puternice dezvăluiri de caracter și unei fecunde dezbateri de idei. Decît, nu acesta este cazul în comedia lui Nicuță Tănase, a cărei acțiune este pur și simplu inexistentă, manifestîndu-se, prin salturi, în cîteva momente de conversație, al cărei conflict se enunță numai, dar se consumă cu totul în afara scenei, și al cărei oameni, mai ales, portretizați liniar și superficial, nu ne dezvăluie nimic din frămîntarea înerentă acțiilor pe care le săvîrșesc.

Toate acestea provin din faptul că scriitorul, bun meșter al pitorescului, al savorii verbale a argoului, se lasă ispitit de spectaculara unor simple „mențe", care nu au nici o legătură cu nodul conflictului și al ideilor. Astfel, o bună parte din comedie este acaparată de conflictul macaragistului Ghiță, personaj nemaipomenit de gălăgios și gimnet, cu soția și soacra sa, care privesc cu ochi foarte înapoiați mic-burghezi hotărîrea tînărului de a pleca la facultate pentru a deveni inginer, conflict care de asemenea se rezolvă spontan, printr-un suris și un „banc". Dar cea mai mare parte a comediei este ocupată de cazul tînărului acordeonist Țigan Fărîmiță, eternul vagabond recuperat și inițiat al lui Nicuță Tănase, a cărui transformare, ca și trecerea de la beția cu scandal, la sobrietatea cu ochi dulci matrimoniali, a tînărului Miron, se realizează, de asemenea, la momentul și prin salt, din necesitate de deznodămînt. Nici unul din aceste trei cazuri nu are legătură organică cu conflictul central, și nici nu contribuie la realizarea portretului colectiv și a atmosferei specifice a tineretului muncitor. Dar ele sînt, și în special cazul lui Fărîmiță (care nu mai reprezintă de mult un fenomen de oarecare amploare, și care, pe deasupra, ține de o viziune cam veche a „țiganului"), o sursă inepuizabilă de bancuri, de expresii argotice șmecherești, de solticării și grimase verbale, pentru care autorii noștri de comedii au dovedit în ultimul timp o predilecție nesănătoasă, și împotriva cărela am mai protestat. Că „Arhimandea" (Arhimede) a spus că „meseria este brățară de aur", iată o glumă care, la rigoare, poate fi trecută cu vederea. Că o sută cincizeci de lei se mai spune că „o căsnță juma-te", iată cevaa care ne lasă rece. Că un tînăr țigan, devenit muncitor calificat, aspiră să-și epateze „prieranda" și întreg cartierul Gluieștiu cu un castan de haine de lei 350 metrul, o percche de pantofi „Romarta" și un „castron" (ghiulgie) de ultimă modă, iată ceva care mă poate intrista, pe mine și pe mulți alții. Dar ca scene întregi, ca un tablou treg, să fie ocupate nu-mai de cîntarea lui „inel, inel de aur" și a altor cîntece de beție, în falset lăutăresc, fără nici o necesitate, fără ceai mai mică legătură cu ideea dramatică, iată ceva care lovește pleșa direct la cap, prin fărîmițarea oricărei interesuli și a oricărei preocupări de realizare educativ-artistică.

Spectacolul are greșeli tot atît de grave. Regizoarea Geta Vlad abundă în lîncrezeală. În situații „ca din carte", în valorificare și chiar cult al hazului leftin. Tablouri reușinuri lovărășești din actul I trebuie neapărat surdinizat și redus (mai puțin tarat, mai puțin solo vocal, mai puțin dans, — ce naiba, actorii care vorbesc nu se aud nici în prima bancă !), interpretarea rolurilor lui Almășan și Romașan trebuie să devină mai naturală, mai spontană, cele trei tinere femei să caute o notă mai puțin ostentativă, scenele colective să capete viață.

Și drept să spunem că, în condițiile de text și de regie care li s-au creat, nu se poate pretinde prea mult de la interpreți. Totuși... Mihail Cruceanu, interpretul lui Almășan, este atît de stîngaci în rol, încît nici puținul pe care autorul i l-a dat nu mai lasă la iveală, arătîndu-se în schimb un grav defect, la vorbire, în mișcarea gurii. Ion Vîlcu, în Romașan, e înțepenit, monoton, monocord, fără viață. Athena Zahariade — Demetriad, în prostuțe, dar iubitoarea soție a lui Gîrjoabă, este „ris cu plins" la modul cel mai neconvingător posibil. Elena Ioachim, în rolul Anei, pentru care se dă lupta, are de rezolvat, în primul rînd, probleme elementare de dicțiune, de intonație, de autitudine, — și abia pe urmă s-ar putea vorbi de joc și de interpretare. Ileana Predescu, în rolul Pisicutei, zgîrie ochii și urechile spectatorului exact ca numele pe care îl poartă. Corneel Vulpe, în rolul lui Gîrjoabă, începe să se cam mecanizeze, dar fermecătorul său umor învingo încă, nu rareori. Ernest Maftei, în rolul unui bătrîn secretar de partid, joacă la modul mogoșeag blind și slătos de basm pentru copii. L-am zărît și pe excelentul St. Mihăilescu-Brăila, dar pînă cînd să ne bucurăm de prezența lui, a dispărut. Sergiu Demetriad, în rolul tînărului iubitor de vin, ne-a dat cea mai laborioasă dovadă de comic forțat și greoi. Succesul scrii a fost, pe bună dreptate al lui Ștefan Bănică, în rolul „gras" al lui Fărîmiță : dar subliniez aceasta aproape cu teamă, cu teama ca tînărul actor să nu se simtă mulțumit cu ceea ce excelentele sale calități pot obține, într-un asemenea rol.

Ne pare foarte rău că prima premieră a Teatrului Giuleștean, ne-a înfățișat un scriitor dotat... dar cu lipsuri, și un spectacol... cu foarte multe lipsuri !

Radu POPESCU

TEATRU

CINEMA

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Magazin

ANUL VI – Nr. 262
•
Sîmbătă
13 octombrie 1962
•
8 pagini – 1,50 lei

Pentru rolul Natașei Rostova din filmul-epopee „Război și pace", după marele roman al lui Lev Tolstoi, pe care-l realizează Serghei Bondarciuk, a fost aleasă balerina LIUDMILA SAVELIEVA de la Teatrul de operă și balet din Leningrad, pe care o prezentăm în clișeul nostru. (ÎN PAGINA 8-a, un reportaj despre munca de realizare a filmului „Război și pace").

DIN SUMAR:

„INFRAMICRO"
VIZITÎND NOUL SEDIU AL INSTITUTULUI DE INFRAMICROBIOLOGIE

•

Dacii din cîmpia Aradului
O lecție de istorie în... căruța colectivei

•

Figuri de mari sportivi sovietici
TER OVANESIAN
„OMUL DE CAUCIUC"

•

Medicul vă sfătuiește
– Pentru suferinzii de boala ulceroasă
– Un pericol public: medicul amator

•

MODA
– ÎNCĂLȚĂMINTE PENTRU TOAMNĂ
– SARAFANE

•

ȘAH-REBUS-FILATELIE

În vizită la Universitatea „Indonesia" din Djakarta

LA PAS PRIN BUCUREȘTII

„JURNAL DE BORD" CITADIN

Bucureșteanul care are o după amiază liberă sau vizitatorul care a sosit în Capitală și vrea ca, într-un timp cît mai scurt, să vadă cît mai multe, își pune firească întrebare: „Unde să mă duc? Ce e mai nou și mai interesant? Ce trebuie să văd mai întîi?"

Fără pretenție de ghizi perfecți, vom încerca totuși în rubrica de față să le dăm unele sugestii, cu ajutorul cărora sperăm să se descurce mai ușor în noianul noutăților bucureștene. Vom intra, împreună cu ei, în teatre, magazine, muzee, parcuri, întreprinderi, restaurante — într-un cuvînt, vom căuta să spicuim grăuntele de nou, prezent în fiecare cartier al Capitalei.

Așadar, vă invităm la o plimbare LA PAS PRIN BUCUREȘTI, cu scopul de a culege noutăți și de a vi le consemna în acest „jurnal de bord" citadin. Cu ce începem?

Primul nostru itinerar străbate o arteră pe cît de nouă, pe atît de frecventată, un mic orășel din mijlocul orașului. Bănuiți, probabil, că este vorba de împrejurimile noii săli a Palatului R.P.R. Distanța de parcurs este scurtă. Miraculosul autobuz 32, cu care te întîlnești în București oriunde ai nevoie, o parcurge în intervalul unei singure stații. Judecată astfel, distanța pare într-adevăr foarte scurtă. Numai că...

În această porțiune, ce măsoară doar cîteva sute de metri, cetățeanul poate face următoarele lucruri, mai mult sau mai puțin complicate: să vadă un film, să-și schimbe întreg utilajul bucătăriei — să cumpere un televizor, mărci poștale, pantofi, valiză, undiță, vas de ceramică, gladiole — să-și spele cămășile, să se tundă, să bea o cafea, să asculte un disc, să-și schimbe mobila, să...

Pia RĂDULESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

„Vreau cîteva fire de flori. Cele mai frumoase"

„Poftă bună!"

Afișul e întotdeauna un ghid bun pentru spectatori

VIZITA SOLILOR POPORULUI ROMÎN ÎN INDONEZIA PRIETENĂ A DECURS SUB SEMNUL UNOR EMOȚIONANTE MANIFESTĂRI

ÎN PAGINA 2-a: CORESPONDENȚELE NOASTRE SPECIALE

Pe una din străzile Djakartei, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej este întîmpinat de către populație cu buchete de flori

• PE MERIDIANELE GLOBULUI •

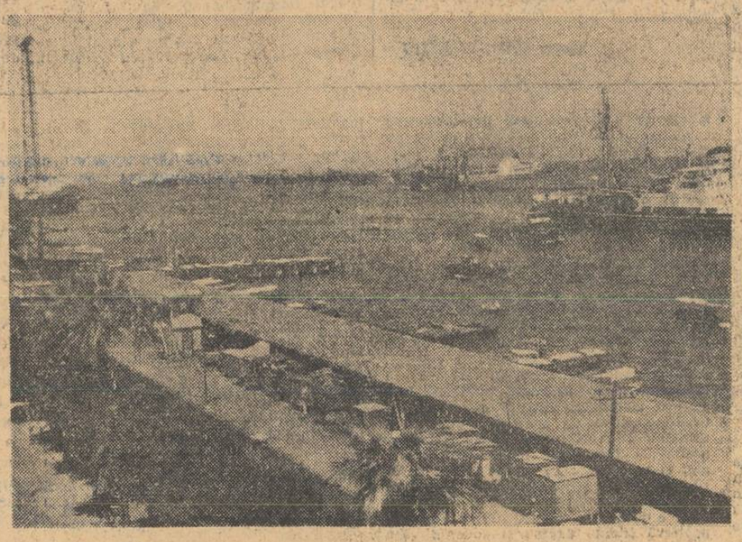

PE DRUMURI EGIPTENE

SUEZ

La 17 noiembrie 1869, cînd primele vase au străbătut canalul de Suez, pe hărți a fost trasă o linie albastră între Marea Mediterană și Marea Roșie. Mîna omenească reușise să sape o albie drumului de apă lung de 173 km. și să înscrie o cale nouă, scurtînd mult chinul marinarilor care în drum spre Indii sau Oceania trebuiau să ocolească cu încetele lor nave, capul țuguiat al continentului african. Străpungerea pustiului venea să încununeze atîtea încercări făcute mai înainte, începînd cu cele ale faraonului Senurset al III-lea, cu 2.000 ani înaintea erei noastre. Dar vestitul canal n-a intrat numai în geografie, ci și în istorie căci în jurul lui s-au dat multe lupte. Așadar, paralel cu dunga albastră de pe hartă s-a tras și o dungă roșie, de sînge, de-a lungul istoriei existenței acestuia. Ultimele picături vărsate în lupta cu colonialiștii de abia s-au zvîntat.

Am pornit spre Suez, din Cairo, într-o dimineață ceva mai răcoroasă ca de obicei. Termometrul își menținea totuși mercurul cocoțat pe una din treptele de la înălțime, a scării sale. O bună bucată de drum am făcut-o prin bogata vale a Nilului, trecînd pe sub coroanele copacilor seculari care se îmbină formînd o boltă naturală. Nu prea departe de brațul de apă, de-a lungul căruia mergeam, se zărea o întindere aurie.

Const. SÎRBU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

VIZITA SOLILOR POPORULUI ROMÎN ÎN INDONEZIA PRIETENĂ

SUDARA! SUDARA!

— DE LA TRIMISUL NOSTRU —

Pluralul substantivelor se formează în limba indoneziană repetînd cuvîntul. Pluralul substantivului prietenie se scrie sudara, sudara. Este un cuvînt pe care l-am auzit rostit de multe ori, cînd erau tălmăcite cuvintele tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej în limba indoneziană, cînd ne vorbea președintele Sukarno nouă, de fiecare dată cînd indonezienii ni se adresau nouă romînilor: „sudara, sudara".

Cuvîntul l-am învățat departe în Indonezia, deși înțelesul său adînc, complex, bogat în sensuri, îl știam de acasă. În Indonezia am învățat rostirea lui într-o limbă nouă și am găsit expresia în manifestări, pe cît de felurite pe atît de emoționante. Pentru prieteni, indonezienii cîntă, pentru prieteni dansează vechi dansuri de ceremonii sacre, pentru prieteni au înălțat arcuri de triumf din ramuri de palmieri, pentru ei au arborat — ca în sărbători naționale — steagul roș-alb al Republicii, în cinstea lor au înălțat pe înalte catarge de bambus, lăsînd să se legene în adierea vîntului, semnele prosperității și ale fericirii, semne care împodobesc casele numai în cele mai însemnate zile ale familiei.

Aceste forme originale de manifestare a prieteniei se amplifică în entuziasmul general, cu care peste tot în tot cuprinsul Indoneziei, la Bogor, la Bandung și la Djokdjakarta, în insula Bali, au fost salutați înalții oaspeți romîni. Închipuiți-vă mii și mii de chipuri care surid, mii și mii de ochi negri, care te privesc curioși și bucuroși, mii și mii de mîini care fluturâ steagurile indoneziene și romîne, mii și mii de glasuri care rostesc cuvîntul de luptă al indonezienilor „merdeka ! merdeka ! merdeka !" — libertate.

Imaginați-vă vegetația luxuriantă, bătrînii cocotieri, plicuri de bambuși și de banani cu frunze imense și ciorchini de fructe, arbori uriași ca banianul din parcul palatului președintelui de la Bogor, pe care 20 de oameni, prinși în horă, nu-l pot încercui, cîmpii în care sticlesc, ca încrustațiile de sidef în mobilă, oglinzile de apă ale orezăriilor, imaginați-vă un cer incandescent și un aer cald fierbinte. În acest decor transpuneți manifestațiile de prietenie spontane izvorîte din inimile sincere ale prietenilor.

Unii erau în haine de lucru, alții în vestminte de sărbătoare. (Și cît sînt de frumoase aceste vestminte !) Băieți și fete poartă ca îmbrăcăminte de bază o bucată de țesătură colorată (la Djokdjakarta domină fondul brun, specific pînzei imprimate manual denumită „batik") — și adesea brodată cu fire de argint sau aur (ca în insula Bali). Femeile se înfășoară cu ea pe piept pînă la călcîie, păsind delicat, mărunțel, iar bărbații, din briu pînă la pulpe. Părul negru tuciuriu, femeile și-l string în coc, îl împodobesc cu flori albe și trandafiri; bărbații își leagă fruntea cu o basma de batik și mijlocul și-l încing cu un briu lat de mătase lucitoare, în care înfig în spate șișul, străvechi pumnal jawanez cu lama ca flacăra, și cu miner scump cu garda de fildeș, desemnînd pe vremuri, prin bogăția lucrăturii și prin valoarea materialului, rangul purtătorului. Mai bine ca oriunde aceste costume le-am putut admira în Bali, insula unde obiceiurile străvechi s-au păstrat cu toate bunele și relele care decurg dintr-o asemenea izolare. Portul specific jawanez începe a fi abandonat în orașe și chiar în sate în folosul hainei simple europenești, mai ieftine, mai comode, mai ușor de confecționat.

În vestiminte tradiționale sau în haine europene, în orașe cu străzi largi năpădite de betjak (cărucioare cu trei roate cu un scaun în față pentru pasager și bicicliști), indonezienii care aclamau pe solii poporului nostru, indonezienii care cîntau cîntece, indonezienii care năvăleau să vadă cît mai de aproape pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, pe tovarășul Ion Gheorghe Maurer, toți acești indonezieni care ne salutau erau pentru noi „Sudara, sudara".

De vorbă cu guvernatorul Marsudi

Eforturile pentru dezvoltarea economică și social culturală a Indoneziei, perceptibile nu numai prin marile construcții de tipul complexului energetic pe care le-am vizitat și al edificiilor care se înalță potrivit planului de sistematizare și modernizare urbanistică, ci și în sate și în așezările cele mai modeste. Edificatoare sînt în această privință informațiile pe care ni le-a dat colonelul Marsudi, guvernatorul uneia din cele cinci provincii ale acestei insule care cuprinde două treimi din populația Indoneziei. Ținînd seama că orașul de reședință al provinciei condusă de el este Bandungul, (devenit celebru în urma Conferinței țărilor afro-asiatice, din 1955), discuția noastră a început prin abordarea problemelor dezvoltării urbane :

„Bandung — mi-a spus guvernatorul — a crescut considerabil în ultimii ani. Înainte de război avea 250.000 de locuitori, azi are 1.400.000. Nu trebuie uitat că înainte de eliberare întreaga economie a Bandungului consta doar în comerț și agricultură, una din sarcini fiind acum alimentarea cu apă, canalizarea și iluminatul public, sistematizarea și modernizarea străzilor și mai ales construcția de locuințe. Rezolvarea acestor probleme este o preocupare permanentă a ministerelor, organelor locale, și trebuie să subliniez, a președintelui Sukarno personal".

Remarcînd curățenia și buna gospodărire pe care am întîlnit-o în numeroase sate și căutînd explicația acestor stări de lucruri, am primit următorul răspuns :

„Populația rurală a provinciei are bune deprinderi în această privință. După eliberare ele au fost cultivate și dezvoltate. Fiecare casă, fiecare instituție sătească, fiecare școală se ocupă de curățenia satului. În districtele Garut și Sundau rezultatele au fost în această privință atît de bune, încît acestea au fost felicitate de însuși președintele Sukarno și date ca exemplu. Realizările au determinat o acțiune de extindere a metodelor folosite și în alte provincii. Faptul ne bucură din două motive : întîi pentru rezultatele de la noi și apoi pentru faptul că ele slujesc și altora. Desigur, că acțiunile astea par unora mărunțișuri, totuși sînt importante și contribuie la sănătatea oamenilor".

Alte probleme importante de care se ocupă organele provinciale sînt cele culturale și în primul rînd cele privind lichidarea uneia din cele mai triste moșteniri ale colonialismului — analfabetismul. Cît importanță se acordă acestei probleme ne-am putut da seama ajunși la Djakarta, cînd, în cadrul mitingului organizat în cinstea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej și a tovarășului Ion Gheorghe Maurer, s-a dat citire unor documente prin care orașul și districtul erau declarate, în aplauzele mulțimii, „libere de analfabetism".

„Cît importanță are la noi problema învățămîntului vă veți putea da seama dacă observați cu atenție și cifra alocației bugetare" — ne-a spus guvernatorul. Pentru învățămîntul elementar bugetul provinciei prevede 60—70 la sută din cheltuieli. Acestea sînt destinate construcțiilor de noi clădiri de școală, întreținerii celor care există și a cadrelor didactice. La noi în provincie analfabetismul a fost lichidat. Pînă la vîrsta de 45 de ani toți oamenii știu să scrie și să citească. În momentul de față în școli învață 1.800.000 de oameni".

Aceste cîteva elemente ale interviului, oglindesc mult mai larg preocuparea din viața de fiecare zi, preocupările în cadrul eforturilor îndreptat înspre lichidarea rămășițelor colonialismului pentru făurirea unei vieți noi.

Bhineka Tungsa'ika

Pe aeroportul de la Djokdjakarta cineva a pornit un magnetofon. Am auzit „Pavele, Pavele", „Pe Mureș și pe Tîrnave", glasul Angelei Moldovan, cîntece apărute acum în Djakarta. Pe fereastră se vedeau palmieri și tufe de flori liliachii, militari în uniforme cu centuri albe, cu berete roșii ca cireașa și albastre ca cicoarea. Cîntecul se găsea totuși undeva în cocleurile sufletului și cu ochii închiși eram acasă. În avionul bimotor cu care călătoream din Bali, de pe insulă spre Djakarta, cineva, remarcînd uniformitatea modernului vehicol observă judicios „Sîntem oare în Indonezia ? Parcă am călători de la București spre Cluj". Avea dreptate. Pe ferestre se vedeau nori alburii ca din orice aeroplan, sub noi o masă informă cenușie, indefinită, de jur împrejur fotolii comode cu oameni care moțăiau lăsați pe spate. M-am întrebat atunci : cînd oare eram acasă, atunci cînd auzeam cîntecele, sau acum, cînd avionul societății Garuda — putea fi foarte bine și al T.A.R.O.M.-ului și cînd culmile munților puteau fi crestele Făgărașilor ? Incontestabil, acasă m-am simțit cînd am auzit cîntecele și în Indonezia m-am simțit nu în hotelul mult prea confortabil din Djakarta, hotel pe care prea bine îl poți întîlni la Paris, la Praga ori la Taşkent, ci pe stradă, în piața unde, la mici mesuțe ale restaurantelor ambulante, poți gusta un soi de pastă de orez împachetată în frunze, niște frigărui din bucăți mici de carne și trecute printr-un bețișor de bambus, sosuri negre și iuți ca focul, o banană scoasă dintr-un galantar unde se odihneau printre bucăți de gheață împreună cu portocale, castraveți și roșii.

Indonezia era în desimea lumii pe care o vedem în orașe și la sate (țara celor 3000 de insule cu o populație de peste 96 milioane locuitori, în Jawa este o desime a locuitorilor de 850 pe o milă pătrată). Indonezia era în Djakarta, în casele cu un singur cat, cu terase și felurite umbrare, era în cerul emisferei sudice și în stelele care priveghează în noapte deasupra caselor. Indonezia era în senzația contradictorie pe care o aveam de fiecare dată cînd ieșam afară, cînd păseam deodată în căldură și în umezeala aceia care te întîmpină cînd intri în holul unei băi de aburi, sau într-o seră. Constelațiile sudului și căldura Ecuatorului — vor putea spune unii — sînt caracteristice întregii zone terestre cuprinse între aceleași paralele. Este drept, dar climatul și vegetația și florile, construcțiile și circulația deasă și mulțimea oamenilor și cîntecele fără melodii ale camelanului și ostașii cu băști roșii și albastre și sucurile de fructe și mîncărurile iuți, cu foaie și cu altele încă erau în Indonezia o unitate în diversitate, „Bhineka Tungsa-lika" cum spun indonezienii. Dar Indonezia este mai mult, cu mult mai mult decît acest peisaj plin de farmec, mai mult decît culoare și cîntec și costume. Indonezia este și un suflet : un suflet căruia libertatea îi este dragă. Indonezia este o minte care înțelege că odată libertatea cucerită se consolidează prin efortul întregului popor pentru dezvoltarea economiei.

În numele unei trainice prietenii

Astăzi vineri 12 octombrie, cînd transmit aceste rînduri din Djakarta, capitala Indoneziei, în cursul dimineții a avut loc, emoționantă prin căldura ei prietenească, despărțirea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej și a tovarășului Ion Gheorghe Maurer de bunii lor gazdă, președintele Sukarno. Vreme de 12 zile, în Indonezia solii poporului nostru s-au simțit, după cum a afirmat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la mitingul de la Djokdjakarta, „ca acasă". Ei au vizitat complexul energetic Djatiluhur, orașele Bogor, Bandung și Djokdjakarta, insula Bali și orașul de reședință Den Pasar. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a salutat în numele poporului nostru, în cadrul unei ample cuvîntări, parlamentul indonezian, a vorbit cu studenții și profesorii universității „Indonesia" de la Djakarta, unde a făcut o amplă expunere. A luat cuvîntul la mitingul de la Djokdjakarta și la acela al mulțimii adunate cu prilejul festivității de la Den Pasar. În cuvîntul său, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a exprimat simțămintele de adîncă prietenie, care unesc popoarele noastre, a afirmat pozițiile luptei noastre comune împotriva colonialismului, pentru dezarmarea generală și totală, pentru pace și înțelegere între popoare.

În timpul vizitei la Bandung

Mesajul de pace și prietenie pe care solii poporului nostru l-au adus în Indonezia a fost primit cu căldură și dragoste. Presa de aici a oglindit primirea entuziastă făcută înalților oaspeți romîni.

Vizita solilor poporului nostru în Indonezia, încheiată vineri dimineața, a oglindit prestigiul crescînd al țării noastre, prestigiul lagărului socialist și drumul ascendent al forțelor păcii și progresului. Ea a contribuit prin strîngerea legăturilor de prietenie dintre poporul romîn și indonezian la întărirea pe mai departe a acestor forțe spre binele întregii omeniri.

Virgil DANCIULESCU

Seară de basm în lumea dansului indonezian

— CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ —

Renumit în lumea artelor pentru rafinamentul gustului artistic, posesor al unei vaste colecții de tablouri și sculpturi datorate unor mari talente ce au trăit sau trăiesc încă pe diferite meridiane ale globului, doctorul Sukarno, președintele Republicii Indonezia a oferit înalților săi oaspeți aproape în fiecare seară excepționale programe artistice, în care tradiționalele dansuri indoneziene au ocupat de fiecare dată locul de cinste. Pentru orce european, o seară de dansuri indoneziene egalează cu descoperirea unui întreg univers artistic. Pentru noi, care mai primiserăm acasă la București, cu diferite prilejuri, soli ai minunatei arte indoneziene, surpriza ceda ceva din ineditul ei. Și, totuși, o seară de basm în lumea dansului indonezian, fie că se consuma la Djakarta, Bandung, Bogor, Djokjakarta, sau aici la Bali, insula care înmănunchează cele mai prețioase valori artistice ale poporului indonezian, în clima și peisajul care au servit parcă a coborît direct din miraculoasa lume a basmului. Muzica în care predomină gongurile, celestele clopote și percuția accentuează și mai mult vraja. Pe scenă evoluează o bijuterie din catifea și flori de orhidee, din mătase, strasuri și paiete strălucitoare, din perle argintii și eșarfe multicolore. Nu știi ce să admiri mai întîi : podoaba portului atît de originală sau rigurozitatea de ritual a dansului executat mai mult din unduirea brațelor, din mișcările pline de expresivitate ale degetelor fragile și fremătătoare. Fața dansatoarei rămîne imobilă ca o mască. Imposibilă, ea nu trădează nimic din emoțiile interioare. Picioarele descriu doar o geometrie de unghiuri drepte și ascuțite aproape lipsite de mișcare. Sentimentele se exprimă, se comunică prin limbajul mut al mîinilor, la care se adaugă jocul sampurului, două eșarfe lungi trecute prin cingătoare, căzînd de o parte și de alta a trupului ca două aripioare. De undeva din culise, umanizînd gongurile și celestele orchestrei, o voce de soprană cîntă poemul acestui dans.

Urmează un dans contemporan din răsăritul Sumatrei intitulat Douăsprezece tablouri de dragoste. Patru perechi de tineri, fetele în galbenul de șofran al borangicului, băieții în albastrul ultramarin al mării tropicale, descriu puritatea primei iubiri de la cea dintîi întîlnire, pînă la căsătorie. De la un tablou la altul ritmul, la început lent, parcă timid, se accentuează, cei patru efebi devin tot mai îndrăzneți, transformînd unduirea și legănarea într-o învăluire insistentă dar nelipsită de gingășie. Ei se apropie de fete apoi se îndepărtează dar încă nu insistînd ; mîinile parcă se caută, se cheamă. O clipă se găsesc, pentru ca din nou ezitarea în fața necunoscutului să-i facă să se piardă. Și iată, în cele din urmă, perechile. Fetele încep să imite mișcările băieților, să-i urmeze îndeaproape, să-și împletească batistele cu batistele lor, pentru a termina într-o înlănțuire generală. E atîta bucurie, atîta dragoste de viață în acest dans, atît elan tineresc, încît pare că întreaga lume aparține îndrăgostiților. Am urmărit într-o seară la Djakarta dansul Dua Kstaria dansat de copiii Președintelui Sukarno Rahmawati și Sukmawati Sukarnaputri. E povestea veche a unei perechi de viteji mînuitori ai krisului și spadei, a neîntrecutei luptătoare cu lancea din Sulavesi, e poezie coregrafică în stil clasic și în același timp dans de luptă. Cei doi interpreți nu au mai mult de șapte-opt ani fiecare. Fetița e un filigran viu învăluit în voaluri și pietre prețioase. Pe cap poartă un coif antic cu o cochilie de melc din catifea neagră, cu broderii de aur. El e albastru din cap pînă în picioare, cu coif și briu de aur și purpură. Fiecare își etalează armele și talentul de luptător. Apoi se angajează în luptă. Dansul se caracterizează prin atitudinea nobilă a dansatorilor, torsul drept, brațele ferme, linia umerilor demonstrînd încredere în forța sa spirituală. Nu există învins și învingător. O voce de alto feminin tînguie din spatele gongurilor kendagurilor niște povești de dragoste și vitejie. Cînd poemul cîntat se stinge, armele cad. Clopotele triumfă.

Abstractismul dansului balinez e deseori caracterizat printr-o temă concretă. Iată Tari Tenum care vrea să povestească despre măiestria locuitorilor din Bali în țesutul podoabelor de îmbrăcăminte pe care le poartă. Mișcările lui sînt atît de originale încît dacă nu am cunoaște libretul coregrafic, ne-am putea imagina orice altceva. Dar recunoaștem răsucirea firului de mătase, broderia și după freamătul degetelor dansatoarei care parcă ar mîngîia antenele unui fluture, înțelegem ce sublimă podoabă atît de necesară sufletului balinez a fost înfăptuită. Opera din repertoriul coregrafic al Indoneziei de mare virtuozitate păstrează toate atributele dansurilor de pînă acum, în plus un mare rol îl are mimica interpretei și jocul picioarelor. O apariție de mătase purpurie, de podoabe aurii și flori tropicale. Dansatoarea poartă pantaloni strînși pe picior iar pe piept îi cade o cascadă de mărgele, multicolore. Sampurul, eșarfa roșie, a devenit motivul central coregrafic. Esarfa aceasta parcă prinde viață preluînd ceva din exuberanța dansatoarei cu salturi feline, cu contorsiuni de șarpe și risete de clopoței. Parcă mica balineză pusă să dea chip prințesei Relati, o neîntrecută maestră a dansului jawanez, vorbește, rîde, cîntă odată cu eșarfa de mătase care șerpuiește în urma ei. Punctul culminant al dansului reluat de douăsprezece ori este momentul în care piciorul dansatoarei apucă cu degetele eșarfa căzută pentru o clipă la pămînt și o aruncă în aer, dîndu-i din nou viață. Dar desigur cel mai interesant dans văzut de înalții oaspeți ai Președintelui Sukarno a fost Gatukara, povestea lui Bima, omul care a reușit să zboare, favoritul zeilor, apărător al dreptății și fericirii poporului său. Povestea spune că o singură dată viteazul a fost înfrînt și atunci doar vremelnic de dragostea unei zeități în genul cunoscutei Calipso. Poartă aripi. E un acrobat al salturilor feline, un zburător care parcă plutește în aer. Dar iată-l prăbușindu-se. Vaietul ocarinelor, tremurul tamburinelor, alarma gongurilor, strigătul genderului, instrumentul cu lame de aramă, care izbite cu ciocan de lemn scoate un sunet plin de reverberații. E parcă lamentarea întregii firi în afara înfrîngerii eroului iubit. Din culise un tenor începe să cînte nefericirea lui Bima. Dansatorul stă nemișcat și ascultă propria sa poveste. Dar deodată scoate un strigăt de luptă. E un jurămînt sacru. El nu se va lăsa înfrînt. Vocea lui răsună puternic trezindu-i încetul cu încetul trupul zdrobit. Îl acompaniază ca într-un ritual doar un bonang, instrument făcut din două discuri de metal care vibrează sub loviturile a două baghete. Vibrațiile lui ne înfioară sufletele. Treptat celelalte instrumente reintră în joc, renaște dansul zborului. Acum tenorul din culise cîntă victoria. Percuții de amploare ca niște salve de tun, timpane gigantice, gonguri și clopote puternice; e visul milenar al omenirii de înălțare, e năzuința spre slăvile albastre. E dragostea de viață și bărbăția unui întreg popor, e parcă însăși dramatica și tumultoasa istorie a poporului indonezian.

La Bandung, înalții oaspeți, personalele care-i însoțesc și gazdele au primit fiecare cîte un ac lung și la semnul dirijorului au fost invitați să cînte. Fiecare instrument avea un număr iar dirijorul se servea de o tablă pe care erau scrise în ordinea notelor cîntecului cifrele de pe instrumente. În cîteva minute, melodia a început să se lege. Satisfacție generală. Și mă gîndeam atunci, cum poate fiecare din noi se gîndea, cît de perfect bat în același ritm inimile noastre. În cîteva minute romîni și indonezieni învățaserăm la un instrument original, un cîntec comun. Trăiam un simbol.

Ioan GRIGORESCU

Djakarta, octombrie 1962.

Pe drumuri egiptene

SUEZ

(Urmare din pag. 1)

Să fie un imens lan de grîu pîrguit ? Nicidecum ! Mă aflam în vecinătatea pustiului de nisip care își strecoară adesea cîte o șuviță chiar pînă aproape de apă. În fața mașinii care gonea cu 90-100 km. pe oră, apăreau ici colo vînzătorii de pepeni ce arătau cu degetul spre marfă — niște bolovani uriași cu coaja verde, dungată. Ca să ridici un asemenea pepene ți se cer calități de halterofil, nu glumă. Am trecut prin cîteva orășele, cu lumea adunată afară, pe scaunele cafenelelor și m-am îndreptat spre Ismailia, oraș așezat la jumătatea canalului de Suez.

Dar ca să ajungi în Ismailia trebuie să renunți la decorul luxuriant al Deltei Nilului și să te afunzi în pustiul răsăritean. Înaintînd pe șoseaua asfaltată, ai impresia că nu vei mai ieși din aceste troiene galbene, că un val de nisip va mistui mașina. Pe șosea arar se mai zărește cineva. Doar cîte un catîr sau o cămilă deasupra cărora stau călătorii tăcuți, meditativi. E o liniște profundă. Cerul parcă a încremenit și el. Nici un nor nu-i pătează coloritul de un albastru deschis. Soarele a început pur și simplu să dogorească.

În depărtare se profilează ca o oază, orașul Ismailia, așezat pe malul lacului Timsan. Cîndva, aici se afla „floarea" administrației engleze a canalului. De altfel, caracterul „aristocratic" al orașului se vădește de la prima vedere. Predomină vilele, cele mai multe înconjurate de grădini, cu palmieri. Portul are o înfățișare mai mult de cofetărie-cafenea, caracteristică mentinută și astăzi. Consumatorii sînt serviți în localul spațios al portului sau pe o terasă asfaltată ce se întinde de-a lungul malului. Pe o asemenea zăpușeală, o băutură răcoritoare prețuiește mult. Și personalul îți servește o coca-cola sau o popsicola, căreia i se face prea mare reclamă. Chiar și pe umbrelele sub care sînt așezate mesele terasei sînt scrise, cu litere mari, numele acestor băuturi care nu sînt cu nimic superioare limonadei noastre.

Ismailia are o populație de circa 100.000 locuitori, servind drept sediu administrației egiptene a Canalului de Suez. Aici, propriu zis nu-ți dai seama ce înseamnă canalul. Apele întinse ale lacului te fac să crezi că te afli undeva, pe malul mării, mai cu seamă că pescărușii sînt vizitatorii frecvenți ai portului. Abia cînd ieși din Ismailia și te îndrepți spre Port Said faci cunoștință cu această importantă arteră internațională de circulație.

Canalul este o adevărată șosea, lată de 200 metri, cu malurile pietruite, avînd o adîncime autorizată pentru navigație de 37 picioare, adică 11,28 metri. De-a lungul ei sînt montate pichete de observație și intervenție, buloane mari pentru acostare. Din loc în loc, îți apar schele înalte metalice, purtînd dispozitive de semnalizare. Malul, cu oameni și instalații are una și aceeași preocupare : să servească în mod ireproșabil clientela. Totul este subordonat acestui scop, căci cine ar veni numai din simplă plăcere să locuiască pe aceste meleaguri, între dunele de nisip și între lacurile care se țin lanț, în frunte cu întinsul Menzala ? Traiul aici nu îți oferă prea multe satisfacții fiindcă nisipurile desființează podoaba grădinilor, dă peisajului un aspect monoton și chiar dezolant. Puținele case întîlnite între Ismailia și Port Said sînt mici, împrejmuite cu garduri de piatră. Cele mai multe sînt cantoane de cale ferată sau puncte pentru întreținerea canalului cum sînt Kabret, Ballah, Kantara, Gineifa și altele. Din loc în loc, în plin pustiu, întîlnești niște originale adăposturi pentru drumeți. Sînt un soi de ciuperci de pînză la adăpostul cărora oamenii se odihnesc. Uneori sub această ciupercă există și cîte o măsuță. Atunci șederea se prelungește, căci oamenii se întind la taifas.

Drumul pe lîngă panglica de apă ce se numește Canalul de Suez mai pierde din monotonie dacă îți retragi privirile de pe nisipuri și le îndrepți spre apă. În adevăr, are ce te distra. Sînt vapoarele aflate în tranzit, care sînt destul de numeroase. O statistică arată că numărul lor a crescut după naționalizarea companiei Canalului. Bunăoară media de tranzit pe zi a fost în 1959 de 50 vase, în timp ce în 1955 era de 40,3 vase. Dacă mai adăugăm că durata medie de tranzit a ajuns la 15 ore și că viteza variază acum între 13-15 km. pe oră se poate trage concluzia că aceasta se datorește condițiilor mai bune și mai avantajoase ce le acordă compania egipteană față de defuncta companie străină.

Naționalizarea Canalului, la 26 iulie 1956, a atras, după cum se știe, agresiunea armată împotriva Egiptului. Nu numai localitățile riverane au avut atunci de plătit tribut de jertfe ci și canalul. Au fost scufundate vase, au fost distruse instalații, s-au pricinuit considerabile pagube materiale. Canalul a fost supus tirului nemilos de artilerie, bombardamentelor aeriene. „Dacă nu va mai fi al nostru — și-au zis colonialiștii, atunci nici al egiptenilor să nu fie". Dar lucrurile au urmat alt curs. Canalul a fost curățat de epave, circulația a reînceput, totul a intrat în ordine. Artera Suezului pulsează ritmic, ducînd și aducînd vase din larguri mării. Ba, mi se pare că pe aici trec și vase ale unor armatori ce nu erau străini de vechea administrație. Se înscriu în registre, plătesc taxele cuvenite, se supun normelor stabilite de compania ce poartă numele faraonului Ramses, unul dintre temerari inițiatori ai săpării coridorului ce leagă cele două mări.

Este oare cumva nepriceputa administrația egipteană, cum au încercat să o prezinte vechii proprietari ? Faptele dovedesc contrariul. Ne-am convins la fața locului că discreditarea nu avea pe ce să se reazime. Ajuns în Port Said, am urcat pe modernul remorcher „Mared" și am făcut un tur de documentație, și strecurîndu-ne printre marile vapoare ce staționau în rada portului, luînd-o în sus, pe firul de apă din deșert. Am întîlnit cu acest prilej numeroase vapoare: indiene, americane, engleze, italiene, sovietice. Împreună cu alți călători din cîteva țări de democrație populară ne-am bucurat în parte și apoi în bloc la vederea vapoarelor din țările noastre. Vedeam în ele un colț din patrie, oameni care fără să poată ști cine sîntem, ne salutau ca pe niște cetățeni ai lumii.

Pe puntea puțin sprăvălată a lui „Mared" am admirat priveliștea ce ne-o oferea Port Saidul, oraș de 250.000 locuitori. El este înconjurat din trei părți de apă. Aproape în întregime este refăcut, căci războiul a semănat aici peste tot numai ruine.

În plimbarea leneșă pe canal, am zărit pe malul stîng niște mormane de piatră, mai bine zis de stînci. Nu bănuiam că de pietroaiele acelea se va lega o discuție asupra viitorului canalului. Însoțitorii noștri ne-au informat că există un program de perspectivă pentru îmbunătățirea circulației. În faza lui finală se prevede dublarea canalului pe toată lungimea, adîncirea lui pînă la 45 picioare pentru a permite circulația vaselor de 65.000 — 70.000 tone, folosirea radarului și televiziunii pentru controlul navigației, crearea unui centru de cercetări la Ismailia pentru experiențele hidraulice, analiza mecanică a solului etc. Pietroaiele de pe mal anunțau desfășurarea unor lucrări prevăzute în acest program care a început să prindă viață.

Am coborît de pe „Mared", dornici să vedem orașul-martir. Port-Saidul e un oraș aproape în întregime cu blocuri noi. Majoritatea au 3-4 etaje. Viața lui e întrucîtva deosebită de a altor orașe egiptene, aceasta datorîndu-se în bună măsură și vesnicilor călători sosiți cu vasele din alte țări. Prezența lor imprimă orașului un alt fel de a fi, fără însă a anihila caracteristicile generale ale așezărilor de pe malul Nilului. Parcă aici este mai puțin zgomot ca de obicei, parcă prăvăliile nu-și mai etalează mărfurile pe stradă, retrăgîndu-se în cochiliile lor. Port Saidul se prezintă mai degrabă ca un loc de odihnă, împrejmuit de plaje, ca un oraș ce-și duce traiul liniștit, între tăcerile de apă.

Înainte de a-l părăsi, ne-am oprit în fața obeliscului ridicat în memoria eroilor Suezului. Cetățeni ai orașului s-au oprit alături de noi. Cîți dintre ei, din familiile lor, nu au pe cineva căzut în luptele de aici ? Tăcerea s-a lăsat și mai grea, străpunsă într-un tîrziu de sirena răgușită a unui vas.

Ne întoarcem pe același drum, în direcția opusă, spre orașul celuilalt capăt de canal — Suez. În dreapta, pe malul lacului Menzala, asistăm la plecarea în larg a bărcilor de pescari. Înserarea cade lin ca o rouă. Încă de departe le zărim felinarele agățate de catarge, le urmărim șopătarea. Dar parcă noi nu ne duceam tot spre larg ? Spre larguri mărilor de nisip.

Pentru a ne trece timpul e bună și o poveste, una din cele din Halima. Preferăm însă altceva. Învîrtim un buton și mașina se umple de o muzică unduioasă în care flautele își împletesc glasurile de abanos. Noroc că nu sîntem cu caravana de cămile. Am ajunge prea tîrziu la Suez.

Încet, încet, atipim în trilurile flautelor în timp ce șoferul, un egiptean cu fața smolită, stă neclintit la volan ca o statuetă faraonică.

E liniște pe canalul de Suez. E liniște aici unde altă dată salvele de tun despicau cerul...

Const. SÎRBU

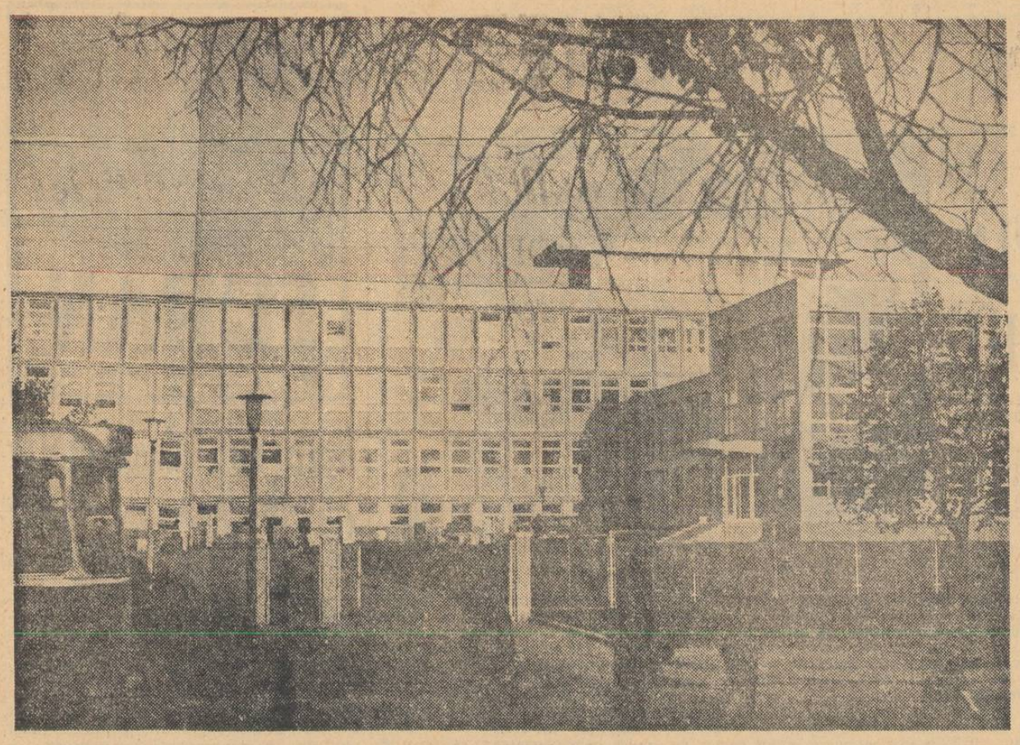

INFRAMICRO

Ion Iofciu nu e nici arhitect, nici inginer, nici medic. E doar maistru. Totuşi, atunci cînd ne-am hotărît să scrim despre noul şi modernul sediu al Institutului de inframicrobiologie am fost sfătuiţi să ne adresăm lui. Şi nu am avut de regretat.

De altfel tot timpul cît am stat de vorbă nu am avut linişte. Ba veneau nişte vopsitori să ceară sfatul cum să finiseze o încăpere, ba nişte mozaicari să-şi spună păsul privind unele amănunte de execuţie. Da, maistrul nostru, se vede cît de colo, îşi cunoaşte meseria.

— De unde toate aceste cunoştinţe? — îl întrebăm.

— Păi, doar de luni de zile stau cu nasul prin proiecte, discut cu tovarăşii din institut. Cît despre partea de construcţii, doar asta îmi este meseria... De altfel, nu lucrez pentru întîia oară în domeniul construcţiilor destinate instituţiilor de ştiinţă şi învăţămînt. Am mai participat la ridicarea unor pavilioane de la Institutul Cantacuzino, la unele lucrări de la Institutul Agronomic...

Ce ne-a povestit Ion Iofciu

După cum vedeţi, şi-a început tov. Iofciu relatarea, întreaga şosea Mihai Bravu şi împrejurimile ei şi-au schimbat cu totul decorul. În locul unor biete maghernite din cîrpici au apărut blocuri svelte, luminoase, cu multe etaje. Ştiţi ce era pe locul unde ne aflăm cu un an şi jumătate în urmă? Nişte bordeie şi o ciosvîrtă din fostul stadion P.T.T., vechi şi ponosit şi el.

În iunie 1961 ne-am pus aici pe treabă. Aveam sarcina să dăm viaţă unui proiect deosebit de interesant executat de către institutul „Proiect Bucureşti": ridicarea uneia dintre cele mai moderne clădiri, pentru un institut de inframicrobiologie. Sarcină frumoasă şi de mare răspundere, nu?

Şi iată acum această construcţie gata. Are o suprafaţă construită de peste 5.400 metri pătraţi şi nu mai puţin de 360 încăperi. Vă place? Cred şi eu... Ne-am străduit cu toţii să nu existe din partea pretenţioşilor noştri beneficiari nici cel mai mic motiv de reproş. Cele mai bune cadre, cele mai bune materiale au fost folosite pentru construirea acestei importante instituţii de ştiinţă.

Dacă pe primul plan a fost calitatea lucrării, aceasta nu înseamnă că alţi indici economici au fost neglijaţi. Iată, construcţia a fost predată beneficiarilor cu trei luni înainte de termenul fixat, 31 decembrie 1962. Totodată s-au realizat şi o seamă de economii la cărămidă şi material lemnos.

Dar în loc să stăm de vorbă aici, mai bine să mergem să vizităm clădirea institutului.

Pe drum spre primul corp de clădiri interlocutorul nostru îşi laudă oamenii:

— Sînt aproape toţi unul şi unul. Nici nu ştiu despre care să vă vorbesc mai întîi. Dar parcă tot mai mult îmi place cum lucrează mozaicarii lui Vasile Neagu, zidarii faţadişti din echipele conduse de Ion Reprişoreanu, Ion Matei şi Eugen Trifan, vopsitorii din echipele Enache Giol, Adrian Voiculescu şi Ioan Trunchiu. Să vă uitaţi şi dumneavoastră la mozaicurile în 3-4 culori şi desene, la pereţii vopsiţi toţi în ulei şi vinacet, la pardoselile din covor dermatin din laboratoare şi să-mi spuneţi dacă n-am dreptate...

Are dreptate tovarăşul Iofciu. Totul pare impecabil, strălucitor. De altfel primii vizitatori ai clădirii, dintre care unii oaspeţi din străinătate, au avut de făcut aprecieri elogioase la adresa construcţiei.

Impresia favorabilă începe încă înainte de intrare. Faţade din terasid alb şi vernil, soclul în mozaic spălat, treptele de marmură, dau clădirii o înfăţişare impunătoare. Urmează aspectuosul hol de la intrarea în corpul A. O scară interioară elicoidală, adevărată capodoperă urcă spre primul etaj unde se află aula cu 173 locuri pentru comunicări ştiinţifice. În acest corp de două etaje din clădire se mai află biblioteca şi fişierul institutului. Corpul vecin B cuprinde birourile cercetătorilor şi conducerii ştiinţifice şi administrative, o sală de lucrări practice pentru specializarea şi formarea noilor cadre.

Principalul corp al institutului este însă ultimul, cel care adăposteşte laboratoarele. Zeci şi zeci de laboratoare care vor oferi cercetătorilor cele mai bune condiţii de lucru.

Să străbatem împreună unul din coridoarele celor patru nivele ale acestui corp de clădiri. La capătul lor cîte o cameră pentru animalele de experienţă. Un lift special va transporta aici hrana animalelor pregătită într-o „bucătărie" construită anume la parter. Pe tot cuprinsul coridorului se află laboratoarele. Un laborator cuprinde mai multe camere, despărţite prin pereţi de sticlă şi dotate cu aparatură modernă de specialitate. La subsolul acestei clădiri se află camere frigider, camere termostat, o centrală de ventilaţie, o cameră compresor etc. În fond o mică uzină subterană care va asigura cercetătorilor toate cele necesare pentru efectuarea celor mai moderne lucrări de laborator.

Dar în fond, care este scopul urmărit? Acest lucru l-am aflat mai în amănunţime de la tov. conf. dr. N. Cajal, directorul adjunct ştiinţific al institutului.

Ce ne-a relatat dr. Cajal

Împreună cu o comisie de specialişti directorul adjunct ştiinţific al institutului participa la recepţia laboratoarelor. Ne-a rezervat totuşi cîteva minute.

— După cum se ştie, ne-a spus d-sa, institutul de inframicrobiologie, întemeiat şi condus de acad. Şt. Nicolau este un institut de cercetări fundamentale şi de aplicaţie practică în domeniul inframicrobiologiei. El aparţine Academiei R.P.R. şi efectuează cercetări în domeniul virusurilor, domeniu de mare importanţă al medicinii moderne. Prin darea în funcţiune a acestei clădiri cu laboratoarele sale multe şi bine utilate ţara noastră va dispune de unul dintre cele mai moderne institute de virusologie din cîte există. S-au creat condiţii ca direcţia institutului să profileze laboratoarele pentru cele mai moderne probleme ale inframicrobiologiei. Astfel, vor exista laboratoare pentru studierea originei infecţioase a cancerului, a structurii chimice a virusurilor, a morfologiei lor, a metodicii culturilor celulare, a variabilităţii şi geneticii inframicrobiene, a angiopatiilor (boli cardio-vasculare de origine virotică), a virozelor respiratorii şi multe altele. Pentru fiecare dintre aceste importante probleme vor exista grupuri întregi de laboratoare. De asemenea, o secţie specială de diagnostic inframicrobian va lucra în colaborare cu spitalul de boli contagioase Victor Babeş aflat în imediata apropiere.

Tov. dr. N. Cajal ne-a informat şi asupra unor amănunte care dovedesc condiţiile deosebite în care se vor efectua lucrările. Astfel în toate laboratoarele va exista aer condiţionat sterilizat, instalaţii de aer comprimat pentru experienţe, lămpi bactericide etc. În cadrul clădirii institutului îşi vor găsi adăpost şi catedrele de inframicrobiologie ale Institutului medico-farmaceutic din Bucureşti.

★

În momentul apariţiei acestor rînduri în frumoasa clădire din şoseaua Mihai Bravu se lucrează de-acum din plin. Încă o puternică citadelă a ştiinţei din ţara noastră îşi va aduce astfel o contribuţie şi mai puternică la realizarea unor probleme importante legate de ocrotirea sănătăţii poporului. Să le urăm cercetătorilor conduşi de savantul prof. Şt. Nicolau spor la muncă. Iar tovarăşului Iofciu şi celorlalţi constructori care şi-au adus contribuţia la ridicarea acestei clădiri, noi şi noi satisfacţii în atît de frumoasa lor îndeletnicire.

M. PAULIAN

Noutăţi tehnico-ştiinţifice

CONDUCTORUL ELECTRONIC

Primele încercări care se fac acum la Moscova cu conductorul de tren automat sînt concludente. Metroul este condus de o maşină, aşezată într-un mic cufăr, în primul vagon. Cel mai experimentat conductor nu poate rivaliza în precizie cu această maşină. Aparatul ţine cont de distanţa dintre staţii, de profilul drumului, de rezistenţa aerului în tunele, de greutatea vagoanelor, de puterea motoarelor. El rezolvă pe moment ecuaţii diferenţiale care sînt transmise apoi motoarelor vagoanelor sub formă de semnale. Prin acest sistem se obţine stricta respectare a orariului trenurilor cît şi un consum minim de energie.

Conductorul electronic va fi instalat în curînd şi pe căile ferate. Ochiul omului va fi înlocuit de televiziune iar un dispecer va conduce pe căile ferate mai multe trenuri de tonaj greu.

MILIMETRU DIN MILIMETRU

O freză cu două mandrine, cu o comandă după program, constituie cea mai nouă descoperire în construcţiile mecanice. Programul îi poate fi furnizat sub forma unui etalon care imită piesa finită, aşezat pe o masă specială echipată cu o măsurătoare pentru capacităţi electronice. Etalonul este lovit de această măsurătoare ale cărei mişcări sînt repetate în mod exact de mandrine. În acest fel, maşina de copiat electronică permite să se fabrice două piese deodată.

Precizia fabricaţiei pieselor se măsoară pînă la milimetru din milimetru.

(Urmare din pag. 1)

Dar de ce ne grăbim? Am promis doar că vom merge la pas! Pornim deci din Calea Victoriei, cu gîndul de a cobori pe Cîmpineanu. Dar nici n-am început încă plimbarea noastră şi am întîlnit prima noutate, în vitrina magazinului „Tehnometal". Debutăm deci cu o surpriză pentru gospodine care, oricît de mult ar iubi bucătăria, doresc să o facă cît mai rapid şi bineînţeles, mai modern. De data aceasta le vine în ajutor noul produs al întreprinderii „Emailul roşu" din Mediaş: oala de fiert sub presiune. Avantaje făgăduite de producători: păstrarea integrală a vitaminelor şi sărurilor minerale din alimente, pregătirea întregului meniu dintr-o dată, economie mare de combustibil şi de timp. Exemplificări concrete: pentru fiertul cartofilor, 25 de minute în loc de 45, 15 minute în loc de 30 pentru orez, 125 minute în loc de 195 pentru carne. Gospodinele ştiu mai bine ca oricine că 70 de minute economisite la un simplu rasol înseamnă lucru mare! Au timp în plus pentru un film, o carte sau o probă la croitoreasă.

Vitrina de alături oferă un „colţ al noutăţilor", la care este expus aparatul romînesc de radio „Modern". Este ştiut că atîta timp cît nu deranjează vecinii, un radio este un prieten bun în casă. Deci, aviz amatorilor...

Soare, cald, strălucire aurie, — o adevărată zi de toamnă, pe care am dori-o prelungită cît mai mult şi la care ne vom gîndi cu nostalgie în decembrie. Să profităm aşadar de ea şi să ne continuăm plimbarea. Trecem prin încăperile din care au ieşit uniforma lui Pristanda, toaletele Anei Karenina şi haina de şarpe a lui... Orfeu — Florin Piersic (sala „Comedia" şi-a deschis stagiunea cu „Orfeu în infern" de Tennessee Williams). Lăsăm în urma noastră bătrînele ateliere de croitorie ale Teatrului Naţional şi revenim în plină actualitate, admirînd noutăţile de toamnă de la magazinul textil.

Doi paşi mai încolo întîlnim o altă noutate: cinematograful „Maxim Gorki" s-a mutat în locul „Tineretului" şi cinematograful „Tineretului" în locul celuia care purta numele „Maxim Gorki". Adică nu, nu cinematografele s-au mutat, ci... firmele! Dacă noutatea nu este cinefilă, în schimb e lipsită de logică. Şi o consemnăm ca atare...

Poposim o clipă la blocul „Turn". Între noi fie vorba, dacă stabiliţi o întîlnire cu cineva, optaţi tot pentru ceasul Universităţii, în nici un caz pentru blocul-turn, căci s-au mai ridicat cîteva în Bucureşti şi riscaţi să rataţi întîlnirea! Bem o cafea mică, una din cele 600 livrate zilnic de

„Jurnal de bord" citadin

prin Bucureşti

miniaturala „fabrică" de cafea-expres. Am asculta şi o melodie la „Tonomat". Dar renunţăm, fiindcă n-avem fişă de 50 de bani şi, mai ales, pentru că ar fi o impietate ca, pornind în căutarea noutăţilor, să ascultăm vechiturile automatului de discuri. Parcă şi discurile ar face parte din maşinărie şi nu s-ar putea schimba decît cu prilejul unei maxime uzuri.

Peste drum de noi, la blocul 8 din Piaţa Palatului, o firmă veselă: „Publicitate". Aici, în fiecare zi, zeci de întreprinderi solicită ajutorul ziarelor pentru a angaja încă „un maistru mecanic specialist în metalurgia prelucrătoare", „trei ingineri tehnologi", „maiştri matriţieri", „şef serviciu contabilitate" etc. N-am făcut bine colţul şi ne întretăiem cu un tînăr, purtînd în braţe un enorm buchet de garoafe — stîngaci şi jenat ca orice bărbat cînd poartă flori. Le-o fi luat iubitei, sau pentru o aniversare în familie sau şi le-a cumpărat ca să-şi înveselească propria-i garsonieră? Nu putem să-l întrebăm — discreţia ne interzice. De altfel a dispărut grăbit pe poarta unuia din aceste blocuri moderne, care au îmbogăţit şi înfrumuseţat decorul bucureştean.

Urmărind cu privirea trecătorii, care merg încoace şi încolo ca într-un furnicar, atenţia ne este atrasă de o figură veselă şi expresivă, pe care am întîlnit-o de multe ori fotografiată în publicaţiile noastre. De data aceasta o vedem însă „pe viu": renumitul actor sovietic Arkadi Raikin care întreprinde un turneu în ţara noastră cu prilejul Lunii Prieteniei. El culege ropote de aplauze pe scena teatrului de miniaturi din Leningrad şi pe scenele de peste hotare. Şi este de înţeles, de vreme ce poate interpreta şapte personaje diferite fără ca spectatorii să-şi dea seama că e acelaşi actor. Taina le-o dezvăluie doar afişul... În aşteptarea spectacolelor lui să ne continuăm însă plimbarea.

Iată şi mult-solicitatul magazin „Plastica". Trei tineri în costume naţionale — probabil colectivişti veniţi în vizită în Capitală, privesc lung în vitrină şi discută aprins, dar pe şoptite. Ce anume le-a cucerit atenţia? Utilajul de... pescar amator. Se pare că au fost expuse cîteva noutăţi remarcabile. În calitate de profani, copiem şcoleresc: „lansete Derby", „Aviette", „MD. 329" şi „arbaletă pentru vînătoare subacvatică". Dat fiind sezonul, credem că le-ar trebui şi o... şubă submarină, dacă există. Poate că ştie comandantul Cousteau...

Plimbarea face întotdeauna foame, mai ales cînd ea e stimulată de apetisantul miros de bucate care vine de la restaurantul expres „Modern", renumit pentru faptul că este întotdeauna plin. De ce oare e atît de căutat? Răspunsul e atît de simplu, încît l-ar fi aflat Tintin chiar şi fără ajutorul cîţelului: 30 de sortimente de mîncăruri calde, 7 ciorbe şi 10 aperitive, oferite la orice oră! În plus, curăţenie exemplară şi bucătari excelenţi. Dar pentru că am alunecat puţin pe panta statisticii, să perseverăm. În această unitate iau masa zilnic 3.000 de consumatori, ceea ce înseamnă — raportat la cele 16 ore de servici ale unităţii — că la fiecare trei minute ia aici masa un om. La unele restaurante aştepţi o jumătate de oră pentru un prim contact cu ospătarul, aşa că nu e de mirare de ce „Modernul" întruneşte sufragiile unanime.

Pornim din nou, îndreptîndu-ne paşii spre cea mai frumoasă sală de spectacole a ţării: sala Palatului R.P.R. Te aştepţi ca dimineaţă măcar sala să fie cufundată în linişte şi singurătate. Eroare! În matineu ansamblul de revistă Friedrichstad-Palast din Berlin... salută pe spectatorii bucureşteni. Într-un moment de răgaz, schimbăm cîteva cuvinte cu Helia Casanovas, cîntăreaţa mexicană care a făcut cunoscut în multe ţări ale lumii cîntecul popular sud-american.

— Am venit în Romînia cu mare bucurie, ne spune Helia Casanovas Era singura ţară socialistă în care nu cîntasem, deşi în călătoriile mele auzisem mult vorbindu-se despre ea. Mi-a încîntat ochiul aspectul modern al Bucureştiului, la nivelul marilor capitale ale lumii. Cît despre public — numai în America de Sud am întîlnit un temperament atît de vulcanic. Iar sala în care cînt nu are egal. V-o spune o cîntăreaţă care a fost în zeci de ţări...

Considerăm că aprecierea Heliei Casanovas întregeşte primele file ale acestui jurnal citadin. Plimbarea noastră de început se apropie de sfîrşit. Ne vom întîlni într-un număr viitor, pe o altă rută a itinerariului nostru bucureştean. Care? Din atîtea noutăţi împărtăşite cititorilor, măcar una să rămînă deocamdată a noastră...

Pia RĂDULESCU
Fotografii: Nicu VASILE

O imagine de la magazinul „Plastica" din Piaţa Palatului R.P.R., foarte căutat de cumpărători (stînga); una din frumoasele vitrine pe care le poţi cerceta la parterul blocurilor.

Împăcarea

Era spre seară. Gazda stătea lîngă sobă pe un scăunel scund şi asculta dinţii unei seceri. Paşi apăsaţi răsunară în cerdac. Peste o clipă uşa se deschise şi un bărbat înalt, trecut de 45 de ani, feri pragul de sus şi intră în casă.

— Să trăieşti, Chivule — zise el cu un aer de veselie în priviri.

— Bună seara, nene, răspunse fără chef gazda, continuînd să-şi vadă de treabă.

— Nu mă pofteşti să şed — zîmbi noul venit.

— Ba da... Poftim... Şezi. Doar nu eşti străin, zise la fel de morocănos gazda, hîrşîind şi mai amarnic cu pila în trei muchii.

Cel venit îşi trase şi el un scăunel lîngă sobă. Deschise uşiţa de tablă, aprinse o ţigară săltînd un cărbune în palmă.

— Nu mă întrebi de ce-am bătut drumul din Dumbrava pînă la voi?...

— ...?

— Avusei ceva treabă pe la gospodărie şi ce mi-am zis: ia să trec şi pe la frate-meu să văd ce mai face... Hm! Nu ştiam că eşti atît de ocupat... Nu-i nimic, vezi-ţi de treabă. Mai stau oleacă şi plec şi eu către casă... Pesemne că începeţi culesul porumbului... Îl tăiaţi cu strujeni cu tot ca să faceţi imediat arătura, aşa-i?

Chivu Stamate nu zise nici da, nici nu. Îşi posomorî şi mai mult sprincenele şi gîndi: m-a luat pe departe parcă n-aş şti ce urmăreşte.

— Ei nu zici nimic, îl zădări celălalt. Cum faceţi cu porumbul?

Chivu Stamate lăsă secera din mînă, scotoci şi el după o ţigară ca să cîştige timp, o aprinse şi de abia atunci îl privi pentru prima dată în ochi.

— Ce mă tot iscodeşti? Zici c-ai fost pe la gospodărie. Să fi întrebat acolo.

Se apucă să pilească şi mai virtos gura zimţată a secerii.

— Şi-apoi ştii ceva? Fiecare cu treburile lui. Gospodăria voastră are planurile ei, a noastră la fel. Voi în Dumbrava, noi în Izvoarele. Ce-avem de împărţit unii cu alţii?

— Măi Chivule, cum îmi vorbeşti tu? Parcă nu ţi-aş fi frate, zău aşa.

— Lasă nene, cunosc eu astea. Vorba proverbului: Frate, frate, dar... Asta-i. Vă lăudaţi peste tot că ne-aţi luat-o înainte, că porumb ca al vostru nu are nimenea, că scoateţi un milion de lei venituri de la ferme... Să fiţi sănătoşi, dar una vă rugăm: să nu ne luaţi în rîs gospodăria, că nici noi nu sîntem chiar de lepădat...

— Cine rîde de voi mă? De unde atîta ţîfnă pe tine, parc-am fi duşmani nu fraţi.

★

Micile dispute dintre cei doi fraţi începuseră cu vreo doi ani în urmă, puţin timp după inaugurarea colectivei din Dumbrava (Dumitru Stamate se însurase c-o dumbrăveancă şi se mutase acolo de vreo cîţiva ani). Cea din Izvoarele se înfiinţase cu un an înainte. La inaugurare dumbrăvenii au venit cu mic cu mare. El, Chivu, împreună cu alţi colectivişti din gospodăria „bătrînă" i-au ajutat la întocmirea planului de producţie, la organizarea brigăzilor. Mă rog ca unii ce erau colectivişti cu „experienţă". Cei doi fraţi veneau des unul pe la altul, chibzuiau, se sfătuiau împreună. Dar de la o vreme începuseră să se sfădească cam des. Nu putea Dumitru să aducă vorba de vreo izbîndă de a gospodăriei lor noi, că frate-său i-o reteza scurt.

— De abia aţi făcut ochi şi-aţi şi început să vă lăudaţi.

Sau dacă, dimpotrivă, venea vorba despre vreo neregulă din gospodăria veche, a lui Chivu, acesta se făcea foc.

— Zău că e de rîs: învaţă oul pe găină...

În vremea aceasta cele două colective, progresau văzînd cu ochii. E drept că gospodăria mai nouă, cea din Dumbrava, avînd braţe de muncă mai multe, a luat-o înaintea celei din Izvoarele. Chiar dacă izvorenii au recoltat la hectar cu 400 kg. mai mult grîu decît ceilalţi, dumbrăvenii au contractat mai mulţi porci pe care i-au pus la îngrăşat şi-au mai cumpărat încă 36 de vaci, au crescut vreo 1.000 de păsări. Asta i-a ajutat să cîştige numai din sectorul zootehnic, vreo 800.000 lei. Şi la fondul de bază i au întrecut dumbrăvenii cu aproape o jumătate de milion.

Între timp relaţiile dintre cei doi fraţi se răciseră tot mai mult. Vizitele lui Dumitru erau privite de Chivu ca „iscodeli", sfaturile ca „ifose".

— Ce-i măi bărbate cu frate-tău, îi zicea femeia lui Chivu Stamate. N-a mai dat pe la noi d-un car de ani.

— De ce să vină — a repezit-o Chivu — ca să iscodească ce facem, ce plănuim în gospodărie şi să ne-o ia ei înainte?

★

Nu-i de mirare că Chivu şi-a primit fratele atît de morocănos. Acum stau pe scăunele, lîngă sobă, ca doi străini. Şi-au spus ce-aveau să-şi spună şi tac amîndoi. Chivu plieşte la seceră. Dumitru trage din ţigară şi se uită la mîinile aspre care mînuiesc pila. „Prost mai eşti măi frate" îşi zise el şi zîmbeşte cu duioşie: şi-a amintit de vremurile copilăriei, cum se certau din fleacuri şi stăteau bosumflaţi ceasuri întregi, pe urmă se împăcau şi jurau să nu se mai ciondănească.

Într-un tîrziu Dumitru se ridică gata să plece şi spuse aşa într-o doară lui frate-său.

— Nu m-ai întrebat de ce-am venit pe la voi... Ar trebui nici să nu-ţi spun. Dar, fie, treacă de la mine. E adevărat că vreţi să curăţiţi mlaştina din vale şi să vă faceţi un eleşteu?

Apoi văzînd că celălalt tace, adăugă:

— Aţi mai plănuit să vă luaţi şi un camion?

Cuta dintre sprincenele lui Chivu se adînci şi mai mult. Iazul şi cumpărarea camionului erau probleme care-i preocupau de multă vreme pe colectiviştii din Izvoarele. O piscină le-ar fi adus venituri bune, dar cum să împartă braţele de muncă, să nu dea peste cap celelalte treburi din gospodărie? Şi-apoi camionul ce bine le-ar prinde la căratul produselor de pe cîmp! Recolta e bună, iar căruţele nu le ajung nici la jumătate din transporturile pe care le au de făcut. Dar n-au puterea să-l cumpere acum. Poate la anul. Se uită încruntat la frate-său.

— Ei şi ce-i cu asta? Nu cumva vreţi să ne-o luaţi înainte? N-aveţi decît. Mai sînt terenuri bune de eleşteu şi camioane... cîte vrei...

— E adevărat, am vrea să facem şi una şi alta dar conducerea noastră s-a gîndit — şi noi am hotărît — să le realizăm împreună. Vorba ceia, ca să-ţi spun şi eu un proverb: unde-s doi puterea creşte.

Peste un ceas cei doi fraţi stăteau voioşi unul lîngă altul. Lui Chivu îi trecuse posomoreala.

— Vai nene, să nu spui dumneata de la început...

— Păi m-ai întrebat? Doar pentru asta am trecut pe la gospodăria voastră.

★

După împrumutul pentru cumpărarea camionului şi ajutorul dat la eleşteu izvorenii au primit din partea dumbrăvenilor şi alte ajutoare: camioane pentru transportul zarzavaturilor la piaţă. Cîţiva saci de grîu de sămînţă. Dar nici ei nu s-au lăsat mai prejos. Le-au adus dumbrăvenilor din balta de lîngă eleşteu căruţe vîrfuite cu stuf, cu care aceştia şi-au acoperit grajdurile nou construite. Şi aşa, ajutîndu-se astăzi la o treabă, mîine la alta, şi-au dat seama oamenii că au nevoie unii de alţii. Mai mult. Au văzut că ceea ce lipseşte unei gospodării, cealaltă are cu prisosinţă. De aici a pornit ideea de a se uni transformînd cele două gospodării mici într-o singură gospodărie mare, puternică.

★

De la sărbătoarea unirii celor două gospodării colective din satele Dumbrava şi Izvoarele, cei doi fraţi au plecat împreună spre casă. Călcau alături pas la pas şi simţeau o mare bucurie în inimă.

— Gîndeşte-te omule, cîte avantaje: cu terenul vostru din vale dublăm grădina de legume. O irigăm cu pompele noastre, tot nu lucrau cu toată puterea. Vom gospodări mai bine pămînturile unite la un loc: 2.615 ha. E o avere, nu jucărie.

— Care 2.615 ha.? De unde ai mai scos pe cele 15?

— Fă şi tu socoteala: n-o să mai avem atîtea tarlale mărunţite. Le unim în cîteva mai mari, mai împuţinăm din drumuri.

Fiecare drum, un stînjen şi jumătate. Atîtea drumuri atîţia stînjeni... Atîtea hectare...

Cei doi fraţi discutau cu însufleţire, făcînd planuri de viitor.

Ana CRISTEA

Prietena mea CARTEA

I. POPESCU-PUȚURI: „Se naște întrebarea"

Autobiografic, acest prim volum al unui ciclu ce se anunță mai întins, are caracterul unor amintiri din copilărie pline de acel farmec inegalabil cu care primele impresii și evenimente ale vieții rămîn în memoria omului matur. Un sat oltenesc de pe lîngă Jii, o ceată de copii neastîmpărați, o cu totul altă atmosferă și o altă limbă decît aceea binecunoscută a Humuleștilor și totuși amintirile acestea ale lui I. Popescu Puțuri degajă o autenticitate și o culoare, întru-totul asemănătoare celebrelor amintiri din copilărie ale lui Creangă. Cu o precizie și o forță de transmitere remarcabile, scriitorul reconstituie gîndurile și faptele copiilor, poznele lor, regăsind în toate o gingășie și o bună intenție, care fac ca întreprinderile cele mai riscate, mai puțin plauzibile, filtrate prin fantezia bogată a copiilor, să-și găsească o justificare, o explicație, să devină pentru ei și pentru noi, firești. Eroii copilăriei lui I. Popescu-Puțuri nu întreprind nimic, nici trăznaia cea mai neașteptată, nici jocul cel mai fantezist fără scop, fără intenție. Ei pornesc la „luptă" împotriva leovenilor, pentru că îi consideră pe aceștia vinovați de o agresiune imaginară împotriva satului lor, Gioroc, șterpelesc găini și porumb pentru că învățătoarea lor se mărită și ei doresc din toată inima să-i facă de ziua nunții un dar, și ei n-au de niciunele, îl saborează în prima clasă de liceu pe profesorul de franceză al cărui nume, Statu, îi duce cu mintea la statul burghezo-moșieresc, despre care părinții spuneau: „statu, mamă, ne mănîncă zilele"... Mai ales primele două cărți ale romanului „Două paie la trei măgari" și „Pe drumul cu lumină" ni se par deosebit de realizate, ceea ce îndreptățește desigur interesul cu care așteptăm celelalte volume ale ciclului „Vestitorii primăverii".

„Glasuri din Ghana"

Cu această culegere din literatura ghaneză Editura pentru literatură universală pune la îndemîna cititorului cîteva din lucrările reprezentative ale scriitorilor și poeților din tînăra republică africană. Unele din acestea, ca poezia lui Frank Kofi Niaku „Același țel sub chipuri felurite" sau ca schițele „Ama își stringe zestre" de Richard Bentil, „Dinkuiama" și „Huliganul din Takoradi petrece" de Cameron Duodu sau „Planul lui Jackson" de R. G. Haggin sînt o dovadă a nivelului artistic ridicat la care poate ajunge o tînără literatură în condițiile libertății poporului. Accentuatul caracter social al majorității lucrărilor cuprinse în volumul „Glasuri din Ghana" contribuie nu numai la o cunoaștere a direcțiilor spre care se îndreaptă scriitorii contemporani din această republică africană, și a condițiilor sociale specifice existente aci. Ceea ce face ca această mică antologie să fie citită cu interes și cu dorința ca Editura pentru literatură universală să continuie acest început prin publicarea și a altor culegeri din literatura țărilor de curînd eliberate de sub jugul colonial.

Dana MUȘAT

Un colț din muzeul Nottara. Măsuța de machiaj a maestrului și multe fotografii ale marilor actori ai vremii

MEȘTERUL NOTTARA ȘI FIUL SĂU

O scară ușor curbată, mărginită pe ambele părți cu fotografii de familie, duce în holul mare al casei lui C. I. Nottara. Portretul meșterului, semnat de Corneliu Baba, te întîmpină cu privirea caldă, dar pătrunzătoare, cercetătoare, dar prietenoasă. „Eu n-am avut altă viață în afară de teatru", spunea maestrul scenei românești. Viața și activitatea sa, ca slujitor al Thaliei peste 60 de ani, au demonstrat-o din plin.

În viața de toate zilele era un om firav, ușor adus din spate și foarte modest. Cînd pășea însă în scenă devenea deodată alt om. Era uriaș în regele Lear, impresionant în Shylock, impunător în Ștefan cel Mare. Cu o multilateralitate caracteristică marilor personalități, Constantin Nottara a abordat, cu cea mai mare siguranță, roluri de-a dreptul opuse. A fost Tartuffe și Richard al III-lea, a fost Hagi Tudose și Ștefan cel Mare, Ion Nebunul și Chiriac, Tipătescu și Oedip, Luca Arbore și Othello. Peste 800 de roluri a interpretat marele Nottara în cariera sa!

Pelicula aparatului de fotografiat și banda de magnetofon au reușit să păstreze o părticică din copleșitoarea lui personalitate. Fotografiile îl arată în aproape toate rolurile pe care le-a interpretat, iar magnetofonul aduce în muzeu vocea vibrantă, plină de acel potop de inflexiuni, pe care doar cei mai în vîrstă au avut fericirea să-l cunoască... direct de la sursă, în sălile de spectacol.

În muzeul ce-i poartă numele, au fost păstrate multe din obiectele ce i-au aparținut, mobila sa, darurile primite de la admiratori și de la colegi, corespondența cu mari actori ai vremii, colegii săi de breaslă, însemnări. Splendide vase chinezești, covoare de Șiraz și Buhara, șaluri de preț, tablouri, desene și caricaturi care au aparținut lui Nottara, sînt astăzi în același loc ca pe vremea meșterului. Într-o vitrină sînt inelele pe care le purta în rolul lui Ștefan cel Mare. Mesuța de machiaj are încă trusa deschisă, cu fondul de ten și instrumentele la locul lor...

Și peste tot cărți. Pereții sînt aproape tapetați cu cărți. Astăzi, după aproape 30 de ani de la moartea sa, meșterul Nottara continuă să îndrume. Dacă în vremea vieții sale, păstra o corespondență strînsă cu foștii elevi, pe care îi ajuta să aleagă repertoriul, să interpreteze un rol, să găsească cele mai bune efecte de regie și astăzi, peste ani, Nottara a rămas un maestru, un îndrumător. Aproape 7.500 de lucrări cuprinde biblioteca din casa memorială Nottara. Multe materiale de specialitate, unice în țară, volume cu autografele lui Alecsandri și Odobescu, cu adnotările și schițele de decor ale lui Millo, Pascally, Caragiale, ediții princeps din Voltaire, cărți de beletristică franceză și germană din secolele XVII, XVIII, XIX, zeci de volume de teatru, dintre care cel mai vechi din 1840, tipărit cu alfabet cirilic, colecții și albume de artă, întreaga bibliotecă ce a aparținut lui De Max, reproduceri de costume din anticitate pînă în zilele noastre, o carte de astronomie din 1716 scrisă de Hrisanti Nottara, mitropolit al Ierusalimului și Moldovei, prieten cu Miron Costin.

O arcadă cu perdele grele ne desparte de camera compozitorului C. C. Nottara, fiul actorului. Pe pian, ultima compoziție, datată 17 ianuarie 1951 — cîteva zile înainte de a muri. Promotor al diferitelor genuri muzicale, el a abordat compoziția — nonetul, concertul pentru vioară și orchestră — a fost unul din primii cronicari muzicali din țara noastră, a fost violonist, profesor la Conservator, dirijor al orchestrei Radio și este unul dintre fondatorii Uniunii compozitorilor. Constantin C. Nottara se numără printre primii compozitori din țară care au scris opere. A compus „La drumul mare" după un libret de Cehov, baletul „Iris" și opera „Ovidiu" după Alecsandri. Grija pe care o dădea C. C. Nottara documentației, se vede după vasta sa bibliotecă muzicală. Găsim aci întreaga operă a lui „Ovidiu" în franceză și poemul „Amatoria" scris cu 400 de ani în urmă. Găsim în biblioteca sa studii critice, bibliografii, tratate de muzicologie, enciclopedii muzicale în limbile franceză și germană. În casa din Bd. Dacia nr. 51 există partituri de opere, uverturi, sonate; de asemenea întreaga literatură despre Beethoven și Wagner precum și lucrările acestora în întregime; găsim masiv din partiturile lui Verdi, Puccini, Donizetti, Cimarossa, Rossini, Borodin, Prokofiev, Mussorgski, Rimski Korsakov, Debussy, Delibes, Bizet, Mozart, Weber, Gluck, Strauss, Lehar etc. etc.

Casa memorială „Constantin I. Nottara și Constantin C. Nottara" evocă viața celor doi mari artiști, demonstrînd încă o dată preocuparea regimului nostru de democrație populară, de a păstra și pune la dispoziția maselor comorile de artă și cultură.

Gabriela BUCUR

Biblioteca, fostă a actorului De Max

OAMENI DE ISTORIE ÎN CĂRUȚA COLECTIVEI

DACII DIN CÎMPIA ARADULUI

Dimineața era senină, iar Mureșul o înviora cu răcoarea apelor sale neogoite.

Căruța, cu loitrele vopsite purta cu grabă muncitorii și personalul de specialitate la șantier, după ce ieși din comuna Pecica, ocoli printre mirîștile dinspre miază-zi.

— Ne pare rău că-i ultima zi, tovarășe profesor, vorbi un bătrîior cu mustața sură.

— Dar să ne pară bine că am dat peste lucruri interesante, răspunse cel căruia i se adresase pecicanul.

— Și ne putem făli de acum nu numai cu colectiva ci și cu comoara din hotarul nostru, își spuse părerea altul.

— Pe bună dreptate vă puteți mîndri. Tot ce s-a găsit aici, în hotarul colectivei, ne ajută să lămurim o parte din perioada marilor regi ai dacilor — Burebista și Decebal — răspunse profesorul Ion Horațiu Crișan, care din anul 1960, în fiecare vară, conducea din partea Institutului de Arheologie al R.P.R. săpăturile arheologice, pe movila — „Șanțul mare", — aflată la 7 km. sud-vest de comuna Pecica, raionul Arad. În urma săpăturilor efectuate, se dovedește că aici a fost o așezare dacică.

— Orașul care a fost aici l-au distrus romanii, cînd s-a bătut Traian cu Decebal? — întrebă cel mai tînăr din colectivul acestei expediții.

— Nu. Aici, de data aceasta, pare să fi fost lazigii cei care au distrus așezarea. Acest popor s-a stabilit în cîmpia Tisei pe la începutul sec. I. al erei noastre și era foarte nestatornic în legăturile cu vecinii.

Așezarea de pe movilă a fost fortificată, continuă profesorul. În partea de sus își aveau așezămintele dregătorii și căpetenia, iar alături, pe platou, a trăit poporul de rînd, care a dus greul, muncind pentru traiul și îmbogățirea celor de sus. După cenușa care se găsește peste tot, după vasele și celelalte obiecte dezgropate, se pare că lazigii au atacat așezarea prin surprindere, au prădat totul și după ce și-au luat prada au dat foc locuințelor, cetății.

După această scurtă retrospectivă a profesorului Crișan, cînd urci pe movilă, ai revelația așezării de odinioară, în care te-ai întîlnit dintr-o dată cu toate păturile sociale.

Ceramica, care apare peste tot, fie gri sau roșie, lucrată cu roata sau cu mîna, atestă prezența olarului, care cristalizează specificul tradițional în ceașca cu toartă, folosită în casa fiecărui locuitor ca vopsit, iar la înmormîntări ca afumătoare. Mai jos, lîngă două bordele, găsești rîșnița de piatră și oalele animalelor domestice, dovedindu-i truda de agricultor sau de păstor.

Revenind la afirmația geografului egiptean Ptolomeu, care a trăit evenimentele secolului II al erei noastre și ascultînd argumentarea conducătorului de șantier, venit trei ani la rînd să sape pe malul Mureșului, cum că identificarea orașului dacic Ziridava cu așezarea de pe movila „Șanțul mare" de la Pecica este posibilă și dacă, la rîndul tău, iei în mînă o fîntură de ceramică, poți să spui: am fost la Ziridava.

★

După Pecica, în cursul lunii august, săpăturile au continuat în cartierul Pîrneava-Arad, aflat în imediata apropiere a pădurii Ceala.

Pe măsură ce se adîncea șanțul au început să apară mai multe morminte de incinerație, care, după felul cum se prezintă, mărturisesc unul din ritualele funerare ale populației.

Pe lîngă morminte, în capătul nordic al săpăturii, s-a descoperit în continuare și un cuptor de ars ceramică, în formă circulară. Cuptorul a fost destul de bine păstrat și foarte ingenios construit, cu patru încăperi suprapuse, peste care s-a bătut un grătar din lut gros de 10 cm., ale cărui găuri de aerisire aveau un diametru de 8 cm. „Plita" cuptorului a fost plină de fragmente de ceramică.

O monedă găsită în despărțitura dreaptă de jos vine să identifice epoca. Este vorba de o monedă din bronz bătută de împăratul Constantin II (al doilea fiu al lui Constantin cel Mare, născut în anul 307 la Sirmium).

În imediata apropiere, în spatele cuptorului, s-a găsit încă o monedă de argint, din vremea împăratului tiran Marcus Aurelius Caracalla (211-217), numit astfel după îmbrăcămintea sa favorită de război de origină galică. Această monedă a fost însă găurită, purtată fiind ca podoabă.

Cuptorul și ceramica de la Ceala sînt și ele de origină dacică și constituie o descoperire deosebit de importantă, deoarece ea argumentează din plin existența și continuitatea populației libere dacice din sec. III și IV în cîmpia Aradului și deci în vestul țării.

Cornel MÜLLER

Cuptorul de ars ceramică de la „Ceala" — Arad

Astăzi se va deschide în Capitală cel de al IV-lea Tîrg de mostre. În fotografie, două noi produse de uz gospodăresc: un cărucior de piață, construit la întreprinderea „Ludovic Minschi" din Tg. Mureș și noul aspirator de praf produs de fabrica „Metaloglobus"

Micul ECRAN

Note de telespectator

O largă reflectare pe micul ecran și-au găsit săptămîna aceasta bogatele manifestări cultural-artistice prilejuite de prăznuirea marii prietenii care leagă popoarele romîn și sovietic. Mai mult decît atît, studioul de televiziune a organizat temeinic emisiuni proprii cu mijloacele sale specifice, îmbogățind programul Lunii prieteniei romîno-sovietice. Criticul Traian Șelmaru, redactor șef al revistei „Teatru", a vorbit duminică seara despre „Constructorul comunismului oglindit în dramaturgia sovietică", — *trecînd în revistă cele mai noi creații ale literaturii dramatice sovietice și reliefînd trăsăturile caracteristice ale acestei literaturi, care reflectă viața bogată, pasionantă și plină de patos a omului nou, constructor al comunismului. Insistînd asupra străduințiilor autorilor dramatici sovietici de a înfățișa cît mai veridic viața contemporană, de a opune elementele tipice ale contradicției și luptei dintre nou și vechi în conștiința oamenilor, Traian Șelmaru a înlesnit telespectatorilor înțelegerea tendințelor actuale ale teatrului sovietic. Ilustrarea emisiunii cu cîteva tablouri din piesele* „Oceanul" *de Al. Stein sau* „Colegii" *de Axionov și Stabovoi (la a căror realizare scenică și-au adus concursul artiști ai teatrelor bucureștene și un grup de studenți ai Institutului de teatru) a dat telespectatorilor putința să surprindă bogatul conținut de idei al pieselor prezentate.*

O adevărată paradă a creației de operă și balet a compozitorilor sovietici a prilejuit emisiunea pusă în unde luni seara. Realizatorii emisiunii (prezentarea: Ștefan Bonea; regia: Marian Tibanu; montajul: Mircea Dan; conducerea muzicală: Silviu Panțiru) folosind dese înregistrări pe peliculă și o bogată iconografie, au făcut apel la cîțiva fruntași ai primului nostru teatru muzical și au prezentat o emisiune interesantă, larg cuprinzătoare a bogatei creații de operă și balet care înflorește în Uniunea Sovietică, pe linia marei tradiții a teatrului liric rus. Acompaniamentul riguros și amplu asigurat de orchestra conservatorului „Ciprian Porumbescu", decorurile și toate amănuntele regizorale, au dat fragmentelor reprezentate ambianța sălii de spectacol — ceea ce nu se întîmplă îndeobște în recitalurile de muzică de operă sau coregrafice organizate de televiziune, în care simplul acompaniament de pian nu reușește totdeauna să creeze atmosfera.

Am urmărit, de asemenea cu mult interes, montajul care a prezentat momente din creația marelui actor de cinema Alexei Batalov, pe care publicul nostru îl revede zilele acestea în filmul „Nouă zile dintr-un an", cîștigătorul marelui premiu „Globul de cristal" la Festivalul internațional de la Karlovy-Vary 1962.

În sfîrșit, joi seara, telespectatorii au vizionat retransmisia operei „Evghenii Oneghin" a marelui Ceaikovski, spectacol realizat cu strălucire de colectivul Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

În săptămînile care urmează studioul va prilejui desigur telespectatorilor reîntîlnirea sau cunoașterea altor aspecte ale bogatei vieți a poporului sovietic.

...Ne-a părut mai puțin reușit decît primul, cel de-al doilea montaj din ciclul „Drumețind prin București", *care de astădată a prezentat Cotrocenii. Legătura dintre trecut și prezent n-a fost organică și, în mai mare măsură decît emisiunea anterioară, reportajul n-a înfățișat oameni și viață,*

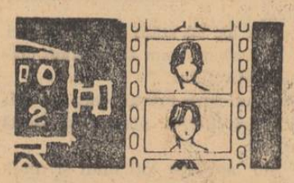

obiectivul plimbîndu-se cu precădere peste priveliște.

...Emisiunea de muzică ușoară de duminică seara pare să introducă formula foarte potrivită a folosirii unor formații orchestrale restrînse de instrumentiști de prima mînă, ceea ce a adus pe micul ecran sextetul condus de Gelu Solomonescu.

Din păcate, mai puțin potrivit a fost repertoriul selecționat, care a cuprins pe lîngă o serie de piese frumoase și iubite de ascultători, cîteva încercări de jazz așa zis avangardist, disonant și, pe alocuri, cu rezonanțe atonale. Mărturisim că nu ne-a delectat, în acest mic concert de jazz, nici difuzarea cîntecului „Feuilles mortes", în care cunoscutul compozitor francez Joseph Cosma și autorul textului își plîng cu atîta deznădejde cine știe ce nefericiri.

...Să ne declarăm, în fine, satisfăcuți de sobrietatea, discreția și precizia cu care s-a făcut comentariul cuplajului fotbalistic de duminica trecută. Am înțeles și am savurat desfășurarea meciurilor ca niciodată pînă acum, iar meritul este de astădată nu numai al operatorilor, ci și al telereporterilor Dumitru Tănăsescu și, în special, Constantin Diamantopol, care a fost cel mai aproape de ceea ce trebuie să fie un telecomentator.

Șt. RADU

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZULTATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat". După ce primește vizita acestuia, John O'Lea primește invitația de a-l vizita pe Steve Rochester al III-lea.

Și O'Lea nu se îndoi un moment că Steve Rochester al III-lea era în stare să facă una ca asta.

— Ți-am văzut fotografia în ziare, O'Lea. Te-am studiat acum de aproape. Îmi inspiri multă încredere. Atît de multă, încît sînt gata să-ți accept banii.

O'Lea fu atît de surprins de acest raționament, încît, ca într-o stare de transă hipnotică, scoase din buzunar carnetul de cecuri și completă unul dintre ele.

— Cinci milioane? făcu bătrînul, aruncînd o privire neglijentă pe cecul pe care i-l întindea O'Lea. Nu-i nimic. Am răbdare. După ce ai să vezi cîți pui fac, ai să le aduci și pe celelalte... Îmi placi, O'Lea. Acum poți să pleci.

O'Lea se ridică de pe scaun. Steve Rochester al III-lea se cufundase în lectura unor cenzuri de bursă și nu-i mai dădea nici o atenție. O'Lea tuși.

— Da, O'Lea, spuse bătrînul fără să ridice ochii.

— D-le Rochester, mai am o singură întrebare de pus... Pură curiozitate...

— Curiozitate pură nu există, O'Lea. Vrei să știi probabil în ce o să-ți investesc banii.

— Nu, asta nu mă interesează. Am deplină încredere în dv. E vorba de altceva... De o instituție al cărei fondator tot dv. sînteți: „Asociația Rochester pentru înfrățirea oamenilor și stîrpirea comunismului".

Capul bătrînului se înălță brusc și în ochii săi de pește mort se aprinse o vîlvătaie:

— Și asociația asta e rentabilă? Și din ea obțineți profituri?

— Pe ce lume trăiești, O'Lea? Rentabilitate? Profituri? Asta e legitimă apărare, omule!

Scîrțîitul vocii lui devenise strident, ca un fierăstrău care mușcă dintr-o tablă de fier:

— Comunismul!... Aici e primejdia cea mare, O'Lea!... Împotriva lui trebuie să ne înfrățim noi... oamenii ca d-ta, ca mine, ca toți ceilalți din categoria noastră... Comunismul!... Dacă învinge el, s-au dus pe copcă și profiturile, și rentabilitatea, și războaiele, și noi o dată cu ele!... Comunismul! Bunicul meu nici nu știa ce e aia. Tata rîdea cînd auzea vorbindu-se de comunism. Eu însă.. eu l-am văzut crescînd, răspîndindu-se, prinzînd puteri, biruind împotriva tuturor previziunilor, împotriva tuturor calculelor noastre. Cînd bolșevicii au ajuns la putere în Rusia, am crezut că vor rezista cîteva zile. Cînd a început intervenția, am crezut că vor rezista cîteva săptămîni. Cînd i-a atacat Hitler, am crezut că vor rezista cîteva luni — și eram cel mai pesimist. Dar ei rezistă de patru zeci și cinci de ani... Rezistă? A venit vremea să ne întrebăm cît și dacă vom rezista noi!

Steve Rochester al III-lea lovi cu amîndoi pumnii în masă:

— Nu vreau! Nu vreau să admit că s-ar putea să ne învingă ei! Ții minte ce spunea Caligula, O'Lea? Că ar dori ca toți romanii să aibe un singur cap, pentru ca să-l poată reteza dintr-odată. Și eu aș dori ca toți comuniștii să aibe un singur cap, și eu să li-l pot tăia. Dar ei au milioane, zeci de milioane, sute de milioane de capete. Din ce în ce mai multe capete!

Bătrînul își roti privirea în jur:

— În încăperea asta, O'Lea, răsună în fiecare zi strigăte de ajutor. Prin telefonul ăsta, îmi parvin apeluri disperate. Refrenul e mereu același: „S.O.S. — comunismul!" Sîntem pe un țărm. O'Lea, pe un țărm de care se apropie fluxul. Picioarele ne sînt încă uscate, dar cine știe cît va mai dura pînă ce apa ne va trece peste cap? Și fluxul acesta nu cunoaște refluxuri. Ceea ce părea o undă abia vizibilă, a devenit un val și ceea ce părea un val s-a dovedit a fi o maree uriașă care îl amenință nu numai pe Steve Rochester al III-lea, ci pe toți rochesterii din lume. Pe unii i-a și înecat. Pe ceilalți, cît îi va mai păsui? Ce dig va fi în stare să-l reziste?.. Uită-te la ce se întîmplă în Rusia! Rusia ne ajunge din urmă și ne-o ia înainte... Ne-a și luat-o înainte! Rușii fotografiază fața ascunsă a Lunii, noi inventăm twistul. Rușii fac spărgătoare de gheață atomice, noi facem pastă de dinți în două culori. Rușii transformă pustiurile în lanuri de grîne, noi creiăm o nouă gumă de mestecat. În Rusia, ciobanii ajung ingineri, în Statele Unite inginerii ajung șomeri...

Bătrînul vorbea într-una. La colțurile gurii i se ivise o spumă albicioasă, care forma din cînd în cînd bășici minuscule, ce se spărgeau una după alta. Ascultîndu-l, O'Lea încerca un sentiment bizar, pe care la început îi fu greu să-l definească.

Și deodată, totul îi deveni limpede: lui Steve Rochester al III-lea, celui mai bogat om al Americii și al întregii lumi, celui mai mare fabricant de arme din istoria omenirii, neînfrîntului titan al finanțelor, făuritorului și dărîmătorului de imperii, autorului a nenumărate războaie și singurului lor învingător, stăpînului celor cinci miliarde de dolari — îi era frică!

Capitolul X

Unde se vede cum înflorește o dragoste pură și ce interes prezintă ea pentru presa americană

Idila dintre Lolita Bonita și O'Lea a început... Dar nu! Să dăm cuvîntul lui Jim Croyden, reportretul cu pana înaripată[1]) pe care l-am întîlnit pentru prima oară în capitolul I. Informațiile i le-a furnizat, ca de obicei, bunul său prieten, portarul Mac (de data asta, Jim a trebuit să plătească bine, dar nu i-a părut rău de banii cheltuiți). Iată — în stilul lui caracteristic — cum s-au desfășurat evenimentele:

„Afternoon Star", 23 mai 19...

Senzațional! Senzațional! Senzațional!

În holul hotelului „Hilton" a avut loc o întîlnire istorică.

Cine s-a întîlnit cu cine?

Citiți „Afternoon Star" de mîine, pentru a afla detalii cu adevărat SENZAȚIONALE!

Această notă preliminară a intrat în pagina întîia. Tipărită cu litere groase, ea a permis exilarea în pagina cincea a informației care arăta că, pentru a întîmpina cum se cuvine proiectata vizită în Argentina a secretarului-adjunct al Departamentului de stat american, muncitorii de la două uzine din Buenos-Aires intraseră în grevă.

„Afternoon Star", 24 mai 19...

Senzaționala întîlnire istorică din holul hotelului „Hilton".

Da, este adevărat!

Cele două părți interesate confirmă.

Lolita Bonita s-a întîlnit cu John O'Lea.

Am fost primii din întreaga presă care am anunțat acest lucru!

Sîntem singurii care cunoaștem toate detaliile! Detalii SENZAȚIONALE!

Cereți mîine „Afternoon Star" pentru a le afla și dv.!

Grație rîndurilor de mai sus, știrea despre extinderea grevei din Buenos-Aires a nimerit la pagina șasea.

„Afternoon Star", 25 mai 19..

Holul hotelului „Hilton" este teatrul unor evenimente cu adevărat senzaționale! A sosit momentul să le dezvăluim credincioșilor noștri cititori, conform devizei ziarului nostru: „Primul care află — primul care spune"!

Era în dimineața zilei de 22 mai. O dimineață de primăvară tipic new-yorkeză, cu cerul înorat și o zăpușeală de iulie. Dar în holul hotelului „Hilton" domnea aceeași plăcută temperatură, grație aparatelor de aer condiționat „Eternozon" (se găsesc la toate magazinele, într-o gamă variată de culori și de prețuri).

Era zece și jumătate, cînd pe scara principală a coborît cu pasul ei regesc celebra vedetă de cinema Lolita Bonita (vă amintiți cît ați plîns la ultimul său film, „Cavoul dragostei"?) În aceeași clipă, a ieșit pe ușa ascensorului, cunoscutul milionar John O'Lea (vezi reportajul din „Afternoon Star", 19 mai, despre asasinarea lui Bill Loratti, la care dl. O'Lea a fost martor ocular.)

Vedeta și milionarul s-au întîlnit față în față. Lolita Bonita s-a oprit regește pe loc și s-a uitat fix la dl. O'Lea timp de jumătate de minut. Dl. O'Lea și-a îndreptat nervos cravata (între noi fie vorba — mă adresez acum exclusiv bărbaților — care dintre noi nu ar fi făcut la fel, iubiți cititori? Afară poate de cazul cînd am fi purtat cravate „Stayfix" al căror nod nu se diformează niciodată. Costă numai 4 dolari bucata).

După aceea, Lolita Bonita a făcut doi pași spre dl. O'Lea și a rostit cu glasul ei grav, de contraltă:

— Dl. O'Lea, dacă nu mă înșel!?

— Da, a confirmat milionarul.

(Va urma)

[1]) Pedanții ar putea obiecta că orice pană se găsește într-o aripă. La aceasta răspundem: a) de ce s-ar îngădui numai licențe poetice și nu și licențe prozaice? b) Pedanții n-au decît să nu citească această carte.

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

„ÎNTÎMPLĂRI ÎN MĂRILE SUDULUI"

de JACK LONDON

Ilustrații : Beca RIND

În același timp îl văzui trăgînd nenorocitului o lovitură puternică de picior. Bocancul greu cu potcoave de fier al căpitanului, izbi pe „păgîn" direct în gură. Amețit pe treisferturi, bietul negru se îndepărtă puțin de panou dîndu-i totuși lircoale înot. De fiecare dată cînd marea îl arunca mai aproape căpitanul se sprijinea cu mîinile de plută și îi trîntea un picior strigîndu-i :

— „Ține, negru păgîn !" Nu mai putui să mă stăpînesc. Începui să urlu amenințînd cu pumnul pe Oudouse :

— „Brută, ce n-aș da să te pot arunca de pe panou". Eram însă mult prea epuizat ca să pot pune în aplicare această dorință. Am chemat pe negru la mine și i-am oferit jumătate din panoul meu, îmi spuse că-l cheamă Otoo, și că e din Bora-Bora, una dintre insulele arhipelagului Tahiti. Am aflat că el găsise mai întîi panoul și că se adăpostise pe el. Observîndu-l apoi pe Oudouse, care înota disperat, îi oferise să împartă cu el pluta improvizată. Drept răsplată fusese asvîrlit și izbit așa cum văzusem. În felul acesta Otoo și cu mine ne-am găsit pentru prima oară împreună. Era bunătatea întruchipată. Cu toate că măsura peste doi metri înălțime și avea o mușchiulatură de gladiator roman, era plin de gingășie și blîndețe.

Am hotărît să ne folosim pe rînd de panou. Unul din noi se odihnea întins pe bucata de lemn plutitoare, iar celălalt, scufundat în apă, se ținea cu mîinile de marginea plutei. Schimbîndu-ne astfel, am rătăcit două zile și două nopți pe ocean. Apa care ne intra în pori, ne împiedica să murim de sete.

Tot ea ne răcorea corpul, supus ziua unui soare arzător. Începui să aiurez. Într-un tîrziu m-am deșteptat pe plaja unei insulițe, la umbra unor frunze late de cocotier înfipte în nisip lîngă mine. Otoo fusese acela care îmi salvase viața, tîrîndu-mă acolo și tot el adusese frunzele de cocotier pentru a mă feri de arșiță. Ca să mă facă să-mi vin în fire, acest „păgîn" îmi lipea de buze o nucă de cocos încercînd să mă facă să-i beau laptele întăritor. Eram singurii supraviețuitori de pe „Petite Jeanne". Căpitanul Oudouse pierise probabil, căci panoul pentru care se bătuse, tu găsit de noi după cîteva zile, împotmolit pe plaja insuliței unde ne adăpostisem.

Timp de o săptămînă am trăit printre indigenii din insulă. Într-o dimineață, crucișătorul francez care făcea poliția arhipelagului, sosi în largul plajei. Căpitanul acceptă să ne ducă în capitala insulei Tahiti, la Papeete. Înainte de a ne îmbarca, am propus lui Otoo să ne schimbăm numele. Știam că în Mările Sudului acesta e sistemul de a lega frăție pe viață. Otoo primi propunerea mea cu deosebită bucurie.

— „Da, e minunat, căci două zile și două nopți ne-am zbătut împreună în ghiarele morții."

— „Și moartea a rămas mofluză", *completai eu,* „tot noi am fost mai dibaci."

— „Da, stăpîne, și încă ce dibaci !"

Am protestat :

— „Ce-i tot dai zor cu „stăpîne ?" Nu ne-am schimbat numele ? Pentru tine eu sînt Otoo, iar pentru mine tu ești Charley. Cît timp vom trăi nu se va schimba nimic între noi."

— „Da, da, stăpîne !" *exclamă negrul cu ochii strălucitori.*

— „Vezi, iar îmi spui stăpîne".

— „Ce importantă au cuvintele ? Dacă noile noastre nume nu-mi stau încă pe buze, le am în schimb în suflet. Ori de cîte ori mă voi gîndi la mine, mă voi gîndi și la tine. Cînd oamenii mă vor striga pe nume voi auzi și numele tău. Ești mulțumit ?"

Foarte mișcat îi răspunsei că este bine așa.

Ne-am despărțit la Papeete. Mă opream în Tahiti pentru a mă odihni, în timp ce Otoo își continua drumul pe un cuter spre Bora-Bora, insula lui de baștină.

După șase săptămîni mă trezii din nou cu el.

— „Unde vrei să te duci acum ?" *mă întrebă după ce ne îmbrățișarăm.*

— „Oriunde", *răspunsei eu,* „aș vrea să cutreier lumea largă".

— „Foarte bine", *spuse Otoo,* „te voi însoți".

L-am întrebat cum de poate să-și lase familia.

— „Soția mea a murit. Frați n-am avut niciodată. Am văzut însă cum se purtau frații altora și cred că n-a existat nici un frate care să se fi purtat atît de frumos cum s-a purtat Otoo cu mine". *Am trăit într-adevăr ca frații, timp de 17 ani. Timp de 17 ani a veghiat asupra somnului meu, m-a îngrijit în timpul frigurilor, și adesea a făcut din trupul lui pavăză pentru mine, în momentele de primejdie. Am cutreierat împreună Pacificul, din Hawai pînă la Sidney și de la strîmtoarea Torres pînă în insulele Galapagos. Otoo, acest om „primitiv" și „păgîn" m-a făcut mai bun și mai cinstit. De cîte ori îi propuneam să devină asociatul meu în tot ce întreprindeam, îmi răspundea :*

— „Nu sîntem noi asociați din ziua cînd s-a scufundat „Petite Jeanne" ?"

Totuși, mi-a spus în cele din urmă că acceptă să devină asociatul meu, dar sumele ce i se cuvin să fie păstrate în casa comună de bani.

„Îmi voi cere partea cînd voi avea nevoie de ea", a adăugat. Era o perioadă cînd treburile ne-au mers foarte bine, astfel că am cîștigat foarte mulți

bani. Dar cînd m-am interesat ce-a făcut el cu partea sa de asociat am rămas uluit : mi-o trecuse mie, pur și simplu. Această după ce-mi salvase viața în mai multe rînduri, cu prețul vieții lui.

După 17 ani, a trebuit, totuși, să ne despărțim... Ne aflam în drum spre insulele Salomon cînd ne am oprit pentru a vizita pe locuitorii insulei Savo, ale cărei ape foiesc de rechini. O pirogă veni să mă ia de pe goeletă. Îmbarcația, condusă de patru vîslași se răstoarnă în drum spre țărm, din cauza mișcării greșite a unuia dintre ei. Împreună cu vîslașii, am început să înot pe lîngă pirogă în așteptarea ajutoarelor. Deodată, unul dintre negrii răsturnați odată cu mine începu să scoată niște strigăte înfiorătoare și dispăru brusc. Un rechin îl trecuse în lumea dreptților. Ceilalți trei vîslași înebuniți de spaimă începură să se agite pentru a repune pirogă pe linia de plutire. Barca se scufundă însă, tîrînd cu ea încă doi dintre vîslași. Împreună cu ultimul dintre însoțitorii mei, înotam în tăcere spre goeletă. Din cînd în cînd băgam capul sub apă pentru a vedea dacă nu se ivesc alți rechini. Deodată, zării unul care trecea sub mine. Să fi avut vreo cinci metri lungime. Ne dădu tîrcoale, apoi se apropie de însoțitorul meu negru și-l înșfăcă de mijloc. Nenorocitul se zbătu urlînd de îl auzea inima. Apoi dispăru brusc. Continuai să înot cu hotărîre, nădăjduind că acum toată ceata rechinilor era sătulă. Dar mai rămăsese unul pe care l descoperii despicînd apa verzuie, în drum spre mine. Cînd se apropie îndeajuns îl lovii cu pumnul pe neașteptate. Rechinul făcu o tumbă formidabilă apoi porni din nou la atac. Vrui să-l izbesc din nou, dar brațul îmi alunecă de-a lungul pielii lui aspre și se făcu numai carne vie pînă la cot. Rechinul se mai depărtă odată apoi începu din nou să-mi dea tîrcoale. Eram la capătul puterilor. Pierdusem orice nădejde. Dar în clipa aceia un corp întunecat se strecură între noi. Era fratele meu Otoo-Charley.

(Urmarea în numărul viitor)

DUPĂ OLIMPIADA DE LA VARNA

„Minuni în sportul nostru nu văd a se mai face" — cu atît mai puțin pe tabla cu pătrate albe și negre... Totuși, începusem parcă să nădăjduim la ceva mai mult decît obișnuitul loc spre coada primei grupe, în finala celei de-a XV-a Olimpiade șahiste de la Varna. Asta din mai multe motive.

Echipa a mers bine în preliminarii, într-o serie destul de puternică, cedînd numai în fața liderilor (S.U.A.) cu 1½—2½. În turneul final am debutat cu dreptul 3½—½, (cu Austria), am obținut cîteva „remize" măgulitoare (cu Iugoslavia, Ungaria și U.R.S.S.), i-am întrecut pe olandezi, cu Euwe la prima masă. Reprezentanții R.P.R. au avut adesea comportări remarcabile, reușind performanțe de prestigiu : Ciocîltea l-a învins pe Fischer, luîndu-și revanșa pentru înfrîngerea din grupă (unde și-a permis, cu negrele, sacrificiu de damă ! !), a dispus de Gligorici, care avea albele, a făcut joc egal cu Spasski și Euwe. Ghițescu și-a îmbogățit palmaresul cu o victorie asupra lui Benkő, Soos l-a întrecut pe Gheller, în 23 de mutări, Florin Gheorghiu a remizat, între alții, cu Keres și Panno.

Asemenea rezultate justificau speranțele despre care vorbeam, și care ar fi fost probabil realizate, cu un plus de concentrare în momentele-cheie, din partea unora dintre șahiștii noștri. Mă gîndesc în primul rînd la Ciocîltea, excepțional jucător de atac, dar cu „o calitate în minus", în turneele pe echipe : nu vrea, cu niciun preț, să joace la remiză, chiar atunci cînd e cazul... Deși nu cunosc detalii asupra partidelor, îndrăznesc să afirm că „omul nr. 1" putea obține paritatea în fața lui Uhlman, Unzicker, Pidevski și chiar a lui Najdorf — dacă ar fi acționat, la timp, în acest sens. (Pentru ilustrarea principiului, reține un comentariu al lui Florin Gheorghiu la a doua partidă cu Spasski, din cadrul campionatului mondial universitar pe echipe, în care studenții romîni au ocupat locul V. Într-o deschidere scoțiană, Gheorghiu — cu albele — notează, după 7) Cc2: „În alte împrejurări, aș fi jucat, poate mai riscant... Aici însă, se juca pe echipe..." Pînă la urmă, reprezentantul nostru a obținut o prețioasă jumătate de punct la campionul Uniunii Sovietice).

La Varna, două puncte în plus ne-ar fi situat, finalmente, acolo unde ni s-ar fi părut mai logic să figurăm : pe locul 6, în imediata vecinătate a echipei R.P. Ungare — pe care, în treacăt fie zis — am întrecut-o net la Budapesta, acum cîteva luni într-un meci la 12 mese.

Oricum, un loc între primii zece din lume, într-o competiție cu 38 de participanți, rămîne onorabil, iar succesele individuale amintite mai sus, atestă posibilități superioare, pe care le dorim concretizate cît mai curînd.

Dan DEȘLIU

FIGURI DE MARI SPORTIVI SOVIETICI

OVANESIAN „omul de cauciuc"

Nenumărate au fost isprăvile atletice ale anului 1962. Să alegi „un primus inter pares" este o treabă destul de grea și nici obișnuitele anchete de sfîrșit de an ale ziarelor de sport nu te-ar scăpa de greșală. Vom cuteza totuși să numim între cei mai buni atleți ai anului pe Igor Ter Ovanesian „omul de cauciuc" cum i-au spus gazetarii, pentru a exprima plastic calitățile acestuia. Comparația nu este cu totul nepotrivită pentru că Ovanesian, împins de resortul propriului său elan, e omul care sare cel mai mult din lume în lungime. La 10 iunie 1962, pe stadionul din orașul său natal, Erevan, Igor a zburat peste groapa de nisip, aterizînd la distanța de 8,31 m de pragul de bătaie. S-ar putea ca această performanță să nu mai pară atît de extraordinară în zilele noastre cînd recordurile cad unul după altul, cînd Brumel sare 2,27 m la înălțime și Iolanda 1,91.

„Lungimea" este însă o probă cu mai puține personaje celebre. Pînă acum foarte puțini atleți au sărit mai mult de 8 m. Vă mai amintiți probabil că recordul negrului Jesse Owens (8,13 m) a rezistat un sfert de secol pînă cînd un alt atlet american, Ralph Boston l-a doborît în 1960, sărind 8,21. Același Boston a sărit apoi 8,24 m și 8,28 m. Iată însă că Igor, al doilea succesor al lui Owens, a dovedit că se poate sări și mai mult.

Atlet de tipul cel mai pur (înălțime 1,86 m, greutate — 75 kg, Ovanesian este o figură deosebită în sportul sovietic. Născut în familia unui ofițer sovietic din Erevan, Igor a primit de mic o educație sportivă, pentru că tatăl său fusese el însuși în 1934 recordmanul Uniunii Sovietice la aruncarea discului. La 15 ani Igor era un gimnast perfect; dar nu numai gimnast, ci de asemenea baschetbalist, fotbalist și înotător. La primele sale încercări atletice, Igor se arăta îndeminatic în toate probele. Un decatlonist va fi acest tînăr — spuneau antrenorii. Într-adevăr, Igor este un atlet plurivalent. El valorează 10,3 secunde pe sută, peste doi metri la înălțime, aproape 70 m la suliță. Cei care au asistat la Universiada de la Sofia l-au văzut în aceeași după-amiază concurînd la 100 m plat, într-o probă de garduri, la ștafetă și lungime. Ovanesian face efortul cu o ușurință și o naturaleță care nu se întîlnesc deseori.

Sportul face parte din bucuria sa de a trăi. El nu iubește mai mult sportul decît muzica, pictura sau literatura.

Igor visa să fie ziarist de sport, profesie pe care cunoștințele sale în materie i-ar fi permis s-o facă cu ușurință, dar o altă vocație din copilărie a biruit în alegerea profesiei și Igor s-a înscris la Institutul de Arte Plastice. Pictura este acum a doua sa mare pasiune.

Din cariera sa de sportiv, Igor își amintește întotdeauna cu plăcere de campionatele europene de la Stockholm (1958) cînd sub o ploaie rece și pe o pistă cu noroi a reușit să sară 7,81 m și să cîștige primul său titlu de campion. A fost examenul său de voință.

Au urmat de atunci multe izbînzi.

De două ori campion al Europei, de șase ori campion al U.R.S.S., recordman al lumii, iată ce palmares prezintă la numai 24 de ani, acest atlet cu uriașe posibilități, mîndrie a sportului sovietic.

I. GOGA

Zborul...

...și aterizarea

MOZAIC

● **CUNOSCUTUL atlet francez Michel Jazy, recordman mondial, campion al Europei la proba de 1.500 m, a primit recent o invitație în care era rugat să se prezinte în ziua și la ora indicată pe carton. La adresa respectivă, Jazy a avut surpriza să constate că este vorba de un muzeu care imortalizează în ceară celebrități. Și Jazy a fost invitat... să pozeze îmbrăcat în echipament sportiv...**

● **DE LA DATA de 1 octombrie 1962 se pot opri pentru închiriere primele 8600 camere peinru Jocurile olimpice de la Tokio din 1964. Această înștiințare a forurilor din Japonia a fost transmisă în întreaga lume. În același scop a început construirea unor noi hoteluri cu o capacitate de 7000 camere.**

● **FOSTUL jucător de culoare Njo Lea care a activat în clubirile franceze de fotbal și s-a repatriat în Camerun, este în prezent unul din membrii delegației acestui stat la sesiunea Adunării Generale a O.N.U.**

● **CEA MAI MARE pereche de ghete de fotbal din campionatul francez aparține jucătorului Barrou de la clubul Nice : nr. 48 !**

● **CURSELE de automobilism continuă să facă noi victime în rîndurile celor care sînt obligați să-și cîștige existența pe pistele de curse. Ultimele două victime : Bud Faust la circuitul Watkins Glen (S.U.A.) și Chris Hicks cu prilejul unui antrenament la Goodwood (Anglia).**

● **FOSTUL campion mondial de box Ray Sugar Robinson, deși și-a anunțat în cîteva rînduri retragerea din activitatea sportivă, continuă totuși să apară în ring. Recent, el a boxat la Londra cu boxerul britanic Terry Downes fiind învins la puncte. Ray Sugar are în prezent 42 de ani !**

● **TONY TRABERT, noul director al Asociației jucătorilor de tenis profesioniști a declarat că va face „tot posibilul" pentru a convinge pe cunoscutul jucător Rod Laver să treacă la profesionism. „Tot posibilul" se rezumă în ultimă instanță la un obișnuit tîrg, fiecare căutînd să-și asigure un beneficiu cît mai consistent.**

CAMPIONATELE MONDIALE DE VOLEI DE LA MOSCOVA

37 DE ECHIPE DIN 4 CONTINENTE

Săptămîna aceasta aproape 500 de jucători și jucătoare de volei din patru continente ale lumii au călătorit spre capitala Uniunii Sovietice pentru a participa la ediția 1962 a campionatelor mondiale de volei. Din Amsterdam și Bombay, din Praga și Tokio, din Viena și Tunis din Rio de Janeiro și Ankara, din Praga, Varsovia și București ca și din alte capitale de pe glob au sosit în Uniunea Sovietică echipele reprezentative de volei a 24 de țări.

De ieri cele 22 de formații masculine și cele 15 echipe feminine au început marea întrecere pentru titlurile supreme. Arbitri internaționali de mare prestigiu ca Menel, Oimiliu, Armășescu și alții, au anunțat în sălile special amenajate din orașele Riga, Leningrad, Kiev și Moscova, începerea primelor partide din cadrul actualei ediții a campionatelor mondiale. Și dacă, după capacitatea maximă a sălilor-gazdă se poate lesne calcula numărul spectatorilor care vor urmări disputatele partide ale campionatului, nu la fel de ușor este să evaluăm și numărul celor care de la sute și mii de kilometri vor aștepta cu nerăbdare rezultatele înregistrate de echipele lor preferate. Am amintit acest lucru deoarece la actuala ediție a campionatelor mondiale se înregistrează una dintre cele mai masive participări din scurta, dar frumoasa istorie a voleiului international.

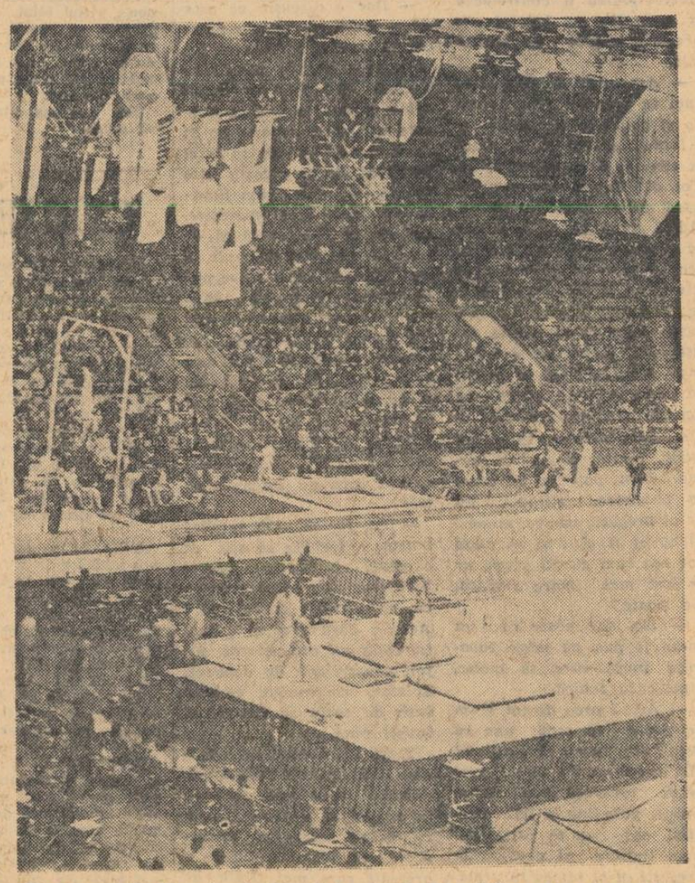

Un aspect din interiorul sălii din palatul „Lujniki", unde va avea loc turneul final.

Din cronica primelor ediții

Ediția inaugurală a campionatelor mondiale de volei s-a desfășurat în 1949 la Praga numai cu participarea echipelor reprezentative masculine. Pe primul loc s-a clasat atunci echipa Uniunii Sovietice care a cucerit unanima admirație a specialiștilor, martorii unor neuitate evoluții a jucătorilor sovietici, veritabili inovatori în tehnica și tactica jocului de volei. După trei ani, în 1952, la Moscova, campionatele mondiale, desfășurate de data aceasta și cu participarea reprezentativelor feminine, au consacrat pe plan mondial și pe echipierele sovietice conduse de una dintre cele mai mari sportive ale lumii — maestra emerită a sportului — Alexandra Ciudina. La băieți, echipa sovietică a confirmat din nou înalta ei valoare, devenind pentru a doua oară campioană mondială.

Cele mai bune formații de volei din lume s-au întîlnit apoi din nou la ediția din 1956 de la Paris. Echipa feminină a U.R.S.S., a cucerit cu acest prilej, pentru a doua oară, titlul mondial — iar la băieți victoria finală a revenit echipei cehoslovace.

În anul 1960, în îndepărtata Brazilie se desfășoară cea de a IV-a ediție a campionatelor mondiale de volei la băieți, și a III-a ediție a campionatelor feminine. Din nou formațiile Uniunii Sovietice se situează pe primul loc.

Fiecare campionat mondial a prilejuit afirmarea unor jucători și jucătoare deosebit de înzestrați.

Să ni-i amintim :

1949 : Sciaghin, Reva, Medianu

1952 : Reva, Roman, Doina Corbeanu, Moiseeva

1960 : Cesnokov, Misceriakova

Noi la „mondiale"

Echipa reprezentativă masculină de volei a țării noastre a participat la toate cele patru ediții de pînă acum a campionatelor mondiale. Iată și locurile ocupate de jucătorii noștri în clasamentele finale ale campionatelor disputate pînă acum :

1949, Praga : locul IV

1952, Moscova : locul IV

1956, Paris : locul II

1960, Rio de Janeiro : locul III.

Ca o curiozitate arătăm că cel mai lung joc susținut de echipa noastră masculină s-a disputat în 1956 la Paris și a durat peste 210 minute, în ultimul set (al V-lea) înregistrîndu-se scorul de 21—19. Meciul l-am disputat în compania echipei reprezentative a Statelor Unite și a fost cîștigat de formația noastră cu scorul de 3—2.

Echipa feminină a țării noastre a participat la campionatele mondiale din 1952 și 1956, realizînd cea mai bună performanță la Paris unde s-a clasat pe locul al doilea.

Și actuala ediție !

La actualul campionat mondial rezervat echipelor masculine participă 22 de formații împărțite în cinci grupe. Echipa reprezentativă a țării noastre face parte din grupa a doua (Leningrad) în care joacă alături de formațiile Italiei, Ungariei, Belgiei și Republicii Populare Democrate Coreene.

După părerile specialiștilor dintre echipele masculine, cele mai mari șanse la titlu le au formațiile Uniunii Sovietice, Romîniei și Cehoslovaciei.

Dintre jucătorii romîni care participă pentru prima oară la campionatele mondiale amintim pe Davila Plocon, Mihai Coste, Mihai Grigorovici, Nicolae Bărbuță, Mihai Chezan. Au participat și la ediția trecută Aurel Drăgan și Gheorghe Fieraru. Ne reprezintă pentru a treia oară Horațiu Nicolau, căpitanul echipei, Caius Miculescu, Eduard Derszi, Gheorghe Corbeanu și Gabriel Cherebețiu.

În campionatul rezervat formațiilor feminine pe primul plan se situează echipele Uniunii Sovietice și Japoniei.

Jucătoarele noastre, după cîteva modeste... repetiții, se pare că și-au găsit cadența în urma ultimelor antrenamente și vor încerca să dovedească mai elocvent adevărata valoare a echipei noastre.

...Campionatele mondiale de la Moscova au stîrnit un deosebit interes în întreaga lume sportivă. Sperăm că de la Moscova vom avea prilejul să transmitem numai vești bune despre evoluția echipelor noastre reprezentative, cărora le dorim mult succes.

Marcel RUSESCU

„Pantera neagră" s-a retras...

Toți iubitorii fotbalului din R.P. Ungară și din numeroase țări ale lumii au aflat cu părere de rău că Gyula Grosics, cel mai bun portar din toată istoria fotbalului maghiar, erou a numeroase olimpiade, campionate ale lumii și a unui număr mare de meciuri internaționale, a hotărît să se retragă definitiv din activitatea fotbalistică, după o strălucită carieră de 25 de ani.

Grosics a mai apărat poarta echipei naționale ungare în cursul ultimei întîlniri Austria-Ungaria și a avut partea sa în victoria obținută de fotbaliștii unguri pe terenul „Prater" din Viena. La ultimele campionate mondiale desfășurate în Chile, campionate la care de obicei nu se înregistrează decît numele celor mai buni golgeteri, s-a scris mult despre Grosics, portarul care a primit cele mai puține goluri.

Se poate deci afirma că Grosics se retrage din activitate într-o formă foarte bună. El a făcut parte din echipa națională de 87 de ori și de cele mai multe ori a avut o parte importantă în victoria echipei sale. Grosics este ultimul component al „echipei de aur" a Ungariei din anii 1950—1954, alături de nu mai puțin renumitul Bozsik, care, după ce a purtat de 100 de ori culorile naționale, s-a retras și el recent din activitate. În anul 1952 Grosics a obținut aprecierile unanime ale zecilor de mii de spectatori și ale presei sportive internaționale pentru felul strălucit cum a apărat poarta echipei ungare în cursul meciurilor de la olimpiada de la Helsinki, cînd echipa sa a reușit să cucerească titlul de campioană olimpică. Ulterior, la campionatele mondiale de la Stockholm, care au depășit ca nivel toate campionatele mondiale, anterioare Grosics a uimit pe toată lumea prin plonjoanele și prize sa extraordinară, fiind considerat cel mai bun portar al campionatului și poreclit „Pantera neagră".

Grosics este în vîrstă de 37 de ani, are doi copii și toată lumea care îl cunoaște bine afirmă că este un tată de familie exemplar.

Grosics, care și-a început în urmă cu 25 de ani cariera sa fotbalistică în centrul minier Dorog, și care în ultimii șase ani a apărat poarta echipei minerilor din Tatabanya, din prima divizie, este funcționar la trustul minier din acest oraș și s-a hotărît să preia conducerea unei școli de fotbal pentru elevii din Tatabanya, școală care se va crea pentru prima oară în Ungaria. Peste cîteva zile urmează de asemenea să se deschidă cursurile școlii naționale de portari de fotbal, unde Grosics, va avea desigur un rol important în creșterea tinerelor talente.

Dar sutele de mii de iubitori ai sportului din Ungaria așteaptă să-l vadă apărînd ultima oară poarta echipei naționale în primul meci care se va desfășura la Budapesta. În felul acesta a hotărît Grosics să-și ia adio de la entuziaștii săi admiratori. Va fi cel de al 88-lea meci internațional al său și ultimul dintr-o strălucită carieră sportivă.

Țicu SIMION

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

Deși s-au marcat multe goluri în ultima etapă a campionatului categoriei A de fotbal (numai în cuplajul bucureștean 15) totuși nu toate meciurile au fost la nivelul cerut.

Faptul poate fi subliniat
Cu acest post-scriptum
anexat :
Golurile n-au scuzat de loc
....Golurile" existente în joc.

În ultima etapă a campionatului de rugbi s-au prestat jocuri de calitate.

Ori și cine poat-să vadă
Citeodată că se poate :
Meciuri deci de calitate
Noi la rugbi vrem... „grămadă".

Campionatul republican de polo se desfășoară în plină toamnă.

Toamna i-a găsit acolo
Cu octombrie-n cuplaj.
Meciurile de la polo
Sînt antract... la patinaj.

S-a desfășurat recent „Cupa P.T.T." la ciclism.

Cursa fără de cusur
N-a avut nici un „retur"
Iară cei ce-au cîștigat
Singuri s-au... „recomandat"

D. TABACU

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
ROMINIA LIBERA
★
Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

PĂRINȚI ȘI COPII

„Stimulentul"

E o zi splendidă de toamnă timpurie. Străzile și parcurile sînt pline de oameni și de copii. Parcă tot orașul a ieșit afară să se bucure de lumina dulce a soarelui. Pentru că e duminică și pentru că și-a terminat treburile matinale mai devreme ca deobicei, mama lui Ionică vine cu o propunere: „Ce-ar fi să mergem la Băneasa!" Copiii primesc ideea cu strigăte frenetice. În cîteva minute toată lumea din casă este pregătită de plecare. Grăbit cum e totdeauna cînd e vorba să se meargă undeva, Ionică îi zorește: „Haideți mai repede!".

Tot umblînd prin casă, mama lui Ionică vede cartea de limba romînă aruncată într-un fotoliu.

— Ionică, ți-ai pregătit totul pentru mîine? Știi că ne vom întoarce acasă abia seara!

Ionică dă răspunsuri evazive. Mama îl controlează și constată că băiatul și-a pregătit lecțiile de mîntuială.

— Așa, aveai de gînd să te duci la școală? Scoateți haina și apucă-te de treabă.

Ionică se așează la masă și citește. E vădit îmbufnat. Tot el! Faptul acesta o supără foarte mult pe mama. Adică după ce nu are grijă singur să-și pregătească lecțiile cum se cuvine, el e vinovatul și tot el este acela care se supără! S-a mai întîmplat și altă dată tot așa. Nu, acum că e băiat mai mare (Ionică a trecut în clasa a II-a) chestiunea aceasta trebuie discutată.

— Este datoria ta să ai grijă, Ionică, îi explică mama. Cum poți tu să pleci la plimbare, știind că nu te-ai pregătit pentru mîine? Dacă ai fi citit și în clasă tot așa cum citești acum, ar fi fost mai mare rușinea. Se poate?

— Da, dar poate că nu m-ar fi pus pe mine tovarășa învățătoare să citesc, ripostează Ionică.

— Asta-i prea de tot. Cum se poate să spui una ca asta? Dar tu nu te gîndești? Azi crezi că nu te va controla tovarășa învățătoare, mîine, poimîine la fel. Crezînd așa nu te pregătești cum trebuie și deodată te trezești că ai rămas în urmă iar la sfîrșitul trimestrului, sau la sfîrșitul anului, degeaba mai faci eforturi, n-ai să poți cîștiga dintr-o dată ceea ce ai pierdut cu picătura.

Surprins de întorsătura care a luat-o discuția, tata — care de obicei nu se amestecă niciodată în treburile astea —, intervine:

— Astă-vară cînd ai terminat clasa I-a și nu ai luat premiu, nu te-ai simțit prea bine, nu-i așa? Atunci, dacă-ți amintești, mi-ai făcut o promisiune: Că vei termina clasa II-a printre primii. Tot atunci ți-am făcut și eu o promisiune: că dacă va fi așa cum spui tu, îți voi cumpăra o bicicletă. Da, îți repet: dacă vei învăța bine. După cîte văd, ți-ai cam uitat cuvîntul.

Mama, care acum auzea toată povestea asta, se arătă foarte nemulțumită. Tatăl lui Ionică se grăbi însă s-o liniștească:

— Ei, ce vrei, am discutat și noi, deh ca între bărbați.

— Dar o discuție ca asta mi se pare cu totul nelalocul ei. Ionică trebuie să învețe nu pentru bicicletă! Trebuie să învețe pentru că azi a învăța, a învăța bine este un lucru elementar. Și apoi, Ionică trebuie să înțeleagă că acum aceasta este munca lui, că așa cum fiecare din casa asta muncește, trebuie să muncească și el.

Ionică încetase de mult să mai citească. Își ațintise privirile peste foaia albă, unde literele pestrițe jucau într-un fel foarte ciudat. Ceea ce spunea mama că învățătura este munca lui, era pentru el cu desăvîrșire nou. Știa că trebuie să învețe bine. Tata îi promisese pentru asta o bicicletă. Dar se vede că așa ceva nu însemna nimic.

— Tu, Ionică — îi explică mama — trebuie să știi că oamenii învață nu pentru biciclete, sau mai știu eu ce, ci pentru ei. Înțelegi? Adică: dacă vrei să ajungi în viață un om valoros, șofer, constructor de vapoare, aviator, cosmonaut, trebuie întîi de toate să înveți, să înveți bine.

Tatăl lui Ionică se retrăsese din discuție învins de opiniile soției sale cu care în principiu era de acord. Își dădea seama că promisiunea cu bicicleta fusese o greșeală care mai tîrziu ar fi fost poate greu de înlăturat.

Valeria PETRESCU

ÎNCĂLȚĂMINTE: TOAMNA 1962

Pentru acest sezon, moda încălțămintei prezintă un element nou: vîrful tăiat, drept sau ușor rotunjit, ceea ce face ca pantoful să piardă din lungimea caracteristică vîrfului ascuțit și să fie ceva mai comod. Tocurile diferă ca înălțime pornind de la 2 cm. pînă la 10. Modelele sînt foarte variate atît în tăieturi cît și în ornamente ca: tighele, catarame, fundițe, perforații etc.

Dăm mai sus cîteva modele din care veți putea alege ce vă place.

Desene de Melania POPESCU

CURIERUL NOSTRU

LIANA — Timișoara: Faptul în sine este o greșeală și încă una foarte mare. Se pare însă că nu se va mai repeta, că a fost ceva cu totul întîmplător, din moment ce v-a spus din proprie inițiativă. Cea mai bună dovadă va fi însă comportarea viitoare. Cu timpul vă veți da seama de aceasta și, în funcție de comportările lui ulterioare, veți acționa. Să sperăm că nu va mai fi cazul, că uitarea se va așterne peste acest episod, iar buna înțelegere va dăinui de aci înainte.

ZITI: Ni se pare foarte curios felul lor de a privi această problemă. Sînt însă probleme de educație care se rezolvă cu timpul. În ceea ce vă privește, nu țineți seamă de astfel de păreri și continuați-vă prietenia frumoasă care a început. Fiți amîndoi atenți să nu apară altfel de probleme, fiindcă atunci se vor răsfrînge asupra dv. toate necazurile.

CRISTINA V. I.: De fapt, ați înțeles și singură că nu se mai poate face nimic. După atîția ani vă este desigur destul de greu să vă împăcați cu această situație. Dar dacă s-au ivit aceste neînțelegeri, este mai bine așa cum s-au rezolvat acum. În primul rînd este mai bine pentru copil, care ar fi fost hărțuit tot timpul de părinții lui adevărați. Acum va sta lîngă părinții lui (de altfel, cum era și firesc, s-a acomodat repede) iar dv. veți rămîne cu satisfacția că timp de 10 ani ați făcut o faptă bună.

C. MITU: Ne puneți într-o situație foarte delicată. Doriți să vă dăm răspuns la o întrebare care de fapt nici nu trebuia pusă. Este clar și pentru un copil că nu poate fi nimic bun în ceea ce faceți dv. acum. Și dacă în prezent lucrurile mai pot merge oarecum, pentru viitor nu aveți nici o șansă. Diferența este atît de mare, încît n-ar trebui să spunem așa ceva nici măcar în glumă. Credem că nu v-ați gîndit de loc bine cînd v-ați creat o asemenea problemă. Aveți timp și este chiar cazul să vă revizuiți comportarea.

NINA: Un răspuns așa cum ne cereți dv. nu vă putem da. Trebuie să vă spunem totuși că dv. faceți o problemă din lucruri lipsite de importanță. Este firesc la vîrsta dv. să aveți astfel de relații de prietenie. Din păcate în imaginația dv. entuziastă, lucruri nesemnificative capătă o importanță prea mare. Într-un fel este bine fiindcă va mai trece timpul. Să nu exagerați însă și să uitați de învățătură. În rest însă, distrați-vă cît mai mult și cît mai plăcut chiar cu astfel de lucruri, pînă la o anumită limită.

JUNA: Mare greșeală ați făcut atunci cînd ați acceptat propunerea lui. Acum este foarte greu dar trebuie să reparați tot singură ceea ce ați făcut. O astfel de viață nu-și are rostul. Dacă nici după atîta timp nu ați reușit să vă acomodați măcar, nu mai sînt șanse ca lucrurile să se îndrepte. Ba din contră. Se vor înrăutăți. Explicați-i că totul nu are nici un sens și dacă nu va înțelege, acționați din proprie inițiativă.

PRODUSE COSMETICE PENTRU BĂRBAȚI

Printre noile produse destinate expunerii la cel de-al IV-lea Pavilion de mostre se află și o serie de articole cosmetice pentru bărbați. Ele poartă, firește, și un nume adecvat: „Călin".

Primul din acest grup de produse este **crema de ras „Călin"**, în tub de 60 gr. Ea conține substanțe pentru îmbunătățirea emolienței (ulei de măsline, lenolină lichidă, anestezină etc.). Un produs pentru înmuierea bărbii înaintea rasului este **emolientul „Călin"**, care conține ticetoralonină, glicerină, borax etc.

Dar după bărbierit, ce vom utiliza? S-au fabricat în acest scop două noi produse: **loțiunea după bărbierit „Călin"**, — un produs pentru înviorarea și improspătarea epidermei, conținînd alantoină pentru acțiunea calmantă, azulenă — care are un caracter profilactic, acid boric ca element antiseptic și dezinfectant; **crema după bărbierit „Călin"**, în tub de 40 gr. care — prin substanțele pe care le conține atenuează senzația de usturime cauzată de bărbierit, refac țesuturile și catifelează pielea.

Pe aceeași listă de produse mai găsim **briantina cristalină „Călin"**, parfumată cu lavandă ambrată și **apa de colonie „Călin"**, în flacon de 50 ml., — o apă de colonie specific bărbătească, având în compoziția sa unele materii prime noi, plăcute.

PRODUSE CHIMICE NOI PENTRU UZ CASNIC

Importanța întreținerii curățeniei în locuințe este binecunoscută. Pentru a veni în ajutorul gospodinelor industria chimică a fabricat o serie de produse noi, ce vor putea fi văzute la standul respectiv de la cel de-al IV-lea Pavilion de mostre. Iată cîteva din aceste articole.

Un nou produs pentru combaterea și distrugerea moliilor este **„Molicid"**. Fabricat de Combinatul chimic Borzești, acest produs va fi pus în vînzare sub formă de pastile în cutii din material plastic. În același ambalaj va fi prezentat și **„Odorcidul"**, — un produs dezodorizant al aerului viciat din spații închise și neaerisite, W.C.-uri, lifturi etc.

Un alt produs nou al Combinatului chimic Borzești este **soda caustică (granule)**. Spre deosebire de soda caustică fabricată în prezent sub formă de fulgi, soda caustică nou produsă are forma de granule, ceea ce conferă asigurarea neperforării pungii interioare din masă plastică și deci o securitate absolută a produsului. Un nou tip de **sodă calcinată** va fi expus de Uzinele de produse sodice din Ocna Mureș, față de produsul existent, această sodă calcinată conține mai puțin oxid fieros, ceea ce determină o mai mare albire a rufelor.

Printre noile produse mai găsim: **soluția „Nevil"** pentru scos pete, **pasta de scos pete, soluția „Petril"** pentru spălatul covoarelor, un nou **lac pentru lustruitul mobilei, insecticidul cu freon** contra țînțarilor etc.

PRACTIC ȘI UTIL

NOI TRICOTAJE ȘI ȚESĂTURI DIN RELON

Avînd baza de materie primă asigurată în țară, industria prelucrătoare de fire sintetice se dezvoltă permanent. Concomitent cu sporirea producției de tricotaje și țesături din aceste fire, se lărgește și gama sortimentelor. Prezentăm cîteva din noile produse apărute în magazine sau create pentru cel de al IV-lea Pavilion de Mostre.

FUSTE PLISATE

Colectivul fabricii „Tricotajul Roșu" din Capitală, a realizat acest produs pe scară industrială. Fustele plisate tricotate din relon sînt ușoare, comode la purtat și prin coloritul și finisajul lor, deosebit de atrăgătoare. Sînt realizate atît în numere mari (pentru femei) cît și în numere mici (pentru fetițe). Se spală ușor în apă călduță (nu prea fierbinte) iar după ce se usucă nu este nevoie să le călcăm.

În domeniul produselor plisate din relon, colectivul fabricii a realizat pentru Pavilion, rochii plisate din contextură, care avînd avantajele produselor din fire sintetice (colorit atrăgător, ușor lavabile, șifonabilitate redusă) vor fi desigur apreciate.

CAPOADE ȘI ROCHII TRICOTATE

Capoadele și rochiile tricotate din fire de relon au apărut în magazine spre mijlocul lunii trecute. Coloritul lor reușit, croiala modernă, rezistența la purtare le recomandă ca deosebit de practice. Pentru Pavilion colectivul fabricii „Tricotajul Roșu" a realizat noi modele din aceste produse.

ȚESĂTURI PENTRU PERDELE

Perdelele tricotate din relon au fost bine apreciate de cumpărători, pentru rezistența lor la lumină și temperatură, pentru varietatea desenelor în care au fost realizate.

Colectivul țesătoriei „Tudor Vladimirescu" a realizat de curînd țesături din fire subțiri de relon pentru perdele. Perfecționînd tehnologia acestor țesături, specialiștii au reușit să-i dea rezistența necesară. Desenele realizate prin electroplușare le fac foarte atrăgătoare. Țesăturile din relon pentru perdele cu desenele electroplușate vor fi de asemenea expuse la Pavilion.

UN PERICOL PUBLIC:

MEDICUL AMATOR

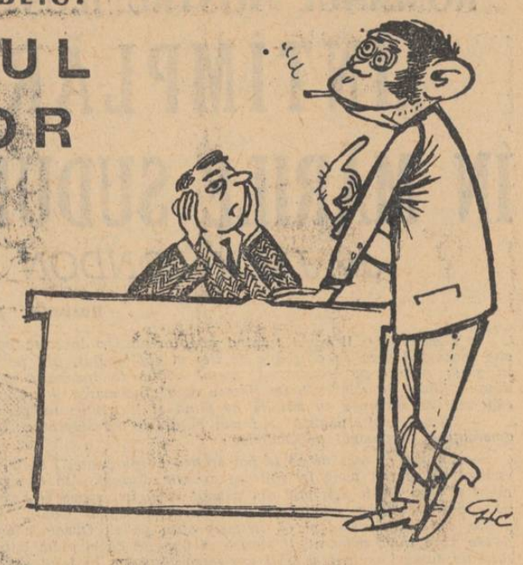

— Doctorul mi-a prescris...
— Lasă mata ce ți-a prescris doctorul, fă ce-ți spun eu...

Desen de Gh. CHIRIAC

Pe vremuri, se discuta mult pe tema: este medicina o artă sau o știință? Părerile se împleteau cu înverșunare și argumentele culgeau de o parte și de alta. Nu puțini erau acei partizani ai medicinei-artă care invocau forța aproape miraculoasă a unor mari clinicieni ai trecutului, capabili de a pune cu precizie diagnosticul dintr-o singură privire sau, după cum se spunea, „de la ușa salonului de bolnavi".

Astăzi, controversa este definitiv tranșată în favoarea medicinei-știință. Într-adevăr, medicina este o știință vie și complicată. La dezvoltarea ei contribuie neîncetat fizica nucleară, electronica, cibernetica, chimia și alte științe înrudite tot mai strîns cu medicina, care oferă practicianului nou și noi mijloace ajutînd de perfecționale în folosul investigării bolnavului, stabilirii diagnosticului și aplicării tratamentului. Pentru medicul de azi se pune altfel problema de a ține pasul cu progresele rapide ale științei medicale, de a stăpîni aparatele noi — adevărate minuni ale tehnicii — cu care sînt dotate dispensarele și spitalele noastre, și de a mînui cu dexteritate nenumăratele arme din imensul arsenal al terapeuticii moderne.

Și totuși, străveche „artă" de a vindeca pare a mai avea epigoni ei, personificați de acel celălean pe care l-am putea numi „medicul amator". Desigur, medicul amator este complet lipsit de orice calificare. Uneori a suferit el însuși multă vreme sau mai suferă încă de o boală cronică, iar în acest caz este și mai periculos, deoarece are „experiență" și „autoritate". Îl întîlnim aproape pretutindeni, la locul nostru de muncă, printre prieteni, cunoscuți sau chiar rudele noastre apropiate. Dacă îi am pune vreo întrebare din orice domeniu în care este la fel de puțin pregătit — bunoară cum se calculează rezistența betonului pentru un bloc de 11 etaje — ar ridica din umeri. Dar dacă am comis imprudența de a-i împărtăși vreun necaz de-al nostru în materie de sănătate, replica nu se lasă prea mult așteptată:

— Ce zici că ți-a spus doctorul X? Vai de mine! Ascultă aici: lă-ți mai întîi un metabolism bazal. Și lasă-le naibii toate medicamentele alea, că nu fac doi bani. Ție lăptișor de matcă îți trebuie și alteceva nimic... etc. etc.

Atenție! Nu vă plecați urechea la sentințele medicului amator! Cu astfel de lucruri nu-i de glumit. Toți medicii cunosc, din experiență, la ce urmări dezastruoase poate duce încercarea de a înlocui competența medicală prin diletantism, prin ignoranța totală în ale medicinei. Este atît de clar încît nici n-are nevoie de a fi demonstrat că a cuteza să rezolvi o problemă medicală altfel decît cu ajutorul medicului înseamnă a te juca cu propria-ți sănătate. Dar atunci, cum se explică faptul — e drept, tot mai rar întîlnit — că se mai găsesc oameni dispuși să se joace cu sănătatea lor?

Rădăcina trebuie s-o căutăm și o vom găsi în trecut, cînd asistența medicală era în așa fel organizată la noi în țară încît căutarea sănătății impunea adesea cheltuieli imposibil de suportat de marea majoritate a populației. De aci, încercarea de a afla o ieșire prin evitarea medicului. În aceleași vremuri se făceau alaceri bune cu tipărirea unor cărți groase adresate publicului larg, în care bolile și tratamentul lor erau înșirate în ordine alfabetică. Aceste cărți, pe care le mai întîlnim și azi în multe case, se vindeau ca pîinea caldă. Gîndiți-vă ce avantajos: scoteai o singură dată banii din pungă și pe urmă erai asigurat pentru toată viața. La orice nevoie, trăgeai cartea din raft și aveai medicul acasă, gratis!

Astăzi s-au schimbat radical rînduielile. Avem la dispoziție, tot în mod gratuit, medici bine calificați, laboratoare și spitale înzestrate la nivelul tehnicii mondiale. Deci, în nici o parte cu orice improvizație! Iar pe medicul amator, dacă ne permite, vom ruga să nu dea niciodată decît unul și același sfat singurul valabil:

— Dragă, la doctor ai fost? Du-te neapărat, nu întîrzia, și procedează numai așa cum ți-o spune el.

Dr. Al. GHEORGHIU

MEDICUL vă sfătuiește

INTERESANT ȘI UTIL DE ȘTIUT

● **ÎN TRATAMENTUL hipercolesterolemiei și aterosclerozei** prinde tot mai mult ideea utilizării uleiurilor vegetale ca uleiul de floarea soarelui, de porumb, soia, nuci și simburi de struguri. Aceste uleiuri nu numai că pot înlocui foarte bine grăsimile animale din alimentație, constituind în felul acesta prețioși factori profilactici în bolile de mai sus, dar devin însăși medicamente pentru tratarea acestor afecțiuni.

● **DUPĂ experiențele recente ale unor cercetători, cantitatea de colesterină din sînge este influențată nu numai de felul alimentației, ci și de visuri. În timp ce în visurile calme și plăcute, cantitatea de colesterină este scăzută, ea crește față de normal în coșmaruri.**

● **CERCETĂTORII indieni au descoperit o tehnică prin care se poate preciza sexul înainte de naștere. Deși metoda este de natură să satisfacă legitima curiozitate a părinților, totuși nu poate fi pusă în practică, deoarece fiind necesară o punctie amniotică, aceasta ar putea declanșa nașteri înainte de termen și ar produce tulburări fătului.**

● **ÎN TRATAMENTUL de dezintoxicație alcoolică se preconizează în ultimul timp injecții intravenoase cu sulfat de sodiu.**

● **COPIII prematuri (născuți înainte de termen) devin mai rezistenți dacă în loc să fie hrăniți cu laptele mamelor care i-au născut, sînt hrăniți cu laptele care prisosește femeilor ce au născut copii la termen.**

● **CAFEAUA decofenizată își păstrează totuși un oarecare grad de excitabilitate, întrucît în afară de cofeină, boabele de cafea mai conțin și alte substanțe chimice cu acțiune excitantă în procent de 1—2%.**

DONATORII DE ENERGIE MUSCULARĂ

Nu numai sîngele se poate dona, ci și energia musculară. Astfel de operațiuni se pun la punct în prezent în Ucraina de către un colectiv științific în frunte cu neuropatologul G. Kolesnikov. Noua metodă de tratament permite transmiterea prin intermediul unui aparat, numit bioelectrostimulator, a curenților biologici de la persoanele sănătoase la suferinzii de paralizii. Sub acțiunea curenților biologici, musculatura celor paralizați începe să-și recapete elasticitatea, iar mișcările articulațiilor se normalizează.

PENTRU SUFERINZII DE BOALA ULCEROASĂ

Deseori o durere persistentă în partea superioară și mijlocie a abdomenului — în capul pieptului, cum se mai spune — însoțită sau nu de arsuri care se propagă în sus pe gît, o foame dureroasă, cînd stomacul e gol, sau unele balonări și o senzație de greutate după mese și încă diverse alte simptome supărătoare în sfera tubului digestiv, pot constitui, uneori în totalitatea lor, semnul existenței unui ulcer localizat la stomac, pilor sau duoden.

Suferinzii mai grijulii cu sănătatea lor, se adresează imediat medicului și, după efectuarea examenelor clinice și radiologice, pot ști dacă este vorba de o boală ulceroasă sau de alte afecțiuni ale tubului digestiv. Bineînțeles că în asemenea situații tratamentul va putea fi instituit din timp și boala se va vindeca repede și fără complicații.

Sînt însă și alți suferinzi, care spun: „nu-i nimic, mi-am deranjat puțin stomacul, se aranjează el". Și, pentru circumstanță, fără să consulte medicul, mai iau puțin „bicarbonat" sau cîteva pastile calmante, ori din cînd în cînd cîteva „pahărele" din vreo băutură alcoolică oarecare. O parte din acești suferinzi s-ar putea ca la începutul apariției simptomelor despre care vorbeam să nu aibe o boală ulceroasă, ci — hai să spunem — o gastrită sau o gastroduodenită, care sînt expresia unor inflamații și tulburări de ordin secretar a mucoaselor stomacului sau a primei porțiuni a intestinului subțire, numit duoden. Netratînd cum trebuie o astfel de afecțiune, care în sine nu este de fapt cu nimic mai prejos decît boala ulceroasă în ceea ce privește consecințele pentru bolnav, aceasta poate cu timpul să degenereze într-o veritabilă boală ulceroasă.

La alți suferinzi, simptomele descrise pot fi de la început exprimarea însăși a unei boli ulceroase. Astfel de bolnavi, dacă neglijează să se adreseze medicului, pot avea... ghinionul — și credem că nu greșim dacă ne exprimăm astfel — că după un timp oarecare să se simtă aparent mai bine și să considere că suferințele avute au fost fără importanță. După o perioadă oarecare de latență însă, simptomatologia va putea reveni, de data aceasta cu o și mai mare violență, întrucît boala ulceroasă a avansat. În astfel de cazuri, boala va putea chiar să producă și complicații, printre care cele mai frecvente sînt hemoragiile, perforația, peritonita.

Din cele spuse pînă acum se desprinde o concluzie și anume, că în prezența unor tulburări asemănătoare este bine să ne gîndim la posibilitatea unei gastro-duodenite sau a unei boli ulceroase și să ne adresăm cît mai curînd medicului.

Suferinzii de boală ulceroasă, care sînt sub supraveghere medicală, cunosc condiția de tratament medicamentos, regimul alimentar dietetic și regimul de viață. Am vrea totuși să mai reamintim și noi cîteva sfaturi:

— Să nu se uite că deși ulcerul este localizat la nivelul stomacului, pilorului, sau duodenului, boala ulceroasă este o suferință a întregului organism și, ca atare, normele generale de viață recomandate trebuie să fie respectate cu rigurozitate, chiar și în perioadele de liniște ale bolii.

— Tutunul și băuturile alcoolice nu se împacă deloc cu boala ulceroasă.

— Apele minerale de genul celor de la Singeorz (Hebe), Slănicul Moldovei și Vălcele, sînt de un real folos în timpul tratamentului, nu numai în stațiunile respective, ci și la domiciliu, sub formă de ape imbuteliate.

— Regimul alimentar dietetic trebuie aplicat pînă la completa vindecare, fără nici o abatere, fără nici o concesie.

— Vindecarea poate fi considerată numai după ce toate tulburările au dispărut complet și examenele radiologice repetate au confirmat dispariția totală a semnelor radiografice.

— Bolnavii considerați vindecați nu trebuie să renunțe la regimul alimentar dietetic încă mulți ani după vindecare. Ei trebuie să știe că boala ulceroasă poate recidiva, în special toamna și primăvara. De aceea, mai ales în aceste anotimpuri, se va da foarte multă atenție alimentației, excluzîndu-se o parte din alimentele care au fost interzise în timpul tratamentului ca fiind cele mai iritante pentru mucoasa tubului digestiv.

Dr. I. LEONESCU

GHIDUL GOSPODINEI

Meniul săptămînii

— Cartofi au gratin; sarmale cu orez; compot de struguri.
— Risotto cu sos de roșii; musaca de conopidă; cornulețe cu marmeladă.
— Ciorbă rusească; muschi tocat cu salată; plăcințele cu prune.
— Chiftele de praz; ardei umpluți cu carne; cataif cu mere.
— File de șalău rasol cu maioneză; mîncare de fasole boabe cu slănină; fructe.
— Supă de zarzavat dreasă cu smîntînă; cotlete de purcel cu varză roșie; omletă de mere.
— Omletă cu brînză; vinete umplute cu carne; mozaic de struguri.

PRĂJITURĂ CU STRUGURI

Timp de pregătire: 30 minute, timp de coacere o oră. Cantitatea pentru 6 persoane: avem nevoie de o formă cu un diametru de 18 cm. Coca: 100 g. făină, 50 g. unt, un vîrf de cuțit de sare o lingură de zahăr tos și aproximativ un sfert de pahar de apă. Sfărîmăm untul în bucățele mici pe care le băgăm în făină. Frămîntăm totul bine împreună cu sarea, zahărul și puțină apă. Lucrăm repede coca, ca să nu se încălzească. Separat tapetăm cu unt forma de tort și punem coca de jur-împrejurul ei. O lipim bine de pereții formei.

Garnitura: 500 gr. de struguri albi, două ouă întregi, 3 linguri de zahăr tos, 3 linguri de migdale pisate mărunt, 1/2 pahar de lapte, 1/2 pahar de smîntînă, o linguriță de rom.

După ce am spălat bine strugurii așezăm boabele pe o cîrpă curată ca să se scurgă de apă. Apoi, aranjăm strugurii în formă peste coca. Amestecăm una după alta toate elementele care intră în compoziția garniturii și o vărsăm peste struguri. Se bagă la cuptor la un foc potrivit. Înainte de a se servi o lăsăm să se răcească bine în formă.

TARTĂ MOZAIC

Timp de pregătire, 45 minute, timp de coacere o oră și 15 minute. Cantități pentru 8 persoane: 1 gălbenus de ou, 50 g. zahăr, un vîrf de cuțit de sare, zeama de la o lămîie și coaja rasă de la o lămîie, 125 g. făină, o linguriță de drojdie de bere, 60 g. unt.

Garnitura: 1 kg. struguri, 2 ouă, un pachețel de zahăr vanilat, 2 linguri de zahăr pudră, o linguriță de făină, 250 de g. smîntînă. Baza acestei tarte este o cocă nisipoasă care se face astfel: Amestecăm bine gălbenușul cu zahărul tos, puțină sare și zeama de lămîie. Cînd compoziția s-a albit, încorporăm făina în ea. După aceea adăugăm și drojdia de bere dizolvată în foarte puțin lapte, untul și frămîntăm bine acest aluat. Cu această cocă garnisim o formă de tort, cu un diametru de aproximativ 20 de cm.

Spălăm bine strugurii, lăsăm să se scurgă de apă pe o cîrpă curată, după care aranjăm boabele pe fundul formei, unul lîngă altul. Trebuie să punem 2—3 rînduri de boabe astfel ca să umplem forma. Separat preparăm crema. Separăm albușurile de gălbenuș. La gălbenușuri adăugăm zahărul vanilat și lingurița de făină. Amestecăm totul bine, după care turnăm smîntîna și la sfîrșit cele trei albușuri bătute spumă. Această cremă spumoasă o vărsăm deasupra strugurilor. Ea pătrunde încetul cu încetul în struguri. Se pune la cuptor la un foc potrivit. Numai după ce s-a răcit complet, se scoate din formă.

NOUTĂȚI

CRAVATE DIN TERGAL

Pe zi ce trece, firele sintetice își dovedesc utilitatea în toate domeniile de activitate ale industriei textile. La o expoziție organizată recent de Ministerul Industriei Ușoare au fost prezentate noile modele de cravate din tergal, realizate pe războaie de țesut „Jaquard". Desenele țesute, jocul de culori, linia modernă a cravatelor a făcut ca ele să fie mult apreciate de specialiști.

Ca toate produsele realizate din fire sintetice și cravatele din tergal prezintă multiple avantaje, pentru care vor fi apreciate și de cumpărători. Se spală ușor, iar după ce s-au uscat nu mai e nevoie să fie călcate. Și încă un mare avantaj: nu se șifonează.

FULGARINE DIN RELON IMPRIMAT

În afara mantalelor de ploaie din policlorură de vinil, industria ușoară ne pune la dispoziție și fulgarinele din relon imprimat și impermeabilizat. Apariția lor în magazine a fost bine primită de cumpărători.

Pentru a îmbunătăți aspectul și calitatea acestor țesături a fost introdusă metoda de retratare a lor cu un produs recent fabricat în țara noastră și care dă o rezistență vopsirilor.

De asemenea, vechile desene au fost înlocuite cu unele noi, moderne, foarte reușite, care au îmbunătățit aspectul fulgarinelor. Fulgarinele moderne au linia evazată, guler mare și buzunare tăiate.

ȘTIAȚI CĂ...

...în ultimii ani în industria de tricotaje au fost montate aproape 500 de mașini noi circulare pentru ciorapi, 170 mașini de tricotat bumbac și mătase și 1800 mașini pentru confecția tricotajelor?

...industria de confecții a fost dotată cu peste 12.000 mașini noi de cusut, mașini butoniere etc.?

...în întreprinderile industriei ușoare activează 70 centre care lucrează la crearea de noi produse și la îmbunătățirea calitativă (din punct de vedere al aspectului, coloritului etc.) a produselor existente?

...în acest an numărul articolelor noi crește față de anul 1959 de 2,2 ori în industria bumbacului și de 5 ori în industria de confecții și tricotaje?

...în urma sporului de producție de fire pieptănate de bumbac (fire superioare) a crescut producția țesăturilor și tricotajelor fine de bumbac (cu peste 80 la sută la poplinuri, balonseide etc., de peste 4 ori la ciorapi din fire mercerizate etc.?

...în trimestrul trecut, la fabrica „Adesgo" au fost realizate primii 13.000 m.p. de imitație de blănuri tricotate pentru misade și garnituri?

...la fabrica „Tricotajul Roșu" din Capitală, numărul modelelor realizate din fire sintetice a crescut la peste 100, printre care cămăși bărbătești, diferite articole de lenjerie și îmbrăcăminte pentru femei etc.?

...astăzi întreaga producție de sticlă de menaj se realizează numai din nisip înobilat, ceea ce a contribuit la îmbunătățirea calitativă a acestor produse?

...pentru cel de al IV-lea Pavilion de Mostre fabricile producătoare de uz casnic au realizat circa 100 articole noi (un nou tip de aragaz cu ceas avertizor, cuțite cu mînere din masă plastică, noi articole din mase plastice etc.)?

SARAFANE

Sarafanele sînt cea mai bună îmbrăcăminte pentru locul de muncă. Ele pot fi confecționate din diferite țesături ca: uni, carouri, dungi etc.

De la stînga la dreapta:
— Dintr-un material cu carouri mari este confecționat acest sarafan cu talie lungă, bluzat, a cărui fustă este în pliuri duble.
— Sarafan format din două piese: vestă și fustă. Vesta este pensată și garnisită cu nasturi și panglici de catifea. Evazeul fustei îi dă cele două grupe de pliuri.
— Un sarafan foarte ușor combinat și încheiat cu nasturi pînă mai jos de talie.
— Sarafan gen cazacă, a cărui fustă are pe părți două grupe de pliuri.
— Originalitatea acestui sarafan o constituie garnitura de franjuri.
— Frumusețea acestui sarafan o constituie corseleta formată din clini ce se termină jos cu pliuri. Frumusețea corseletei subbust este marcată de o bentiță tighelită.

Desene de Vali GHIUȚĂ

RIK AUERBACH

MUSTĂRIILE...

— Nae! Autoservire, autoservire... dar nici așa, bre!...

— Săraca capră! Dacă trăia aveam pe ce tăia pastrama!...

— Gata! Cred că am băut prea mult!..
— Fii serios! Cînd bei prea mult vezi dublu. Or eu... nu te văd deloc!

E. ARNO

— Omule, ți-am zis „trage"... dar nu o poză...

FRED GHENĂDESCU

— Haide, tovarășe, mai ciocănește și în altă parte...
— Ai răbdare să termin cu roata, că pe urmă mă apuc să îndrept parșocul!...

VECINE „BUNE"
— Vrednică ești! Bărbatul îți face piața, fata îți face gospodăria...
— ...Și d-ta îmi citești scrisorile!...

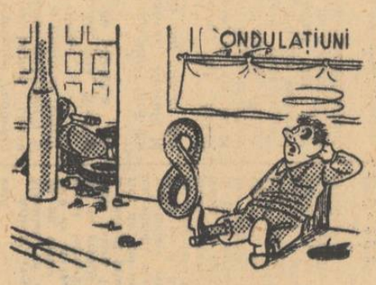

Accidentul

MIHAI GROSU

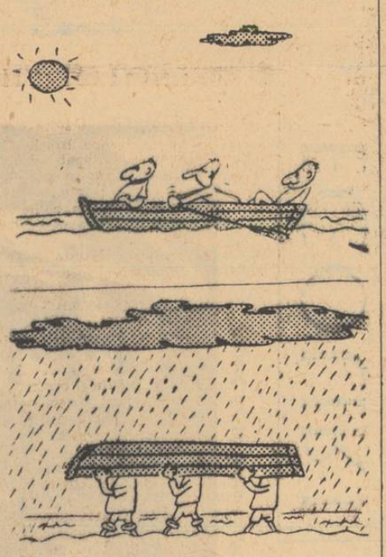

Fără cuvinte

POȘTA REDACȚIEI

BURSELE STUDENȚEȘTI

CRISTEA ȘTEFAN, — Oradea — Nu s-a schimbat nimic în sistemul burselor pentru studenți. Dar dacă nu ați îndeplinit una din condiții, este normal să nu primiți acest ajutor de stat.

MOTOCICLIȘTII ȘI VEDEREA BUNĂ

PAVEL RĂDUCAN — Craiova: V-am citit cu multă atenție descrierea necazurilor prin care ați trecut. Părerea noastră este că nu e bine să vă încumetați să conduceți o motocicletă dacă nu aveți vederea bună. De altfel, aceasta este și cauza pentru care nu vi se dă carnet de conducere. Nu sîntem de părerea dv. că avînd motocicletă ați fi „mai presus" ca alții și ați avea mai multă „trecere" — cum spuneți dv. Este bine să mai reflectați asupra ideilor preconcepute exprimate în scrisoare.

COLECȚIA „MAGAZIN"

ARISTICĂ POTCOVARU — orașul Vulcan, căminul nr. 3, raionul Petroșani, pune la dispoziția doritorilor colecția revistei „Magazin".

LA 22 DE ANI NU ESTE TÎRZIU...

ALEXE CONSTANTIN — comuna Băduleasa, regiunea București: La vîrsta dv. de 22 de ani nu este tîrziu să urmați școala medie. Pentru anul școlar 1962—1963, este însă tîrziu acum. Rămîne ca la anul viitor să vă interesați din timp la conducerea școlii despre care ne vorbiți.

SCHIMB DE VEDERI

ION HENȚIU — str. Mihai Eminescu nr. 131, Deva: Fotografia trimisă pentru rubrica „Colaborează cititorii" nu poate fi publicată, deoarece nu este suficient de clară. Sîntem de acord să ne trimiteți fotografii cu noutățile din oraș și regiune, dar cu condiția ca ele să corespundă și din punct de vedere al conținutului și sub raport tehnic. V-am publicat adresa pentru a face schimb de vederi.

SCOATEREA LA PENSIE

I. H. — Suceava: Pentru a obține pensie de bătrînețe este necesar ca, pe lîngă vechimea în muncă, să aveți și vîrsta de 60 de ani împliniți. Dacă nu mai puteți face servici din cauza sănătății, este bine să vă prezentați comisiei medicale, care va hotărî scoaterea la pensie pînă la împlinirea vîrstei de bătrînețe.

VECHIMEA ÎN MUNCĂ ȘI STAGIUL MILITAR

N. FARCAȘ — Baia-Mare: Perioada cît ați satisfăcut stagiul militar se consideră vechime în muncă, dacă n-au trecut mai mult de 90 de zile de la încetarea activității salariate pînă la încorporare.

DESPRE TEHNICA ARTISTICĂ A POETULUI.

EMIL IONESCU — București: Publicarea unei poezii în revistă, nu trebuie socotită ca o „imposibilitate". Condiția esențială este ca ea să fie bună, corespunzătoare ca tematică și ca realizare artistică. Poezia „Ramuri vii" dovedește că ați depus muncă asiduă pentru scrierea ei. Nu ați reușit însă să creați ceva de calitate superioară. Neajunsul cel mai mare al poeziei este că are versuri lipsite de vibrație artistică, de ceea ce se cheamă, dacă se poate spune așa, poezie. Bunăoară, dv. spuneți: „Țăranii laolaltă în colective, muncesc / Dind roade îmbelșugate, fericire, / Ei se întrec cu cei ce construiesc / Mașini, hidrocentrale și uzine". Trebuie să arătăm că o asemenea întrecere socialistă între industrie și agricultură nu a fost inițiată și nu vedem cum s-ar putea iniția. Vă recomandăm un studiu mai aprofundat atît politic cît și din punct de vedere al tehnicii artistice.

UMORUL E CAM „SUBȚIRE"...

B. DUNĂREANU — București. Umorul celor două schițe este foarte „subțire" deoarece este întins pe un spațiu foarte mare de manuscris. Concluzia ce trebuie să o trageți este de a scrie mai concentrat și mai la obiect.

NOUTĂȚI FILATELICE

● ÎNTR-UN NUMĂR RECENT (nr. 146, anul XXXV) „Chile filatelico" — organul oficial al Societății filatelice din Chile publică o statistică asupra emisiunilor de mărci poștale ce apar anual în cele 75 de țări principale. Luînd ca bază anii 1955—1959, autorul articolului a stabilit media anuală a fiecărei țări. În frunte se află Uniunea Sovietică (106), urmată imediat de țara noastră (65), apoi de: Turcia (62), R. D. G. (57), R. S. Cehoslovacă (55), R. P. Polonă (49), R. P. Chineză și R. P. Ungară (cîte 47), (Franța (45), Venezuela (40), R. P. Bulgaria (39), Cuba (38).

Ultimele 10 țări (cu media între 9—4 mărci pe an) sînt: Costa Rica, Islanda, Norvegia, Portugalia, Canada, Siam, Mexic, Pakistan, Danemarca, Irlanda.

Dacă Uniunea Sovietică pune în circulație o marcă la trei zile, Irlanda emite o marcă la 3 luni.

Precum se vede, țările socialiste se află în frunte în ce privește folosirea filateliei ca unul din mijloacele pentru popularizarea bogățiilor, succeselor și a evenimentelor de seamă, naționale și internaționale.

● A XV-a OLIMPIADĂ DE ȘAH desfășurată recent la Varna, a prilejuit emiterea de către R. P. Bulgaria, a unei frumoase emisiuni de mărci poștale. Emisiunea, alcătuită din 5 mărci policrome, reprezintă diferite figuri de șah, stilizate: marca de 1 stotinki, Nebunul; 2 st., Turnul; 3 st., Dama; 13 st., Calul; 20 st., Pion. Mărcile au apărut atît dantelate cît și nedantelate (în aceleași desene dar în culori schimbate). Emisiunea este completată cu o coliță și un plic „prima zi".

● PENTRU A SUBLINIA și pe linie filatelică marele succes obținut anul acesta la Campionatele mondiale de fotbal, de echipa R. S. Cehoslovace, clasată pe locul II la Chile, marca de 1,60 Coroane, din seria „Manifestări sportive în anul 1962", a fost supratipărită cu textul „C.S.S.R. în finală".

● IN CINSTEA CONGRESULUI MONDIAL pentru dezarmare generală și totală și Pace, de la Moscova, în R. P. Ungară a apărut o marcă de 1 forint, reprezentînd cunoscuta statuie a sculptorului sovietic I. V. Vucetici „Să transformăm săbiile în pluguri".

Și în Uniunea Sovietică a apărut o marcă (tricoloră de 6 kop.) cu un desen simbolic: două mîini distrugînd o bombă.

● UNA DIN CELE MAI INTERESANTE emisiuni din lume, apărută în ultima vreme, este cea maghiară cu tema „De la Icar la nava cosmică", cu prilejul celui de al II-lea Campionat mondial al zborului artistic (Budapesta). Emisiunea — o sugestivă expunere ilustrată a istoriei aviației mondiale — cuprinde următoarele 9 mărci policrome: 30 filer (emblema campionatului și cea a Aeroclubului central maghiar); 40 fil. (avionul din 1898 al lui Otto Lilienthal alături de un avion sportiv modern); 60 fil. (schița avionului lui Rakos, din 1962, alături de un monoplan pentru zbor artistic); 80 fil. (balonul fraților Montgolfier, din 1783 și dirijabilul Graf Zeppelin I); 1 fil. (aeroplanul lui Wright, 1903 și avionul cvadrimotor „Malev" tip IL18); 1,40 for. (avionul sovieticului P. N. Nesterov, 1913 și avionul pilotat de francezul Leon Biancotto, prăbușit la primul campionat aviatic, într-un zbor acrobatic); 2 for. (elicopterul Asboth, 1929, alături de unul modern); 3 for. (avion turboreactor proiectat de N. I. Jukevski și avion de luptă supersonic); 4 for. (rachetă schițată de Tiolkovski alături de o rachetă cosmică sovietică de astăzi).

REBUS magazin

NUMERE

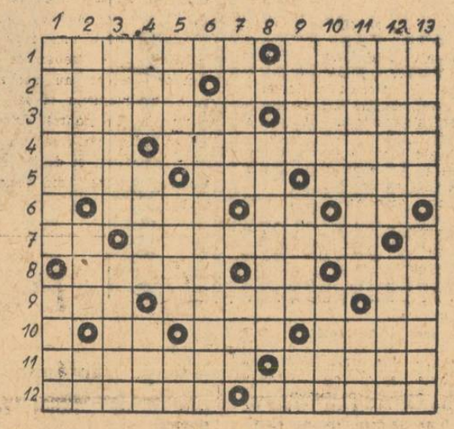

ORIZONTAL: 1) A opta — Autoarea poeziei „18 ani" 2) Harun al..., califul din „1001 de nopți" — Corabie cu trei rînduri de vîsle (pl.) 3) „1001 de nopți" de Johann Strauss și „Casa cu trei fete" de Schubert — ...Drăgoi, a compus cîntecul „De-aș avea un milion de inimi". 4) Trei din cinci! — Experți în cifre 5) Funcționar comunal — Ivan al III-lea „cel groaznic" — Anin 6) ...Consule, personaj din comedia „3 crai de la răsărit" de B. P. Hașdeu — Zar la table — Prima notă pe portativ 7) O sută pe jumătate! — Egali cu zero 8) Vechi locuitori ai patriei noastre — Alifie — Prefix pentru „trei" 9) Mai mari decît sumele — Cu ochii în patru (pl.) — Dialect francez 10) Nota redacției — 100 m. p. (pl.) — Una și cu una fac două! 11) Nouă — Obișnuit 12) A aduce aminte — Lipsă.

VERTICAL: 1) 1½ — Nume feminin 2) În doi timpi și trei mișcări — Primii la toate — În temă. 3) Poet sovietic, autorul poemului „Balada celor 26"—Între 4 și 6 4) Uneori e despicat în patru — 12 pe an — Patruped nordic 5) Fringhie cu care se trag ambarcațiunile pe apă — A schimba — Caut! 6) 100% (pl.) 7) Nume feminin — „Plecat-am nouă din Vaslui/ Și cu sergentul zece/ Și nu-i... zău, nimănui/ În piept inima rece" (V. Alecsandri — Peneș Curcanul) 8) Cai de trei ani 9) A face un lucru pentru a doua oară — Serviciu de veghe pe nave, de 4 ore — Negație 10) Civilizația care a transmis Europei de la indieni cifrele uzitate actual — Autorul poeziei „Sînt o mie de ani" 11) Neînvins — Cel dintîi număr 12) Înjosit — „Cei trei mușchetari" sau „După 20 de ani" de Al. Dumas 13) Cerul cu mii de stele — „Cine fuge după doi iepuri nu prinde niciunul"

S. RADU

„Vezi rîndunelele se duc..."

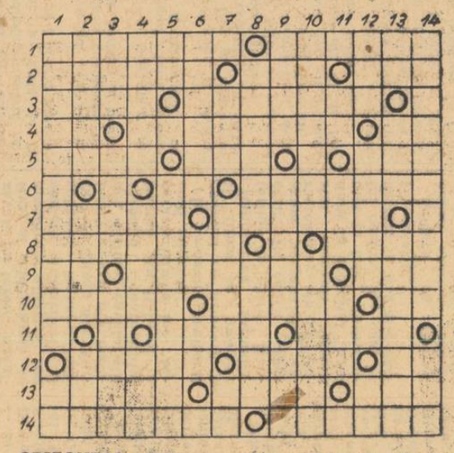

ORIZONTAL: 1) Caravane de rîndunele în zbor spre sud... — ... în vreme ce ziua tot scade... 2) ...și foile florii pălesc rînd pe rînd (sing.). — „Rîndunica", cîntec popular napolitan — Zeul ce-mprăștie frunzele toamnei. 3) „Rîndunica se-ndreaptă spre cer" și „Rîndunica" din repertoriul muzicii populare sovietice — Căminul rîndunicii (pl). 4) La rîndunele! — Se strecoară în suflet la plecarea rîndunelelor — Înțeapă! 5) Se-arată tot mai rar de după nori — Pronume — Ofilit. 6) Aria giștei — Pasăre din neamul rîndunicii de apă (dim.) 7) Folosit de rîndunele la zidirea cuibului — Noapte cu brumă. 8) Munca de primăvară a rîndunicii — Neroditor. 9) Acut! — „Rîndunelele" lui Beauplan (pl) — Metaforă pentru frunzele toamnei. 10) Deprindere — Nisip — Tei! 11) Avînt — Viitorii pui de rîndunică (dim.) 12) Tînutul la care se-ntorc rîndunelele — Cîntec de păsărele — Cadă! 13) Podoabă în jurul gîtului la rîndunica de apă — Acompaniament la romanța „Rîndunica" de Rubinstein — La capătul firului 14) Rîndunele vestimentare — Închide-n foile lui și rochița rîndunicii.

VERTICAL: 1) Savantul care-a dovedit că rîndunica revine primăvara la locul natal — Căi ferate 2) Zeul de care a scăpat Procne transformîndu-se în rîndunică — Paște cu iarba și rochița rîndunicii (dim.) — Umbrește tot mai mult cerul toamnei. 3) Prefix pentru ureche — Părăsit toamna de rîndunele — Adevărată 4) Lavință — Pasăre (reg.) — Baston la biliard 5) La uliu! — Autorul cîntecului „Prima rîndunică" 6) Prinsă de frigul toamnei — Noroi — Lele! 7) Te-ntîmpină și te conduce neîncetat — Fără miez — La pinguin! 8) Cartea pentru care G. Topîrceanu a scris poezia „Rîndunel" — Prilej de a te îmbrăca în haina-rîndunică (pl). 9) Ne-adună tot mai mult în jurul lor — Nume feminin — Neascultători 10) Ocrotiți — Rîndunelele din volumul de versuri „Piuici și frații lui mici" de A. Toma 11) La păsărele! — Fără pereche — Țesătură fină 12) Insulă pe coasta statului Chile — Aseară — Din abecedar! 13) Început de toamnă! — Arma lui Eros — Caracterizează zborul rîndunicii 14) Autorul basmului în versuri „Legenda rîndunicii" — Mină primăvara rîndunelele din nou sub streașina noastră.

S. BUCURESCU

ȘAH ȘAH

PARTIDA-CIRCUIT

În partida-circuit inițiată de revista noastră fiecare mutare este făcută, după cum s-a mai anunțat, de către un alt jucător — un maestru sau candidat maestru — care își însoțește mutarea cu cîte un scurt comentariu. În acest fel, cititorii noștri au prilejul să urmărească în fiecare săptămînă situația care rezultă, să analizeze poziția și să compare analizele lor cu mutările și comentariile jucătorilor fruntași.

Pînă acum, în partida-circuit au fost efectuate următoarele mutări:

1. e2-e4 (Nicolau), e7-e5 (Seimeanu)
2. Cg1-f3 (Troianescu)

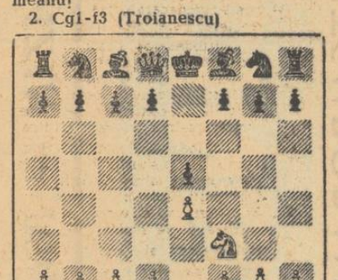

În această poziție, ne-am adresat maestrului sportului Em. Reicher cu rugămintea să continue partida. El a făcut mutarea

1... Cb8-c6

și a comentat-o astfel:

„Cea mai naturală continuare. Prin această mutare negrul apără pionul e5 și acționează în același timp asupra importantului cîmp central d4. În această poziție continuarea 1...d7-d6 nu poate fi categorisită drept slabă; ea duce însă la un joc pasiv, îngrădind negrului posibilitățile de dezvoltare a pieselor sale și cedînd, totodată, albului controlul centrului. După 2...Cb8-c6 albul are la dispoziție continuări variate dar pentru toate aceste continuări negrul găsește contrajocuri satisfăcătoare".

REZULTATE DIN FINALA „CUPEI MAGAZIN"

I. Ghionea-J. Klang 1-0, J. Klang-Eug. Hang 0-1, Paul Popescu-J. Klang remiză, P. Popescu-Al. Gama 0-1, Al Gama-Tereza Urzică 1-0.

CUM L-A ÎNVINS CIOCÎLTEA PE FISCHER

Alb: Victor Ciocîltea. (R.P.R.) Negru: R. Fischer (S.U.A.)

1. e4, c5	23. Te1, Tac 8	45. Nd4, Nf4	60. a6, Rf6
2. Cf3, d6	24. Cd6, Tc7	46. e6+, Rf8	61. a7, Te8
3. d3, Cc6	25. Cb5, Te8	47. Ne5, Nf2+	62. Ta2, Ta8
4. g3, g6	26. C : a7, Ta8	48. Rh1, Tg4	63. b4, g4
5. Ng2, Ng7	27. Cb5, Ta5	49. Cd7+, Re7	64. b5, g3+
6. 0—0, e5	28. c4, Cb6	50. Ng3, R : e6	65. Rg2, Rg5
7. c3, Cge7	29. Cc3, Ca4	51. Td6+, Re7	66. b6, Rg 4
8. Ch4, 0—0	30. Cb5, Cb6	52. Td2, N : g3	67. b7+, h3+
9. f4, e : f4	31. Ca3, Nf6	53. h : g3, T : g3	68. Rf1, g2
10. g : f4, f5	32. Tfe1, Ca4	54. Ce5, c5	69. T : g2+ și mare-le maestru american Fischer s-a recunoscut învins de Victor Ciocîltea.
11. Cd2, Rh8	33. Cb5, Cb6	55. Rh2, Te3	
12. Cdf3, f : e4	34. Co3, Co6	56. Cd3, Nf5	
13. d : e4, d5	35. N : c6, b : c6	57. C : c5, h5	
14. e : d5, D : d5	36. b3, Cd7	58. a4, h4	
15. D : d5, C : d5	37. Ca4, C : e5	59. a5, g5	
16. Cg5, Cb6	38. f : e5, N : h4		
17. Ne3, Ca4	39. Tf1, Rg7		
18. Tae1, Nd7	40. Td6, T5a8		
19. Nc1, Nf6	41. Ne3, Nh3		
20. Chf3, Nf5	42. T : f8, T : f8		
21. Ce5, Ce7	43. Td1, Tf5		
22. Ce4, Nh4	44. C : c5, Tf5		

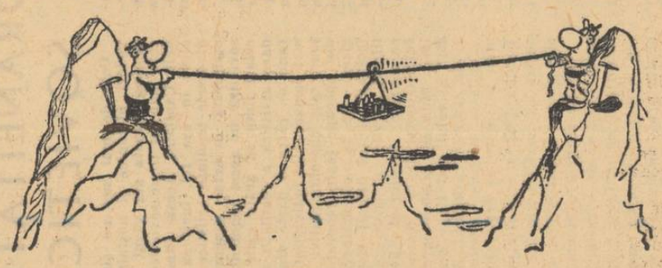

Fără cuvinte

PROBLEMĂ

PAUL VATARESCU
(Oltenița)

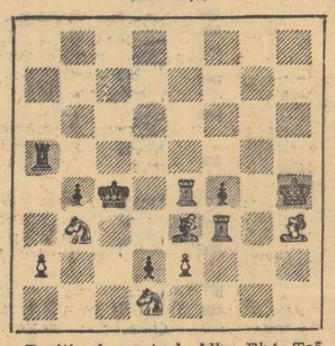

Poziția de control. Alb: Rh4, Ta5, Tf3, Nh3, Cb3, Cd1, pioni a2 și e2 =8 piese. Negru: Rc4. Te4, Ne3, pioni b4, d2 și f4=6 piese.

Albul dă mat în 2 mutări.

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

LUPTA MEA CU VALIZA

de Wenceslao Fernandez Flores

M-am așezat în fața valizei, pline ochi, în care lucrurile erau astfel grămădite, încît sileau capacul să ia o poziție verticală, și mi-am cufundat în palme capul înfierbîntat. Deși trecusem în viața mea prin grele încercări, nu-mi aminteam să mai fi suferit vreodată atît de cumplit.

De la 9 dimineața, nu făceam altceva decît să experimentez nenumărate procedee pentru a aranja în blestemata cutie de piele inventarul meu pers al împrăștiat pitoresc prin odaie, și nu izbuteam să ...ir în ea decît o mică parte.

Pe la 12 cred că am avut un șoc, fiindcă îmi amintesc că timp de vreo 20 de minute, tratasem valiza ca pe o ființă însuflețită și rațională. Îi adresasem rugi pasionate și sfaturi atît de înțelepte, încît, în exaltarea mea febrilă, eram convins că sînt irezistibile chiar pentru o valiză.

La început, folosisem un ton duios.

„Știu bine" — îi spusesem — „că e foarte neplăcut să înghiți toate lucrurile astea. Mai ales pantofii. Poftim, atunci să scoatem pantofiorii și valijoara o să fie cuminte și o să primească restul obiectelor. De acord?..."

Dar ea nu voia să știe de nimic. Atunci m-am apucat s-o insult.

Am ajuns chiar s-o maltratez. Mi-e rușine să vă mărturisesc, dar am maltratat-o. I-am tras un picior strașnic — unul singur, fiindcă purtam pantofi de antilopă — și m-am izbit atît de rău, încît am schimbat tactica și am atacat-o ca vechii elini, cu pumnii goi.

Cînd m-am convins că n-ajung la nimic, am sunat prelung. După zece minute apăru chipul vinjos al cameristei, Teresina, ocupînd tot cadrul ușii.

I-am aruncat o privire tristă, sperînd că-mi va înțelege tragedia și va sări să mă ajute. Dar ea mesteca impasibilă.

Am întrebat-o timid:

— Teresina, ai mulă treabă?

— Servesc masa doamnei bătrîne de la 36.

— Am uitat dacă ți-am dat bacșiș...

— Mulțumesc, e trecut în cont.

— Ah, da, ai dreptate. Poftim un supliment... Mi-ești simpatică.

— Mulțumesc, domnule, mestecă ea printre dinți.

— Draga mea Teresina, valiza asta mă omoară. Nu pot s-o închid.

— Se întîmplă cu mulți pasageri, — mă lumină ea. E chestie de răbdare.

— Poți să-l trimiți pe Manolo?

— E dus după cumpărături.

Am mai cugetat cîteva minute. M-am hotărît să plec cum voi putea, pentrucă magazinele erau închise și nu-mi puteam cumpăra un cufăr cuprinzător și înțelegător.

Atunci am auzit un zgomot în odaia alăturată. Am ieșit cu fermitate pe coridor, am bătut în ușă și i-am spus unui domn înalt, brun și mirat, care veni să-mi deschidă:

— Sînteți bun să veniți în odaia mea? Mi se întîmplă ceva de neînțeles.

A acceptat. I-am explicat situația, stăpînindu-mi cu greu hohotele de plîns. El medită îndelung, concentrat și perplex. Apoi mă întrebă:

— Dar ați cumpărat multe lucruri aici?

— N-am cumpărat nimic. Tot ce vedeți, a intrat în ticăloasa asta de valiză la plecare. Ba era chiar mai multă lenjerie, pentrucă la hotel mi-au rătăcit două cămăși și spălătoreasa mi-a adus 6 gulere mai mici.

Străinul clătină din cap.

— Așa-s valizele, — murmură el — și mie mi-au adus multe necazuri, pînă cînd m-am hotărît să mă lipsesc de ele. Acum plec doar cu o trusă de voiaj la mine. Cumpăr ce-mi trebuie, pe urmă arunc totul. Nu cred că sînt tocmai omul de care aveți nevoie; totuși, să încercăm. Să începem cu cămășile.

Am aranjat frumos cămășile scrobite. Abia mai rămăsese loc pentru o batistă.

— Afară cu ele, hotări aliatul meu. Întîi hainele. Am pus hainele: nu mai încăpea nimic.

Am încercat multe combinații, ca la ruletă, dar nu ieșea niciuna. Omul îmi ceru o pauză, fiindcă îl apucase o durere zdravănă de șale de atîta îndoit.

— Din ce spuneați că este făcut obiectul ăsta?

— Piele de viței.

— Nu, nici gînd, protestă el energic, viței înseamnă tinerețe, piele elastică, generoasă, adaptabilă. Asta e piele de vacă conservatoare.

După un sfert de oră de eforturi zadarnice, își schimbă părerea. Mă asigură că pielea trebuia să fie de bou; bou bătrîn, foarte obosit și blazat.

Mai aveam o jumătate de ceas pînă la plecarea trenului, cînd am reușit să introducem în valiză o însemnată porțiune a garderobei. Am adoptat o tehnică pe care îmi spuse că o folosesc mulți călători experimentați în asemenea cazuri: îndesă lucrurile cu pumnii și sări tontoroiul pe ele. Dar am închis valiza cu mare greutate. Am răsturnat dulapul de haine și l-am tras peste valiză, pe urmă ne-am așezat și noi pe deasupra. După aceea, m-am strecurat prudent printr-un tunel lăsat dedesubt și am încuiat ambele broaște.

— Ura! S-a făcut!

— S-a făcut, șopti istovit aliatul meu.

Pantofii, cravatele și alte fleacuri rămăseseră pe dinafară, dar am luat decizia eroică de a le înfășura în ziare, făcînd din ele pachete ușor de transportat.

— Nu voi uita niciodată amabilitatea dvs. — i-am declarat bunului meu vecin. Dați-mi voie să vă îmbrățișez.

Ne-am îmbrățișat, ne-am felicitat; era și el mîndru și mișcat de performanță.

— Pentru prima dată în viața mea ies victorios dintr-o luptă cu valiza — declară el. Dar pentru nimic în lume n-aș vrea să mai repet asemenea luptă. Drum bun, domnule.

— Drum bun, datorită dvs. am să ajung totuși la gară în ultimul minut.

Mîna lui se și întindea spre clanță, cînd o exclamație de groază îl făcu să se întoarcă.

— Ce mai e?

Mă zărisem în oglinda foaierului: eram livid, cu ochii holbați, îmi tremurau picioarele, iar brațele îmi atîrnau ca de cîrpă, fiindcă eram... în pijama.

Atît am mai putut să șoptesc: Haina. Haina e înăuntru!

O pusesem în fundul diabolicului instrument.

— Aoleu! — exclamă simpaticul vecin, și căzu leșinat pe spate.

În romînește de Eugen B. MARIAN

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

ÎN CADRUL LUNII PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

Ne vizitează violonistul Igor Oistrah

Violonistul Igor Oistrah

Cunoscutul violonist sovietic Igor Oistrah va fi din nou oaspetele țării noastre. Aprecialul artist, încă de pe când era elev la școala centrală de muzică, a obținut premiul I la concursul de vioară de pe lîngă Festivalul Mondial de la Budapesta. Mai tîrziu a primit tot premiul I la concursul internațional de vioară „Vieniavski" din Poznan. În turneele întreprinse peste hotare, în Austria, Germania, Finlanda, Franța, Elveția, Cehoslovacia, Anglia, Japonia și în alte țări, Igor Oistrah a obținut strălucite succese. El își perfecționează neconținut măiestria, avînd un repertoriu bogat și variat.

În zilele de 19 și 20 octombrie violonistul sovietic va da două concerte la Iași, împreună cu Filarmonica din localitate, unde va interpreta concertul pentru vioară și orchestră de Bella Bartok.

OASPEȚI AI „FILARMONICII"

Cu prilejul Lunii prieteniei romîno-sovietice, Filarmonica va primi personalități de seamă ale muzicii sovietice. În afara renumitului violonist Igor Oistrah, vor mai concerta cunoscuții violoniști sovietici VALERI KLIMOV și BORIS GUDNIKOV, laureat al Festivalului internațional „Ceaikovski". Boris Gudnikov va fi solist al concertelor care vor avea la pupitru pe dirijorul sovietian R. SCHUMACHER.

Încă în cursul primei părți a actualei stagiuni, Filarmonica va avea ca oaspete pe pianista franceză MONIQUE DE LA BROUCHOLLERIE, care va fi solista a două concerte, dirijate de maestrul George Georgescu.

În săptămînile viitoare, iubitorii muzicii simfonice vor avea prilejul să audieze două concerte ale orchestrei Filarmonicii, condusă de dirijorul iugoslav MILAN HORVATH.

CE E NOU PE SCENELE SOVIETICE

Cași în ceilalți ani și începutul stagiunii 1962—1963 a adus pe afișele teatrelor din U.R.S.S. noi titluri de piese ale autorilor sovietici, consacrate problemelor contemporaneității.

Lucrările dramatice cu subiecte izvorîte din actualitate au un loc precumpănitor în planurile de creație ale teatrelor. Astfel, talentatul dramaturg S. Alioșin consacră noua sa piesă Salonul" unei dezbateri privind atitudinea față de societate, de muncă și de viața personală a unor oameni de profesii diferite, care participă la construirea comunismului în U.R.S.S. Piesa figurează în repertoriul Teatrului Academic Mic din Moscova și al Teatrului Mare de dramă „Gorki" din Leningrad.

Cunoscuta prozatoare Vera Panova continuă să se preocupe și în noua ei piesă, poemul dramatic „Incotro fluierăcăle ?", de o temă favorită : destinul tinărului din sfîrșit nostre, care pornește să înfrunte viața. Piesa este un poem închinat umanismului socialist.

Printre piesele pe care le pregătește Teatrul Academic de Artă din Moscova se numără lucrarea lui Leonid Zorin, „Prieteni și ani", o cronică dramatică despre destinul unor oameni în decursul cîtorva generații, precum și ultima piesă a regretatului dramaturg sovietic Nicolai Pogodin, despre viața marelui fizician Albert Einstein.

În teatrele sovietice se mai repetă comedia plină de haz „Of, copiii ăștia !" de N. Zarudnîi, piesa tînărului dramaturg Oleg Stukalov, „Feresstre deschise", consacrată problemelor dragostei și prietenie, comedia „La drum", de Viktor Rozov, precum și piesa dramaturgului ucrainian Ivan Kocioba, intitulată „Oameni în mantale", inspirată din viața militarilor sovietici.

Petre STANCU

Cineaști sovietici în mijlocul nostru

Cu prilejul Festivalului filmului sovietic sînt oaspeții țării noastre, artistele Klara Luciko și Roza Makagonova, precum și M. Fadeev director adjunct al Direcției rețelei cinematografice și difuzării filmelor din U.R.S.S. Cele două artiste sînt binecunoscute publicului romînesc, din numeroase filme. Dar mai bine să le dăm cuvîntul :

— *Biografia mea*, ne spune Klara Luciko, *este tipică pentru o actriță sovietică. M-am născut în Ucraina. Încă din copilărie visam să devin artistă. Cînd am terminat școala medie visul mi s-a împlinit : am fost primită la Institutul de Cinematografie din Moscova, la clasa lui Serghei Gherasimov. După absolvire am avut ocazia să joc în 13 filme sub îndrumarea unor maeștri ai cinematografiei sovietice : Pirliev („Cazacii din Cuban"), Vsevolod Pudovkin („Intoarcerea lui Vasili Bortnikov"), Leonid Lukov („Minerii Donețului"), Heifiț („Neamul Jurbinilor") și în sfîrșit, „Casa de la răscruce", a tînărului regizor Stanislav Rostotski. În total, 13 filme.*

Roza Makagonova, ne-a mai vizitat țara, fiind și membră în conducerea Asociației de prietenie sovieto-romînă.

— *Ca și Klara și eu am simțit forța artei încă din copilărie*, ne spune Roza Makagonova. *Născută la Kuibîșev, pe Volga am copilărit în anii grei ai războiului.*

La Institut am fost studenta lui Mihail Romm. Spre deosebire de Klara, eu am lucrat pînă acum numai cu regizori tineri. Regizorul Basov m-a distribuit în „Școala bărbăției" după apoi am jucat în filmele „O vară neobișnuită", „Primele bucurii" după Fedin și „Un om obișnuit" după Leonid Leonov. Pînă acum am jucat în 15 filme. Cu cîteva zile înainte de a pleca în România filmam încă la Sverdlovsk, în regia lui Lapsin, în filmul „Un copil dificil".

Cu deosebită simpatie ne-au vorbit apoi artistele despre filmele romînești pe ecranele sovietice și în primul rînd, despre succesul filmului *„S-a tîrît o bombă"* al lui Gopo, cineast binecunoscut și mult apreciat în U.R.S.S. La rîndul său, Iov. Fadeev ne-a comunicat cîteva date concludente pentru popularitatea filmului romînesc.În Uniunea Sovietică ar tălînd că filmele noastre sînt vizionate anual de aproximativ 15—16 milioane de spectatori. Mulțumindu-le oaspeților pentru interviul acordat le-am urat ședere plăcută în țara noastră.

Sorin ROIBU

Klara Luciko

Roza Makagonova

Helia Casanovas

la redacția „Magazinului"

Ne-a vizitat la redacție Helia Casanovas, soț binecunoscut al lirici sud americane, care se află în țara noastră cu prilejul turneelor de spectacole date de Ansamblul de revistă „Friedrichstadt-Palast". Publicul a putut aprecia repertoriul original și cantabilitatea fermecătoare a vocii Heliei Casanovas nu numai pe scenă ci și pe ecranele televizoarelor, în emisiunea muzicală de duminica trecută.

Artista s-a născut la Mazatlan, un oraș mexican de pe coasta Pacificului. Încă de la 14 ani a interpretat folcloru mexican, atît în propria-i țară cît și peste hotare. Între 1951-56 a călătorit prin toată America de Sud de unde a cules ritmuri și cîntece populare incluse astăzi în repertoriul ei. A dat concerte în numeroase țări europene printre care, la loc de frunte se situează turneele în țările socialiste (numai în U.R.S.S. a dat 39 de concerte). Despre România, pe care o vizitează prima oară impresiile cu tatăl ei, elaristul mexican Martin Casanovas, ea ne-a împărtășit impresii entuziaste în cuvintele :

— „M-a impresionat în chip deosebit opera de construcție ce se înfăptuiește pretutindeni la dv. Edificiile au un stil modern care însă nu distonează cu ansamblul arhitectural tradițional, ceea ce este foarte plăcut. Oamenii sînt veseli, deschiși, plini de simpatie pentru oaspeți. Putem spune pe drept cuvînt că ne simțim aici, ca la noi acasă".

Aspect de la turnarea filmului „Război și pace"

ECOURI

● IN VEDEREA *realizării filmului „Faraonul", după romanul clasicului polonez Boleslaw Prus, regizorul Jerzy Kawalerowicz se află în Egipt pentru a lua imagini.*

● CHARLIE CHAPLIN *a terminat scenariul pentru noul său film, în care va interpreta rolul principal. În al doilea rol va apare fiica sa Geraldine Chaplin, ca dansatoare.*

● DRAMA *eroică a lui Edmond Rostand „Cyrano de Bergerac" va fi ecranizată de regizorul francez Albergan. Rolul lui Cyrano va fi interpretat de actorul american Kirk Douglas, cunoscut publicului nostru, iar în cel al Roxanei va apare actrița italiancă Rossanna Schiafino.*

● „DUPĂ două sute de ani, în iunie" *se va numi filmul la care lucrează regizorul cehoslovac Jindrich Polak. Filmul face parte dintr-o serie de lucrări de anticipație, al căror eroi sînt oameni care trăiesc în noile condiții sociale, neavînd noțiunea proprietății particulare. Oamenii se întrec în descoperirea de lumi noi și în lupta pentru succesul și binele general. În rolurile principale vor apare Zdinek Stepanek, Radovan Lulawsky, Frantisek Smolik și Juna Kacizkova.*

● REGIZORUL *bulgar Ghencio Shenciov va realiza un film politist, „Intîlnire pe malul liniștit" după scenariul lui B. Iencev.*

● IN NOUA *montare a piesei lui Bertolt Brecht, „Mutter Courage", care va fi prezentată curînd pe Broadway, rolul titular va fi interpretat de cunoscuta actriță italiană Anna Magnani.*

● IN CEL *de-al 136-lea film al lui Fernandel „Avanti la musica", realizat în Italia, partenerul său va fi Frank Fernandel, fiul său în vîrstă de 26 de ani, cărula tatăl i-a dat voie să-i poarte pseudonimul.*

● IN FILMUL *realizat la Höllywood, „Ce s-a întîmplat micii Jane", va debuta fiica cunoscutei actrițe Bette Davis, care se numește Barbara și poartă numele tatălui său — Merrill.*

● IN STUDIOUL *din Kiev „A. P. Dovjenko" regizorul A. Bukovski turnează filmul „Între oameni buni", al cărui rol principal va fi interpretat de Vera Marejkaia.*

● SOPHIA LOREN, *Michelle Morgan și Shirley Mclaine, vor fi eroinele noului film al regizorului francez Gerard Oury. Filmul va avea titlul „Hoațele" și va fi turnat la New York, Roma și Paris.*

● „MINUNATA călătorie a lui Nils" *se numește filmul suedez realizat de regizorul Kenne Pant, după popularul basm pentru tineret de Selma Lagerlöf.*

La premiera filmului, care a avut loc nu de mult la Stockholm, au fost invitați copii din 21 de țări între care U.R.S.S. S.U.A., Japonia, Italia, Egipt.

● „CEI MAI FRUMOȘI ochi ai Italiei", *așa este numită în Italia populara actriță Sylva Coscina, care va apare în filmul „Copacabana — Palace" ce va fi realizat la Rio de Janeiro și în două filme franceze „Masca de fier" al regizorului Henri Decoin și „Patru adevăruri", o scenarizare după un basm de La Fontaine. În primăvara anului viitor Koscina va interpreta rolul principal în filmul „Memoriile lui Casanova", al regizorului Francoise Sagan și Claude Chebal.*

CINEREPORTAJ LA „MOSFILM"

Cu prilejul comemorării a 150 de ani de la remarcabila bătălie de la Borodino, cunoscutul cineast sovietic, regizor și actor, S. F. Bondarciuk, a dat la 7 septembrie 1962 primul tur de manivelă la noul său film, „Război și pace". Filmul, realizat în culori pentru ecran lat, va avea dimensiuni monumentale, fiind conceput în patru serii.

Terenul din fața mînăstirei „Novodevicii" din apropierea rîului Moscova și-a schimbat pentru cîtva timp înfățișarea, revenind la chipul avut cu un secol și jumătate în urmă, în ziua de 8 septembrie 1812 — „Într-o zi senină și însorită după ploaie" — așa cum o descrie marele scriitor clasic rus Lev Tolstoi. Învecinindu-se cu grădini înțesate de zarzavat, un teren neutilizat și arid mișuna de mundirele albastre cu epoleții strălucitori ai soldaților francezi, alături de ostași din Wurtemberg sau din legiunea Vistula, cavaleriștii corpului mareșalului Davont sau italienii în caracteristicile lor căciuli mițoase.

În scenariul regizoral episodul ce urmează a fi filmat se numește „Împușcarea incendiatorilor de către francezi". În cadre apar acum personajele caracteristice ale lui Tolstoi, oameni simpli uniți în eroismul anonim în fața dușmanului comun, așa cum i-a descris în paginile cărții, soldații se opresc, ridică armele, ochesc și, la comandă, răsună împușcăturile...

Primele zile de turnare sînt afectate exterioarelor amintite din preajma mînăstirii Novodevicii, apoi uriașa echipă de filmare se va muta la Kremlin, unde va realiza scenele cu copilul Petea Rostov, ieșirea țarului Alexandru I din catedrala Uspenski etc.

Scenariul filmului „Război și pace" este scris de regizorul Serghei Bondarciuk — laureat al Premiului Lenin și N. Soloviov. Imaginea este semnată de operatorii șefi A. Pelenkov și Cen Iu-lan. Filmul, de mare montare cinematografică, va cuprinde o distribuție valoroasă și amplă din care fac parte artiștii poporului al U.R.S.S. : Nikolai Simonov — în rolul generalului rus Kutuzov și Alexandru Borisov — în rolul lui Platon Karataev, artistul poporului R.S.F.S.R. Anatoli Kiorov — în rolul cneazului Bolkonski și actorii Oleg Strijenov — în rolul lui Andrei Bolkonski, Vladislav Strejelcik — în rolul lui Napoleon Bonaparte, Oleg Tabakov — în rolul lui Nikolai Rostov și alții.

Principalele roluri feminine ale filmului vor fi realizate de actrițele Nina Rudnaia — personajul Sonia și Antonina Suranova — personajul prințesa Maria.

Odată cu apariția lui Serghei Bondarciuk în rolul lui Pierre Bezuhov, filmul ne oferă și surpriza unui interesant și valoros debut cinematografic. Este vorba de tînăra balerină Liudmila Savelieva de la Teatrul de Operă și Balet „S. M. Kirov" din Leningrad, care îi va oferi grația și frumusețea trăsăturilor sale, personajului Natașei Rostova.

Ion MIHU

CINEMA

CONTEMPORANEITATEA FILMELOR SOVIETICE

Încă de la nașterea lui, cinematograful și-a afirmat cu vehemență vocația realistă și legătura lui cu actualitatea. Ce alteceva au fost micile filme ale lui Lumière, cuprinse în primul program al primului cinematograf din lume, acum 67 de ani ?

După o istorie atît de scurtă, dacă o comparăm cu istoria altor îndeletniciri artistice ale omului, cinematografia apare astăzi ca arta cea mai adecvată epocii noastre, o artă ulmilor de tinără și cu un „profil" original, desbărată tot mai mult de sentimentul acela de inferioritate care-o făcea să vegeteze în umbra artelor „tradiționale" ilustrele ei înaintașe : literatura, teatrul, artele plastice, muzica.

După nenumărate încercări nereușite și după o sumă de realizări remarcabile intrate în antologia ei, cinematografia se prezintă astăzi, în tabloul lumii contemporane, ca instrumentul cel mai adecvat pentru oglindirea artistică a caracterului vieții moderne, a complexității omului modern, a amploarei sarcinilor lui istorice și a seriozității răspunderilor lui.

Vremea definițiilor apriorice și a canoanelor convenționale în alcătuirea filmelor, a trecut. Regizorii și scenariștii au început să gîndească cinematografic și să-și mute unelte artei lor din cabinetul în mijlocul vieții. Toți, s-au convins că cinematograful n-are nevoie de distanțare în timp, pentru ca să înțeleagă și să exprime viața concretă a oamenilor.

Cele de mai sus nu sînt simple vederi platonice și nostalgice. Săptămîna aceasta am văzut cu toții cele mai noi filme sovietice pe ecranele Capitalei. Aceste filme au fost alese în așa fel, încît să ilustreze diversele tendințe artistice care se manifestă în arta cinematografică sovietică în acest moment și în același timp să arate căile de abordare artistică a realității contemporane de către o parte dintre cele mai remarcabile individualități creatoare ale cinematografiei sovietice. Din aproape toate generațiile de regizori. De la „cinematograful intelectual" al lui Mihail Romm din filmul „9 zile dintr-un an", distins cu marele premiu al Festivalului Internațional de la Karlovy Vary 1962, pînă la „cinematograful poetic" al celui mai tînăr regizor sovietic, Andrei Tarkovski, din filmul „Copilăria lui Ivan", distins cu premiul cel mare al Festivalului de la Veneția 1962, spectatorii noștri au ocazia să verifice singuri adevărurile simple schițate mai sus.

Vocația realistă a cinematografiei, aptitudinea ei de a reflecta în mod nemijlocit actualitatea, originalitatea formei artistice în raport cu celelalte arte, diversitatea tendințelor și curentelor etc. toate acestea sînt strălucit demonstrate de scurta „antologie" a filmului sovietic, producție 1962, a cărei prezentare are loc în aceste zile.

Victor ILIU

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„DRUMURI DESPĂRȚITE"

Imediat după război, cinematografia progresistă germană, de a cărei sugrumare se ocupase personal Goebbels pînă la capitulare, s-a făcut cunoscută și unanim apreciată prin filme care înfățuiau o temeinică analiză retrospectivă a imprejurărilor istorice în care fascismul a putut să triumfe vremelnic precum și a forțelor ce s-au opus, într-adevăr consecvent, mîrșevilior lui. Ne reamintim și astăzi de ampla demascare realizată în filmele *„Criminalii printre noi"*, *„Ceața brună"* sau *„Oameni în haine cadrilate"*. În condițiile prezente ale renașterii fascismului și poftelor agresive în Germania Federală, cinematografia Republicii Democrate Germane revine la acest izvor de inspirație pilduitor, între altele, și prin creația regizorului Frank Beyer, care se adresează în primul rînd tinerei generații.

Michael, Magdalena și Jürgen — eroii întîmplărilor tragice de pe ecran — trec în chip felurit prin întunericul anilor de teroare nazistă, deși pe toți îi leagă nu numai o viață modestă, de oameni muncitori, ci și o prietenie cimentată de amintirile copilăriei comune și a unei adolescențe brînată cu visuri neîmplinite. Pătrunzînd brutal în viața oamenilor simpli, nazismul le-a nimicit pentru moment bucuriile, speranțele, dar i-a și obligat să aleagă. Michael alesese de mult, — el era comunist. Jürgen, încercînd să evite luarea unei hotărîri, alunecă treptat în plasa abil țesută a corupției, îmbrăcînd uniforma brună, numai ca să scape de somaj și mizerie. Magdalena, care-l iubea pe Michael, nu-l împărtășește la început convingerile, din frică. Anii trec, fiecare apucă pe alt drum. Michael ajunge în lagăr, Jürgen militar nazist, Magdalena dactilografă. Dîndu-și seama de adevărul pentru care luptă Michael, Magdalena începe să la parte la lupta ilegală. Pe Jürgen abia războiul îl va desmetici. După dramatica întîlnire cu Michael trimis pe front într-un „batalion de pedeapsă" și după ce cade prizonier, el va înțelege odată pentru totdeauna de ce și cînd a greșit.

Prin retrospectiile sale repetate și prin atmosfera tristă, apăsătoare, a acelor ani pe care-i evocă filmul lui Frank Beyer indică mai mult decît necesitatea unei poziții de conștiință față de evenimentele istorice ale momentului, ca o condiție esențială a adevăratei fericiri. El este, totodată, o generoasă pledoarie împotriva repetării monstruoasrilor unui trecut apropiat și dezastruos care a răvășit viața oamenilor, a distrus prietenii și iubiri, a riticat unul împotriva altuia pe cei porniți împreună pe cărările vieții. Naturaletea deseori emoționantă a jocului protagoniștilor — Anne Kathrin Bürger (Magdalena), Armin Müller-Stahl (Michael) și Ulrich Thein (Jürgen) — precum și virtuozitatea operatorilor Gunther Marczinkowski și Karl Drommer, conferă filmului calități indiscutabile care, de altfel, au și fost apreciate la Festivalul Internațional de la Karlovy Vary, unde i s-a atribuit, anul acesta, o medalie.

Eugen ATANASIU

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA

TEATRUL „C. NOTTARA":

„BUCĂTĂREASA"

de Anatolii Sofronov

Chiar în ziua inițială a tradiționalei luni festive a prieteniei romîno-sovietice, Teatrul C. Nottara ne-a invitat la cea dintîi premieră, din această stagiune, a unei opere aparținînd dramaturgiei sovietice. Dacă la această punctualitate omagială, adăugăm și faptul că premiera a avut loc pe scena cămînului cultural al unei gospodării colective, în fața unui partei de colectiviști și într-o atmosferă de autentic entuziasm popular, e cazul să subliniem că Teatrul C. Nottara își începe activitatea cu o manifestare cultural-cetățenească din cele mai inanitate.

Alegerea piesei însăși, nu a fost mai puțin inspirată, căci, fără a avea pretenția de a ataca în adîncime și în complexitate cîne știe ce grave probleme ale raporturilor de muncă și ale eticei comuniste, comedia lui Anatolii Sofronov ne înfățișează o imagine vie, caldă, deși sumară, a vieții colhoznicilor sovietici. Că acești colhoznici sînt cazaci ai Cubanului, — aceasta nu face decît să accentueze forța spiritului comunist al vieții noi, încarnat, astăzi, în cazaci care trăiesc, gîndesc, simt și acționează, în mod spontan și firesc.

De fapt, tema comediei este a **delicateței** moravurilor, a caracterului **civilizat** în raporturile dintre oameni, a **subtilității** cu forță fundamentală în convietuirea comunistă (cele trei cuvinte sublimate sînt rostite deseori în cursul comediei, cu înțeles deciziv). E vorba aici de oameni, de membri ai unei societăți care cultivă, în sfera cea mai curentă a vieții, cele mai înalte valori morale.

Toate acestea se întrevăd în cadrul unei acțiuni și al unui conflict de mare simplitate, al cărui caracter, intențional ușor, tinde uneori să părăsească însuși domeniul comediei, pentru a trece în acela al comediei muzicale, pînă într-atît vigoarea și sănătatea acestei lumi izbucnește irepresibil în cîntec și dans. Dar dacă, după cum spuneam, ideile de fond nu se întrevăd în adîncime și subtilitate, ele se întrevăd, în schimb, limpede.

Aș vrea să mai adăog ceva. **Bucătăreasa** este o piesă în care domină tinerețul, cu problemele și caracteristicile lui specifice. Este o piesă de haz, de lumină, făcută să stîrnească risul spectatorului, să-i facă să joace sponten, dar sobru, liber dar echilibrat și i-a făcut chiar să cînte cu naturalețe, ca niște oameni care cîntă pentru singura satisfacție a prezentului lor sufletesc, — ceea ce, cu rare excepții s-a realizat admirabil.

Interpretarea dovedește tot în favoarea regizorului, o inteligentă pătrunzătoare a distribuției, și o bună muncă cu actorii. În rolul Pavlinei, bucătăreasa, Rodica Tuțuianu a încarnat cu multbrio chipul acestei tinere femei sovietice, afirmîndu-se mai ales în scenele în care aceasta ascunde adîncul sufletului său tandru și feminin, sub reacțiunea de apărare a demnității severe, a închiderii în sine, a energiei și austerității intransigente. Deși mai puțin convingătoare în scenele de sentiment cald, de indulcire lirică, interpreta poate fi elogiată, la total, pentru o realizare deosebit de promițătoare. În rolul rivalei sale Galina, brigadiera cam infumurată și pretențioasă, dar, în fond, fată excelentă, Eugenia Bosâneanu a adus o robustețe, o siguranță de sine, care, unite cu o cochetă și vicleană răutoială simulată, au întregit un chip viu, autentic, sănătos. Pe bunul brigadier Serafim Ceaica, posedat de toate naivitățile îndrăgostitului cinstit și dintr-o bucată, l-a interpretat Costel Zaharia, cu totul în rol, dar nu chiar în tot rolul, simpatic, plăcut, dar cam liniear, cam monoton, cam în contradicție cu voiciunea, cu spontaneitatea sa de compozitor al tuturor cîntecelor din piesă, pentru care îl felicităm călduros. O adevărată surpriză a fost apariția lui Cristea Avram ca interpret al seducătorului dar păcătiltului Stefan Kazanei, iubitul bucătăresei, — rol cu totul în afara a ceea ce părea pînă azi natura și gama sa obișnuită, — care sînt dramatice, patetice, din marea categorie clasică. N-aș zice că rolul lui Kazanei este făcut să reorientieze cariera actorului, dar voi spune că în acest rol, — puțin fante, cu ciuf, cu mustăcioară mingîiată la momentul oportun, cu nonșalanță avantajoasă de flăcău frumos și cu succese, dar băiat bun și sincer îndrăgostit — Cristea Avram a arătat că actor este și că nimic din ceea ce e actoricesc nu-i este străin. Foarte simpatic în rolul Peiolca, artistul inăscut, păcălitul superior care se crede iubit de două fete și nu e iubit de nici una, a fost Petru Popa, cu un comic de bun efect.

Într-o piesă ca „Bucătăreasa" personajele care nu intervin direct în acțiune au o importanță deosebită, căci ele creează fondul moral și atmosfera specifică pe care se susține o construcție ușurică, aeriană. Doina Ionescu și Florica Baciu au trebuit să constituie un cuplu permanent alături de Peiolca de la replica paralelă pînă la duo vocal : nu încape vorbă că fiecare în parte ar fi putut da mai mult decît au putut da în condițiile acestei geminalități, care a avut totuși momente foarte plăcute și convingătoare.

Celelalte roluri au fost realizate cu mult efect de haz, de portretistică, de către Nelly Cutava, C. Irod, N. Trestian și Grigore Anghel Seceleanu, care au contribuit la succesul acestui spectacol care trebuie să fie de îndelung succes.

Radu POPESCU

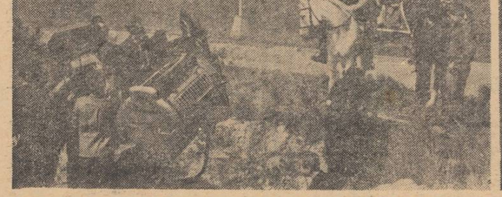

Scenă de lucru. Lîngă aparatul de filmare regizorul Serghei Bondarciuk

Scena execuției prizonierilor ruși de către trupele franceze.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

AL 4-LEA PAVILION DE MOSTRE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 263 • Sîmbătă 20 octombrie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

Silueta unui nou bloc modern, cu balcoane mari, construit pe șantierul Balta Albă-Centru.

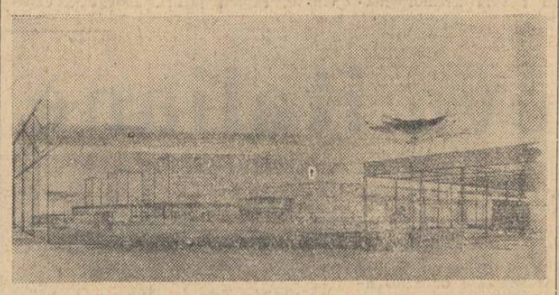

Vedere a blocurilor moderne construite în piața Gării de Est. (Desen de arhitect proiectant MARIA BĂRBULESCU).

„Împletituri"

ÎN PAGINA 6-A

„E L E!"

— Aș lua-o mai mult pentru tine, iubitule! Gîndește-te că toată lumea o să spună: cît de atent și de drăguț e Popescu cu nevastă-sa!

În pagina 7-a, o suită de caricaturi de Matty ASLAN.

Primirea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, de către dr. S. Radhakrishnan, președintele Indiei.

SOLIE DE PACE ȘI PRIETENIE

Vizita tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej și a tovarășilor Ion Gheorghe Maurer și Corneliu Mănescu în India

— DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL —

Aci pe îndepărtate tărîmuri asiatice într-una și aceeași zi, vineri 22 octombrie 1962, solilor poporului romîn li s-au făcut urări, una în limba indoneziană „selamat djalan" care înseamnă drum bun, alta în limba hindi „swagtam" care se traduce bine ați venit. Prima urare am auzit-o la Djakarta pe aeroportul Kemajoran, nu mult după ce soarele, ca o imensă tipsie cu jeratec împurpura argintul cerului ecuatorial. A doua a fost rostită la Bombay pe aeroportul Santa Cruz cînd soarele luneca solemn în apele învolburate ale mării. Cît a durat strălucirea astrului solar, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer și Corneliu Mănescu și persoanele care-i însoțesc au străbătut cale lungă (în zece ore 5670 km) pentru a duce, trecînd dintr-o emisferă în cealaltă — din Indonezia în India — solia de pace și prietenie a poporului nostru.

Itinerariul indian a început la Bombay, oraș așezat pe Tropicul Racului ca o imensă potcoavă la țărmurile mării Arabice. E al doilea oraș al

Virgil DĂNCIULESCU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

GEOGRAFII LA LUCRU

În drumul lor geografii trebuie să învingă de multe ori greutățile terenului. Iată-i pe geografi în Lunca Dunării, transportînd întreaga documentație peste apa unei bălți ivite în cale. Uneori din cauza adîncimii prea mici, nu pot fi folosite bărcile.

După o zi bogată de muncă un scurt răgaz la focul de tabără al expediției

În vara aceasta cercetătorii noștri geografi au părăsit din nou laboratoarele și sălile de studii ale institutului, s-au înarmat cu ruksakuri, blocnotesuri, hărți topografice, planșete, instrumente de lucru pe hartă, aparate de mare precizie, fototeodolite și plăci sensibile la raze infraroșii și au pornit în expediție. Ei au făcut o serie de cercetări complexe asupra unor regiuni naturale puțin cunoscute din țara noastră și au cules date prețioase pentru valorificarea economică a resurselor

Viorel LUPU

(Continuare în pag. 3-a)

MAGISTRALA

Un cuvînt tehnic, încetățenit de curînd în limbajul curent. De fapt, dacă oamenii nu prea știau pînă nu de mult ce este o magistrală, asta se datora faptului că în orașele noastre... nu prea existau magistrale. Adică bulevarde late, despărțite în două prin peluze de verdeață, cu spațioase părți carosabile în ambele sensuri de circulație ale vehiculelor.

În zilele noastre vedem cu ochii cum „șosele" și „căi", biete artere de circulație firave și întortocheate, se transformă în magistrale care își merită pe deplin numele. Ba uneori ele se croiesc de-a dreptul pe locul vechilor locuințe insalubre a căror tristă existență a fost energic întreruptă prin lovituri de tîrnăcop. Este cazul, bunăoară, al magistralei Nord-Sud.

S. MIRCESCU
Fotografii: A. CONSTANTINESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Prima surpriză plăcută pentru vizitatori: impunătoarea floare metalică, ce-și resfiră petalele deasupra unui bazin circular. Pe podiumul din jurul acestui bazin au loc — de două ori pe zi — „părăzi ale modei", — prezentări ale noilor modele de confecții și tricotaje destinate anului 1963.

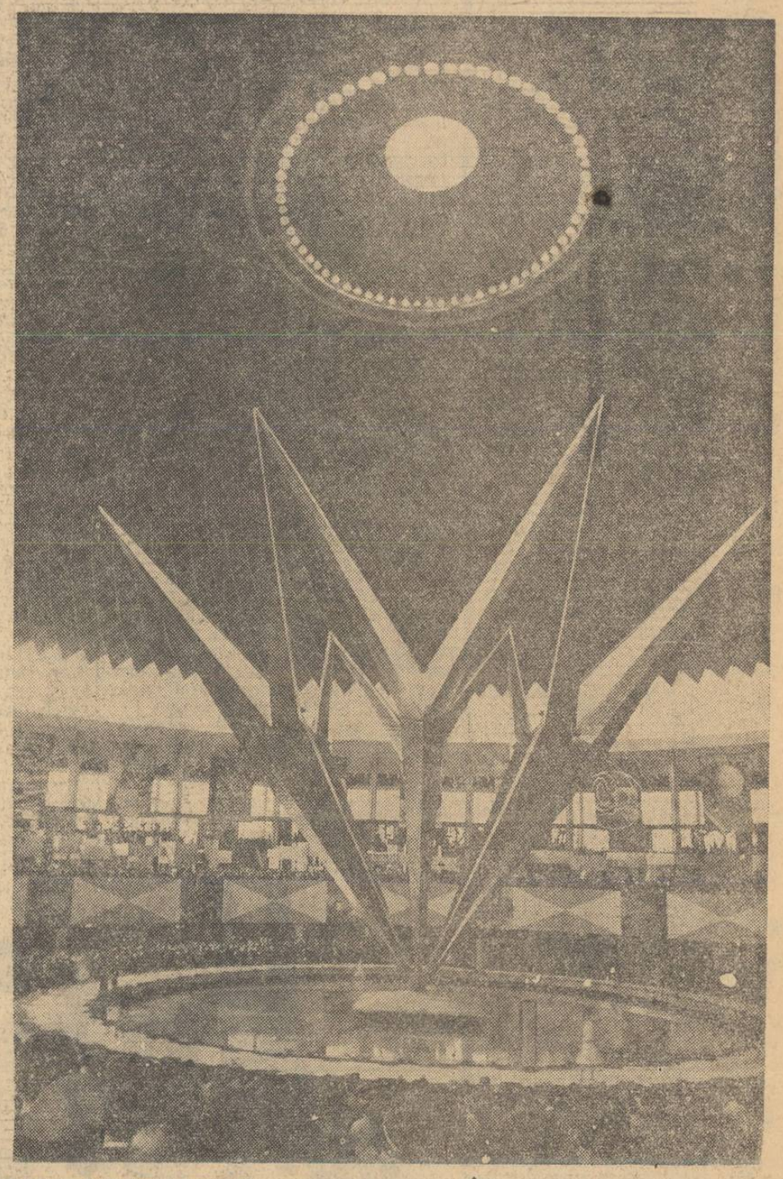

• PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI •

Peisaj vechi și nou în India milenară

ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

de prof. dr. Stanciu STOIAN

O delegație parlamentară a R.P.R. condusă de academicianul Ștefan Nicolau, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, a vizitat lunile trecute India, la invitația parlamentului acestei țări.

India — țara basmelor, plină de farmec și de mistere! Spre India s-au îndreptat în trecut curioși și visători, dintre care unii au rămas aci, cel puțin cu sufletul. Spre ea au năvălit cuceritorii, începînd cu Darius și Alexandru Machedon și continuînd cu arabii și mongolii, pînă cînd, peste tot și peste toate, s-a așezat treptat cotropirea colonială.

Au venit pe rînd mai întîi portughezii, după ei olandezii și apoi francezii, pentru ca, în sfîrșit, timp de un secol și jumătate, „perla Asiei" de sud-vest să devină, cum spuneau cu îngîmfare colonialiștii britanici, „perla coroanei britanice". În tot acest timp, India a suferit jugul colo-

• *(Continuare în pag. 2-a)*

În clișeele noastre: STÎNGA: vedere a Taj Mahalului. SUS: hotelul Taj Mahal din Bombay

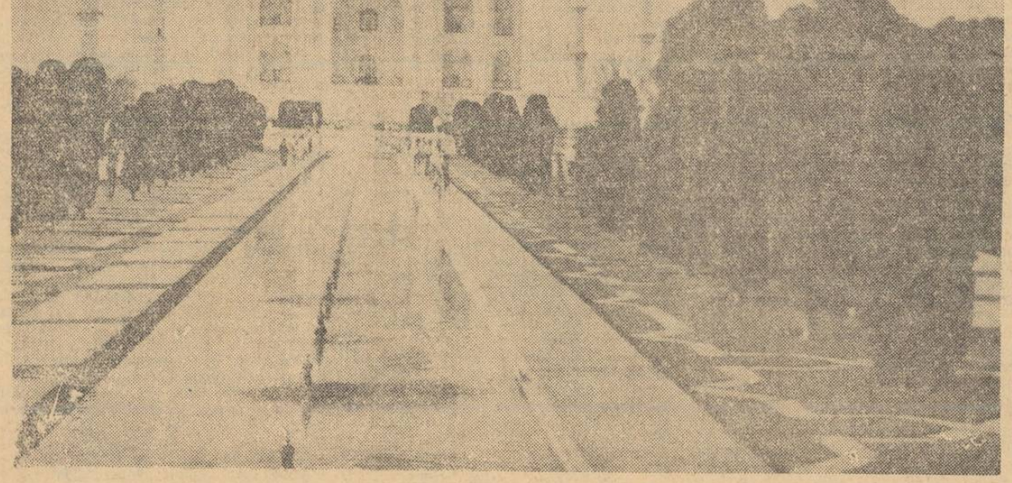

REPORTAJUL NOSTRU ÎN PAGINA 3-A

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

O ECHIPĂ de pescari submarini a descoperit la 25 de metri adîncime fregata „Pallada", scufundată cu o sută de ani în urmă în apele care separă Extremul Orient sovietic, de insulele Sahalin, și a adus o parte a epavei la Moscova. Fregata, scufundată de către propriul ei echipaj, în timpul războiului din Crimeea, în 1854, a avut drept întîiul ei căpitan pe marele amiral de mai tîrziu, Pavel Nahimov.

●

MATEMATICIAN de un talent excepțional, tînărul Serghei Fedorov, a devenit, la 15 ani, student al Facultății de mecanică și matematică a Universității din Kazahstan de la Alma-Ata. La treisprezece ani, Serghei Fedorov a învățat singur matematicile superioare.

●

MARIO ZATELLI, antrenorul echipei franceze de fotbal „Nancy", este un client frecvent al acelora care întocmesc horoscoape. Căci de multe ori vrea să afle dinainte

rezultatul unei întîlniri hotărîtoare. Mare i-a fost mirarea cînd, primind ultimul horoscop, a citit la rubrica „Sănătate": „Vă ocupați prea puțin de sport".

●

APROXIMATIV o mie cinci sute de persoane care locuiesc în valea Guissar, în Tadjikistanul sovietic, și într-o parte a bazinului Surkan-Daria, în Uzbekistan, folosesc în vorbirea lor un dialect indian, asemănător limbii hindu și limbii din Pundjab. Singurul dialect indian cunoscut pînă în prezent în U.R.S.S., era dialectul romilor.

●

SOCIETATEA pentru protecția animalelor din Klagenfurt, în sudul Austriei, a lansat un apel către călătorii ce se îndreaptă spre Italia meridională. Aceștia sînt rugați să ia cu ei nouă rîndunici care au „pierdut" termenul migrării în masă a suratelor lor în spre țările însorite, migrare ce a avut loc cu trei săptămîni în urmă.

●

CULOAREA albastră pare să nu fie pe placul muștelor. Pe suprafețele vopsite în albastru, muștele se așază foarte rar. Oamenii de știință care lucrează în domeniul creșterii animalelor, au constatat că, cu cît vacile sînt mai puțin deranjate de muște, cu atît dau o cantitate mai mare

de lapte. Prin urmare, e nevoie de a vopsi pielea vacilor în albastru. Experiența a fost efectuată și într-adevăr, cantitatea de lapte muls a fost cu 5—7 la sută mai mare!

●

ÎN DECURSUL ultimilor trei ani și jumătate, în U.R.S.S. au construit peste 3.200 întreprinderi industriale.

●

LA CONCURSUL unional al constructorilor de viori, care s-a desfășurat la Moscova, au fost prezentate 79 de viori, lucrate de 60 de meșteri constructori. Un număr de 14 instrumente au fost admise la etapa a treia a competiției. Drept etalon a fost folosită o vioară Stradivarius.

●

ÎN fața recrudescenței furturilor, comisarul de poliție din Victoria, port în Camerunul occidental, a hotărît să efectueze o serie de razii. 39 de indivizi, prinși asupra faptului sau bănuiți, au fost reținuți. Operația reușise dar în decursul ei, însuși comisarului de poliție îi dispăruse portofelul cu 3000 de franci.

●

SCHELETUL unui taur domestic care, după cum susțin specialiștii, a trăit acum vreo 4500 de ani, a fost descoperit în apropierea castelului Kragerholm, în sudul Suediei. Descoperirea este deosebit de interesantă, întrucît e pentru prima oară cînd s-a găsit în Scandinavia scheletul unui animal domestic, datînd dintr-o epocă atît de îndepărtată.

●

LA CONFERINȚA internațională asupra alcoolului și a securității rutiere care a avut loc la Londra, s-a prezentat un „detector de beivi", care încape într-un buzunar. Pus la punct în R. S. Cehoslovacă, acest detector e format dintr-un tub de sticlă, conținînd substanțe chimice reactive, capabile să detecteze în respirația omului cel mai slab vapor de alcool.

CE SPUN ȘI CE NU SPUN STATISTICILE

„Teroarea domnește pe străzile și în parcurile din multe orașe americane" — remarca, nu de mult, revista săptămînală americană „United States News and World Report", într-un articol pe care îl consacra creșterii îngrijorătoare a criminalității în Statele Unite. „În cartiere întregi ale unor orașe din S.U.A. — scria revista — femeilor le este teamă să meargă singure în timpul nopții. Parcurile sînt primejdioase chiar la lumina zilei. Crimele prin violență — de la jaf pînă la viol — au atins un nivel atît de ridicat la Washington, încît orașul a început să fie numit «capitala groazei»".

„...Pe unele din autobuzele care circulă la Washington au fost postați polițiști înarmați cu revolvere pentru a le apăra de bandiți ca și în vremurile trecute, cînd în vestul îndepărtat, în poștalioane călătoreau și paznici înarmați care să le apere de tîlharii la drumul mare" — relata, la rîndul ei, agenția „United Press International".

Autoritățile municipale din Washington au încercat să stăvilească valul în creștere al criminalității din acest oraș, luînd unele măsuri în această privință. Așa, de exemplu, ele au solicitat Congresului S.U.A. să autorizeze mobilizarea rezervei poliției din Washington, destinată special pentru menținerea ordinei și liniștei interne în cazuri excepționale. Drept urmare, organul suprem al S.U.A. a dispus ca numărul polițiștilor din acest oraș să fie mărit pînă la 3000. În același timp, autoritățile municipale au hotărît să formeze detașamente de voluntari care să ajute poliția. Au fost luate și alte măsuri de combatere și prevenire a criminalității, dar toate s-au dovedit a fi zadarnice. În pofida acestor măsuri, criminalitatea a continuat să crească vertiginos.

Procentul criminalității este în creștere și în alte orașe ale S.U.A., ca: New York, Los Angeles, Chicago, Detroit etc. Potrivit statisticilor publicate de poliția newyorkeză, în cursul anului 1961 în acest oraș au fost comise 113.340 crime și delicte, adică cu 5000 mai multe decît în 1960. Numărul arestărilor s-a ridicat la 38.211, față de „numai" 35.629 în anul precedent. În același an au fost furate bunuri în valoare de 69 milioane de dolari, înregistrîndu-se 5955 jafuri sub amenințarea armelor, 31.712 furturi cu efracție, 30.847 spargeri și 17.094 furturi de automobile. Numărul asasinatelor a fost cel mai ridicat de la sfîrșitul ultimului război mondial, adică 483. Dacă se are în vedere faptul că în primele

Tineri delicvenți prinși de poliția new-yorkeză asupra faptului

șase luni ale anului în curs au fost asasinate în orașul New York 252 de persoane, atunci se poate prevedea lesne încă de pe acum că la sfîrșitul anului 1962 va fi înregistrat un „record" în materie, față de anul trecut.

O statistică publicată în iulie a.c. la Washington de Biroul federal de investigații (F.B.I.) privitoare la crimele comise în anul precedent, arată că în 1961 pe întreg teritoriul S.U.A. au fost săvîrșite 1.926.090 asasinate, răpiri, jafuri, spargeri, furturi de automobile, violuri etc., adică o medie de patru crime pe minut. Din aceeași statistică reiese că, în timp ce în decursul ultimilor cinci ani, populația Statelor Unite a crescut cu 7 la sută, numărul crimelor a crescut cu 34 la sută, procentul de creștere a criminalității continuînd să depășească de aproape cinci ori creșterea populației.

Nu mai puțin semnificativă este și o altă statistică publicată de F.B.I. cu o lună mai tîrziu în capitala S.U.A. — statistică care face bilanțul criminalității din această țară pe prima jumătate a anului 1962. Din această statistică reiese că în primele șase luni ale acestui an procentul criminalității pe teritoriul Statelor Unite a înregistrat o creștere de trei la sută, ajungînd, în regiunile din partea de vest a S.U.A., pînă la șase la sută. În comparație cu anul 1961, pe întreg teritoriul S.U.A. s-a înregistrat o creștere cu 6 la sută a furturilor, cu 4 la sută a asasinatelor și cu 3 la sută a violurilor. În orașele cu o populație de peste 500.000 de locuitori procentul asasinatelor este cu 38 la sută mai mare decît anul trecut.

Aproape jumătate din toate actele ilicite sînt săvîrșite — după cum arată săptămînalul londonez „The Economist" — de tineri, majoritatea dintre ei în vîrstă de 16—17 ani. Potrivit aprecierilor poliției new-yorkeze, numai în acest oraș „operează" aproximativ 200 de bande de tineri înarmate cu arme de foc. O bună parte a acestor bande au căzut sub influența traficanților de stupefiante, care au găsit printre membrii lor o bună piață pentru plasarea otrăvurilor lor.

Care sînt cauzele reale ale creșterii delicvenței juvenile în mult trîmbițata „citadelă a lumii libere"? Situația deosebit de grea a tinerei generații din S.U.A. — sărăcia, foamea, mizeria, locuințele supraaglomerate, șomajul cronic și neputința de a găsi vreme îndelungată de lucru — iată cauzele obiective care împing tineretul american pe făgașul necinstei și al criminalității. Pervertirea conștiinței tinerei generații, îndobitocirea tineretului cu ajutorul tuturor formelor propagandei imperialiste, reacționare, care proslăvește cele mai josnice instincte, cultivînd sadismul și ura și îndemnînd la violență și crimă, care proslăvește războiul nuclear și atîtă ura de rasă — iată și cauzele subiective ale criminalității juvenile din S.U.A. — pată rușinoasă pe fațada spoită în roz a „modului de viață american". Acestea, firește, nu figurează în statisticile pomenite!

Realitatea acestui „mod de viață" este foarte sugestiv prezentată în scrisoarea unui cetățean din Detroit a cărui fiică a căzut victimă unui criminal minor, scrisoare apărută, nu de mult, în paginile ziarului „New York Herald Tribune". „Acuz societatea în care din copilărie esti deprins să apreciezi pe om — după grosimea port-vizitului; arta actriței — după dimensiunile bustului ei; calitățile unui tînăr — după șinsele rece cu care el zdrobește craniul unui om", scrie îndureratul tată. Acuz legile bestiale ale junglei, după care trăiește societatea noastră putredă, stricată pînă în măduva oaselor".

Em. GĂINĂ

Greva italiană

În săptămînile și lunile din urmă Italia a fost străbătută de o puternică mișcare grevistă. În diverse sectoare de muncă muncitorii au oprit lucrul. Atenția opiniei publice a fost atrasă însă în mod deosebit de grevele care au avut loc în ramurile metalurgică și a construcțiilor de mașini. La Torino și Milano sute de mii de muncitori au făcut grevă într-un mod original, într-un mod care a dovedit o dată în plus inventivitatea, forța și unitatea clasei muncitoare italiene. La Torino — „capitala" automobilului italian — muncitorii au făcut grevă timp de trei zile iar trei zile au lucrat. Apoi alte trei zile de grevă, trei zile de muncă... La Milano, metalurgiștii au recurs la altă metodă: patru ore de muncă, patru ore de grevă; patru ore de grevă, patru ore de muncă... Apoi metalurgiștii milanezi au recurs și la o „variantă" a acestei metode: o oră de muncă, o oră de grevă.

Îmbinarea acestor metode de luptă a sporit combativitatea muncitorilor și eficacitatea acțiunii întreprinse de ei întrucît le-a dat posibilitatea să rămînă grupați tot timpul cît a durat acțiunea. La toate acestea s-a mai adăugat un element care a scos în evidență intensificarea acțiunilor întreprinse de proletariatul italian. Pentru prima oară în ultimul deceniu la greve au participat și muncitorii uzinelor „Fiat". Aceasta a constituit un fapt remarcabil în istoria mișcării muncitorești din Italia.

Mitul „Fiat" se sfărîmă

Greva de la „Fiat" are o semnificație deosebită. La aceste uzine nu a mai avut loc nici o grevă importantă în cursul ultimului deceniu. Patronii acestui trust au dus o politică pe care au crezut-o miraculoasă. Vittorio Valletta, președintele concernului „Fiat", pretindea că întreprinderile sale pot servi drept model de „colaborare între muncă și capital". Valletta a acționat potrivit sfaturilor primite din partea unor consilieri americani, specialiști în probleme „muncitorești". El a interzis orice activitate sindicală în cadrul uzinelor. Activiști sindicali au fost concediați în masă din fabrici. Alții au fost puși să lucreze în locuri de muncă slab retribuite, care nu corespundeau capacităților lor profesionale. O altă categorie de muncitori înaintați a fost concentrată în anumite ateliere, spre a îi izolați de restul muncitorilor; aceste ateliere au primit denumirea de „stele roșii".

Cea mai mică încercare de activitate sindicală era urmată de concedierea „vinovaților". În fabrici s-a introdus acel „spirit Fiat" — după cum a fost denumit — caracterizat prin necesitatea recomandării maistrului pentru avansare iar nu în urma calităților profesionale ale celui care ar fi trebuit să primească un salariu mai bun într-o muncă de mai mare importanță. Datorită uriașelor profituri obținute, patronii își puteau permite să acorde anumite premii importante pentru coruperea unor muncitori și pentru crearea unei aristocrații muncitorești.

Îmbinarea tuturor acestor metode într-un sistem care a căpătat denumirea de „regimul Fiat" a permis patronilor acestor firme să poată împiedica timp de mulți ani lupta muncitorilor de la fabricile lor, atît pentru revendicări proprii cît și din spirit de solidaritate cu muncitorii din alte fabrici

Piesele de 10 lire...

Propovăduitorii de la „Fiat" ai „păcii de clasă" în Italia au considerat că au reușit să elimine lupta de clasă din incinta fabricilor lor...

Vara aceasta a demonstrat însă o dată în plus că metodele întrebuințate de patronat pot duce la coruperea unora și la intimidarea altora, în anumite condiții și pentru un anumit timp, dar nu pot duce la desființarea luptelor revendicative ale clasei muncitoare. În ciuda tuturor măsurilor adoptate de către sistemul „paternalist" într-o bună zi mișcarea grevistă a cuprins și pe muncitorii de la „Fiat".

...Dimineața, la poarta fabricii. Mii și mii de muncitori alcătuiesc pichetele de grevă. Cei cîțiva spărgători de grevă care încearcă să se strecoare pe una din porțile fabricii sînt luați în primire de muncitori. Din mii de piepturi se aud fluierături. Spre spărgătorii de grevă se aruncă cu coji de pîine. Nimeni nu stătea de vorbă cu ei. Li s-au mai aruncat și monete de 10 lire...

— Iată ce vi se cuvine pentru trădare! — spuneau masele de muncitori.

Din 90.000 de muncitori ai uzinelor „Fiat" din Torino numai cîteva sute au pătruns pe poarta fabricii. Numai cîteva sute au încercat să spargă greva. Au încercat însă în zadar. Muncitorii nu s-au lăsat nici intimidați și nici înșelați.

Muncitorii de la „Fiat" ca și de la alte întreprinderi din industria de prelucrare a metalelor și din industria metalurgică continuă acțiunea lor revendicativă. Ei nu luptă numai pentru majorarea salariilor, numai pentru îmbunătățirea condițiilor lor de viață. Ei au declanșat mișcarea revendicativă din acest an pentru apărarea drepturilor lor sindicale, pentru o reglementare mai judicioasă a timpului de lucru, pentru lărgirea drepturilor comisiilor sindicale din uzine în privința controlului producției. Muncitorii mai cer elaborarea unor contracte unice de muncă în care se fie înscrise revendicările lor, contracte care să fie obligatorii pentru patroni.

Iată deci că lupta grevistă care se duce în unele sectoare de producție din Italia nu are exclusiv un caracter economic. Nu se cere numai sporirea salariilor în raport cu creșterea costului vieții și cu intensificarea ritmului de muncă. Se revendică însuși dreptul muncitorilor de a participa la reglementarea procesului muncii în întreprinderi, de a-și spune cuvîntul cu privire la însăși politica comercială a întreprinderilor în care lucrează.

Aceste aspecte noi ale mișcării greviste din Italia arată întărirea combativității maselor muncitoare, demonstrează consolidarea unității de acțiune. Noile forme ale mișcării greviste din Italia contribuie la slăbirea pozițiilor c laselor dominante, deschid noi perspective pentru lupta forțelor progresiste ale Italiei.

Solie de pace și prietenie

(Urmare din pag. 1)

Indiei după Calcutta. Englezii l-au socotit de cînd l-au primit de la portughezi, în urmă cu două veacuri (în condițiile unor penibile tranzacții legate de zestrea viitoarei soții a prințului moștenitor al Angliei) „poarta Indiei". Și într-adevăr, Bombayul a fost pentru India o poartă prin care se scurgeau bogățiile țării și prin care intrau cu toată pompa și onorurile de ele înșile date organele colonialiștilor. Astăzi Bombayul, oraș al Indiei independente, este un important centru industrial, comercial și îndeosebi portuar care slujește prin forțele sale economice și culturale intereselor țării. La Bombay, inalții oaspeți romîni au vizitat „Colonia laptelui", reactorul atomic de la Trombay și templul din insula Elephanta, vestit monument al artei hinduse. Obiectivele reprezintă incursiuni în domenii foarte diverse: agricultura, sectorul științific înaintat al cercetărilor din domeniul nuclear și istoria. În ciuda acestei diversități ele au totuși ceva comun, au o legătură care le dă strălucire înfățișînd în planuri diferite de activitate, o unitate de viață, un țel comun. La fel de scumpă pretutindeni, e dorința de a munci pentru progresul țării, pentru dezvoltarea ei, pentru creșterea prestigiului său mondial. Fie că e vorba de realizarea unei producții mari pe baza introducerii metodelor tehnice înaintate, fie că e vorba de acordarea cercetărilor științifice hinduse cu cele mai noi probleme mondiale ale fizicii nucleare, fie că e vorba de păstrarea, cu legitimă mîndrie, a unei comori de artă creată de înaintași, indienii dovedesc aceeași dragoste de patrie. Cu aceeași ardoare, pe temeiul acestui patriotism, exprimînd dorința sinceră de a colabora în interesul păcii, India nutrește simțăminte de caldă prietenie față de poporul nostru, față de țara noastră cu care întreține strînse relații economice și culturale. Aceste realități s-au reflectat deschis și clar cu prilejul primirii făcute la Bombay a tovarășilor Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer și Corneliu Mănescu, s-au reflectat în presă, s-au reflectat în opiniile oamenilor cu care solii poporului romîn au stat de vorbă. La Trombay, de pildă, asupra oamenilor de știință a produs o impresie deosebită faptul că discuția tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej cu specialiștii a avut un caracter de lucru. Este prima oară — au spus ei — cînd cu prilejul unei astfel de vizite a instituțului nostru, se discută probleme care formează obiectul preocupărilor cercetătorilor noștri.

BANGALORE

De la Bombay solii poporului nostru au plecat cu avionul spre sudul Indiei, la Bangalore, oraș cu peste un milion trei sute de mii de locuitori, recunoscut ca cel mai important centru industrial al Indiei meridionale și mai ales oraș ale cărui întreprinderi industriale aparțin în marea lor majoritate statului, fiind create după obținerea independenței. Așezarea geografică a orașului pe marele platou sudic al Hindustanului, la o înălțime de peste 1000 metri, determina aici o climă temperată extrem de plăcută, ceea ce avantajează nespus turismul. Bangalore este și un renumit punct de atracție pentru călătorii prin India care află aici, în căldura climei tropicale, o oază de răcoare. La 14 octombrie, de pildă, termometrul arată la Bangalore, douăzeci de grade în vreme ce la Delhi era douăzeci și opt iar la Calcutta treizeci și două grade. Turiștii sînt ispitiți aici de parcul orașului cu arborii săi seculari, cu crînguri de magnolii și punți de verdeață suspendate peste lacuri înflorate de lotuși purpurii și albi, parc numit pe drept se pare „paradisul din Bangalore".

În acest oraș, care se bucură de prestigiu și bun renume, solilor poporului nostru li s-a făcut o călduroasă primire de către oficialități, de către cei ce muncesc la fabricile de avioane și de telefoane, două mari întreprinderi din oraș, la institutul indian de științe cît și de către cei prezenți la recepția cetățenească din sala municipalității. La uzina de avioane au fost vizitate cîteva sectoare importante precum fabricarea motoarelor, asamblarea avioanelor cît și fabrica de vagoane pendinte de aceeași uzină. La uzina de telefoane, înființată în 1948, prima întreprindere de acest fel în India, înalții oaspeți romîni au urmărit cîteva faze ale procesului de producție. În ambele întreprinderi conducătorii acestora au dat solilor poporului romîn explicațiile necesare, făcînd totodată istoricul lor. Muncitorii au făcut calde manifestații de simpatie tovarășilor Gheorghe Gheorghiu-Dej și Ion Gheorghe Maurer, care la despărțire au urat colectivelor succese mereu mai mari. La uzina de telefoane în amintirea vizitei, tovarășilor Gheorghe Gheorghiu-Dej și Ion Gheorghe Maurer le-au fost oferite în dar cu o deosebită mîndrie din partea colectivului telefoane din prima serie produsă după proiecte ale inginerilor indieni. Faptul nu-i lipsit de semnificație. Construcția concepută după proiecte proprii reprezintă un act de independență, un act grăitor, o biruință împărtășită cu prietenie și adîncă stimă solilor poporului nostru.

AGRA

Numele orașului Agra, situat la 200 km de Delhi este indisolubil legat de un monument celebru care i-a răspîndit în întreaga lume faima. Monumentul este Taj Mahal, supranumit și visul de marmură, nepieritoare mărturie a geniului creator hindus. Fantastică și unică, poate, în lume, mărturie a dragostei conjugale, Taj Mahalul, după cum se știe, a fost înălțat între anii 1631—1653 de către împăratul mogul Sah Jahan pentru a sluji de mausoleu prea frumoasei și prea iubitei sale soții Muntaz Mahal. Douăzeci de mii de oameni au lucrat timp de douăzeci și doi de ani pentru a împlini din marmura albă această bijuterie arhitectonică pe care, drept spunea cineva, cel ce-o vede n-o poate uita toată viața.

Dar Agra, oricît de frumos ar fi el, nu-i numai Taj Mahalul. Ea posedă și alte numeroase și admirabile monumente între care cele mai des amintite pentru valoarea lor sînt fortul cu splendidele sale palate de marmură și gresie roșie-cărămizie, reședința celebrului Akbar care la Agra și-a avut capitala. Cu zidurile ei groase de cetate străjuită de creneluri și tărmurită de șanțuri adînci, Agra copleșește prin varietatea edificiilor și prin strălucirea decorațiilor. Ce să admiri întîi? Sălile de marmură lucitoare, bolțile sprijinite pe fine columne albe ca lujerii, orî pietrele scumpe și cornolina de corali și turcoaze care împlinesc pe suprafața lucie și albă, salbe de culoare, ghirlande de flori. Fortul și Taj Mahalul, precum și vestitul mormînt de la Himad ud Daula construit, și el, din marmura albă în primul pătrar al veacului al șaptesprezecelea au constituit obiective ale vizitei înalților oaspeți romîni la Agra. Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer și Corneliu Mănescu au apreciat valoarea acestor monumente care constituie o mîndrie a Indiei și a forței de creație a geniului omenesc.

NEW DELHI

Dacă primirea făcută înalților oaspeți romîni la Bangalore și mai ales la Bombay a fost dominată de căldură și însuflețire, primirea făcută la New Delhi a fost impresionantă, prin solemnitatea ei, prin fastul ei. Pentru o asemenea primire, în care străluceau turbanele aurite și săbiile cu mîner de fildeș ale ofițerilor de lăncieri în haine albe imaculate, nici un cadru mai potrivit decît orașul Delhi, el însuși solemn și elegant, cu spații largi, dînd ochiului răgaz și sufletului calm. Iar în acest oraș Rashtrapati Bhavan, palat clădit cu vreo treizeci de ani în urmă, păstrînd și tradițiile și fastul și proporțiile lăcașurilor înălțate de marii moguli. Din marmură și alabastru s-au împlinit peste doi kilometri de coridoare, 340 camere, s-au alcătuit 35 de lojii și s-au acordat, în susur suav, 37 de fîntîni. Palatul dominînd un vag monticul, a fost clădit pentru viceregele Indiei. El este astăzi reședința președintelui Indiei independente și libere. El a fost reședința înalților oaspeți romîni în timpul ședерii lor la Delhi. În înaltul acestui palat, alături de drapelul de stat al Indiei, a fluturat vreme de trei zile steagul țării noastre. Tricolorul înălțat aici în inima Indiei era un simbol al prestigiului de care se bucură țara noastră, un simbol al prieteniei care unește popoarele noastre.

La Delhi solii poporului romîn au avut convorbiri prietenești, cordiale, cu președintele Indiei, Radhakrishnan, cu premierul Nehru și alți demnitari ai republicii India. Ei au adus un pios omagiu lui Gandhi, depunînd o cunună de flori la mormîntul său din Rajghat, locul unui cotidian pelerinaj a mii și mii de indieni. La Fortul Roșu, care evocă luta grea și îndelungată a poporului indian pentru libertate, la Fortul Roșu, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a adus locuitorilor din Delhi, în cadrul unei adunări cetățenești, mesajul prieteniei calde și sincere a poporului nostru. „Hindi rumuni bhai, bhai" — aceste cuvinte rostite de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în încheierea cuvîntării sale la Fortul Roșu, le-am auzit des în cele opt zile ale vizitei făcute în India de oamenii de stat romîni. Le-am auzit rostite de simpli cetățeni, de intelectuali distinși, de specialiști de la Gauhati, de tineri și virstnici. Aceste cuvinte exprimă o realitate a secolului nostru, secol al progresului, al biruințelor popoarelor iubitoare de libertate între care se statornicesc, în spiritul respectului reciproc, pe temelia aspirațiilor comune spre pace și securitate mondială, relații sincere, prietenești de colaborare.

În aceeași zi de sîmbătă ei au auzit la New Delhi un cald și prietenesc la revedere. Iar la Rangoon unde au sosit spre amiază, un sincer și cordial bun venit. Bun venit celor ce aduc în Birmania, cea de-a treia țară asiatică vizitată, solia de pace și prietenie a poporului nostru.

Virgil DĂNCIULESCU

New Delhi, octombrie 1962.

PEISAJ VECHI ȘI NOU ÎN INDIA MILENARĂ

(Urmare din pag. 1)

nial. Ea a fost exploatată, a fost ținută pe loc în dezvoltarea ei. Dar cel mai mare rău care s-a încercat să se facă Indiei în acest timp, a fost desigur atentatul la demnitatea ei, la demnitatea sufletului indian.

Am sosit la aeroportul Santa Cruz din Bombay la ora 2 și 30', ora locală. Am fost găzduiți la un frumos hotel de pe țărmul oceanului Indian — Taj Mahal Hotel. Cît de obosiți eram, n-am avut totuși răbdarea să așteptăm pînă a doua zi. Deși căldura nu prea e îmbietoare, curiozitatea ne-a pus pe picioare. Ne-am aranjat repede și am ieșit în oraș.

Orașul Bombay figurează în statistici cu un milion și jumătate de locuitori, dar are probabil mai mulți. Așezare multiseculară, cu o istorie plină de strălucire, dar și de perioade mai puțin fericite, el este plin de contraste: clădiri monumentale cu admirabilă arhitectură, dar și cocioabe sărăcăcioase, mai ales către periferia orașului; mărturii ale unui trecut plin de glorie, dar și urmele grele ale stăpînirii coloniale. Pe stradă vedem trecînd mîndri, în costumele lor naționale, indieni și indience de toate stările. Indienele sînt înfășurate în elegantele lor sariuri.

Bombay-ul este vestit pentru artizanatul său, în special pentru industria sa textilă, pentru sculptură în fildeș și argintărie. Ne oprim îndelung prin magazinele cu belșug de sortimente din toate aceste domenii. Pe alocuri, magazinul și atelierul fac una. Și nu sînt rare cazurile, cînd poți asista, în plină stradă sau în văzul tuturor, la confecționarea obiectelor, minunat și cu migală lucrate de către maiștrii populari. Furnicarul de cumpărători sau de simpli curioși este destul de mare. Din loc în loc — spectacol cu totul neobișnuit pentru ochiul european — vezi plimbîndu-se, nestingherite de nimeni, ba respectate și ocrotite, vacile sfinte.

În drum spre hotel, însoțitorul meu, un indian simpatic și îndatoritor, ține să-mi spună părerea despre artizanatul indian. Este, spune el, trecutul, dar și viitorul nostru. Trebuie să încurajăm mai departe această îndeletnicire, s-o perfecționăm și s-o organizăm.

De la Bombay, care e capitala statului Maharahstra, am plecat cu un avion special la Ahmedabad, în statul nou înființat, Gujarad. Aci a trăit o bună parte din viața sa marele conducător spiritual și politic, ideologul de început al Indiei noi, Mahatma Gandhi. De aci a pornit el prima sa acțiune împotriva stăpînirii coloniale, sub lozinca „nesupunerii civile" individuale și în masă. Aci s-a înființat și există încă o școală care îi aplică ideile. În sihăstria lui Gandhi, la loc de cinste, se află portretul marelui scriitor rus Lev Tolstoi. E o dovadă și de prețuire de către acesta, a marelui scriitor rus, dar și de înrudire spirituală.

La Ahmedabad, am fost primiți de șeful guvernului statului Gujarat, am luat parte la ședința Parlamentului și am vizitat cîteva monumente ale orașului. La masă am avut ocazia să mă întrețin cu ministrul educației, o distinsă femeie cu principii vegetariene, dictate de religia pe care o practică, ceea ce n-o împiedică să aibă însă vederi foarte largi, o cultură bogată și concepții foarte sănătoase privitoare la îndrumarea educației și instrucției în statul Gujarat și, în general, în India.

În adevăr, de la eliberare India a făcut progrese însemnate din punct de vedere cultural și al învățămîntului. Dacă în 1947—1948 urmau la școli de cultură generală foarte puțini elevi (între 6 și 11 ani numai 15.000.000), în 1960 numărul

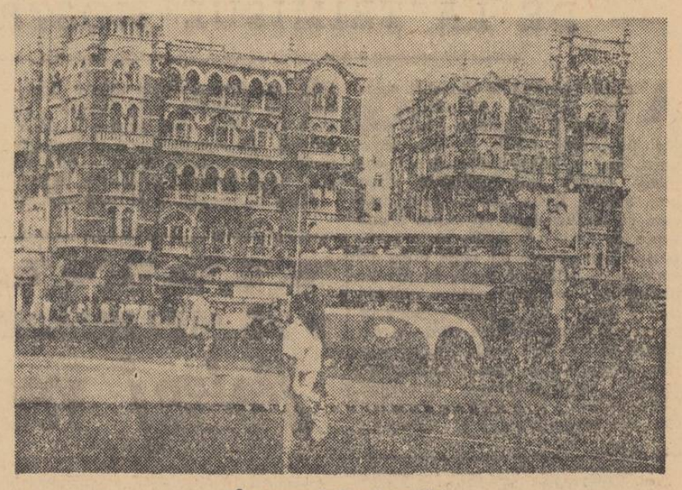

În centrul Bombay-ului.

acestora s-a dublat deja, iar acum el tinde către 35.000.000. În aceeași perioadă, numărul studenților în universități a crescut de la 250.000 la 1.000.000, adică de patru ori. Fenomenul cel mai important din acest punct de vedere este însă mărirea numărului științorilor de carte. Numărul analfabeților a înregistrat în adevăr o scădere simțitoare.

În ziua de 28 martie, un avion decolează din nou din Santa Cruz. Ne îndreptăm de astă dată spre capitala Indiei, la New-Delhi. În aceeași seară am și ajuns și am fost găzduiți în luxosul hotel Ashoka.

New-Delhi nu este cel mai mare oraș al Indiei. Calcutta, Bengal sînt orașe mult mai mari. El își are însă farmecul său și poate și mai multe posibilități de înnoire; pe lîngă faptul că, după părerea noastră, a europenilor cel puțin, clima este aci mult mai puțin aspră decît în restul țării.

Ar interesa desigur pe cititori să vorbim despre monumentele din New-Delhi, despre frumoasa clădire a Parlamentului, în care stilul indian se îmbină armonios cu elemente de arhitectură europeană modernă și cu cele mai moderne instalații; după cum s-ar cădea să vorbim și de monumente care ne vorbesc de trecutul mai îndepărtat sau mai apropiat, de pildă de turnul Minar și de diferitele moschei din perioada turco-afgană, de Fortul Roșu și diferitele palate, temple și moschei din perioada mughulă, de vestitul observator Jantar Mantar, clădit în secolul XVIII după principii indiene proprii. Preferăm să ieșim însă cu cititorii noștri afară din oraș. Ne vom îndrepta puțin spre nord, într-o regiune bogată și ea în amintiri, întrupate în marmură și piatră, dar și deschizătoare de mari speranțe pentru India Nouă, din nou tînără, liberă și independentă. Obiectivul pe care ni-l alegem este Agra, nu departe de New-Delhi.

De cu zori automobilele înaintează cu viteză pe șoseaua asfaltată, printre șiruri de palmieri și alți arbori tropicali. E cald, deși e dimineață, dar o căldură uscată și deci suportabilă. Pe șosea nu este lucru rar să întîlnești familii întregi de maimuțe, care-și au prin pomi sălașul lor, unde trăiesc în pace, nestingherite de nimeni.

Ne-am oprit în drum la dispensarul Ballaghar. Aci am vizitat o casă model, o școală de șase ani și o școală medie experimentală, unde un inimos profesor, cunoscut în toată India, a organizat o școală în care caută să împletească principiile școlii noi, cu acelea ale lui Rabindranath Tegore și ale lui Gandhi. Este o experiență ce se face în acest sat model — modestă poate — dar care arată dorința și voința de înnoire, prin crearea unui exemplu care să fie un îndemn pentru restul țării. Ne-am oprit mai mult la muzeul arheologic din Madhura, apoi la Agra, unde am vizitat vechi și însemnate monumente de artă. La Agra am vizitat minunatul monument, mausoleul lui Ahbad și al soției sale, adevarată minune albă de marmoră modelată cu multă măestrie într-o minunată poziție, dominînd peisajul și împrejurimile pînă departe în zare. Ea a fost realizată cu 350 de ani în urmă. Am vizitat de asemenea orașul Taj Mahal, cu clădiri în stil arab, cu ghirlande de flori roșii de-alungul străzilor. Dar cîte n-am vizitat! Ar trebui să avem spațiu și timp pentru a putea vorbi de tot ce am văzut și admirat numai în această parte a Indiei.

Prof. dr. Stancia STOIAN

Meridiane

AL 4-LEA PAVILION DE MOSTRE

Cum împărtășiți au cuvîntul

Demonstrația practică a început cu explicațiile amănunțite date de ghid asupra noilor tipuri de mașini-aragaz.

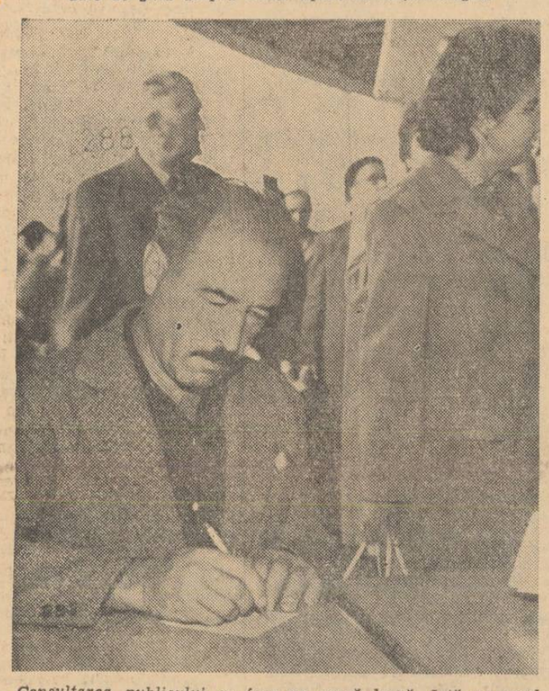

Consultarea publicului se face pe scară largă. Iată pe unul din numeroșii vizitatori, care studiază cu atenție întrebările din chestionarul de la standul cu încălțăminte pentru bărbați.

Sînt patru ani de cînd Pavilionul de mostre a început să se integreze în peisajul autumnal al capitalei. Doar patru ani. Dar pentru cetățeni acest eveniment al sezonului de toamnă a început să intre în tradiție.

Se spune că toamna se numără bobocii. În anii noștri oamenii nu se mai mărginesc însă să numere toamna bobocii anului care se scurge ; ca niște adevărați gospodari, pregătesc de pe acum pe cei ai viitorului an.

Impresia de îmbelșugare e pregnantă din primii pași făcuți în imensul pavilion circular care din acest an înfrumusețează priveliștea și pînă acum monumentală a Pieții Scinteii : pavilionul adăpostește tot ceea ce sute și sute de mii de oameni ai muncii din industria bunurilor de consum au pregătit pentru semenii lor din toate colțurile țării, pentru întregul popor.

Profilare... familială

Prin culoare strimte, a căror existență este justificată de necesitatea ca celulele fotoelectrice care înregistrează automat numărul vizitatorilor să-și facă... datoria, trec șiruri neîntrerupte de oameni. Incotro să-și îndrepte mai întîi privirile în această mare de exponate, etalate pe o suprafață de peste 19.000 m.p. ? Alegerea e grea și, deobicei, dictată de gusturi și preferințe.

Să însoțim bunăoară familia mecanicului auto Gheorghe Constantin de la Autobaza 6 București, care tocmai intră pe poarta principală. Identitate de vederi există doar la cele două odrasle, Marioara și Gabriela, de 8 ani și respectiv de 5 ani : ele ar dori să se înceapă cu... jucăriile. Cît despre soție, Gina, ei parcă i-ar face mei întîi cu ochiul produsele de uz gospodăresc. Ciștig de cauză are pînă la urmă tatăl familiei : vor începe cu începutul, adică cu parterul. Nu e lucru de șagă, căci vizitarea tuturor celor patru nivele cu exponate durează ore întregi.

Ce a interesat mai mult familia lui Gheorghe Constantin ?

Pe soț unele noutăți tehnice. Ca fumător ce se află, își arată adeziunea și față de viitoarea apariție a țigărilor Mărășești cu filtru. Iar ca gospodar vădește interes pentru corpurile de iluminat fluorescent, de uz casnic.

Să dăm cuvîntul și preferințelor soției : pe ea ar interesa-o oala de fiert lapte, cu capac (care va împiedica pe viitor micile catastrofe casnice provocate de revărsarea laptelui atunci cînd te aștepți mai puțin), noul tip de fier electric de construcție modernă și cu cordon fix, resoul cu grătar și tigaie fabricat la întreprinderea „Electromureș".

Marioarei, elevă în clasa a II-a, i-a rămas inima la niște rochițe de copii (ah, cochetăria feminină), dar și la niște păpuși elegant îmbrăcate. Cît despre mica Gabriela, ea nu are pretenții calitative, ci cantitative : ar vrea întregul raion de dulciuri...

Demonstrații practice

Una din atracțiile pavilionului o constituie demonstrațiile practice. Vrei să vezi cum funcționează un nou aparat de radio ? Ghidul de la raionul respectiv îți satisface pe dată dorința. La fel se întîmplă cu ori care dintre produsele de uz casnic. Ba, prin intermediul stației de amplificare, poți asculta și melodii imprimate pe unele din discurile expuse la standul muzical.

Frigiderul „Fram" se bucură de atenția multor vizitatori. E în plină funcționare și, ca atare, grătarul din interior oferă privirilor albul imaculat al zăpezii...

— Ce aduce nou acest frigider ? întreabă un vizitator.

— E un tip îmbunătățit, răspunde ghidul. Are o capacitate mai mare : 120 litri față de 100 litri ca pînă acum. Partea de deasupra nu mai e curbă, ci plată, dînd posibilitate gospodinelor ca, atunci cînd deschid ușa frigiderului, să poată pune liniștite o farfurie sau o sticlă, fără teama că se vor face zob.

În plină „probă practică" întîlnim și pe cele două „surori" „Alba Lux" (2 și 3) urmașele legitime ale mașinii de spălat rufe „Alba Lux 1".

„Alba Lux 3" care spală în 4 minute un cazan cu rufe în greutate de 2,5 kg., prezintă multe îmbunătățiri față de primul tip de la capacul executat din polistiren și pînă la rezistența de încălzire.

O serie de amănunte interesante aflăm și despre mașinile de aragaz. Mașina „Someș", bunăoară, are 3 ochiuri, cuptor cu grătar și geam, un dulap anexă pentru păstrarea vaselor, ceas-sonerie și butoane colorate diferit, în scopul ușurării aprinderii separate a „ochiurilor" sau a cuptorului. Aceeași întreprindere, „1 Septembrie" — Satu Mare, a produs și mașina „Carpați 2" îmbunătățită față de primul tip prezentat anul trecut.

În sfîrșit, demonstrația practică cu primul aspirator de praf produs în țara noastră și anume la „Electromotor" Timișoara, trezește un viu interes. Anexele acestui aspirator au mai multe utilizări practice : pentru absorbit praful de pe parchet și pentru lustruit, pentru absorbit și curățat praful de pe pereți, de pe saltele, de după dulapuri sau tablouri. În plus, are un tub suplimentar pentru alungirea aspiratorului atunci cînd se curăță părți mai înalte ale pereților.

Impresii

Din loc în loc, pe mese speciale, așezate lîngă fiecare stand, se găsesc caiete pentru observații și sugestii. În total 40 la număr. Răsfoindu-le, găsești încă din primele zile de la deschiderea pavilionului, o mulțime de păreri, de care organele comerțului și industriei vor ține seama la contractări.

Opinia publică, masa de consumatori, își spune cu autoritate cuvîntul. Un cuvînt care va cîntări greu atunci cînd întreprinderile producătoare de bunuri de consum vor porni producția anului 1963. Despre aceste păreri revista noastră se va ocupa pe îndelete într-un număr viitor.

M. PAULIAN
Fotografii : Nicu VASILE

Geografii la lucru

(Urmare din pag. 1)

acestor regiuni, pentru întocmirea studiilor și tratatelor de specialitate.

Valea Dunării a constituit prima țintă a grupului de cercetări. În acest scop, monografia marelui fluviu care scaldă pămînturile țării noastre pe o lungime de 1.075 km. pînă la revărsarea sa în Marea Neagră, face obiectul unui întreg ciclu de cercetări pentru întocmirea primei monografii de acest gen din țara noastră. Cercetările făcute se referă la condițiile paleogeografice de formare a văii și Deltei Dunării, caracterizează reliefui actual al văii și deltei și altele. În același timp geografii economiști studiază problemele privind valorificarea resurselor naturale, populația, industria, agricultura și toate transformările care au avut loc în ultimul timp, încheind această importantă lucrare cu o raionare fizică și economică geografică a Dunării. Studiul asupra văii și Deltei Dunării de la Baziaș și pînă la vărsare se va încheia în anul 1965. Monografia va pune la îndemîna diferitelor instituții de cercetări o serie de studii practice privind fluviul Dunărea.

Paralel cu cercetarea care se face în prezent pe traseul navigabil amintit, Institutul de geografie-geologie a încheiat protocoale cu diferite instituții de stat ca I.S.C.A.S., sfaturile populare regionale etc. cărora pe parcurs le va pune la dispoziție materiale privind anumite sectoare ale Dunării. În acest sens se pot da numeroase exemple. Amenajarea micro-regiunii din Galați, unde se fac studii legate de lucrările de construcții ale marelui Combinat siderurgic, sistematizarea Văii Dunării cuprinsă în regiunea București și altele. În anii următori, pe măsură ce expedițiile de cercetări geografice vor ajunge în Oltenia, se vor încheia alte asemenea protocoale pentru sprijinirea pe scară largă a diferitelor necesități de ordin practic. La întocmirea acestei lucrări participă și colectivul de cadre didactice de la Facultatea geografie-geologie, care lucrează în sectorul defileului Dunării.

Cercetătorii care au participat timp de două luni la expedițiile organizate, în sectoarele Tr. Măgurele-Călărași, au avut de înfruntat multe greutăți. Furtunile și ploile nu le-au stăvilit însă munca.

Cinci cercetători geomorfologi, în frunte cu Elemer Ban, au ajuns într-o zi de vară pe malul lacului Mostiștea, din apropierea comunei Coconi. Cocotați pe un perete de loess înalt de peste 50 de metri, care se sfărîma la cea mai mică atingere, ei luau probe pentru analize. În toiul lucrului au fost surprinși de o furtună puternică. Vîntul și averse de ploaie, care spălau totul în cale, spulberau pămîntul de pe înălțimi, în timp ce la picioarele lor valurile lacului clocoteau ca într-un cazan uriaș. Timp de aproape o oră cercetătorii au stat suspendați pe frînghii sub ploaia care turna cu găleata, uzi pînă la piele. Și nu s-au dat bătuți. Cîteva zile mai tîrziu, în timp ce mărșăluiau pe terasa Greaca a văii Dunării, între Chirnogi și Căscioarele, cercetătorii geografi din prima expediție au descoperit un aven (groapă în formă de tronson răsturnată). Prezența acestei gropi uriașe a dat mult de gîndit cercetătorilor, așa că nu s-au lăsat pînă ce nu au aflat originea ei. Explorarea avenului n-a fost de loc ușoară. Închipuiți-vă un hău adînc și întunecos de aproape 40 de metri, cu pereți de loess și unde nu știi deloc ce te poate aștepta. Nici acest obstacol nu i-a împiedicat pe cercetători. Sprijiniți de colectiviștii din satele vecine ei au coborît în adînc pentru a dezlega enigma. Deasupra lor peretele spînzura amenințător, iar cei de sus, care minuiau cu abilitate frînghiile, urmăreau cu emoție fiecare mișcare a oamenilor din adînc. Avenul de pe terasa Greaca nu mai constituie o taină. Expediția a aflat forma și dimensiunile lui, caracterul rocilor din adînc și urmează să stabilească ultimele date prețioase în urma experiențelor de laborator.

O altă realizare importantă a cercetătorilor o constituie întocmirea monografiei R.P.R. Primele volume ale acestei lucrări au și văzut lumina tiparului, bucurîndu-se de aprecierile specialiștilor. Pînă la sfîrșitul anului acesta va apare și cea de a doua parte a volumului II.

Anul acesta Institutul de geografie-geologie a predat editurilor o serie de lucrări noi de popularizare, care se adresează cetățenilor de toate virstele. „Noua geografie a R.P.R.", „Popasuri pe întinsul mărilor și oceanelor", „Cărbunele — comoara de preț a pămîntului" sînt titlurile cîtorva din noile lucrări. Pentru viitorul apropiat mai figurează în planul de muncă și terminarea monografiei geografice a Vrancei. În domeniul colaborării frățești cu geografii din țările socialiste urmează să se întreprindă în curînd o serie de studii geografice comune cu cercetătorii din R. P Bulgaria și R. P. Polonă asupra unor probleme privind Dunărea și Carpații.

Viorel LUPU

Viitoarele blocuri ce vor întregi armonios piața Obor. (Desen de arhitect proiectant MARIA BĂRBULESCU).

Magistrala

(Urmare din pag. 1)

De care dintre aceste magistrale se ocupă rîndurile de față? De fapt artera de circulație despre care va fi vorba e mai mult decît o magistrală. Și anume, e un „inel", care va înconjura centrul orașului ca un brîu, așa-numitul „inel 2".

Din Piața Victoriei în Balta Albă

Trei artere cu nume inspirate din istoria poporului nostru și din lupta clasei muncitoare descriu un arc împrejurul inimii Bucureștilor : Bd. Ilie Pintilie, șoseaua Ștefan cel Mare, șoseaua Mihai Bravu. Drumuri cîndva în dizgrația edililor, pline de colb sau noroi, după anotimp, străjuite pe ambele părți de magherniță într-o rînă, magazii, mici ateliere de meșteșugari.

Metamorfoza acestei artere de circulație a început în urmă cu cîțiva ani. Acum, pe o parte a magistralei, din Piața Victoriei pînă în cartierul nou Balta Albă, s-au ridicat blocuri elegante care i-au schimbat în mod miraculos înfățișarea. Peste drum, au mai rămas încă martorii modești ai vremurilor apuse. Curînd, curînd — în parte chiar din toamna aceasta — vor dispare și ei, făcînd loc arhitecturii noi, a timpurilor socialiste.

Pentru bucureștenii ce locuiesc în alte cartiere constituie o adevărată plăcere să treacă din cînd în cînd pe noua magistrală. De la un drum la altul, peisajul e îmbogățit cu noi priveliști care încîntă privirile. In tramvaiul 24 sau 26 cu care călătoresc spre stadionul „23 August", oamenii privesc strada ca pe o expoziție care le trece pe dinaintea ochilor :

— Uite că s-a mai început un bloc !

— Cînd s-o fi deschis magazinul ăsta ?

— Formidabil ! Uite aici se montează deja acoperișul !

Cu unele aspecte ale noii magistrale trecătorii s-au obișnuit de-acum. Clădirea Circului de Stat, înconjurată de blocuri cu patru și nouă etaje, clădirile masive și totuși elegante de pe Bd. Ilie Pintilie, cele din preajma Depoului I.T.B., blocul „Volga" de lîngă cinematograful cu același nume, precum și numeroase altele, s-au integrat de mult în peisajul noului București. Dar dacă nu sînteți amatori de meci sau de spectacole de circ și nu ați mai trecut de mult pe noua magistrală vă invităm la o plimbare. Veți avea multe lucruri de văzut, multe surprize.

Popasuri pe șantiere

La întretăierea Căii Dorobanți cu șoseaua Ștefan cel Mare, s-a ridicat, ca peste noapte, un imens bloc cu 12 etaje. Fiindcă n-are încă nici un nume, să-i spunem și noi ca și constructorii, blocul 5. Tînărul inginer Didi Moise, șeful șantierului, ne-a vorbit de o experiență pozitivă pe care o va folosi și la această lucrare :

— La 30 iunie am dat în folosință blocul alăturat, nr. 6. L-am predat numai atunci cînd a fost absolut totul gata : apartamente, magazine, trotuare, peluze de iarbă. Așa vom proceda și aici.

O hotărîre demnă de evidențiat, dat fiind că mai sînt destule blocuri care se predau locatarilor înconjurate cu schele și moloz, cu drumuri de acces neterminate.

— Blocul nostru însumează 264 de apartamente, plus alte șapte realizate din economii.

— Cum adică din economii ? — întrebăm.

— Foarte bine ! Ne-am preocupat cu toții, de la muncitori la maistru și șef de șantier, să folosim cît mai bine resursele interne. Economiile le-am obținut prin schimbări de soluții — cu acordul proiectanților — în ce privește fațadele, curțile de lumină, logiile etc. La 30 noiembrie, cu o lună de zile înainte, blocul va fi dat în întregime în folosință.

Să lăudăm această inițiativă ? Am face-o cu plăcere dacă am fi siguri că economiile realizate nu știrbesc cumva din confortul locatarilor. Activul șef de șantier ne dă toate asigurările de rigoare în acest sens.

Să pășim însă puțin prin apartamentele aflate în finisaj. Holul de la intrarea în bloc este pardosit cu mozaic venețian. Carourile în formă de „tablă de șah" ale mozaicului sînt separate cu șnaifuri din sticlă. Apartamentele, de 2 și 3 camere, ni se par bine împărțite și cu dependințe încăpătoare. O noutate : camerele, la unele apartamente, sînt zugrăvite modern, în cîte două culori. Bunăoară, unii pereți în bleu iar alții în citron. Și altă veste, tot de natură... coloristică. Căzile de baie, împreună cu toate obiectele înconjurătoare — de la cuvetă pînă la port-pahar — ca și pereții încăperii, sînt vopsite în aceeași culoare pastel. De remarcat, de asemenea, faptul că în bucătării există spălătoare cu picător pentru apa caldă și rece, iar alături suporturi pentru așezarea farfuriilor după spălare. În sfîrșit, menționăm existența a numeroase dulapuri în perete care vor fi, cu siguranță, apreciate de locatari.

Cîteva sute de metri și ajungem la alt șantier. Intre Atelierele Centrale I.T.B. și str. Mașina de pîine se construiesc patru blocuri cu cîte nouă etaje, avînd în total 641 de apartamente. Unul este deja locuit, iar la celelalte se fac ultimele finisări. Alături, au început fundațiile la alt bloc, E, cu circa 200 de apartamente. Betoniștii Adrian Rei și Aurel Duțulescu, dulgherii Simion Senkel și Vasile Stroescu, fierarul Andrei Dumitru sînt în plină activitate. Graba lor este explicabilă : vor să dea și acest bloc în folosință înainte de termen.

Pe acest șantier întîlnim un fapt interesant : existența unor apartamente-etalon, lucrate cu deosebită grijă, ca mostră și subiect de comparație pentru toate celelalte. Inițiativa slujește ideii de calitate, obligînd pe constructori să lucreze cu cea mai mare grijă.

Din nou la drum. Din șoseaua Mihai Bravu spre str. Vatra Luminoasă se înalță, de o parte și de alta a străzii, blocuri impunătoare. De remarcat viteza de execuție : în timp ce blocul D 5 s-a înălțat în 9 luni, cel vecin, D 7 s-a construit doar în 8. Culori pastelate, diferite de la un bloc la altul, de la vernil la crem și bej, dau cartierului o înfățișare veselă, tinerească. O inovație care grăbește finisajele exterioare : o nacelă mobilă care se plimbă de la un nivel la altul.

Să ne abatem acum puțin din cale. Vă asigur, merită osteneala. Pe bulevardul Dimitrov, pînă în piața Gării de Est, zeci de blocuri, cum spune cîntecul „rîd în soare aurii", înconjurate de numeroase și variate magazine. În centrul ansamblului și anume în piața Gării de Est, se va construi „punctul O", o clădire din sticlă și metal în formă de ciupercă în care se va deschide un magazin cu articole pentru copii. Intreaga piață va fi împodobită cu zone verzi, răsaduri de flori, care vor înfrumuseța această parte a orașului.

Balta Albă

De ce baltă ? Și de ce albă ? Să lăsăm explicația în seama istoriografiilor capitalei noastre. Fapt e că numele, anonim cîndva, a devenit cunoscut în întregul oraș. Un nou mare și frumos cartier împodobește peisajul bucureștean.

În centrul noului cartier îl întîlnim pe arhitectul S. Bercovici de la „Proiect București" venit „pe teren" să vadă cum prind viață proiectele. Ne însoțește într-unul din noile blocuri, cel cu nr. 2, bloc cu 240 de apartamente.

Constatăm că și aici confortul își spune din plin cuvîntul. Apartamentele de 2 și 3 camere sînt spațioase (30-40 m.p.), au balcoane mari, dulapuri în perete cu numeroase rafturi și despărțituri. Mă rog, tot ce-i trebuie omului gospodar. De reținut existența unor antene colective de televizor pentru fiecare scară.

În ansamblul de locuințe din jurul noului sediu al Institutului de inframicrobiologie s-a ridicat (în 8 luni în loc de 11) un bloc turn. Stăm de vorbă cu șeful de șantier, ing. Gh. Tudor și cu maistrul Cornel Tatoiu. Maistrul e unul din proaspeții locatari ai noului bloc. Apartamentul i s-a repartizat drept răsplată pentru contribuția adusă la realizarea construcției.

Maistrul ne invită, ca o gazdă amabilă, să-i vizităm locuința. Admirăm alături de el cele două camere luminoase cu nișă pentru bibliotecă, vestibulul cu dulap în perete, bucătăria încăpătoare. Facem cunoștință cu restul familiei : soția, Artemiza, e elevă a școlii de asistente medicale ; fiul, Răzvan este școlar într-a IV-a la școala nr. 70 de pe str. Antilopa.

— Școala mea e făcută tot de tăticu' — ne anunță victorios.

Purul adevăr. Maistrul Tatoiu a participat și la ridicarea acestei noi școli. Acum face parte din comitetul de părinți.

Și interiorul casei arată că avem de-a face cu oameni gospodari. O bibliotecă cu multe cărți, un televizor „Rubin", un aparat de radio „Enescu", un frigider „Fram"... Tot ce trebuie ca viața să fie confortabilă.

Un nou cartier comercial

Da, inelul 2, noua magistrală, este în același timp și un nou cartier comercial. La parterul noilor blocuri s-au amenajat restaurante și magazine de tot felul. Firmele „Flexibil", „Antilopa", „Firicel", „Confortul" au și devenit familiare publicului. Altele le vor urma.

Să prezentăm cîteva noutăți. Cea mai interesantă ni se pare construcția ce înconjoară pomenitul bloc 5 de la intersecția șoselei Ștefan cel Mare cu Calea Dorobanți. Aci se amenajează un imens complex de alimentație publică, compus dintr-un spațios restaurant cu terasă, cofetărie, bucătărie de bloc. Construcția e inspirată după cele de la Mamaia : o clădire parter în jurul unui bloc.

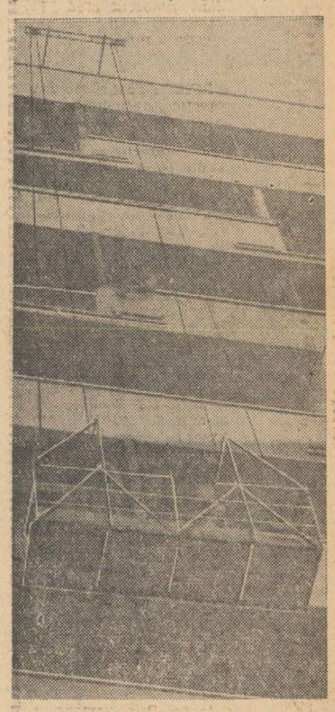

Utilizarea schelei-nacelă la execuția fațadelor cu vinacet solicită îndeminare, pricepere.

Cîteva amănunte : restaurantul va avea 500 de locuri. Fundalul său va fi format din oglinzi de cristal. Un ring de dans circular, un bazin aflat pe terasă, un perete mobil care va despărți terasa de restaurant și care vara se va putea ridica, mobilierul original și confortabil vor face probabil ca acest local să fie unul dintre cele mai căutate.

Un complex de deservire de mare importanță pentru locuitorii cartierului se va deschide la parterul blocului 30. Aci vor exista casierii ale I.D.G.B., I.R.E.B., I.C.A.B. precum și un birou Getax. Magazine elegante s-au deschis și se vor deschide și în complexul Mihai Bravu-Maior Coravu-Vatra Luminoasă.

Să nu uităm nici de cele două noi școli cu cîte 24 săli de clasă de pe Bd. Ilie Pintilie și zona Circului de Stat, despre cinematograful cu 850 de locuri în stadiu de finisaj pe str. Lizeanu, colț cu șos. Ștefan cel Mare, de complexul sanitar din cartierul Balta Albă... Locuitorii noului cartier au la îndemînă tot ce le trebuie pentru un trai civilizat.

★

Acesta este, sumar spus, actualul aspect al magistralei. La anul va fi altul, peste doi ani și mai frumos. Căci mai sînt goluri de umplut, zone de amenajat. Între str. Matei Voevad și Bd. Tolbuhin, bunăoară, se „atacă" în curînd primele clădiri dintr-un mare ansamblu de 3 200 de apartamente. După cum ne-a informat arhitecta Maria Bărbulescu de la Institutul „Proiect București", într-un viitor apropiat se va trece la sistematizarea Pieții Obor prin construirea a șase blocuri cu 10 etaje. Totodată, în anul viitor va începe construcția a circa 2 000 de apartamente care vor completa ansamblul noului cartier Balta Albă.

Noua magistrală a capitalei constituie încă o perlă arhitectonică, mîndrie a bucureștenilor.

S. MIRCESCU
Fotografii : A. CONSTANTINESCU

Noile blocuri de pe șoseaua Mihai Bravu sînt impunătoare, masive și, totodată, elegante.

Umorul altora...

Fără cuvinte

(Din „Neue Berliner Illustrierte")

Fără cuvinte

(Din „Neue Berliner Illustrierte")

— Mămico !... la ce oră a spus tăticu că vrea să fie sculat ?...

(Din „Neue Berliner Illustrierte")

— Te-ai și sculat scumpă soțioară? E abia ora cinci!...

(Din „Zeit im Bild")

Bună deservire

(„Vie Nuove")

RĂSFOIND PAGINI DE ISTORIE LITERARĂ

CU AL. CAZABAN

Amintiri despre Eminescu și Caragiale

Sînt cîțiva ani de cînd într-o împrejurare oarecare cineva mi l-a arătat pe Alexandru Cazaban. De atunci mă număr printre admiratorii discreți ai venerabilului nonagenar, pe care l-am întîlnit în multe rînduri pe stradă, în tramvai, la Casa Scriitorilor, fără să fi avut prilejul să-l cunosc personal decît acum cîteva zile, la o ceașcă de cafea, acasă la dramaturgul Mihail Sorbul, vecin și prieten al decanului de vîrstă al scriitorilor noștri.

— Umblă un zvon prin oraș cum că ați fi împlinit nouăzeci de ani... Să-i dăm crezare?

Alexandru Cazaban rîde satisfăcut, lăsîndu-mă să cred că se aștepta la o asemenea întrebare, apoi se caută în buzunar, ceea ce mă face să presupun că vrea să facă dovada vîrstei d-sale. Dar în locul buletinului de identitate scoate o hîrtie decolorată, întărită cu timbre și ștampile.

— Documentul de față arată că m-am născut în 1972 !...

— Adică, judecînd după acest act, ați publicat treizeci de volume fără să vă fi născut încă?

— Se vede treabă că da. În zilele teroarei legionare, a „lighionarilor", cum îi porecliseam eu, ca pe niște lighioane ce erau, mi s-a cerut un certificat de „origine etnică". O greșeală a funcționarului de la primărie sau a dactilografei m-a întinerit cu o sută de ani. Dar, acum, să lăsăm gluma la o parte. Uite și buletinul...

— În ce mă privește n-aveam îndoieli. Fusese, ca să spun așa, o întrebare de „încălzire". Dar ambianța se dovedește și așa destul de caldă. Ce ați dori să transmiteți tinerei generații de cititori?

— Mai întîi regretul de a nu îi putea fi pe de-a-ntregul contemporan, în timpurile noastre minunate, deși sper să sărbătorim împreună centenarul. În al doilea rînd aș vrea să-i aduc mărturia evenimentelor la care am fost de față, a oamenilor pe care i-am cunoscut de-a lungul îndelungatei mele vieți.

— Vă rugăm să ne vorbiți despre cîțiva oameni iluștri în preajma cărora v-ați aflat. Dacă nu mă înșel, în tinerețe l-ați întîlnit pe Eminescu...

— În adevăr. Eram elev la Iași, în clasa a VI-a de liceu și, asemeni multor tineri de vîrsta mea, îmi plăcea teatrul. Într-una din seri mă găseam în fața Naționalului, așteptînd un moment prielnic ca să mă pot strecura înăuntru, fiindcă nu-mi puteam permite luxul unui bilet, cînd am văzut un bărbat înalt, cu mustață pe oală, îmbrăcat într-un palton negru căruia îi căzuseră toți nasturii. S-a oprit în fața intrării, cît ai număra pînă la zece, dîndu-mi astfel prilejul să-l privesc în voie, apoi a dat să intre înăuntru. Ușierul nu i-a dat voie, zicîndu-i că de azi înainte nu mai poate intra și atunci bărbatul în palton negru s-a întors înapoi. Trecînd prin dreptul meu, l-am auzit murmurînd: „Săraca lume, doamne". După ce a coborît scările, mistuindu-se în noapte, un avocat din Iași, pe care îl cunoșteam, l-a întrebat pe ușier dacă știe cine este omul care plecase. „Cum să nu, a sunat răspunsul. E unul Eminescu. Am ordin să nu-i dau drumul înăuntru...".

După ce îl strivise cu strîmbătățile și blestemățiile ei, lumea pe care Eminescu o compătimise sarcastic cu cîteva clipe mai înainte, îl izgonea prin glasul placid al ușierului, socotind că prezența poetului, bolnav pe atunci, în „societate", ar fi „indecentă". De cîte ori îmi amintesc această scenă, mi se strînge inima de durere.

— Știm că l-ați cunoscut pe Caragiale și că ați colaborat la revista acestuia, „Moftul romîn". V-am ruga să ne povestiți cîteva din întîlnirile dv. cu autorul „Scrisorii pierdute".

— În redacția „Moftului romîn", unde eram socotit, cum s-ar spune, de-al casei, fiindcă publicam în mod frecvent în paginile revistei, am asistat la diferite scene între Caragiale și cei care veneau să-l viziteze. Țin minte că odată a apărut la redacție un poet, mutat de multă vreme acolo de unde nu se mai poate întoarce decît... umbra lui Hamlet, un poet despre care toată lumea știa că este foarte sentimental, foarte banal și mai ales foarte încrezut. Dacă îl întrebai ce face, îți răspunde invariabil: „Perle, perle și mărgăritare". Spre marea mea uimire, acest „pescuitor de perle", intrînd în redacție, s-a dus cu mîna întinsă spre Caragiale, ca și cînd ar fi fost prieteni la catarama. Maestrul Caragiale s-a ridicat în picioare și, cu o mină foarte serioasă, i-a spus:

— De cînd așteptam acest moment fericit! Poezia dvs. a fost pentru mine o desfătare, o înălțare sufletească.

Nepricepînd ironia, poetul nu-și mai încăpea în piele.

— Iubite maestre — i se adresă el din nou lui Caragiale — voi să vă aduc o veste mare. În curînd imi apare un nou volum de versuri. Îndată ce-l voi avea, vi-l trimit și dvs.!

— Nu! a tresărît Caragiale, ca și cînd i s-ar fi propus cine știe ce lucru îngrozitor. Te rog să nu faci una ca asta. Dumneata n-ai aflat că de 40 de ani n-am pus mîna pe un volum de versuri? (Ironia era evidentă. Chiar atunci pe biroul lui se găsea un volum de versuri, pare-mi-se al lui Coșbuc). Te sfătuiesc să te duci cu opera dumitale la Academia Romînă...

— Nu știu unde e, răspunse poetul, crezînd că poate fi spiritual.

— Întreabă pe un vardist... Poate că te premiază și te pomenești că te și alege membru al Academiei și atunci o să ai onoarea să stai de-a dreapta lui conu Iancu Kalinderu, cel mai bătrîn vătaf pe moșiile regale...

...Așa era Caragiale. Corupția mai marilor vremii, prostia, îngîmfarea, prostul gust, impostura au făcut de multe ori obiectul ironiei sale nimicitoare. Dar față de tinerii scriitori avea întotdeauna o mare înțelegere, dublată de bucuria sinceră de a-i vedea realizîndu-se pe măsura talentului și puterilor lor. De o asemenea grijă părintească m-am bucurat și eu, deși în clipa cînd s-a petrecut scena pe care vreau s-o istorisesc, nu prea îndreptățeam bunăvoința maestrului. După ce „Moftul romîn", condus de Caragiale, și-a încetat apariția, am participat împreună cu D. Teleor și Vasile Pop la scoaterea unei reviste intitulată, de astă-dată, „Moftul". În legătură cu această publicație a circulat pe atunci butada: **„Moftul" fără Caragiale / Nu face două parale"**... afirmație pe care mă abțin s-o comentez... Cert este că, în dorința de a recruta noi cititori și de a-i menține pe aceia care cumpărau „Moftul" în virtutea inerției, am imaginat o rubrică în care erau consemnate discuțiile de la berăria „Gambrinus", unde se adunau Caragiale, Vlahuță, Delavrancea, uneori Coșbuc, discuții care ar fi fost surprinse, chipurile, de un aparat special — un fel de magnetofon! — căruia îi găsisem și un nume: moftoscop!

La această rubrică publicam tot soiul de nimicuri, glume de cafenea. De pildă, că „moftoscopul" ne-ar fi adus la cunoștință că Delavrancea ar fi fost întrebat într-o noapte ce crede despre romanul „Dan" al lui Vlahuță, și că ar fi răspuns: „Lasă-mă să **dorm în pace**". Publicasem și cîteva glume la adresa lui Caragiale.

Odată, trecînd pe strada Scaune, dau ochii cu Caragiale. O cam sfeclisem, pentru că, după cum știi, poate, „nenea Iancu" avea o statură impunătoare, de bărbat bine clădit.

— De ce nu te lași odată, domnule, de cioburile alea literare?, îmi spune Caragiale.

— Nu sînt cioburi de sticlă ordinară, sînt cioburi colorate, i-am răspuns eu, citînd, involuntar titlul unei cărți care apăruse atunci și care se chema „Cioburi colorate". Probabil că ilustrului meu interlocutor i-a plăcut replica și mi-a răspuns cu o îndatoritoare bunăvoință.

— Pune-te pe lucru, nu te ține de fleacuri...

Sînt vorbe de care aveam să-mi aduc aminte, de multe ori, mai tîrziu.

...Îl văd pe Alexandru Cazaban cum își apleacă pe coala albă de pe masă profilul care seamănă atît de mult cu acela al lui Delavrancea; pe hîrtie răsare un desen cinegetic — un iepure, apoi, încearcă să-și schițeze autoportretul care, deocamdată, nu reușește.

— M-am străduit să urmez povața lui Caragiale, surîde scriitorul. Așa încît să nu-mi atrag reproșurile maestrului, deși sînt obișnuit cu reproșurile...

— În ce sens?

— Iată, de pildă, cînd mă duc toamna la vînătoare, aud pe cîte unul spunîndu-mi: „Mișule, de ce nu stai acasă? La vîrsta dumitale n-ar mai trebui să umbli după **jigănii**".

— E un reproș pe care am dori să-l auzim cu toții.

— Un confrate îmi reproșează, de asemenea, că am împușcat o mierlă, „pasăre cîntătoare, podoaba pădurilor". I-am răspuns că mierla nu cîntă, ci fluieră și că în ceea ce o privește, vederea îmi jucase o festă. Am crezut că-i o cioară și am vrut să văd dacă pot s-o dobor... din zbor.

— Vă mulțumim și vă rugăm să ne acordați un interviu... peste 10 ani.

— E o făgăduială pe care am mai făcut-o unui reporter pe care sînt supărat, fiindcă nu mi-a publicat răspunsul întocmai.

— Și ce i-ați răspuns?

— Bine. S-a făcut, numai cu condiția să fii dumneata în viață...

— Vă promitem că o să apară și „condiția"...

Boris BUZILA

CĂRȚI ȘI SCRIITORI

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bili Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat". După o altă serie de peripeții, O'Lea se vede pus în situația de a se căsători cu actrița Lolita Bonita.

— D-le O'Lea! a exclamat vedeta. Ce surpriză! Ce surpriză plăcută!

Dl. O'Lea s-a înclinat în tăcere.

— Vă mai amintiți de mine, d-le O'Lea? Anul trecut... la Miami...

Sub imperiul emoției, dl. O'Lea s-a roșit:

— Mă iertați, dar n-am fost niciodată la Miami!

— Ah, așa e!... Voiam să spun la Sun Valley!

— Nici la Sun Valley, domnișoară.

— Atunci... da, da, la Hot Springs!

Dl. O'Lea a reflectat timp de un minut și un sfert, după care a zîmbit:

— Da, poate că la Hot Springs...

— Eram sigură!... Mai țineți minte cum îmi spuneați atunci?

— Știți, domnișoară, a raspuns șovăitor dl. O'Lea, eu am o memorie tare păcătoasă.

Cu mîna pe conștiință, vă rog să răspundeți, iubiți cititori: căruia dintre noi nu i-ar juca renghiuri memoria, dacă la mai puțin de un yard în fața lui s-ar afla regeasca făptură a Lolitei Bonita? Dar și într-un caz ca acesta sînt de mare folos tabletele „Memorforte" — la toate drogheriile.

— Îmi spuneați Lo-Bo, a șoptit timid vedeta. Lo-Bo!... Ce dulce alintare!

— Lo-Bo! a repetat milionarul, dus pe gînduri.

— Exact!... Vedeți că v-ați amintit?... Ah, domnule O'Lea, dacă ați ști ce emoționată sînt de această revedere. Îmi oferiți ceva de băut?

— Cu plăcere, domnișoară.

— Nu, nu „domnișoară"! a protestat Lolita Bonita. De ce această răceală?

— Cu plăcere... Lo-Bo.

— Ah, Johnny! a suspinat regește Lolita Bonita.

Și braț la braț s-au îndreptat împreună spre barul hotelului. Putem să pariem o sută contra unu că aci au consumat cîteva pahare din vermutul „Apetito" — aperitivul care stimulează pofta de mîncare fără să atace mucoasa gastrică...

Deocamdată, atît!

Citiți mîine în „Afternoon Star" amănunte NOI și SENZAȚIONALE.

Reportajul lui Jim a apărut, bine înțeles, la pagina întîia. Ceea ce a avut drept consecință faptul că informațiile despre greva de la Buenos-Aires — care între timp devenise generală — nu au mai încăput decît la pagina unsprezecea.

„Afternoon Star", 25 mai 19...

Un magnific roman de dragoste! Milionarul și vedeta!! Finanțele și arta!!! Cupidon veghează!!

Da, iubiți cititori! O nouă și curată iubire a înflorit pe pămîntul Americii! O dragoste la care vor visa toți tinerii și, mai ales, toate tinerele noastre!

Lolita Bonita îl iubește pe John O'Lea! John O'Lea o iubește pe Lolita Bonita! Ziarul „Afternoon Star" — primul care află, primul care spune — are curajul să afirme acest lucru înaintea tuturor confraților săi!

Lolita Bonita și John O'Lea se întîlnesc mereu. Dar acum holul hotelului „Hilton" a devenit neîncăpător pentru ei. Vedeta și milionarul au fost împreună la grădina zoologică din „Central Park", unde Lolita Bonita a oferit, cu regeasca ei mînă, morcovi puiului de girafă. Și tot împreună cei doi îndrăgostiți au asistat la actul întîi al picantei reviste „Mai goale ca Eva", unde John O'Lea a fost văzut rîzînd cu lacrimi. Cei din apropierea sa l-au auzit exclamînd în cîteva rînduri: „Ah, unde ești Dardarot?", ceea ce a fost interpretat ca o înaltă apreciere dată spectacolului (se joacă în fiecare seară, la ora 8.30, joia, simbăta și duminica matineuri la ora 3,30).

Lolita Bonita și John O'Lea au dinat împreună în cele mai luxoase restaurante din New York. La „Barza verde", celebra actriță a comandat o tocană din aripioare de rechin de California, ceea ce este considerat de inițiați ca o aluzie directă la producătorii din Hollywood. La „Tacîmul de aur", John O'Lea a cerut să i se servească fasole cu ridichi, declarînd că această mîncare îi amintește de întîmplări din vremea de demult.

În sunetele orchestrelor, John și Lolita au dansat „charleston", „rock" și „twist", stîrnind admirația celor din jur. (Cereți ultimele noutăți din muzica de jazz, imprimate pe discurile „Dancing").

Somptuosul „Rolls Royce" al milionarului poate fi văzut acum, la orice oră din zi și din noapte, pe străzile New Yorkului. Pe tapiseria sa din blană de panteră, circulă cel mai fericit trio al Americii.

Da, dragi cititori: trio. Lolita, John și dragostea lor!

Ieri după-amiază, vedeta și milionarul au intrat în magazinul de bijuterii „Cartier", unde au rămas timp de o jumătate de oră. (Pentru pungile mai modeste, se recomandă bijuteriile „Imitation": numai specialiștii le pot distinge de cele adevărate!).

Și acum, dragi cititori, cîteva întrebări:

Ce au căutat John și Lolita la magazinul „Cartier"?

Nu cumva au comandat ceva?

Nu cumva acest ceva constă în două inele?

Nu cumva cele două inele poartă un nume care începe cu „veri" și se termină cu „ghete"?

Nu cumva va fi Lolita Bonita viitoarea doamnă O'Lea?

Citiți mîine în „Afternoon Star" un interviu EXCLUSIV cu John O'Lea, logodnicul milionar.

Reportajul lui Jim Croyden era însoțit de numeroase fotografii: Lolita Bonita dînd morcovi puiului de girafă... John O'Lea rîzînd în hohote la „Mai goale ca Eva"... Lolita și John dansînd „twist"...

În aceste condiții, era firesc ca știrea despre anularea vizitei în Argentina a secretarului-adjunct al Departamentului de stat să nu mai încapă în ziar.

„Afternoon Star", 26 mai 19...

John O'Lea de vorbă cu Jim Croyden.

L-am găsit pe dl. O'Lea în apartamentul său de la etajul 32 — etajul milionarilor — al hotelului „Hilton". M-a primit amabil și mi-a oferit un pahar cu whisky (Era „Ballantine", cel mai autentic whisky scoțian de pe piața americană).

— Nu vreau să vă rețin prea mult, am început eu. Știu că pentru dv. timpul e bani... Păcat că nu și pentru mine. Dacă aș avea eu atîția bani cît timp am, aș fi la fel de bogat ca dv.

Dl. O'Lea a binevoit să zîmbească și mi-a spus:

— Sînt la dispoziția d-tale!

— Mai întîi, vreau să vă mulțumesc, în numele cititorilor ziarului „Afternoon Star", pentru bucuria pe care le-o faceți acordîndu-mi cel de al doilea interviu. În al doilea rînd, vreau să vă felicit pentru spiritul dv. de previziune: așa cum ați anticipat, Rudy Anderson a devenit campion mondial la categoria grea. În al treilea rînd — și acesta este obiectul vizitei mele — vreau să vă întreb: pe cînd căsătoria?

— Ce căsătorie? a întrebat dl. O'Lea — și dacă n-aș fi știut ce știu (și ce știți și dv., dragi cititori) aș fi putut jura că surprinderea lui era sinceră.

— Căsătoria cu Lolita-Bonita... Pardon, cu Lo-Bo!

— Dar cine ți-a spus că e vorba de o căsătorie? m-a întrebat încruntîndu-se dl. O'Lea.

— O! Tot New-Yorkul vorbește!

— Desmint categoric! mi-a declarat el.

Parcă noi — dv., dragi cititori și cu mine — n-am ști ce valoare au asemenea desmințiri! La noi, în America, numai confirmările pot fi puse la îndoială. O desmințire, cu cît e mai categorică și mai oficială, cu atît dovedește mai mult temeinicia celor desmințite.

Dar am considerat că ar fi lipsit de tact să mai insist. De aceea am abordat din nou o problemă pe care o atinsesem în treacăt și cu prilejul primului interviu:

— Mi-ați spus mai demult, d-le O'Lea, că ați mai fost căsătorit o dată.

Am înțeles imediat că atinsesem un punct extrem de sensibil: dl. O'Lea s-a întunecat la față și a coborît privirea:

— Da. Am mai fost.

Nu cred că mă înșel atunci cînd afirm că pentru dl. O'Lea prima sa căsătorie a însemnat o tragică poveste de dragoste. Ar fi oare cu putință să o mai iubească și acum pe fosta lui soție? Ar fi oare cu putință ca scurgerea vremii să nu fi potolit cu nimic înflăcăratul său sentiment?

Sper că cititorii noștri mă vor ierta că nu am cutezat să pun d-lui O'Lea nici una din aceste întrebări. În schimb, i-am cerut să-mi destăinuie numele drag al femeii iubite. După 3 minute de ezitare, dl. O'Lea mi l-a spus. E un nume bizar, un nume pe care nu l-am mai auzit nici o dată, un nume cu un pronunțat parfum exotic.

(Va urma)

Muzeul Militar Central

Pe strada Izvor, mai sus de Stadionul Republicii, o firmă atrage atenția trecătorului grăbit: „Muzeul Militar Central". Prin exponatele sale, instituția muzeistică îți dă fiorul răsfoirii unei cronici a istoriei vechi, zbuciumate, a patriei și al trăirii emoționante a prezentului.

De la sceptrul de piatră găsit la Casimcea, regiunea Dobrogea, (sfîrșitul epocii neolitice) la halebarda medievală și pînă la turboreactorul din parcul aviației, arta militară apare în întreaga ei evoluție.

Îți place istoria veche? Te oprești mai mult în prima sală. Sub rugina ce s-a strîns peste secole, stau unelte și arme din cele mai îndepărtate timpuri, din epoca de bronz sau din cea de fier. Pășești în altă sală și înaintezi în istorie. Firesc, aici exponatele sînt mai numeroase: armuri medievale, arme perfect conservate, alături de documente originale sau în fotocopii, întregesc atmosfera epocii... Te afli în Evul Mediu.

Într-o vitrină lucesc sub razele ce se cern ușor pe fereastră tăișuri care mai de care mai ascuțite: săbii, spade, pumnale, cu care cavalerii singeroși ai evului de mijloc omorau oameni nevinovați, prădîndu-le agonisita.

Ești cumva un vizitator pretențios? Îți plac lucrurile rare, originale? În numeroase săli în care pășești peste veacuri, se găsesc piese de o rară valoare documentară și chiar artistică. Iată cîteva: Cea mai veche inscripție slavă (piatră găsită la Mircea Vodă, regiunea Dobrogea); sabia lui Sinan Pașa, a lui Gabriel Batori, încrustată cu pietre prețioase, ca și cea a lui Gheorghe Racokzy al II-lea; steagul și sabia lui Tudor Vladimirescu, obiecte care au fost în folosința domnitorului Cuza ca și multe altele.

Ca într-o carte de istorie, luptele țărănimii ne sînt înfățișate în tot dramatismul lor. Iată turnată în bronz figura legendară a lui Gheorghe Doja, cel care a condus răscoalele iobagilor ardeleni. Alături, stau figurile altor eroi ai țărănimii iobage: Horia, Cloșca și Crișan. Iar mai încolo — roata pe care au fost frînți Horia și Cloșca.

Întîlnești aici și opere de artă, de pictură și sculptură, opere reprezentînd personaje și momente istorice și semnate de cei mai cunoscuți artiști plastici. Iată și sala care evocă mărețele evenimente din 23 August 1944, cînd inițiată, organizată și condusă de partid, insurecția armată a înlăturat jugul fascist. E sala în care tocmai a intrat un grup de pionieri, care se opresc cu respect în fața unor vitrine. Privesc la obiectele ce au aparținut unor eroi căzuți în lupta împotriva fascismului, eroi ca: cpt. Dumitrescu Gheorghe, plutonierul Călin Nicolae, slt. Constantin Godeanu, Rusu Alexandru. Cu același respect și emoție privesc și arma cu dedicație pe care un ofițer sovietic a dat-o unui ofițer romîn pe frontul antihitlerist, armă care reprezintă un simbol al frăției de arme romîno-sovietice.

Ultimele săli sînt consacrate armatelor frățești și forțelor armate ale R.P.R. Prin clișee, machete și piese autentice (arme, uniforme, decorații etc.) atmosfera activității de zi cu zi a ostașilor îți este redată în întregime. Două simțăminte se desprind în fața exponatelor din aceste săli: mîndria pentru înaltul nivel de pregătire al armatei noastre populare și mîndria pentru caracterul ei pașnic. Cu aceleași sentimente păsesc în această ultimă sală și ostașii ce au venit în vizită.

Cu respect pe fețe au trecut prin fața unor exponate ce le-au evocat momentul cînd întregul teritoriu al patriei a fost eliberat de sub jugul fascist, moment care e sărbătorit în fiecare an la 25 octombrie — „Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.".

Victor MICU

Micul ECRAN

Note de telespectator

Străduindu-se, cu mai multă perseverență parcă, să cuprindă în programele sale spectacolele extraordinare organizate de O.S.T.A., studioul de televiziune a retransmis duminică seara din sala Palatului R.P.R. revista „Berlinul salută Bucureștiul", prezentată de ansamblul teatrului de varietăți „Friedrichstadtpalast" din capitala R.D. Germane. Telespectatorii au urmărit cu plăcere spectacolul viu și antrenant dat de artiștii berlinezi și de un mănunchi de artiști de reputație internațională, în frunte cu cîntărețele Vanna Olivieri și Helia Casanovas. Repertoriul variat, grația și precizia corpului de balet, străduința și farmecul cu care unii dintre interpreți au căutat să cînte în romînește și mai ales bucuria vădită cu care au bisat și trisat unele numere, la cererea publicului spectator, au constituit tot atîtea elemente care au asigurat succesul transmisiei.

„Piese mari", în această săptămînă, au mai fost retransmisia lucrării dramatice „Costache și viața interioară" de Paul Everac, în interpretarea unui colectiv al Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra", precum și retransmisia părții a II-a a concertului simfonic popular dat de orchestra de studio a radioteleviziunii.

Dar programul acestei săptămîni a trăit și prin cîteva „piese mici" foarte interesante, între care trebuie amintită rubrica nouă de șah. Radu Voia și V. Chiose au conceput o emisiune vioaie, care a împletit informația cu scurte incursiuni în istoria acestui joc. Se poate reproșa emisiei doar repeziciunea cu care tînărul maestru Florin Gheorghiu a prezentat o partidă pe care a jucat-o victorios la olimpiada șahistă de la Varna și care n-a putut fi notată sau urmărită.

Mult mai variată și mai cuprinzătoare a fost de astă-dată rubrica de știință și tehnică, în care au fost prezentate o serie de noutăți tehnico-științifice sovietice.

O emisiune care, devenind periodică, își găsește un loc tot mai justificat în programul televiziunii este aceea în care oaspeții de peste hotare vorbesc despre cele văzute în țara noastră. În emisiunea de marți seara am putut urmări, între altele, un interviu cu actrițele sovietice Clara Luciko și Roza Makagonova și cu cineastul Fadeev. Cele două actrițe ne-au povestit momente din carieră, ne-au împărtășit din gîndurile și proiectele lor și împreună cu Fadeev, ne-au comunicat, cu sensibilitate și emoție, impresiile culese în vizitele făcute în țara noastră.

Din nou antrenantă pentru cei mici emisiunea redactată de O. Pancu-Iași și animată de actorul Iurie Darie.

Suplimentul sportiv oferit miercuri prin transmisia meciului de campionat Dinamo București — Petrolul a bucurat pe amatori, mai ales pe cei din Ploiești...

Șt. RADU

Din emisiunile viitoare

● Bogat în filme artistice, programul săptămînii viitoare cuprinde transmisia producției studioului Lenfilm „713 cere aterizarea" (duminică 21 octombrie ora 20), excelentul film „49 de zile în Pacific" produs de Mosfilm (luni 22 octombrie, ora 19,45) și montajul „Serghei Bondarciuc" realizat cu concursul Arhivei naționale de filme.

● Teatrul va fi reprezentat prin transmisia „SPECTACOLULUI ALECSANDRI" — „Iașii în Carnaval" și „Millo director", în interpretarea ansamblului Teatrului Regiunii București (marți 23 octombrie, ora 20).

● Amatorii de muzică din operete vor putea asculta duminică 21 octombrie, la ora 21, scene și arii de mare popularitate, iar cei care iubesc baletul clasic vor putea urmări un recital care va fi transmis luni 22 octombrie ora 21.10.

● Programul săptămînii cuprinde cîteva promițătoare titluri de filme documentare și de scurt metraj: „Născuți din cer" (diminică 21 octombrie, ora 21.15), „Noi la Festival" — produs de studioul „Al. Sahia (marți 23 octombrie, în pauza emisiunii de teatru), „Pe scena de păpuși", (simbătă 27 octombrie, ora 19.35).

● Orchestra „Electrecord", totdeauna ascultată cu interes, prezintă un concert de muzică ușoară simbătă 27 octombrie, ora 21,50. Muzica ușoară mai este reprezentată în programul de miercuri 24 octombrie: cîntă o formație condusă de Jean Ionescu. Tot miercuri 24 octombrie, la emisiunea pentru sate, o formație condusă de Traian Tîrcolea prezintă un concert de muzică populară romînească.

● Un program special prilejuit de sărbătorirea Zilei Forțelor Armate ale R.P.R. va fi pus în unde joi 25 octombrie, ora 20.25 Se va produce Ansamblul de cîntece și dansuri al Ministerului Forțelor Armate.

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

„ÎNTÎMPLĂRI ÎN MĂRILE SUDULUI"

de JACK LONDON

Ilustrații : Beca RIND

— „Stăpîne, *îmi spuse el vesel*, nu te lăsa. Continuă să înoți spre goeletă. Mă pricep la rechini. Am să-l îndepărtez.

Încurajat, pornii cu mai multă putere în timp ce Otoo rămînea între mine și fiară ferindu-se cu dibăcie de săriturile ei. Goeleta nu mai era decît la 30 de metri de noi cînd am simțit că puterile mă părăsesc cu totul. De pe punte ni se aruncau frînghii, pe care nu le mai distingeam cu claritate, atît de tulbure îmi era vederea. Deodată, simții rechinul foarte aproape.

— „Rămîi cu bine Charley, sînt pierdut. Rechinul e lîngă mine, cu botul deschis", *strigai, convins că mi-a venit ultima clipă.*

— „Stăpîne, păstrează-ți sîngele rece. La stînga ta e o frînghie. Da, poți s-o apuci cu mîna. Rechinul... lasă-l pe seama mea".

Întinsei mîna orbește și prinsei cu putere frînghia. Simțeam cum eram tras spre goeletă.

Întorsei capul. Nu se mai vedea nici urmă de Charley. După o clipă, însă, îl văzui reapărînd la suprafață. Spre a-l împiedica pe rechin să mă înhațe își vîrise de bunăvoie ambele mîini în gura monstrului care i le retezase de la încheietură. Acum sîngele îi țîșnea în valuri.

— „Otoo" *mă strigă el încet, ridicînd spre mine privirea plină de dragoste. Era pentru prima dată, după atîția ani, cînd mă chema pe numele meu de frate :* — Otoo.

— „Rămîi cu bine, *strigă el, prăbușindu-se apoi pentru totdeauna în adîncurile albastre.*

Ne întîlnisem în gura unui uragan și gura unui rechin ne despărțea. Otoo, „păginul", singurul păgîn care mai rămăsese la Bora-Bora, fratele meu, mă urmărea, dăruindu-mi odată cu viața și încrederea în prietenia adevărată.

Rîsul secundului

Era originar din Scoția și se numea Mac Allister. Mărunt și slab, nu cîntărea mai mult de circa 50 de kilograme. L-am cunoscut în atolul Ulong și m-a izbit de la bun început capacitatea lui nemaipomenită de a înghiți tot timpul alcool. Se scula la orele 6 dimineața și — cu acest prilej — trăgea prima dușcă de whisky sec. Celelalte se înșirau de-alungul zilei la intervale regulate pînă la miezul nopții cînd obișnuia să se culce. Dormea deci 6 ore din 24 iar în restul timpului cît stătea pe picioare era continuu beat. În timpul celor 2 luni pe care le-am petrecut în tovărășia lui pe Atolul Ulong nu l-am văzut niciodată treaz. Nu mai era tînăr și cînd mergea se clătina grozav pe picioarele slăbite. Mîinile îi tremurau și ele foarte tare. Cu toate acestea ajunsese la virtuozitatea de a turna whiski-ul în pahar fără să risipească nici o picătură. Locuia de vreo 30 de ani în Melanezia și străbătuse toate insulele, din Noua Guinee pînă în Arhipelagul Salomon, ajungînd și în Polinezia. Se acomodase perfect cu acele locuri și ajunsese chiar să nu mai știe altă limbă decît dialectul acela original alcătuit din cuvintele cele mai uzuale englezești amestecate cu cuvinte din partea locului. Mic și pirpiriu cum era, și pe de-asupra beat fără întrerupere, te-ai fi

așteptat să nu se bucure de nici o autoritate. Ori, tocmai acesta era lucrul cel mai surprinzător la Mac Allister. Indigenii tremurau toți de frica lui. Atolul Ulong măsura 150 de mile de jur împrejur. Pentru a pătrunde în laguna centrală trebuia străbătut unul din cele trei canale care legau laguna interioară de Ocean. Cîteșitrei canalele erau extrem de periculoase pentru navigatori. Pe insulă locuiau vreo 5.000 de băștinași. Erau oameni foarte voinici. Ulong se afla la 400 km. de pămîntul cel mai apropiat și nu era legat de restul lumii decît de 2 ori pe an, cînd poposea acolo o goeletă care aduna proviziile de coprah pregătite de indigeni și care totodată îl aproviziona pe Mac Allister — singurul alb al Atolului — cu mărfuri și hrană.

În aceste condiții de izolare totală, Mac Allister reușea totuși să stăpînească insula cu mînă de fier. Oricare dintre indigeni se înfățișa fără întîrziere la bungalow-ul lui dacă afla că l-a căutat. Nimeni nu îndrăznea să murmure măcar atunci cînd Mac Allister dădea un ordin și Mac Allister era arțăgos cum numai un scoțian bătrîn știe să fie. Se amesteca fără să-i pese de nimic în treburi care nu-l priveau cîtuși de puțin. Cînd fiica regelui voi să se căsătorească, tatăl său încuviință unirea ; nu însă și Mac Allister. Și atunci căsătoria nu mai avu loc. Suveranul negru se îndatorase față de compania pe care o reprezenta scoțianul cu 180.000 de nuci de cocos. Mac Alister avea grijă ca nici o nucă să nu fie dosită pînă cînd datoria nu va fi fost plătită.

Bine înțeles, pentru toate acestea, băștinașii nutreau pentru Mac Allister o ură de moarte. În felul lor îi chemau moartea gîndind — așa cum mi-o declarau mie — că nici o fericire nu ar putea fi mai mare decît să-l vadă pe scoțian plecat definitiv nu numai de pe Atolul lor, dar și de pe toate insulele și întinderile pămîntului. Am asistat la unele dintre „metodele" cu care bieții oameni năzăjduiau să-i scurteze viața

„dragului" lor Mac Allister. Timp de o lună, toată populația, în frunte cu șeful tribului și cu toți preoții, ridicaseră spre cer, zilnic, rugi pentru moartea căpcăunului. Vrăjitoriile cele mai temute fuseseră puse în mișcare împotriva lui. Dar Mac Allister continua să se simtă minunat. Dizenteria nu-l ataca, nici bolile de piele cărora negrii și albii le cad de obicei pradă în climatul acela. Era atît de îmbibat de alcool încît microbii își pierdeau curajul și o luau la sănătoasa numai la simplul gînd că ar putea pătrunde în organismul lui. Pe scurt, nici microbii, nici indigenii nu-l iubeau pe acest burete viu îmbibat cu whisky.

Oamenii de pe această insulă erau curajoși și în trecutul lor existau dovezi că știuseră să-și apere neatîrnarea cu multă vitejie. Cum de suportau fără să crîcnească toate toanele acestui tiran smochinit și clătinător, rămîneau pentru mine un mister.

Într-o după amiază, ședeam lîngă Mac Allister la umbra cerdacului său cu fața spre laguna minunat împodobită de corali multicolori. În spatele nostru cocotierii își ridicau grațios trunchiurile, străjuind ca niște paznici neobosiți insulița. Căldura era înăbușitoare. Discutam cu Mac Allister despre dansurile negrilor. Îmi exprimasem admirația pentru felul cum dansau locuitorii de pe Atolul Ulang și Mac Allister sări în sus arțăgos, ca de obicei :

— „Habar n-aveți ! oamenii de aici dansează foarte urît. Am să v-o dovedesc".

Se întoarse și făcu un semn servitorului care stătea la spatele său :

— „Du-te la coliba regelui și spune-i să vie aici"

(Urmarea în numărul viitor)

Corabia lui Brumel

Acum o săptămînă, în cetatea de baștină a lui Columb — Valerii Brumel a primit, din mîinile președintelui Italiei, faimoasa „Caravelă de aur", trofeu ce se decernează anual de către municipalitatea urbei, celui mai bun sportiv de pe glob.

Pe lîngă sensul direct, de omagiere a unei supervalori consacrate, solemnitatea de la Genova mai are, parcă, niște semnificații. Miniatura istoricei nave („Santa-Maria", dacă nu mă înșel) de pe bordul căreia salariatul regilor Castiliei a descoperit „oficial" Lumea Nouă — este, cu sau fără intenție, un simbol al luptei împotriva mărginirii, a limitelor și prejudecăților diverse.

Cînd Brumel a intrat în arenă — și nu-i chiar așa de multă vreme de atunci — recordul lumii la înălțime se afla undeva în zona lui 2,14 m., Alături de suta de metri, înălțimea era socotită, pe drept cuvînt, proba cea mai adversă progresului cifric : un centimetru în plus însemna un eveniment incontestabil. La un moment dat, au început să circule niște povești „științifico-fantastice" despre negrii din Africa Ecuatorială care efectuează salturi de 2,30—2,40 m... Ulterior, dintr-un articol al lui Soler, am aflat că e vorba de performanțe neomologabile, cu teren în pantă și bătaie pe un fel de trambulină naturală (mușuroi de termite etc.). Ex-recordmanul nostru opina — totuși — că n-ar fi exclus să se ajungă, într-un viitor depărtat, în preajma fabuloasei cote 2,30 — pe terenul de sport și în condiții perfect reglementare...

Iată-ne azi la 3 cm. de realizarea previziunii lui Sōter, de la care s-au scurs, pare-mi-se, patru-cinci ani.

Autori : Brumel și școala sovietică.

Un atlet ideal (fizic foarte obișnuit, cizelat aproape de perfecțiune, înzestrare psihică superioară) și un sistem pedagogic care dă peste cap teoria „fenomenelor", à la John Thomas.

Ceea ce impresionează în mod deosebit la Brumel (chiar dacă nu l-ați văzut concurînd, fotografia și pelicula spun foarte multe în această privință) este efortul cerebral, concentrarea tuturor mușchilor sub comanda inteligenței, în scopul randamentului maxim. Atletul sever, care a adăugat în cîțiva ani peste zece centimetri unuia dintre cele mai „încăpățînate" recorduri mondiale, ridicîndu-ne — consecvent și entuziasmant — spre bariera-miraj a lui 2,30 — merită cu prisosință omagiul simbolic al „Caravelei" 1962. Colegul lui Savlakadze, Boișov et comp. — este, în fond, un deschizător de drumuri, luptător îndrăzneț cu limitele, cu inerția — autentic fiu al marii sale patrii, în care soarele nu apune niciodată...

Dan DEȘLIU

MOZAIC

● *ÎN CURSUL transmisiei la televiziune a meciului de box dintre boxerii profesioniști Moore și Mac Nelly telespectatorii au fost din cale afară de mirați de tăcerea comentatorului cunoscut de altfel ca un om cu debit verbal bogat. Lucrurile s-au lămurit la sfîrșit cînd s-a aflat că direcția televiziunii a fixat, sub formă de experiență o remunerație atît de scăzută pentru comentariul sportiv încît crainicul la rîndul său a hotărît să efectueze și el o experiență și anume să transmită întîlnirea fără să rostească nici un cuvînt.*

● *„NUMAI DACĂ anul viitor voi reuși să alerg 100 m. în 11 secunde și 200 m. în aproximativ 23 secunde voi participa la Jocurile Olimpice de la Tokio" — a declarat sprintera americană de culoare Wilma Rudolph cu prilejul unui concurs internațional organizat în orașul suedez Goteborg. La acest concurs, Wilma a obținut 11"5/10 pe 100 m.*

Tactica în fotbalul modern

Fostul jucător al echipei franceze Reims, Pierre Sinibaldi, devenit antrenor al echipei belgiene R.S.C. Anderlecht, care a reușit excepționala performanță de a elimina pe Real Madrid din Cupa campionilor europeni, a acordat recent un interviu ziarului „l'Humanité", care conține numeroase chestiuni interesante pentru antrenori și pentru jucători.

P. Sinibaldi ține să sublinieze că „este un partizan fanatic al fotbalului colectiv și e foarte fericit că prinicipiile sale de joc sînt acum respectate de Anderlecht". Fiind întrebat cum explică victoria acestei echipe, el precizează : „Sînt sigur că am obținut calificarea în special la Madrid. Dacă am fi mers la Madrid cu intenția de a limita pierderile, sînt convins că noi n-am fi astăzi în situația de cîștigători. Dar această metodă cere ca indiferent pe ce teren și indiferent de adversar, să nu jucăm în funcție de acest adversar, căutînd întotdeauna să ne impunem fotbalul nostru".

În ce privește tactica de joc, Sinibaldi precizează : „Ocup terenul cu formula 4—2—4 foarte ofensivă. Dar cei patru fundași împing mereu înainte pe atacanți. Cer băieților ca să vegheze să fie întotdeauna un spațiu mare între portar și fundași. Nu trebuie să se lase atacanților adverși acest spațiu liber, de unde ei să-și poată potrivi șuturile.

Se cuvine să mai reproducem o idee a lui Sinibaldi, care, dacă nu are meritul de a fi originală, este însă necesar să fie cît mai des repetată antrenorilor și jucătorilor : „Singurul mijloc de a progresa este practicarea unui fotbal constructiv".

VARIETĂȚI

Trambuline de schi ad-hoc

Săritorii de schi din R. D. Germană, în dorința de-a se pregăti cît mai bine pentru viitorul sezon, sînt mereu în căutarea unor posibilități cît mai variate de antrenament.

În rîndul acestor experiențe se înscrie și cea reprezentată în fotografia de mai jos.

Pe pista unei trambuline de sărituri s-a așternut un strat gros de fîșii din material plastic, special aranjate, care permit o excelentă aterizare și alunecare.

În acest fel sau folosind alte produse artificiale, săritorii se pregătesc în vederea apropiatului sezon.

Meci de fotbal fără arbitru

Un meci de fotbal, desfășurat recent la Piemont s-a terminat fără arbitru. Explicația constă în aceea că arbitrul întîlnirii a fost mereu corectat de jucătorii ambelor echipe, nemulțumiți de arbitrajul lui. Pe ultima l-a eliminat de pe teren. Pînă la urmă însă a luat o altă hotărîre. A părăsit terenul și s-a instalat în tribună, spunînd jucătorilor :

— Arbitrați singuri, dacă sînteți atît de competenți !

Și jocul a continuat fără arbitru. Însă curînd au început neînțelegerile între jucători. Ei și-au dat seama că fără arbitru nu vor putea juca. L-au rugat să revină pe teren. Dar acesta a rămas — așa cum îi stă bine unui arbitru, ferm, nerevenind asupra deciziei luate.

Ultraservire

Era în cursul conferinței de presă la care vorbea un jucător profesionist de golf, Arnold Palmer. Lucrurile se petreceau la Clubul național de golf din New York. Un corespondent al ziarului „New York Times" dorind să realizeze un instantaneu fotografic reușit și-a scos pantofii și s-a urcat pe masă de unde avea un unghi de vedere mai favorabil. Mare îi fu mirarea după aceea negăsindu-și pantofii. Fotoreporterul era extrem de buimăcit căci nu știa cum să explice acest fapt în societatea „aleasă" în care se afla. După cîteva minute pantofii îi fură aduși pe tavă. De data aceasta pantofii străluceau lună. Directorul clubului nu lăsă să-i scape prilejul ca să-i spună : „Chiar dacă pantofii dv. erau curați ca acum, n-ar fi trebuit să vă urcați pe masă.

În goana după senzațional

În căutarea unor rețete care să le asigure beneficii cît mai consistente, afaceriștii întîlnirilor de catch recurg la cele mai năzdrăvane mijloace de îndrucere în eroare a credulilor spectatori.

După ce au epuizat seria de luptători din seria „Mascatul", „Teroarea", „Diavolul negru", „Hercule din Camerun" etc. recent au lansat cu surle și trîmbițe un nou luptător. Și pentru a trezi interesul spectatorilor au anunțat că este vorba de debutul unui... misionar din Africa care a devenit luptător.

Ceea ce este adevărat în toată povestea este faptul că luptătorul de culoare este într-adevăr din Africa, însă în ceea ce privește calitatea lui de misionar, nimeni nu poate garanta nimic.

Dar fiindcă este vorba de întîlniri de catch, amănuntul acesta este prea puțin important.

Jocuri de șah plutitoare

Pentru jucătorii de șah pasionați, care nu se pot lipsi nici în apă de o partidă, în R.P. Ungară s-au pus în vînzare jocuri de șah care pot pluti pe apă, piesele fiind bine fixate în tablă.

Cum se întîmplă în asemenea împrejurări, chiar dacă e vorba de o partidă de șah disputată în apă, jur-împrejurul celor doi combatanți au și apărut în mod inevitabil... chibiții...

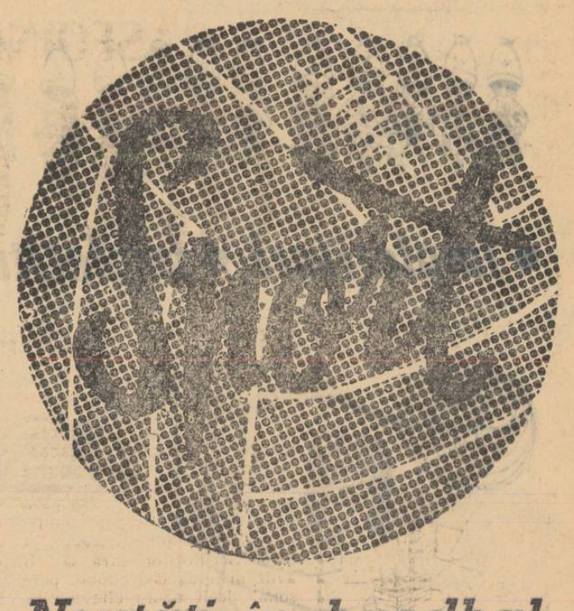

Noutăți în handbal

Luni dimineața, în biroul Federației de handbal domnea buna dispoziție, explicabilă dacă avem în vedere că în ajun handbalul românesc înscrisese o nouă și importantă victorie în palmaresul său : echipa Steaua, cîștigase turneul internațional de handbal în 7, în compania unor formații valoroase.

În această ambianță, devenea aproape inevitabilă o convorbire cu secretarul general al federației, tov. **Lucian Grigorescu**, despre viitoarele manifestări interne și internaționale.

— Turul campionatelor republicane de handbal în 7 se va încheia mîine cînd este programată ultima etapă. La 18 noiembrie activitatea va fi reluată în sală, o dată cu primele jocuri în cadrul „Cupei de iarnă", competiție în care vor fi angrenate echipele de seniori și juniori din cele mai importante centre din țară. Întrecerile în această competiție vor lua sfîrșit la finele lunii februarie.

Returul campionatelor republicane se va relua la 7 aprilie în aer liber.

— **Ce ne puteți spune despre viitoarele manifestări internaționale ?**

— Unele echipe de club și reprezentativa R. P. Română se găsesc în fața unui program foarte bogat. În cadrul „Cupei campionilor europeni" echipa Dinamo (care în turul I stă) va susține în turul următor un meci (numai tur) la București cu învingătorul întîlnirii dintre Spartakus Budapesta și campioana Austriei. Echipa feminină Rapid urmează ca pînă la 4 decembrie să dispute meciul din primul tur care n-a fost încă tras la sorți.

La rîndul ei, echipa masculină a țării are prevăzute o serie de întîlniri importante. Începutul îl va furniza turneul în U.R.S.S. cu următoarele date : la 19, 20 și 21 noiembrie la Moscova într-un turneu alături de echipele U.R.S.S. — tineret și R.S.F.S.R., apoi în continuare la Tbilisi la 23, 24 și 25 noiembrie, la 28 noiembrie la Leningrad și, în fine, la 30 noiembrie, la Helsinki cu selecționata Finlandei. În luna următoare, decembrie, programul prevede la 20 ale lunii un joc la București cu R. D. Germană și apoi un dublu-meci (masculin și feminin) cu R.P.F. Iugoslavia la 25 și 27 noiembrie, tot la București.

Concomitent, echipa reprezentativă masculină a orașului București va lua parte la tradiționalul turneu internațional de Anul Nou la Berlin. Pentru începutul anului viitor, se duc tratative pentru perfectarea unui turneu al echipei masculine a R.P.R. în țările nordice.

Tot acest bogat program face parte din măsurile de pregătire ale lotului nostru în vederea campionatelor mondiale prevăzute pentru anul 1964 în R. S. Cehoslovacă, program de respectarea căruia răspund antrenorii Ghermănescu — Kunst și Trofin.

„Reportaj pe gheață"... la București

De săptămîna viitoare porțile patinoarului artificial din parcul „23 August" se vor deschide din nou pentru marele public. Începînd din 25 octombrie spectatorii bucureșteni vor urmări pe luciul gheții evoluția renumitului ansamblu din R. S. Cehoslovacă, care va prezenta originalul spectacol „Reportaj pe gheață". Spectacolul simbolizează un ziar de seară cuprinzînd articolul de fond, rubrica de literatură și artă, știri interne și externe, timpul probabil și o bogată rubrică de sport. Spectacolul, care va fi înfățișat bucureștenilor, s-a bucurat de un deosebit succes în Uniunea Sovietică de unde, de altfel, sosesc astăzi în țara noastră, artiștii țării prietene. În afară de U.R.S.S., unde a fost invitat pentru a treia oară, ansamblul cehoslovac a mai prezentat numeroase spectacole, peste o mie la număr, în R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Ungară și altele.

Ansamblul cehoslovac cuprinde peste 40 de patinatori artistici din rîndul cărora se detașează perechea Zdenek Dolezal și Vera Suhankova, dubli campioni europeni.

În acest număr al revistei noastre publicăm cîteva imagini din spectacolul „Reportaj pe gheață".

CAMPIONATUL CATEGORIEI A

ÎN DATE ȘI CIFRE

(Etapa a IX-a)

Duminică 21 octombrie

Progresul — Rapid
Viitorul — Steaua
Steagul roșu — Petrolul
Știința Timișoara — Dinamo Bacău
Farul — Știința Cluj
U.T.A. — C.S.M.S.-Iași
Minerul — Crișana

Dinamo București stă în această etapă.

Pronosticul lui...

...GH. POPESCU, antrenorul echipei Steaua :

1. Farul—Știința Cluj 1
2. Progresul—Rapid 1 2
3. Viitorul—Steaua 2
4. Minerul—Crișana 1
5. U.T.A.—C.S.M.S. Iași 1
6. Știința Timișoara—Dinamo Bacău 1
7. Steagul roșu—Petrolul 2
8. Poiana Cîmpina—C.S.O. Galați x 2
9. A.S.M.D. Satu Mare—Recolta Carei 1 x
10. Milan-Internazionale 2
11. Atalanta—Bologna 2
12. Napoli—Fiorentina 1 2

Un clasament semnificativ...

...în condițiile actualului campionat în care echipele au jucat un număr inegal de partide, — acela al punctelor pierdute : 1. Știința Cluj — 3 puncte ; 2-4. Farul, Dinamo București și Viitorul — 6 puncte ; 5-11 Petrolul, Rapid, Știința Timișoara, C.S.M.S., Steaua și Steagul Roșu — 7 puncte ; 12. Crișana — 8 puncte ; 13-14. Dinamo Bacău și U.T.A. — 10 puncte ; 15. Minerul — 13 puncte.

Clasamentul general

1	Știința Cluj	7	5	1	1	13 : 8	11
2	Farul	8	4	2	2	18 : 12	10
3	Dinamo Buc.	8	3	4	1	10 : 7	10
4	Petrolul	8	4	1	3	21 : 9	9
5	Rapid	8	3	3	2	18 : 15	9
6	Știința Tim.	8	4	1	3	12 : 14	9
7	Viitorul	7	3	2	2	21 : 12	8
8	Progresul	8	2	4	2	12 : 9	8
9	C.S.M.S.	7	2	3	2	14 : 11	7
10	Steaua	7	3	1	3	16 : 13	7
11	Steagul Roșu	7	3	1	3	13 : 17	7
12	Crișana	7	3	0	4	9 : 18	6
13	U.T.A.	7	1	2	4	10 : 15	4
14	Dinamo Bacău	7	1	2	4	5 : 12	4
15	Minerul	8	1	1	6	7 : 27	3

Clasamentul acasă

1	Petrolul	4	4	0	0	20 : 4	8
2-3	Știința Timișoara	4	4	0	0	8 : 3	8
2-3	Știința Cluj	4	4	0	0	8 : 3	8
4	Farul	4	3	1	0	12 : 4	7
5	Rapid	4	3	1	0	10 : 4	7
6	Steaua	4	3	1	0	14 : 8	7
7-8	C.S.M.S.	4	2	2	0	10 : 5	6
7-8	Steagul Roșu	3	3	0	0	10 : 5	6
9	Crișana	4	3	0	1	8 : 6	6
10	Viitorul	4	2	1	1	15 : 6	5
11	Dinamo București	3	2	1	0	6 : 3	5
12	Progresul	4	1	3	0	4 : 3	5
13	Dinamo Bacău	4	1	2	1	4 : 3	4
14	U.T.A.	3	1	1	1	5 : 4	3
15	Minerul	3	1	1	1	3 : 4	3

Clasamentul în deplasare

1	Dinamo București	5	1	3	1	4 : 4	5
2	Progresul	4	1	1	2	8 : 6	3
3	Știința Cluj	3	1	1	1	5 : 5	3
4	Viitorul	3	1	1	1	6 : 6	3
5	Farul	4	1	1	2	6 : 8	3
6	Rapid	4	0	2	2	9 : 12	2
7	C.S.M.S. Iași	3	0	1	2	5 : 7	1
8	Știința Timișoara	4	0	1	3	4 : 11	1
9	Steagul Roșu	4	0	1	3	4 : 12	1
10	U.T.A.	4	0	1	2	5 : 17	1
11	Petrolul	4	0	1	3	1 : 5	1
12	Steaua	3	0	0	3	2 : 5	0
13	Minerul	5	0	0	5	4 : 23	0
14	Dinamo Bacău	3	0	0	3	1 : 9	0
15	Crișana	3	0	0	3	1 : 11	0

Cu cine mai au de jucat în tur

ȘTIINȚA CLUJ cu : Rapid (d), Crișana (a), U.T.A. (d), Steaua (a), Dinamo București (d), C.S.M.S. Iași (a).

FARUL CONSTANȚA cu : Steagul roșu (d), Progresul (a), C.S.M.S. Iași (d), Viitorul (d), Dinamo Bacău (a).

DINAMO BUCUREȘTI cu : Crișana (d), Steagul roșu (a), Steaua (a), Știința Timișoara (d), Știința Cluj (a), Viitorul (a).

PETROLUL PLOIEȘTI cu : Viitorul (a), Dinamo Bacău (d), C.S.M.S. Iași (a), Steaua (d), U.T.A. (a).

RAPID BUCUREȘTI cu : Știința Cluj (a), U.T.A. (d), Viitorul (a), Crișana Oradea (a), Minerul (d).

ȘTIINȚA TIMIȘOARA cu : Viitorul (d), Crișana (d), Dinamo București (a), U.T.A. (d), Minerul (d).

VIITORUL BUCUREȘTI cu : Știința Timișoara (a), Petrolul (d), Rapid (d), Farul (a), C.S.M.S. Iași (d). Dinamo București (d).

PROGRESUL BUCUREȘTI cu : U.T.A. (a), Farul (d), Dinamo Bacău (a), Steagul roșu (d), Steaua (a).

C.S.M.S. IAȘI cu : Dinamo Bacău (a), Steaua (d), Farul (a), Petrolul (d), Viitorul (a), Știința Cluj (d).

STEAUA BUCUREȘTI cu : Minerul (d), C.S.M.S. Iași (a), Dinamo București (d), Știința Cluj (d), Petrolul (a), Progresul (a).

STEAGUL ROȘU cu : Farul (a), Dinamo București (d), Minerul (d), U.T.A. (a), Progresul (a), Crișana (d).

CRIȘANA ORADEA cu : Dinamo București (a), Știința Timișoara (a), Rapid (d), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a).

U. T. ARAD cu : Progresul București (d), Rapid (a), Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Știința Timișoara (a), Petrolul (d).

DINAMO BACĂU cu : C.S.M.S. Iași (d), Minerul (a), Petrolul (a), Progresul (d), Crișana (a), Farul (d).

MINERUL LUPENI cu : Steaua (a), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a), Rapid (a), Știința Timișoara (d).

15—2 pentru gazde

De la începutul campionatului de fotbal au fost acordate 17 lovituri de la 11 metri. Dintre acestea 15 au fost transformate, două fiind ratate de Bodo (Crișana) și Pavlovici (Viitorul). De menționat că ambele lovituri au fost ratate pe același stadion (23 August), la aceeași poartă și în aceeași repriză (prima).

Și acum o constatare care trădează o anumită „simpatie" a arbitrilor noștri pentru echipele gazdă. Din totalul celor 17 lovituri de la 11 metri doar două (!!) au fost dictate în favoarea echipelor ce se aflau în deplasare. Deci, la acest capitol scorul este 15—2 pentru echipele gazdă.

GOLGETERII

1 DRIDEA (Petrolul) 8 goluri.
2 Ion Ionescu (Rapid) 7 goluri.
3 Bukosi (Farul), **Manolache** (Știința Timișoara), **Adam** (Știința Cluj), **Selymesi** (Steagul roșu), **Dumitriu II** (Viitorul), cîte 5 goluri fiecare.
4 Closescu (Farul), **Tabarcea** (Petrolul), **Voinea** (Progresul), **Dinulescu** (Farul), **Năsturescu** (Rapid), **Haidu** (Viitorul), **Harșani** (Crișana) cîte 4 goluri fiecare.
5 Matei (Viitorul), **Eftimie** (Dinamo București), **Stoicescu** (C.S.M.S. Iași), **Mițaru** (Știința Timișoara), **Milea** (C.S.M.S. Iași), **Popescu** (Viitorul), **Smărăndescu I** (Progresul), **Constantin** (Steaua), **Raksi** (Steaua), **Toma** (U.T.A.), **A. Munteanu** (Petrolul), **Tîrcovnicu** (Dinamo București), **Pavlovici** (Viitorul), cîte 3 goluri fiecare.

După etapa a VIII-a clasamentul golgeterilor are așa dar un nou lider, în persoana lui Dridea I. De subliniat că și în ediția trecută a campionatului jucătorul ploieștean s-a situat în fruntea acestui clasament, terminînd pe locul doi, după Constantin, care astăzi nu are înscrise decît trei goluri.

Bucureștenii între ei

1	Progresul	2 1 1 0 5 : 1	3
2	Rapid	2 1 1 0 5 : 4	3
3	Steaua	1 0 1 0 3 : 3	1
4	Dinamo	2 0 1 1 1 : 2	1
5	Viitorul	1 0 0 1 1 : 5	0

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMÎNIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

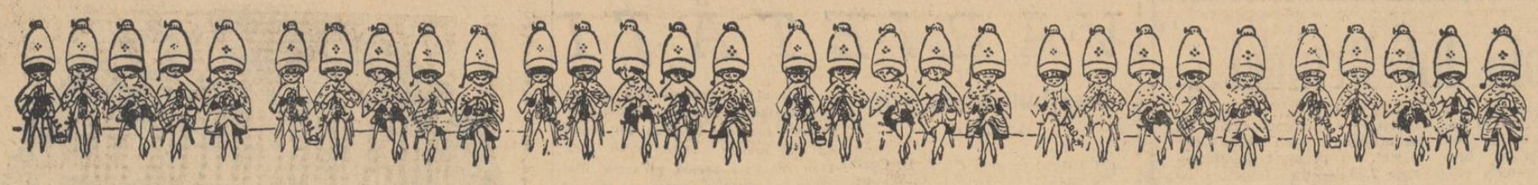

• Împletituri • Împletituri • Împletituri • Împletituri • Împletituri •

Pulover lucrat cu punctul „cuib de albine"

Modelul se începe pe dos — rîndul 1 formînd doar baza lucrului. Rîndul 1: *1 jeteu, 1 ochi ridicat, 1 ochi pe față ș.a.m.d.;* Rîndul 2: *2 ochiuri pe față; bucla, care s-a format din jeteu se ridică pe andrea prin față ș.a.m.d;* Rîndul 3: *cele două ochiuri care s-au format se lucrează împreună pe față, 1 jeteu, 1 ochi ridicat ș.a.m.d.;* Rîndul 4: *ca rîndul 2;* Rîndul 5: *ca rîndul 3 ș.a.m.d.*

Avenit toamna... și în foarte scurt timp ne va vizita iarna. **Trebuie să ne pregătim deci lucrurile calde. Tricotajele, ca de obicei, joacă un rol important în toaleta feminină. Un jerseu, un guler sau buzunare tricotate, un cordon, dau o notă nouă unei rochii.**

Prezentăm aici cîteva modele de rochii, veste, pardesie, jachete cu diverse garnituri și iată și cîteva explicații necesare pentru ca execuția să vă reușească întocmai:

1. Înainte de a tricota banda de la răscroiala gîtului și a mînecilor, se coase cu acul un lănțișor chiar pe margine.

2. Dacă după încheierea lucrului vrem să adăugăm o bandă sau un guler, facem ochiuri noi, scoțînd firul de lînă prin marginea lucrului cu ajutorul igliței sau al andrelei. Apoi continuăm lucrul ca de obicei.

3. Pentru ca tricoul să-și păstreze elasticitatea, unim diferitele părți pe dosul lucrului, cu ajutorul unui lănțișor.

4. Pentru a socoti cîte ochiuri trebuie să punem pe andrea, la începutul lucrului tricotăm cîțiva centimetri pentru probă și socotim cîte ochiuri cuprind. Dacă avem, de pildă, în 4 cm. 20 de ochiuri, înseamnă că într-un centimetru vom avea 5 ochiuri. Înmulțim numărul ochiurilor de pe un centimetru cu lățimea obiectului pe care vrem să-l tricotăm.

5. Prelungirea rîndurilor se face la începutul sau sfîrșitul rîndului, scoțîndu-se din primul ochi un nou ochi, pe care-l ridicăm pe andreaua stîngă și așa mai departe.

6. Cum se face un ochi tras? Se ridică un ochi, se lucrează ochiul următor, trecîndu-se ochiul nelucrat peste ochiul tricotat.

7. Dacă vrem să creștem ochiurile pe parcursul unui rînd, tragem firul între două ochiuri pe andreaua stîngă, lucrîndu-l încrucișat pe dreapta.

8. Cînd vrem să încheiem lucrul, procedăm în felul următor: lucrăm două ochiuri împreună și apoi trecem ochiul rezultat peste următorul, continuînd în felul acesta pînă la sfîrșitul rîndului.

9.—10. Marginea lucrului. Primul ochi dintr-un rînd se numește ochi mărginaș. Pentru a obține o margine în lat (A) primul ochi al fiecărui rînd nu va fi lucrat, ci va fi numai trecut pe andreaua din dreapta. Pentru a obține o margine dințată (B) primul ochi va fi lucrat întotdeauna pe față.

11. Tricoul se croiește ca orice stofă avînd grije mai întîi să dăm semne cu ață și să tragem la mașină două cusături mărunte aproape de margine, pentru a împiedica scăparea ochiurilor.

12. Fig. 12 arată cum se fac pensele pe tricou. Se dau semne cu o ață pentru fiecare pensă, lăsîndu-se distanță egală între ele, se suprapun marginile și se trage pensa la mașină.

Desene de Tanți PHENNINGS

CURIERUL NOSTRU

DAL. — București. Ce vă putem spune noi în această situație? Mai nimic. A fost ceva cu totul întîmplător care nu merita atenție. Imaginația dv. a fost însă mai bogată și a dus lucrurile prea departe, chiar prea departe de realitate. Reveniți-vă la normal, priviți totul așa cum este într-adevăr. Supărările acestea sînt prea trecătoare ca să lase urme. Dacă ați fi fost mai puțin exagerată, nici n-ați fi avut acum astfel de... supărări.

ANGELA. — Acum sînt multe probleme de ordin practic care-și așteaptă rezolvarea. Toate acestea se pot rezolva cu timpul. Noi sîntem însă de părere să continuați bunele relații de prietenie pe care le aveți dar să nu acționați încă în direcția împlinirii voinței lui. Acest lucru va trebui să se înfăptuiască mai tîrziu. Cele cîteva lucruri de care vă temeți nu vor avea o influență determinantă asupra situației dv. Depinde de atitudinea și de comportarea lui acolo unde lucrează. Pînă veți trece la realizarea ultimului pas mai este timp și multe din lucrurile actuale se vor clarifica. Așteptați cel puțin pînă cînd terminați dv. școala.

I. B. — Seriozitatea cu care ați analizat dv. toate aspectele principale și secundare ale acestui caz, ne face și pe noi să credem că nu există altă soluție decît cea la care v-ați gîndit dv. Prea multe lucruri s-au întîmplat ca să mai poată exista o speranță de îndreptare. În ceea ce privește celelalte probleme, va trebui să discutați cu ea înainte. Credem, deși este mai greu, că veți găsi în cele din urmă o soluție practică.

AL. GH. — Ultimul material pe care l-am primit din partea dv. nu-l putem folosi în revistă. Acest gen de material poate fi realizat cu succes numai de către un specialist în problemă, care este permanent la curent cu cele mai noi evenimente și care dispune de o documentare amplă și foarte actuală. Astfel de materiale sînt valoroase numai atunci cînd se referă la lucruri concrete. Sîntem de părere să vă încercați posibilitățile de foiletonist scriind pe alte teme.

ATEROSCLEROZA

În patologia umană din ultimele decenii, odată cu progresul științelor medicale, cu scăderea numărului de îmbolnăviri și decese prin boli infecțioase datorită noilor mijloace de tratament, s-a produs o creștere relativă a îmbolnăvirilor și deceselor prin afecțiuni cardiovasculare. În această categorie sînt cuprinse îmbolnăviri ale inimii și arterelor, îmbolnăviri produse de diferite cauze (infectoalergice, infecțioase) dar mai ales datorită unor modificări degenerative ale arterelor, fie ele din extremități, fie ale arterelor inimii („coronarele"), ale arterelor cerebrale sau renale. Sub un nume general, aceste afecțiuni se pot cuprinde în așa zisa „ateroscleroză", etichetă ce devine uneori o adevărată obsesie pentru persoanele mai vîrstnice. În realitate sub acest nume se cuprind diferite forme de îmbolnăvire arterială, modificări ale diferitelor părți din peretele arterial. Cea mai frecventă îmbolnăvire a arterelor, dependentă pînă la un punct de vîrstă (dar nu numai de vîrstă, cum se va vedea mai jos) și responsabilă de multe suferințe ale adultului și vîrstnicului, este ATEROSCLEROZA!

Ca o definiție, se poate spune că ateroscleroza este acea îmbolnăvire a peretelui arterial, caracterizată anatomic prin depunerea de lipide (grăsimi) în peretele arterial, pe partea sa dinspre torentul sanghin, urmată de o îngroșare fibroasă a acestui perete. Consecința acestor modificări este o tulburare în circulația sîngelui și sediul arterei afectate determină suferința anumitor organe care sînt irigate de artera respectivă. Astfel înțelegînd lucrurile, faptul că la un individ ateroscleroza produce o tulburare cardiacă, la altul una renală sau una cerebrală sau o suferință a membrelor nu mai este un paradox; cu alte cuvinte, această boală este generală, dar individual apar variații, după sectorul predominant afectat.

Că îmbolnăvirea nu este obligatoriu un apanaj al bătrîneții au demonstrat-o nenumăratele observații anatomice, care merg de la lipsa semnelor de ateroscleroză la oameni de peste 70 de ani și pînă la găsirea acestor leziuni la oameni tineri și chiar în cazuri rare la copii. Cercetările efectuate de zeci de ani și adîncite astăzi cu noile mijloace tehnice, prin studii pe largi populații, prin anchete strînse, tind să precizeze că ateroscleroza este o boală determinată de anumite cauze, favorizată de particularități individuale și de condiții de mediu (în care alimentația este unul din factorii importanți).

Factorul important îl constituie o tulburare în folosirea și distribuirea grăsimilor în organism și în special excesul în alimentație al unor grăsimi care au tendința de a se depune în țesuturi. Savantul sovietic Anicikov, de mulți ani a realizat boala experimental, la iepure, prin astfel de regim bogat în grăsimi, în special colesterol. Alte cercetări au arătat că anumite boli (hipotiroidia de exemplu) prin creșterea colesterolului favorizează apariția aterosclerozei. Populațiile cu regim alimentar desechilibrat, cu excesiv de multe grăsimi animale în rația zilnică prezintă un procentaj mult mărit de ateroscleroză față de populații cu alimentație echilibrată sau săracă în grăsimi.

Creșterea tensiunii arteriale generale sau în diferite sectoare constituie, de asemenea un factor de depunere al grăsimilor din sînge în peretele arterial, deci de ateroscleroză. Faptul că femeile înainte de menopauză prezintă statistic un procentaj mai mic decît bărbații de aceeași vîrstă, a atras atenția asupra rolului hormonilor sexuali. Alteori, tulburări de coagulare ale sîngelui, cu formarea de mici chiaguri pe pereții arterelor, grăbesc apariția acestei boli. Savanții sovietici Anicikov și Miasnikov, acad. Moga etc. au demonstrat că stările de excitație ale sistemului nervos central pot determina creșterile grăsimilor în sînge și creșterea coagulării sîngelui, factori importanți în nașterea aterosclerozei.

Așa cum subliniază și cercetările Acad. Moga, factorii social-economici au un rol important în nașterea acestei boli, prin faptul că pot întruni multe din elementele amintite, adică: alimentație bogată în grăsimi (peste 100-120 gr. pe zi), excesul de grăsimi animale, lipsa de activitate fizică, stările de nevroză etc. Bineînțeles că și rolul factorului ereditar, adică moștenirea anumitor posibilități biologice și biochimice, nu trebuie a fi omis.

Ca suferințe frecvente determinate de procesul de ateroscleroză, primul loc îl deține afectarea arterelor coronare cu manifestări ce merg de la așa-zisa „anghină" pectorală la infarctul miocardic, accidentele vasculare cerebrale care sînt mai frecvente în formele cu hipertensiune arterială și artropatiile membrelor inferioare sînt de asemenea frecvente.

Dr. M. C.

ACTUALITĂȚI MEDICALE

SISTEMUL KYUNGRAK ȘI ACUPUNCTURA

Medicina coreeană, prin prof. dr. Kim Bon Han și alții, a demonstrat că în organism există, în afară de sistemul nervos, vascular și limfatic, un al patrulea sistem, necunoscut pînă în prezent din punct de vedere anatomic și histologic, avînd proprietăți biologice cu totul deosebite. Acest sistem a fost numit sistemul conductor bioelectric al rețelei lui Kyungrak. Existența diverselor puncte care alcătuiesc această rețea face posibil ca o excitație provocată prin acupunctură (înțepare cu acul a unei regiuni) într-o anumită parte a corpului să exercite o acțiune terapeutică asupra organelor interne bolnave corespunzătoare zonei respective în care s-a produs excitația prin înțepătură. Cunoașterea existenței punctelor rețelei lui Kyungrak permite tratarea diverselor boli prin acupunctură.

TRATAMENT ÎN BIOTRON

Biotronul este o cameră în care se izolează pentru tratament unii bolnavi. În astfel de camere se realizează condiții speciale de presiune atmosferică, umiditate, temperatură, mișcare a aerului, ionizare și intensitate a cîmpului electric. Hipertensivii tratați în biotron obțin scăderea treptată a tensiunii arteriale pînă la cifrele normale. Rezultate satisfăcătoare se realizează și la suferinzii de reumatism precum și în afecțiunile neuro-vasculare.

PIELE CONSERVATĂ PENTRU GREFE

În laboratoarele Institutului de biologie experimentală din U.R.S.S. M. M. Kapicinikov și N. G. Susko au elaborat o metodă foarte simplă prin care țesuturile de piele care urmează a fi transplantate pot fi conservate pînă la 5—6 săptămîni cu menținerea completă a capacității vitale.

ULTRASUNETUL ÎN TRATAMENTUL MASTITELOR DE LACTAȚIE.

Terapia prin ultrasunete și-a găsit aplicarea și în inflamarea glandelor mamare la femeile care alăptează. Autorul sovietic I. I. Gutivok obține rezultate apreciabile prin această metodă în mastitele rebele la tratamentele obișnuite, prefntîmpinînd cu ajutorul ultrasunetului apariția abceselor.

MĂSURAREA RAPIDĂ A TEMPERATURII CORPULUI

De curînd s-a inventat un termometru electronic care permite măsurarea temperaturii corpului într-un timp record. Noul termometru, care se numește „Termotest", este de dimensiuni foarte mici și se aplică doar pentru o singură secundă în gura bolnavului. Acest timp este însă suficient pentru înregistrarea precisă a temperaturii.

Dr. I. LEGIC

MEDICUL vă sfătuiește

Convalescența copilului de vîrstă școlară

Printre multiplele îndatoriri ce revin părinților al căror copil străbate vîrsta școlară se numără și aceea de a adopta o atitudine rațională în fața bolilor infecțioase.

Se știe că în unele din aceste boli este obligatorie internarea copilului în spital. În altele se permite îngrijirea copilului acasă. Cît timp copilul este propriu zis bolnav, adică în faza de început și în perioada de stare a bolii, indicațiile medicului sînt în general respectate cu toată strictețea și copilul se bucură, din partea părinților săi, de o îngrijire atentă și corectă.

Survine însă, în evoluția oricărei boli infecțioase, un moment totdeauna delicat: convalescența. Latura delicată constă în aceea că dispariția simptomelor caracteristice pentru boala respectivă maschează faptul că micul bolnav nu este încă pe deplin restabilit. În timpul convalescenței, organismul nu a revenit în mod real la normal, adică la starea dinaintea bolii. De la scăparea din vedere a acestui element important pînă la greșeala de comportament nu mai e decît un pas.

Spre exemplu, în scarlatină tratamentele moderne cu antibiotice au redus mult durata evoluției și a izolării. Dar convalescența reclamă încă o supraveghere medicală atentă. În special se cere a fi controlată funcția rinichilor, la trei săptămîni de la primele simptome. Și după vindecare, la trei luni și la șase luni de la începutul bolii, se impune ca fostul bolnav de scarlatină să fie din nou examinat medical, pentru a se căuta dacă nu s-a ivit cumva vreuna din complicațiile streptococice tardive interesînd rinichii, articulațiile sau inima. Se înțelege că în toată această perioadă, care depășește cu mult însăși convalescența, părinții trebuie să nu se lase amăgiți de starea generală bună a copilului și să nu neglijeze niciuna din recomandările medicului privind regimul de viață, alimentația și comportamentul la reluarea activității școlare.

În gripă — pentru a recurge la alt exemplu — evoluția bolii nu se încheie o dată cu revenirea la normal a temperaturii. Urmează o perioadă de convalescență, variabilă ca durată, în care timp organismul slăbit al copilului trebuie menajat, pentru a se preîntîmpina complicațiile. Pripeala, nesocotirea indicațiilor medicului în reabordarea eforturilor cerute de activitatea școlară, poate avea și aci urmări rele.

Comportarea în timpul convalescenței este de-a dreptul hotărîtoare într-o altă boală infecțioasă, și anume în hepatita epidemică. În toate cazurile, convalescența durează cel puțin 4—6 săptămîni. În tot acest timp contează enorm regimul alimentar și repausul. Întreruperea înainte de vreme a repausului, sub impresia înșelătoare generată de perfecta stare de sănătate aparentă (numai aparentă!) a copilului, expune la complicații extrem de serioase.

Seria exemplelor s-ar putea lungi, dar în toate, la fel ca în cele de mai sus, am regăsi același leit-motiv: principala greșeală de evitat cu orice preț, în legătură cu convalescența după bolile infecțioase, este reluarea activității școlare înainte de vreme. Iar concluzia firească, la care cel mai elementar simț al răspunderii obligă pe orice părinte, este a hotărî *numai împreună cu medicul* momentul retrimiterii copilului la școală și, bineînțeles, a respecta întocmai orice eventuale indicații speciale privind regimul de viață al copilului la școală și acasă.

Dr. Al. GHEORGHIU

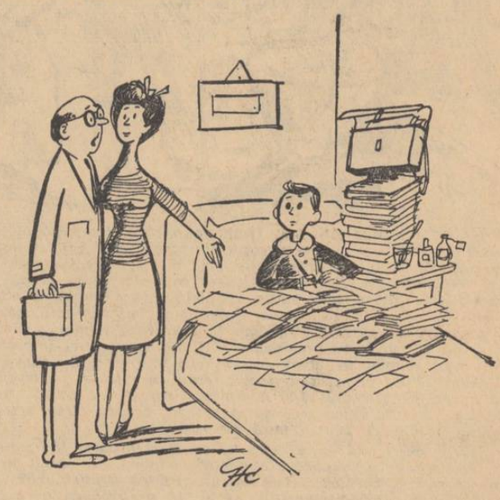

„CONVALESCENȚA"

— *Cei asta?!*
— *Azi i-a mai scăzut temperatura...*

Desen de Gh. CHIRIAC

MATTY ASLAN

— Că-mi întîrzie, treacă-meargă.. că m-a făcut să rămîn în urmă cu planul întregii secții, merge și asta.., dar că ieri, la coafor, mi-a suflat rîndul...

— Vai, tu, am avut o zi infernală! Femeia care-mi spală deobicei vasele a întîrziat și, închipuiește-ți, a trebuit s-o aștept...

— Nu, nu... Cu tine se petrece ceva! Ce, așa mă priveai tu acum 18 ani cînd ne-am cunoscut?...

— ...Și dacă se poate, cu iere. L-am promis croitoresei!

— Dragul de el, e atît de rezervat pentru că încă nu te cunoaște...

REBUS

FIGURI

ORIZONTAL: 1) Face figură bună — Figură la jocul de șah 2) În ea și-a văzu: figura Narcis — Se citește uneori pe figură (pl.) 3) Figură la jocul de cărți — O figură neplăcută din istorie 4) Arbore ce crește prin locuri umede — Piini din Figuri care seamănă ca două picături de apă.

VERTICAL: 1) „Don Quichotte", ...al tristei figuri" — Actor al figurilor 2) Figură — Diferențe dintre rîs și surîs 3) Albi la figură — Desfigurat 4) Înșiră 5) O fi figură?... — O figură con-

2—3 feluri de cocă. 5) Una din cele mai luminoase figuri de copii din opera lui Sadoveanu — Figură! (fig.) 6) Din acest punct de vedere, cuvîntul românesc figură vine de la latinescul „figura" 7) În figuri — A ridicat într-un cuvînt! 8) Riu și departament în Franța. — Aseară la Tecuci 9) Codași (la figurat) — Nimeni la început și nimeni la sfîrșit 10) Pronume — Figură — Culoarea și calitatea figurii! 11) Figură — formă cu indicațiile 6) Ion Bunea — A întări — În figuri 7) Se trage în fiecare vineri — Cîntec (fig.) — Pele! 8) Are mai multe figuri care se deosebesc între ele după locul termenului mediu în premise 9) Se întrebuințează la confecționatul figurinelor — în figurație 10) Specie de grîu — Cel al caricaturistului e plin cu figuri 11) Intră în compoziția figurilor geometrice. — Le ascund uneori figurile.

N. CORNEA

POȘTA REDACȚIEI

V. VÎRGOLICI — Sibiu: Am dori să ne mai trimiteți și altceva, adică pe alte teme. Poate alegem ceva.

GH. PETRICA — București: Răspunsul dat mai sus, tov. N. Vîrgolici, este valabil și pentru dv.

D. DOVLEAC — București: Cazuri ca acelea semnalate nu am auzit să se petreacă. Bilete pentru fotbal se găsesc în număr suficient.

MIRCEA BOȘCA — București: Desigur că ar fi de republicat încă multe lucrări. Treptat-treptat, numărul lor va fi în creștere.

Vom sesiza doleanța dv. de a se interzice circulația motocicletelor în jurul Bibliotecii Centrale de Stat din Capitală.

TOMA MARMUR — Tg. Mureș: Poezia „Spre stele" vădește certe calități. Vă sfătuim să continuați a vă ocupa de poezie. Neavînd o rubrică destinată a publica versuri, sîntem în imposibilitate de a vă publica poezia. Și chiar dacă am fi avut, ei îi lipsește un final care să fie concluziv.

I. PĂUNESCU — Milova (Lipova): În adevăr, așa cum ați văzut în unele filme engleze, volanul la automobile se află în partea dreaptă, acesta pentru că, în baza obicefului, se circulă pe partea stîngă. În privința semnalării virajelor, rezolvarea rămîne aceeași.

Romanul „Misiunea lui John O'Lea" nu s-a încheiat. Ați citit și în ultimul număr doar formula „va urma".

Și, în sfîrșit, la ultima chestiune vă spunem că rîndurile de față sînt confirmarea faptului că scrisoarea dv. n-a rămas fără răspuns.

MARIANA TURTUREANU — București: Veți primi răspunsul prin poștă.

GH. DASCĂLU — Iași: Iașul este în continuă înfrumusețare în anii noștri, ai puterii populare. Noua lui înfățișare inspiră desigur la scrierea unor poezii. Aceasta v-a îndemnat și pe dv. să luați pana și să scrieți. Poezia ce ne-ați înfățișat-o are imagini care pot produce nedumeriri. Ce înseamnă, de pildă: „Zori din crezul luminos", „iar de adevăr și cinste" etc ?... În poezie este o abundență de „brațe": „Porți pe brațe viața nouă", „Iașule pe toate-n brațe le ridici", „brațe noi descătușate". Vi se cere mai multă migală, atenție și cîntărire a cuvintelor, cărora trebuie să le cunoașteți bine sensul.

Din lumea largă

„EVA" — mica ursoaică malaeză

Un eveniment fericit în grădina zoologică din Berlin. O ursoaică din Sumatra a născut un pui. Este știut că urșii malaezi, oaspeți binevenîți într-o grădină zoologică, se înmulțesc foarte greu în captivitate. Pui de urși malaezi au văzut lumina zilei în puține locuri ca, de pildă: San Diego, Cleveland, Basel și Aarhus. Puii din Elveția au murit imediat după naștere, iar cel din Aarhus a trăit doar cinci zile.

Puiul ursoaicei malaeze — trebuia luat mamei, întrucît era amenințat de ceilalți urși. Acesta, primind după împrejurări numele de „Eva" a fost crescut de către profesorul dr. Dathe, directorul grădinii zoologice din Berlin, împreună cu soția sa.

O vedem pe „Eva", ursoaica malaeză, în fotografiile alăturate, fotogenică nevoie mare.

Va reuși experiența?

Cînd micul pacient Everett Knowles, în vîrstă de 12 ani, se trezi din anestezie, primele cuvinte pe care le-a rostit au fost: „Voi mai putea să joc baseball?" Chirurgii de la spitalul central din Boston (S.U.A.) care au reușit să-i „lipească" la loc mîna pe care o pierduse în urma unui accident, speră ca, pînă la urmă, să-i dea un răspuns afirmativ.

Nenorocirea s-a întîmplat cu cîteva luni în urmă. Everett se întorcea de la școală, mergînd pe linia ferată. Un tren de marfă care venea din urmă, l-a atins și băiatul a căzut. S-a ridicat și, ținîndu-și cu stînga mîna dreaptă ce-i atîrna doar de un tendon, a reușit să ajungă, tiriș-grăpiș, pînă la un depozit, aflat la vreo 20 de metri depărtare.

— „Ajutor!" îngînă el cu ultimele puteri și căzu leșinat. De îndată ce fu adus la spital, mîna, desprinsă de încheietura umărului, fu pusă pe gheață. Deși, după părerea specialiștilor, există probabilitatea de unu la un milion ca mîna să se prindă, chirurgii au întreprins această operație. Au cusut mai întîi vasele sangvine. După cinci ore, la mîna dreaptă au început să se simtă bătăile pulsului.

Urmează o operație mai dificilă, faza cea mai anevoioasă a acestei experiențe temerare. Și anume, restabilirea legăturii nervoase. După intervenția neuro-chirurgicală, micul pacient va trebui să mai suporte un îndelungat tratament fizioterapeutic și abia peste doi ani se va lămuri dacă și în ce măsură el va putea mișca liber mîna dreaptă.

NOUTĂȚI FILATELICE

● OBIECTIVE din planul cincinal realizate înainte de termen, este tema unei emisiuni din R. D. Vietnam. Emisiunea cuprinde trei mărci policrome și anume: 1 xu (blocuri de locuințe în Kim Lien, Hanoi); 3 xu (gospodărie de stat); 8 xu (Institutul de cercetări hidraulice și aerodinamice).

● ZECI DE ȚĂRI s-au asociat, pe linie filatelică, Campaniei mondiale antimalarice inițiate de Organizația Mondială a Sănătății, emițînd mărci poștale în folosul acestei acțiuni. Printre cele mai recente emisiuni cu această temă se numără cele din U.R.S.S., R. P. Bulgaria, R. S. Cehoslovacă, Arabia Saudită, Bhutan (Himalaia), Brazilia, Cambodgia, Republica Ciad, Cipru, Dahomei, Etiopia, Indonezia, Liberia, Liechtenstein, Republica Malgașă, Republica Mali, Mexic, Republica Niger, Panama, Senegal, Sierra Leone, Somalia, Surinam, Togo, Tunis, Vatican etc.

● ȘI ÎN ȚARA NOASTRĂ va apare, în cursul acestui an, o emisiune „Antimalaria" alcătuită din 2 valori.

Această acțiune scoate în valoare încă un aspect al utilității filateliei, pe plan mondial.

● ANIVERSAREA UNUI AN de la zdrobirea agresorilor la Playa Giron, a fost sărbătorită în Cuba și prin emiterea unei serii de 3 mărci poștale (2, 3 și 10 c.). Mărcile reprezintă un avion doborît, milițieni înarmați și drapelul național cuban.

● PRIMA EMISIUNE de mărci poștale din Arhipelagul Cocos a apărut în acest an și cuprinde 6 valori reprezentînd diferite aspecte de pe insulă.

În epoca în care numeroase țări (între care și țara noastră) au sărbătorit centenarul mărcilor poștale, desigur că este surprinzătoare apariția unei prime emisiuni!

● O MARCĂ BICOLORĂ de 50 cenți a apărut în Franța, cu prilejul centenarului școlii de ceasornicărie din Besancon. Marca reprezintă o clepsidră și un vultur.

● CONTINUÎND seria de emisiuni cu tema „Fauna", în R. P. F. Iugoslavia au fost puse în circulație 9 mărci policrome „Amfibii și reptile". Mărcile înfățișează următoarele animale: salamandră acvatică, salamandră, broască rîioasă, broască, broască testoasă de baltă, șopîrlă, șopîrlă verde, viperă pătată, viperă cenușie.

● O NOUĂ EMISIUNE din Japonia a fost dedicată parcurilor naționale. Cele trei mărci, fiecare de cîte 10 yeni, reprezintă: peisaj marin în Parcul Suigo; muntele Kongo din parcul Kongo Ikoma; vulcanul Sakurjima din parcul Kinkowan.

ȘAH ȘAH

PARTIDA CIRCUIT

1 e2-e4 (A. Nicolau)	e7-e5 (P. Seimeanu)
2 Cgl-f3 (O. Troianescu)	Cb8-c6 (E. Reicher)

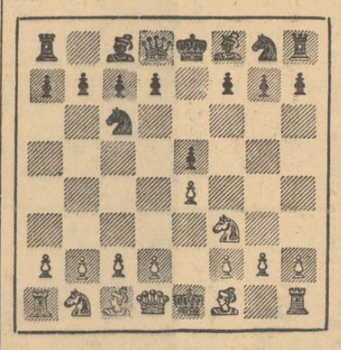

În poziția de mai sus l-am solicitat să continuie partida pe maestrul sportului VENIAMIN URSEANU, antrenor al lotului reprezentativ care a participat la recenta Olimpiadă de la Varna. Maestrul Urseanu a făcut mutarea

3 Nfl-b5

pe care a comentat-o în felul următor:

„Consider că această mutare, cu care se intră în deschiderea spaniolă este cea mai activă mutare pentru alb. Deplasarea nebunului pe b5 dă un joc de mijloc foarte interesant, cu complicații, și obligă jucătorii să intre într-o mare luptă. La momentul potrivit, albul amenință cîștigarea pionului de pe cîmpul e5, în cazul în care reușește prin dezvoltarea obișnuită a pieselor să apere pionul e4 (fie cu turnul la el după efectuarea rocadei mici, fie în alt mod)".

Îl recunoașteți? Este cosmonautul Popovici. Firește că partida pe care o disputăm nu se desfășoară la bordul unei nave „Vostok", deși, cine știe, nu ar fi exclus să aibe loc cîndva și un meci de șah prin corespondență Pămînt—Cosmos...

Turneu problemistic internațional pe echipe

La ultimul congres internațional al problemiștilor șahiști — Moscova 1961 — s-a hotărît organizarea o dată la trei ani a unei competiții internaționale de compoziție de probleme. Prima ediție a competiției va fi organizată de U.R.S.S. și va cuprinde mai multe secții: 2 mutări, 3 mutări, 4 și mai multe mutări, studii și două secții de feerice.

Și-au anunțat participarea aproape 20 de țări.

Kotov nuvelist

Dacă literatura șahistă este în general bogată în cărți de teorie, nuvele și schițe cu teme din viața șahului sau despre șahiști apar cu mult mai rar. De aceea a stîrnit interes o culegere de nuvele apărută recent la Moscova, în editura „Molodaia Gvardia" sub semnătura marelui maestru Alexandr Kotov. Culegerea cuprinde interesante schițe și nuvele consacrate unor mari figuri de șahiști. Nuvela despre fostul campion al lumii la șah, Alexandr Alehin, despre tragicul lui destin este considerată cea mai bună din culegere.

ȘTIRI

● *PÎNĂ LA 15 noiembrie se mai primesc înscrieri la campionatele republicane de șah prin corespondență, băieți și fete, pentru etapa sferturilor de finală ale ediției a IV-a (1962 — 1966). La această etapă se pot înscrie jucătorii fără clasificare sportivă sau clasificați pînă la categoria a III-a inclusiv. Pînă la aceeași dată se mai primesc înscrieri și pentru semifinalele ediției a III-a (1962—1965), la care pot participa jucătorii de la categoria a II-a pînă la maeștri. Înscrierile se fac pe adresa: Federația Română de Șah, București, str. Vasile Conta 16, la cererile de înscrieri adăugîndu-se și timbre poștale pentru răspuns.*

● *„REVISTA DE ȘAH" a luat o bună inițiativă rezervînd mai mult de o pagină pe număr „Pentru juniori". În ultimul număr (nr. 9) în care este publicat articolul „Îndrumînd pe cei tineri în jocul de șah", consacrat activității șahiste într-o școală din Brașov, se pune pe bună dreptate întrebarea: de ce nu se organizează campionate școlărești de șah așa cum se face la atletism, natație și alte sporturi?*

● *ÎNTR-UN COMENTARIU consacrat turneului internațional de la Havana, marele maestru cehoslovac Ludek Pahman remarcă în revista „FIDE" rezultatele bune obținute în ultima vreme pe plan internațional de campionul nostru Victor Ciocîltea.*

Fabrica de mase plastice Buzău

execută:

— **pelerine de ploaie populare din polietilenă.**
— **mantale și pelerine de ploaie din policlorură de vinil, moi, rezistente, ușoare, în culori variate, pentru bărbați, copii, femei.**

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

SFATURI BUNE

Povestire de Joachin Disenta (Spania)

— Trebuie să taci ce spune mama-ta, ea a văzut multe în viața ei și nu-ți dorește rău. Voi, fetele, vă pierdeți capul pentru orice fleac. Mustața în furculiță, ochi negri, dinți albi sau costumul bine croit, iată ce vă scoate din minți. Dar cît valorează astea? Nimic. Fata cuminte trebuie să-și aleagă ca bărbat nu pe acela care-i place, ci pe acela care i se potrivește. Don Pedro îți este perechea, să îți minte asta și să lași fleacurile la o parte.

— Mamă, dar eu nu-l iubesc și nici nu-l voi iubi vreodată. Mie îmi place Carlos, știi bine asta.

— Cîntec vechi: aproape toate fetele pe care le-am cunoscut spuneau la fel în asemenea ocazii, dar după aceea s-au măritat după sfatul părinților și au fost fericite; foarte fericite. Și astăzi nu regretă că și-au ascultat părinții.

Această discuție aprinsă a avut loc între Chertrudis și Iulia, mama și fiica. Prima avea cincizeci de ani, a doua douăzeci; una prețuia numai bunăstarea vieții, cealaltă visa o iubire sublimă și curată.

Femeile stăteau la gura sobei; flăcările roșii ale focului le lumina fețele; doi tăciuni risipră un pumn de scîntei, care se stinseră în zbor. Limbi neastîmpărate ale flăcărilor se jucau intermitent, o clipă se arătau, parcă voiau să dispară în hogeag, apoi reveneau și îmbrățișau cioturi de lemn, trosnind uscat. Cărbunii mocnind și fumegînd căzeau în cenușă.

Mama nu se deosebea cu nimic de alte femei de vîrsta ei. Era o femeie liniștită, virtuoasă, ba chiar și religioasă. Mulți oameni își îndreaptă pașii la bătrînețe spre religie; în locul pierdutelor plăceri pămîntești, ei caută nedefinite bunuri cerești; cînd omul e lipsit de unele bucurii el aleargă spre altele. Așa s-a întîmplat cu un bătrîn cavaler. În anii tinereții îi plăcea tare mult carnea, acum vorbește cu satisfacție de supa de usturoi. De ce? Pentru că nu mai are dinți.

Iată pe ce se bazează principiile morale ale multor cunoscuți ai mei. De aceea nu făcea să vorbești cu seniora despre iubirea curată, despre speranțele și visurile tinereții. Aceste discuții i se păreau de prisos și oamenii cu scaun la cap nu trebuie să le ia în serios. Convinsă de dreptate, ea își sfătuia fiica să se căsătorească din calcul. După o scurtă tăcere, în care timp întoarse tăciunii în sobă, ea făcu un energic gest cu mîna și continuă:

— Ascultă-mă, Iulia, fetița mea, Don Pedro e o partidă bună. E bogat, are o situație socială bună și experiența vieții ca să devină un bun familist și să te facă fericită. Carlos e un trîndav, nu are viitorul asigurat și, în momentul de față... ce daruri poate să-ți facă el? Dacă le-ai pîlpîi dublu, deabia ar ajunge la 200 de reali... Gîndește-te la ziua de mîine; cîtă vreme noi, părinții tăi, trăim, n-o să duci lipsă de nimic. Dar pe urmă? Judecă bine. Dragostea trece repede, e vorba de cîteva luni, nevoile zilnice însă rămîn permanente, de ele trebuie să ne preocupăm în primul rînd.

— Dar mamă, ce să fac dacă eu îl iubesc pe Carlos și fără el nu există pentru mine fericire? E așa de frumos, așa de amabil și fermecător, are o inimă bună... În schimb, Don Pedro nu-mi place... Nu pot să-l sufăr!

— De ce?

— E așa de urît!

— Tu crezi că fermecătorul tău Carlos va fi mereu așa de frumos? Peste zece ani și el va fi ca Don Pedro, care nu este chiar așa de urît. E adevărat că e cam gras, dar asta nu are importanță.

— Mamă...

— Ce vrei să spui? Că-i lipsesc cîțiva dinți din gură? Pentru ziua nunții ai să-i ceri să și-i pună — și iată un bărbat frumos! Dinții noi sînt mai frumoși, și unii piatra nu-i atacă.

— Ce spui tu, mamă! Nu-i vorba de dinți și de faptul că e gras. Dacă Don Pedro ar fi numai urît! Dar este și prost și needucat.

— Prost? El? Are patrusprezece milioane! După cum văd, tu nu ești o fată înțeleaptă.

— Bine, să zicem că eu voi deveni soția lui așa cum dorești, dar eu nu-l pot suferi și niciodată nu-l voi iubi! Cum se poate să mi se pretindă să-mi unesc viața cu omul care nu-mi place! Mie îmi place Carlos, ți-am mai spus, și dragostea nu se poate zmulge din suflet așa de ușor cum crezi tu.

— Lasă sentimentele sublime și visurile absurde, toate acestea sînt prostii. Ce viitor te așteaptă cu Carlos? Să presupunem că el te iubește, deși așa ceva nu există; dragostea bărbatului e un capriciu, după ce-și atinge scopul — la revedere! Eu cred că Carlos te iubește într-adevăr numai pe tine. Să fie așa, dar oare noi trăim numai cu dragoste? Nu, rostul vieții este să ne bucurăm de ea, să ne bucurăm și nu altceva, asta îți spun eu. Dar ce bucurii te așteaptă cu Carlos? O cameră sărăcăcioasă, pe jos foale din sfoară în loc de covoare; zilnic ai să gătești numai cosido[1], iar de sărbători ai să te mulțumești cu un desert modest. Rochii puține, petreceri puține, în schimb copii mulți! Minunată perspectivă! Dar ce-ți va lipsi trăind cu Don Pedro? Nimic! Chiar și de gîngășie și amabilitate nu vei duce dorul, doară Don Pedro te iubește foarte mult. Dar restul? Gîndește-te numai: casă pe bulevardul Castellana, în centrul orașului, masă bogată, loja la operă, toalete scumpe, bijuterii, tot ceea ce își dorește o femeie elegantă și femeia asta vei fi tu, Iulia, regina frumuseții și a gustului fin. Ca să dobîndești toate acestea îți trebuie numai să te obișnuiești cu Don Pedro, și vei fi fericită. Oricum ar fi un bărbat, femeia se obișnuiește cu el, cu ceea ce nu te obișnuiești niciodată sînt sărăcia și lipsurile! Ascultă ce-ți spune mama-ta. Cine, mai mult decît mine, îți dorește fericirea?

Astfel, sau aproape astfel vorbea cu fiică-sa venerabila senioră, încercînd, cu puterea părintească, să-i sugereze părerile ei despre viață. Făcea asta fiind ferm convinsă de dreptatea sa; o îndemna spre aceasta așa-zisul simț practic al vieții, care stăpînește societatea noastră. La urma urmei, acest practicism va înghiți tot ceea ce există cinstit și nobil în lume. Seniora nu înțelegea că, străduindu-se să distrugă în inima fetei aspirații sublime, cu calcule egoiste — aspirații care duc pe om la jertfa de sine, la săvîrșirea de fapte eroice, — ea omora în sufletul fetei intenția curată și generozitatea. Mama nu înțelegea că, învingînd-o, va jertfi visurile fetei de dragul unei vieți îndestulate. Ea, pur și simplu, făcea comerț cu fiică-sa, ca o pețitoare experimentată care tîrguiește o fetiță naivă. Nu înțelegea nici aceea că amărîta pe Iulia cu un bărbat pe care nu-l iubește, înseamnă a o împinge spre dezonoare, — pentru că iubirea nu se cumpără ca funcționarii municipiului.

Mama însă, nu se gîndea la așa ceva.

Ea încercă din nou s-o convingă pe față și în sfîrșit spuse:

— Scoate-ți din cap pe Carlos și mărită-te cu Don Pedro. Dragostea va trece. Îți garantez eu că nici n-ai să-ți aduci aminte de tînărul acesta.

Fata lăsă capul în jos, iar mama zîmbi mulțumită. Amîndouă tăcură. În sobă izbucniră ultimile flăcări. Între doi tăciuni, care semănau cu buzele mari, lacome, ale unei ciudate guri deschise și fără dinți, se ivi o limbă de foc. Părea că rîde de femeile care amuțiră, că le tachina.

. . . . . .

Iulia s-a măritat așadar cu Don Pedro și e fericită, pe deplin fericită. Mai cu seamă că Don Carlos a rămas prietenul apropiat al casei...

În românește de I. BAJIN

1) Cosido = mîncare de carne, legume și mazăre turcească.

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi, și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

TEATRU

PREMIERE

Ansamblul S.P.C.: Un spectacol original

„Bucureşi de oaspeţi", primul spectacol al actualei stagiuni prezentat de Ansamblul de cintece şi dansuri al Sfatului Popular al Capitalei — a constituit, desigur o surpriză plăcută pentru spectatorii premierei. Muzica scrisă de Viorel Doboş, laureat al Premiului de Stat şi Niculae Beloiu, ca şi dansurile aranjate de maestrul Petre Bodeuţ, nu constituie de dată aceasta numai simple tablouri, care se pot desfăşura în oricare ordine. Libretul scris de Vlaicu Bîrna şi Radu Costăchescu a prins pe firul unei acţiuni închegate florile muzicii şi ale dansurilor, a transformat obişnuitul program al Ansamblului într-un spectacol, pe parcursul căruia există atît momente dramatice cît şi de comedie. Regizorul Barbu Dumitrescu, deprins să minuiască bagheta regizorală a operetei — a dat spectacolului nerv — şi, adăugăm, cînd a fost nevoie — chiar o picătură de romantism.

După ce s-a lăsat cortina premierei — am stat de vorbă cu compozitorul Viorel Doboş, conducătorul Ansamblului S.P.C. care ne-a spus următoarele:

— Am aşteptat cu legitimă nerăbdare premiera şi am constatat cu satisfacţie că s-a bucurat de aprecierea spectatorilor. Tin să vă anunţ că acest spectacol va fi prezentat în faţa muncitorilor uzinei „Semănătoarea" (se vorbeşte şi despre ei în acest spectacol) şi ai altor întreprinderi bucureştene — iar în cursul lunii noiembrie vom da spectacole în faţa colectiviştilor din raioanele Oltenita şi Giurgiu.

NE VIZITEAZĂ

TEATRUL MUZICAL DIN PRAGA

La sfîrşitul acestei luni un alt colectiv artistic de peste hotare va fi oaspetele ţării noastre. Este vorba de Teatrul muzical din Praga care va da — începînd de la 30 octombrie — o serie de spectacole în oraşele ţării şi apoi în Capitală. Teatrul muzical din Praga are o factură cu totul inedită şi interesantă de prezentare a spectacolelor. Ele cuprind printre altele audiţii de înregistrări celebre, numeroase proiecţii de filme şi diapozitive, şi apariţii coregrafice.

TEATRUL ANTIC „PIRAIKON THEATRON" DIN ATENA

Incepînd de la 10 noiembrie publicul bucureştean va putea urmări reprezentaţiile prezentate de colectivul Teatrului antic „Piraikon Theatron" din Atena. de sub conducerea lui Dimitrios Rondiris, primul regizor al teatrului. În turneul pe care-l va întreprinde, Teatrul antic „Piraikon Theatron" va da spectacole cu „Electra" de Sofocle şi „Medeea" de Euripide. Distribuţiile cuprind artişti de mare valoare şi e interesant de arătat că atît în „Electra" cît şi în „Medeea" rolul titular va fi deţinut de Aspasia Papathanasiu, distinsă cu premiul I pentru interpretare la Festivalul „Teatrul Naţiunilor" de la Paris.

Scenă din „Medeea" de Euripide, cu A. Papathanasiu şi Ph. Taxiarrchis

„Ca la revistă"

Îl întîlnesc pe Horia Şerbănescu, mergînd spre Teatrul „Const. Tănase".

— Avem repetiţie, pregătim un spectacol festiv, intitulat „Ca la revistă", ocazionat de împlinirea a 10 ani de existenţă a teatrului care poartă numele regretatului C. Tănase şi dorim ca toţi să fie de nota 10.

— Autorii?

— Cinci la număr: Sadi Rudeanu, Stelian Filip, Grigore Pop, Ion Rus.

— Şi al cincilea?

— Eu... cine credeaţi că este?...

— Cine a compus muzica?

— Florentin Delmar, N. Patrichi, Gelu Solomonescu, V. Veselovski.

— Şi al... cincilea?

— Partenerul meu, Radu Zaharescu.

Horia Şerbănescu ne mai dă amănunte în legătură cu realizatorii părţii coregrafice (Nicolae Sever şi Sandu Fayer) şi ne spune cine sînt regizorii spectacolului (B. Fălticineanu şi N. Frunzetti) pentru ca apoi să ne vorbească în calitate de interpret.

— Dar, e mai... frumos să încep cu alţii... interpreţi. De pildă cu Vasile Tomazian. De data aceasta va apare în postura unui mare motociclist, cu o cască veritabilă pe cap... Antonescu-Cărăbuş şi Puiu Călinescu nu-şi debita un cuplet tocmai din... iad, întruchipînd pe Hitler şi împăratul Nero. Didi Ionescu va spune o poezie ştie cu „cei şapte ani de acasă". Şi mai rezervă surprize publicului atît alţii...

— Dar cuplul Horia Şerbănescu-Radu Zaharescu?

— La un moment dat, va fi trio, căci vom apare împreună cu Aida Moga în „Fantomele de pe bulevard", o satiră (inspirată din filmul „Fantomele din Spessart") la adresa... a studenţilor fantomă.

Scenă din „Îndrăzneala", cu Eugenia Papaiani, Andrei Gilca şi Mihaela Tomescu

„ÎNDRĂZNEALA" LA SIBIU

Teatrul de Stat din Sibiu şi-a deschis cea de-a XV-a stagiune — prezentînd o piesă dedicată ţărănimii colectiviste: „Îndrăzneala" de Gh. Vlad. Distribuţia cuprinde, alături de cele mai bune forţe actoriceşti ale teatrului şi o seamă de tinere elemente, recrutate dintre cei mai talentaţi artişti amatori din localitate. În frunte, ei se află Costel Rădulescu, artist emerit, Laureat al Premiului de Stat, Ovidiu Stochiţă, Emilia Georgescu, Andrei Gilea, Paul Mocanu, Eugenia Papaiani, Viorica Răchită, Nicu Niculescu, Teodor Portărescă, Mircea Hindoreanu, Romeo Mogoş, Paul Lavric etc. Teatrul sibian a solicitat pentru punerea în scenă pe regizorul Mihai Dimiu, care a montat aceeaşi piesă — în premieră pe ţară — la Teatrul Regional Bucureşti. Imediat după premieră am stat de vorbă cu regizorul Mihai Dimiu, care ne-a spus următoarele: „La Bucureşti, am montat „Îndrăzneala", insistînd pe latura ei dramatică, fără a neglija momentele de comedie, iar la Sibiu am pus un accent deosebit pe comedie. În felul acesta s-au dovedit o dată în plus calităţile acestei lucrări cu însuşiri complexe — capabilă să dea aceluaşi spectacol viu — pe diferite linii de interpretare. Bine înţeles că în noua interpretare au contribuit şi actorii. Pe cînd la Bucureşti am avut pe Silviu Stănculescu şi Ion Marinescu, actori cu frumoase posibilităţi dramatice, la Sibiu i-am întîlnit pe Costel Rădulescu, Nicu Niculescu, Constantin Stănescu, Paul Lavric şi Mircea Hindoreanu ale căror calităţi pentru comedie au făcut să încline balanţa spre latura comică.

De altfel aş vrea să adaug că şi pictorul scenograf Ervin Kuttler a făcut alte decoruri la Sibiu, decît la Bucureşti. Părerea mea este că atît creaţia artistică a regizorului, cît şi cea a pictorului scenograf, trebuie să aibă în locuri diferite şi înfăţişări deosebite în funcţie de personalitatea actorilor şi de specificul teatrului respectiv.

S. M.

PORTATIV

● IN CAPITALA R.P.U., în cadrul festivalului „Săptămîna muzicală budapestană", şi-a dat concursul marele violonist sovietic David Oistrah.

● ANSAMBLUL de dansuri populare al U.R.S.S. de sub conducerea lui Igor Moiseev întreprinde un turneu în mai multe oraşe din Italia, Franţa, Belgia. Primul spectacol din cadrul acestui turneu a avut loc la Veneţia.

● BALETUL american New-York City Company, compus din 90 de persoane, a prezentat la Moscova 5 spectacole compuse din 19 opere într-un act, pe muzică de compozitori ruşi, americani şi vest-europeni. Spectacolele au fost primite cu interes de publicul sovietic.

● TEATRUL de Estradă din Moscova şi-a deschis recent stagiunea cu spectacolul „În viaţă ai o singură dată optsprezece ani".

Cinci ani de la înfiinţarea secţiei de estradă în cadrul Teatrului de Stat „Al. Davila" din Piteşti, au fost consemnaţi printr-un spectacol nou: „La cea „11"-a sfert... concert", a cărui premieră a avut loc de curînd. Au colaborat: Hari Negrin — text, Emanoil Ionescu şi H. Mălineanu, artist emerit — muzica.

Filme noi

„SUB PLOAIA ATOMICĂ"

O interesantă producţie a studiourilor japoneze

Oroile exploziilor atomice şi consecinţele lor tragice pentru umanitate au aflat în repetate rînduri ecoul unui dramatic avertisment pe ecran. Nu e întîmplător nici faptul că cinematografia japoneză a adus în acest sens impresionante dovezi fie documentare, fie artistice: fără acestei cinematografii a fost prima — şi pe bună dreptate omenirea speră că ultima — care a văzut sinistra ciupercă ridicîndu-se deasupra oraşelor sale — Hiroşima şi Nagasaki — în 1945.

Să ne amintim filmele „Copiii din Hiroşima" şi „Godzilla".

Să ne amintim fapte din anii trecuţi care au furnizat o materie primă reală, preţioasă noului film al cunoscutului scenarist şi regizor japonez Kaneto Shindo, distins în 1950 la Moscova cu Marele Premiu al acestui festival cinematografic Internaţional pentru capodopera sa „Insula". Iată-le:

În dimineaţa zilei de 22 ianuarie 1954 vasul pescăresc „Fukuryu Maru", cu 23 de pescari la bord porneşte în obişnuita cursă pe apă în apropierea insulelor Marshall, din oceanul Pacific. La 1 martie, orele 4 fără cîteva minute, pescarii aruncă ultima oară năvodul. Cu motorul oprit, vasul pluteşte în liniştе pe ape. Deodată, o lumină orbitoare albă-gălbuie îzbucneşte deasupra norilor, în ceaţa dimineţii. Uluiţi, pescarii urmăresc cum soarele „răsare la apus". Uriaşa coloană de foc înălţată din ocean se preface într-un nor de forma unei ciuperci. Detunătura unei explozii sgudue vasul. Aflaţi la 140 de km de insula Bikini, unde americanii experimentau bomba atomică, pescarii devenisera victime certe ale războiului atomic în timp de pace.

După două ore vasul e acoperit de cenuşă radioactivă. La 14 martie. vasul se reintoarce în portul Jaizu. Peste cîteva zile, întreaga Japonie, află din ziare că pescarii resimt efectele radioactivităţii intense la care au fost supuşi.

La sfîrşitul lui martie pescarii sînt transferaţi de la spitalul din Kyoritsu, la spitalele din Tokio. În septembrie bolnavii suferă un şoc grav. Kuboyama, unul din membrii echipajului este prima victimă. Funerariile lui sînt un prilej trist dar cu atît mai concludent pentru poporul japonez de a-şi manifesta protestul hotărît împotriva celor care vor să împună omenirii un război atomic.

Acestea sînt faptele, acesta este însuşi filmul lui Kaneto Shindo.

O CINEMATOGRAFIE NOUĂ

Acum cîţiva ani am intrat într-un cinematograf la Calcutta. Abia păşisem pe pămîntul încins de căldură al Indiei. După o plimbare ameţitoare prin cartierele oraşului şi după ce am contemplat apele tulburi ale Gangelui şi am privit fumul crematoriilor în aer liber, copleşit de impresii, extenuat de căldură, m-am îndreptat în grabă spre intrarea unui mare cinematograf, ca să mă răcoresc. În sală era însă foarte cald.

Nu-mi amintesc ce film am văzut. Ştiu doar că era un film indian, care a durat aproape patru ore, cu o pauză de jumătate de oră.

Aproape toate filmele indiene au această durată şi sînt presărate cu multe dansuri şi cîntece, după o formulă avantajoasă pentru majoritatea producătorilor particulari şi foarte mult gustată de spectatorii locali.

Dar India este astăzi o ţară care îşi pune serioase probleme de ordin politic şi social, în care o vastă operă de construcţie economică şi de reforme multiple a început. Pe fundalul vieţii pline de neaşteptate contraste, atît de caracteristice pentru India de ieri şi de azi, o cinematografie nouă, legată cu pasiune şi talent de soarta oamenilor, de lupta lor actuală pentru progres, pentru bunăstare, a început să se afirme.

În zecile de studiouri din Bengal (Calcutta), Bombay, supranumit Hollywood-ul-Indiei şi din alte centre, s-au produs în ultimii 25 de ani aproape 5000 de filme. Multe din acestea au fost bazate pe o tematică istorică şi fantastică tradiţională, altele au fost influenţate de modelele hollywoodiene.

Tematica modernă a pătruns însă în mod evident în creaţia celor mai talentaţi regizori indieni care s-au şi făcut cunoscuţi şi apreciaţi în toată lumea tocmai datorită acestui fapt.

Raj Kapur cu filmul său „Vagabondul" şi-a creat o imensă popularitate şi la noi. Satyadjit Ray a devenit în ultimii ani o personalitate strălucită a cinematografiei mondiale. Primele lui două filme au fost distinse cu mari premii internaţionale (La Cannes, în 1956, Father Panchali a luat „premiul pentru cel mai convingător document uman" iar în 1957, la Veneţia, Leul de Aur şi Premiul international al criticii cinematografice pentru filmul Aparajito). Ultimul lui film este intitulat „Piatra filosofală" şi continuă seria începută cu Pather Panchali.

Alţi regizori de frunte sînt Bimal Roy (autorul filmului „Doi acri de pămînt", cunoscut şi la noi) şi K. A. Abbas.

Aceşti cineaşti de frunte şi alţii mai tineri ca ei, părăsind calea filmelor evazioniste, au pornit pe drumul unei creaţii legată de viaţa contemporană şi de lupta poporului, experimentînd formule noi, adeptate dinamismului noii ere istorice în care a intrat India independentă.

Acest fapt, sîntem siguri va duce cinematografia indiană în primele rînduri ale cinematografiei mondiale şi din punct de vedere al calităţii artistice a filmelor.

După numărul de filme ea este deja în capul listei cu cele peste 300 de filme pe care le produce anual.

Victor ILIU

Intîlnire cu cineaşti sovietici

La Buffea l-am întîlnit pe regizorul Gh. Vitanidis — al cărui film, „Post restant", a fost bine primit de către spectatori.

— Făcînd parte din delegaţia cineaştilor noştri invitaţi la „Săptămîna filmului romînesc", care s-a desfăşurat în preajma zilei de 23 August la Moscova, Sverdlovsk şi Leningrad, ne-a spus regizorul Gh. Vitanidis, am avut prilejul să fac cunoştinţă cu o parte din creatorii artei cinematografice sovietice. Astfel, pe unul din cele 14 platouri de filmare ale renumitelor Studiouri „Mosfilm" am reîntîlnit o cunoştinţă plăcută, făcută la Karlovy Vary în 1960, pe renumitul actor Serghei Bondarciuk. Atunci era interpretul principal al filmului „Serioja", care cucerise marele premiu „Globul de cristal". De data aceasta l-am găsit în calitate de regizor, făcînd pregătiri întense în vederea realizării filmului „Război şi pace", ecranizare a romanului lui Tolstoi. Tot cu ocazia vizitei făcută la „Mosfilm" cunoscutul regizor Serghei Iutkevici mi-a invitat să vizionăm noua sa realizare, „Baia" după Maiakovski. Film bazat pe desene animate şi păpuşi de o linie foarte modernă, „Baia" dovedeşte o nouă latură a talentului multilateral al regizorului sovietic. O altă surpriză plăcută: muzeul-expoziţie care înseamnă adevărate pagini de istorie cinematografică. Exponatele înfăţişează schiţe de decor, interpreţii, afişele şi numeroase documente de la începuturile cinematografiei sovietice şi pînă în zilele noastre.

— Cum au fost primite filmele romîneşti?

— Foarte bine. Filmele romîneşti au rulat, de pildă, la Sverdlovsk simultan în cinci cinematografe asaltate mereu de public.

Sandu MARIAN

Una din interpretele filmului japonez „Sub ploaia atomică"

Cadru din filmul sovietic „Nouă zile dintr-un an", care rulează cu un deosebit succes pe ecranele noastre

ECOURI

● *FILMUL lui Neuling Helmut Nitzschke, „Vînt din faţă", turnat în studiourile Defa din Berlin, se bucură de mare succes. Interpreţii săi sînt Erwin Geschonneck, Marianne Wünscher şi Raimund Schelcher.*

● *REGIZORUL Vittorio de Sica, care a terminat de curînd filmul „Şechestraţii din Altona", va transpune pe ecran încă în acest an, opera lui G. Puccini, „Boema".*

● *RESTABILIT după criza cardiacă suferită în Africa, actorul american, Edward G. Robinson a reînceput turnarea filmului „Sammy Going South". Excelentul actor va juca rolul titular în piesa lui Bertholt Brecht „Mutter Courage".*

● *REALIZATORII celor două documentare în culori „Primul raid spre stele" şi „Din nou spre stele", consacrate cuceritorilor spaţiului cosmic Iuri Gagarin şi Gherman Titov — scenaristul Evgheni Riabcikov şi regizorul Dmitri Bogolepov — lucrează acum la un nou film „Fraţii cerului". Va fi încă un documentar de popularizare ştiinţifică a cercetărilor întreprinse în spaţiul cosmic, prezentînd exceptionala performanţă a cosmonauţilor sovietici Nikolaev şi Popovici.*

● *„TU NU EŞTI UN ORFAN" este titlul unui nou film turnat în studiourile Uzbekfilm. Filmul este consacrat familiei unui fierar din Taşkent (Ch. Makmuda) care a adoptat şi crescut 14 copii rămaşi orfani în timpul ultimului război.*

● *PROIECTUL unui film inspirat din fabulele lui La Fontaine se află în curs de înfăptuire. Alcătuit din patru părţi, filmul se va intitula „Cele patru adevăruri". Realizatorii sînt: Rene Clair („Doi porumbei" cu Leslie Caron şi Charles Aznavour), Alessandro Blasetti („Iepurele şi broasca testoasă" cu Monica Vitti, Rossano Brazzi şi Sylva Koscina), Luis G. Berlanga („Moartea şi tăietorul de lemne" cu Hardy Kruger) şi Herve Bromberger („Vulpea şi corbul" cu Anna Karina, Poiret şi M. Serrault).*

● *O POVESTE bizară, ai cărei eroi, dezechilibraţi de pe urma unor obsesii erotice şi viziuni halucinante, trăiesc o dramă în sine, lipsită de orice semnificaţii sociale sau umane — aşa se înfăţişează un recent film al regizorului suedez Ingmar Bergman, al cărui talent incontestabil e măcinat de grave confuzii şi contradicţii. Intitulat „Prin oglindă", filmul are ca protagonişti pe Harriet Andersson, Gunnar Bjornstad, Max von Sydow şi Lars Passgard.*

SĂPTĂMINA PE ECRANE

„Cristina şi berzele"

Acţiunea nu depăşeşte proporţiile unei schiţe: un grup de copii, în frunte cu întreprinzătoarea şi perseverenta Cristina, se zbat să salveze doi pui de barză, al căror cuib riscă să fie distrus odată cu dinamitarea ruinelor unde se află aşezat. Relatată de un povestitor nevăzut şi ilustrată pe ecran de imagistice filmate „pe viu", în cea mai mare parte pe stradă, întîmplarea relevă multiplele legături ale copiilor cu lumea celor mari, calităţile etice pe care noua viaţă le sădeşte în conştiinţa micilor eroi.

Poate că spectatorilor maturi filmul li se pare lungit şi chiar plictisitor pe anumite porţiuni, deoarece regizorul Jiri Jahn nu a reuşit să găsească pe deplin tonul şi ritmul cerute de laconismul subiectului. Copiii din sală urmăresc însă cu sincer interes şi cu plăcere tot ce se petrece pe ecran, seduşi de această firavă naraţiune cinematografică, nu lipsită de un anumit farmec.

Există neîndoielnic în „Cristina şi berzele" o simplitate şi o notă de autenticitate care se fac simţite în naraţiunea cristalină a piciorului de copil, în frunte cu Cristina, în rutina lor cotidiană, în primul rînd puritatea de gîndire şi simţire pe care o sădeşte în orizontul gingaş al copilăriei idealurile înaripate ale comunismului. Amestecul de vis şi realitate în care trăieşte Mişka în zorii unei lumi noi ajunge astfel, pînă la noi ca un pătrunzător ecou romantic, ca o adiere mai proaspătă a patosului acestor vremi. Prin întreaga poezie a acestei virste solicitată de evenimente grave — pe care o emană filmul — cineaştii isi dovedesc fidelitatea faţă de problematica istorică a prezei solchoviene, care se oglindeşte şi în această povestire cinematografică cu limpezimea cristalină a picăturii de apă ce reflectă zbuciumul eternal al mării.

Eugen ATANASIU

„OBRĂZNICĂTURA"

Proporţiile grandioase ale Marii Revoluţii din Octombrie şi eroismul legendar al luptătorilor pentru izbînda ei în anii războiului civil, apar lui Miska — un copil de şăraniooc de pe Don — comparabile doar cu basmele în care unde cade un bogatir se ridică imediat doi în loc. Dar realităţile — unde momentului — cînd chiaburii dosesc grînele şi atacă cu armele Puterea Sovietică — vor întîpări pentru totdeauna în mintea sa fragedă imagini tragice, de neuitat despre jertfele cu preţul cărora au fost nimicite ultimele zvircoliri ale lumii vechi.

Păstrînd neconteniт în centrul acţiunii pe micul erou al povestirii lui Şolohov (interpretat de Vova Semeonov) cineaştii au reuşit să ne comunice cu înţelegere şi adîncă simpatie, nu doar naivitatea, uneori tîrzîită, a copilăriei ci în primul rînd puritatea de gîndire şi simţire pe care o sădeşte în maturi filmul li se pare lungit şi chiar plictisitor pe anumite porţiuni, deoarece regizorul Jiri Jahn nu a reuşit să găsească pe deplin tonul şi ritmul cerute de laconismul subiectului. Copiii din sală urmăresc însă cu sincer interes şi cu plăcere tot ce se petrece pe ecran, seduşi de această firavă naraţiune cinematografică, nu lipsită de un anumit farmec.

Există neîndoielnic în „Cristina şi berzele" o simplitate şi o notă de autenticitate care se fac simţite în naraţiunea cristalină a piciorului de copil, în frunte cu Cristina, în rutina lor cotidiană, în primul rînd puritatea de gîndire şi simţire pe care o sădeşte în orizontul gingaş al copilăriei idealurile înaripate ale comunismului. Amestecul de vis şi realitate în care trăieşte Mişka în zorii unei lumi noi ajunge astfel, pînă la noi ca un pătrunzător ecou romantic, ca o adiere mai proaspătă a patosului acestor vremi. Prin întreaga poezie a acestei virste solicitată de evenimente grave — pe care o emană filmul — cineaştii isi dovedesc fidelitatea faţă de problematica istorică a prezei solchoviene, care se oglindeşte şi în această povestire cinematografică cu limpezimea cristalină a picăturii de apă ce reflectă zbuciumul eternal al mării.

Eugen ATANASIU

CINEMA

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA

Teatrul Lucia Sturdza Bulandra:

„Fotbal" de Pol Quentin şi Georges Bellak

Programul spectacolului ne informează că dramaturgul Pol Quentin a scris drama „Fotbal" după o idee de Georges Bellak. Chestia cu „ideea" cuiva scrisă de alticineva s-o fi încetăţenit, poate, în practicile nemaipomenit de complicate ale filmului, dar ea e necunoscută în literatură, care cunoaşte, în schimb, prelucrarea şi adaptarea, declarate categorice şi precis. Acesta e şi cazul piesei „Fotbal", care nu este decît prelucrarea de către francezul Pol Quentin, a unei drame a americanului G. Bellak, intitulată „Agitatorii" şi reprezentată în S.U.A., prin 1945—55. Ceea ce ne-a înfăţişat Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra", în traducerea (de altfel foarte fluentă a lui C. Teodoru şi a Laurei Costin) este, deci o operă primită de la a doua mînă.

Cred că e de datoria teatrului, atunci cînd sînt puşi în circulaţie autori ca totul necunoscuţi publicului nostru, să-i informeze cît mai exact asupra acestora, asupra valorii operei lor. Şi fiindcă vorbim de valori, tot ce se poate îndemna să dăm prioritate unor scriitori minori şi unor opere de valoare relativă al căror conţinut de idei nu aduce mai nimic nou, şi a căror valoare artistică posedă o forţă de convingere din cele mai modeste ? Şi, dacă e vorba pe asa, de ce nu mergem direct la sursă, cînd e absolut firesc să aflăm adevărul despre realităţile americane de la un american cînd şi despre cele franceze de la un francez ?

Cu aceste rezerve, piesa Fotbal (titlu care reprezintă o evidentă concesie comercială a adaptatorului) ne introduce în atmosfera universităţilor nord-americane, excelent domeniu de intoxicare a tineretului cu ideologia neagră, antiumană a cercurilor monopoliste şi a marii burghezii, ideologia războiului rece, a colonialismului şi rasismului, a terorii. Oricît ar părea de monstruos, principiul educativ al culturii americane tinde să coboare tineretul la nivelul huliganismului gangsteresc, conformismul şi mediocritatea lase argumentînd-se prin violenţă, pe o gamă ce se întinde de la uppercut pînă la linşaj.

În aceste condiţii, a fi „un om adevărat", adică a proclama adevărul cinstei şi al raţiunii, nu e o sarcină uşoară, şi aceasta o va simţi tînărul Stanley Carr, om bun şi cinstit, dar foarte timid şi măgînit, prototipul apoliticului cumsecade. Prin pasivitate, timorare şi nehotărîre, Carr va deveni complice aparent şi tăinuitor real, a patru colegi huligani, care asasinează în mod bestial pe un al cincilea, vinovat de a fi un spirit liber, rezistent la isteria maccarthystă, iubitor de pace şi înţelegere între popoare, totul de altfel, la nivelul celui mai blajin democratism burghez. Sub influenţa familiei tînărului asasinat, Carr va înţelege cît prima datorie omenească şi cetăţenească este de a spune adevărul şi el va spune în sfîrşit, adevărul asupra morţii colegului său, înfrîngînd astfel cumplita coaliţie pe care marea burghezie, poliţia, presa şi însăşi conducerea universităţii au constituit-o spontan pentru a ascunde adevăratele cauze ale asasinatului şi pentru a asigura impunitatea asasinilor. Că această înfrîngere, adeocamdată o valoare practică foarte relativă, Stanley Carr o va simţi lărăşi, căci primul rezultat al acestei treziri de conştiinţă este de a se vedea el însuşi sancţionat, eliminat din universitate şi expulzat din oraş, şi chiar de a deveni, la rîndul său, victima a unui asasinat, hotărît de aceeaşi patru, scăpînd de soarta colegului său, ca prin minune.

Drama, cum spun este modestă, construită foarte laborios, cu caractere abia creionate, cu motivare psihologică subînţeleasă. Poziţia membrilor pozitivi ai familiei Melville, se dovedeşte pe cît de declarativă pe atît de sumară şi confuză, acţiunea fetei asupra lui Carr, pe cale sentimentală, e inexistentă. Fotbal are totuşi o actualitate imediată şi cînd citim în ziare ruşinoasa, jalnica poveste a negrului Meredith care nu poate pătrunde în universitatea americană, decît sub paza antipatică a poliţiei, ne dăm seama de necesita. Deşi simplificată mult problematica pe care o atacă reprezentarea ei nu este totuşi lipsită de utilitate...

Spectacolul, regizat de Vlad Mugur, n-a izbutit să dea acestui text mici o rezonanţă ideologică superioară, nici o dinamică şi atmosferă autentic americane. Atmosfera huliganică şi brutalităţile cu care se deschide şi se închide spectacolul sînt un amestec de stîngăcie, ostentaţie, un tablou animat de o artificialitate caricaturală şi simplistă. Eternele fleacuri regizorale (spălarea pe mîini în faţa unei cuvete imaginare, cu săpun invizibil şi apă de văzduh, în timp ce din cer coboară un trapez de metal pe care se află, totuşi, un şiergar) ca şi ţîşia neagră ce acoperă fără nici un motiv, lupta şi cadavrul nu-şi au loc într-o dramă care trebuie să fie demonstrativă, limpede, logică şi autentică. Actorii au fost stînjeniţi de a juca în spaţiul foarte strimt al unei minuscule schiţe de decor, şi într-o atmosferă rarefiată pe care nu a izbutit s-o umple muzica tot atît de căutată, de ostentativă, a bunului compozitor care e Dumitru Capoianu. În legătură cu această atmosferă e de mirare că un artist atît de remarcabil ca pictorul C. Piliuţă conceamnat cu premiera, am putut admira din nou talentul său în expoziţia din Calea Victoriei se poate mulţumi cu un decor facil şi banal, şi care pe deasupra, prin imensa masă de zgîrie-nori a fundalului, dă spectatorului impresia falsă de mare metropolă (New York, Chicago etc.) cînd, în realitate, drama se petrece într-un orăşel mic, care cum spuneam eron, „trăieşte o de pe urma universităţii".

Dar actorii luptă, luptă, şi numai ei sînt cei cărora li se datorează atracţia spectacolului, atita cît e. În rolul lui Stanley Carr, Octavian Cotescu a dat o imagine reuşită, convingătoare, a dezorientatei tinereţi americane, şi alunecările în frămîntare dramatică a acestui biet om a emotional, în ciuda, poate, a unui exces de plasticitate naivă. După o destul de dificilă „încălzire", grupul celor patru huligani asasini a căpătat omogenitate şi forţă, şi s-a comportat bine pînă la sfîrşit, permiţînd reliefarea, mai ales a lui Gheorghe Oancea şi Nicolae Mavrodin. În intenţia exactă a textului, dar simpatic, cald şi comunicativ a fost Adrian Georgescu în rolul scurt al lui Melville, victima huliganismului maccarthyst. George Măruţă şi V. Bonea au făcut compoziţii foarte solide în două roluri absolut opuse, — tatăl mare capitalist fascizat, şi tatăl intelectual democrat. Tot atît de solidă a fost şi interpretarea dată de Vasile Niţulescu unui om cu totul lipsit de intimidat şi înfrînt, dar cu multă amărăciune interioară, de negra atmosferă socială a modulei de viaţă american. În rolul poliţaiului, Sorin Ciontu a căutat o formulă originală cu care n-a ajuns însă pe tot parcursul, la ţintă. Întepenit, monoton, Vasile Florescu, în profesorul care-şi argumentează foarte idealist nişte lăsări foarte sordide, ne-a înfăţişat un chip mai curînd de pastor al literaturii britanice de la începutul secolului. În rolul mamei nefericitului Melville, Vally Voiculescu-Pepino a fost indiuloşătoare, dar cu accente care sînt mai mult ale infantilităţii stupefiate, decît ale maternităţii patetice. În sfîrşit, în cel mai amorf rol al dramei, rolul tinerei Clara Melville —, Anca Veresti şi-a căutat, cu eforturi foarte meritorii, personajul, şi-l mai caută încă.

Radu POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Magazin

ANUL VI — Nr. 264
Sîmbătă
27 octombrie 1962
8 pagini — 1,50 lei

Un lot experimental de cartofi iradiat prin cîmpuri electromagnetice la G.A.S. Popești-Leordeni, încă la începutul lunii iunie

Medicină și agricultură

Pe cercetătorii prof. dr. Traian Dinculescu și dr. Armand Măcelariu de la Institutul de balneologie și fizioterapie i-am întîlnit zilele acestea în laboratorul lor de lucru.

În față un lot de saci plini cu semințe de vinete, castraveți, roșii sau tuberculi de cartofi, ei discutau despre rezultatele finale ale experiențelor făcute timp de peste 2 ani în domeniul folosirii factorilor naturali pentru mărirea productivității legumelor. Prin folosirea cîmpurilor magnetice de joasă frecvență produse de noul aparat românesc de electroterapie denumit „Magnetodiaflux", care tratează diferitele afecțiuni, în special cele nervoase, dermatologice și reumatice la oameni,

Iată cum se prezintă tuberculul de cartof din soiul sovietic „Pervîisneg" după opt zile de iradiere cu noul aparat „Magnetodiaflux"

cercetătorii au înregistrat succese de seamă și în domeniul măririi productivității pe loturile legumicole. Să dăm mai bine cuvîntul unuia dintre interlocutorii noștri.

„În ultimele două decenii — ne-a declarat tov. dr. A. Măcelariu — s-au întreprins multe cercetări în vederea măririi productivității în agricultură prin folosirea mijloacelor de stimulare fizice și chimice. Dintre mijloacele fizice amintim, în special razele ultraviolete, curenții de înaltă frecvență, microundele Radar și mai ales razele Roentgen. În urma cercetărilor clinice, fiziologice și de laborator privind acțiunea cîmpurilor electromagnetice asupra omului sănătos și bolnav, ne-am gîndit să extin-

Viorel LUPU

(Continuare în pag. 7-a)

PAVILIONUL

Tradiționalul pavilion de mostre, organizat în fiecare toamnă de Ministerul Comerțului Interior, în colaborare cu ministerele și întreprinderile producătoare de bunuri de larg consum, se află la a 4-a ediție. De astă-dată, el și-a deschis porțile în imensa rotondă de sticlă și metal din vecinătatea Casei Scînteii, în condiții și la proporții superioare celor din anii precedenți.

De pildă, sectorul alimentar prezintă aproximativ 1800 sortimente, față de 600 — în timp ce la încălțăminte-marochinărie, numai noile modele (peste 1500), depășesc totalul mostrelor de specialitate din 1961.

Firește, atenția vizitatorului este atrasă, în primul rînd, de numeroasele exponate, însoțite de inscripția „produs nou". Această mențiune se întîlnește frecvent, de la parter — rezervat aproape integral mobilierului — la cel de-al treilea nivel, unde se află textilele, confecțiile, încălțămintea și produsele de artizanat. Prezentarea unor articole inedite implică adesea o terminologie tehnică, pe care ochii și urechile noastre o înregistrează cu oarecare surprindere...

Astfel, frumoasa cameră pentru tineret „Cornier 2", este executată din „P.F.L. dur și melaminat" (P.F.L. însemnînd, precum știm, plăci fibrolemnoase), anumite articole vestimentare sînt confecționate dintr-o combinație de lînă și „terel" (o nouă fibră poliesterică românească, verișoara relonului și rolanului); șosetele căptușite cu „moltopren", vor face, probabil, casă bună cu încălțămintea cu talpă de „microdur"; vom putea consuma, în curînd, ulei dietetic din „germeni de porumb" și ne vom îngriji epiderma cu produse cosmetice, conținînd „siliconi" sau „stimulatori biologici complexi"...

Lupta pentru varietate și originalitate, nivelul calitativ remarcabil, grija pentru exigențele crescînde ale consumatorilor — iată trăsături caracteristice celui de-al patrulea pavilion de mostre. Aceste trăsături se exprimă la fiecare pas, în forme diverse și neașteptate.

V-ați întrebat, de pildă, cîte

D. D.

(Continuare în pag. 4-a)

LA PAS PRIN BUCUREȘTII

PE LINIA LUI 5

lupoaica, va deveni celebră, ca primul animal de pădure intrat în... istoria Romei.

Traversăm strada, rezistăm cu stoicism la tentațiile mustăriei improvizată la bufetul din colț și intrăm în piața Dorobanți. Ca dintr-un autentic corn al abundenței, s-au revărsat pe tarabe trofeele legumicole: struguri — Afuzalii, coarnă, Hamburg — și mere ionatane, pere pergamute, prune distinse cu ordinul „Reine-Claude" și ultimele roșii dolofane... Niște plăcuțe bătute pe stîlpi anunță cu modestie locul lor de naștere: G.A.C. „9 Mai"-Corbeanca, G.A.C. „1 Mai"-Otopeni... Gospodine curioase și grăbite, cu plasele pline, întreabă „profesional" „cît e kilu ?", colectiviste grijulii șterg cu sîrg fiecare măr ca să-i dea luciu extazîndu-se singure: „uite ce frumoase sînt !", pensionari își fac domol plimbarea de dimineață, oprindu-se ici și colo: „să iau struguri ? nu-mi priesc, mai bine pere"...

Lăsăm în urmă zumzetul și forfota pieții — piețele de pretutindeni sînt la fel și totuși fiecare are ceva aparte — și o pornim mai departe. Pe dreapta și pe stînga liniei de tramvai se înșiră magazine de tot felul, ce-și etalează „specificul" în vitrine: pantofi, crătiți, pîine, nasturi. Și iată o firmă: „Biblioteca populară Ion Slavici". Zăbovim o secundă. În sala de lectură, micuță și intimă, doi băieți stau cufundați în lectură. Vă facem cunoștință: Aurel Stăic, elev la școala de conducere auto și Dumitru Voicu, elev la școala profesională „Electroaparataj".

Sus: noile blocuri din „groapa" Floreasca; Jos: clădirea cinemascopului „Floreasca".

Cel de al doilea itinerar al nostru are un final... acuatic: lacul Floreasca.

Așadar, coborîm din tramvaiul 5 în piața Dorobanți, renunțînd la privilegiile mijloacelor mecanice de transport în favoarea plimbării „per pedes". Trecem prin micul parculeț pe care mîna de scenograf talentat a toamnei l-a vopsit cu mii de culori și ne oprim o clipă în fața „lupoaicei" — statuia care evocă vechea legendă romană, potrivit căreia frații Romulus și Remus — primii regi ai Romei — au fost salvați de la pieire de lupoaica ce-și pierduse puii. Ea n-avea de unde ști (atunci poate că nu l-ar fi hrănit) că unul va muri ucis de fratele său, iar celălalt va pieri în timpul unei furtuni. Și că ea,

Pia RĂDULESCU
Fotografii: Nicu VASILE

(Continuare în pag. 3-a)

ZIUA FORȚELOR ARMATE ALE R.P.R.

Miercuri a fost sărbătorită Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. în cadrul unei adunări festive. În clișeu, un grup de ostași ai armatei noastre populare. Primind scrisoare de acasă, ostașul e bucuros să împărtășească veștile primite tovarășilor săi de unitate.

DE VORBĂ CU IGOR OISTRAH

„Luna prieteniei româno-sovietice" prilejuiește publicului nostru reluarea contactului cu arta interpretativă a lui Igor Oistrah. Laureat al concursului de vioară din cadrul Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Budapesta (1949) și al concursului internațional „Wieniawski" de la Poznan (1952), tînărul violonist sovietic Igor Oistrah revine, pentru a treia oară în cariera sa internațională, în mijlocul publicului muzical din țara noastră. Elev al vestitului artist-pedagog Piotr Stolearski, (fost profesor al tatălui său) și, mai tîrziu, student în clasa lui David Oistrah, la Conservatorul din Moscova, Igor Oistrah s-a impus în viața muzicală sovietică și internațională, datorită dragostei sale pasionate pentru muzică, unui simț deosebit al răspunderii față de public și artă, și mai ales printr-o severă disciplină a muncii. Talentul său serios și profund, ca și temeinica lui pregătire profesională, situează pe

C.

(Continuare în pag. 8-a)

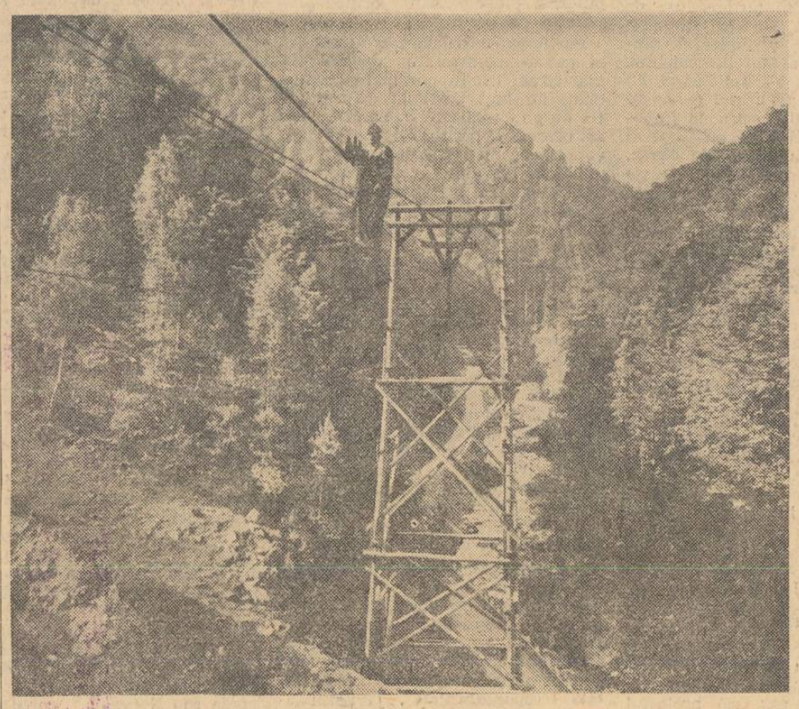

Întîlnire pe cablu

Niște meșteri zugravi au fost trimiși în taină, să pregătească sosirea toamnei în munți, unde va veni cu autocarul pe noile șosele croite în stîncă de constructorii drumurilor forestiere. Meșterii zugravi au schimbat culorile peisajului: au colorat în galbenul cel mai luminos coroanele mestecenilor sprijinite pe luminările albe ale tulpinelor, în ruginiu mai închis frunzele fagilor și într-o mulțime de alte culori, din bogata lor paletă — restul pădurii. Singur bradul a rămas și de data aceasta verde, cum e cunoscut de o veșnicie. După zugravi au venit tapițerii, care la rîndul lor au așternut covor moale de frunze în calea toamnei.

Ion BECHERU
Fotografia: Ion TESCOVEANU

(Continuare în pag. 8-a)

DIN SUMAR:

În pagina 2-a:

Cauza Cubei — cauza păcii

În pagina 4-a:

AMINTIRI
(Dintr-o „Carte despre vremuri multe")
de ION PAS

În pagina 6-a:

MODA
Medicul vă sfătuiește

În pagina 8-a:

De vorbă cu Mircea Crișan despre arta lui Arcadii Raikin

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ a fost creat Institutul de cercetări științifice în domeniul esteticii tehnice. El va deveni un centru teoretic și practic pentru promovarea esteticii în producția industrială. Pictorii și proiectanții institutului vor căuta să dea noilor secții, mașini-unelte și utilaje, forme cît mai frumoase care să corespundă cerințelor muncii comuniste. Pe lîngă Institut va funcționa un consiliu, format din specialiști în domeniile științei, tehnicii și artei, reprezentanți ai întreprinderilor industriale și comerciale.

●

CHARLIE CHAPLIN a dedicat teatrului „Mossoviet" muzica de scenă, compusă de el, pentru piesa „Iubitul mincinos", care are drept personaje principale pe Bernard Shaw și pe artista engleză Patricia Campbell. Ideea de a scrie această muzică îi venise lui Chaplin pe vremea cînd se întîlnise, în Elveția, cu actrița Orlova și cu regizorul Grigori Alexandrov, care îi împărtășiseră acest proiect dramatic.

●

ASUPRA palatului guvernamental al statului Rhode Island, în S.U.A., plutea de un secol o mare primejdie, fără ca cineva să fi bănuit acest lucru. Un tun de mare calibru, așezat pe postamentul din fața portalului, datînd de pe vremea războiului de independență, își îndrepta gura în spre palat. La o inspecție recentă s-a descoperit că țeava tunului mai conținea un kilogram de explozibil care printr-o scînteie întîmplătoare ar fi putut lua foc.

●

LIPSA de personal în restaurante și supărările pricinuite clienților de pe urma acestui fapt, i-au dat unui hotelier din Australia ideea să-și înzestreze chelneriteie cu patine cu rotile. În vederea acestei „inovații" a reușit să angajeze cîteva patinatoare dintre cele mai iute de picior.

●

SAVANȚI din Ural au reanimat alge microscopice cu o vechime de 350 milioane de ani, datînd din epoca dinosaurilor. Algele au fost găsite în straturile unei saline. Reușind să le crieze condiții favorabile, algele au început să se dezvolte.

●

PE UN SARCOFAG din piatră, aflat la Muzeul din Roma, este zugrăvit un copil care stă într-un leagăn ce seamănă foarte mult cu leagănele de astăzi. Sarcofagul are o vechime de 2200 de ani.

●

DOUĂ prețioase gravuri originale ale lui Rembrandt au fost descoperite, în stare bună, în colecțiile de cărți și gravuri din Greiz, în R.D. Germană. Este vorba de autoportretul din anul 1638 și de un desen, datînd din 1630.

●

O BROASCĂ țestoasă a dispărut într-o zi de la stăpînul ei, un cetățean englez. A fost găsită după doi ani. Pe carapacea ei era scris cu vopsea de ulei numele și adresa „stăpînilor". În doi ani ea a străbătut 385 km.

●

CU MAI BINE de o mie de ani în urmă, strămoșii mexicanilor făceau copiilor lor inoculări preventive împotriva veninului de șarpe. Cu dintele unui șarpe veninos, ei zgîriau pielea copiilor. Acest mod extrem de primitiv de inoculare s-a păstrat în unele locuri din Mexic și pînă în zilele noastre.

●

UN SPEOLOG din Franța a descoperit în fundul unei peșteri un desen, alcătuit din șapte puncte, dispuse astfel încît înfățișează o imagine a Ursei Mari, așa precum a fost văzută cu 50.000 de ani în urmă.

●

CHIRURGI ar fi existat și cu peste trei milenii în urmă, în epoca bronzului, și s-ar fi încumetat să facă operații la creier cu ajutorul unui scalpel din bronz, presupune profesorul Piero Messerie din Florența. La o sesiune științifică ce a avut loc la Roma, a relatat că în provincia italiană Grosseto au fost găsite 40 de schelete din epoca de bronz, ale căror teste vădeau în mod neîndoios urmele unor trepanații.

CAUZA CUBEI — CAUZA PĂCII!

In cursul zilei de joi, în fabrici, uzine și instituții, în comune din diferite regiuni ale țării, au avut loc însuflețite adunări și mitinguri în cadrul cărora oamenii muncii au condamnat acțiunile S.U.A. împotriva Cubei, au cerut încetarea lor imediată și au exprimat în mod hotărît solidaritatea poporului romîn cu cauza dreaptă a poporului cuban.
În clișeu: **Aspect de la mitingul muncitorilor și tehnicienilor care a avut loc ieri la uzinele „23 August" din București**

Solidari cu Cuba liberă

În fabrici, uzine și instituții, în comune din diferite regiuni ale țării, au loc în aceste zile mitinguri și adunări, în cadrul cărora oamenii muncii își exprimă solidaritatea cu eroicul popor cuban în apărarea libertății sale și își alătură glasul lor hotărît protestului opiniei publice mondiale.

Participarea masivă la aceste adunări și mitinguri, cuvîntările rostite și moțiunile adoptate în unanimitate de către participanți, subliniază o dată mai mult sprijinul deplin al întregului popor față de Declarația guvernului Republicii Populare Romîne. În Declarație se arată că este de datoria Consiliului de Securitate să condamne acțiunile S.U.A. și să ceară încetarea lor. Declarația subliniază că alături de celelalte țări socialiste, de toate statele iubitoare de pace, țara noastră este hotărîtă să-și aducă întreaga sa contribuție pentru menținerea și apărarea păcii. Guvernul țării noastre, poporul romîn, au dat aprobare deplină Declarației guvernului Uniunii Sovietice, considerînd că prin aceasta au fost servite interesele păcii. Ei și-au exprimat convingerea că prin acțiuni energice, prin unirea eforturilor tuturor celor care iubesc pacea, progresul, tuturor celor ce vor să apere valorile civilizației, poate fi oprită mîna agresorilor imperialiști care amenință pacea. „Mai mult ca oricînd — se spune în Declarația guvernului R. P. Romîne — se impune înțelepciune și simț de răspundere în politică, deosebită grijă pentru menținerea și întărirea păcii și eliminarea pericolelor care planează asupra lumii. De la înțelegerea acestui imperativ trebuie să pornească orice guvern, orice om de stat cu sentimentul răspunderii față de propriul lor popor și față de toate popoarele". Luînd cuvîntul în ședința din 24 octombrie a Consiliului de Securitate, reprezentantul țării noastre a subliniat că Republica Populară Romînă sprijină în întregime propunerile prezentate de U.R.S.S.

În scrisori trimise redacțiilor ziarelor, în adunări de protest, glasul poporului romîn răsună calm, ferm și răspicat. Alături de toate forțele iubitoare de pace, poporul romîn se pronunță cu hotărîre în apărarea poporului cubanez frățesti, în apărarea păcii în lumea întreagă.

Glasul de protest al popoarelor

Acțiunile întreprinse de Statele Unite împotriva Cubei libere au stîrnit o profundă indignare în întreaga opinie publică internațională. Instituirea blocadei militare, punerea forțelor armate americane în stare de luptă precum și celelalte măsuri cu caracter războinic întreprinse de S.U.A. sînt condamnate în toate țările lumii ca o încercare de înăbușire cu forța a unui stat independent și suveran, ca o flagrantă încălcare a principiilor dreptului internațional, ca un atentat la adresa păcii mondiale.

Cu excepția unor guverne și cercuri politice din țările aduse de mult la remorca Statelor Unite și a unui pumn de profitori ai războiului rece și ai jafului colonial, întreaga omenire s-a solidarizat cu cauza dreaptă a poporului cuban și ridicîndu-și glasul de protest împotriva primejdiosului joc cu focul al militariștilor de dincolo de ocean, cere cu hotărîre să fie oprite aceste acțiuni abuzive care primejduiesc independența popoarelor.

Un indiciu grăitor pentru reacția opiniei publice, îl poate oferi aspectul, din aceste zile, al străzilor și piețelor în care se află ambasadele, legațiile și consulatele S.U.A. din capitalele și alte orașe mari ale diferitor țări. Cordonul instituit de polițiști în fața ambasadei americane în piața Grosvenor din **Londra** și cei aduși să „apere" ambasada S.U.A. din **Tokio** n-au reușit să împiedice decît pătrunderea demonstranților în incintele respectivelor reprezentanțe diplomatice, nu și manifestarea protestului maselor exprimat și în numeroasele lozinci înscrise pe pancarte sau scandate de mii de glasuri. Manifestații similare sînt semnalate de agențiile de presă la **Oslo** și **Roma**, la **Montevideo** și **Tel Aviv**, la **Stockholm, Montreal, Milano, Torino, Genova** și în multe alte orașe.

Dar acestea nu sînt singurele acțiuni prin care masele populare din diferite țări își exprimă protestul lor. Începînd cu demonstrații de stradă și mitinguri din piețe publice, în incintele fabricilor, uzinelor și instituțiilor și sfîrșind cu declarații de protest colective purtînd nenumărate semnături, larga mișcare populară folosește cele mai variate forme pentru a exercita presiuni asupra celor ce poartă răspunderea pentru actuala încordare internațională, pentru a zădărnici din timp primejdioasa aventură militară.

Numai în zilele de marți și miercuri, la **Roma**, au avut loc 20 de demonstrații spontane ale oamenilor muncii și tineretului. În alte orașe italiene, între care **Livorno** și **Matera**, s-au desfășurat greve de cîteva ore; elevii școlilor superioare din orașul britanic **Midhurst**, au refuzat să se prezinte la cursuri iar studenții din **Swansea** — tot în Anglia — au declarat greva foamei. Demonstrații au avut loc și pe străzile orașelor argentiniene și cuvîntul muncitorimii franceze se aude de asemenea, răspicat. Chiar și în **Berlinul occidental** și în **capitala Guatemalei** de sub dictatura lui Ydigoras Fuentes au avut loc demonstrații de protest.

Grăitor este însă faptul că chiar în Statele Unite, în ciuda „energicelor" intervenții polițienești, numărul demonstrațiilor de masă crește. La **New York**, în piața din fața clădirii O.N.U., la **Detroit, Barkley** (California), **Columbus** (Ohio) și în alte orașe ale S.U.A. răsună tot mai puternic binecunoscuta lozincă „Jos mîinile de pe Cuba!".

Participarea studenților americani la aceste manifestații devine tot mai largă. Un număr mare de studenți au luat parte la demonstrația de pe străzile New Yorkului din 24 octombrie; studenții de la universitatea din Wisconsin, de la universitatea de stat Wayne din Michigan, din Yellow Springs, din Detroit, din Middletown (Connecticut) au organizat diferite acțiuni de protest.

Împotriva blocadei militare instituite de Statele Unite au luat atitudine o serie de personalități ale vieții publice din diferite țări occidentale. Au atras atenția cuvintele filozofului **britanic Bertrand Russel** care, într-o scrisoare adresată președintelui Kennedy, scria: „Ați făcut un pas disperat. El amenință întreaga omenire. Acest act nu poate fi justificat. Oamenii civilizați îl condamnă. Nu vrem exterminarea în masă a oamenilor. Ultimatumurile înseamnă război. Vorbesc nu în numele puterii celor avuți, ci în numele omului civilizat: puneți capăt acestei nebunii".

Într-o scrisoare adresată tot președintelui Kennedy în care îi cerea „să revină asupra ordinelor și amenințărilor sale războinice" pe care le-a denumit **„o acțiune de totală iresponsabilitate"**, savantul **american** de renume mondial **Linus Pauling** scria: „Amenințarea dv. înspăimîntătoare cu acțiuni militare împotriva navelor aflate în largul mării și cu eventuale represalii masive printr-un atac nuclear împotriva vreunei rezistențe, creează pentru poporul american ca și pentru mulți oameni din alte țări un mare pericol".

Președinte senatului **belgian Paul Struye** a declarat că „nu există nici o bază juridică pentru interceptarea de către S.U.A. a navelor care se îndreaptă spre Cuba". „Această măsură este contrară dreptului internațional, a continuat el. Este o hotărîre unilaterală pe care Washingtonul vrea să o impună celorlalți parteneri din cadrul N.A.T.O.".

În cursul unei convorbiri cu 500 de lideri ai Sindicatelor și ai studenților din Brazilia, care au venit la ministerul de externe brazilian pentru a-și exprima solidaritatea cu cauza poporului cuban, ministrul de externe **Hermes Lima** a declarat: „Noi nu vom fi niciodată de partea acelora care doresc să priveze țara frățească Cuba, de dreptul la autodeterminare". El a subliniat din nou că Brazilia va lupta și pe viitor pentru respectarea principiilor neamestecului în treburile interne ale statelor și al autodeterminării popoarelor. „Noi vom face totul, a spus Lima, pentru a salvgarda pacea generală".

Este imposibil să înșirăm aici măcar numele personalităților din lumea întreagă, a organizațiilor politice și obștești, naționale și internaționale, care în declarațiile lor făcute în aceste zile au condamnat măsurile anticubane ale S.U.A., cerînd cu hotărîre încetarea oricărui amestec în treburile interne ale Cubei libere. Nimeni nu are dreptul să dicteze Cubei sau oricărui alt stat cum să-și croiască destinele, cu cine să întrețină relații, cum să-și asigure existența și securitatea sa. Sub puternica presiune a opiniei publice chiar și o serie de ziare burgheze din Occident, care de obicei aplaudă și sprijină politica Statelor Unite, se văd nevoite să ia atitudine împotriva acestor măsuri și să avertizeze împotriva consecințelor lor serioase.

„Americanilor — scria ziarul englez „Guardian" — le va fi greu să justifice o operație militară fie ea și de amploare limitată. Cuba nu învadează pe nimeni. Nu este cu neputință ca în cele din urmă americanii să-și dea seama că au procedat împotriva propriilor lor interese ca și împotriva celor ale prietenilor lor". „Nu există nici un motiv — scrie ziarul francez „Le Monde" pentru care Statele Unite ar fi îndreptățite să considere ca intolerabilă prezența rachetelor sovietice pe teritoriul cuban, în timp ce consideră perfect normal să instaleze rachete americane în imediata apropiere a frontierelor sovietice ca de exemplu în Turcia, Japonia sau Norvegia. Pentru a spune lucrurilor pe nume, subliniază ziarul, nimeni nu poate fi înșelat de această tentativă de diversiune".

Chiar și editorialistul ziarului „New York Times" se vede nevoit să recunoască: „Indiferent de numele pe care-l dă acțiunii sale, S.U.A. au instituit ceea ce este o blocadă. Acesta este un act de război efectuat de vase militare și avioane ale unei națiuni beligerante".

Toate aceste fapte — și n-am pomenit decît puține din cele multe oferite de fiecare zi ce a trecut de cînd președintele S.U.A. a anunțat măsurile împotriva Cubei — demonstrează limpede că opinia publică mondială condamnă cu tărie aceste măsuri și e hotărîtă să-și aducă contribuția activă la zădărnicirea acțiunilor cercurilor imperialiste, la salvgardarea păcii.

A. STANCIU

Scenariul unor măsuri abuzive

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK

De-a lungul întregului sfîrșit al săptămînii trecute și pînă luni, 22 octombrie, la ora 19 (ora locală) cînd președintele Kennedy a anunțat angajarea S.U.A. într-o nouă acțiune împotriva Cubei, a cărei gravitate excepțională amenință pacea lumii, opinia publică americană a fost în mod deliberat înlănțuită într-un păienjeniș de zvonuri, prezumții, care i-a adus pe mulți cetățeni americani în pragul unei atmosfere de încordare, „cum nu s-a mai întîmplat vreodată de la cel de-al doilea război mondial". („New York Mirror"). Știri despre activități duminicale neobișnuite la Casa Albă, la Departamentul de stat și Pentagon, avioane trimise pe întreg teritoriul S.U.A. în căutarea liderilor congresului și a membrilor guvernului pentru aducerea lor directă din avion la Casa Albă, „un șir de ședințe învăluite în mister" și alte asemenea înscenări, unele luminate cu neon, au fost destinate — pe baza unui scenariu pus la punct dinainte — obținerii unui efect propagandistic cu iz electoral declarațiilor președintelui.

Declarațiile de la începutul lunii septembrie ale lui Kennedy, apoi rezoluția îndemnînd la intervenție împotriva Cubei, votată de Congres, urmată de intensa activitate diplomatică a lui Dean Rusk și înscenarea de la Washington a „sprijinului" acordat S.U.A. de către statele latino-americane în împiedecarea vaselor comerciale de a transporta mărfuri pentru Cuba, sînt un lanț neîntrerupt de acțiuni care, ținînd seama și de respingerea de către Stevenson a ofertei de soluționare pe calea negocierilor a litigiilor cubano-americane făcută de președintele Cubei, Dorticos, — apar ca o succesiune premeditată a cărei țintă finală a dezvăluit-o declarația lui Kennedy de luni seara: instituirea unei blocade militare echivalentă cu un act de război.

Creînd de la început în mod artificial așa zisa problemă cubană, acțiuni care după sondajele făcute de revista „Newsweek" sau de institutul Gallup „nu au convins nici măcar unul din zece americani de necesitatea unei acțiuni de forță", guvernul S.U.A. a pus în circulație în aceste zile cele mai absurde versiuni, încercînd să prezinte ca „probleme care frămîntă națiunea", fabricațiuni și născociri care „umplu de mirare chiar și pe senatorii sau înalții demnitari convocați de urgență la Washington, pentru a-și da aprobarea într-o criză în care nu apăruse nimic deosebit". („New York Daily News").

„New York Herald Tribune" referindu-se la afirmația lui Kennedy că în intervalul dintre ultimele sale discursuri s-ar fi petrecut transformarea armelor din Cuba din defensive în ofensive, scrie: „Caracterul armelor nu este o chestiune de tehnologie militară, ci de direcție a folosirii lor, sau de întrebuințare". După ce, în secret, „fără măcar să consulte pe aliați — scrie „New York Times" — S.U.A. au luat decizii unilaterale pornind blocada militară împotriva Cubei", cercurile agresive au pornit ofensiva de legalizare și cîștigare de aderenți. Acesta era scopul convocării, marțea trecută, la Washington, a unei reuniuni de urgență a consiliului O.S.A. Amintind dificultățile pe care le-a mai întîmpinat S.U.A. recent, cu aceiași interlocutori și „ostilitatea cu care a fost primită atunci ideea unei intervenții armate colective", „New York Times" scrie: „Țărilor latino-americane, majoritatea dintre ele mult mai mari decît Cuba, le vine greu să vadă vreo amenințare din partea insulei cubaneze..."

De altfel redactorul lui „New York Herald Tribune", Joseph Newmann, s-a întrebat, pe bună dreptate, într-o emisiune de televiziune în care trei parteneri ai săi se străduiau să demonstreze că „argumentul incontestabil" al existenței unei baze ofensive în Cuba ar fi pur și simplu „afirmația președintelui": „ce oare ar putea explica necesitatea unei asemenea baze cînd este știut că U.R.S.S. are arme ce pot fi eficace chiar de pe teritoriul ei?"

În sprijinirea actelor de agresiune imperialiștii americani încearcă să obțină nu numai adeziunea aliaților din N.A.T.O. — pentru care s-a deplasat la Paris însăși Dean Acheson — unul din arhitecții principali ai actualei linii a partidului democrat — ci culmea cinismului și călcării în picioare a oricăror norme de conduită internațională, S.U.A. au încercat să antreneze însăși O.N.U.

Este greu de redat atmosfera care a domnit luni la Națiunile Unite ca urmare a zvonurilor care circulau pe culoare înaintea „expunerii" președintelui S.U.A., dar mai semnificativă ca orice, este reacția delegaților de la O.N.U. după declarație și mai ales cînd s-a știut că... S.U.A. cer convocarea Consiliului de Securitate. Un delegat dintr-o țară africană, întrebat asupra rolului pe care l-ar putea avea O.N.U. în acest caz, a comentat astfel: „Va fi extrem de dificil pentru S.U.A. să explice cum se include blocada în prevederile Cartei". Un altul dintr-o țară latino-americană a declarat textual: „Nici măcar O.S.A., Organizație regională la care apelează S.U.A. pentru sprijin nu este în drept să adopte vreo acțiune militară sau economică fără autorizația prealabilă a Consiliului de Securitate".

Poate că dacă consilierii Departamentului de Stat și ai Pentagonului ar fi urmat mai des recomandările făcute cu regularitate la postul de televiziune N.B.C., îndemnuri repetate doar cîteva secunde înaintea transmisiei de luni de la Casa Albă: „Folosiți Anasin, un bun calmant pentru tensiunea nervoasă", lucrurile nu ar fi evoluat în acest fel. În cazul de față însă popoarele vor trebui să administreze ele cercurilor agresive calmantul de care e nevoie.

C. RĂDUCANU

Demonstrație împotriva instalării de baze militare americane în Anglia

Recent, în apropierea bazei aeriene militare a S.U.A. de la **Honington — Anglia** — a avut loc o puternică demonstrație. Participanții la demonstrație, cu lopeți și săculeți de semințe, s-au îndreptat spre bază. Mulți dintre ei purtau pancarte cu inscripția: „Să fie arate toate aerodromurile militare". Peste 200 de polițiști au fost trimiși la bază pentru a împiedica demonstrația. Dar și acest lucru li s-a părut prea puțin autorităților, speriate de manifestație. În apropierea bazei, pe luptătorii pentru pace îi aștepta și un detașament special de polițiști cu zeci de câini (vezi fotografia). Comandantul bazei a interzis demonstranților să pătrundă pe teritoriul bazei. Cînd aceștia au început să arunce semințe pe arături, poliția a arestat 44 de persoane. Cei arestați au fost transportați cu dube într-un orășel apropiat, unde „sesiunea în deplasare a tribunalului" și-a început lucrările imediat. Majoritatea lor au fost condamnați la amendă pentru **„tulburarea ordinei publice"**. Cei care au refuzat să plătească amenda au fost condamnați la închisoare.

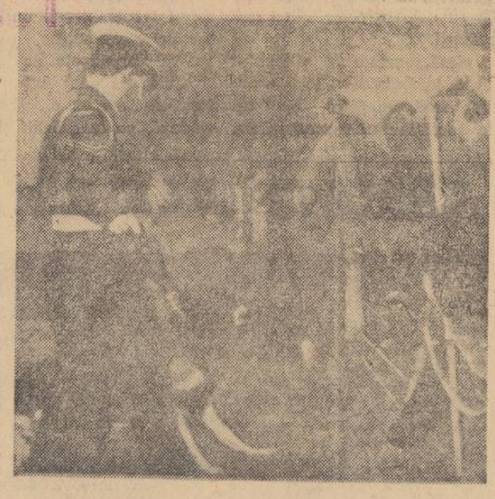

Alger-Havana

La începutul acestui an, în Cuba a sosit un grup de copii de vîrstă școlară algerieni, rămași fără părinți în cursul războiului de eliberare dus de poporul algerian împotriva colonialiștilor. Acești copii orfani au fost primiți cu deosebită simpatie și dragoste de eroicul popor al Cubei revoluționare și sînt înconjurați de grija părintească a acestuia pentru creșterea și educarea lor, pentru viitorul lor fericit.

În vederea școlarizării lor în cele mai optime condiții, în localitatea Santa Maria del Mar, situată la 15 km. depărtare de Havana, a fost deschisă o școală specială. Această școală, în care învață micii elevi algerieni, poartă numele eroului național al Cubei Jose Marti. Ea a fost înzestrată cu tot ceea ce este necesar pentru buna funcționare a ei și pentru ca, copiii algerieni să se simtă cît mai bine în tot timpul în care își vor face studiile în Republica Cuba.

În timp ce se afla la New York, unde a participat la lucrările sesiunii Adunării Generale a O.N.U., primul ministru al Republicii Democrate Populare Algeria, Ahmed Ben Bella a trimis poporului cuban și copiilor algerieni o scrisoare, prin care își exprima salutul său frățesc și recunoștința față de poporul „Insulei libertății" și afecțiunea sa față de copiii algerieni care au fost primiți cu atîta căldură în Republica Cuba.

Se știe că, la puțină vreme după trimiterea acestei scrisori, premierul algerian a făcut o vizită prietenească în Cuba, cu care prilej s-a oprit și în localitatea Santa Maria del Mar, la copiii algerieni de la școala „Jose Marti".

În fotografii: 1) Facsimilul scrisorii adresată de Ben Bella poporului cuban, și copiilor algerieni care învață în Cuba; 2) Copiii algerieni în timp ce citesc scrisoarea lui Ben Bella, apărută în ziarul cuban „Revolucion"; 3) Elevii algerieni răspund la scrisoarea lui Ben Bella, asigurîndu-l, în scrisoarea lor, că nu-și vor precupeți forțele, slujind cu credință patria lor liberă și independentă.

Uscătorul pe bandă rulantă pentru prelucrarea frunzelor de lăcrămioare.

FLORI DE LEAC

Cu siguranță că fiecare dintre noi s-a aflat, cel puțin odată, în prag de primăvară, în preajma unui cîmp abia ieșit de sub haina albă, de nea, a iernii. Într-un asemenea peisaj, v-ați aplecat și ați rupt un fir delicat de lăcrămioară. Ați inspirat parfumul dulceag, profund, v-ați plimbat ușor vîrfurile degetelor peste florile albe, făcute parcă din ceară. Probabil că în acele clipe v-ați gîndit că o asemenea plantă nu este decît un simplu exemplar al frumusetii naturale. Totuși, lăcrămioara, cu lujerul ei plăpînd, ascundea tainice puteri curative, fiindcă, așa cum se spune în limbajul consacrat al specialiștilor, glucozizii din frunzele de lăcrămioară, (ca și din acelea de degetel) au proprietatea de a regla bătăile inimii.

Și așa, fiecare plantă în parte, fiecare floare, este nu numai o podoabă a pămîntului, ci și un izvor de sănătate.

În colecția muzeală de istorie a primei farmacii ce se află în Cluj, există un tabel al plantelor medicinale în care acestea își au denumirile corespunzătoare în latina științifică, în latina oficială, germana literară, în dialectul săsesc, în limbile maghiară și română. Documentul datează de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și a fost tipărit la Sibiu.

După cum se vede, plantele medicinale au fost, în decursul vremii, obiect de studiu pentru numeroși cercetători pasionați, care au văzut în ele o puternică armă de luptă împotriva bolilor.

O imagine de la întreprinderea de plante medicinale din Timișoara.

★

Organizată pe baze solide, conforme necesităților și condițiilor create, cercetarea amănunțită a valorii medicinal-industriale a plantelor medicinale și aromatice s-a extins în anii regimului democrat-popular. Dar de fapt în ce constă valoarea medicinal-industrială a acestor plante? Ea constă în acumularea în anumite organe (frunze, fructe, rădăcini, flori etc.) a unor substanțe cu însușiri speciale denumite principii active. Pe de stejar sau din multe alte plante medicinale au proprietăți astringente; vitamina C din fructele de măceș este un bun reconfortant pentru organism; uleiurile eterice obținute din mentă, anason, chimion, fenicol, ienupăr au o puternică acțiune antiseptică.

Datorită multiplelor calități pe care le au, plantele medicinale se găsesc la baza preparării industriale a numeroase medicamente. Astfel, din rădăcina de mătrăgună, se extrage atropina; din florile de salcîm japonez se obține rutina; din rizomii de ferigă se prepară extractul eterat folosit în bolile intestinale. Plantele medicinale și aromatice și-au găsit întrebuințări și în alte scopuri. De exemplu, uleiul de mentă intră în compoziția pastelor de dinți, a apelor de gură și bomboanelor, uleiul de coriandru formează baza a numeroase parfumuri, fructele de măceș se întrebuințează la prepararea gemurilor și siropurilor.

Pentru a obține toate acestea, în anii noștri a luat ființă o adevărată industrie de prelucrare a plantelor medicinale. Șapte întreprinderi ale cooperației de consum, încadrate cu specialiști și înzestrate cu utilajul necesar, achiziționează plantele medicinale și aromatice și le prelucrează în condiții tehnice corespunzătoare.

Cu secole în urmă, numeroase medicamente care aveau la bază extracte din plante medicinale, le parveneau mai ales farmaciștilor transilvăneni prin intermediul comercianților din Ragusa, Veneția, Moscova, Viena, București și Constantinopol, tocmai din părțile Tibetului, ale insulelor Filipine, Indoneziei și Siciliei. Astăzi, țara noastră nu numai că cultivă peste 29 soiuri de plante medicinale și aromatice, dar exportă astfel de produse în 30 de țări ale lumii. Flori de mușețel, frunze de vîsc, rădăcini de mătrăgună, fructe de măceș sau coriandru, iarbă de saschiu sau multe altele au ajuns tocmai prin India, Insulele Mauricio, Ceylon și în multe alte părți ale lumii. Din ele se prepară medicamente care îi ajută pe oameni să lupte împotriva bolilor.

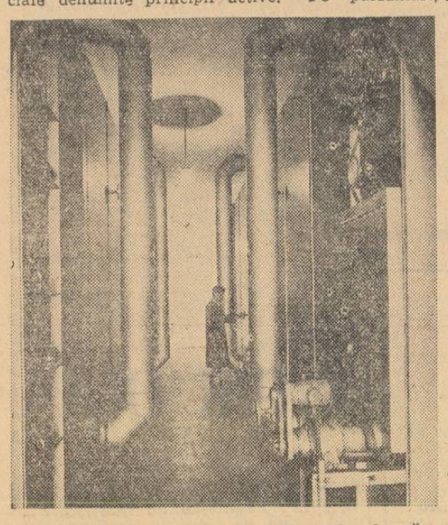

Instalație pentru prelucrarea fructelor de măceș la întreprinderea de plante medicinale din Oradea.

grupe, mari, principiile active sînt formate din alcaloizi, glucozizi, tanoni, vitamine, uleiuri eterice și altele. Fiecare component chimic din aceste grupe are o acțiune terapeutică bine stabilită. Astfel alcaloizii din mătrăgună sau din capsulele de mac au o acțiune calmantă; glucozizii din frunzele de degetel sau de lăcrămioară au proprietatea de a regla bătăile inimii; taninurile din coaja

Victor TEODORU

De vorbă cu Igor Oistrah

(Urmare din pag. 1)

Igor Oistrah în primele locuri ale pleiadei de violoniști formați din strălucita școală sovietică. Cunoscut și apreciat în U.R.S.S. și dincolo de hotarele patriei sale, I. Oistrah a concertat în Franța, Anglia, R.F. Germană, R.D. Germană, Olanda, Elveția, S.U.A. și America Latină. Nu de mult, critica pariziană îl elogia pentru *„sonoritatea sa dumnezeiască și pentru minunata școală rusă de vioară, care se manifestă în interpretările sale"* (*Lettres Françaises*).

Imprimările pe disc făcute în U.R.S.S., Franța, Anglia, Germania sînt valori artistice consacrate în discografia internațională. În preajma celor trei concerte pe care le va da la București, Igor Oistrah, venit de la Iași, unde a fost solistul Filarmonicii de Stat „Moldova", a binevoit să răspundă la cîteva întrebări ale revistei noastre:

— Cu ce impresii și amintiri reveniți la București, după o absență de cîțiva ani?

— De București și de Romînia mă leagă cîteva din cele mai frumoase amintiri ale carierii mele. Îmi amintesc cu o vie plăcere de primele mele concerte din anul 1955, date la București, Cluj, Iași și Craiova. Am colaborat atunci cu orchestrele simfonice ale Filarmonicii „G. Enescu" și ale Radioteleviziunii și cu formațiunile din celelalte centre ale țării. Am apreciat atunci nivelul înalt al muzicienilor romîni. Doi ani mai tîrziu, în anul 1957, am avut bucuria artistică de a colabora cu marele maestru romîn al baghetei, cu George Georgescu, sărbătorit atunci la împlinirea a 70 de ani. Publicul romînesc de concerte m-a impresionat prin seriozitatea și entuziasmul lui. De la primul concert am îndrăgit sala Ateneului R.P.R. în care au cîntat atîția artiști. Regăsesc după 5 ani Bucureștiul și Iașul complet schimbate. Orașele dv. înfloresc.

De cîtva timp cînt împreună cu soția mea, pianista Natalia Zerțalova, fostă elevă a excelentului pedagog sovietic Iakov Flier. Tot cu ea voi da un recital la postul de televiziune. Împreună, am întreprins recent, înainte de a veni în Romînia, un turneu în R.D. Germană, unde am dat recitaluri la Berlin, Leipzig, Drezda și Jena. Tot împreună vom pleca în cursul acestei ierni în Australia, iar în toamna viitoare vom întreprinde, de astă dată și cu tatăl meu, David Oistrah, un lung turneu în S.U.A.

— Pentrucă a venit vorba despre tatăl dv, foarte iubit și admirat de publicul și muzicienii din Romînia, spuneți-ne cum s-a desfășurat debutul său de dirijor, din iarna trecută, la Moscova?

— Am fost personal solistul concertului dat de orchestra Radioteleviziunii sovietice dirijată de David Oistrah. Am cîntat atunci concertul în mi major de Bach și concertele de Beethoven și Brahms. O părere a mea despre dirijorul David Oistrah nu ar avea o importanță deosebită. Pot să vă spun însă că opinia orchestrei și a publicului a fost foarte bună. De mulți ani, tatăl meu se preocupă de problema dirijatului. Tot ce vă pot spune este că David Oistrah, cînd se apucă de o treabă, știe să o ducă la bun sfîrșit. Acest lucru l-am constatat și la Londra, unde am imprimat sub conducerea muzicală a tatălui meu Concertul nr. 1 de Max Bruch. Discul acesta a fost foarte bine primit de critica de specialitate.

— Ce evenimente muzicale mai importante au avut loc la Moscova în noua stagiune de concerte?

— Un eveniment artistic deosebit l-a constituit neîndoielnic, prezența la Moscova a eminentului compozitor Igor Stravinski, care a ținut să-și sărbătorească cea de a 80-a aniversare în Uniunea Sovietică. Am avut norocul să asist la reprezentarea celor trei balete ale sale, cînd venerabilul compozitor a dirijat cu o precizie impresionantă, baletul său „Orfeo".

— Ce proiecte aveți? Ce turnee și concerte pregătiți?

— Anul viitor voi concerta în Franța, Cehoslovacia, Australia și S.U.A. Lucrez acum la două noi lucrări sovietice, extrem de valoroase: este vorba de Concertul pentru vioară și orchestră al lui M. Veinberg, un elev foarte talentat al lui D. D. Șostakovici, și la Sonata pentru vioară de A. Nikolaev, un alt tînăr și talentat compozitor sovietic.

— La revedere... în sala de concert! cu aceste cuvinte ne-am despărțit de oaspetele vieții noastre muzicale, de talentatul violonist Igor Oistrah.

C.

NUNTĂ PE MARGINEA DUNĂRII

La Căscioarele, pe marginea Dunării, cînd de dimineață pînă seara viile răsună de glasurile culegătorilor, iar la cramă mustul începe să fiarbă, aproape că nu-i duminică în care să nu se pună la cale cîte o nuntă. Ba chiar mai multe. Cînd am fost noi acolo, cîntau lăutarii și sus în deal, aproape de sediul gospodăriei colective și mai jos, acolo unde șoseaua cotește spre Oltenița. Ne-am oprit la aceasta din urmă. Socrul mare era o veche cunoștință de-a noastră: Paraschiv Petculescu sau nea Chivu, cum îi place lui să se recomande.

În brigada a doua, din care face parte de doi ani, Gheorghe Petculescu, fiul lui nea Chivu, a fost dat întotdeauna ca pildă. Acum un an tot toamna, într-o zi, echipa lui scotea cartofi de pe tarlaua dinspre balta Greaca. Alături își avea lotul brigada a patra. Se vestea de ploaie și oamenii se grăbeau să termine postățile începute și să ducă cartofii la magazie, că dacă-i apuca vremea rea pe cîmp aveau să se înverzească și să se strice. Mînuind cu repeziciune săpile, colectiviștii glumeau și, după cum li-e obiceiul, mai înțepau pe cîte unul cu vorba. La un moment dat, cei din brigada a doua au luat-o înainte și, iuți de mînă, au ajuns repede la capăt. Vecinii dintr-a patra nimeriseră niște loc duplit, de le săreau sapele în cap și înaintau anevoie.

— Eu zic să mergem să-i ajutăm — a spus Gheorghe Petculescu, după ce oamenii s-au odihnit un pic.

Fără să mai aștepte răspunsul, s-a ridicat, și-a luat sapa și a pornit-o înainte. După el s-au dus și ceilalți. Cele două brigăzi s-au înșirat una lîngă alta, cuprinzînd porțiunea de-a lungul. Gheorghe s-a nimerit lîngă Niculina lui Ivănuș. Săpau cot la cot și, din cînd în cînd, se priveau cu coada ochiului. Pe aproape de amiază au isprăvit bucata. Nu peste mult a început și ploaia. Colectiviștii s-au împrăștiat care încotro să se adăpostească. Gheorghe a rămas însă cu Niculina. Avea cu el un fel de prelată. Și-au pus-o pe cap, și au pornit agale spre sat discutînd sfioși diverse nimicuri.

Așa a început dragostea lor. Pe urmă s-au întîlnit mereu pe la hore, s-au dus împreună să vadă filme la cămin. Și într-o bună zi au adus vorba și de căsătorie. Nunta lor, la care ne-a fost dat să luăm parte, a fost frumoasă și îmbelșugată. După tradiție, ea a început de simbătă seara. Nuntașii s-au strîns acasă la mire, apoi s-au dus la mireasă și după aceia la nun. A doua zi, itinerarul a fost refăcut în sens invers. La mireasă, în timp ce druștele îi potriveau voalul și floarea pe cap, lăutarii cîntau să-și ia rămas bun:

„De la frați, de la surori
De la grădina cu flori".

Iar mirelui, i-au recomandat, de asemenea, în versuri:

„Să se radă des
Să aibe obraz ales"

Așa cum cere datina, a fost adus un brad verde, simbol al tinereții și al frumuseții, și a fost prins în gardul dinspre drum. Iar cînd tarafu a cîntat: *„Veniți frați, veniți surori/ Să gătim bradul cu flori"* — o mulțime de flăcăi și fete au atîrnat pe crengi panglici și beteală. După cununie, cei doi tineri s-au îndreptat spre casa socrului mare, viitorul lor cămin. Soacra i-a întîmpinat în prag. Vornicenii, luînd-o înainte, au întrebat:

— Primiți oameni noi?
— Primim! — a răspuns soacra.
— Ce le dați de zestre?
— Toată gospodăria colectivă.

În ograda largă, sub crengile aplecate ale gutuilor, s-au încins sîrbe. La un moment dat, lăutarii au prins să cînte o melodie de demult:

„Pe marginea Dunării,
Trec feciorii cu boii".

Și am văzut pe mulți colectiviști mai în vîrstă întunecîndu-se. Își vor fi amintit poate că, odinioară, cînd această melodie era, ca să spunem așa, la modă, pe aici treceau într-adevăr feciori mînînd boi. Dar vitele nu erau ale lor, ci ale lacomului boier Dumitru Alimănișteanu, după cum tot ale lui erau și locurile cele bune de lîngă șosea, și via, și o jumătate din baltă, și pădurea. Pe atunci altfel erau nunțile, căci după ce bea o cană de vin fiecare își amintea de un necaz, de o durere a lui.

Lăutarii, mînuind strașnic arcușurile, închipuiră alt cîntec. Era o horă înfocată în stare să te scoale și din mormînt. Și toți se grăbiră să se avînte în vîltorile ei. Nunta s-a terminat tocmai luni dimineața. După ce s-au odihnit puțin, colectiviștii au pornit la treburile lor pe cîmp. Iar contabilul gospodăriei a primit musafiri. Gheorghe și cu Niculina i-au cerut să le rezerve și lor, ca la toți gospodarii, o pagină în registrul cel mare și să treacă acolo cele aproape 300 de zile-muncă pe care le-au făcut amîndoi pînă acum în acest an. Mica lor familie și-a făcut astfel o intrare demnă în marea familie a gospodăriei colective.

Ion PAVELESCU

LA PAS PRIN BUCUREȘTI: *PE LINIA LUI 5*

(Urmare din pag. 1)

Din cele cîteva cuvinte pe care le schimbăm împreună, căpătăm amănunte disparate: îl iubesc pe Sadoveanu și literatura științifico-fantastică, la școală învață bine, sînt prieteni vechi, în ciuda vîrstei, locuiesc în blocurile noi, dar nu cele foarte noi, cele noi de mijloc...

Nu prea ne lămurim cu această ultimă explicație, dar preferăm să ne dumirim singuri la fața locului. Mai cu seamă că „explicația" se află doar la doi pași, nespus de impunătoare de la înălțimea celor 12 etaje ale ei, dominînd împrejurimile — de la Parcul de Cultură și pînă la Pipera. Aici era pînă de curînd fosta groapă Floreasca. Despre ea, gazetarii de altă dată scriau ca despre un sălaș al maximei mizerii și insanități: bordeie cu acoperișuri de carton din reclame de „Smoll-Pasta", gunoaie și stîrvuri, oameni în zdrențe și copii ce-și făceau jucării din cutii goale de conserve. Ei bine, „groapa" Floreasca — ghilimelele devin acum absolut obligatorii — rezervă astăzi ultima noutate a capitalei în materie de construcții. Aici s-au ridicat blocuri de cîte 12 etaje, însumînd 294 de apartamente. Primul, blocul „Iunie", va fi dat în folosință săptămîna aceasta; cel de al doilea, blocul „Iulie" — săptămîna viitoare; cel de al treilea, blocul „August"... Vă miră poate numele cu care au fost botezate? Într-adevăr sînt foarte neobișnuite, dar pe deplin întemeiate de vreme ce construcțiile au fost ridicate cu aceeași repeziciune cu care trec lunile. La 15 iunie a fost atacat primul bloc care acum e gata (timp record — 4 luni!) și apoi în fiecare lună a început alt bloc, ultimul — cel de al șaselea — urmînd să fie glisat în noiembrie. Pînă una, alta, vreți să intrăm puțin în... „Iunie"? Apartamente de cîte trei și patru încăperi, cu bucătării mari și cămări, cu băi în faianță, combinație de alb cu vernil. Profităm să-l vizităm acum, pentru că poate chiar mîine nu vom mai putea: locatarii vor fi ocupați să-și așeze mobila și nu vor fi încă pregătiți pentru vizite. Ca la casă nouă, le urăm s-o stăpînească sănătoși!

Mergem din nou pe linia tramvaiului 5: am hotărît doar să-i rămînem credincioși. Intrăm pe str. Vlădescu, o străduță îngustă și liniștită, cu vile mici tapisate în iederă și case joase, cu curți înflorite. Privirea, obișnuită acum cu înălțimea celor 12 etaje, urcă involuntar spre albastrul cerului și întîlnește — și acolo — privilegiile civilizației moderne: pădurea de antene de televizor care se semețesc receptive. Televizorul nu mai e o noutate, o atestă însăși... noutatea cifrelor: 30.000 de abonați noi, doar în acest an, numărul total ajungînd la aproape 80.000 (este vorba de abonații capitalei).

La capătul străzii, acolo unde cotește tramvaiul, întîlnim alte blocuri noi, dar mai puțin noi — și deabia acum înțelegem pe deplin formularea celor doi băieți: aproape tot cartierul e nou, dar noutatea e gradată pe ultimii ani (și-s destul de puțini). Aici încep străzile cu nume de compozitori: Rossini, Glinka, Puccini, Rahmaninov... În acest cartier al... muzicii, erau odată grajduri de cai. Vechiul proprietar grec, Negroponte, stăpînea toate aceste întinderi de pămînt și, cum avea deopotrivă patima curselor și a banilor, făcuse un hipodrom. Cînd acesta a început să producă mai puțin, el a împărțit pămîntul și a vîndut parcele sub anonimatul firmei „S.N.I.C.C." (societatea națională de încurajarea creșterii cailor). Mai exact i-ar fi putut spune S.N.I.N. (societatea națională de încurajarea lui Negroponte). Pare-se, ca unic acționar, parcelele i-au fost foarte rentabile. Tot al lui era și locul pe care se află acum noul cinematograf „Floreasca" — unul din cele mai moderne, cu cinemascop și instalație stereofonică, încălzire de la uzină proprie, aer condiționat. Dacă nu-l cunoașteți încă, merită să-l vedeți: holul și foaierele spațioase, sala de 800 de locuri, îmbrăcată toată în catifea, ecranul de peste 13 metri lățime (unul din cele mai mari din țară), i-au atras, din martie de cînd s-a deschis și pînă acum, 270.000 de spectatori! Cu alte cuvinte unul din vechii locuitori ai groapei Floreasca, invitat să meargă la un cinema demodat de pe Bd. 6 Martie, ar putea spune: „nu merg la cinematograf de cartier!".

Înainte de a porni mai departe, să ne odihnim puțin pe o bancă aici, în nou parc Garibaldi, în incinta căruia străjuește statuia cunoscutului revoluționar italian. Vă mai aduceți aminte? A fost inaugurată în aceeași zi în care, la mii de kilometri depărtare de țară, la Palermo, era dezvelită statuia revoluționarului romîn N. Bălcescu. În parc copiii se joacă gălăgioși, în așteptarea zilei cînd vor afla la școală cine a fost omul de piatră, în jurul căruia se joacă de-a v-ați ascunselea...

Reluăm plimbarea, atrași de strălucirea de azur a lacului, în care se răsfrînge arar cîte o pasăre în zbor. Nemișcat, lacul Floreasca pare un imens patinoar, care-și așteaptă parcă primii virtuoși. Pașii ne poartă alene, încetiniți de frumusețea peisajului și liniștea desăvîrșită. Deodată, ea e străbătută ca un fior de șueratul scurt al unei locomotive: acolo, la capătul lui 5, e linia ferată. O traversăm și ne găsim în fața unei moderne unități de industrializarea lemnului: Combinatul de la Pipera. Aici s-au fabricat garniturile de mobilă „București I", „București II" și scaunele „Dîmbovița" pe care le-ați văzut expuse la Pavilionul de Mostre. Calitățile acestor produse sînt conferite de utilajele moderne de înaltă productivitate: agregate de prelucrare mecanică a lemnului, care execută trei operații, prese curenți de înaltă frecvență, freze radiale, prese cu vacuum, agregate de lustruit, mașini de turnat lac — care toate înlocuiesc în bună măsură munca manuală și ușurează efortul fizic al omului.

Părăsim combinatul și o pornim spre... Încotro? Doar sîntem la Pipera și dacă mai mergem puțin ieșim din raza Bucureștiului. Or, noi ne-am propus o plimbare, nu o călătorie.

O simplă plimbare pe linia tramvaiului 5? Da, dar totodată o plimbare în timp — de la vechea groapă Floreasca la cartierul muzicii și al blocurilor lunilor de vară...

Pia RĂDULESCU
Fotografii: Nicu VASILE

Întîlnire pe cablu

(Urmare din pag. 1)

Pe aceleași drumuri tăiate în stei am purces și noi de la Baia de Fier în sus, spre tăriile munților, după ce am lăsat în urmă cunoscuta „Peșteră a muierii", cu fermecătoarele-i formații stalactitice și alte minunății parcă din lumi de basm. Tinta călătoriei ne era muntele Cătălinul, din al cărui culcuș de cremene minerii extrag, cu hărnicie fără egal, minereul de grafit. Mergeam bucurîndu-ne la tot pasul de priveliștea pe care ne-o ofereau atît poienile cu brînduși, cît și pădurea. O scrisoare sosită la redacție din partea lui Mihai Potoceanu, funcționar la exploatarea minieră de la Baia de Fier, ne descrie cum se făcea transportul înainte de trecerea unității în proprietatea întregului popor.

În sus pe Cătălinul

Pe urmele scrisorii am pornit la escaladarea Cătălinului, treabă deloc ușoară pentru citadin, dar un fleac pentru localnicul fără pretenții de alpinist.

Drumul forestier șerpuia pe lîngă apa tumultoasă a Galbenului, un riuleț de munte neastîmpărat nevoie mare. Am părăsit drumul acolo unde acesta se despărțea de traseul funicularului și am început urcușul. Din partea opusă îl așteptam pe Dumitru Tănase, plecat în călătorie de serviciu pe firele de oțel ale funicularului. Cel puțin așa aflaserăm de la tapinarii întîlniți pe drum.

Înaintarea ne era încetinită și din cauza deselor opriri pentru contemplarea priveliștilor ce ni se deschideau în fața ochilor. Dar, încet-încet, tot avansam.

— Uite-l! ne atrase atenția, la un moment dat, un tovarăș de drum, reporter fotograf. Privirăm în toate părțile, dar cel așteptat nu se zărea nicăieri pînă la marginile poienii.

— E sus, nu-l căutați prin iarbă! Într-adevăr, din depărtare un om naviga spre noi la o înălțime bunicică, instalat ca la el acasă într-una din corfele funicularului. Din loc în loc făcea cîte un mic popas, mai șurubărea ceva și pornea iarăși la drum. Călătorul nostru aerian trece uneori pe deasupra copacilor și a albiei riulețului, la înălțimi care ating pe alocuri o mie de metri, pentru a verifica dacă stativele și cablurile sînt în stare bună, într-un cuvînt dacă totul este în ordine pentru ca minereul să circule neîntrerupt spre flotație.

Deputatul de Racoviță

L-am rugat pe Dumitru Tănase, lăcătușul principal al funicularului de pe Cătălinul, să coboare puțin printre noi cei de pe pămînt, ca să schimbăm două vorbe.

— Aici nu pot — ne-a răspuns el în glumă, că mi-am uitat parașuta acasă, dar la primul pilon am o scară permanentă. Veniți și dumneavoastră acolo.

Ușor de zis cînd călătorești cu funicularul ca turiștii la Poiana Brașov, dar noi aveam de străbătut toată distanța înapoi la șosea, unde se afla pilonul cu scara. Nu aveam de ales, așa că ne-am întors. La marginea șoselei eram așteptați de omul nostru, un bărbat voinic, mereu vesel și îmbrăcat în haine de lucru. Mai păstrează și acum pălăria mică, rotundă, cu boruri și panglică înguste, precum și cămașa de bumbac înflorată cu arnici negru, cum se poartă în satele de la poalele acestor munți.

Acasă la Racovița, un sat de prin părțile Polovragilor, nenea Bibi — cum îi mai spun consătenii — se bucură de respect și apreciere. De aceea, cînd a fost să-și aleagă deputat în sfatul raionului, au propus și ales pe Dumitru Tănase. Ne cunoaște și îl cunoaștem, e muncitor de nădejde la funicularul de pe Cătălinul, în stare să colinde zi și noapte cablurile în corfă, să deschidă drum liber minereului", *spuneau cetățenii cînd i-au propus candidatura. Dumitru Tănase s-a dovedit bun gospodar nu numai la funicularul de pe Cătălinul și la el acasă. Cînd pentru oile proprietate colectivă s-a pus problema construirii unui adăpost, el, printre primii, a pus umărul. Acum saivanul de 500 de oi e gata să-și primească pensionarele. Anul trecut s-a întins pînă la Racovița rețeaua de radioamplificare. Acum se pune problema extinderii acesteia pe ultima uliță a satului. În frunte, la toate acțiunile gospodărești, Tănase Dumitru merită cu prisosință titlul de slujitor al poporului.*

Ion BECHERU

De la stînga la dreapta: *Magazinul „Bitolia" cu autoservire vă oferă fel de fel de delicatese; După cum vedeți autoservirea a fost introdusă și în autobuzul 35; În orele libere — pescar amator*

AMINTIRI

(Dintr-o „Carte despre vremuri multe")

de Ion PAS

Venisem numai de cîteva luni în mișcare cînd un fapt petrecut sub privirile mele m-a tulburat profund. Era într-o sîmbătă seara și, potrivit regulii de la club, urma să se țină ceea ce uneori avea caracter de adunare politică, în cadrul ei făcîndu-se bilanțul situației generale sau al evenimentelor legate de viața și lupta muncitorimii înscrisă în sindicate și în partid, iar alteori caracter cultural. În această a doua împrejurare intelectuali, membri ai mișcării, precum și conducătorii ei cu nivel mai ridicat ca Frimu, Alecu Constantinescu, Marinescu, Pop, doctorița Arbore, sau personalități simpatizante (unele dintre ele făcînd parte, pe cînd erau tinere, din întîia mișcare socialistă) țineau conferințe după care urma un program artistic-literar, cîteodată mai bun, cîteodată mai slab, dar acceptat totdeauna cu îngăduință. Ne onorau și scriitori și ziariști ca Graur sau Ion Teodorescu și artiști cu reputație consolidată încă de pe atunci ca Ion Manolescu sau tinere făgăduințe ale scenei, deocamdată pe b"ncile Conservatorului, ca Victor Bumbești sau Șahighian. Cînd nu-i aveam pe ei, rămîneam la for'le proprii, căci dispuneam și noi de poeți, de recitatori și de talente care, cu mijloace vocale sau cu ajutorul unor instrumente muzicale mai la îndemîna lor, fiind mai ieftine și putîndu-se exersa singuri la ele, ca armonica, mandolina sau muzicuța de gură, erau în măsură să-și delecteze tovarășii de muncă.

Nu o astfel de reuniune era în seara la care mă refer, ci una care, așa cum fusese anunțată în ziar, urma să treacă în revistă întîmplările pline de frămîntare din timpul săptămînii. Se produseseră cîteva greve în capitală, era din nou agitație în porturi. Iar se scumpise traiul, iarăși trebuiau să-și stringă cureaua în jurul burții, muncitorii. Patronii fabricilor și atelierelor din București nu voiau să audă de urcarea salariilor și puneau în vedere că vor recurge la concedierea „agitatorilor". Ca întotdeauna grijulie să apere ordinea, poliția arestase cîțiva sindicaliști. La Galați și Brăila armatorii și vătafii ridicaseră din nou capul, după ce mai multe acțiuni dîrze, de lungă durată, ale robilor lor îi siliseră să și-l plece. Exista primejdia ca tot ce muncitorii cîștigaseră prin bătălii și sacrificii grele — să se ducă pe apa gîrlei.

Un tablou al situației din zilele acelea și din zilele sau poate săptămînile care vor urma, trebuia făcut. Trebuia să se apeleze din nou la conștiința clasei muncitoare, la încrederea în destinele ei, la solidaritatea cu cei în luptă și cu cei pe care cîrmuirea îi lovise.

A vorbit mai întîi Frimu. Au zgîlțîit tribuna, în focul perorării, și alți cuvîntători. Aplauda lîngă mine, pe o bancă din fund, tot timpul, cu mai multă aprindere decît alții, un lucrător chelner, negricios, pe care îl cunoșteam mai îndeaproape, fiindcă, deși destul de în vîrstă, era nelipsit și de la ședințele Tineretului. Era nelipsit, nu numai de la ședințele sindicatului său, dar și de la ale altora. Cam sumbru. Cam îi fugeau ochii în lături cînd stătea cu cineva de vorbă, iar vorbirea lui se rezuma mai mult la întrebări: Unde lucrezi, tovule? Se știe acolo că vii la mișcare? Mai sînt și alții în atelierul, la fabrica dumitale înscriși „la noi"? Care — căci nu-i cunosc.

— Eu zic, tovilor — spusese odată într-un grup în care mă aflasem și eu — că ar trebui să schimbăm tactica; așa, dacă s-ar pune un foc ici-colo, la vreo fabrică, la vreun atelier unde patronii nu aprobă revendicările oamenilor, ar intra frica-n ei. Sau dacă am pune vreo bombică sub c...l cuiva din stăpînire...

— Ce e aia bombică? l-a întrebat cu nedumerire și bănuială careva dintre ascultători.

— Ei, parcă e greu de înțeles? Una, așa cu fitil care face fîș și...

— Dumneata bați cîmpii, tovarășe! i-au întors-o ceilalți și s-au depărtat.

— Parcă eu am crezut ce-am spus? mi s-a adresat el mie. Am glumit. Am vrut ca să-i încerc.

Vorbele din urmă, e drept, m-au pus puțin pe gînduri. Mi-am amintit de ele după seara aceea cînd Alecu Constantinescu, președintele adunării, și-a încheiat cuvîntarea printr-o (vorba se potrivește) lovitură de teatru. El a recapitulat evenimentele care formaseră obiectul adunării, a îndemnat la unire, a osîndit cîrdășia de totdeauna dintre exploatatori și aparatul statului burghez. Cam lungă, cam fără să știm unde vrea să ajungă a fost expunerea lui de la urmă privind tertipurile viclene pe care vrăjmașii de pretutindeni ai clasei muncitoare le întrebuințează pentru a o abate de la drumurile și metodele ei, ca astfel să aibă pretexte de-a o persecuta, de-a o compromite, slăbi și chiar desființa. Era în obiceiul lui să facă, prin paranteze largi, digresiuni într-o serie de domenii și exemplificări care îl depărtau aparent de subiect. „Să vedem cum se întoarce de unde a pornit", gîndeau ascultătorii care, altminteri, îi urmăreau cu atenție cuvîntările, el fiind un muncitor instruit — trăise cîțiva ani la Paris — și un orator înzestrat.

Se întorcea.

La fel și de data aceasta, după ce făcuse un istoric al acțiunilor provocatoare săvîrșite în rîndurile proletariatului organizat, de către organele represive și în special de Ohrana rusească. Sistemul lor: introducerea sau recrutarea de unelte care să denunțe sau să sfătuiască la fapte nechibzuite cu primejdioase consecințe pentru clasa muncitoare. La noi nu avem o pildă în atentatul din urmă cu doi ani cînd instrumentele Siguranței, chipurile anarhiști, au înarmat mîna unui lucrător de la Calea Ferată? „Aha!" și-au spus oamenii din sală fără să bănuiască cum va continua vorbitorul. „Aha!" și-au mai spus ei și au început să se uite unii la alții cînd Alecu Constantinescu a adăugat:

— Siguranța și poliția românească, a căror mîrșăvie a fost dată de gol cînd cu înscenarea despre care am amintit, nu se astîmpără. Ele tocmesc și acum agenți dintre lepădături care fac treabă de spioni și provocatori printre noi.

Băgasem de seamă că, de la un timp, vecinul meu, nu numai că nu se mai alătura aplauzelor care punctau anume perioade ale cuvîntătorului, dar se freca nervos, neliniștit pe bancă și căuta spre ușă. Sala era înțesată de lume, iar unii stăteau în picioare printre rîndurile ei, pe lîngă pereți și lîngă intrare.

S-a tăiat respirația tuturor, apoi au răsunat întrebări mînioase: „Cine e?" cînd vorbitorul de la tribună a exclamat ridicînd un deget acuzator:

— Un astfel de agent s-a strecurat de mai multă vreme printre noi și se află aci!

— „Dă-mi voie!" a rostit cu voce șuierată omul de lîngă mine ridicîndu-se și vrînd cu atîta grabă să-și facă loc încît m-a călcat pe picioare.

— Nu-l lăsați pe cetățeanul de acolo să plece! a poruncit oratorul. El e ticălosul, spionul.

— Huideo!

Spionul a plecat, mai bine zis a fost scos în pumni, după vreun sfert de oră de tărăceală cruntă.

La vreo două luni după întîmplarea aceea, și pe urmă ani de-a rîndul, îl vedeam la toate demonstrațiile noastre de stradă în pîlcul comisarilor, agenților cunoscuți tuturora, ofițerilor de jandarmi care ne urmăreau convoiul. Rînjea cinic. E drept că se ținea mai departe, cu grijă să nu se desprindă careva dintre manifestanți și să-l chelfănească.

Deoarece au mai fost descoperiți și bătuți zdravăn la ședințe și întruniri cîțiva agenți — aceștia nu mai aveau cărți de membru în partid sau sindicat (veneau în calitate de „cetățeni") — prefectura a făcut un demers pe lîngă conducerea mișcării explicîndu-i că e obligată să prezinte rapoarte ministerului de interne despre activitatea clubului. Da-da, se știa că la club nu se petrece nimic subversiv, însă ministrul l-a admonestat pe prefect că nu mai e în stare să-l informeze. A fost acceptat un bătrînel prăpădit, mizeros, cu misiunea de a lua note cînd aveau loc adunări. Îl cunoșteam, dar ni se pusese în vedere să-l lăsăm în pace. Scria tot timpul, cu un creion bont, pe niște petece mototolite de hîrtie, despre tot ce auzea glăsuindu-se la tribună. Îi tremura mîna și de bătrînețe și de frică. Tremura din tot corpul vlăguit, și clipea speriat, cînd i se părea că vreun muncitor mai fălcos, mai mustăcios, mai încruntat, îl privește bănuitor. Prevenea întrebarea:

— Vă rog, este cu voia domnului Frimu, domnului Marinescu. Nu pun de la mine nimic. Mănînc și eu o pîine.

Cîte unul i se adresa, făcînd cu ochiul către cei din juru-i:

— Moșule, să nu te prindem că ne încondeiezi la poliție că ai dat de naiba!

Se apăra:

— Nu, păcatele mele!

S-a întîmplat în vreo două rînduri ca, fie pentru a face o glumă proastă, crudă, fie pentru a arăta că sînt grozavi, unii să se încrîncenеze la el și să-i smulgă hîrtiile din mînă. Au fost puși la locul lor de către alții cu mai mult scaun la cap.

Eram — sînt vreo treizeci de ani de atunci — cu niște treburi la Buzău. După terminarea lor, am intrat într-o cafenea pentru a-mi mîncina acolo timpul pînă la ora trenului. Localul — plin de fum și de o clientelă care sporovăia despre politică înaltă și punea totodată la cale învîrteli mărunte, care picotea cu un jurnal în față ori juca domino, cărți sau table.

Se bălăbănea lîngă o masă de jucători, unul bătrîior, deșirat, cu un macferlan jigărit, pe cap cu o gambetă înverzită de îndelungă întrebuințare și găurită în vreo două locuri. I-am remarcat mustățile lungi, așa cum, la începuturile filmului, le purta Nick Winter, umbrela pătată de noroi pe care o ținea între picioare și de care își rezima din cînd în cînd bărbia. Se scutura din amorțeală ori de cîte ori intra alt mușteriu și-l măsura din ochi. Nu schimba nici o vorbă cu cei lîngă care stătea. Nu-i vorbeau nici aceștia. În vreo două rînduri am văzut că a căpătat de la ei cîte o țigară, pe urmă o cafea, mulțumind de fiecare dată prin ducerea unui deget la gambetă.

L-am întrebat pe chelner, arătînd discret în direcția lui:

— Cine e șeful?

Cu ton confidențial m-a lămurit:

— E agentul **secret** al orașului nostru!

Bătrînului care căpătase învoirea de a lua parte la ședințele și întrunirile noastre i s-a întîmplat o dată o neplăcere. A fost din vina lui, căci, într-o împrejurare specială, a avut ideea ciudată de a-și îndeplini meseria într-o formă socotită de el ca fiind mai apropiată de caracterul ei. Aveam un miting mare la Dacia, de protest împotriva războiului. Atmosfera — entuziastă, sala și curtea fiind înțesate, așa cum nu ni se întîmpla totdeauna, cu o lume care sublinia furtunos cuvîntările. Era într-o după-amiază fierbinte din toiul verii, iar acoperișul încins, de sticlă, al localului răstrîngea o lumină aproape orbitoare. Oratorii și ascultătorii își scoseseră hainele și nu mai pridideau ștergîndu-și nădușeala sau făcîndu-și vînt cu gazetele.

O umbră care, de jos, părea uriașă, monstruoasă, se așternu deodată într-o latură a acoperișului. Se vedea că sta lungită și că, din cînd în cînd, se mișca. O dihanie — dar ce fel de dihanie? Cuvîntătorului din clipa aceea nu-i mai dărui nimeni luareaminte, grumazurile și capetele fiind toate sucite în direcția apariției năzdrăvane. Se încrucișară exclamații, se exprimară păreri, unele prăpăstioase, altele hazlii, stîrnind hohotiri de rîs.

— Prieteni și tovarăși, să fim serioși! Aici nu este circ! strigă de la tribună, președintele. Peste cîteva momente se va lămuri ce este acolo. Vă încredințez, însă, că nu este nimic.

— Cum nu este? i se dădu riposta. Parcă nu vezi magaoaia și dumneata?

Denumirea arătării pricinui veselie zgomotoasă în mai multe locuri.

Dar alte umbre, acestea grăbite, agitate, lățite și lungite în reflectarea săgetărilor soarelui, apărură pe acoperiș. Se auzi un troznet. „Astea ce-or mai fi, fraților?" Alt troznet. „De nu s-ar prăbuși șandramaua pe noi!" Sala Dacia era veche, străveche și pîrîia din toate încheieturile cînd întrunirile îi năpădeau mai cu seamă scările și balcoanele. La primejdia năruirii bolții de sticlă nu se gîndise încă nimeni pînă acum. Iată că deasupra ei tropăiau, se frămîntau, se învălmășeau niște întruchipări cumplite.

— Tovarăși! Prieteni! răcni iar președintele, cu mîna pîlnie la gură, ca să se facă auzit mai bine. S-au dus acolo cîțiva oameni de-ai noștri ca să vadă despre ce este vorba. Liniștiți-vă!

Arătările, toate, dispăruseră, bolta se înfățișa iarăși ca mai-nainte, aproape străvezie în bătaia puternică a soarelui. În schimb răsunară, pe scările putregăite de lemn tropăituri, îmbrîncituri, strigăte minioase. Cîțiva muncitori tineri, vînjoși, într-un fel furioși și într-altul înveseliți, dăduseră buzna printr-una din intrările lăturalnice ale sălii și urcară pe scena unde se afla masa lungă, îmbrăcată în pînză roșie, în jurul căreia se aflau notabilitățile adunării. Purtau, mai bine zis, tîrau cu ei, pe un bătrînel înfricoșat care, după felul cum îi arăta portul, se vedea că fusese puținel scărmănat.

Era prăpăditul de slujbaș al poliției care cugetase cu prilejul acela să-și îndeplinească într-alt chip datoria. Voia să fie într-adevăr, „agent secret", „detectiv" ca în romanele care alcătuiau probabil lectura celor de o meserie cu el. Poate că îl luau la vale colegii lui că e miluitul socialiștilor. Se cățărase, ca atare, pe acoperiș, puțind să-și frîngă ciolanele bătrîne, cu închipuirea că acolo nu este văzut de nimeni, că nu riscă să se mai holbeze careva la el cînd își însemna cuvîntările și să-i înhațe notele.

Mitingul a continuat după judecata scurtă care a avut loc la tribună și după lămurirea dată mulțimii. Vorbitorul întrerupt mai-nainte a trebuit, totuși, să aștepte încă o vreme pînă cînd larma hohotirilor vesele s-a potolit, s-a stins.

Întîmplările pe care le-am povestit se situează, una în urmă cu vreo cincizeci de ani, alta cu vreo patruzeci și șase sau patruzeci și șapte. Ele sînt floare la ureche față de ticăloșiile celelalte puse la cale împotriva clasei muncitoare. Vorbind sau scriind despre eroismul ei, exprimăm o realitate pe care mulți oameni ai zilelor noastre au trăit-o direct și pe care alții, mai tineri, au aflat-o din amintirile mai vîrstnicilor sau din documentele timpului.

Provocările n-au avut numai caracterul minor care se desprinde din episoadele al căror martor am fost cîndva. Ele au îmbrăcat formele cele mai perfide, căsunînd în rîndurile luptătorilor pentru un destin mai bun, al lor și al poporului întreg, suferințe și pierderi dureroase.

Micul ECRAN

Note de telespectator

Așadar, unul din cele mai stăruitoare deziderate ale telespectatorilor — care a fost exprimat de mai multe ori și la rubrica de față — se împlinește: Studioul de televiziune reușește să cuprindă în programele sale spectacolele extraordinare ale stagiunii artistice. După retransmisia spectacolului ansamblului berlinez de la Friedrichstadt-Palast, iată că duminica aceasta am putut urmări spectacolul „Pagini alese", prezentat de ansamblul Teatrului de Miniaturi din Leningrad, condus și animat de Arcadii Raikin. Despre arta lui Raikin s-a scris în presa noastră, — se vorbește și în coloanele numărului de azi al „Magazinului". Nouă nu ne rămîne decît să ne arătăm încîntați că televiziunea a prilejuit sutelor de mii de telespectatori din întreaga țară, cunoștința cu acest mare maestru al teatrului satiric și să evidențiem calitatea bună a transmisiei.

Spectacolul organizat cu prilejul „Săptămînii poeziei", în sala de concerte a radioteleviziunii, a fost și el prezent în programul televiziunii. Emoționantă întîlnire cu marele nostru poet și scriitor Tudor Arghezi, urmată de un cuprinzător recital al versului românesc închinat celor mai fierbinți năzuințe ale poporului. Artiști iubiți ai scenelor bucureștene, cîntăreți de frunte ai teatrelor muzicale, corul și orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii, au asigurat o ridicată ținută artistică recitalului literar-muzical retransmis sîmbătă seara.

Trebuie să semnalăm, de asemenea ca foarte pozitivă pentru străduințele televiziunii, tot mai laborioasa participare a carelor de reportaj la alcătuirea programelor. Aceasta a asigurat emisiunilor prospețime și un cîmp de viziune larg, cuprinzător. Joia trecută și joia aceasta, din nou, camerele de luat vederi au fost instalate în incinta celui de al 4-lea Pavilion de mostre, prilej pentru o primă luare vizuală de contact a marelui public cu ultimele realizări ale industriei noastre producătoare de bunuri de larg consum în plină dezvoltare. Telereportajul s-a ocupat de sectorul mobilei de interior și a urmărit o prezentare a noilor confecții pregătite pentru anul viitor de fabrica „București". Aplaudînd inițiativa, trebuie să păstrăm totuși unele rezerve în ce privește realizarea (redactor: Eleonora Chelbașu, crainic: Emanoil Valeriu), care a suferit de ceea ce au suferit și alte emisiuni anterioare realizate în direct și anume dialogul forțat dintre crainic și interlocutori, neconcordanța dintre imagine și comentar și faptul că imaginea a folosit cadre largi, planuri generale, atunci cînd a fost vorba să se arate cum sînt modelele de confecții, pe care privitorul dorește să le vadă de aproape, în detaliile reprezentînd noutatea, linia nouă a modei și chiar materialul confecției. Fără îndoială că emisiunea în direct, implicînd în mare măsură spontaneitatea, limitează — dar nu exclude — posibilitățile pregătirii prealabile, dar aceasta nu justifică „aranjamentele regizorale" sub ochii spectatorului, cum s-a întîmplat în timpul transmisiei de la Pavilion. Mai supărător încă a fost telereportajul concursului de gimnastică de la Floreasca, cînd camera de luat vederi se fixa asupra unui aspect, iar comentariul descria altul, încît una vedeai pe micul ecran și alta auzeai. Și de astădată comentarul a fost prolix, lungit fără rost, neurmărind imaginea reflectată. Nu se poate realiza oare o deplină coordonare a acestor două elemente? Telereportajul în direct este o treabă din cele mai grele în specificul muncii televiziunii, — care rămîne încă de rezolvat.

Șt. RADU

PAVILIONUL

(Urmare din pag. 1)

sorturi de napolitane se fabrică la noi în țară? Pavilionul ne înfățișează nu mai puțin de... Dar, poftim, numărați-le dv.: cu ciocolată, cu alune, cu vanilie, cu cacao, cu lămîie, asortate, sport, Desert, Super, Fruty, Păltiniș, Opera, Mocca, Rozeta, Delicia, Fructine, Victoria...

Gurmanzii, care n-au avut prilejul să guste specialități mai puțin răspîndite, ca: pilaful de porumbel, plînea venețiană, plureul de castane sau dulceața de gogonele, vor face cunoștință cu aceste „atracții", și cu multe altele — în 1963—64. De asemenea, țesăturile samforizate (care nu intră la apă), scaunele din material plastic, cu picioare metalice, sau covoarele din polivinil, vor fi în curînd la îndemîna oricărei gospodine.

O concepție superioară se vădește în execuția anumitor articole, pe care ne-am obișnuit să le considerăm puțin importante sub raportul estetic. Aici, tonetele cu vitrină, pentru centrele de vînzare a piinii, ca și gondolele pentru legume și fructe, au ceva din eleganța mobilierului din magazinele de lux... Bucătăria „Mureș", folosind admirabil materia plastică, desenul viu colorat, plin de imaginație, nu are nimic comun cu „clasicele" încăperi de acest gen, în care, vrînd-nevrînd, gîndirea trebuie să cedeze locul gesturilor automate... După cum caietele de școală, cu coperte multicolore și fanteziste, sînt, parcă, din altă epocă decît antecesoarele cu „peisaj" sau „portret", care abia se mai furișează printre ele, anacronice ca niște malacovuri la o serată modernă...

Al patrulea pavilion constituie, în ansamblu, o nouă și strălucită afirmare a progresului în concepție și execuție, înregistrat de industria noastră producătoare de bunuri de larg consum, al cărei obiectiv este omul — constructor al socialismului, al propriei fericiri.

D. D.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat". După o altă serie de peripeții, O'Lea se vede pus în situația de a se căsători cu actrița Lolita Bonita.

Îl transcriu aci, fără să garantez pentru corectitudinea ortografiei:

Akkrywytsa!

CAPITOLUL XII

Unde se vede cum se face și cum se desface o strălucită carieră cinematografică.

Deoarece din capitolul precedent, cititorul nu a putut afla — în ciuda talentului de gazetar al lui Jim Croyden — decît foarte puține lucruri despre Lolita Bonita, despre trecutul ei și despre strălucita carieră pe care o făcuse înainte de a-l întîlni pe John O'Lea, ne simțim datori ca, pe măsura slabelor noastre puteri, să umplem aceste lacune și să povestim ceea ce știm în legătură cu celebra vedetă de cinema.

Cînd își făcu prima intrare pe scena vieții, în rolul de prunc, cunoscuta actriță nu se numea încă Lolita Bonita, ci Mary Smith. Un nume comun, care ar fi predestinat-o să devie orice: dactilografă, vînzătoare de programe într-un teatru, casieră la metrou și chiar banala soție a unui banal funcționar comercial american.

Spre deosebire însă de milioanele de Mary Smith din Statele Unite, ale căror vieți au evoluat pe cenușiile orbite ale unor meserii prost plătite sau unei căsătorii oarecare, Mary Smith a noastră dispunea de un atu excepțional, care a jucat un rol hotărîtor în existența ei. Atu-ul acesta era mama ei.

Să ne înțelegem: orice Mary Smith — și mai mult decît atît, orice fată, oricum s-ar chema ea — are o mamă. Dar de avantajele unei mame ca d-na Smith nu se bucură decît foarte puține fete — și acestea ajung în general stele de cinema.

D-na Smith era, atunci cînd a născut-o pe Mary, o femeie tînără, frumoasă, ambițioasă și energică. Soțul ei, dl. Smith — element care dispare foarte repede din biografia Lolitei Bonita — era ajutor-contabil la o firmă din Chicago. Încă din primele luni după căsătorie, d-na Smith își dădu seama că făcuse o greșală măritîndu-se cu dl. Smith. Acesta avea un salariu care îi ajungea tocmai bine să satisfacă 1/24 din necesitățile vitale ale d-nei Smith (sau din ceea ce considera ea că sînt necesități vitale).

Tinerei, frumoasei, ambițioasei și energicei femei îi trebuie foarte puțin timp ca să se convingă că din leafa soțului ei nu-și va putea cumpăra nici o dată un Cadillac „De Luxe", un mantou de vizon, o vilă în Florida și un colier de perle veritabile — lucruri fără de care, la ce bun să mai fie o americancă tînără și frumoasă? Dimpotrivă, toate păreau să arate că viața d-nei Smith va continua să se scurgă — pînă ce tinerețea și frumusețea vor fi rămas doar niște nostalgice amintiri — între cei patru pereți ai camerei mobilate, pe care o ocupau la etajul 46 al unui bloc de pe Middlewest Boulevard și că perspectivele mantoului, vilei, colierului și „Cadillac"-ului erau tot atît de certe ca și perspectiva ca dl. Smith să fie primul ajutor-contabil american trimis în Lună.

Soarta menajului Smith ar fi fost poate alta, dacă soțul ar fi dat urmare sugestiilor făcute în repetate rînduri de soție și ar fi comis frauda de cîteva sute de mii de dolari pe care aceasta i-o propunea. Dar fie dintr-un sfînt sentiment de onestitate, fie dintr-o și mai sfîntă teamă de consecințe, dl. Smith refuză să asculte îndemnul d-nei Smith, dovedind astfel în mod egoist că ținea mai mult la viața și libertatea lui decît la idealurile soției sale.

Căzînd așa dar la examenul de iubire conjugală, dl. Smith fu părăsit de d-na Smith, care luă cu ea și pe mica Mary, în vîrstă de numai șapte luni. Ea (mama, nu fiica) îmbrățișă imediat cariera artistică, angajîndu-se într-o trupă ambulantă, unde, grație faptului că îl seduse pe regizor, căpătă un rol important. E adevărat că nu avea de rostit decît patru cuvinte („A sosit lady Buttermore"), în schimb se desbrăca pînă la piele de două ori (în actul I și în actul III).

După un an și ceva și nenumărate intrigi de culise, d-nei Smith i se încredință un rol și mai important, în care se desbrăca și în actul II. Aceasta o ajută să cunoască un negustor de bretele din orășelul Peddleton, cu care trăi aproape trei ani. Dar negustorul era însurat și, dacă ar fi divorțat, ar fi însemnat să renunțe și la zestrea care îi permisese să înjghebe rentabilul său comerț. De aceea, după ce păpă echivalentul în dolari a peste zece mii de perechi de bretele, d-na Smith îl părăsi și pe el, pentru a-și dărui inima (și nu numai pe ea) unui fabricant de cremă de ghete din Houston. Acestuia îi urmară un comis-voiajor, un barman, un hotelier, un dresor de pantere, un jocheu, un alt dresor (de urși), un falsificator de bancnote, un gardian (din închisoarea unde nimerise falsificatorul), un prezicător în cărți, un toboșar dintr-o fanfară militară, un flautist, un piculinist (toți din aceeași fanfară), precum și două-trei duzini de bărbați ale căror profesii erau mai greu de definit.

Pe măsură ce treceau anii, aspirațiile d-nei Smith suferiră anumite modificări. În locul unui singur „Cadillac", ea utiliza acum numeroase alte vehicule, mult mai impozante și pe care le schimba foarte des. Din păcate, ele aparțineau categoriei de mașini care servesc transportului în comun și sînt cunoscute sub numele de autobuze. Totalul încăperilor pe care le locuiesc ar fi putut alcătui nu una, ci zece vile în Florida, numai că era vorba de camere de hotel, pe care le ocupase nu simultan, ci succesiv, în cursul peregrinărilor ei. Perlele colierului său fuseseră secretate nu de niște stridii în fundul mării, ci de o fabrică de sticlă din Los Angeles. În sfîrșit, mantoul pe care îl purta era cusut din blănuri dar ele aparținuseră nu sălbaticilor vizoni, ci unor domestice animale, care, pe vremea cînd erau în viață, se exprimau printr-un caracteristic: „miau".

În schimb, d-na Smith își concentră toate speranțele ei de viitor asupra fiicei sale. La șaptesprezece ani, Mary era nu numai foarte frumoasă, ci și admirabil înarmată de către mama ei pentru lupta cu viața. Iată, spre edificare, numai cîteva din preceptele morale pe care i le spuse d-na Smith:

— trăiește conform lozincii: maximum de confort, cu minimum de efort;

— bărbații sînt un rău necesar;

— nu face nici o dată mîine, ceea ce poate face altul pentru tine poimîine;

— nu fura decît atunci cînd ești sigură că nu te prinde;

— decît să mori după un bărbat, mai bine să trăiești cu doi;

— ca să cucerești un bărbat însurat, vorbește-i de bine nevasta;

— tratează-l pe bărbat ca pe un dumnezeu: adoră-l și cere cît mai multe lucruri de la el;

— dacă prudența e mama înțelepciunii, în orice caz minciuna e mătușa ei;

— ascultă cu răbdare confidențele semenilor tăi: nu se știe cînd pot să-ți prindă bine la un șantaj;

— mai bine un dușman mort, decît zece prieteni vii;

— un bărbat tînăr, frumos și inteligent are trei calități; un bărbat cu o sută de mii de dolari, are o sută de mii de calități etc., etc.

Condusă cu mînă fermă de mama ei, Mary își începu strălucita carieră de la o vîrstă foarte fragedă, cînd fotografia ei apăru în numeroase reviste pornografice. Toaletele în care se poza erau simple, dar sugestive, constînd, cele mai adesea, într-o plasă de pescar sau într-un voal transparent.

Nu împlinise nici nouăsprezece ani, cînd promovă cu cîteva trepte pe scara care o ducea spre culmile gloriei, ajungînd o favorită a fotografiilor publicitare. Cel mai mare succes îl înregistră imaginea care o înfățișa dormind senină, într-un alcov, în timp ce o vagă lumină stelară se filtra prin draperiile grele de brocat ce mascau fereastra. Un zîmbet angelic flutura pe buzele ei de fecioară, căreia soarta părea să nu-i fi precupețit nici frumusețea, nici bogăția, nici o conștiință curată. Legenda fotografiei glăsuia lapidar: „Somn neturburat, grație purgativului Miracle".

Această fotografie determină o cotitură în cariera lui Mary, din clipa în care asupra ei căzură ochii d-lui Daniel Winterbottom-junior. Dl. Winterbottom-junior avea 73 de ani și suferea de constipație. De aceea citea cu mare atenție toate anunțurile privitoare la purgative. Nu se știe ce efect a făcut asupra intestinului său gros preparatul „Miracle", se știe însă precis că asupra inimii lui, portretul lui Mary exercită adevărate ravagii.

(Va urma)

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

„ÎNTÎMPLĂRI ÎN MĂRILE SUDULUI"

de JACK LONDON

Ilustrații : Beca RIND

Omul plecă numaidecît. După cîteva minute se înfățișă cel mai înalt dregător al insulei. Cu un aer foarte încurcat începu să bîlbîie tot felul de scuze. Înțeleserăm în cele din urmă că regele dormea și nu era cu putință să i se curme somnul.

— „Doarme cu adevărat ?" întrebă Mac Allister.

— „Doarme adînc".

Mac Allister începu atunci să-l împroaște pe dregător cu atîtea injurii încît omul o luă repede la sănătoasa și reveni scîntîrlat cu regele. Ochii falnicului șef de trib scînteiară de mînie cînd află din vorbele disprețuitoare ale lui Mac Allister pentru ce fusese adus. I se cerea să adune de îndată 100 de dansatori și să-i aducă să joace. Cu toate acestea omul s-a supus și dansatorii, adunați în grabă, au executat timp de 2 ore sub soarele arzător admirabile tablouri coregrafice. Cînd, în sfîrșit Mac Allister se plictisi îi alungă pe dansatorii epuizați cu o ploaie de cuvinte batjocoritoare.

A doua zi am întîlnit un băștinaș care ducea cu el o pereche de scoici mici, de culoare portocalie. Scoicile erau exemplare rare și am dorit să i le cumpăr. Omul îmi ceru pe ele 300 de bastonașe de tutun. I-am oferit 200. Indigenul nici nu voi să audă. Ajuns acasă la Mac Allister i-am povestit întîmplarea. Hoțul de scoțian aduse imediat pe omul cu scoicile. I le luă și mi le dădu.

— „50 de bastonașe de tutun, spuse el. Nu merită mai mult".

Negrul primi bastonașele, se înclină pînă la pămînt și plecă vesel.

Părea într-adevăr încîtat că scăpase atît de ușor. Îmi îndrăzneam să-i cer lui Mac Allister dezlegarea tainei. Încercam să înțeleg singur cum se face că acești oameni voinici și cu tradiții de vitejie se lăsau umiliți și spoliați fără să opună nici o rezistență.

Explicația mi-a venit cîteva zile mai tîrziu, într-un mod neașteptat. Plimbîndu-mă pe insulă îl întîlni pe omul cu scoicile, un bătrîn cu chip de înțelept și care se numea Oti. M-am apropiat de el și fără să-i spun absolut nimic i-am dăruit 200 de bastonașe de tutun. Cu totul uluit de generozitatea mea, omul îmi mulțumi călduros. Și pentru a-mi arăta cît îmi este de recunoscător mă invită să pescuiesc cu el în lagună. M-am dus cu plăcere. Stînd și pescuind ne-am împrietenit, astfel încît am socotit că îmi va răspunde cu sinceritate la întrebarea care mă chinuia.

— „De ce vă tîrîți cu toții la picioarele lui Mac Allister ? Tiranul ăsta e singur aici și voi sînteți mulți. Cu toate astea cum deschide gura tremurați ca varga. Vă e frică să nu vă mănînce ? Nici dinți nu mai are !"

Oti a rămas cu ochii pierduți în zare. Am tăcut lăsîndu-l să reflecteze. Într-un tîrziu, bătrînul vorbi :

— „Am să vă povestesc de ce ne este atît de frică. Povestea e puțin mai lungă dar dacă vă interesează v-o pot spune".

L-am încurajat pe Oti să-mi spună istorisirea. El începu :

— „Cînd eram tînăr, trăiam cu toții în neatîrnare și ne apăram cu mult curaj insula. Cîteva încercări ale unor corăbii cu negustori albi de a debarca aici s-au terminat foarte rău pentru cei ce veneau fără să ne ceară permisiunea. Într-o zi, să tot fie vreo 25 de ani de atunci, ne-am trezit cu o nouă corabie în lagună. Pe punte erau 5 albi și un echipaj de vreo 40 de negri din Noua Guinee. Veneau să pescuiască peștele*

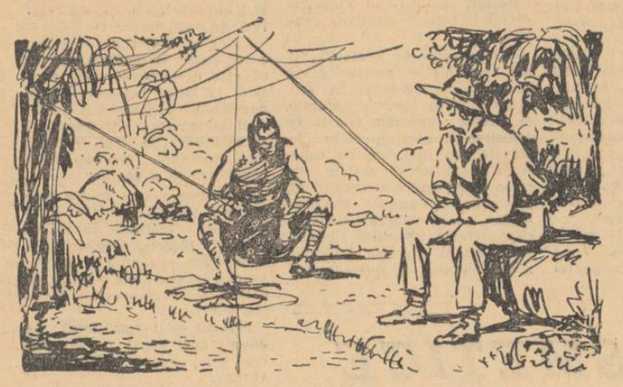

numit „Sapa de mare". Nu ne-au cerut nici o îngăduință pentru aceasta. Coborîră bărcile, împărțindu-se în grupuri mici care își așezau tabere izolate pentru a usca peștele prins.

Știam din experiențe mai vechi că astfel de oaspeți nepoftiți răspund întotdeauna prin împușcarea solilor, atunci cînd li se propune să respecte perioadele de pescuit și să ne permită și nouă să pescuim. De aceea, s-a hotărît adunarea războinicilor. În pirogele noastre, intonînd cîntecele tradiționale ale insulei, ne îndreptarăm spre căpitanul corăbiei, care coborîse însoțit de 3 membri ai echipajului. Văzîndu-ne venind, căpitanul începu să tragă în noi cu cele 2 revolvere ale sale ucigîndu-ne 8 luptători. În cele din urmă, la răspunsul pe care-l dădurăm lansînd asupra grupului sulițele noastre, căpitanul căzu. Secundul, rămas pe goeletă asistase la scenă. Repede el puse pe apă o bărcuță pe care o încărcă cu provizii și o luă la goană.

Oti se opri o clipă apoi făcu o paranteză.

— Albii pe care i-am cunoscut sînt adevărați demoni. Acum la bătrînețe înțeleg bine cum de au pus stăpînire pe toate insulele mării. Noi sîntem tot atît de viteji ca și ei. Dar ei sînt niște demoni de cruzime și violență. Apoi, revenind la firul povestirii :

— Cei mai mulți dintre noi porniră spre goeletă, în timp ce vreo 200 de băieți zdraveni și care visleau minunat, luară urma secundului. Acesta stătea în picioare în barcă, și trăgea fără încetare cu carabina.

Mulți dintre ai noștri cădeau uciși sau răniți. Cu toate acestea secundul părea că nu are nici o scăpare. Și atunci, știți ce a făcut ? Cînd ai noștri au ajuns la vreo 10 metri de el îl văzură punînd liniștit arma jos și luînd în mînă un fel de cîrnat gros. Aprinse acest cîrnat de la țigare și îl aruncă asupra oamenilor noștri. Era dinamită. Dar asta nu știam în acel moment. Secundul mai avea mulți cîrnați din aceștia și cu ei ne-a scufundat pirogă cu pirogă. Cei ce se aflau în ultimele piroge o luară la sănătoasa. Atunci secundul începu să rîdă în hohote : HA ! HA ! HA ! Apoi își reluă carabina și reîncepu să tragă în noi. Mulți muriră atinși în spate. Omul acesta cum vă spun nu era un simplu om, ci un drac. Înainte de a părăsi goeleta el pusese și în cală praf de pușcă plus o zdravănă încărcătură de dinamită de care legase un fitil aprins. Băștinașii habar n-aveau. Cei ce porniseră spre goeletă se aflau cu sutele pe punte cînd corabia sări în aer. Am pierdut atunci foarte mulți dintre luptătorii noștri cei mai de frunte, fără a mai socoti pe cei rămași în viață, dar schilodiți pentru totdeauna. Și azi, la bătrînețe mai visez cîteodată acele clipe și mi se pare că aud pe blestematul de secund hohotind plin de satisfacție : HA ! HA ! HA !

(Urmarea în numărul viitor)

Copilării importante...

De fapt — mă întreb dacă merită să mai discutăm, pentru a nu știu cîta oară, lucruri de care i s-a făcut lehamite și hîrtiei... Uite-o : se încrețește și tremură toată, mirosind, parcă, despre ce-i vorba. Stiloul, ca un cal nărăvaș, se proptește-n hotul tocit, zgîrie fila și împroașcă stropi negri în dreapta și-n stînga, adică : Aoleu, stăpîne, — iar pe drumul ăsta ?

Și hîrtia și tocul de scris — au dreptate.

Dacă sportul este, în primul rînd, joc (destindere, elan, bucurie, echilibru psiho-fizic), dacă recunoaștem că, pentru problemele cît de cît serioase, ale contemporaneității, n-are nici o importanță faptul că o sferă de cauciuc, cu epiderma de toval, poposește într-una sau într-alta din cele două porți ale terenului, — vom admite, în consecință, că dezbaterea gravă, cu subiect din acest domeniu, are ceva din disputele copiilor — gen : „Cine-a văzut primul — avionul ?", „Care dă mai sus, cu piatra ?" etc. etc.

Ce-i drept, disputele noastre diferă : avionul trebuie înlocuit cu penaltiul și piatra, cu mingea.

Cum intrăm pe „terenul" cu pricina, — chiar dacă sesizăm, la rece, ridicolul situației, — ne pierdem capul, ne înfierbîntăm, ridicăm tonul, zvîrlim argumente — sau, pur și simplu, expresii — zdrobitoare, mai ales cînd „ținem" (ce-i aia ?!) cu o anumită echipă...

Aproximativ aidoma, se întîmplă și cu jucătorii : oameni în toată firea, cetățeni onorabili, în particular, mulți dintre ei familiști, cu copii, cu gospodărie... Intrînd pe terenul propriu-zis, unii uită, la vestiar, normele comportamentului civilizat și-ncep să se manifeste de așa manieră încît, vorba rominului, ți se face rușine de rușinea lor ! Sigur, prea îi ia la refec, se țin ședințe de analiză, se iau măsuri, vinovații își fac autocritica, promit solemn că de azi înainte, ei — niciodată, pentru nimic în lume, în ruptul capului...

Peste un număr de săptămîni, povestea se repetă aproape identic.

Duminica trecută l-ați văzut pe Tătaru (și nu numai pe el) în postura de furnizor de material pentru clinica de ortopedie, — ocupîndu-se mai mult de arșicele adversarilor, decît de controlul balonului.

L-ați revăzut pe Dumitriu II, în chip de copil răzgîiat, un fel de Domnu' Goe, care-și închipuie că, dacă „mamița" (recte, publicul) i-a arătat bunăvoință, dumnealui își poate permite orice, inclusiv călcarea flagrantă a limitelor bunului simț. Deși pentru asemenea manifestări este întotdeauna prea devreme, de astă dată „precocitatea" mi se pare de-a dreptul alarmantă !

În sfîrșit, ați văzut (cred că vi se făcuse dor !) un arbitru refuzînd două penaltiuri evidente (faultările în careu ale lui Hălmăgeanu și Ivănescu) și eliminînd, în compensație, un jucător (Tomeș) pe niște motive misterioase, conform cărora putea să dicteze, tot așa de bine, scoaterea de pe stadion a tabelei de marcaj (distrage atenția publicului și a fotbaliștilor, în fazele imediat următoare golurilor...).

Peste toate acestea — o mare satisfacție : reîntîlnirea cu Voinescu — inepuizabilul, fabulosul Voinescu — veritabilă pasăre fenix, — pe care nimeni nu spera să-l mai revadă într-o asemenea formă.

Mulțumesc, Ioane !

Dan DEȘLIU

MOZAIC

● BRIGITTE BARDOT, actrița franceză cu cei mai mulți admiratori, a declarat la televiziune că e supărată foc pe fotbal și pe fotbaliști. De ce ? Pentru că maseurul său personal G. Amoureux a preferat un angajament la federația franceză de fotbal și... grija pentru picioarele atît de noduroase ale fotbaliștilor. La două ore după această „confesiune", 124 de maseuri s-au oferit să-l înlocuiască pe monsieur Amoureux.

● AUTOMOBILISTUL englez Stirling Mass, scăpat ca prin minune cu viață într-un accident, dar cu răni grave, suferă și de o amnezie parțială. El nu-și mai amintește nimic din cele întîmplate cu cîteva zile înainte de accident. Moss a apelat la celebrul hipnotizator american Jean Hosenchmidt, însă a avut din nou ghinion, fiindcă nu a reușit să adoarmă, dovedindu-se un mediu rău.

● JUVENTUS, una din formațiile de frunte ale fotbalului italian, are în actualul campionat o comportare foarte slabă, aflîndu-se în prezent printre echipele din coada clasamentului. Conducătorii clubului, îngrijorați, au recurs la obișnuita soluție : întărirea echipei cu jucători de peste hotare. Așa se face că printre alții a fost racolat și jucătorul Miranda de la echipa Corinthians din Brazilia. Deocamdată efectele întîrzie...

● Faimosul atlet australian Herbert Elliott, recordman mondial al probei de 1.500 m. (3' 35'' 6) și campion olimpic, despre care se anunțase că a abandonat activitatea competițională, a anunțat că va relua în 1963 antrenamentele pentru a participa la Jocurile Olimpice de la Tokio (1964). Elliott nu s-a decis însă pentru ce probă va opta : 1.500 m. sau 5.000 m.

Mama și fiica

La Moscova voleiul și-a dezvăluit toată frumusețea și tot farmecul

— Corespondență telefonică —

La Moscova a avut loc marea confruntare a voleiului mondial din acest an. 9 zile au durat turneele finale ale acestui campionat mondial. Cu acest prilej, peste 1.000 de jucători și jucătoare, oficiali și ziariști, turiști din țară și de peste hotare au sosit în capitala Uniunii Sovietice.

Pentru japoneze voleiul nu mai are secrete

Mai întîi cîteva date în legătură cu evoluția, pe plan mondial, a voleiului feminin din Japonia. La campionatele mondiale de volei din 1956 de la Paris, printre miile de spectatori se aflau și doi observatori din partea federației de volei a Japoniei. Au filmat, au fotografiat, au reconstituit zeci de scheme de atac și apărare și au alcătuit numeroase grafice.

În anul 1960, la campionatele mondiale de volei din Brazilia, echipa Japoniei participă pentru prima oară într-o mare competiție internațională și ocupă locul II.

În anul 1962, la Moscova, jucătoarele japoneze, pierzînd doar un singur set în cele 7 partide din turneul final, cîștigă într-o inegalată manieră titlul suprem. În ce constă „secretul" japonezelor ? În regularitatea jocului, forța, precizia și varietatea atacului, într-o sigură preluare a mingei ca și într-o nemaiîntîlnită mișcare în tot timpul partidelor.

Inna din Baku

Singura formație feminină care s-a apropiat valoric de cea a Japoniei a fost echipa Uniunii Sovietice. Și cea mai bună jucătoare sovietică n-a fost nici Buldakova și nici Konovalova, atît de cunoscute și apreciate de publicul nostru spectator, ci o fată în vîrstă de numai 18 ani, care se anunță ca cea mai remarcabilă speranță a voleiului mondial.

E vorba de Inna Ryskal. O fată voinică, înaltă, blondă și cu ochi albaștri. A început să joace volei din toamna anului 1961, pe cînd era elevă în clasa a XI-a. Acum face parte din echipa „Neftianik" și este studentă în anul I al Institutului de cultură fizică din Baku. Participarea la actualele campionate mondiale a constituit pentru Inna și participarea la prima ei competiție internațională. Dar de cîte ori Inna se afla în linia I și trăgea, întreaga sală fremăta de entuziasm, deoarece peste 90 la sută din mingile trimise de Ryskal în terenul advers, constituiau puncte sigure pentru echipa sovietică.

„Galeria" turiștilor romîni

Turneul rezervat echipelor masculine a fost mult mai interesant, datorită în primul rînd dramaticii desfășurări a multor partide. Astfel, referindu-ne la echipa noastră, cînd puteam spera la locul II, cînd nu mai întrezăream măcar posibilitatea obținerii locului III. Și aceste fluctuații le resimțeau din plin jucătorii noștri. Dar, cel puțin în aceeași măsură, le trăiau și entuziaștii susporteri sosiți ca turiști în Moscova campionatelor mondiale. Și glasurile celor aproximativ 80 de turiști romîni au răsunat atît de puternic în marea sală de la „Lujniki", încît colegii de la „Sovietski Sport" au scris că „galeria" turiștilor romîni a depășit pe cea a moscoviților ; iar ziarul „Pravda" a publicat o fotografie a suporterilor echipei noastre în... plină acțiune !

Ei, dacă ar fi acționat și echipa atît de entuziast și de prompt ca suporterii !

Eroii Cosmosului la spectacolul voleibalistic

Frumoasa sală de la Lujniki se afla în pauză. Se încheiaseră primele două seturi ale unei partide. În difuzoare răsuna lin o melodie de muzică ușoară. Spectatorii făceau schimb de păreri în legătură cu echipele pe care le văzuseră jucînd. Deodată se aud aplauze puternice însoțite de urale. Privirile spectatorilor moscoviți urmăreau pe tînărul locotenent colonel care intrase în sală și se îndrepta vesel spre loja oficială. Era Iuri Gagarin, primul erou al Cosmosului. În cîteva secunde, în fața lojei respective s-au adunat sute de spectatori care aplaudă și aclamă mereu.

Un ziarist străin nu vrea să scape momentul și-i cere lui Gagarin — care a fost un excelent jucător de baschet și este cunoscut ca un amator de sport — să-și spună părerea în legătură cu echipele care vor cîștiga titlurile mondiale. Zîmbind, Iuri îi răspunde prompt : „Ca și în cucerirea Cosmosului și în sport cei mai buni cîștigă".

După două zile, mii de spectatori au salutat cu același entuziasm intrarea în sală a eroului cosmonaut Nikolaev. Sportul a devenit o statornică pasiune a oamenilor sovietici și campionatele mondiale de volei, mai frumoase și mai atrăgătoare ca oricînd, au constituit un nou și minunat prilej de a-și manifesta din plin și entuziast această pasiune.

Marcel RUSESCU
Ion N. CHIȚU

Moscova, 26 octombrie 1962

În timp ce Tania aduna flori...

Moscoviții se duc duminică în parc. Pînă la Sokolniki metroul nu face mai mult de 20 de minute. Vagoanele sînt pline de bunici, nepoți și nepoate. („Ala, ai să spargi termosul !". „Copii, nu se joacă fotbal în metro !"). *Ultima oprire este mai lungă ca de obicei. Scările rulante („Iesnita-ciudeșnița") își măresc viteza ca să prididească. Fiindcă din urmă vin mereu grupuri noi de oameni. Foarte multe...*

Imensa pădure, unde cu secole în urmă se organizau vînători cu șoimi (de aici îi vine și numele) te întîmpină cu farmecul toamnei, cu aroma plantelor, cu un verde neobișnuit pe care bruma a pictat primele pete de ruginâ.

Cîteva minute de odihnă pe o bancă mi-au prilejuit o vecinătate celebră. Mă aflam alături de Larisa Latinina. La cîțiva pași în față, pe o pajiște, o fetiță cu ochi albaștri și cu un smoc de păr cîrlionțat, furat dintr-o holdă, aduna flori de cîmp. Le alegea cu grijă ca să dăruiască mamei un buchet mare, mare.

Ne-am amintit despre întrecerile de la București, am vorbit despre cunoștințe comune. Larisa are atît de multe în Rominia.

— Ce face Lenuța, dar Sonia ?

— Sînt bine, sănătoase. Lenuța are un copil.

— Să-i trăiască ! Știi că, după ce am născut-o pe Tania, cînd mi se pronostica sfîrșitul carierei sportive, am devenit și la Roma campioană olimpică.

Latinina și-a amintit de începuturile ei ca sportivă. Primii pași pe bîrnă la Kerson, sub îndrumarea minunatului antrenor și pedagog Mihail Solnicenko. (Una din multele medalii olimpice cucerite de Latinina i-a fost dăruită lui. Spre amintire). Apoi lecțiile de balet, visul de a deveni profesoară de matematici sau de geografie, anii de studenție la Institutul de Cultură Fizică din Kiev, titlul de campioană a Ucrainei, întîlnirea cu Latinin, căsătoria, Tania. Multe victorii, multe medalii. Olimpice, europene, mondiale.

— Și acum ?

— Acum predau copiilor sportul. Este o treabă foarte importantă. Și deloc ușoară.

— Concursuri noi ?

— Vor fi, desigur. Deși începe să mi se pară din ce în ce mai greu. Nu uitați că am 29 de ani și pe bîrnă ori la paralele urcă elevele mele care au 16—17. Dar fără luptă nu se cedează pozițiile cucerite.

Latinina se gîndește mult la Jocurile Olimpice de la Tokio. Pentru ea ar însemna a treia ediție consecutivă a Olimpiadei. Medaliile de aur din vitrina sa cu trofee se cer apărate. Dar în 1964 marea campioană va avea 31 de ani. Oricum, însă, o nouă victorie ar constitui o performanță cu adevărat unică.

Cu Larisa Latinina sînt foarte multe de discutat. Dar Tania adunase buchetul (mare, mare) și l-a oferit cu o grațioasă reverență, mămicuței. Ne-am luat la revedere...

Valeriu CHIOSE

DIN PRESA STRĂINĂ

90 de cicliști italieni în căutare de lucru

Se pare că ciclismul profesionist italian trece prin cea mai serioasă criză pe care a cunoscut-o în ultimii ani. Marile firme comerciale care subvenționeau echipele profesioniste au ajuns probabil la concluzia că afacerea nu este deloc rentabilă, mai ales că anul acesta rutierii italieni au înregistrat numai eșecuri în Turul Franței și în alte curse internaționale. Firmele Ignis, Philco, Molteni, au desființat pur și simplu echipele stipendiate, iar celelalte și-au redus efectivele.

Ziarul „Corriere dello sport" publică o lungă listă de cicliști, care caută de lucru. Printre ei se află mulți alergători bine cunoscuți publicului : Gastone Nencini, Arturo Sabbadin campionul Italiei în 1961, Cestari, Tonucci, Falaschi, Favero, Conti etc. În același ziar comentatorul de ciclism Mario de Angelis scrie în legătură cu această situație următoarele :

„Nouăzeci de șomeri, nouăzeci de tineri în plină putere, pînă ieri considerați „uriași ai șoselei", priviți cu admirație și poate chiar cu invidie s-au pomenit dintr-o dată trimiși la plimbare, pentru a folosi o expresie des întîlnită astăzi la noi. Așadar 90 de cicliști profesioniști italieni se află fără contract, fără salariu, fără lucru pentrucă majoritatea nu știu nicio meserie. Lansați în lumea de aur a ciclismului publicitar acești alergători au devenit peste noapte orfanii unui miracol desumflat ca un balon de săpun".

Promisiunile au fost deșarte. Mărinimia industriașilor o cursă vicleană, pentrucă atunci cînd această ipocrită mărinimie nu a fost compensată cu efectul publicitar așteptat, magnații și-au închis pungile și s-au plictisit dintr-o dată de ciclism. Cîțiva dintre cicliștii fără ocupație au fost solicitați să răspundă la întrebarea ce vor face în viitor. Angelo Conti a spus că singurul lucru ce și-l dorește este să poată găsi un loc unde să muncească. El a întrebat dacă ziarul „Corriere dello sport" nu are un post liber de șofer. *„Deabia am trecut la profesionism și iată-mă șomer, a spus Berdaldo. Nu știu ce să fac, am 21 de ani. Credeam că ciclismul este o meserie, dar deabia acuma îmi dau seama că trebuie să fie numai un sport".*

UN NOU „SPORT"

În căutarea unor afaceri cît mai rentabile, dar care n-au nimic comun cu sportul, rechinii sportului capitalist au lansat cu surle și trîmbițe, pentru spectatorii dornici de senzații sălbatice, un nou... „sport".

Este vorba de gale de box în care adversarii renunțînd la mănușile respective, se lovesc cu pumnii goi. Și nu numai atît. Pentru ca spectacolul să devină și mai „pasionant" regulamentul prevede că adversarii au dreptul de a folosi loviturile cu piciorul, cu cotul, cu genunchiul, cu capul și de a se lovi chiar atunci cînd adversarul este la pămînt, pînă cînd acesta cere abandonul (bine-înțeles dacă mai este în stare).

Ca o încununare a regulamentului acestui barbar „sport", se permite încercarea de... strangulare a adversarului.

Simpla înșiruire a datelor de mai sus socotim că este suficient de concludentă, comentariile fiind cu totul de prisos.

CAMPIONATUL CATEGORIEI A — ÎN DATE ȘI CIFRE — (Etapa a X-a)

Duminică 28 octombrie

Viitorul—Știința Timișoara
Progresul—U.T.A.
Rapid—Știința Cluj
Crișana—Dinamo București
C.S.M.S. Iași—Dinamo Bacău
Minerul—Steaua

Petrolul Ploiești nu joacă în această etapă.

Întîlnirea Steagul Roșu — Farul a fost amînată, deoarece echipa constănțeană se află în turneu în R. P. Bulgaria.

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
ROMINIA LIBERA
★
Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17 60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

Pronosticul lui...

...Traian Tomescu, *antrenor federal.*

1. *Rapid-Știința Cluj* 1 2
2. *Viitorul-Știința Tim.* 1 2
3. *C.S.M.S. Iași-Dinamo Bacău* 1
4. *Crișana-Dinamo Buc.* x
5. *Minerul-Steaua* 1 x
6. *C.S.O. Craiova-C.S.M. Mediaș* 1
7. *Vagonul Arad-Crișul Oradea* 1
8. *C.F.R. Pașcani-Știința Galați* 1
9. *Mureșul Tg. Mureș-Ariești Turda* 1
10. *Torino-Juventus* x 2
11. *Sampdoria-Milan* 2
12. *Internaționale-Atalanta* 1

Clasamentul general

1. Farul	9	5	2	2	22 : 14	12
2. Știința Cluj	8	5	1	2	15 : 12	11
3. Rapid	9	4	3	2	21 : 17	11
4. St. Timișoara	9	5	1	3	15 : 14	11
5. Dinamo Buc.	8	3	4	1	10 : 7	10
6. Petrolul	9	4	1	4	21 : 11	9
7. Steaua	8	4	1	3	20 : 15	9
8. C.S.M.S. Iași	8	3	3	2	17 : 13	9
9. St. Roșu	8	4	1	3	15 : 17	9
10. Viitorul	8	3	2	3	23 : 16	8
11. Progresul	9	2	4	3	14 : 12	8
12. Crișana	8	3	0	5	9 : 22	6
13. Minerul	9	2	1	6	11 : 27	5
14. U.T.A.	8	1	2	5	12 : 18	4
15. Dinamo Bacău	8	1	2	5	5 : 15	4

Clasamentul acasă

1. Știința Timișoara	5	5	0	0	11 : 3 10
2. Farul	5	4	1	0	16 : 6 9
3. Petrolul	4	4	0	0	20 : 4 8
4. Știința Cluj	4	4	0	0	8 : 3 8
5. Steagul roșu	4	4	0	0	12 : 5 8
6. Rapid	4	3	1	0	10 : 7 7
7. Steaua	4	3	1	0	14 : 8 7
8. C.S.M.S.	4	2	2	0	10 : 5 6
9. Crișana	4	3	0	1	8 : 6 6
10. Dinamo Buc.	3	2	1	0	6 : 3 5
11. Viitorul	5	2	1	2	17 : 10 5
12. Minerul	4	2	1	1	7 : 4 5
13. Dinamo Bacău	4	1	2	1	7 : 4 4
14-15 U.T.A.	4	1	1	2	7 : 7 3
Progresul	5	1	3	1	6 : 6 5

Clasamentul în deplasare

1. Dinamo București	5	1	3	1	4 : 4 5
2. Rapid	5	1	2	2	12 : 14 4
3. Progresul	4	1	1	2	8 : 6 3
4. Viitorul	3	1	1	1	6 : 6 3
5. C.S.M.S. Iași	4	1	1	2	8 : 9 3
6. Știința Cluj	4	1	1	2	7 : 9 3
7. Farul	4	1	1	2	6 : 8 3
8. Steaua	4	1	0	3	6 : 7 2
9. St. Timișoara	4	0	1	2	4 : 11 1
10. Steagul Roșu	4	0	1	3	4 : 12 1
11. U.T.A.	4	0	2	2	5 : 17 1
12. Petrolul	5	0	1	4	1 : 7 1
13. Minerul	5	0	0	5	4 : 23 0
14. Dinamo Bacău	4	0	0	4	1 : 12 0
15. Crișana	4	0	0	4	1 : 15 0

Cu cine mai au de jucat în tur

ȘTIINȚA CLUJ cu : Crișana (a), U.T.A. (d), Steaua (a), Dinamo București (d), C.S.M.S. Iași (a).

FARUL CONSTANȚA cu : Progresul (a), C.S.M.S. Iași (d), Viitorul (d), Dinamo Bacău (a).

DINAMO BUCUREȘTI cu : Steagul roșu (a), Steaua (a), Știința Timișoara (d), Știința Cluj (a), Viitorul (a).

PETROLUL PLOIEȘTI cu : Viitorul (a), Dinamo Bacău (d), C.S.M.S.-Iași (a), Steaua (d), U.T.A. (a).

RAPID BUCUREȘTI cu : U.T.A. (d), Viitorul (a), Crișana Oradea (a), Minerul (d).

ȘTIINȚA TIMIȘOARA cu : Crișana (d), Dinamo București (a), U.T.A. (d), Minerul (d).

VIITORUL BUCUREȘTI cu : Petrolul (d), Rapid (d), Farul (a), C.S.M.S. Iași (d), Dinamo București (d).

PROGRESUL BUCUREȘTI cu : Farul (d), Dinamo Bacău (a), Steagul roșu (d), Steaua (a).

C.S.M.S. Iași cu : Steaua (d), Farul (a), Petrolul (d), Viitorul (a), Știința Cluj (d).

STEAUA BUCUREȘTI cu : C.S.M.S. Iași (a), Dinamo București (d), Știința Cluj (d), Petrolul (a), Progresul (a).

STEAGUL ROȘU cu : Dianmo București (d), Minerul (d), U.T.A. (a), Progresul (a), Crișana (d).

CRIȘANA ORADEA cu : Știința Timișoara (a), Rapid (d), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a).

U. T. ARAD cu : Rapid (a), Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Știința Timișoara (a), Petrolul (d).

DINAMO BACĂU cu : Minerul (a), Petrolul (a), Progresul (d), Crișana (a), Farul (d).

MINERUL LUPENI cu : Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a), Rapid (a), Știința Timișoara (d).

Două clasamente

Pentru azi am alcătuit două clasamente, al golurilor înscrise și al golurilor primite.

Clasamentul golurilor înscrise se prezintă astfel : 1. Viitorul 23 goluri ; 2. Farul 22 goluri ; 3-4. Rapid și Petrolul 21 goluri ; 5. Steaua 20 goluri ; 6. C.S.M.S. Iași 17 goluri ; 7-9. Știința Timișoara, Steagul roșu și Știința Cluj 15 goluri ; 10. Progresul 14 goluri ; 11. U.T.A. 12 goluri ; 12. Minerul 11 goluri ; 13. Dinamo București 10 goluri ; 14. Crișana 9 goluri ; 15. Dinamo Bacău 5 goluri.

Și acum clasamentul golurilor primite : 1. Dinamo București 7 goluri ; 2. Petrolul 11 goluri ; 3-4. Știința Cluj și Progresul 12 goluri ; 5. C.S.M.S. Iași 13 goluri ; 6-7. Farul și Știința Timișoara 14 goluri ; 8-9. Steaua și Dinamo Bacău 15 goluri ; 10. Viitorul 16 goluri ; 11-12. Rapid și Steagul roșu 17 goluri ; 13. U.T.A. 18 goluri ; 14. Crișana 22 goluri ; 15. Minerul 27 goluri.

GOLGETERII

1. Ion Ionescu *(Rapid) 9 goluri.*

2. Dridea *(Petrolul) 8 goluri.*

3. Manolache *(Știința Timișoara)*, Adam *(Știința Cluj)*, Dinulescu *(Farul)*, Selymesi *(Steagul roșu) cîte 6 goluri fiecare.*

4. Dumitriu II *(Viitorul)*, Ciosescu *(Farul)*, Haidu *(Viitorul)* Bükosi *(Farul) cîte 5 goluri fiecare.*

5. Țîrlea *(U.T.A.)*, Tabarcea *(Petrolul)*, Voinea *(Progresul)*, Voica *(C.S.M.S. Iași)*, Harșani *(Crișana)*, Năsturescu *(Rapid)*, Constantin *(Steaua)*, Raksi *(Steaua) cîte 4 goluri fiecare.*

6. Matei *(Viitorul)*, Stoicescu *(C.S.M.S. Iași)*, Mițaru *(Știința Timișoara)*, Milea *(C.S.M.S. Iași)*, Mafteuță *(Progresul)*, Popescu *(Viitorul)*, Smărăndescu I *(Progresul)*, A. Munteanu *(Petrolul)*, Pavlovici *(Viitorul)*, Drăgoi *(Minerul)*, Toma *(U.T.A.)*, Tîrcovnicu *(Dinamo București)*, Eftimie (Dinamo București), *cîte trei goluri fiecare.*

În continuarea clasamentului urmează un număr de 16 jucători care au înscris cîte 2 goluri, apoi cei cu un singur gol marcat. În total, cele 230 de goluri au fost marcate de 106 jucători.

Noutatea clasamentului de față o constituie prezența pe primul loc a lui Ion Ionescu, care cu cele două goluri înscrise duminică, l-a detronat pe Dridea din poziția de lider.

MEDICUL vă sfătuieşte

MOMENT MEDICAL

— Tovarăşe doctor, nu vreau să vă reţin, am venit numai pentru...

— Luaţi loc, vă rog.

— Mulţumesc, dar să vedeţi... nu am venit pentru consultaţie.

— Dar atunci cu ce aş putea să vă fiu de folos?

— Cu o recomandaţie... Ştiţi, pentru analize... Vreau să-mi fac nişte probe hepatice şi nici un laborator nu vrea să mi le facă fără recomandaţia unui medic. Sînt nişte birocraţi cei de la laborator şi ne poartă pe drumuri pentru o simplă analiză...

Adevărul este că laboratoarele nu greşesc deloc procedînd în felul acesta. Ce s-ar face ele dacă toţi bolnavii, adevăraţi sau imaginari, ar cere analizele pe care le doresc ei? Mai ales în cazul celor care suferă de... analizomanie. Dar să vedeţi mai departe.

— Dv. pentru ce doriţi să vă faceţi probele hepatice?

— Pentru că mă doare ficatul, răspunde grăbit pacientul, apăsîndu-şi elocvent cu palma o vastă regiune sub coastele din dreapta.

— Şi sînteţi convins că durerea de care vă plîngeţi ţine de ficat? Dar dacă ea provine de la un alt organ învecinat, ca vezica biliară, rinichiul drept sau intestinul gros, care dau dureri exact în acelaşi loc? N-ar fi păcat de timpul pierdut atît de dv. cît şi de medicii de la laborator?

Într-adevăr, lucrurile nu sînt deloc uşor de localizat, chiar în cazul în care bolnavii sînt... medici. Am avut ocazia să văd un coleg care a prezentat un ulcer duodenal perforat, cu dureri în partea inferioară a abdomenului, ce imitau o apendicită perforată. De multe ori deci, durerile sînt înşelătoare, se proiectează sau iradiază la distanţă apreciabilă faţă de locul lor de origină. În practica zilnică, de nenumărate ori ne ciocnim de rezistenţa pacienţilor noştri, atunci cînd — după un examen minuţios — îi contrariem în convingerea lor că marea suferinţă pe care o acuză, de ficat spre exemplu, nu este altceva decît o simplă aerocolie sau o colecistită sau chiar un ulcer duodenal şi că ceea ce trebuie să facă pentru definitivarea diagnosticului nu are nimic de-aface cu probele hepatice.

— Aveţi dreptate, eu nu pot să ştiu exact dacă mă doare ficatul sau altceva, dar cel puţin dacă fac analizele şi ies bune, mă liniştesc, ştiu că ficatul nu are nimic.

— Cu alte cuvinte, dacă aţi scos ficatul din cauză nu mai poate exista nimic periculos? Credeţi că rinichiul sau oricare alt organ, e mai puţin important? N-ar fi cumva analizele acestea negative o cale spre autoliniştire, de neglijenţă faţă de starea sănătăţii dvs.? Iar dacă probele hepatice vor ieşi pozitive dv. veţi fi convins că aveţi de exemplu o hepatită cronică sau chiar o ciroză (suferinzii sînt tentaţi uneori să exagereze).

Dv. ştiţi că aceste analize pot fi pozitive şi în alte afecţiuni, care n-au legătură directă cu ficatul, ca în unele boli de rinichi, boli infecţioase, procese inflamatorii? Ar fi o greşeală de neiertat chiar pentru un medic, să pună un diagnostic numai în baza unor analize, fără un examen atent al tuturor organelor, fără semne de suferinţă din partea anumitor organe. Dar aceste semne de suferinţă cine le poate analiza şi cunoaşte mai bine?

— Dv., medicii...

— Dacă aţi început să înţelegeţi, nu regret timpul folosit pentru aceste lămuriri prealabile. Şi, în cazul acesta, de ce să nu procedăm aşa cum trebuie, adică dvs. să ne spuneţi ce vă doare, iar noi să vă examinăm şi la nevoie să vă recomandăm efectuarea anumitor analize, care să ne orienteze către diagnosticul exact şi tratamentul corect al bolii dvs. În această direcţie, probele hepatice au fără îndoială o valoare „certă" în precizarea bolilor de ficat, dar numai atunci cînd, în prealabil, examenul medical a putut exclude alte afecţiuni şi cînd ele sînt interpretate corect de către medicul care le-a recomandat, în funcţie de starea ficatului şi a întregului organism. Altfel reacţiile Takata Ara, Gross, sulfat de cadmiu, Timol, banda de coagulare a lui Weltmann şi altele, ce pot să însemne pentru dvs.? Ele singure, fără o chestionare şi examinare atentă de către medic, nu pot „acuza" ficatul. Acesta este motivul pentru care laboratoarele cer pentru analize recomandaţia unui medic şi nu pentru a face în mod birocratic „greutăţi" tuturor celor ce doresc să-şi facă analize. Analizele servesc numai medicului care le-a recomandat şi nu pacientului.

Acum înţelegeţi ce e de făcut pentru a fi eventual necesară o recomandaţie de „probe hepatice"?

— Da, am înţeles, numai că pentru un consult complet trebuie... să viu altădată...

— ?!...

— ... cu bon de ordine, căci eu am intrat peste rînd şi se supără cei de afară pe mine dacă durează atît de mult o simplă... „recomandaţie pentru probe hepatice".

Dr. M. OLTEANU

Ştiaţi că...

...Primul stetoscop a fost un ...cornet de hîrtie?

Celebrul medic francez Laënec fiind chemat să examineze o fată din înalta societate pariziană şi cum considerentele de ordin moral, la modă în a 2-a jumătate a secolului XVIII, îl împiedicau să aplice urechia direct pe pieptul tinerei aristocrate, pentru a ieşi din încurcătură i-a venit ideea să-i asculte bătăile inimii prin intermediul unui cornet de hîrtie răsucit adhoc. Rezultatul: a constatat cu uimire că zgomotele inimii se aud mai clar şi mai puternic.

În felul acesta s-a născut primul stetoscop, ulterior perfecţionat, care azi a devenit aparatul cel mai utilizat de medicii internişti în timpul consultaţiilor.

...Primul spital din Bucureşti este spitalul „Colţea", înfiinţat între anii 1710-1712 de către spătarul Cantacuzino?

...Prima legislaţie sanitară a Ţărilor Româneşti este conţinută în Regulamentul Organic?

...Întemeietorii învăţămîntului medical şi ai organizaţiei sanitare moderne în Rominia sînt Nicolae Kretzulescu şi Carol Davilla?

...Întemeierea învăţămîntului medical în ţara noastră s-a făcut în anul 1857 prin transformarea „Şcolii de bărbieri" (care a dat primii chirurgi) din Bucureşti în „Şcoala Naţională de Medicină şi Farmacie" care la rîndul ei devine în 1869 „Facultatea de Medicină"?

SPONDILOZA

Spondiloza este o formă de reumatism degenerativ al coloanei vertebrale, asemănător diferitelor forme de artroze ale articulaţiilor.

Coloana vertebrală ca şi celelalte articulaţii este formată din cel puţin 2 segmente osoase ce se articulează între ele.

În mod normal şi vertebrele între ele suferă acelaşi proces de uzură ca şi celelalte articulaţii.

Ea este mai frecventă în două porţiuni ale coloanei vertebrale:

— În coloana cervicală inferioară şi
— lombară inferioară

acolo unde coloana are de suportat cele mai mari sarcini atît ca greutate cît şi ca poziţie.

Totuşi, ce sperie lumea în mod nejustificat şi de multe ori cu concursul medicilor, mai ales al radiologilor care deseori în afară de buletinul scris în care arată tendinţa de osteofite, mici sau mari (ciocuri), le arată cu săgeţi şi pe clişee?

Este justificată această spaimă sau nu?

Dacă ţinem seama:

— Că spondiloza este o boală degenerativă de uzură şi se dezvoltă atît la femei cît şi la bărbaţi, frecvenţa crescînd cu vîrsta (12% între 20-30 ani, 36% între 30-40 ani, 78% între 40-50 ani, 84% peste 50 ani);

— Că ciocurile de papagal sau cum se mai numesc medical „osteofite" sînt nişte vegetaţii osoase, deci mici osişoare ce se dezvoltă pe unghiurile vertebrelor, pe seama unor tracţiuni produse de discurile dintre vertebre, ce joacă rolul de tampon dintre ele;

—Că după vîrsta de 20 ani discul începe să îmbătrînească şi odată cu aceasta supune şi vertebrele la o serie de modificări ce produc aceste ciocuri, *spaima bolnavilor nu este deci justificată.*

Care sunt cauzele ce le produc în general?

Multiple, din care vom enumera principalele:

Mai întîi factori constituţionali sau căpătaţi cu turburări metabolice (acid uric, colesterină, calciu etc) crescuţi peste normal, pot favoriza apariţia lor.

Apoi turburările circulatorii în general, turburări endocrine (glandulare) menopauza, obezitatea.

Nu putem trece cu vederea factorii mecanici, statici, greutatea corpului, dezechilibrul coloanei vertebrale ca scolioze, cifoze etc.

O importanţă asemănătoare au şi factorii dinamici, surmenajul prin supunerea la eforturi mari suplimentare, traumatismele, accidentele şi în sfîrşit frigul şi umezeala.

Ce fel de manifestări se nasc? Durerile.

Unele persoane nu acuză nici un fel de dureri şi descopăr spondiloza numai din întîmplare la examenele radiologice, altele au manifestări dureroase locale sau la distanţă.

Astfel, spondilozele cervicale, dorsale sau lombare au dureri localizate pe aceste zone. La distanţe dau dureri ce se traduc prin nevralgii cervico-brachiale, periartrite scapulo-humerale, nevralgii ale extremităţilor, membrelor superioare, nevralgii intercostale, lumbago, lombo-sciatică şi alte forme de nevralgii ale membrelor inferioare.

Pot fi prevenite şi tratate spondilozele? Da.

Despre aceasta vom reveni într-un număr viitor.

Dr. Ioan MATACHE

Îngrijirea corectă a guturaiului

Suferinzii de guturai nu pot niciodată să ştie care va fi evoluţia unei astfel de afecţiuni — banală în aparenţă — şi nici nu-şi pot da seama de starea de rezistenţă a organismului. De aceea, este absolut necesar ca oricare formă de guturai să fie îngrijită corect, spre a se obţine vindecări cît mai rapide şi, implicit, excluderea posibilităţilor de complicaţie.

Dezinfectantele nazale de genul celor aflate în farmacii, cum sînt Fedrocaina, Rinosept-ul şi altele, contribuie la desfundarea nasului, uşurînd respiraţia, datorită acţiunii vasoconstrictoare ce o exercită local asupra mucoasei naso-faringiene. Aceste medicamente nu trebuie să fie administrate însă în mod abuziv.

Cînd simptomele guturaiului sînt mai puternice, suferinzii vor rămîne cîteva zile în casă, iar medicul va fi singur în măsură să stabilească tratamentul cel mai potrivit. E bine de ştiut că antibioticele (penicilina, streptomicina etc.) nu dau rezultate în tratamentul guturaiului şi nici nu previn complicaţiile.

La copiii pînă la vîrsta de un an, apariţia unui guturai necesită foarte multă atenţie din partea părinţilor, căci poate deveni periculos dacă nu se iau la timp măsuri corespunzătoare de tratament. La aceşti copii, mucoasa nazală fiind foarte delicată şi puternic vascularizată, iar căile nazale foarte înguste, chiar şi cel mai uşor guturai va îngreuna respiraţia sugarului, îl va obosi, uneori îl va îneca şi îl va împiedica să sugă. Ca urmare, se pot produce tulburări de nutriţie destul de grave caracterizate prin vărsături, diaree, pierdere în greutate.

Aşadar, cînd la un sugar încep să apară simptome de guturai, nici o mamă nu are voie să spună sau să gîndească măcar că este vorba doar de „un simplu guturai", pînă cînd medicul pediatru nu a văzut copilul şi pînă cînd starea de boală nu a dispărut complet.

Pentru prevenirea guturaiului, cele mai eficace măsuri sînt, în general, evitarea contactului cu suferinzii de guturai, a sălilor prea aglomerate, evitarea statului în umezeală şi frig cu încălţăminte şi îmbrăcăminte necorespunzătoare. În afară de aceste măsuri, copiii vor fi de mici obişnuiţi cu alimentaţie raţională, soare, apă, aer curat, îmbrăcăminte uşoară şi exerciţii fizice, după indicaţiile medicului.

Dr. I. LEONESCU

PĂRINŢI ŞI COPII

SLĂBICIUNE

Venind tîrziu, după 11 ani de căsătorie, fetiţa soţilor Andreescu împlinise şi desăvîrşise fericirea unei familii, căreia nu-i lipsise pînă atunci decît copilul.

Fetiţa era dolofană şi neastîmpărată, era aşa cum sînt toţi copiii sănătoşi şi înconjuraţi de dragoste, o păpuşe vie şi roză.

„E o desfătare s-o priveşti" — povesteau cei ce o văzuseră — şi fireşte n-am rezistat dorinţei de a mă desfăta.

Iată-mă deci în casa Andreeştilor, lîngă pătuţul alb al Nanei. Nu exageraseră prietenii mei. Trandafirie, cu pielea de mătase şi ochi de viorele, Nana stîrnea dorinţa s-o mîngîi, s-o sărut într-una... De altfel, încă din primele momente ale vizitei mi-am dat seama că asemenea „sortimente" nu lipsesc din viaţa Nanei, ci dimpotrivă o copleşesc.

Fetiţa era alintată şi răsfăţată de dimineaţa pînă seara, cînd o spălau, cînd o îmbrăcau, cînd dormea sau cînd mînca. Dragostea mamei, a tatei şi a bunicilor o învăluiau mereu, creîndu-i un climat călduţ, nealterat de nici un sunet rostit cu o octavă mai jos.

— Frumuşico! — spunea mama fetiţei, încă din pragul uşii, atunci cînd se întorcea de la slujbă.

— Scumpo! — era vorba tatei care înlocuia printr-o alintare numele copilului.

— Minune! o striga bunica, cînd avea, sau n-avea motiv.

Şi Nina, sărind ca ursuleţii şi rizînd cu ochi mari şi fericiţi îngîna la cele nouă luni ale ei pe fiecare din cei trei. Îţi venea s-o mănînci...

Am stat la Andreeşti mai bine de două ore. Pe la jumătatea vizitei mama îmi spuse:

— Dragă aş vrea să-ţi fac o cafea, dar nu pot pleca de lîngă Nana.

— De ce?

— N-o pot lăsa nici o clipă singură. Nu suportă... Ţipă ca din gură de şarpe. E foarte sociabilă...

— Şi cum? Cum îţi rezolvi treburile gospodăriei? Ce face bunica dimineaţa?

— Aaaa! Mama este sacrificată... O ia în braţe de cîte ori iese din dormitor, găteşte cu ea în braţe, face cumpărăturile ţinînd-o în braţe. E într-adevăr, obositor dar... e fericită că fetiţa o iubeşte.

Sînt de invidiat — îmi spusesem cu cîteva minute înainte, gîndindu-mă la Andreeşti. Se înţeleg, se respectă, îi leagă o afecţiune trainică, copilul este tot ce şi-au putut dori mai frumos... Am în faţă un cămin fericit.

Atunci, de unde a apărut acum umbra ce întunecă stăruitoare cerul senin al familiei Andreescu?

Am privit-o pe Nana, şi dincolo de prezent am văzut-o păşind peste ani. Gîndeam. Dacă se vor purta cu ea tot aşa, le va amărî zilele părinţilor ei, pînă la sfîrşitul vieţii lor, cu leit-motivul: „Nu m-aţi crescut cum trebuie. Voi sînteţi de vină".

În faţa mea Nana rîde cu poftă şi întinde mînuţele ei roz.

— Ştiu la ce te gîndeşti, îmi spune mama Nanei. Poate că ai dreptate. Dar nu pot altfel. O iubesc prea mult...

Alice MIHALCEA

Locuinţa noastră...

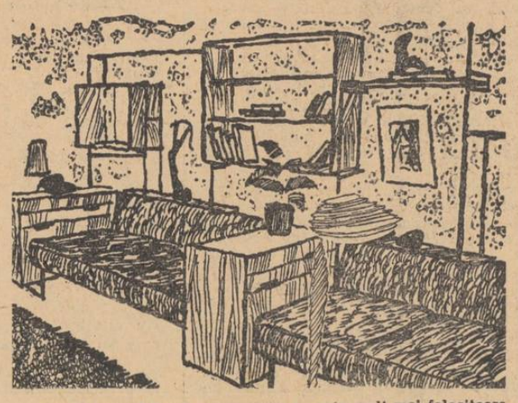

...are o cameră foarte mare, care ne este mult mai folositoare, împărţind-o în două. Aceasta se face de preferinţă cu o bibliotecă înaltă, o etajeră similară sau o altă mobilă îngustă. Pentru ca spatele acesteia să arate frumos se vopseşte sau se îmbracă în creton, montîndu-i şi diverse cuiere, mici rafturi, o oglindă (desenul nr. 1).

...are o cameră relativ îngustă, avînd un perete lung fără ferestre. Spaţiul se foloseşte cel mai judicios punînd paturile cap la cap, cum se vede în desenul nr. 2. Se poate crea o ambianţă plăcută şi modernă, confecţionînd un schelet din fier lat (sau chiar fier beton), pe care se montează paturile, lăzile de aşternut, biblioteca, etajerele.

GHIDUL GOSPODINEI

Meniul săptămînii

— Papară de mămăliguţă cu brînză şi smîntînă; praz umplut; fructe.
— Borş de văcuţă; musaca de cartofi; pastă de gutui.
— Salată de ţelină cu maioneză; sarmale de orez; gogoşi.
— Spanac cu frigănele; friptură cu smîntînă; fructe.
— Supă de conopidă; budincă de carne cu macaroane; compot.
— Saramură de crap cu mămăliguţă; fasole bătută cu cîrnaţi; mere în aluat.
— Suflu de şvaiţer; ostropel de pasăre; tortă de portocale.

Desert de sezon

PERE CU CIOCOLATĂ

Timp de preparare: 10 minute. Proporţiile pentru 7—8 persoane sînt următoarele: 1 kg. de pere, 150 g. ciocolată, 1 pahar de lapte, zahăr pentru sirop — 3—4 linguri. Avem nevoie de pere nu prea mari, sănătoase şi să nu le lipsească codiţa. Facem un sirop în care introducem perele 2—3 minute astfel, ca să se moaie puţin. Le punem apoi pe o farfurie să se scurgă. Separat topim ciocolata în lapte în care punem o linguriţă de făină şi o nucă de unt. Aşezăm perele pe un platou în formă de cerc, la distanţă una de alta. Deasupra vărsăm crema de ciocolată topită. Se lasă la rece 2 ore înainte de a se servi.

PERE CU OREZ

Cantităţile: 6 pere frumoase, 4 linguri de orez, 200 g. zahăr, 1/2 litru de lapte, 1 pahar de vin alb, 1 baton de vanilie, 2 ouă, 50 g. unt. Punem într-o crăticioară 125 g. zahăr şi un pahar mare de vin alb din care facem un sirop. Luăm perele, le curăţim de coajă şi le băgăm în sirop pentru 1—2 minute, fără\să le scoatem codiţele. În altă crăticioară punem o jumătate litru de lapte, împreună cu 4 linguri de orez, vanilie şi 3 linguri de zahăr. Lăsăm să fiarbă 25 de minute. Cînd orezul este moale îl amestecăm cu cele 2 ouă şi untul. Punem apoi orezul într-o formă de tort, puţin umezită. Cînd s-a răcit complet, o răsturnăm pe o farfurie rotundă. La mijloc se aşează perele. Deasupra vărsăm siropul în care au fost perele.

PERE LA CUPTOR

Se taie în jumătăţi 6 chifle şi li se scoate miezul. Dintr-un kg. de pere preparăm un compot foarte bine legat, scăzut, care îl dăm prin sită. Acest piure îl amestecăm cu 2—3 linguri de marmeladă de caise, vanilie şi umplem chiflele cu el. Deasupra presărăm simburi de caise sau nuci pisate. Stropim totul, cu puţin unt. Se bagă la cuptor, unde trebuie să se rumenească încet, la un foc moale. Cînd sînt gata, le aşezăm pe o farfurie. Lăsăm să se răcească. În momentul cînd le servim, turnăm frişcă.

Viitoare mame

...ne cer sfaturi vestimentare Le răspundem prin modelele din această pagină, toate fiind făcute pe linia „larg". Fie jachetă, bluză, rochie, peste tot găsim pliuri multe şi mari, cute şi nasturi care se mută din timp în timp...

Pentru sezonul de toamnă — iarnă

Vitrinele şi-au schimbat aspectul la acest început de toamnă. Locul rochiţelor subţiri, al tricotajelor uşoare a fost ocupat de taioare, fulgarine, tricotaje tip lînă, care-şi revendică prezenţa pe baza unui motiv bine determinat: s-a răcorit.

Pregătirile pentru sezonul de toamnă-iarnă au început de fapt mai de mult, cînd fabricile de tricotaje şi confecţii realizau noi modele pentru congresul internaţional al modei. Multe din modelele cerute atunci se văd acum în magazine.

Pentru toamna acestui an au fost pregătite cantităţi importante de tricotaje din bumbac. Ele sînt mult căutate mai ales pentru copii. Pentru satisfacerea necesităţilor fabricile de tricotaje dublează faţă de trim. IV al anului trecut, în acest ultim pătrar al anului, producţia de tricotaje din bumbac pentru copii. Dar, pe aceeaşi perioadă, un spor important (50%) înregistrează şi producţia tricotajelor de bumbac pentru femei şi bărbaţi. Realizate din fire mercerizate, aceste tricotaje au o croială modernă, colorit atrăgător. Pentru siluetele mai pline recomandăm două piese din tricot în dungi, iar pentru fetele tinere modelul de cazacă cu mineca trei sferturi şi decolteul în formă de V.

De la apariţia lor în magazine, produsele din fire sintetice voluminoase (P.N.A.) au fost mult apreciate pentru tuşeul plăcut, paleta coloristică variată şi rezistenţa lor la lumină. De altfel produsele din aceste fire s-au dovedit a înlocui cu succes cele din lînă. În acest trimestru vor apare peste 600.000 bucăţi tricotaje din fire sintetice voluminoase.

Lenjeria tricotată din relon este mult căutată datorită colorităţii, a fineţei produselor. În acest trimestru, producţia lor creşte cu 50% faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut. Noile garnituri de dantelă, colorîtul pastel le face deosebit de reuşite.

Şi industria de confecţii îşi are noutăţile ei pentru acest sezon de toamnă-iarnă. În privinţa stofelor pentru pardesie şi taioare noutatea constă în folosirea fibrelor tip rolan în amestec cu lînă sau cu celofibră. Amestecul, obţinut în urma unui studiu amănunţit al specialiştilor asupra comportării fibrelor, asigură contexturii rezistenţa (specifică fibrelor sintetice) şi supleţea (caracteristică fibrelor de lînă). Pentru pardesiuri vor fi folosite contexturile gen gabardină şi covercot, cu ţesătura mai plină decît stofele de taioare, într-o gamă variată de culori. Circa 600 modele noi de confecţii, (paltoane, pardesiuri, rochii, costume, taioare etc.) sînt pregătite pentru a fi introduse în producţie.

Moda sezonului de toamnă-iarnă îşi păstrează carcteristicile de lejeritate şi suplete ale sezonului anterior. Culorile ţesăturilor se inspiră din bogăţia culorilor din natură: începînd cu galbenul caisei, pînă la tonurile de galben ruginiu; roşul, părăseşte tonul corai şi acomodîndu-se anotimpului devine vişiniu. Nu sînt abandonate nici culorile clasice, bej, maron, gri, alb, negru.

În ce priveşte linia rochiilor, a taioarelor şi mantourilor, fie că este dreaptă sau uşor pensată, în talie, ea este lejeră, necambrată. Rezervele sînt mici şi înguste, iar decolteul se menţine pe lîngă gît sau mai depărtat, uneori fiind completat cu o eşarfă.

Compleurile sînt foarte moderne şi totodată elegante. Fustele sînt realizate în forma variate (drepte, ample, prin cute libere sau grupuri de pliseuri). Jacheta este scurtă, cu o linie lejeră şi o eşarfă ce se înnoadă pe gît.

Sezonul de toamnă-iarnă se anunţă deci bogat, iar magazinele vor putea satisface gusturi variate.

A. MIHAELA

SFATURI COSMETICE

Sub pretextul lipsei de timp, multe femei neglijează cu desăvîrşire îngrijirea tenului. În anumite cazuri această preocupare necesită un timp mai îndelungat, dar în general o persoană cu pielea sănătoasă are nevoie zilnic de numai cca 10 minute pentru un tratament care contribuie la menţinerea tinereţii şi frăgezimea obrazului. Important este să ne cunoaştem de la început natura tenului şi să ne procurăm cele necesare îngrijirii lui. Dacă avem pe măsuţa de noapte o cremă hrănitoare, un lapte sau o cremă de demachiat, o cutie de pudră şi un ruj, putem să fim liniştite că preocuparea estetică nu ne va răpi decît cîteva minute. În cele ce urmează vom trece în revistă cele strict necesare pentru îngrijirea tenului. Dimineaţa la sculare vom spăla faţa cu apă obişnuită, apoi dacă tenul este uscat îl vom unge printr-un masaj uşor cu o cremă grasă şi-l vom pudra. Dacă obişnuim să ne rujăm vom colora buzele şi vom fi gata pentru a porni la lucru. Dacă tenul este gras vom aplica o cremă de zi ca spre exemplu: crema Vals de zi sau vom pudra direct, pielea grasă neavînd nevoie întotdeauna de cremă. În timpul zilei, pentru a evita lucirea obrazului, putem folosi puful de pudră şi deasemenea vom retuşa buzele. Nu vom aplica însă rujul peste buzele rujate ci le vom curăţa în prealabil. La întoarcerea de la lucru vom curăţa obrazul cu o emulsie de demachiat (emulsia Velur pentru ten uscat şi emulsia Mimoza pentru ten gras) după care vom spăla obrazul cu apă obişnuită şi vom aplica crema hrănitoare (Nutrin sau Polivitaminata Velur). Persoanele cu tenul gras nu vor aplica crema decît în jurul ochilor, regiune care poate rămîne unsă şi în timpul nopţii. Dacă tenul este excesiv de gras şi prezintă porii deschişi vom folosi o loţiune astringentă cu care îl vom şterge înainte de culcare. Iată formula unei astfel de loţiuni: camfor 0.50 g., alaun 1 g., acid salicilic 1 g., alcool 40 g., apă 60 g.

Dacă seara sîntem obligate să ieşim din nou, vom îndepărta stratul de cremă cu ajutorul unui tampon de vată, vom pudra obrazul, iar la reîntoarcere vom purcede din nou la curăţirea lui. Oricît de obosite am fi nu trebuie să ne culcăm nici odată înainte de a ne curăţa obrazul.

În cele de mai sus, am indicat doar cîteva măsuri generale şi obligatorii pentru o îngrijire raţională. Desigur că la acestea putem adăuga şi alte operaţii de care considerăm că avem nevoie: comprese pe ochi, ungerea genelor, periatul părului, toate fiind în funcţie de timp şi de necesităţi.

Anca BOGDAN

Curierul nostru

DIDA. Se pare că într-adevăr este vorba de ceva, dar despre ce anume, nici dv. nu ştiţi încă prea bine. De fapt, este mai bine că lucrurile sînt la început şi încă foarte imprecise. Noi sîntem de părere să vă interesaţi doar de preocupările dv. iniţiale, care erau mult mai frumoase şi folositoare. Nu vă aventuraţi mai departe în chestiuni de acest fel care nu pot duce la nimic bun. Problemele care vi s-ar pune mai tîrziu sînt atît de complexe şi grele încît nici nu trebuie să vă mai gîndiţi la aşa ceva.

ILEANA P.-Craiova. Sînteţi încă foarte tînără şi nu e cazul să vă complicaţi existenţa făcînd astfel de reflecţii. Dv. aţi avut în orice împrejurare o comportare demnă. Numai oameni rău-intenţionaţi pot da altă interpretare unei atitudini sociabile, prietenoase. Din păcate mai sînt din aceştia, dar nu trebuie să vă faceţi griji. Oamenii sînt judecaţi după ceea ce fac şi gîndesc ei şi nu după ceea ce spun răuvoitorii. Iar cei care se iau după răuvoitori nu merită prietenia dv. Gîndiţi-vă la toate acestea, comportaţi-vă ca şi pînă acum şi va fi bine.

TITIŞOR. În scrisoarea dv. ne daţi prea puţine amănunte şi din această cauză nu vă putem da un răspuns complet. Numai din cîte am putut să deducem noi, se pare că va trebui să faceţi definitiv ceea ce aţi mai făcut de trei ori pînă acum. De data aceasta va trebui să fiţi mai decisă, fiindcă altfel vă încurcaţi şi pe dv. şi pe alţii.

ELENA P. Propunerea dvs. ni se pare interesantă. Chiar în unul din numerele următoare ale revistei noastre vom publica modelele solicitate.

ROCHII DE STOFĂ

1. — Rochie uşoară din stofă subţire, fără guler; mînecă mică. Are în faţă o tablie care se termină în două cute.

2. — Din material pepit, o rochie tinerească, croită aproape pe corp, evazată jos, în bie.

3. — Rochie din tweed, cu guler degajat, croită drept şi strînsă în talie cu un cordon subţire. Mînecă kimono.

4. — Pentru fete tinere, rochie din stofă cu guleraş rotund. Fusta în 4 clini, evazată cu două clape simulînd buzunare.

5. — Rochie cu o croială care din faţă pare în două piese, fusta din doi clini, uşor evazată.

6. — Din nou o rochie ce sugerează două piese. Fusta plisată. Garnitura de pe şolduri din aceeaşi culoare, sau o culoare asortată.

Desene de Beatrice ANDREICIC

VORBE... CUVINTE

adunate și redate de RIK AUERBACH

— *Dă-o încoa, tovarășe! Vreau să scriu două vorbe...*
— *Lăsați, că avem destule...*

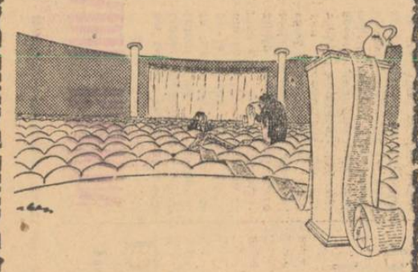

— *...și-n încheiere, două cuvinte...*

— *Se vede bine?*
— *Perfect!*
— *Nu piesa, deșteptule! Pălăria!...*

— *Mai încet, tovarăși! Aici se lucrează...*

— *Să știi, tovarășe, că d-tale îți lipsește răspunderea...*
— *Prea lung! Un cuvînt de patru litere n-aveți?*

— *Dragă, cine ți-a spus că astă seară la operă e... Bal mascat?*

ȘAH ȘAH

O nouă carte de șah

Literatura noastră șahistă originală s-a îmbogățit cu o nouă lucrare: volumul „TACTICA JOCULUI LA ȘAH", apărut, de curînd, sub egida Federației Române de Șah, în Editura Uniunii de cultură fizică și sport.

De o asemenea carte se simțea nevoie încă de demult. Studiind teoria șahistă, un jucător — mai ales jucătorul de concurs — nu se poate rezuma doar la cercetarea deschiderilor și a finalurilor. Analiza primei faze a partidei începută încă de cîteva secole — este, asemeni analizei la fel de vechi a finalurilor, mai accesibilă. Ea permite o mai lesnicioasă sistematizare în cadrul studiului, s-a bucurat de privilegiul de a i se consacra un număr mult mai mare de tratate. De aceea, și un jucător care începe să studieze șahul și dorește să-și întărească forța de joc, începe cu analiza acestor părți ale partidei.

De mai puțină atenție se bucură însă, din păcate, studiul jocului de mijloc, mai ales studiul tacticii, mai dificil și pentru care există mai puțin material de analiză. Pentru șahiștii noștri, deficiența o remediază în bună măsură „Tactica jocului de șah" acum apărută. Lucrarea dovedește în mod convingător că arta combinației poate fi învățată, că aptitudinile tactice pot fi stimulate, se pot amplifica printr-o mai bună ordonare. Și lucrarea dovedește aceasta, în primul rînd, prin aceea că îl ajută pe cititor să sesizeze combinațiile, să le sistematizeze, să valorifice tactic, combinativ, cu sau fără sacrificii, anumite particularități ale poziției, anumite avantaje strategice.

Noua lucrare, rod al unei îndelungate și sistematizate documentări, are meritul principal că introduce ordine, că sistematizează un domeniu unde părea că nu există criterii mai precise de acțiune. Ea explică în primul capitol, „tactica în șah și legăturile ei cu strategia", iar în al doilea capitol „Teoria combinațiilor", discută pe larg ce este combinația și elaborarea ei.

Introducerea propriu-zisă în tainele tacticii se face în amplul capitol intitulat „Combinații elementare". Exemplificările au un mare număr de poziții comentate din practica maeștrilor, combinațiile sînt defalcate pe anumite structuri specifice: bazate pe legarea sau dezlegarea figurilor, pe supraîncărcarea figurilor apărării, pe interferarea liniilor de acțiune a figurilor adverse, pe atac dublu și șah prin descoperire, pe deschiderea liniilor și diagonalelor etc. Fiecare din subcapitole se încheie cu un număr de exerciții, utile, pe care cititorul le poate rezolva fie direct pe diagramă, fie punînd poziția pe tabla de șah.

Un alt capitol amplu este consacrat combinațiilor complexe. Remarcăm aici, în special, studiul combinațiilor tipice bazate pe slăbiciunea pionilor h7, g7, f7 (sau corespondenții lor h2, g2, f2) ca și cele bazate pe slăbiciunile provocate de deplasarea acestor pioni.

Alte capitole sînt consacrate tacticii defensive, (combinațiilor de apărare cu ideea de pat sau bazate pe șah etern), curselor, combinațiilor de pioni.

Într-un spațiu restrins este desigur dificil să se redea mai pe larg conținutul acestei lucrări. Dar citind volumul, studiindu-l, iubitorii jocului de șah — cu forță de joc mai mică sau mai mare — vor găsi nu numai un manual cu reale calități didactice dar și o lectură plăcută, o carte scrisă îngrijit, presărată cu divagații instructive și interesante. Editura Uniunii de cultură fizică și sport are fără îndoială merite promovînd literatura șahistă originală, de felul volumului „Tactica jocului de șah", care nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui iubitor al jocului de șah.

Partida circuit

1. e2—e4 (Nicolau), e7—e5 (Seimeanu)
2. Cg1—f3 (Troianescu), Cb8—c6 (Reicher)

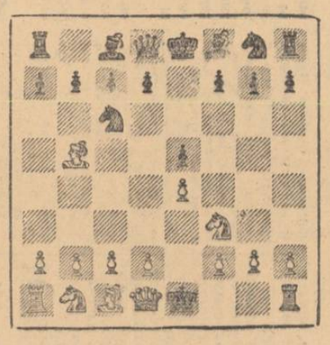

3. Nf1—b5 (Urseanu).

În poziția de mai sus l-am invitat să continue partida circuit pe maestrul sporturilor D. DRIMER. El a făcut mutarea

3. Nf8—b5

și a comentat-o astfel:

„După mutarea a treia a albului negrul are la dispoziție numeroase posibilități de dezvoltare a figurilor, încercate în tot atît de numeroase partide. Cele mai frecvente continuări încep cu mutarea 3...a7—a6, cu intenția ca prin ajungarea nebunului din b5 să se obțină o poziție activă pe flancul damei. Analiza a numeroase partide m-a convins că în aceste cazuri șansele albului în centru și pe flancul regelui au mai multă vitalitate. Mutarea propusă constituie una din cele mai vechi continuări ale negrului, denumită în trecut chiar „apărarea clasică", și a fost, cel puțin după părerea mea, nejustificat „uitată". Acum, negrul este cel ce atacă în centru și pe flancul regelui, existînd numeroase posibilități tactice de ambele părți — deci o invitație..."

PRIETENA MEA, CARTEA

„Generalul Soare"

Confesiunea omului aflat în ceas greu, de cumpănă, mărturisirile, gîndurile sale, încrederile nu preotului, ci tovarășului, prietenului, iubitei, soției, au fost izvorul multor pagini frumoase în literatura universală. Făurită la temperaturile cele mai înalte, realizată îndeobște în momentul cînd omul se dezbracă de orice haină convențională, cînd în ciuda faptului că-l ascultă cineva, el rămîne de fapt singur, cu sine, cuvintele sale nefiind decît o scurgere sonoră a celor mai intime gînduri, mărturisirea aceasta dezvăluie nu o dată într-un ceas tîrziu de noapte un caleidoscop de simțăminte de un dramatism de multe ori neașteptat, nebănuit. Dorințe și renunțări, pasiuni și păreri de rău, visuri jugulate înainte de a se fi consumat sau porniri pătimașe împinse în colțoane impenetrabile ale sufletului omenesc, toate aceste destăinuiri au însă un numitor comun, indiferent de condițiile în care se desășoară: sinceritatea, strigătul șoptit al omului care descoperă fața adevărată a adevărului. Al unui adevăr pe care poate altădată l-a presimțit, pe care poate l-a zărit într-o străfulgerare a existenței sale, de care s-a bucurat o clipă sau de care i-a fost teamă o viață, care i-a însuflețit sau torturat existența. De aceea ceasul marilor destăinuiri reflectat în literatură ne oferă atîta emoție artistică.

Un asemenea ceas îl vor găsi cititorii și în cartea lui Jacques Stephan Alexis, scriitor din Haiti „Cumătrul general Soare" (Compère général Soleil — în original) titlu pe care editorii noștri dintr-o de neînțeles pornire spre simplificare l-au amputat. Tălmăcirea (Aurel Tita) fiind însă excelentă, vom ierta operația.

Destăinuirea îi aparține negrului Hilarion Hilarius care va muri peste un ceas în junglă, în brațele soției sale. Nu mai are putere să vorbească dar iminența încheierii socotelilor cu viața și faptul că are atîtea pe inimă care trebuie descărcate înainte de revărsatul zorilor cînd el își va fi isprăvit pătimirea, îi dau forța necesară. Iar Hilarion Hilarius trebuie să vorbească. Trebuie, trebuie neapărat să vorbească. Pentru ca să-i rămînă măcar ei, lui Claire-Heureuse, învățătura vieții lui, „pentru ca solia lui să trăiască mai mult decît el, cu orice preț, pentru ca în văzduh, în pomi, în pămînt și în cei ce aveau să vină după el să rămînă ceva, măcar și o fărîmă din ce fusese, din ce voise el să fie".

Copil de negri sărmani din orașul Port-au-Prince, capitala mirificei republici Haiti, din America Centrală, trăiește viața negrilor din această țară sugrumată de fasciștii președintelui Vincent-Șacalul, aflat sub oblăduirea țevilor de tun ale „prietenilor" americani. Iar viața de negru înseamnă muncă nesigură, la voia întîmplării, după cum ai șansa, cîte o dușcă de rachiu ca să-ți mai faci curaj, în mijlocul unei societăți în care gingășia, tinerețea și dragostea se tocesc zi de zi pe piatra zgrunțuroasă a mizeriei, în care zi și noapte secătuiesc risipele și speranța, o lume în care mama își învață de mici copiii să se resemneze, să primească lovițurile fără să cricnească.

Dar negrii sînt înainte de toate oameni și seminția omenească e tare ciudată. Sînt dîrji, încăpățînați, suferințele parcă-i toarnă în bronz. Sub nepăsarea lor aparentă ascund ca și eroul nostru visuri „biestemate" despre o viață mai bună, mocnește un foc care se aprinde tocmai cînd ai crede că totul s-a stins în ei. Hilarion, fiul bucătăresei intră deci la 8 ani, la stăpîni, pentru a trăi vremea palmelor, urii și viselor. Începe încetul cu încetul, să se prefacă, să mintă, să se înjosească și să se lingușească, dar nici o clipă nu-l părăsesc visurile care-i ridică de la codrul de pîine tare la cerul albastru, de la bici la aurora. Alungat, devine pungaș, vagabond, răscolește lăzile de gunoi după o bucată de pîine, se cufundă în ocean împreună cu ceilalți copii pentru a pescui creițarii pe care îi aruncă turiștii yankei dornici de distracții, devine apoi proletar trebuind să-și schimbe mereu profesia pînă într-o zi cînd șomer fiind și flămînd foarte va încerca să-și facă singur dreptate...

Nu va sta mult în arestul poliției, Hilarion, și nici la tribunal (acest cinematograf gratuit al lumii capitaliste în care rulează în permanență, drama neagră a exploataților) după cum și închisoarea va fi de scurtă durată: o lună de zile doar. Numai că aici Hilarion va învăța să cunoască altfel lumea, aici va întîlni oameni a căror existență o ignorase, oameni care vor da răspuns de ce-ului, care-i chinuia sufletul. De aci încolo cursul vieții negrului va fi altul. Pe nesimțite el va porni pe drumul înțelegerii faptului că nu „viața" e vinovată de mizeria ce domnește în Haiti, ci orînduirea nedreaptă încarnată în personajele vii, hidoase, pe care va învăța să le urască nu numai cu instinctul ci și cu conștiința de clasă.

Va avea Hilarion parte de o dragoste minunată, va întîlni în țară și în emigrație comuniști eroi ca Paco Torres, Pierre Roumel, Santa Cruz, Jean Michel. În urmărirea firului vieții eroului cititorul va pătrunde în adîncurile societății haitiene contemporane cu moravurile ei. Va participa la lupte cu cocoși și va asculta legende minunate; va urmări inundații catastrofale și procesiuni rituale; va face cunoștință cu Ogun și Vodu, zeii negrilor africani și modul de exploatare feudal și capitalist. Va fi plimbat cititorul prin cabinetele oligarhiei și va urmări goana după oameni a polițiilor fasciști; va întîlni femeile bogaților moțăind între rang și trîndăvie, cu rătăciri libidinoase și crize de misticism, cu spovedanii pline de evlavie și destrăbălări cărora ți-ar veni greu să le spui pe nume.

Va muri eroul nostru dar nu înainte de a-i șopti soției:

„Acum știi și tu ca și mine, ce se ascunde cu adevărat în adîncul mizeriei și ceea ce face ca toate minunățiile pe care le dăruiește glia noastră să nu fie ale negrilor și ale negreselor ca noi; știi de ce sînt stăpîni albii americani; de ce sînt zilnic alte lacrimi în ochi; de ce nu știu oamenii să citească; de ce-și părăsesc muncitorii meleagurile natale; de ce rod bolile poporul nostru și de ce copilele ajung femei de stradă...

Să-i spui lui Jean Michel că am văzut limpede ziua cînd, sub ochii mei, un mare soare roșu a luminat pieptul unui muncitor care se numea Paco Torres... Spune-i să urmeze cu nădejde drumul pe care voia să mi-i arate mie. Soarele acesta trebuie urmat..."

„Generalul Soare! Uite-l, îl vezi acolo, tocmai peste granță, în pragul pămîntului natal! Să nu-l uiți niciodată, Claire, niciodată, niciodată!..."

M. RADIAN

„Generalul Soare" — Editura pentru literatură universală, 1962.

POȘTA REDACȚIEI

E ȘTIINȚĂ SAU NU?

TRAIAN HUȚIU — Timișoara: La întrebarea dv. dacă grafologia este o știință, răspunsul nostru este negativ. După cum cunoașteți, știința se conduce după anumite legi proprii, care acționează în mod obiectiv. Oare despre grafologie se poate spune acest lucru? Fără îndoială că nu, deși cuvîntul poartă impropriu terminația „logie", care amintește de grecescul „logos". Pretenția unora de a cunoaște caracterele după scris este tot așa de „științifică" ca și cititul în zațul de cafea rămas pe fundul ceșcuței...

PREGĂTIREA TEHNICIENILOR CINEMATOGRAFIȘTI

JEAN CĂLIMAN — Brașov: Există o școală tehnică de cinematografie în București, pe B-dul Lacul Tei nr. 63. Ea pregătește: tehnicieni cinematografiști pentru producția filmelor (personal tehnic); operatori proiectoniști de film (muncitori calificați); tehnicieni cinematografiști pentru rețeaua cinematografică (personal tehnic).

În ceea ce privește dorința dv. de a citi note de călătorie din țări străine, aceasta se realizează după cum constatați din citirea revistei noastre.

O RECOMANDAȚIE

PETRICĂ din Orăștie. Sub acest nume ne scrieți, rugîndu-ne să vă „facem legătura" cu un profesor de psihologie, pentru a coresponda cu el pe diverse teme. Citirea scrisorii ne-a nedumerit oarecum: e vorba de anumite consultații sau pur și simplu de o discuție permanentă prin scris?

Dacă este vorba de o inițiere generală, v-am recomanda mai degrabă să urmăriți studiile de specialitate. Apoi, aveți la îndemînă o revistă de psihologie pe care o puteți găsi la librărie.

STRADIVARIUS

GHEORGHE IONESCU — Brîncoveni (raionul Slatina): Nu vă putem spune dacă vioara dv. este un Stradivarius, cu toate că ne dați unele amănunte despre ea. Trebuie consultat un specialist.

Scrieți, de pildă, Filarmonicii de Stat „George Enescu" din București.

DE TOATE — PENTRU TOȚI

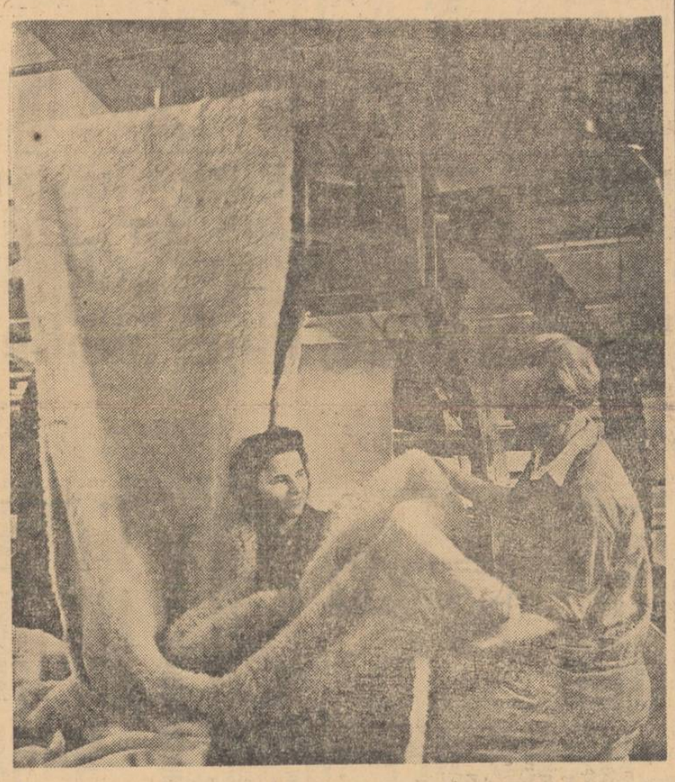

BLĂNURI TRICOTATE

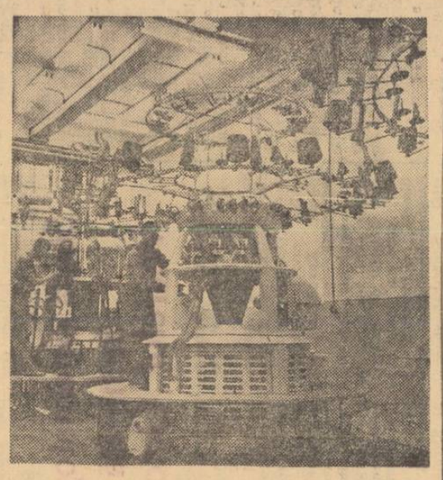

O vizită recentă la întreprinderea „Adesgo" din Capitală ne-a prilejuit cunoașterea unei serii întregi de noutăți.

Chiar de la începutul acestui an, noua secție unde se produc sortimente variate de imitații de blănuri a fost dotată cu mașini dintre cele mai moderne, care asigură automatizarea întregului proces de producție. Acum se lucrează aici modele de o eleganță deosebită, în nuanțe care de care mai diferite, ce încîntă ochiul.

Pregătirea noilor sortimente de blănuri artificiale a stat în atenția întregului colectiv. Și-au dat cu toții osteneala ca noutățile ce vor fi prezentate în magazinele de desfacere să îmbogățească gama bunurilor de larg consum cu noi obiecte de îmbrăcăminte durabilă și elegantă.

De la prima vedere ne-au atras atenția blănuri moi și pufoase în culorile bej și cenușiu, din care se vor confecționa curînd mantouri necesare în anotimpul rece.

Recorduri sau trăsneli?

Englezii au reușit să stabilească un nou record mondial: 17 tineri „sportivi" din Ilkeston au reușit să se înghesuie într-o ladă de gunoi! Ei au bătut astfel vechiul record deținut de americani. Unul dintre recordmani, care se găsea la fundul lăzii, a leșinat, dar ulterior a putut fi trezit. Iată un nou exemplu de trăznească, care are cutezanța de a se pretinde... sportivă.

Mistreți pe străzile unui cartier periferic al Varșoviei

Recent, în micul orășel Josefow, o suburbie a Varșoviei, a pătruns o ciurdă de aproape 30 de mistreți, din pădurea apropiată. Creîndu-se panică printre cetățenii de pe stradă, mistreții, speriați la rîndul lor, au început să fugă prin străzile orășelului în toate direcțiile. Pînă la urmă s-au constituit echipe speciale, care au reușit să alunge mistreții în pădurea din care au venit. Un singur cetățean, vînător firesc, s-a ales cu folos: a reușit să împuște patru mistreți.

Roșiile salvatoare

George Aird, pilotînd un avion englez cu reacție, a constatat înainte de a ateriza pe aeroportul din Hatfield, pe cînd se afla la o înălțime de 75 m. că avionul său a început să se clatine. Apăsînd pe butonul de ejectare a scaunului pilotului, el s-a trezit apoi la spital. Un martor al accidentului, fugind în ajutorul pilotului, l-a regăsit pe acesta zăcînd într-un strat gros de suc de roșii... În cădere, pilotul a străbătut acoperișul unei sere și a căzut pe o cultură de roșii coapte. În urmă cu un an, un alt pilot a suferit același accident.

REBUS

IN CARPAȚI

ORIZONTAL: 1) Cei mai cunoscuți și mai vizitați munți din Carpați — Șarpele cristalin al muntelui 2) Vîrful din Carpați... ghicit de Oedip — Perla Carpaților 3) Autorul versurilor: „Colo sus, culcat pe-o rînă, / Stă Negoiul mohorît / Cu-a lui negură bătrînă! / Care-i ține de urît 4) E... fluviu în Europa — Un hoț care a dat numele unui afluent al Oltului și unor munți din Carpații de miazăzi 5) Creastă cu colți — Măsură agrară... din Carpați! 6) Dumneaei — Vîrf pe Muntele Tibleș...7) Înainte de amiază — Una din bătrînele... Munților Bucegi — Rar 8) Munți în Carpații răsăriteni, între Dorna, Bistrița și Mureș — A urca pe munte 9) Oraș industrial pe Trotuș, la poalele Carpaților Moldovei, creat în anii puterii populare — A cunoaște 10) Șiruri de munți 11) Aer (fig.) — Stațiune balneo-climaterică de mare altitudine în Carpați 12) În aer! — Formă de relief în Munții Carpați — A scris împreună cu C. Roman, cartea „Carpații sînt munți tineri".

VERTICAL: 1) Autorul poeziei „Munții" — Pe aici (pop.) 2) Din Gura Humorului! — Degajate 3) Lacomă — Cu această înclinație spre inactivitate nu se poate urca pe munți 4) Greci — Frumoasă vale în Munții Sebeșului 5) Munte în masivul Leaotei, din Carpații de miazăzi 6) Ivit — Steag (înv.) 7) Cămașe cu flori — Pictor clasic român, autorul tabloului „Sinaia" — In vîrf! 8) La mare altitudine — Sînt — Dar 9) Vîrf și lac în Munții Retezatului — Vîrf în Munții Călimani 10) Diminutiv din viu — Locatarii peșterilor din Carpați — În șir! 11) Diftongul... din Oaș! — Vîrf în Carpații Moldovei pe care se află două stînci uriașe numite „Pietrele-Doamnei" — Fire. 12) Vîrf în Munții Cernei — Cel dintîi ajuns în vîrf.

A. BARTOLOMEU

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1							○					
2					○							○
3											○	
4					○		○					
5		○								○		
6	○			○		○						
7			○						○			
8									○			
9							○				○	
10								○		○		○
11					○							
12			○				○					

Luna Prieteniei Romîno-Sovietice

VIZITAȚI

la Librăria CARTEA RUSĂ din București, Calea Victoriei Nr. 42,

„EXPOZIȚIA CĂRȚII SOVIETICE"

deschisă zilnic între orele 9—13 și 17—20,30

Medicină și agricultură

(Urmare din pag. 1)

dem cercetările noastre și în domeniul agriculturii. Cu sprijinul specialiștilor de la gospodăria de stat Popești-Leordeni din apropierea capitalei, am întreprins încă din anul 1960 mai multe experiențe în tratarea unor semințe și tuberculi de plante de cultură. Obiectivul urmărit era acela de a obține recolte timpurii de legume. În acest scop ne-am folosit în special de noul aparat de electroterapie de fabricație românească denumit Magnetodiaflux realizat de tehnicianul Vasile Robescu.

În timpul experiențelor, ne-am convins că tratarea semințelor și tuberculilor de cartofi cu ajutorul noului aparat duce la stimularea proceselor de metabolism din timpul germinației. Prin influențarea germinației și a proceselor de creștere a plantelor există posibilitatea obținerii unor sporuri însemnate de producție. Rezultatele studiilor noastre din anii 1960 și 1961 au fost de altfel comunicate la sesiunea de referate a Institutului de coordonare a cercetărilor agricole, care a avut loc la începutul anului acesta".

Cercetătorii au studiat în special dezvoltarea castraveților timpurii din soiul „Arad" care în urma iradierii cu ajutorul noului aparat au dat un spor de 4.880 kg. la ha. și o precocitate de 7 zile față de cei netratați. Rezultate bune au fost obținute și asupra roșiilor timpurii din soiul „Hibrid" nr. 10 cu bizon, unde pe lîngă precocitate s-a constatat și un spor de aproape 3.000 kg. la ha.

Experiențele cercetătorilor au continuat și în anul acesta. Ele au fost axate în special asupra tuberculilor de cartofi timpurii din soiurile „Perviisneg", „Binge", „Bem" și altele. Prin tratarea deosebit de economicoasă a tuberculilor prin cîmpuri electromagnetice s-au obținut iarovizări rapide de numai 8-10 zile, în loc de 35-40 de zile cît era necesar pentru iarovizarea obișnuită. S-a observat că tuberculii iradiați nu prezintă muguri sterili sau firoși, ci dimpotrivă au numeroși ochi de la care apar apoi grupuri de colți cu o dezvoltare uniformă și viguroasă.

Experiențele realizate pe un lot demonstrativ a-vînd o suprafață de 8 ha., au demonstrat și în acest an posibilitatea obținerii unei producții mai timpurii a cartofilor tratați cu 12 zile față de cei obișnuiți, o creștere de 3.000 kg. pe hectar și o îmbunătățire calitativă privind substanțele albuminoide și vitamine față de cartofii iarovizați după metoda clasică. Rezultatele macroscopice evidente au fost verificate și prin cercetări histochimice de laborator făcute la Institutul de balneologie și fizioterapie.

Viorel LUPU

Cinema

— *Pînă schimbați voi două vorbe, ce-ar fi să văd eu un film?*

— *Tovarășe, de ce rupeți foile din condica de reclamații?*
— *Păi... înlăturăm lipsurile!*

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

CU MIRCEA CRIȘAN DESPRE ARCADHI RAIKIN

Umoriștii spun : „Risul e treabă serioasă". Să nu îmbrăcăminte. Așa dar...

— De cînd datează cunoștința dvs. cu Arkadii Raikin, tovarășe Crișan ?

— Din anul 1957. Mă aflam în turneu în Uniunea Sovietică și, la Moscova, am avut prilejul să văd un spectacol al Teatrului de miniaturi din Leningrad. Raikin prezenta spectacolul „Nopți albe". Cunoștința noastră a luat atunci și altă formă decît cea artist-spectator. Raikin m-a invitat la el — văzuse un spectacol al nostru — și împreună am discutat despre arta satirei. Raikin mi-a vorbit atunci despre umorul alb, gratuit și despre umorul consistent, cu adresă, actual, care să lovească la țintă. Cei care l-au urmărit la Constanța, Iași, București. sau la televiziune, au înțeles că ceea ce caracterizează spectacolele lui Raikin este tocmai cultivarea unui umor combativ, cu adresă, care stîrnește risul molipsitor, tonic. Raikin nu așteaptă sezisarea — prin presă, de pildă — a unor lipsuri, pentru ca printr-un scheci sau un monolog să atace într-un sector în care au fost luate de-acum măsurile de îndreptare. El însuși sesizează, ridică cu râjos problemele, dă semnalul. Spectatorii noștri care i-au vizionat spectacolele își amintesc de

Arkadii Raikin și Mircea Crișan

Fotografia : Nicu VASILE

semna că secretul succesului Teatrului lui Raikin constă în aducerea pe scenă a actualității celei mai stringente.

— Absolut. Membrii colectivului Teatrului de Miniaturi sînt în primul rînd cetățeni, atenți la tot ce-i înconjoară, oameni care intră în magazine, care merg la piață, care se plimbă, care poposesc în fața ghișeelor pentru obținerea unei adeverințe sau a unei semnături, într-un cuvînt, oameni cu preocupări cotidiene asemenea tuturor semenilor lor. De aici, marea diversitate a ideilor și subiectelor supuse judecății întregului colectiv, selectate cu grijă, reținute fiind numai acelea care răspund actualității imediate. Teatrul lui Raikin își schimbă spectacolul la un an. Pare mult. Gîndiți-vă însă la imensitatea teritoriului Uniunii Sovietice, la posibilitățile de turnee ale unui teatru. Adăugați la aceasta faptul că spectacolele Teatrului de Miniaturi se joacă cu casa închisă, că pentru obținerea unui bilet solicitatorii fac coadă. Ei bine, în plin succes al unui spectacol, Raikin îl înlocuiește cu un altul, de o actualitate mai stringentă.

— În cadrul spectacolelor date în țara noastră, l-ați acompaniat pe Raikin pe scenă și... în culise. Cum s-a realizat colaborarea ?

— Raikin a venit la București cu cîteva zile înaintea începerii șirului de spectacole. Împreună am discutat fiecare scheci și i-am adaptat necesităților prezentării lor în fața unor spectatori care nu cunoșteau limba rusă. Unele monologe le-am transformat în dialoguri, în unele scene, ca cea de la restaurant de pildă, am fost introdus ca om în plus etc. Cu o conștiinciozitate proprie unui mare artist, Raikin s-a străduit să-și îmbogățească mereu vocabularul de cuvinte românești, să găsească nuanțele cele mai subtile pentru exprimarea ideilor. Aplauzele cu care spectatorii l-au răsplătit au confirmat reușita acestor străduințe.

★

Respectînd deviza umoriștilor, am discutat despre umor ca despre un lucru serios, fără poante și glume. Cît privește umorul, ridicat la o înaltă treaptă a perfecțiunii artistice, el rămîne în amintirea noastră prin spectacolele neuitatului Arkadii Raikin.

I. DELEANU

Noi documentare realizate la studioul „Al. Sahia"

Printre creațiile recente ale cineaștilor de la studioul „Al. Sahia" se numără și filmele :

„Festivalul de folclor", în regia lui Brătescu Marcu prezintă cinefililor fragmente din dansurile și cîntecele popoarelor participante la Festivalul de Folclor al țărilor balcanice și din zona Mării Adriatice care a avut loc la București, precum și aspecte de la dezbaterile științifice ce au avut loc cu acest prilej.

„Lacuri glaciare" după un scenariu și în regia lui Ion Bostan cu imaginea de Ilie Cornea, înfățișează urmele contemporane ale ghețarilor de mult dispăruți, urme care s-au păstrat îndeosebi în munții Retezat. Imagini inedite au fost realizate prin filmări subacvatice în adîncurile unor lacuri glaciare din munții noștri, descoperind spectatorilor vietățile ciudate care s-au adaptat noilor condiții de viață.

„Reparația radicală a căii", un documentar tehnic în regia și cu imaginea de Popescu Volodea, indică scopul reparației radicale a căii, procesul tehnologic, modul de executare, recepția și predarea lucrărilor.

„Naționalul" în deplasare

De la deschiderea noii stagiuni, Teatrul Național „I. L. Caragiale" a dat o serie de spectacole în deplasare, cu piesele „Filicele" de Sidonia Drăgușanu, „Piața ancorelor" de I. Stock, „Vicleniile lui Scapin" de Molière. Artiștii primei noastre scene au jucat în localitățile Alexandria, Oltenița, Titu, Buzău, Videle, Breaza, Ploiești, Ziele trecute a avut loc o reprezentație cu „Vicleniile lui Scapin" la clubul muncitorilor petroliști din Băicoi. În continuarea prezentării spectacolelor în deplasare, Teatrul Național din București va organiza turnee la Oltenița, Giurgiu, Zimnicea.

Premiere în pregătire

Pe scena Teatrului regional București se fac pregătiri în vederea prezentării primei premiere a actualei stagiuni, piesa originală „Șapte inși într-o căruță", de Paul Anghel.

Noua lucrare aduce la lumina rampei un crîmpei din viața unei gospodării colective.

În regia lui Dinu Cernescu, repetă un colectiv artistic din care fac parte : Mihai Păladescu, Petre Dragoman, Ion Marinescu, Maria Burbea, C. Băschidor, Eugen Petrescu, Dominic Stanca, Angela Macri, Dorina Lazăr, Stelian Cremenciuc, Mihai Pruteanu etc.

Al doilea spectacol al uzinei

Formația artistică a Uzinei de pompe și mașini agricole s-a născut cu ocazia bienalei „I. L. Caragiale".

Astăzi, proaspăta formație își continuă activitatea și montează, sub îngrijirea instructorului Aurel Savin, piesa într-un act „Mîna de oțel" de Andi Andrieș.

Premiera a fost fixată pentru săptămîna viitoare și artiștii amatori ai uzinei — ajustorul Gheorghe Mateescu, tehnicianul C.T.C. Gh. Onofrei, forjorul Vasile Enache, sudorul Ioan Ștefan, funcționara Ana Ene, bobinatorul Dumitru Pandelescu, miezuitoarea Mariana Tarjinski — sînt pregătiți să prezinte noul lor spectacol la un frumos nivel artistic.

LUMINILE RAMPEI

● INGRID Bergman urmează să apară în rolul titular al dramei „Hedda Gabler" de Ibsen, în cadrul spectacolului pregătit de Teatrul Montparnasse din Paris, în regia lui Raymond Rouleau.

● DANIELE DARRIEUX își face reintrarea pe scenă în această stagiune, interpretînd un rol principal într-o nouă piesă scrisă de Françoise Sagan : „Rochia mov a Valentinei".

● MARCEL MARCEAU, cunoscutul mim francez în turneu în Liban, a dobîndit un mare succes la Beirut.

„Prieteni ai circului"

Conducerea Circului de Stat se preocupă în deaproape de găsirea a noi forme prin care să descopere și să formeze elementele talentate pentru schimbul de mîine al actorilor de circ.

În acest scop va lua ființă pe lîngă fiecare Casă raională de cultură — alături de cercurile de teatru, de plastică, de muzică — și cite un cerc al prietenilor artei circului. Vor fi admiși — pe bază de concurs — tineri între 11 și 20 de ani cu aptitudini pentru gimnastică, acrobație, echilibristică, jonglerie, prestidigitație. În cadrul caselor raionale de cultură, ei vor fi pregătiți de două ori pe săptămînă de către cei mai buni maeștri ai circului.

Ulterior, cei mai talentați dintre acești tineri își vor putea continua pregătirea la Studioul de creație al artei Circului.

ECOURI

● *„UNCHIUL VANIA" de Cehov a fost recent prezentat pe micul ecran de către televiziunea franceză, în regia lui Stelio Lorenzi, cu Maria Mouban și Jean Vitold printre protagoniști.*

● *„MODA" supraproducțiilor spectaculoase, scontînd succesul comercial, continuă în cinematografia occidentală. Regizorul francez Pierre Gaspard-Huit pregătește astfel un film de mare montare, inspirat din basmele orientale ale Șeherazadei. Se prevede o vastă figurație, cu vii de cai și sute de cămile și o vedetă feminină de răsunet : Anna Karina.*

● *PENTRU noul film la care lucrează, regizorul Sergiu Nicolaescu realizatorul pamfletului cinematografic „Rosemarie") a ales ca principală interpretă pe tînăra actriță franceză Maria Versini.*

● *REGIZORUL american John Ford, și-a marcat al 45-lea an de creație cinematografică (a debutat în 1917), realizînd filmul „Omul care a ucis pe Liberty Valance". Protagoniști : Vera Miles, James Stewart, John Wayne și Lee Marvin.*

● *REALIZATORUL filmului „Zafra" (care a rulat și pe ecranele noastre), regizorul argentinian Lucas Demare, a realizat recent un nou film cu un bogat conținut social, intitulat „Fiul omului".*

● *ROMANUL „Germinal" de Emile Zola urmează să fie transpus pe ecran în filmul pe care-l realizează regizorul Yves Allegret. Filmarea exterioarelor urmează să se facă în R.P.R. Ungară, în apropiere de Budapesta.*

● *LA 16 OCTOMBRIE s-a deschis al 9-lea Festival Internațional al filmului documentar și de știință popularizată, organizat de Universitatea din Roma. Participă 35 de țări. Printre filmele pe care le prezintă cinaștii sovietici, se numără : „Ei trebuie să audă", despre realizările medicilor ucrainieni în domeniul recăpătării auzului și un documentar consacrat stiliștilor arhitectonice.*

SĂPTĂMINA PE ECRANE

„BANDIȚII DIN ORGOSOLO"

Într-un amplu articol despre cinematografia italiană de azi, criticul Georges Sadoul elogiază „Bandiții din Orgosolo" și observa, cu justețe, că filmul aminteșe întrucîtva de „Insula" lui Kaneto Shindo. Unele tangențe sînt, într-adevăr, frapante — atît sub raportul problematicii abordate, cît și al tonului și atmosferei celor două filme.

Ca și pe cineastul japonez, pe Vittorio de Seta îl preocupă lumea oamenilor obidiți și exploatați.

Ambianța înfățișată pe ecran, natura dură și potrivnică omului, nedreptatea socială flagrantă, se aseamănă în bună măsură cu ceea ce am văzut în filmul japonez. Iar figura păstorului Michele Jossu se înrudește, pînă la un punct, cu cea a nefericitului pescar din „Insula".

Evident, subiectul este aci altul, mai dinamic decît regizorul evită să preia ritmul filmelor de aventuri, gen căruia nu-i face concesii pe parcursul actiunii. Evenimentele dramatice care-l fac pe bietul cioban, acuzat fără vină de furt, să devină cu adevărat un răufăcător, reliefează cu ascuțime critică deosebită, nedreapta alcătuire socială a lumii pe care o descrie. Sensuri sociale și umane profunde, se degajă dintr-o acțiune relatată cu exactitate și asprime, fără înfloriturii sau efecte spectaculoase.

Mihail LUPU

„Centrul înaintaș a murit în zori"

Ecranizînd piesa dramaturgului argentinian A. Cuzzani „Centrul înaintaș a murit în zori", Rene Mujica a demonstrat că o operă literară de valoare încăpută pe mîna unui regizor stîngaci își pierde, pe undeva, ideile. Și ce idei profunde relevă piesa lui Cuzzani, acestă originală satiră a capitalismului contemporan care transformă ființele vii în oarecari obiecte, răpindu-le libertatea, demnitatea omenească, fericirea creației. Că aceste idei n-au fost valorificate regizoral o dovedesc un monumentalism de prost gust (magnatul Lupus își domină interlocutorii de la înălțimea unui tron auriu), o supărătoare cacofonie sonoră (fluierături, țipete, răpăit de tobe, vaiete prelungi de surle și trîmbițe), un cadru plastic artificial și teatral (palate cu fețe-ciori în livrea și cohorte de pitici saltimbanci), o distribuție cu cu joc inexpresiv etc.

Nu e păcat ?

I. MATEI

„Sub ploaia atomică"

Creatorul „Insulei", filmul premiat la Festivalul de la Moscova, au-ți dezmințe alci de data aceasta marele talent și profundul umanism. Kaneto Shindo are o ulnitoare capacitate de a descompune în elementele constitutive momentele dureri ca și ale bucurieș omenești, și a le recompune apoi cu o nouă forță. Povestind despre soarta tragică a pescarilor japonezi de pe apa „Dragonul nozocos" (dureroasă ironie !) căzuți sub potopul cenușii radioactive în zona insulei Bikini, regizorul știe să lege fiecare frază a suferințelor lor de soarta întregii țări și, prin metaforă, de a întregii lumi. Căci în ultima instanță filmul său demască și condamnă politica criminală nucleară a puterilor apusene și în primul rînd a S.U.A., contribuind la lămurirea maselor asupra gravei primejdii pe care o reprezintă aceasta politică.

Kaneto Shindo își expune în acest film toată dragostea și toată ingrijorarea față de soarta omului simplu, reprezentat de pescarul Aikici Kubayama. E vorba de soarta acestui om atît de înțelept și bun care, înert pe patul de suferință, înaintea unei fatalități capitale găsește puterea să croșeteze bănuțe pentru copiii săi.

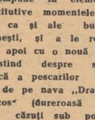

Scenele bătăliei sale pentru viață, împotriva morții atomice, au un fior eroic și o măreție tragică impunătoare. Aikici este doborît de cenușa radioactivă dar înima poporului prelu bătălie inimii lui zdrobite vrînd parcă să demonstreze că omenirea este în măsură să-i țină pe negustorii de moarte în frîu. Filmul lui Kaneto Shindo oferă o emoție care nu voalează ratiunea ci o face mai incandescentă.

B. DUMITRESCU

Cadru din filmul „Celebrul 702"

„Celebrul 702"

Inspirată de un fapt real ale cărui amănunte le romanțează cu abilitate dramatică și un haz deseori acid, piesa lui Al. Mirodan ține să realizeze o panoramă demascatoare a moravurilor capitaliste, lucru în bună parte reușit și datorită popularității acuzatoare pe care a dobîndit-o cazul lui Carryl Chessman în presa mondială, acum cîțiva ani. Ecranizarea piesei de către regizorul Mihai Iacob este mai curînd o creație în genul teatrului filmat decît o transpunere cinematografică. Filmul nu a înlăturat convenționalismul scenic al replicilor, este lipsit de completarea necesară între conștiința și destinele oamenilor. Căci ceea ce caracterizează stilul lui Raizman este tocmai interesul susținut pentru viața interioară, spirituală a personajelor și priceperea în distribuirea interpreților. Datorită acestui fapt, ca și datorită caracterului precis, definit cu fermitate și profunzime al fiecărui personaj, fiecare erou din universul atît de populat al filmului se gravează distinct în memoria spectatorilor.

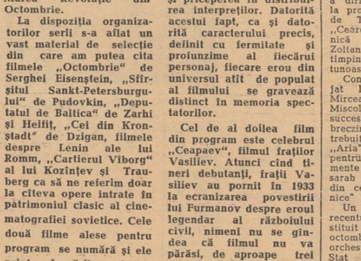

Cel de al doilea film din program este celebrul „Ceapaev", filmul fraților Vasiliev. Atunci cînd tineri debutanți, frații Vasiliev au pornit în 1933 la ecranizarea povestirii lui Furmanov despre eroul legendar al războiului civil, nimeni nu se gîndea că filmul nu va părăsi, de aproape trei decenii, ecranele lumii și va deveni unul din paginile glorioase ale artei cinematografice sovietice. A fost incununat cu numeroase distincții la competițiile internaționale ale artei filmului : Premiul I la Festivalul internațional al filmului de la Moscova în 1935, Marele Premiu la Expoziția Universală de la Paris în 1937 și medalia de bronz la Festivalul internațional de la Veneția în 1946. Dar cea mai de seamă mărturie a valorii sale este succesul de public, nedezmințit de scurgerea timpului. Boris Babocikin, interpretul lui Ceapaev povestește următoarea întîmplare semnificativă : un băiețaș intrat la Ceapaev, refuză să mai iasă din sală. Atunci cînd este întrebat pentru ce, el răspunde : „Eu nu cred că Ceapaev s-a înnecat. O să-l vedem acum, cînd s-o stinge lumina, ieșind iar la suprafață !" Filmul fraților Vasiliev s-a înscris adînc pentru generozitatea sa, pentru romantismul său vibrant și actual, pentru măiestria artistică pe care o relevă, printre operele cele mai bune ale istoriei cinematografiei sovietice, vorbind despre unul din eroii Revoluției.

T. CARANFIL

Seară cinematografică închinată Marelui Octombrie

Săptămîna viitoare, la cinematograful Vasile Alecsandri din București, seara „prietenilor filmului" va fi consacrată creației cinematografiei sovietice despre Marea Revoluție din Octombrie.

La dispoziția organizatorilor serii s-a aflat un vast material de selectie din care am putea cita filmele „Octombrie" de Serghei Eisenștein, „Sfîrșitul Sankt-Petersburgului" de Pudovkin, „Deputatul de Baltica" de Zarhi și Heifiti, „Cei din Kronștadt" de Dzigan, filmele despre Lenin ale lui Romm, „Cartierul Viborg" al lui Kozințev și Trauberg ca să ne referim doar la cîteva opere intrate în patrimoniul clasic al cinematografiei sovietice. Cele două filme alese pentru program se numără și ele printre lucrările clasice ale cinematografiei sovietice și n-au mai fost de mult reluate pe ecranele noastre.

Cel dintîi, „Ultima noapte", prezentat în premieră în 1937, aparține lui I. Raizman autorul filmelor „Trenul merge spre răsărit", „Comunistul" etc. De la primele secvențe filmul îl transportă pe spectator în atmosfera plină de tensiune a instaurării puterii sovietice la Moscova. Întreaga acțiune a filmului se desfășoară într-o singură noapte, în care evenimentele istorice se reflectă în destinul unor numeroase personaje. În această singură noapte, în aceste cîteva ore de istorie — arată Raizman — s-a schimbat un univers

AVANCRONICĂ MUZICALĂ

Astăzi și mîine în sala Ateneului concertul Filarmonicii „George Enescu", solist Igor Oistrah

Orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu" își reia, începînd din această săptămînă, activitatea regulată. Curînd, și orchestra Radioteleviziunii își va ocupa locul în viața muzicală a capitalei. Ce programe vom asculta ? Și, mai ales, cum să ascultăm concertele, transmise și pe cale undelor, ale celor două orchestre ?

La aceste întrebări ale amatorului de muzică, va încerca să răspundă avancronica noastră. Începem deci primul capitol al ghidului care ne va servi să străbatem, oarecum informați, noua stagiune muzicală. Concertul din 27 și 28 octombrie al Filarmonicii „G. Enescu" va fi dirijat de Mircea Cristescu. Solist va vi tinărul și valorosul violonist Igor Oistrah.

Prima piesă din program va fi Concertul pentru orchestra de coarde de Sigismund Toduță, maestru emerit al artei. Iscrare pentru care autorul a primit în 1953 Premiul de Stat.

În forma veche a simfonismului secolului XVIII autorul exprimă în cele trei părți ale lucrării sale de tip concerto-grosso, un conținut de idei senine, luminoase. În maniera dialogată, specifică formei concertante, S. Toduță prelucrează un material melodic de proporțală factură populară romînească, creat pe baza cunoșterii adînci a graiului folcloric.

Într-o declarație a sa, compozitorul spunea, cu privire la acest Concert al său, următoarele : „M-a tentat un aspect al realizării simfonice unde melosul popular romînesc grefat pe tiparele Concerto-ului grosso, este chemat să exprime un conținut de idei actuale".

Igor Oistrah, exponent strălucit al școlii violonistice sovietice, va cînta apoi acompaniat de orchestră Concertul pentru vioară de Bela Bartok. Asemeni lui Enescu, considerat șeful școlii romînești de compoziție, Bartok este promotorul creației muzicale din republica vecină și prietenă. A fost un mare compozitor, din talpa rară a inovatorilor cutezători. Toi atît de mare a fost și ca folclorist. El a avut o pasiune deosebită pentru folclorul nostru național. Încă înaintea primului război mondial a publicat vestita sa culegere de melodii bihorene „371 de cîntece populare romînești", premiată de Academia Română, urmată de culegerile „Muzica populară a romînilor din Maramureș" și de „Melodiile colindelor romînești" editate la München și Viena. Bartok a murit în 1946, în vîrstă de 65 de ani.

Programul se încheie cu Simfonia I-a, în la minor, de D. Șostakovici, eminentul compozitor sovietic, unul dintre cei mai mari simfoniști contemporani. Este cea dintîi creație de acest gen a maestrului sovietic. Ea a fost scrisă între 13 și 18 ani și a constituit primul succes, pe scară mondială, al lui Șostakovici. Simfonia I-a a intrat în repertoriul marilor dirijori ai epocii noastre. A. Toscanini, Bruno Walter, L. Stokowski și G. Georgescu au dirijat-o. Alcătuită din 4 părți, Simfonia I-a ne emoționează prin diversitatea și bogăția melodiilor și ritmurilor, prin claritatea formei, prin măestria instrumentației, dar mai ales prin intensitatea cu care ne sugerează imaginile viu colorate și tumultoase ale vieții sovietice.

V. CRISTIAN

SUCCESE ROMÎNEȘTI PESTE HOTARE

Turneul Filarmonicei de Stat „George Enescu" în R.P. Ungară

Turneul orchestrei noastre simfonice a început la 6 octombrie cu un prim concert dirijat la Debrecin de artistul poporului George Georgescu. O sală plină la ultimul loc și aclamațiile îndelungate ale publicului au întîmpinat pe solii artei simfonice romînești. La cererea insistentă a publicului, maestrul George Georgescu și-a reluat bagheta pentru a dirija două suplimente la program, dansul „Galda" de Theodor Rogalski și „Cîrdaș" din suita simfonică „Harț Janoș" de Zoltan Kodaly, ambele întîmpinate cu aplauze furtunoase.

Concertul simfonic dirijat la 8 octombrie de Mircea Basarab, în orașul Miscolcz a continuat seria succeselor inițiate de Debreczin. Și aici orchestra a trebuit să dea în supliment „Aria" de Bach, aranjată pentru ansamblu de instrumente de coarde de M. Basarab și „Hora muntenească" din cele „3 dansuri simfonice" de Theodor Rogalski.

Un moment deosebit al recentului turneu l-a constituit concertul dat la 10 octombrie, la Budapesta, de orchestra Filarmonicii de Stat dirijată de George Georgescu. Sala de concerte „Liszt", cu vechi și glorioase tradiții muzicale, a fost de astă dată de-a dreptul neîncăpătoare. George Georgescu, în fruntea orchestrei noastre, a marcat un nou și mare succes al său triumfuri artistice. Solistul Concertului de Haydn, violoncelistul Radu Aldulescu a fost primit cu deosebită căldură de publicul competent al Budapestei. Dar punctul culminant al programului l-a constituit Simfonia a VII-a de Beethoven, dirijată cu acea muzicalitate adîncă și matură și cu un dinamism propriu dirijorului George Georgescu, care a stîrnit pe nesfîrșite ale publicului, G. Georgescu a dirijat în suplimentul următor „Cîrdaș" din suita „Harț Janoș" de Zoltan Kodaly. Venerabilul compozitor maghiar Kodaly, personalitate universal apreciată, aflat în sală, și-a manifestat admirația pentru măestria dirijorului și orchestrei, îmbrățișînd pe George Georgescu și felicitînd cu căldură orchestra. Despre interpretarea Simfoniei a VII-a de Beethoven de către Filarmonica de Stat condusă de G. Georgescu, președintele Uniunii Compozitorilor din R. P. Ungară, compozitorul Ferenc Szabo a declarat că „este pentru prima oară, cînd la Budapesta, această capodoperă a clasicismului muzical răsună într-un chip atît de viu, pregnant și emoționant".

După concertul simfonic dirijat la 11 octombrie în orașul Györ de Mircea Basarab, orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat din București a revenit în capitala R. P. Ungare, pentru a mai da două concerte, în zilele de 13 și 14 octombrie, cu programe diferite, sub conducerea muzicală a talentatului dirijor Mircea Basarab.

Solistul celui de al doilea concert dirijat de Mircea Basarab la Budapesta a fost violoncelistul Radu Aldulescu, care, la interval de 4 zile, a prezentat publicului budapestan același public intins al posibilităților sale de expresie, interpretînd Concertul de Dvorak.

La Budapesta și în celelalte orașe ale itinerariului colectivul artistic al Filarmonicii de Stat a avut întîlniri prietenești și discuții rodnice cu reprezentanți ai Uniunii Compozitorilor, ai instituțiilor artistice și de învățămînt muzical.

A. HARALAMB

In R. D. Germană

Zilele acestea s-a înapoiat din turneul întreprins în R. D. Germană, Ansamblul de la Teatrul „Const. Tănase".

Tînărul cîntăreț ne-a vorbit despre concertele în cadrul cărora și-a dat concursul, interpretînd mai ales muzică ușoară romînească.

— Am cîntat cu orchestra mare a Radiodifuziunii din Berlin condusă de Günter Golasch, cu orchestra Televiziunii din Leipzig, dirijată de Walter Eihenberg, cu sextetul instrumental Manfred Lindenberg din Frankfurt, alături de soliști de muzică ușoară din alte țări ca : Nicole Felix (Franța), Ștefi Acoș (R. P. Ungară), Helga Brauer (R. D. Germană), Patter Beny (Olanda) și alții.

— Ce cîntece ați cîntat în cadrul acestor concerte ?

— „Mica serenadă" de H. Mălineanu, „Pelican" de Edmond Deda, „Extemporal muzical" de Aurel Giroveanu, „Lalele" de Temistocle Popa, „Astăseară vreau să cînt și să dansez" de Tiucăliuc și multe altele. Pot spune cu bucurie că pretutindeni muzica noastră a cucerit inimile auditorilor germani.

In R. P. Polonă

Dirijorul și compozitorul Sergiu Malagamba, conducătorul orchestrei de jazz „București" a Teatrului „Const. Tănase", ne-a relatat cîteva impresii despre recentul turneu întreprins de această formație pe cîtiva întîrpreți de muzică ușoară (printre care Gică Petrescu, Roxana Matei, Luigi Ionescu, Dorina Goga, Rodion Hodovanschi) în R.P. Polonă.

— Am concertat, timp de 18 zile, în 14 orașe între care la Varșovia, Lublin, Lodz, Wroclav, bucurîndu-ne de o primire excelentă. În cadrul concertelor noastre am prezentat mai multe cîntece romînești care au avut succes.

— Amintiți-ne cîteva dintre acestea.

— „Hop și așa" de H. Mălineanu, „Pomul cu vrăbii" de Radu Șerban, „Să dansăm" de Vasile Veselovschi, „Trăiesc o zi frumoasă" de Aurel Giroveanu, „Vînătorul" de Noru Demetriad.

S. N.

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA

„OCEANUL" de Al. Stein

Teatrul Tineretului

Nu cred să mă înșel mărturisesc, luat din profesiunea eroilor acestei drame a lui Stein. Stein poate chiar să spună : „Dimpotrivă !" Prin evidența ei care nu trădează nici cea mai timidă pornire spre compromis, prin setea neîncetată de perfecționare — care-i dă neliniștea permanentă a jumătăților de măsură, a mediocrității și inerției —, prin dragostea de oameni, care constituie imbolduri și cîmpul aplicării ei pasionate, conștiința comunistă urmează un drum pe care se poti ivi, în orice clipă, frămîntările cele mai romantice, taifunurile. Ceea ce caracterizează o cărei temică arzătoare și a cărei bogății de idei, exprimate în cadrul unui conflict simplu, dar bine închegat, o înalță, nu rareori la intîlnirea poemului.

Evident, titlul este simbolic. Oceanul trebuind să ne sugereze mai curînd întinderea și adîncimea ființii sufletești a omului nou, comunist, cu tumulturile, furtunile și chiar cu „taifunurile" ei, ca acelea, de pildă, pe care se pregătește să-i înfrunte echipajul navei militare sovietice comandată de tînărul căpitan de rangul III, Platonov. Nu liniștea neclintită a lacurilor alpine caracterizează conștiința comunistă, nu „calmul plat" pentru a utiliza un termen marinăresc, luat din profesiunea eroilor acestei drame a lui Stein. Stein poate chiar să spună : „Dimpotrivă !" Prin evidența ei care nu trădează nici cea mai timidă pornire spre compromis, prin setea neîncetată de perfecționare — care-i dă neliniștea permanentă a jumătăților de măsură, a mediocrității și inerției —, prin dragostea de oameni, care constituie imbolduri și cîmpul aplicării ei pasionate, conștiința comunistă urmează un drum pe care se pot ivi, în orice clipă, frămîntările cele mai romantice, taifunurile. Ceea ce caracterizează o cărei temică arzătoare și a cărei bogății de idei, exprimate în cadrul unui conflict simplu, dar bine închegat, o înalță, nu rareori la intîlnirea poemului.

Etică comunistă și problemele ale conștiinței individuale : personalitate, prietenie, dragoste, carieră — iată ce dezbate Stein în „Oceanul", a cărui cea mai realistă sinceritate este de a ne arăta că însuși eroul exemplar al dramei nu este lipsit de șovăieli și de erori, pe care el nu le învinge decît printr-o luptă patetică cu sine însuși, paralelă cu lupta dusă împotriva șovăielilor și erorilor unora dintre tovarășii săi. Înălțarea dramei spre poem se datorește nu structurii dramatice și transferării personajelor în chip, haine și limbaj simbolic, ci pasiunii cu care ideile sînt trăite la tensiunea cea mai înaltă, la gradul maxim al puterii omenești nebiruite...

Un spectacol frumos nu este un spectacol fără lipsuri, fără anumite inegalități și imperfecțiuni. Dar un spectacol frumos este neapărat acela în care elanul își are sursa în esențe textuale, în care ideile cele mai frumoase, cele mai valoroase ale textului dau încarnării scenice o lege de adîncime, de spontaneitate, de armonie, care îl răpește pe spectator într-o sferă în care teatrul, ca atare, nu se mai face simțit. Cînd ascult o simfonie, aud o muzică, nu o orchestră, și dacă instrumentiștii au înțeles legea gloriei luminoase a simfoniei „Jupiter", de pildă, lumi e indiferent, și chiar dirijorului cred că-i e indiferent, dacă o violă a atacat cu o jumătate de secundă mai tîrziu. Mi se pare că regizorul „Oceanului", D. D. Neleanu, este un astfel de dirijor de armonii ideale, un om care caută elanul ideilor pentru a se lăsa purtat de ele, fără mofturi și farafastcuri regizorale — pentru că el crede în ideile autorului și le lasă mai la o parte pe ale sale, în măsura în care nu le servesc decît pe acestea.

Pe această linie „Oceanul" este pentru regizor o biruință mai solidă decît cea înregistrată cu „Nilaș", o excelentă „deschidere" (nu numai de stagiune) pentru Teatrul Tineretului. Că teatrul este o artă a vieții, sau mai bine zis, că poemul e o artă a vieții și o formă superioară a teatrului, Neleanu a înțeles foarte bine. Dacă pe alocuri, s-a făcut simțit un anumit divorț între materialul dramatic propriu zis și accentul poetic, aceasta nu se datorează regizorului numai în măsura în care a lucrat cu un decor inadecvat, care nu e nud și sugestiv, ci convențional la modul schematic, care decor ar fi pretins, din partea anumitor actori, un plus de forță și temperatură lirică.

Interpretarea a atins praguri foarte înalte și un alt merit al regizorului este acela de a fi intuit perfect natura fiecărui actor, lăsîndu-l pe fiecare să se realizeze pe cea mai bună direcție a personalității sale, fără spargere a omogenității și armoniei de ansamblu. În rolul lui Platonov, l-am revăzut, după o inexplicabil de lungă absență din roluri potrivite talei sale, pe G. Ionescu-Gion. Acesta a realizat o creație pe care, dacă nu m-aș gîndi la ceea ce spuse mai sus cu privire la idealul perfecțiunii în teatru, nu aș ezita nici o clipă s-o califlc desăvîrșită. Eroul interpretat de Gion urmează o linie de contraste aparente și uneori de incompatibilități incontestabile cu o comportare exemplară, fără cusur. Un asemenea erou risică să devină nu rareori antipatic, deoarece conduita sa nu este, în bine ca și în rău, a tranzacției, a indulgentei anestezlante. În același timp, el trebuie să capteze simpatia spectatorului, și chiar mai mult decît simpatia, prin valoarea excepțională a inițiativei sale fundamentale, a scopului său final. Gion a realizat personajul și scopul prin mijloace în care n-a pătruns nici o concesie, nici omenească, nici actoricească, stînd neclintit pe poziția cea mai sinceră, cea mai aspră, a imperativului moral, și captînd numai prin valoarea acestuia topită subtil în manifestările unui om viu, cu limite, cu piedici, dar cu autentică conștiință comunistă. Jocul său sobru, viguros, mîndru, de un clasicism inalt și viu în pun, în mod definitiv, în categoria frumtașilor scenei noastre, cu toate obligațiile ce decurg din această onoare. O bună parteneră i-a fost Leopoldina Bălănuță, într-un rol plăcut dar redus, în care sensibilitatea sa reală și-a arătat absolut toate posibilitățile. În rolurile foarte importante ale celor doi prieteni ai lui Platonov, au apărut, la excelent nivel, C. Codrescu și Stamate Popescu. Primul dovedește din ce în ce mai mult că este autorul unor roluri cerebral-ironice mai curînd decît al primilor sentimentali, și pe această linie care are tangențele ei cu categoria generală a intrigantului, el a fost, în „Oceanul", absolut remarcabil. Secundul foarte simpatic, foarte cald, căpătînos, apucat, naiv și generos, după cum trebuia, mai are de luptat cu anumite stîngăcii care bruschează și chiar brutalizează, uneori, spontaneitatea indispensabilă. În rolul unui ofițer prizonier al rigidităților de tip vechi, Andrei Codarcea și-a îndeplinit foarte bine misiunea. Doina Tulescu, într-un rol de veleități feminine încărcate, a știut melancolii cînd autentice, cînd false a fost, ca totdeauna, satisfăcătoare. Amiralii, bătrînii și eroicii șefi ai generației comuniste de ofițeri sovietici, au apărut cum nu se poate mai convingători, în interpretarea lui G. Gingulescu și I. Manta. Într-un rol de grad militar aproape egal, și de o bonomă psihologie cam mărginită, C. Cristei a avut mult haz. Jean-Lorin Florescu, Luiza Marinescu, Const. Dinescu, Jeana Gorea, nu au apărut nici unul fără să se simtă, în roluri mai mult decît episodice.

Radu POPESCU

TEATRU

CINEMA

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

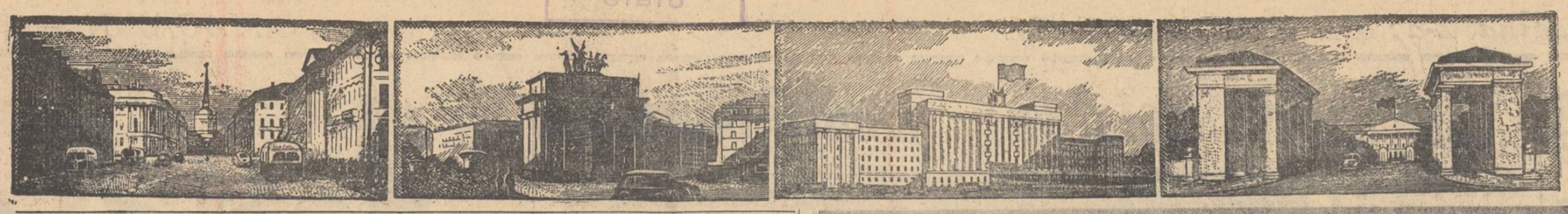

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Magazin

ANUL VI — Nr. 265 • Sîmbătă 3 noiembrie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

PRIETENA MEA CARTEA „DJAMILIA“
de Cinghiz AITMATOV
ÎN PAGINA 4-A

Succesul repurtat de ansamblul „RAPSODIA ROMÎNĂ“ ÎN S.U.A.
ÎN PAGINA 8-A

CRONICA TEATRALĂ
de Radu POPESCU
ÎN PAGINA 8-A

NOTE DE TELESPECTATOR
ÎN PAGINA 4-A

MODA LA MOSCOVA
ÎN PAGINA 6-A

ȘAH—REBUS—UMOR
ÎN PAGINA 7-A

În numele păcii și fericirii oamenilor

ARTICOL PENTRU „MAGAZIN“ DE IURI GAGARIN, PILOT COSMONAUT AL U.R.S.S.

Acum e toamnă și noi ne pregătim să întîmpinăm o sărbătoare a primăverii — primăvara omenirii. Se apropie cea de a 45-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Această dată glorioasă va fi întîmpinată nu numai de poporul patriei noastre multinaționale, ci și de mulțimea de prieteni din întreaga lume.

Ne pregătim pentru măreața sărbătoare și noi cosmonauții sovietici — reprezentanții, dacă se poate spune așa, ai celei mai tinere profesii de pe pămînt. Noi întîmpinăm ziua de naștere a celui dintîi stat socialist din lume cu astfel de succese: ca zborul în grup al celor două nave cosmice, pilotate de aviatorii sovietici Nikolaev și Popovici și încă de pe acum visăm la noi zboruri în spațiul fără sfîrșit al universului.

In aceste zile solemne, prin fața ochilor îmi trece întreaga viață, îmi amintesc tot ce-a fost mai bun, tot ce s-a făcut spre binele patriei. Eu

Iuri GAGARIN

• *(Continuare în pag. 2-a)*

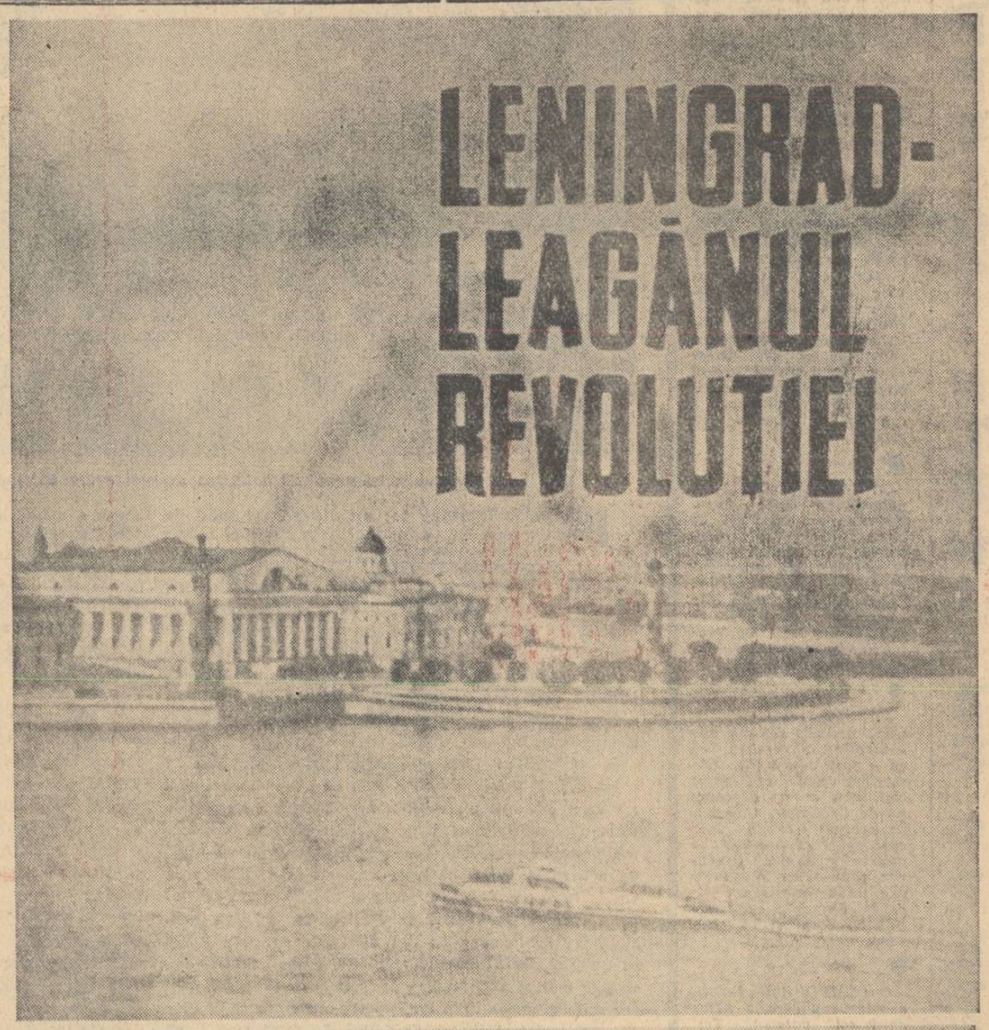

LENINGRAD — LEAGĂNUL REVOLUȚIEI

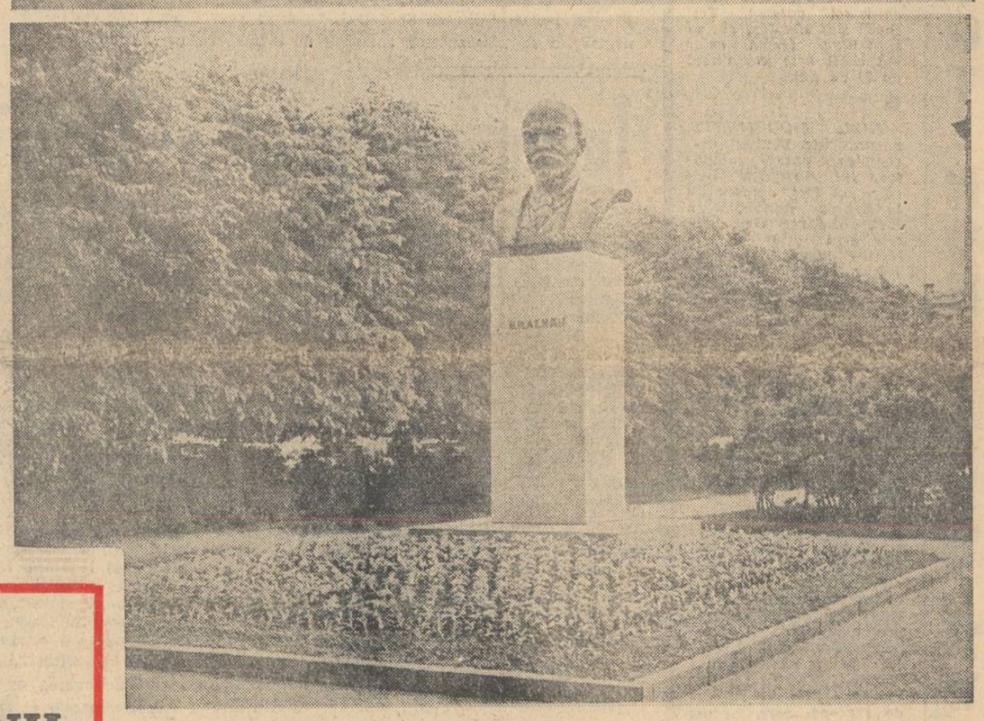

ÎN VIZITĂ LA PRIETENII SOVIETICI

Gîndurile și impresiile unor artiști romîni care au vizitat Uniunea Sovietică

Pentru mulți dintre artiștii noștri, scenele din Moscova, Leningrad, Odesa sau Riga au devenit și devin din ce în ce mai familiare. Publicului sovietic i se oferă tot mai mult prilejul să cunoască pe artiștii romîni, care au dus și duc faima artei românești în țara vecină și prietenă.

Pe meleagurile Uniunii Sovietice, artiștii romîni sînt primiți cu dragoste, cu

Sandu NAUMESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Artistul poporului David Oistrah împreună cu violonistul romîn Ștefan Gheorghiu, artist emerit.

MUZEUL A DOI TITANI AI GÎNDIRII REVOLUȚIONARE

Vizitînd Muzeul „MARX-ENGELS“ din Moscova

La Moscova, inima Țării Sovietelor, funcționează muzeul „Marx-Engels“, care oferă un tablou plastic și cuprinzător al creației lui Karl Marx și a lui Friedrich Engels. Muzeul este instalat în clădirea unui somptuos palat. În sala nr. 1, care înfățișează drumul străbătut de Marx, impresionează tabloul simplu, reconstituit cu dragoste, al anilor de tinerețe ai celor doi titani.

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Nu există călător care, ajuns la Leningrad, să nu fi resimțit emoția firească pe care ți-o dă contactul cu un oraș aureolat de o atît de luminoasă și nepieritoare glorie. Răsfirată pe o sută și una de insule, înfiptă cu virfuri masive de granit în apele veșnic bogate ale Nevei, „Palmira Nordului“ te întîmpină, de cum ai coborît din tren și ai ieșit în Piața Revoluției, cu parfumul de legendă al trecutului întipărit în piatră, marmoră și granit, cu patosul clocotitor al prezentului, înscris în faptele și inimile locuitorilor ei de azi.

În sezonul de vară, la Leningrad vin zilnic între cinci și zece mii de străini. Cam tot atîția pleacă. Fluxul și refluxul călătorilor nu contenește nici iarna, cînd pe străzi șuflă neostoite vînturile nordului, iar ziua numără doar cîteva ore.

Ce-i atrage pe vizitatori? Nu s-a făcut în această privință o statistică și nici n-ar fi nevoie. Leningradul răspunde, prin el însuși, tuturor întrebărilor, tuturor exigențelor.

Porțile Narvei... Cartierul Viborg,... Piața Gării Finlandeze... Institutul Smolnîi... „Aurora“... Palatul de Iarnă — și iată, ca în palmă, istoria mișcării revoluționare din Rusia în cîteva din elementele și etapele ei principale.

Am căutat la Leningrad o sinteză a celor peste douăsute cincizeci de ani de existență ai marelui oraș și cred că nicăieri această chintesență nu reiese mai bine ca pe Cîmpul lui Marte. În mijlocul imensului covor de verdeață și flori se află un monument simplu: mormîntul luptătorilor căzuți pentru revoluție. Este realizat din granit masiv și pe una din lespezi se află inscripția:

Din voința tiranilor
se sfîșiau unul pe altul
noroadele
TE-AI RIDICAT TU, PETERSBURG
MUNCITORESC
și primul ai pornit războiul
TUTUROR ASUPRIȚILOR
împotriva tuturor asupritorilor
pentru a distruge astfel
însăși sămînța războiului

De jur împrejur se înalță vestigiile trecutului. Aici, sub lespezi, își dorm somnul de veci eroii revoiu-

Vladimir BLOCK

(Continuare în pag. 3-a)

TINEREȚEA MOSCOVEI ȘI A MOSCOVIȚILOR

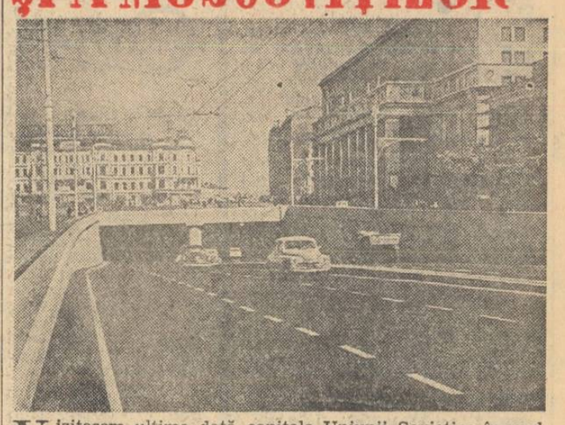

Vizitasem ultima dată capitala Uniunii Sovietice în anul 1957, cu ocazia întîlnirilor prietenești din cadrul festivalului tineretului și studenților. Rămăsesem uimit atunci de tot ceea ce văzusem pe pămîntul sovietic.

Răsfoind azi carnetul cu însemnările făcute atunci, citesc: **„...sînt impresionat de dragostea cu care oamenii sovietici își primesc oaspeții, de căldura cu care vorbesc despre patria lor, de încrederea pe care o au în victoria comunismului. Sînt impresionat de mărețele perspective ce stau în fața oamenilor sovietici...“**

În 1957, cînd scriam aceste rînduri, nu întrezăream nici posibilitatea construirii unui etaj în jumătate de zi, nici lansarea pe orbită a satelitului artificial al Pămîntului și cu atît mai puțin efectuarea zborului în Cosmos al omului sovietic.

Aflînd însă în decursul celor cinci ani de minunatele realizări — unice în lume și aproape de domeniul fantasticului — nu aș putea spune că ele m-au surprins. Am găsit firesc, cunoscînd calitățile omului sovietic, ca el să poată realiza și cele mai îndrăznețe visuri ale omenirii.

Marcel RUSESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

DE PRETUTINDENI

ÎN ASIA CENTRALĂ, la Samarkand, au fost descoperite urmele unui om de la sfîrșitul paleoliticului. Specialiștii apreciază că oasele au stat în pămînt, timp de 25—30.000 ani. Această descoperire confirmă concluzia savanților sovietici că Asia Centrală a fost unul din cele mai vechi leagăne ale civilizației.

●

CÎNDVA, pe țărmurile Mării Mediterane au existat orașe care, cu timpul, au dispărut. După cercetări minuțioase, profesorul D. H. Hadlmann din R.F. Germană a ajuns la concluzia că vechile orașe de pe țărmul mediteranean au dispărut din cauza creșterii apelor mării. Cercetările științifice au demonstrat că de la imperiul roman pînă în zilele noastre nivelul mării Mediterane a crescut cu 5,7—7,6 picioare.

●

ÎN INDIA circulă o poveste de mare popularitate cum că 7.000 de oameni pot să se odihnească în același timp la umbra unui pom în vîrstă de trei milenii. Într-adevăr, acest pom este un smochin care are aproximativ 3.000 de ramuri; el constituie o mîndrie națională a țării.

●

FASOLEA este un aliment nelipsit din hrana oamenilor. Se credea că ea a fost adusă din America, după ce acest continent a fost descoperit de Cristofor Columb. În prezent există date care arată că fasolea se cultiva încă din timpurile preistorice în ținuturile unde se află azi Algeria, de unde s-a extins în Egipt și în Europa.

●

O FEMEIE din R.D.G. a născut pentru a patra oară doi gemeni. Toți copiii sînt sănătoși și se simt bine. Mama celor opt copii este în vîrstă de 36 de ani.

●

TREI DOCUMENTE, necunoscute pînă în prezent, care poartă semnătura lui Abraham Lincoln, au fost descoperite la Arhiva națională a R.P. Ungare. Documentele s-au aflat printre hîrtiile generalului ungar Julius Stachel, prieten al lui Petőfi, care după reprimarea răscoalei din 1848 în Ungaria, s-a refugiat în Anglia, de unde s-a îmbarcat pentru America. La izbucnirea războiului de succesiune revoluționarul maghiar s-a pus la dispoziția președintelui Lincoln și s-a evidențiat în repetate rînduri.

●

INIMA doamnei Florence Stevens, în vîrstă de 65 de ani, este echipată cu un regulator electronic pe care medicii de la spitalul din Glendale (California) i l-au grefat în piept. Acest aparat minuscul, alimentat de o pilă, reglează bătăile inimii. Înainte, Florence Stevens suferea de sincope dese, acum duce o viață normală, cu unele mici restricții. Călătoriile cu avionul îi sînt interzise... regulatorul cardiac electronic riscînd să deregleze instrumentele de navigație aeriană.

●

IEPURELE de casă, și mai ales urechile lui, sînt folosite de oamenii de știință pentru diferite cercetări biologice. Iată care a fost imboldul selecționerului englez Faulkner care a reușit să obțină o varietate specială de iepuri cu urechi lungi de 45 cm.

●

VIOLETTE BARLOW, o femeie din Anglia, a suferit un accident acum 20 de ani. În urma accidentului și-a pierdut vederea. Vederea i-a revenit pe neașteptate și fără să fi urmat vreun tratament. Medicii nu-și pot explica cauzele. Cînd s-a privit pentru prima oară în oglindă, după ce și-a redobîndit vederea, a izbucnit în lacrimi. O privea o bătrînă cu părul nins și cu fața brăzdată de cute. Ea are acum 73 de ani.

●

INDUSTRIAȘII americani cheltuiesc în acest an 12 miliarde dolari pentru reclamă. Anul viitor capitaliștii din S.U.A., intenționează să depășească această cifră. Însă nici o reclamă nu poate ascunde faptul că puterea de cumpărare a populației S.U.A. scade din an în an.

●

LOCUITORII dintr-un mic oraș francez nu erau mulțumiți de medicul lor. Rețetele lui nu puteau fi descifrate. Chestiunea a fost discutată în consiliul municipal. Pentru a-i satisface pe alegătorii săi, un membru al consiliului a găsit următoarea soluție: medicii să fie obligați să-și scrie rețetele la mașina de scris.

Prin tratative — soluții pașnice!

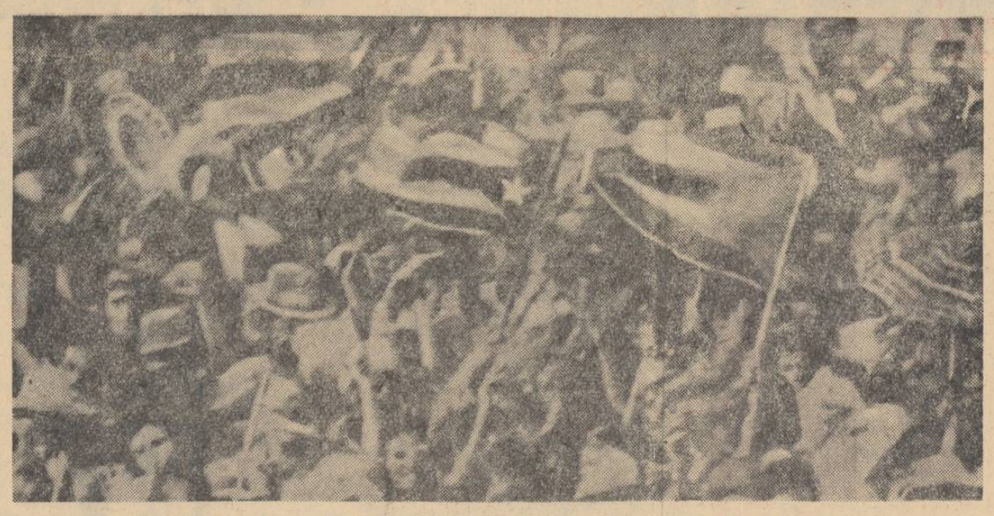

Poporul cuban își manifestă hotărîrea de a-și apăra independența și securitatea sa

In întreaga lume au loc manifestații și luări de poziție care cer ca în rezolvarea situației încordate din Marea Caraibilor să triumfe rațiunea și spiritul tratativelor. Ecourile care sosesc din lumea întreagă, atît comentariile ziarelor de nuanțele cele mai deosebite, cît și ale unor oameni politici influenți, exprimînd interese diferite, inclusiv personalități conducătoare din S.U.A., arată limpede existența unei majorități fără precedent în aprecierea inițiativelor Uniunii Sovietice în această problemă ca un înalt act de înțelepciune de stat, ca o expresie a grijii și răspunderii față de soarta păcii.

În legătură cu declarația expusă în mesajul din 27 octombrie al președintelui S.U.A. că „împotriva Cubei nu va fi săvîrșit un atac, o invazie și nu numai de către Statele Unite ci și de celelalte țări din emisfera occidentală", considerînd că în acest caz nu mai sînt de actualitate nici motivele care au determinat măsurile luate de U.R.S.S., mesajul din 28 octombrie al președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov arată că s-au dat ofițerilor sovietici aflați în Cuba dispoziții privind încetarea construcției obiectivelor pentru amplasarea armelor denumite de partea americană — ofensive, pentru demontarea și înapoierea lor în Uniunea Sovietică. În felul acesta, ca urmare a angajamentelor asumate de S.U.A., ca urmare a măsurilor luate de Uniunea Sovietică, există toate condițiile necesare lichidării conflictului ce s-a creat. Mai mult, o astfel de lichidare a conflictului ar crea condiții pentru o apreciere mai judicioasă a situației internaționale, ea ar face posibile măsuri pozitive și în alte probleme cum sînt interzicerea armei atomice și armei termonucleare, dezarmarea generală, ar face posibilă consolidarea păcii între popoare pe baza respectării principiilor coexistenței pașnice.

În momentul cînd cuvîntul aparține tratativelor și el trebuie să aparțină numai lor, popoarele cer să nu se întreprindă nimic care ar putea avea urmări periculoase, ar putea crea o nouă situație primejdioasă. După cum reiese însă din relatările unor organe ale presei din S.U.A., în această țară mai există cercuri care se împotrivesc reglementării pașnice a problemei cubane, vînturînd în continuare politica folosirii forței.

Dacă Statele Unite nu se vor lăsa călăuzite de isteria cercurilor războinice și vor manifesta în practică dorința sinceră de a asigura destinderea, înfăptuindu-și angajamentele luate în fața lumii întregi, de a respecta integritatea teritoriului cuban, de a garanta acest lucru, rațiunea va triumfa, pacea și securitatea vor fi apărate și consolidate.

În numele păcii și fericirii oamenilor

(Urmare din pag. 1)

sînt mai tînăr decît statul nostru. Am crescut în condițiile statului sovietic, am fost educat și am devenit cosmonaut. S-a acordat încredere oamenilor simpli să zboare în jurul planetei, oameni deveniți stăpîni pe propria lor soartă. Mi s-a acordat o înaltă încredere, fiind ales deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. Eu, un tînăr comunist, am avut fericirea să particip acum un an la lucrările celui de al XXII-lea Congres al P.C.U.S. Cu mulți ani în urmă, Marx acorda o înaltă prețuire comunarzilor parizieni care „luau cu asalt cerul". Astăzi, întreaga lume este martoră faptului că metafora epică a întemeietorului comunismului științific a devenit o realitate în țara care a construit socialismul, datorită muncii gigantice și științei înaintate a poporului sovietic, condus de Partidul Comunist. În ajunul Marii Revoluții din Octombrie s-au împlinit cinci ani de eră cosmică. Cinci ani... Pe de o parte pare puțin, dar dacă ne amintim de încă multe alte mari evenimente, care au avut loc după lansarea primului sputnik sovietic al pămîntului, atunci ne dăm seama cît de mult timp a trecut. Dar acești ani nu ne-au îndepărtat pe noi de bucuria unică provocată de acest minunat eveniment. Surprinderea și admirația față de faptele îndrăznețe ale oamenilor sovietici care au asaltat Cosmosul este vie și astăzi. Și nici nu pot fi date uitării asemenea zile ca acel 4 octombrie, pentrucă nu sînt multe ca ele în istoria omenirii. În același timp, primul zbor al sputnikului a deschis posibilități pentru noi mari descoperiri și fapte îndrăznețe, pe care acum oamenii le așteaptă cu nerăbdare și cu inima palpitînd de emoție. Asaltul Cosmosului continuă într-un ritm din ce în ce mai intens. După mine, a zburat în jurul pămîntului Gherman Titov, apoi în vara acestui an întreaga lume a aflat despre fapta fără seamăn a tovarășilor mei Andrian Nikolaev și Pavel Popovici. Zborul celor doi cosmonauți sovietici în condiții asemănătoare a adus un material prețios pentru calcularea acțiunilor de bază ai factorilor cosmici asupra organismului omenesc. A fost asigurată prima legătură radiofonică între obiecte cosmice — între navele cosmice „Vostok-3" și „Vostok-4". Doi oameni în Cosmos și-au coordonat acțiunile, au condus navele, au schimbat păreri și date despre situația și funcționarea aparaturii care a lucrat minunat, ei au comparat rezultatul observațiilor.

Zborul cosmonauților sovietici a demonstrat întregii lumi un exemplu emoționant de transpunere în viață a acelor idei grandioase care au fost puse de partidul nostru în programul său. Și e clar că zborul cosmonauților americani Gleen, Carpenter, Shirra, nu se poate compara cu zborul de mai multe zile în grup al lui Andrian Nikolaev și Pavel Popovici. Dacă comparăm numărul de rotații în jurul pămîntului făcute de cosmonauții sovietici și americani, atunci căpătăm următorul rezultat — 130 la 12 în favoarea Uniunii Sovietice. Acest calcul spune multe. Timpul total al zborurilor noastre depășește de 10 ori pe cel al cosmonauților americani. În acest an savanții noștri au făcut încă o serie de lansări de sputnici artificiali ai pămîntului, „Cosmos". Programul științific e foarte mare și multilateral. În el se include cercetarea păturilor de radiație ale pămîntului, ale razelor cosmice, poiul magnetic al pămîntului, starea păturilor superioare ale atmosferei, influența meteoriților asupra navelor cosmice și multe, multe altele. Rezolvarea cu succes a acestor probleme va da posibilitatea să se pună bazele unui traseu cosmic spre Lună și spre alte planete ale sistemului solar.

„Omul nu va rămîne pe pămînt"... spune întemeietorul teoriei zborurilor cosmice, Konstantin Eduardovici Țiolkovski. Oamenii sovietici au făcut deja primii pași spre stele. Mișcarea pe acest drum continuă.

Noi cercetăm Cosmosul în numele păcii și al fericirii oamenilor. Pacea este cea mai scumpă dorință a întregii omeniri. Aceasta este sinonim cu fericirea și progresul. Poporul nostru care a construit socialismul — rampa de nădejde pentru zborurile în Cosmos — construiește acum comunismul. Asemenea unei gigantice rachete el duce poporul în spațiul nemărginit al fericirii și înfloririi, al triumfului rațiunii umane.

Iuri GAGARIN

Meridiane

FAPTE MICI DIN LUMEA MARE

N-AU DREPTUL SĂ FIE MAME...

De mai bine de două luni, în statul Virginia (S.U.A.) a fost adoptată o lege care legalizează sterilizarea celor săraci. Soțiile muncitorilor șomeri, în general, și ale celor de culoare, în special, care au depășit vîrsta de 21 de ani, sînt invitate să se supună „voluntar" și legal sterilizării ca o parte a campaniei de reducere a fondurilor de ajutoare, și așa reduse, acordate de stat.

Adoptarea unor astfel de legi nu este ceva nou în respectivul stat. Recent, în „New York Herald Tribune" se relata că operațiunea de sterilizare a început încă în ianuarie 1960 într-o clinică din Virginia.

Virginia nu este singurul stat american în care au loc asemenea monstruozități. Legi care prevăd sterilizarea cu forța a oamenilor au mai fost promulgate în alte 28 de state din S.U.A. Acum se duc campanii de extindere a acestor legi și în alte state. În timpul unor asemenea campanii, săracii — în cea mai mare parte negri — sînt tratați ca „cetățeni de clasa a doua". Psihologii și sociologii burghezi trîmbițează sus și tare că „săracii din cauza sărăciei lor nu sînt de fapt egali cu restul oamenilor".

Aceste acțiuni constituie o parte a campaniei dusă de clasele conducătoare împotriva oamenilor muncii. Ideologii burghezi consideră că în acest fel poate fi împiedicată creșterea numărului populației, că ar putea fi împiedicată sporirea șomajului.

Poporul american se opune acestor legi. Ziarele americane relatează numeroase acțiuni de protest împotriva acestei campanii.

Actuala campanie de sterilizare a oamenilor săraci se bazează pe teoria reacționară a lui Malthus care susține că numărul populației crește nemăsurat de mult (în progresie geometrică) față de creșterea bunurilor materiale (în progresie aritmetică) și că deci sporirea populației este cauza foametei și mizeriei, iar nu societatea capitalistă. Acesta cerea lichidarea „suprapopulației" prin foamete și celibat, cerea în ultimă instanță uciderea oamenilor în războaie. Pseudosociologii anglo-americani de azi susțin că un mijloc de înlăturare a calamităților capitalismului l-ar constitui reducerea „surplusului" de populație.

Absurditatea acestor aberații este dovedită de viață. Poporul american produce mijloace materiale suficiente pentru ca să-și poată asigura o viață onestă. În timp însă ce milioane de muncitori americani reușesc să cîștige un salariu care abia le permite să trăiască de pe o zi pe alta, monopoliștii storc profituri uriașe care intră în buzunarele unei minorități. Proprietarii firmei „Ellison Motors" au realizat în cinci ani beneficii nete de aproximativ 600 milioane dolari!

În Statele Unite, ca și în alte state capitaliste, există suficiente posibilități ca să se îmbunătățească nivelul de trai al populației, chiar și în condițiile societății capitaliste. Numai că fonduri imense sînt cheltuite pentru finanțarea cursei înarmărilor. În ultimii 10 ani, cheltuielile militare ale S.U.A. s-au ridicat la mai mult de 400 miliarde dolari. Pentru anul financiar 1962—1963, guvernul S.U.A. a alocat pentru cheltuielile militare directe peste 50 miliarde dolari.

Dacă imense surse materiale nu ar fi cheltuite neproductiv, s-ar putea îmbunătăți simțitor viața a milioane și milioane de americani. Oricum însă, relele sistemului capitalist nu pot fi înlăturate prin practicarea sterilizării în masă.

Nu numai în Lună

Este știut că în urmă cu cîțiva ani în Statele Unite s-au găsit indivizi care să încerce să facă afaceri vînzînd loturi de teren în Lună cultivînd și speculînd speranța că Statele Unite vor ajunge primele acolo și vor acționa la fel ca în Venezuela sau Orientul Mijlociu cînd au acaparat terenuri petrolifere. Dar dacă în acest caz cumpărătorul era cel puțin avizat că nu primește deocamdată nimic în schimbul investițiilor curajoase făcute, nu același lucru se poate spune de un mare număr de mici pensionari din America care au fost atrași să cumpere pămînturi și loturi de casă în Florida și în sud-vestul Statelor Unite. Au fost investite circa 35 milioane dolari numai că cei care făceau investițiile nu puteau vizita imediat terenurile cumpărate pentru că distanțele erau mult prea mari și costul călătoriei depășea cu mult venitul lor. Scandalul a izbucnit cînd s-a aflat că pămînturile cu pricina se află pe coiuri inaccesibile de munte și în locuri mlaștinoase care pentru a fi locuite trebuie supuse unor lucrări de asanare care cer investiții din partea statului în valoare de sute de milioane de dolari. Așa că terenurile vîndute în Florida s-au dovedit la fel de inaccesibile ca și cele din Lună. După cum a declarat domnul Kenneth Barnard, președintele „Asociației Naționale a Birourilor pentru Afaceri mai bune" din Chicago, mii de oameni simpli și-au pierdut economiile adunate timp de o viață întreagă. Să nu credeți însă că domnul Barnard se ocupă de această jefuire a cetățenilor crezuli din motive umanitare.

Nu, el pur și simplu vrea să convingă pe cei care au economii că prin intermediul Asociației ce cu onoare o conduce se pot face... afaceri mai bune. Este greu de presupus că el va găsi imediat noi clienți.

UN TIC VALOROS

Recent au apărut la Londra însemnările lui Samuel Morse, inventatorul alfabetului Morse, cuprinse în volumul intitulat „Scrisori și jurnale". S-a constatat că însemnările sale despre obiceiurile londoneze dezvăluie un anumit tic: acela de a nota minuțios felul cum ciocăneau la ușă cei care îi vizitau casa. Iată ce scria Morse: „Omul de serviciu al casei suna din clopotul de la intrare numai o singură dată, poștașul ciocănea de două ori, o doamnă sau vreun domn care venea în vizită recurgea la șase ciocănituri repezi, în timp ce vreun nobil care voia să-și anunțe prezența ciocănea foarte puternic de opt sau zece ori". Această notație i-o fi dat posibilitate nu numai să deducă cine se află în fața porții sale ci probabil l-a inspirat, după cum sugerează cronicarul ziarului „Daily Telegraph", „în alcătuirea codului Morse care i-a adus atîta faimă" și care s-a dovedit atît de util în dezvoltarea comunicațiilor la mari distanțe. Așadar un tic valoros.

Un dictator furios

Cînd a citit numărul din martie al revistei americane „Time", dictatorul Guatemalei, Ydigoras Fuentes, nu numai că a rămas surprins și mirat, dar a devenit de-a dreptul furios. La aflarea celor relatate de revistă, acest mic dictator a fost cuprins de o mare furie și a intentat imediat un proces amintitei reviste. Cum de-a „îndrăznit" revista să scrie asemenea lucruri despre el? Nu se poate așa ceva. Totul nu este altceva decît minciună și încă o minciună grosolană! Auzi domnule, eu, conducătorul (mai precis dictatorul) acestui mic popor din America centrală să fiu calomniat într-o asemenea măsură? Să fiu insultat într-un asemenea mod cînd știe oricine că C.I.A. m-a instaurat în acest post!

Ce s-a întîmplat? Ce anume l-a iritat atît de mult pe acest „general excentric de 66 de ani"? În numărul citat mai sus, revista „Time" l-a acuzat de corupție, tiranie, fraude, barbarie și brutalitate! — și nu a greșit cu nimic. Pînă și mulți din adepții apropiați ai lui Fuentes îl acuză că este prea risipitor, că se interesează mai mult de „veniturile sale personale, auxiliare", decît de economia țării!

Bugetul anual al Guatemalei este de 100 milioane de dolari, președintele ei însă primește lunar 12,000 de dolari, pe deasupra, încă o compensație anuală pentru diferite „cheltuieli" care însumează o sumă, după părerea lui modestă, ce se exprimă printr-o cifră urmată de șase zerouri. Dar aceasta nu este tot: membrii familiei președintelui primesc, de asemenea, retribuții din partea statului... Așa că — deși nu e prea limpede motivul pentru care „Time" a lovit în protejatul C.I.A. — revista americană are însă perfectă dreptate.

Faptele sînt grăitoare în acest sens. Peste 500 de țărani din localitatea Huitzizil, provincia Escuintala, au fost alungați de pe parcelele lor de pămînt de către monstrul verde „United Fruit Company" — aceasta cu colaborarea directă a guvernului. Cînd țăranii au opus rezistență, autoritățile au trimis împotriva lor unități militare care, făcînd uz de arme, au omorît cîțiva țărani. În ce privește reprimarea acțiunilor de protest a maselor populare, guvernul lui Ydigoras Fuentes a hotărît formarea unor detașamente militare. Rezultatele nu s-au lăsat mult așteptate: în timpul puternicelor demonstrații ce au avut loc în aproape tot cursul acestui an, au fost omorîte, rănite și arestate sute și sute de persoane. Numai în decurs de o săptămînă au fost omorîte 21 de persoane, rănite 500 și arestate peste 1.000!

Oasiștii continuă să completeze

Presa franceză, ca și cea din alte țări, s-a ocupat pe larg în săptămînile din urmă de acțiunile întreprinse, precum și de planurile bandelor oasiste. Ziarele relatează că O.A.S.-ul și-ar fi reconstituit forțele în metropolă, în urma plecării din Algeria a unui mare număr de susținători ai acestei organizații.

Publicația vestgermană „Deutsche Zeitung" scrie în legătură cu aceasta: „Majoritatea acestor trupe de șoc (adică bandele oasiste care au venit pe teritoriul Franței din Algeria — n.n.) au dobîndit arme, uniforme și vehicule din Algeria. În lunile iunie și iulie, cînd sute de mii de francezi algerieni s-au refugiat în Franța, controlul poliției asupra celor veniți a fost imposibil. Aeroporturile și porturile au fost atît de inundate de mase de refugiați încît, în dezordinea generală, fiecare putea să acostează și oricine putea să aducă în țară ce voia, fără a fi controlat de poliție. Prin refugierea neorganizată a maselor, O.A.S. intenționa să dezorganizeze întîi serviciile publice în Franța, să creeze apoi, prin mutarea francezilor din Algeria o armată de nemulțumiți și, în fine, să aducă pe cheltuiala statului, pe coasta de nord a Mediteranei, printre mulțimea de refugiați, trupele teroriste, împreună cu materialul necesar, care deveniseră inutile în Algeria și se aflau în pericol. Toate acestea i-au reușit".

Publicația vestgermană, ca și ziare din alte țări de altfel, scoate în evidență faptul că în momentul de față bandele fasciste nu mai agită lozinca în numele căreia s-a vărsat atîta sînge: „Algeria franceză". Acum O.A.S.-ul și-a dat cărțile pe față și declară care sînt adevăratele sale scopuri: preluarea puterii în Franța.

În continuare ziarul se referă la cei ce fac parte din această organizație: „O.A.S., a cărei conducere se compune în mare majoritate din ofițeri, are fără îndoială contacte cu armata și anume, nu numai, ca în 1961, cu armata terestră, ci și cu aviația și marina. Șeful atentatorilor împotriva vieții lui de Gaulle a fost un inginer al aviației cu gradul de locotenent-colonel. Potrivit știrilor apărute în presă, ofițeri ai marinei au ajutat la transportul de material de război din Algeria în Franța. Un număr mai mare de ofițeri de instrucție ai renumitei școli militare din Saint Cyr au fost membri ai O.A.S. și au primit lungi pedepse cu închisoarea. Se pare că organizația are colaboratori și în cadrul poliției. Ziarele anunță că poliția a constatat că O.A.S. folosește automobile cu numere reale ale poliției, iar cei ce călătoresc cu aceste automobile au adevărate legitimații ale poliției. Conducerea O.A.S. are la dispoziția ei cantități mari de arme, explozibile, echipaj și vehicule, chiar clinici complet înzestrate, jefuite din Algeria".

Un alt ziar vestgerman „Die Andere Zeitung" furnizează la rîndul lui o serie de amănunte semnificative cu privire la activitatea acestor bande fasciste. El relatează în primul rînd felul cum se duce lupta împotriva O.A.S.-ului și dă o serie de amănunte privind unele procese care s-au desfășurat în Franța. „Judecătorii gaulliști au achitat sau condamnat la pedepse foarte mici peste 50 la sută din cei 38 de acuzați. Ceilalți acuzați au primit pedepse cu închisoarea pînă la 13 ani. Atentatorii O.A.S., achitați, puteau să reînființeze rețeaua teroristă a O.A.S. în vestul Franței. Aceasta, „zdrobită" de poliție, putea să înceapă atentate noi. Nu încape nici o îndoială că ei vor face acest lucru. Ei nici nu s-au sfiit să facă în fața tribunalului declarații în acest sens. Un membru al Senatului francez, adus ca martor al apărării, a declarat în fața tribunalului: „Dacă nu aș fi angajat prin activitatea mea parlamentară, aș sta cu acești oameni pe aceeași bancă a acuzaților".

Cine au fost acuzații? Ofițeri activi ai armatei, ofițeri de rezervă și civili. Toți înființaseră în vestul Franței, mai ales în Bretagne, o rețea de acțiune a O.A.S., care a comis un număr deosebit de mare de atentate. Sarcina principală a acestui grup a constituit-o acțiunea în rîndurile armatei și mai ales la școala militară Saint Cyr.

Un mare număr din cei acuzați poartă numele familiilor de nobili din vestul Franței. Nu întîmplător, printre marele număr de martori ai apărării s-au aflat patru generali, șase colonei, șapte maiori, trei căpitani, un sublocotenent, trei senatori, doi deputați, patru preoți și numeroși mari latifundiari nobili care au elogiat cu toții pe asasinii și faptașii atentatelor".

Același ziar se referă în continuare la o serie de declarații făcute de unii inculpați în procesul amintit mai înainte. „Noi sîntem membri ai „C.E.D.N" „C.E.D.N. înseamnă centru de studii pentru apărarea națională" Este vorba despre o organizație de spionaj a ofițerilor de rezervă (U.N.O.R.). U.N.O.R. nu este o organizație privată, ci una oficioasă, subordonată lui Messmer; „C.E.D.N.", creat în cadrul U.N.O.R., are menirea să efectueze acțiuni, fără ca aceste acțiuni să compromită U.N.O.R.

După cum au declarat unii acuzați, în 1960 au existat așa-numite conferințe de studii ale ofițerilor de rezervă din C.E.D.N., la care funcționari ai Ministerului de Război au discutat „probleme ale luptei împotriva subversiunii". Chestiunea, firește, nu s-a referit la infiltrarea fascistă a armatei împotriva organizațiilor democratice. Ofițerii de rezervă ai C.E.D.N. urmau să strîngă „informații" cu privire la membrii organizațiilor democratice și să le predea Ministerului de Război.

Mai tîrziu, cînd O.A.S. s-a adresat acestor ofițeri de rezervă pentru a-i mobiliza la acțiuni în cadrul O.A.S., ofițerii „au crezut", după cum au declarat, că este vorba despre o problemă a Ministerului de Război.

Ei au căzut din cer cînd într-o bună zi poliția a venit să percheziționeze casele lor. Ei s-au plîns celui de-al treilea district militar din Rennes. Acest for militar le-a declarat: „A fost o greșeală!" Se afirmă că ministrul de război însuși ar fi plecat ulterior, însoțit de generalul comandant al celui de-al treilea district militar, la fața locului unde și-a cerut scuze ofițerilor de rezervă, încurajîndu-i în acțiunile lor. Se afirmă de asemenea că ministrul de interne, Roger Frey, ar fi avut și el intenția să se scuze în scris pentru aceste percheziții. Acuzații au declarat însă în fața tribunalului că nu au primit nici o dată o asemenea scrisoare.

Procesul a arătat încă o dată caracterul și țelurile O.A.S. și, o dată în plus, legătura care există între O.A.S. și vîrfurile aparatului de stat gaullist.

Datele pe care le-am extras din cele două publicații vestgermane, sînt semnificative pentru adevăratele țeluri ale bandelor fasciste din Franța, pentru metodele de lucru practicate, pentru legăturile pe care le dețin cu membri ai aparatului de stat.

JOCUL „DACHAU"

Organizații fasciste studențești din Olanda terorizează noii veniți din diferite facultăți silindu-i să participe la asanumitul joc „Dachau", care ar constitui un fel de examen al „tăriei" fără de care ei nu pot fi considerați studenți și sînt deci expuși represaliilor. Acest „joc" fascist constă din îngrămădirea a sute de studenți novici într-o pivniță sau într-un pod foarte mic, îmbrăcați foarte sumar. Ușa pivniței sau podului se deschide numai în cazul în care zeci de studenți încep să leșine din cauza presiunii și a lipsei de aer. Cei care rezistă cel mai mult se consideră că au trecut testul. Un asemenea „joc" poate dura și o noapte întreagă. Aceste practici care au fost calificate de medici ca exprimînd „cultivarea metodelor naziste" de la Dachau au provocat vii proteste în întreaga țară. Numeroși studenți au refuzat să se preteze la acest examen declarînd că ei nu înțeleg să pîngărească memoria celor care au fost lichidați în timpul războiului în lagărele de concentrare naziste. Protestele opiniei publice au fost atît de considerabile încît ministrul educației a calificat jocul „Dachau" într-o cuvîntare ținută în parlament drept „pur și simplu desgustător" iar ministerul justiției a anunțat deschiderea unei anchete. Organizațiile progresiste studențești au obținut ca pivnițele universității din Amsterdam unde erau practicate aceste jocuri să fie închise iar timp de o săptămînă la cinematograful universității să fie proiectate jurnale care arată atrocitățile comise de naziști la Dachau, pentruca toți studenții să înțeleagă țelurile urmărite de organizatorii fasciști ai jocului „Dachau".

Vedere din minunatul Leningrad

Leningrad - leagănul revoluției

(Urmare din pag. 1)

ției. Pe aleile largi, inundate de soare și tihnă, se plimbă urmașii lor, făuritorii de azi și de mîine ai viitorului comunist. Ai impresia certă că deasupra Cîmpului lui Marte secolele și-au dat mîna, pecetluind pe vecie destinele acestui oraș fără egal în lume.

Pe Nevski Prospekt

Principala arteră a Leningradului este prin excelență un monument istoric. Pe nici o altă stradă nu întîlnești atît de des ca pe Nevski tăbliile de marmoră ori de metal cu inscripția: **„Monument de arhitectură. Se află sub ocrotirea statului".** În această privință rivalizează cu Nevski doar strada Rossi, clădită în întregime de celebrul arhitect, și cheiurile Nevei cuprinse între podul Locotenent Schmidt pînă spre colțul Palatului de Iarnă.

Urmele războiului au dispărut. Clădirile au fost refăcute element cu element, detaliu cu detaliu, așa cum le-au lăsat arhitecții și constructorii din deceniile trecute. Întîlnești și construcții noi, ridicate în anii puterii sovietice, amplasate unde a fost nevoie să se facă vreo „plombare". Dar și la aceste clădiri se vede limpede strădania arhitecților de a păstra liniile, proporțiile și coloritul întregii artere.

Ca orice monument istoric, Nevski-Prospekt te îndeamnă să-i pătrunzi trecutul și, aproape fără să vrei, îți amintești de Gogol.

„La Petersburg, nu-i nimic mai frumos decît Nevski-Prospekt; pentru Petersburg el înseamnă totul. Prin ce nu strălucește frumusețea asta de stradă a capitalei noastre!" Cu aceste cuvinte își începe Gogol celebra povestire „Nevski-Prospekt".

Citești pînă la capăt povestirea lui Gogol și constați din această lectură că Nevski-Prospekt nu era decît o arenă în care se dezvăluiau contrastele izbitoare ale capitalei țariste. Prin transparența exteriorului de paradă al acestei „expoziții a fățărniciei omenești" apare cealaltă fațetă a vieții unui mare oraș capitalist, în toată mizeria ei materială și în tot zbuciumul ei moral.

Așa l-a văzut Gogol și așa a fost Nevski-Prospekt multă, multă vreme. Pînă într-o zi. Mai bine zis pînă în ziua de 27 februarie 1917, cînd dinastia romanovilor s-a prăbușit ca un colos cu picioare de lut, iar Nevski s-a umplut de muncitori și soldați.

Și atunci, pe Nevski, ciocnirea dintre cele două lumi a devenit violentă. În acele zile din ultima vară a burgheziei petersburgheze pe Nevski a curs mult sînge muncitoresc. Cînd și unde s-a întîmplat aceasta? La 3 iulie, aici, la intersecția dintre Nevski și strada Sadovaia. Forfota, ciocnirea de idei și interese a mai durat o lună, două, trei, trei și jumătate, pînă în ziua de 24 octombrie cînd, pe la ora 11 dimineața, ziarul bolșevic „Rabocii Puti" publica apelul cu lozinca răsturnării guvernului provizoriu.

A doua zi, la venirea nopții, pe Nevski s-a lăsat o liniște grea, apăsătoare, ca liniștea dinaintea furtunii, sfîșiată numai de vinturile de octombrie, de bocăneala surdă a cismelor de marinari și soldați. În noaptea aceea, odată cu vîntul tăios de toamnă, s-au rostogolit peste Nevski ecourile prelungi ale salvelor „Aurorei". Aici, la capătul dinspre Neva al lui Nevski-Prospekt, în piața și în incinta Palatului de Iarnă, muncitorii înarmați, soldații și marinarii revoluționari, închideau filele cronicii unei vremi apuse și începeau o cronică nouă, nescrisă pînă atunci de nimeni.

În Piața Dictaturii Proletare

Poezia și sculptura sînt două genuri distincte ale artei, fiecare cu mijloacele lor specifice de exprimare. Indiferent de plăsmuirea finală în vers ori în bronz, ambele genuri exprimă starea sufletească a artistului față de subiectul creației. Cînd poetul și sculptorul exprimă același fond, pot rezulta valori artistice diferite, după talentul și temperamentul fiecăruia, după poziția lor de clasă. Uneori însă, ambele genuri dau plăsmuiri de valori apropiate, despărțite numai de acel ceva care le completează una pe alta.

Un exemplu concludent în această privință îl constituie monumentul lui Lenin din fața clădirii fostului Institut Smolnîi și versurile închinate lui Vladimir Ilici de către Maiakovski.

Cum l-a înfățișat pe Lenin sculptorul Kozlov? Cu privirea scrutînd capetele mulțimii adunată în jurul său, cu dreapta ridicată pînă la înălțimea umărului, indicînd o direcție de atac, un obiectiv imediat al asaltului revoluționar. Dacă te afli singur, față în față cu monumentul, ai impresia că în jurul tău clocotește mulțimea, cu ochii țintă la conducători, gata să-i urmeze îndemnul. Ce-i lipsește acestei creații sculpturale? Cuvîntul. Cuvîntul ucela energic, răscolitor, atît de caracteristic discursurilor rostite de Lenin în fața maselor, în cuvîntul dăltuit de Maiakovski în tiparele avîntatelor sale versuri:

Jos social-democrația!
Jos zdrențele ei putrede!
Să piară!
Jos cîrdășiile!
Capitaliștii - afară!
— Noi sîntem glasul
forțelor de jos,
al muncitorilor
din lumea-ntreagă.
Trăiască
partidul
ce construiește comunismul!
Trăiască
lupta
pentru Puterea Sovietelor!

Trezit din această fugitivă incursiune în domeniul artei te regăsești în liniștea majestuoasă a parcului, în care tremură doar frunzele ruginii ale toamnei. Părăsești acest loc unde acum patruzeci și cinci de ani au sălășluit inima și creierul lui Octombrie Roșu și te afli în Piața Dictaturii Proletare. Îți rotești privirea de jur împrejur. Cu excepția clădirii propriu zise și a bisericii fostului Institut Smolnîi, totul e nou, totul respiră de calm, de forța construcției socialiste. Este o mică parte din acel tot uriaș, în care s-au întruchipat cuvintele scrise de Maiakovski cu treizeci și cinci de ani în urmă:

Trec
zilele grele de azi,
se vor duce...
De sîrg,
vor da anii noi
— în vara Comunei —
în pîrg.
Și florile roșii de — octombrie —
or aduce
fericirea
pe lume,
prea rîvnitul fruct dulce.

Cuvinte care au încetat de a fi o viziune. Sub ochii noștri ele sînt o realitate vie, concretă, o plăsmuire a milioane de oameni, uniți sub un steag a cărui lozincă este Pacea, Munca, Libertatea, Egalitatea, Fericirea.

Vladimir BLOCK

Versurile au fost extrase din poemul lui Maiakovski „V. I. Lenin" (traducere de Cicerone Theodorescu).

Muzeul a doi titani ai gîndirii revoluționare

(Urmare din pag. 1)

Un volum Voltaire din biblioteca tatălui său, o ediție a „Iliadei", carte care a aparținut socrului său Ludwig von Westphalen, și multe altele, vădesc rîvna cu care tînărul Marx căuta să-și apropie, încă din fragedă tinerețe, comorile culturii. Găsim acolo diploma de bacalaureat și alte certificate din liceu, două caiete cu poezii, unul dedicat tatălui său, iar celălalt logodnicei sale, Jenny, care ni-l apropie și mai mult pe Karl Marx, omul.

Într-un fel asemănător este prezentat și drumul în viață al lui Friedrich Engels. Vedem macheta casei părintești din Barmen, după cum am putut vedea casa natală a lui Marx din Trier. Se află expusă aici o interesantă scrisoare, concepută de Engels alternativ în nouă limbi și însoțită cu desene. Această scrisoare, în care tînărul Friedrich se răfuiește cu religia, constituie totodată o grăitoare dovadă a marii sale înzestrări lingvistice și a spiritului său critic, care s-a manifestat încă de pe atunci.

Amintiri scumpe

Sala a doua este consacrată colaborării dintre Marx și Engels, care a atins întîia oară un punct culminant în elaborarea bazelor teoretice ale comunismului științific, în primul rînd în opera „Ideologia germană". Aci trezește interes lucrarea lui Engels despre situația clasei muncitoare din Germania, broșurică pusă la dispoziția Institutului de marxism-leninism din Moscova încă în anii celui de-al doilea război mondial.

Un nepot al lui Engels, Robert Blank, care a trimis broșura Institutului, a însoțit-o de următoarele rînduri: „Am păstrat broșura care poartă dedicația lui Engels mai bine de 55 de ani, socotind-o drept o relicvă de preț a familiei noastre. În vremuri de război, însă, cînd se pot întîmpla multe lucruri nepreväzute, cărticica aceasta trebuie să-și găsească locul acolo unde se va afla în veșnică și sigură păstrare și unde va fi prețuită nu mai puțin decît în familia noastră".

Sala a treia: aici sînt redate evenimentele dintre anii 1846—1848. În acești ani, Marx și Engels au contribuit în modul cel mai hotărît la înființarea „Uniunii Comuniștilor", primul partid revoluționar al clasei muncitoare germane și internaționale. Vizitatorul află și admiră aici cărticica ce a făcut înconjurul lumii și a cucerit inimile și mințile a milioane și milioane de oameni, „Manifestul Partidului Comunist". Știți în cîte limbi a apărut Manifestul? În nu mai puțin de 95!

Sala a patra se află sub semnul activității lui Marx și Engels în revoluția din 1848—1849 în Germania. Aici predomină colecția ziarului „Neue Rheinische Zeitung", cu aprecierea clarvăzătoare și

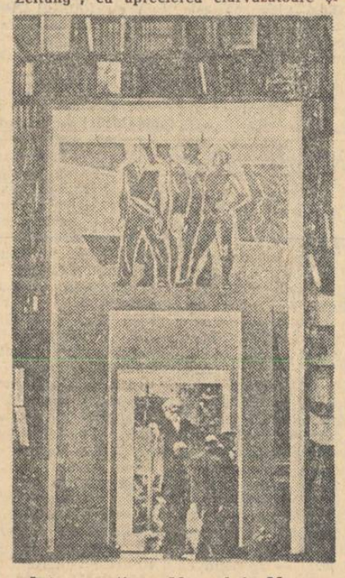

Într-o secție a Muzeului „Marx-Engels"

plină de curaj pe care Karl Marx o face eroicei bătălii din iunie din Paris.

Cum a trăit și lucrat Marx

Sala următoare se referă la epoca reacțiunii și a noului avînt revoluționar din anii 1849—1864. Atenția vizitatorului este atrasă de un uriaș basorelief consacrat răscoalei din India, eveniment pe care Marx l-a comentat în publicația progresistă „New York Daily Tribune". Și în această sală se găsesc nenumărate evocări ale vieții de familie.

Iată, bunăoară, fotoliul înalt, cu spătar, în care Marx și-a dat ultima suflare la 14 martie 1883, la Londra. Se poate vedea aici și fotoliul său de lucru. Într-o vitrină de sticlă vedem fotografiile tuturor membrilor familiei, printre care sînt socotiți, în afară de fiicele sale, și Friedrich Engels și Helene Demuth. Vedem și fotografia menajerei, o femeie pe care întreaga familie o aprecia în mod deosebit.

Pe macheta, reprezentînd sala de lectură a bibliotecii lui „British Museum" din Londra, se poate vedea locul pe care stătea de obicei Marx atunci cînd lucra acolo.

Sala nr. 6, este consacrată operei sale de căpătîi „Capitalul", lucrare tradusă în 40 de limbi. Vedem aici manuscrisele, notițele lui Marx în limba rusă atunci cînd, în vederea pregătirii volumului III, făcea extrase din economiștii ruși.

Drapelul Roșu al Comunei

Sala 7. Vizitatorul are în fața ochilor progresul uriaș pe care mișcarea revoluționară o înregistrează în Europa odată cu Internaționala I-a și Comuna din Paris. De la legitimația lui Friedrich Engels, ca membru în „International Working Men's Association", pînă la căluțele în care reacțiunea i-a ferecat pe comunarzi, peste tot adie aci spiritul revoluționar din anii aceia. În centrul sălii se află drapelul roșu al comunarzilor. Este darul făcut de Partidul Comunist Francez acestui muzeu.

Lenin „se consultă" cu Marx și Engels

O încăpere spațioasă a muzeului este închinată tematicii „Marx-Engels și Rusia". În centrul încăperii se află o sculptură, înfățișîndu-l pe Marx, comandată artistei plastice Golubkina, încă în 1905, de către Comitetul din Moscova al P.M.S.D.R. Interes stîrnesc exercițiile în procesul de însușire de către Marx a limbii ruse, ca, de pildă, adnotațiile la „Evgheni Oneghin" de Puskin. Extrase de mîna lui Lenin pe marginea operelor lui Marx și Engels oglindesc felul în care Vladimir Ilici, după propria sa mărturisire, „se consulta" cu Marx și Engels.

Ultima sală a expoziției este consacrată triumfului învățăturii lui Marx și Engels și, în primul rînd, Congresului XXII al P.C.U.S. și importanței sale internaționale.

TINEREȚEA MOSCOVEI ȘI A MOSCOVIȚILOR

(Urmare din pag. 1)

Am avut bucuria să revăd Moscova anul acesta, în luna prieteniei romîno-sovietice, cu ocazia desfășurării campionatelor mondiale de volei. În afara vizionării întrecerilor sportive, întreceri la care au luat parte peste 2 000 de jucători și jucătoare, oficiali și arbitri, ziariști și fotografi, turiști sovietici și străini care s-au bucurat, în afară de o excelentă organizare și de inimile deschise ale moscoviților, am vizitat șantiere de construcții, teatre, universități, magazine, laboratoare. Cu acest prilej am stat de vorbă cu muncitorii de pe șantiere, cu tehnicieni din uzine, cu elevi și studenți.

I-am văzut pe eroii Cosmosului, Gagarin și Nikolaev, înconjurați de o mulțime de oameni care nu doreau altceva decît să-și întîlnească măcar o singură dată privirile cu acelea care au văzut, din nemărginita întindere a oceanului cosmic, planeta noastră, Pămîntul.

Am așteptat în liniște în fața mausoleului, alături de sute de persoane — moscoviți și străini — să revăd chipul marelui Lenin.

M-am plimbat pe frumoasele bulevarde din capitala Uniunii Sovietice, discutînd cu mulți tineri moscoviți despre transformările peisajului moscovit și bucureștean.

Am încercat o nespusă bucurie atunci cînd, vorbind despre realizările poporului nostru, Alla Nebogataia, tînără soră la un spital din Moscova, m-a oprit spunîndu-mi: **„Cunoaștem foarte bine succesele poporului romîn și ne bucurăm alături de voi".**

Am întrat în bazinul descoperit, cu apa încălzită, de pe bulevardul Maxim Gorki, unde zeci de tineri înotau veseli, în timp ce peste oraș se cerneau fulgi mici de zăpadă, țesînd dantele argintii în văzduhul străpuns de legendarele turnuri ale Kremlinului sau de cele ale zvelteior construcții înălțate în ultimii ani în mai toate cartierele Moscovei.

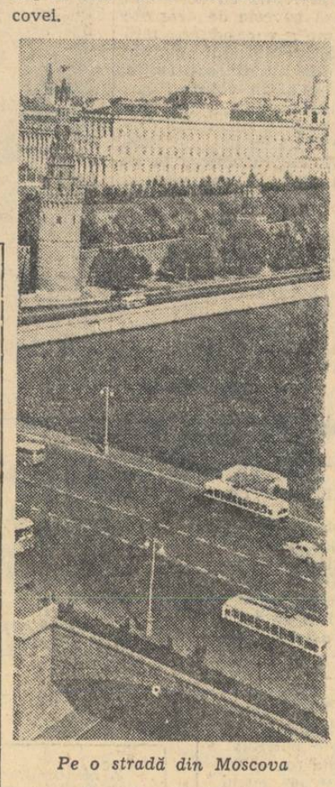

Pe o stradă din Moscova

Am văzut în cele 12 zile cît am stat în Moscova, multe locuri și foarte mulți oameni. Pot spune că locurile mi-au părut frumoase și atrăgătoare. Dar ele nu pot întrece farmecul inegalabil al oamenilor sovietici. Este deajuns să le privești fețele, pentru a putea spune că i-ai cunoscut.

Am citit în ochii lor tinerețe triumfătoare, sau dîrzenie atunci cînd i-am întîlnit manifestînd în fața ambasadei americane pentru apărarea drepturilor Cubei; dragoste, cînd i-am urmărit cum înconjurau pe unul din fiii lor dragi, Iuri Gagarin; entuziasm, privind spectatorii unor întreceri sportive sau voința de a învinge văzînd felul cum înțeleg să apere culorile patriei jucătorii unei echipe de volei.

Enumerarea altor virtuți care alcătuiesc profilul omului sovietic ar putea părea fadă dacă filele carnetului de reporter nu ar fi înregistrat, pentru fiecare din ele, zeci de fapte întîlnite la tot pasul.

Încercările de prezentare a acestor exemple ar putea surprinde omul sovietic, care cu modestia sa caracteristică, ne-ar întreba: Ce găsiți extraordinar în toate acestea? Nu este normal să fie așa?

Marcel RUSESCU

ÎN VIZITĂ LA PRIETENII SOVIETICI

(Urmare din pag. 1)

simpatie și prețuire, de marele public și deopotrivă de oamenii de artă și de cultură, cu care stabilesc trainice legături de prietenie. Popasurile acestea constituie pentru artiștii noștri adevărate evenimente în cariera lor, despre care-și amintesc mereu și despre care vorbesc cu multă căldură.

Au trecut cîțiva ani de cînd artistul poporului ALEXANDRU GIUGARU a jucat, alături de colegii săi de la Teatrul Național, pe scenele din Uniunea Sovietică, dar el evocă și acum cu pasiune impresii dragi din turneul întreprins.

— Am să vă arăt ceva la care țin foarte mult — ne spune Alexandru Giugaru.

Și artistul scoate dintr-un sertar un articol de ziar, care poartă semnătura regizorului sovietic Zavadski.

— Rîndurile acestea — adaugă popularul artist — **constituie și astăzi un îndreptar. Le citesc și le recitesc. Analiza aceasta pe care eminentul om de teatru sovietic a făcut-o atunci pe marginea rolurilor în care am apărut pe scenele din Uniunea Sovietică — Primarul din „Revizorul" lui Gogol și Trahanache din „O scrisoare pierdută" a lui I. L. Caragiale — o simt mereu actuală pentru activitatea mea.**

Pornind de la un rol...

Am stat de vorbă cu artista poporului ZENAIDA PALLY în ajunul plecării sale în Uniunea Sovietică.

— E o mare bucurie pentru mine să joc din nou pe scenele sovietice — ne mărturisește artista. **Voi apărea în „Carmen", la Leningrad.**

Zenaida Pally face o mică pauză, rămînînd oarecum gînditoare. Apoi adaugă: **„Turneul de acum nu poate să nu-mi amintească de un alt spectacol, tot cu „Carmen", în care am interpretat rolul titular și tot pe o scenă din Uniunea Sovietică, departe, la Erevan, în R. S. S. Armeană. Aici am cunoscut pe una din marile cîntărețe ale operei, Tatevik Sazandarian, o sinceră admiratoare a artei romînești, care a devenit una din cele mai bune prietene ale mele.**

Un titlu care m-a obligat

Revenind de curînd în țară din Uniunea Sovietică, artistul emerit, regizorul NICUȘOR CONSTANTINESCU, are un sac plin cu impresii.

— Cu prilejul punerii în scenă a operetelor romînești „Lăsați-mă să cînt" și „Lysistrata" la Teatrul Muzical din Odesa, am avut în ultimii ani, de mai multe ori, ocazia să vizitez Uniunea Sovietică. În 1957 cucerisem premiul I și titlul de laureat al Teatrelor din Uniunea Sovietică. Era un titlu și o distincție care mă onorau și mă obligau foarte mult. Cu același talentat colectiv am montat acum opereta „Lysistrata". Spectacolul a obținut succes. La 23 august a fost transmis la posturile de radio din Leningrad. Și recent s-a deschis cu „Lysistrata, în interpretarea colectivului Teatrului Muzical din Odesa, noua stagiune la Teatrul Kremlin din Moscova. Lucrul acesta vorbește de la sine, iar biruințele operetei romînești în Uniunea Sovietică, vă închipuiți cît de mult mă bucură.

Doi regizori discută...

Aveam întîlnire cu artistul emerit regizorul I. POPESCU-GOPO la Studioul Cinematografic București. Nu era singur. El ne explică:

— De cîteva zile sînt în tovărășia regizorului sovietic de desene animate Boris Stepanțev, care a sosit, în vederea unui schimb de experiență, la Studioul Cinematografic București.

Gopo face o legătură între vizita aceasta și vizita pe care a făcut-o el în Uniunea Sovietică și care e legată de oaspetele nostru de astăzi.

— Fiind împreună cu colegul meu sovietic, vizităm platourile de la Buftea, vizionăm filme și gîndurile-mi zboară cu ani în urmă, cînd Boris Stepanțev mă conducea pentru prima dată într-un studio de filme desenate, Studioul „Soiuzmultfilm" din Moscova. Am învățat atunci cum se realizează un film de desen animat în condițiile unui studio. Noi făcusem pînă atunci cîteva filme pe baza unei tehnici improvizate, mai mult inventate decît documentate. Adusesem la Moscova ultimul nostru film de desen animat „Marinică" și eram foarte mulțumit de felul cum ne reușise, dar vizitînd studioul, vizionînd filmele sovietice de desen animat am început să apreciez la valoarea ei reală producția noastră. Aveam prea mult avînt și în același timp prea puțină încredere. Ascultam criticile maeștrilor sovietici atît de înțelepte și calde, bucurîndu-mă parcă mai mult decît atunci cînd ascultam felicitări. Îi arăt astăzi lui Boris Stepanțev ultimul film de desen animat pe care-l realizăm la dorința U.N.E.S.C.O.-ului, „Istoria mijloacelor de comunicație". Discutăm filmul, îl criticăm, ca pe „Marinică", și dacă e așa cum simt eu viitorul film va fi un adevărat salt de calitate. În luna decembrie voi avea o expoziție de desene la Moscova. Abia aștept să-i revăd pe maeștrii filmului și mai ales să-i ascult din nou cu creionul în mînă.

Profesorul meu

Pentru artistul emerit, violonistul ȘTEFAN GHEORGHIU, timpul petrecut la Moscova, alături de David Oistrah, cu care a urmat cursul de specializare, rămîne amintirea cea mai dragă.

— Am studiat, îndrumat de acest neîntrecut îndrăgostit al muzicii, al frumosului, de acest mare iubitor al tineretului. Cursul acesta mi-a fost de un real folos, pregătind între altele cu maestrul Concertul de vioară nr. 1 de Prokofiev și Sonata pentru vioară nr. 1 de Șostakovici și vă pot spune că cea mai mare bucurie și răsplată a muncii am avut-o cînd la concertele pe care le-am dat, fie la Moscova, fie la București, l-am zărit pe profesorul meu în sală, aplaudînd. Asemenea momente nu se pot uita!

Sandu NAUMESCU

Regizorul Nicușor Constantinescu, compozitorul Gherase Dendrino și scenograful George Voinescu în mijlocul colectivului artistic al Teatrului de operetă din Leningrad

„DE STRAJĂ PĂCII"

Concertele Filarmonicii de Stat „George Enescu" de astăzi și mîine vor fi dirijate de Mircea Cristescu, solist fiind Ștefan Ruha, laureat al concursurilor internaționale „Enescu", „Ceaikovski" și „Thibault". Cele două concerte vor începe cu o lucrare românească, Suita III-a „SĂTEASCA" de George Enescu și se vor termina cu grandiosul oratoriu „De STRAJĂ PĂCII", una din ultimele creații ale marelui compozitor sovietic S. Prokofiev.

Suita III-a „Săteasca" de George Enescu a fost compusă în 1938. În această compoziție genialul maestru al muzicii românești evocă prin sunete, zugrăvește și descrie prin tonuri și culori instrumentale, locurile, anotimpurile și ființele dragi, în mijlocul cărora și-a petrecut copilăria, în satul Livenii-Dorohoiului. Poate oare muzica să povestească fără cuvinte? Deține ea puterea, proprie celorlalte arte, literaturii și picturii de pildă, de a povesti, de a evoca, de a descrie și oglindi priveliști, oameni și întîmplări? Beethoven în simfonia „Pastorala", Liszt în simfonia „Dante" și în multe poeme simfonice, Schumann în suitele pentru pian „Scene de copii" și „Carnaval", Rimski-Korsakov, Balakirev și Borodin în creațiile lor simfonice „Seherezada", „Tamar" și „În stepele Asiei centrale", au justificat pe deplin dreptul la viață al muzicii denumite „programatice". Tradiția muzicii programatice, adică a acelui gen ce-și propune să trateze cu mijloacele specifice artei sunetelor o temă literară, să descrie un peisaj, sau să nareze o întîmplare, este foarte veche. În Suita III-a „Săteasca" ca și în suita pentru vioară și pian „Impresii din copilărie" Enescu continuă și valorifică principiile programatismului. Suita „Săteasca" are 5 părți. Cea dintîi, intitulată „Reînnoire cîmpenească" redă imaginea trezirii naturii din lunga amorțeală a iernii. Transpunîndu-se apoi din planul contemplării naturii în acela al vieții, al mișcării, muzica ne evocă, într-un zglobiu Scherzo tabloul unor „Strengari zburînd în aer liber". Sub titlul „Casa veche a copilăriei în asfințit" partea 3-a evocă o lume veșnic trează în sufletul compozitorului. În succesiunea de episoade a acestei părți se desprinde imaginea păstorului care-și deapănă nostalgicul său cînt, apoi aceea a păsărilor migratoare zburînd peste acoperișul casei, a clopotului răsunînd din depărtări ca o vestire a nopții. În partea următoare, „Pîriu sub lună", Enescu redă susurul molcom și scînteierea de aur a pîriașului pe care-l descria astfel în „Amintirile" sale: un firicel subțire de apă care susura liniștit în fundul grădinii și care uneori se revărsa devenind o mică băltoacă plină de jocuri și lumini. Suita „Săteasca" se încheie cu „Dansuri țărănești", moment de robustă voie bună în succesiunea acestei muzici de un autentic și emoționant lirism autobiografic.

În interpretarea lui Ștefan Ruha vom asculta Concertul pentru vioară și orchestră al compozitorului romantic F. Mendelssohn-Bartholdy (1809—1847). Prin bogăția melodiilor, prin eleganța ornamentelor sonore ale cîntului viorii soliste, prin contrastul episoadelor de un lirism melancolic, visător și avîntul jucăuș al finalului, acest Concert își menține deplina favoare a publicului de pretutindeni.

Programul se termină cu interpretarea, în primă audiție la noi, a oratoriului „De strajă păcii" de S. Prokofiev. Gen muzical epico-dramatic apărut în sec. 17, oratoriul este un fel de „operă de concert", fără decor și costume, ai cărei eroi sînt soliștii vocali, corul și orchestra. În oratoriul modern al lui Prokofiev sînt folosite ample mijloace de expresie și anume soliști, corul mixt, un cor de copii, un recitator și orchestra. La redarea acestei lucrări vor colabora orchestra și corul Filarmonicii, cor de copii al Palatului pionierilor, mezzosoprana Martha Kessler, copilul solist Anca David și baritonul N. Gafton, recitator. Pregătirea corului Filarmonicii a fost făcută de dirijorii D. D. Botez și V. Pîntea iar corul Palatului pionierilor a fost instruit de dirijorul Stelian Olariu. Auditoriul va remarca lungile secvențe recitate. Vocea recitatorului declamă pe acompaniamentul ritmic al orchestrei sau chiar fără nici-un acompaniament, ca în teatru. De ce a introdus Prokofiev în oratoriul său elemente proprii teatrului? Folosind declamația pură, extramuzicală, el a dat mai multă forță și elocvență mesajului de pace și prietenie între popoare, cuprins în paginile lucrării. Compus în 1950, oratoriul „De strajă păcii" a adus autorului, chiar în anul următor, distincția Premiului de Stat. Pătruns de frămîntările contemporaneității, le patosul nobil al luptei pentru pace, oratoriul își păstrează deplina actualitate, în condițiile creșterii uriașelor forțe spirituale și materiale ce se ridică în apărarea păcii în lumea întreagă. La baza oratoriului se află textul unui amplu poem de S. Marșak. Prokofiev și-a conceput oratoriul ca pe o vastă frescă muzicală alcătuită din 10 tablouri.

În primele tablouri cele două coruri și recitatorul descriu distrugerile și suferințele îndurate de popoarele sovietice în anii întunecați ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei. În tablourile de mijloc ni se evocă prin cuvînt și melodii, tratate cu ample mijloace vocal-simfonice, viața luminoasă și fericită a copiilor sovietici, care trimit copiilor întregii lumi „un cald salut de porumbei". Ultimele tablouri zugrăvesc năvalnica mișcare a partizanilor păcii din țările celor două sisteme sociale ale lumii. Remarcabilă prin farmecul expresiv al melodiei este partea a VII-a, „Cîntec de leagăn", în care vocea mezzosopranei cîntă pe versurile unui inspirat poem: „Dormi puiul mamei liniștit, / Că eu te priveghez. / Și zorii care s-au ivit / De strajă /ți-i așez. În partea IX-a, muzica tace, dînd cuvîntul poeziei. Recitatorul declamă poemul „Convorbire prin unde" inspirat de eroicele eforturi ale Uniunii Sovietice puse în slujba păcii. Melodii de o mare accesibilitate, adesea în ritmul mobilizator al cîntecelor de masă, se alternează cu episoade simfonice de un rafinat lirism, recitațiile corale sînt urmate de declamații cu sau fără acompaniament ritmic și toate acestea contribuie la sporirea forței emoționale a oratoriului, închinat de genialul compozitor sovietic păcii și prieteniei între popoare.

V. CRISTIAN

PRIETENA MEA CARTEA

CINGHIZ AITMATOV:

„DJAMILIA"*)

Cele două povestiri apărute în revistele literare sovietice (**Djamilia** și **Piopșorul meu cu bășmăluță roșie**) au fost publicate în volum sub titlul celei dintîi probabil pentru că aceasta se bucură de girul lui Aragon, care o califică drept **„cea mai frumoasă poveste de dragoste din lume"** scrisă de un tînăr autor care **„întoarce ochii spre noi și ne vorbește și nu mai dorești decît să taci și să asculți..."**. Girul, avîndu-se în vedere personalitatea și exigența semnatarului, cîntărește greu. Și nu încape îndoială că aruncîndu-și ochii peste primele rînduri ale povestirii cititorul n-o va lăsa din mînă, îmbătîndu-se cu poezia, frumusețea și puritatea ce sălășluiesc în sufletele eroilor ei.

Ilias însă, principalul erou al celei de a doua povestiri ar fi protestat poate, dacă ar fi știut că povestea lui va apare alături de cea a lui Seit. Și ar fi protestat nu pentru că nu i-ar fi plăcut cumva povestea Djamiliei (prin situații asemănătoare a trecut la timpul său și nevastă-sa), ci pentru că și așa suferințele lui sînt destul de mari pentru ca să mai poată suporta și analogiile. Asemeni Djamiliei, Asel va fugi cu el în lumea largă, părăsindu-și părinți și prieteni în numele fericirii pe care o presimte uriașă, de necuprins, pe care o și vede luminîndu-i zilele și nopțile. El însă, Ilias, va trăda. Va trăda încrederea ei, aspirațiile ei, dragostea, o va trăda pe ea și se va trăda pe sine.

Se va încurca mai întîi cu Kadicea. Nu pentru că ar fi cumva mulieratic — eroul nostru e un om care-și iubește nevasta, copilul. Va avea însă un moment de slăbiciune atunci cînd ambițiile sale, nechibzuința îl vor opune colectivului din care face parte. Șocul insuccesului în încercarea de a trece peste munți o încărcătură dublă, părăsirea remorcii și fuga în noapte, dar mai ales lipsa de forță autocritică vor determina izolarea lui, îndepărtarea de prieteni, de tovarăși. Or, asemenea acte se răzbună întotdeauna. În cazul de față, Ilias va intra în ceainărie pentru a-și înneca amarul în votcă. Primul pas este urmat fatal de alții: pe jumătate beat va eșua în patul Kadicei. Va începe apoi, încetul cu încetul să se obișnuiască cu băutura, cu Kadicea, își va neglija nevasta, copilul, casa. Și cu acestea — degringolada. Sînt deosebit de semnificative paginile în care eroul încearcă să lupte cu slăbiciunile sale dar cînd lipsit de prieteni, de dragoste și mai ales de sinceritate nu izbutește decît să schițeze neputincioase împotriviri.

Va fi pînă la urmă părăsit de Asel care nu-i poate ierta trădarea. Ilias va încerca să-și refacă viața cu Kadicea plecînd să muncească aiurea. Dar încercarea va da greș pentru că de fapt Ilias n-a iubit-o profund, niciodată pe Kadicea. Ilias continuă s-o iubească pe Asel, tînjește după dragostea ei, după copil, după cămin. Se va despărți deci de Kadicea și va reveni după cîțiva ani la Asel care sperase în întoarcere, dar care văzîndu-și așteptarea înșelată își refăcuse între timp viața. Drumul spre inima ei era astfel rupt. Rupt pentru totdeauna.

Vor începe pentru Ilias ceasurile crunte care-i încearcă pe oameni atunci cînd își dau seama că ei singuri, cu mîna lor și-au sfărîmat rosturile vieții, fericirea. Și-i va fi dat să golească pînă la fund cupa amarului. Cititorul va urmări emoționat scena cînd micul Samat va fugi înspăimîntat din brațele lui pentru a se adăposti în cele ale noului său tată; cînd Ilias va încerca să-i explice copilului că-i este tată, dar cînd nu va putea, pentru că nu va avea autoritatea morală s-o facă.

S-au rupt toate punțile. Ilias nu mai are ce căuta aci. Pentru Ilias cei dragi nu mai există. Ilias și-a ratat fericirea.

Autorul însă nu poate fi de acord, după cum nici viața nu este de acord cu prăbușirea lui Ilias. De aceea, viziunea autorului este profund optimistă. Eroul meu, îl apără el, e un om dîrz și are un fond bun. A greșit, a greșit greu. A plătit. Dar nu poate abdica de la viață:

— Voi începe o viață nouă! — visa Ilias. Să nu vă închipuiți că sînt un om pierdut. Va trece un timp, mă voi căsători, o să am casă, familie, copii, o să fiu și eu în rîndul oamenilor. Voi avea și prieteni.

Ceea ce însă nu-l va împiedica pe autor să sublinieze și marea dramă a eroului său. Căci își va încheia Ilias povestirea prin acele cuvinte ce-l vor zgudui pe cititor:

— Doar un singur lucru n-o să mai am, ceva ce am pierdut pentru totdeauna... Pînă în ultimele zile ale mele, pînă la ultima suflare, am să-mi amintesc de Asel, și de tot ce-a fost frumos între noi... Adio, Asel! Adio, plopșorul meu cu bășmăluță roșie!...

Povestirea lui Aitmatov, (căreia din motive greu de înțeles editura i-a schimbat titlul foarte sugestiv de altfel „Plopșorul meu cu bășmăluță roșie" în „Defileul") împreună cu „cea mai frumoasă poveste de dragoste din lume", vor aduce, fără îndoială, cititorului plăcute ceasuri de intensă satisfacție. El va întîlni în volum figuri de oameni sovietici contemporani, caractere luminoase, dîrze care luptă cu prejudecățile, cu tradițiile înapoiate, care asigură pas cu pas victoria noilor norme morale ale societății sovietice. Stilul curgător, direct și simplu, analiza subtilă, profundă a personajelor, dragostea pentru locurile natale exprimată printr-o încîntătoare poezie a naturii, îi vor aduce lui Aitmatov mulți prieteni și admiratori și printre cititorii noștri.

M. RADIAN

* Editura pentru literatură universală — 1962.

AL IV-LEA PAVILION DE MOSTRE

CE MOBILĂ VĂ ALEGEȚI?

În fața vitrinelor și în interiorul magazinelor de mobilă este întotdeauna multă lume. Oamenii privesc, se sfătuiesc, cer lămuriri, mai încearcă și în altă parte. Mobila doar n-o cumperi în fiecare zi și nici n-o iei pentru o lună sau pentru un an, ci — așa cum se spune în termeni comerciali — pentru „uz îndelungat". Așadar, alegerea este dificilă, întrucît a sporit și numărul combinatelor producătoare de mobilă, s-au îmbogățit și sortimentele de mobilă.

Și în acest an, creatorii de modele, colectivele de muncă din industria mobilei, au executat noi tipuri de garnituri de mobilă sau de piese disparate. Expuse în apartamentele sugestive — încadrate armonios cu lustre, covoare, perdele, articole de uz casnic etc. — de la parterul imensului palat de sticlă și metal din Piața Scînteii, ce găzduiește cel de-al IV-lea Pavilion de mostre, sortimentele de mobilă fac obiectul unui studiu atent, minuțios, din partea publicului vizitator.

„Standurile de mobilă aduc multe noutăți, scrie vizitatorul I. Ionescu. *Am admirat camera combinată „Cormoranul", prin linia sa modernă, elegantă și prin posibilitatea utilizării ei practice în noile spații de locuit, precum și dormitoarele „Orhideea" și „Elegant"*. Privind la garnitura „Cormoranul" — creație a I.P.R.O.F.I.L. — Măgura Codlei — socotim ca judicioase aprecierile făcute de acest vizitator, ca și de mulți alții. Avem în față o garnitură modernă, executată din plăci aglomerate, furniruite cu lemn de nuc lucios. Divanul de colț al acestei garnituri, combinat cu o comodă prevăzută cu o oglindă hexagonală, poate fi așezat pe colțul camerei, fie împreună cu comoda, fie separat de aceasta. Spre deosebire de mesele extensibile ale unor garnituri existente, care sînt prea mici, masa de la garnitura „Cormoranul" corespunde cerințelor actuale, avînd un sistem de culisare foarte ușor.

Divanul-pat tip „Stil" (produs al industriei locale din București) atrage de asemenea atenția vizitatorilor. Întrucît lada de așternut se află plasată ingenios la spatele divanului, s-a putut înlocui materialul feros. Aprecieri întrunesc și camera de zi „Gh. Doja" produsă de I.P.L. 3 — București, care prin linia și coloritul său creează o atmosferă de luminozitate, camera de tineret „Cornier II", dormitorul cu divan din plăci fibrolemnoase furniruite prezentat de întreprinderea locală din Sf. Gheorghe.

Iată și minunatul dormitor „Lignostrat", proiectat la Institutul de cercetări forestiere. Expus și la pavilionul trecut, acest dormitor a intrat însă de-abia de curînd într-o „mică producție" de circa 62 bucăți. Oare la anul îl vom putea vedea în „serie mare", așa cum îl așteaptă cumpărătorii? De altfel, industria republicană a mai rămas restantă în acest an cu fotoliul „Pescărus", executat din plăci mulate, cu bucătăriile „Foișor" și „Renata", cu stativele de flori și cu altele. Sperăm că în acest an vom găsi în magazine produsele expuse, după cum așteptam ca alături de dormitorul popular, de mare serie „Căliman", să apară la viitoarea expoziție și alte 2-3 noi modele de acest gen. Printr-o asistență tehnică mai calificată acordată de Ministerul Economiei Forestiere întreprinderilor de industrie locală, se va putea contribui la îmbunătățirea sistemului de utilizare a lemnului, a dimensionării în raport cu spațiile din noile blocuri sau a finisajului la întreprinderile locale, care prezintă la pavilion în acest an camera combinată „Garofița" (regiunea Suceava), camera combinată „Fantezia" (regiunea Banat), garnitura de tineret „Mureș" (Regiunea Mureș — Autonomă Maghiară).

Să intrăm însă și în sufragerie. *Îmi plac mult sufrageriile „Adriana" și „Magnolia"*, scrie vizitatoarea Maria Oprescu. Într-adevăr, în comparație cu tipurile existente („Căliman", „Miorița"), care sînt perimate, au o linie greoaie, aceste tipuri de sufragerii — ca și „Ileana" — sînt frumoase, suple. În schimb sufrageria „Primăvara" păstrează încă vechile tare ca dimensiune și are o culoare îndoliată.

„O surpriză plăcută o constituie bucătăria produsă de Ilefor — Tg. Mureș. — scrie gospodina Valeria Petrescu. Masa sa cu două sertare are și un suport pentru călcat rufe, iar în afară de bufet și două tabarete, bucătăria mai posedă un coș rotund pentru rufe și un altul pentru resturi menajere. Prin utilizarea vopselei cu apă și a lacului poliester, se asigură exteriorului acestei garnituri o peliculă lucioasă, metalică, care permite spălarea ei și o face, concomitent, inatacabilă la umiditate. În progres față de tipurile existente, cu o construcție îmbunătățită, cu tabaretele tapițate — pentru prima oară — cu material plastic și cu o coloristică pastel plăcută, se prezintă și alte tipuri de bucătării, ca „Pescăruș", „Maramureș II" și „Victoria".

Poliuretanul, un nou tip de material plastic, este cel care a înlocuit — în mod inspirat — tapițeria clasică (arcurile, zegrasul, sfoara etc.) la execuția noilor tipuri de fotolii „Magnolia", „Negoiul" sau „Necesara". Față de tipurile de fotolii greoaie, învechite existente (fotoliul 3 produs de I.P.R.O.F.I.L." „23 August" din Tg. Mureș sau fotoliul „R. 22" executat la I.P.R.O.F.I.L. Măgura Codlei) noile fotolii cu poliuretan se prezintă în real progres. Tot poliuretanul a fost utilizat și la execuția canapelei extensibile „Comoda", care vine să înlocuiască — prin calitățile sale — vechia canapea „Carpați". Un gol vine să-l umple și noile modele de birouri „Concept" și „Necesar". Am fi dorit însă să găsim expuse la pavilion și noi tipuri de fotolii-pat, în afara greoiului fotoliu-pat „Măgura", cu tapițerie clasică, după cum erau așteptate noi modele de scaune curbate, mese de radio și televizor. Nu-s suficiente nici cele două tipuri de cuiere expuse, după cum singurul model de stativ de flori, este acel al întreprinderii locale „Cloșca" din Baia Mare. Cam puțin, nu?

Într-o casă însă este nevoie și de o bibliotecă. *„Îmi place mult biblioteca „Paloma"*, scrie într-o carte de impresii ing. P. Drăgan. *E executată în trei variante, în raport cu spațiile disponibile în apartamente. Are un aspect exterior îngrijit, plăcut"*. Viu comentată este biblioteca pat „Măgura": în timpul zilei patul poate fi ascuns, prin două uși, în partea de jos a bibliotecii. Constructorii mai au însă de pus la punct un lucru: culisarea (manevrarea) patului să nu se facă numai pe parchetul gol sau ciment, ci și pe covor. Întrucît e greu să dai în fiecare seară covorul la o parte...

Răsfoind cărțile de impresii, găsim și alte propuneri însemnate. *„Să se revizuiască dimensiunile unor dormitoare sau sufragerii, pentru a corespunde spațiilor de locuit din apartamentele noi"*, scrie studentul Vasile Șelea de la Facultatea de Arhitectură din București. La rîndul său, ing. E. Constantinescu propune ca *„mobila să nu mai fie lustruită cu acetonă, pentrucă își pierde luciul cu timpul, ci cu șerlac și alcool tehnic"*. Un alt vizitator sugerează *„să fie îmbunătățită calitatea oglinzilor, a cheilor și a broaștelor de la șifoniere și alte piese ...și să fie utilizată o coloristică mai bogată la tapițeria mobilelor"*.

„Numărul cumpărătorilor de discuri pentru picupuri a crescut, scrie V. I. *Unde să le păstrezi însă? În expoziție am văzut un dulap-discotecă, însă pentru uzul magazinelor de specialitate. Dar pentru melomani, nu s-ar putea confecționa unul?" „Socotesc că ar fi util să se producă și dulăpase de casă cu suporturi interioare pentru păstratul încălțămintei"* propune V. Anghel. Alți vizitatori ca C. Dulea și I.Ionescu apreciază covoarele din p.v.c. pe suport textil pentru baie, precum și tapetele din p.v.c. pentru interioare și solicită să fie produse și puse în vînzare cît mai repede. De altfel, propunerile vizitatorilor merg unanim spre același țel: pe baza observațiilor și sugestiilor făcute, a studierii cerințelor consumatorilor, să se contracteze acele tipuri și piese de mobilă care întrunesc majoritatea sufragiilor vizitatorilor astfel ca ele să apară din timp în magazine. O dorință firească, legitimă.

M. PAULIAN
și S. MIRCESCU
Fotografii: Nicu VASILE

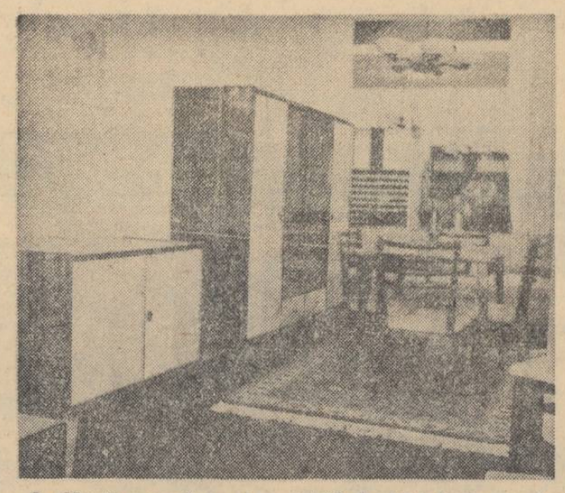

O plăcută cameră de zi executată de I.P.L.3—București

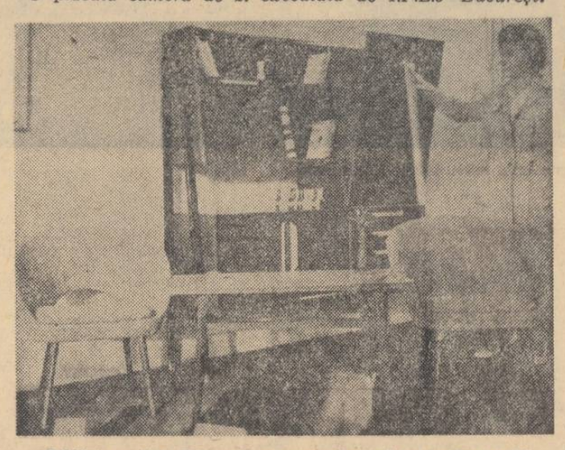

Biblioteca tip „Paloma" se armonizează cu noile fotolii „Magnolia"

Noua bucătărie „Mureșul"

Camera „Cormoranul" mult apreciată de vizitatori

O mică garnitură pentru copii

Micul ECRAN

Note de telespectator

Pornind de la faptul că telespectatorul este mai disponibil duminica, studioul de televiziune acordă o atenție deosebită programului acestei zile. Începînd de la ora 8.45, micul ecran rămîne luminat, aproape fără întrerupere, pînă în jurul orei 23. Duminica aceasta am vizionat o rubrică periodică nouă: „Rețeta gospodinei", programată între orele 10.30-11 și cuprinzînd indicații privind alcătuirea meniului săptămînal. Dialogul, foarte agreabil și firesc, dintre mama soacră (redactoarea rubricii: Eleonora Teișanu) și noră și demonstrația practică în jurul sobei de gătit, au făcut emisiunea interesantă și, desigur, utilă pentru gospodine. Pentru această primă emisiune, tema aleasă a fost: meniu pe 7 zile pentru 4 persoane, hrănitor și economic, *alcătuit de o tînără gospodină încă neștiutoare ale rosturilor bucătăritului. Presupunem că în emisiunile viitoare se vor da recomandări și pentru gospodinele mai experimentate, după cum este de așteptat ca la alcătuirea meniurilor să se țină seama că media zilnică de 20 lei, pentru masa de prînz doar, poate fi socotită ca insuficient de economică.*

Duminică, în afara emisiunii de „Varietăți" care s-a preocupat să aducă interpreți și genuri noi, am revăzut un „Telemagazin" (redactor: Carmen Dumitrescu) bogat în reportaje (plimbare cu obiectivul cinematografic prin Iașii de azi, interviu cu dramaturgul sovietic Al. Știen, vizită proaspătă la Pavilionul de mostre, acasă la îmblînzitoarea de animale sălbatice Lidia Jiga, popas la un atelier de coafură, printre lucrătorii aeroportului internațional de la Băneasa, telereportaj printre realizatorii coproducției cinematografice franco-române după romanul „Codin" al lui Panait Istrati și altele) și încheiat cu o reușită ecranizare a schiței „Cameleonul" de A. Cehov. Realizat în cea mai mare parte pe peliculă, „Telemagazinul" și-a păstrat totuși un caracter proaspăt, spontan și natural, dar nu s-a putut izbăvi nici el, ca, în general, majoritatea emisiunilor televizate, de excesul de comentar, de vorba prea multă (ai cărei corifei rămîn însă și mai departe crainicii meciurilor de fotbal, mai „în formă" ca oricînd parcă la ultimul cuplaj de pe stadionul Republicii).

Luni seară, din nou recital muzical-coregrafic, cu o lăudabilă concentrare de forțe artistice și un program variat și larg accesibil. Din păcate, acompaniamentul la pian se dovedește insuficient pentru un recital care depășește o oră de emisiune. Încît ni se pare mai justă programarea acestor recitaluri la intervale bilunare, în sala de concerte a Radioteleviziunii și cu participarea unor orchestre de studio.

Șt. RADU

Din emisiunile viitoare

● Duminică 4 noiembrie, programul de seară se deschide la ora 18, cu transmisia concursului de gimnastică la care participă echipele reprezentative ale Japoniei și R.P.R.

● 40 de minute (19.45-20.25) de muzică ușoară sud-americană cu trio-ul Los Galos și apoi din nou muzică ușoară la ora 21,40, în interpretarea unei formații conduse de Cornel Popescu, precum și filmul artistic „713 cere aterizarea", completează programul seral al acestei duminici.

● Piesa principală a programului de luni 5 noiembrie este „Vitrina literară" (19,35-20,35) în cadrul căreia vom viziona scenarizarea unor fragmente din romanul „În ajun" de Mstislavski, precum și prezentări ale lucrării „Biblia hazlie" de Leo Taxil ca și ale volumului de versuri „Culorile toamnei" de M. Beniuc.

● Tot luni seara, la ora 20,35, vom putea urmări montajul de filme cinematografice închinate Marii Revoluții Socialiste din Octombrie („Octombrie" de Eisenstein, „Sfîrșitul San Petersburgului" de Pudovkin, „Arsenal" de Dovjenko).

● Marți 6 noiembrie, la ora 20,25, va fi prezentat în premieră filmul intitulat „Vremea revoluției", realizat de Studioul de televiziune din Moscova.

● La ora 21,25, în aceeași seară, selecțiuni din operete, cu participarea soliștilor Teatrului de Stat de Operetă din București.

● Miercuri 7 noiembrie, program special. La ora 19,15 un montaj literar cu tema „Văpaia nestinsă a Marelui Octombrie", iar la ora 19,30 un concert festiv susținut de corul și orchestra de studio ale Radioteleviziunii, avînd ca soliști pe Dorothea Palade-Melinte, Dan Iordăchescu, Cornel Fănățeanu și Viorel Ban.

● Joi 8 noiembrie, la ora 19,30, filmul artistic „Destăinuire", producție a studiourilor „Mosfilm", iar la ora 21 un concert de muzică populară românească.

● În sfîrșit, sîmbătă 9 noiembrie, teatru în studio (ora 20) cu piesa „Mașina de calculat" de Paul Everac, apoi la ora 20,45 un medalion Dmitri Kabalevski și, la ora 21,55, un concert de muzică ușoară al unei formații conduse de Constantin Birsan, avînd ca soliști pe Rodica Paliu, Lidia Demenco, Luigi Ionescu și Constantin Drăghici.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde la numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat". După o altă serie de peripeții, O'Lea se vede pus în situația de a se căsători cu actrița Lolita Bonita.

Dl. Winterbottom-junior avea cu 54 de ani și 3 milioane de dolari mai mult decît Mary, ceea ce făcea din ei o pereche foarte potrivită. Puțină vreme după ce ajunse protejata lui, Mary Smith încetă să mai fie Mary Smith și deveni Lolita Bonita, marea actriță de cinema. Cu dolarii juniorului septuagenar, Lolita turnă cîteva filme de mare succes. Cu foarte mici variații, subiectul acestor filme era cam același și anume:

Lolita Bonita era dactilografă (sau vînzătoare de programe de teatru, sau casieră la metrou). Ea își agonisea, muncind din greu, pîinea zilnică și avea în plus de îngrijit și o mamă paralitică (sau oarbă, sau tuberculoasă). Singura ei bucurie în viață era dragostea unui mic funcționar comercial (sau ajutor-contabil, sau controlor la metrou). Cea mai fierbinte dorință a celor doi tineri era să se căsătorească și să trăiască fericiți într-o cameră mobilată. Dar vai! Banii nu le ajungeau nici pentru asta, fără să mai vorbim de bătrîna mamă paralitică (sau oarbă, sau tuberculoasă).

La un moment dat, micul funcționar comercial (sau ajutor-contabil, sau controlor de metrou) era supus unei teribile tentații: el avea posibilitatea să fure, fără a fi descoperit, o mare sumă de bani, ceea ce i-ar fi permis să se căsătorească cu Lolita Bonita. Dar aceasta, aflînd de proiectul iubitului ei, îi sărea plîngînd de gît și îl implora să nu comită o astfel de fără-delege.

— Lasă, îi spunea ea, vom aduna cent cu cent și, peste douăzeci — treizeci de ani, vom fi soț și soție.

La alt moment dat, era supusă unei teribile tentații însăși Lolita Bonita. Un bătrîn multimilionar se îndrăgostea de ea și îi propunea să o ia de nevastă. Dar, cu ochii în lacrimi, Lolita Bonita respingea această ofertă, declarînd că iubește pe un altul.

După cîteva sute de metri de film, în care multimilionarul avea prilejul să se convingă că sentimentele Lolitei erau mai puternice decît milioanele lui, totul se termina cum nu se poate mai bine:

1. Lolita Bonita se căsătorea cu iubitul ei, pe care multimilionarul îl făcea asociatul său.

2. Multimilionarul se căsătorea cu mama Lolitei, care se vindeca imediat de paralizie (sau orbire, sau tuberculoză).

3. Cele două căsătorii se celebrau în același timp, în sunetele marșului nupțial al lui Mendelssohn-Bartholdy.

Mulțumită acestor filme și reclamei făcută lor, tot cu dolarii d-lui Winterbottom-junior, Lolita Bonita ajunse una dintre cele mai apreciate stele de cinema ale Statelor Unite. Ea întruchipa, după expresia cronicarului de la revista „Film-Digest", „acel prototip de puritate al fetei americane, atît de caracteristic pentru modul nostru de viață".

Din nenorocire, toate au un sfîrșit pe lumea asta, inclusiv viața d-lui Winterbottom-junior. Constipația acestuia deveni atît de rebelă, încît îl duse în mormînt la nici 79 de ani. Soția lui îi moșteni averea, dar nu și sentimentele pentru Lolita Bonita, care se văzu astfel privată de principalul element al talentului său actoricesc.

Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, tot atunci muri și d-na Smith, devorată de tigrii pe care nu-i îmblînzise decît parțial ultimul ei amant. Rămasă fără mentor moral, Lolita Bonita contractă pe rînd opt căsătorii, care se dovediră la fel de șubrede ca și inutile și deveni o stea căzătoare pe firmamentul cinematografic. Nici măcar patrioticul ei gest de a da pe mîna F.B.I.-ului pe intelectualul progresist Hall Dutch (singurul om care o iubise vreodată cu adevărat) nu îi fu de prea mare folos.

Oferta de a se ocupa de John O'Lea pica astfel într-un moment extrem de prielnic. Lolita Bonita era tocmai pe punctul să accepte angajamentul într-o trupă ambulantă, unde urma să capete un rol important. E adevărat că nu avea de rostit decît patru cuvinte („A sosit lordul Bitterstone"), în schimb se desbrăca pînă la piele de două ori (în actul I și în actul III).

CAPITOLUL XVIII

UNDE SE VEDE CĂ O'LEA ASISTĂ LA UN SPECTACOL AL CĂRUI TITLU AR PUTEA FI: „DEMOCRAȚIA AMERICANĂ IN ACȚIUNE"

O'Lea privea cu mirare peisajul.

— Străzile acestea fac parte tot din New York? întrebă el, nedumerit.

— Sigur că da! răspunse Lolita distrată. Și eu am...

Dar se opri la vreme. După expresia cu care O'Lea se uita în jurul său, celebra vedetă își dădu seama că nu avea nici un rost să-i mărturisească că și ea copilărise pe astfel de străzi.

În jurul lor se înălțau clădiri cenușii, cu cîte două-trei etaje. Ferestrele erau puține și mici, lăzile de gunoaie descoperite se răsfățau, sub nourii biziitori de muște primăvăratece, în dreptul fiecărei intrări și niște scări de fier în zig-zag desfigurau și mai mult, ca niște cicatrice, fațadele posomorite ale caselor. Trotuarele înguste erau pline de copii de toate vîrstele, murdari, zdrențuiți și desculți. Unii se fugăreau, scoțînd țipete ascuțite, alții cotrobăiau prin lăzile de gunoaie, alții se încălzeau nemișcați la razele soarelui de după-amiază. Un miros cînd dulceag, cînd acrișor, dar întotdeauna grețos, pătrundea și prin geamurile închise ale „Rolls-Royce"-ului. La un colț, un flașnetar învîrtea absent manivela caterincii sale: în jurul lui, cîteva femei în papuci ascultau, cu capul lăsat pe umăr, melodia răgușită care picura trist din cutia de lemn. Din cînd în cînd, toate aceste zgomote ale străzii erau acoperite de glasul baritonal al unei sirene de fabrică.

O'Lea fu izbit și de marele număr de polițiști pe care îi vedea. Se plimbau cîte doi, cu pas rar și apăsat, rotindu-și matracele de cauciuc și umflîndu-și pieptul sub diagonala de piele de care atîrna tocul revolverului. Polițiștii mergeau drept înainte, fără să se abată cu nici un pas spre stînga sau spre dreapta, ca și cum itinerariul le-ar fi fost trasat de o linie desenată pe trotuar și pe care numai ei o puteau vedea. Cînd cineva le ieșea în cale, îl îmbrînceau cu brutalitate la o parte. La un moment dat, șoferul fu nevoit să oprească brusc: unul din ei zvîrlise sub roțile mașinii o fetiță care alerga pe trotuar. Fără să scoată o vorbă, fetița se ridică, frecîndu-și umărul zdrelit și se depărtă șchiopătînd.

Pe neașteptate, monotonia clădirilor fu spartă de o construcție în lucru: era un bloc masiv, de vreo douăzeci de etaje, în vîrful căruia se puteau zări minusculele siluete ale muncitorilor.

— Așa da, spuse O'Lea. Asta mai aduce cu New-Yorkul! Ce-o să fie aici?

— O închisoare, sir, răspunse șoferul. Mai e una în cartier, dar e supra-aglomerată.

Mașina parcurse în tăcere cîteva sute de metri.

— Unde-o fi terenul ăla? întrebă nervoasă Lolita.

— Mai avem puțin, miss, răspunse din nou șoferul. Ajungem îndată.

Prezența Lolitei și a lui O'Lea în această parte a New-Yorkului își avea o explicație foarte simplă: se duceau să viziteze un teren de la marginea orașului, unde urma ca O'Lea să-i clădească Lolitei o vilă.

De o dată însă, automobilul stopă: un polițist îi făcuse semn șoferului.

— Ce s-a întîmplat? întrebă O'Lea.

Polițistul se apropie, salutînd respectuos:

— Vă rog să o luați pe altă stradă...

— De ce?

— E în interesul dv!... Aici e o grevă și...

— Și?

— ...Și din moment în moment se așteaptă o încăierare.

Polițistul salută din nou și se îndepărtă înainte ca O'Lea să mai apuce să-l mai întrebe ceva.

— O luăm pe strada 11, spuse șoferul. Facem un mic ocol și tot acolo ajungem.

Dar curiozitatea lui O'Lea fusese stîrnită:

— Știi ce, Lo-Bo? Du-te tu să vezi terenul. Eu rămîn aici... La întoarcere, treceți să mă luați.

— Nu v-aș sfătui, sir, spuse șoferul. Poate să devie periculos.

— Periculos? Cu atît mai interesant!

Și fără a-i mai da răgaz Lolitei să protesteze, O'Lea sări din mașină și se îndreptă în grabă spre un cordon de poliție care bara strada. În urma lui, „Rolls-Royce"-ul făcu cale întoarsă.

(Va urma)

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

„ÎNTÎMPLĂRI ÎN MĂRILE SUDULUI"

de JACK LONDON

Ilustrații : Beca RIND

Dar acesta fu numai începutul... Secundul străbătu strîmtoarea cu bărcuța lui și porni în larg. Nici unul dintre noi nu se îndoia că avea să piară în valuri. Cum de n-a pierit ? E pentru noi un mister. Fapt este că, într-o dimineață, la vreo lună după aceea, o altă goeletă intră în lagună și aruncă ancora. Șeful de trib și toți sfetnicii strînși degrabă pentru a discuta ce-i de făcut hotărîră să ne arătăm prieteni. Porniră deci spre goeletă mai multe pirogi încărcate cu păsări, porci și nuci de cocos. Dar în timp ce solii noștri plini de daruri se apropiau de corabie o salvă de focuri porni dintr-acolo. Solii făcură repede cale întoarsă în timp ce sus, pe puntea goeletei, teafăr și mai rînjitor ca oricînd, secundul hohotea din nou : HA ! HA ! HA ! În cursul după-amiezii, de pe goeletă fură lăsate trei șalupe mari cu albi înarmați pînă în dinți. Ele se îndreptară spre țărm și albii, debarcînd, începură să omoare pe toți oamenii pe care-i întîlneau. Totodată ne ucideau toate păsările și toți porcii. Apoi, dădură foc colibelor. Cei dintre noi care nu fură uciși se aruncară în pirogе cu neveste și copii, vîslind peste lagună în spre Nihi, satul vecin. Dar prin trecătoarea care ducea spre Nihi, sosise o altă goeletă al cărei echipaj arsese satul și ucisese aproape pe toți locuitorii. Ne-am întîlnit la căderea întunericului cu puținii refugiați din Nihi. Cu toții porniră spre satul Paulu, a treia așezare a lagunei. În drum ne încrucișarăm cu cîteva zeci de pirogi. Erau oameni din Paulu care povesteau că și satul lor fusese incendiat, iar majoritatea locuitorilor măcelăriți, de echipajul unei a treia goelete. În zori, două dintre goelete

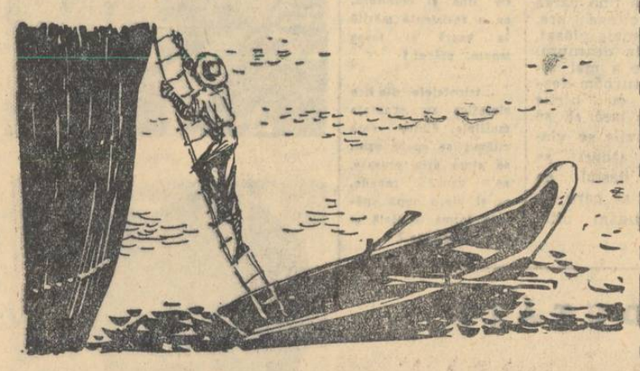

începură să ne vîneze prin lagună. Ne izbeau pirogile sfărîmîndu-le cîte 20 de odată în timp ce puștile nu încetau să lanseze cartușe împotriva nenorociților care încercau să se salveze înnot. Supraviețuitorii o porniră spre micile insulițe care mărginesc atolul crezînd că acolo vor găsi, în sfîrșit, adăpost. Dar vînătoarea continuă și, cu ultimele noastre piroge, reveniram în lagună. Orice fugă era cu neputință. Cei mai viteji dintre noi, grupați în 20 de piroge, încercară atunci un act disperat : atacarea uneia dintre goelete. De pe punte furăm primiți însă cu cîrnați de dinamită. În plus, puținele piroge care ajunseră lîngă goeletă fură împroșcate cu gloanțe și apă fiartă. Și în tot acest timp, blestematul de secund, cocoțat la prova, țopăia de plăcere, mugind spre noi : HA ! HA ! HA !

În cele din urmă, furăm înghesuiți pe un banc îngust de nisip, pe care stăteam atît de strînși încît nici nu ne puteam culca. Stăteam în picioare unul lîngă altul, umăr la umăr. Furăm ținuți în felul acesta 2 zile. Din timp în timp, secundul apărea pe greementul goeletei din față și hohotea la noi batjocoritor. Acum ne căiam amarnic că-l atacasem cînd venise prima dată. N-aveam nimic de mîncare, nici o picătură de apă. Soarele ne cocea de vii. Copiii, bătrînii, rănițiii, mureau pe capete. Mulți bărbați și femei, înnebuniți de chin se aruncară în apă și se înnecară. Valurile aduceau înapoi la bancul de nisip cadavrele și — atrase de ele — soseau peste noi roiuri de muște. Cîțiva încercară să înoate spre goelete făcînd semn că vin să ceară îndurare. Fură răpuși cu focuri de armă. A treia zi de dimineață căpitanii celor 3 goelete veniră la noi, împreună cu secundul. Le-am jurat că ne căim amarnic și că nu ne vom mai atinge niciodată de vre-un alb orice ne-ar cere și ne-ar face. Ca semn de supunere, ne-am turnat nisip pe cap. Femeile urlau cerșind o picătură de apă. Diavolii albi cerură să se facă liniște.

Unul dintre ei ne anunță că în semn de pedeapsă va trebui să umplem cele 3 goelete cu pește și coprah. Am primit. N-aveam încotro. Reveniram pe uscat în pirogile noastre și începurăm prin a desfunda puțurile care fuseseră astupate cu bolovani de atacatorii noștri. Am muncit apoi săptămîni întregi pescuind și conservînd „sapa de mare", culegînd și uscînd nucile de cocos pentru a le pregăti cantitatea de coprah cerută. Cînd goeletele fură încărcate, căpitanii ne chemară pe toți și ne cerură să ne mai turnăm odată nisip pe cap, jurînd că nu ne vom mai atinge niciodată de un alb. Mai adăugară că ne vor trimite niște farmece foarte puternice care să ne facă să ne amintim de ei de fiecare dată cînd am fi ispitiți să cădem iar în păcat. Și secundul ne aduse într-o barcă pe 6 dintre ai noștri pe care-i luase prizonieri și despre care ne spuse că sînt purtătorii acelor farmece, apoi secundul mai hohoti odată cu vocea lui drăcească, după care cele 3 goelete se îndreptară spre larg, umflîndu-și pînzele în vînt. Cei 6 oameni, purtătorii „farmecelor" făcură ca o molimă înfricoșătoare să se întindă pe toată insula. Acuma știm despre ce „farmece" era vorba. Cei 6 oameni fuseseră într-adins îmbolnăviți cu pojar. Din peste 25.000 de oameni cîți avea atolul Ulong

înainte de toate aceste nenorociri, rămăseseră vreo 3.000. Astăzi populația a mai crescut. Am ajuns la 5.000. Iată, pe scurt — spune bătrînul Oti — de ce ne purtăm așa cu Mac Allister. El nu e decît un beție care nu valorează nici cît o scoică. Dar ne gîndim la sămînța diavolească care zace în acest traficant. El are aiurea oameni la fel ca el care ar veni imediat să ne pedepsească dacă ne-am lăsa împinși de dorința de a scăpa de el. Eu însumi cînd sînt mai pornit împotriva acestui diavol, revăd dintr-odată scenele de groază de altădată și în urechi parcă îmi răsună un hohot de rîs : HA ! HA ! HA !

Cu aceasta Oti își termină grozava poveste. Bătrînul, aruncă din nou undița și mă ispiti la pescuit :

— „Aruncați și dvs. E ceasul cînd peștii se reîntorc în lagună. Nu le mai e frică de rechini. Căci aici, în aceste ape, vine un moment cînd fug rechinii..."

(Urmarea în numărul viitor)

Apoteoza inconsecvenței

Ciudate lucruri s-au petrecut anul acesta cu volelul românesc ! De la anotimp la anotimp, ba, uneori, de la o lună la alta, forma jucătorilor din loturile de bază a înregistrat fluctuații enorme, exprimate în rezultate contradictorii, de natură să deruteze și publicul și pe selecționerii echipelor reprezentative. Inconstanța de-alungul unui sezon, al unei competiții, al unui meci, — a constituit o trăsătură evidentă în evoluția primelor noastre formații. Să ne amintim, pentru exemplificare, povestea Cupei Campionilor Europeni, din acest an. După cum porniseră lucrurile, puțini ar fi scontat deznodămîntul final. Pe de o parte, finalista ediției precedente, T.S.K.A.-Moscova, era învinsă în depiasare cu 3—1, de către Progresul, se revanșa, cu același scor, pe teren propriu și obținea calificarea în grupă după o a treia partidă, cîștigată cu foarte mari emoții, la scorul de 3—2. Nici turneul semifinalei n-a constituit o formalitate pentru viitorii campioni, care au fost nevoiți să se întrebuințeze la maximum pentru a trece de redutabila AZS-Varșovia.

Dimpotrivă, feroviarii bucureșteni s-au plimbat, pur și simplu, pînă-n finala competiției, sufocîndu-și literalmente adversarii. Jocul lor, în grupa de la Budapesta, a stîrnit un fel de admirație amestecată cu uimire — încît nouăzeci la sută din comentatorii s-au grăbit să-i proclame posesori prezumtivi ai trofeului — pe care îl cuceriseră, dealtfel, în 1961. Nefericita psihoză, s-a transmis rapidiștilor fără eforturi deosebite și a avut, probabil, un rol important în desfășurarea ulterioară a evenimentelor. Cupa a revenit, precum se știe, — moscoviților, dar ea a fost pierdută în tur, la Floreasca, unde — în locul acelui 3—0, care se contura clar, în debutul partidei, reprezentanții noștri au smuls, cu chiu cu vai, o decizie la limită.

După C.C.E., pierdusem, la drept vorbind, speranțele în posibilitatea unui mare succes la „Mondiale". În ultima clipă, ele au fost reanimate de veritabilul k.o. aplicat naționalei cehoslovace, care n-a reușit să cîștige nici setul „de onoare", în confruntarea din septembrie, de la București.

Evoluția în campionatul lumii, a constituit, însă, o demnă apoteoză a caracterului capricios și contradictoriu, despre care vorbeam. În ciuda „interdicției" de a pierde vreun set în preliminarii (vezi „Sportul Popular" din preajma deschiderii campionatelor) băieții noștri au făcut „una ca asta", în fața coreenilor și au fost la un fir de păr de înfrîngere zdrobitoare, în meciul cu R. P. Ungară. În continuare, ei repetă figura, cu chinezii, (3—2), pierd la U.R.S.S. (1—3 de la 1—0), dispun, fără drept de apel, de brazilieni (3—0), sînt învinși de selecționata bulgară (2—3, de la 2—0), întrec categoric (3—0) pe polonezi — și tocmai cînd ziceam că mai sînt șanse — cel puțin la locul secund, — survine acel 2—3 cu Japonia, care a pus sub semnul întrebării chiar posibilitatea de a ocupa locul IV! Dar consecventă în inconsecvența ei, echipa R.P.R. cîștigă ultimele două întîlniri, cu Iugoslavia și Cehoslovacia și — odată cu aceasta, medaliile de bronz — ce-i drept, la setaveraj...

Se înțelege că de-alungul unei competiții de asemenea amploare, anumite oscilații sînt inerente, cu atît mai mult cu cît, așa cum declară specialiștii, și cum o atestă rezultatele — întrecerea a fost incomparabil mai echilibrată decît la ediția anterioare. Totuși, în ce ne privește, surprizele s-au manifestat parcă prea frecvent, și cu prea ostentativă predilecție spre genul nu tocmai roz, ca să le înregistrăm fără tresărire.

Dan DEȘLIU

Cînd numărul 10 intră în acțiune

Intrarea sa pe teren fu cît se poate de discretă; nici în fruntea echipei, nici în urma căpitanului, sau la urmă, ca vedetele americane, ci în mijlocul partenerilor săi. Partida începu și jucătorul care purta numărul 10 se lăsă pe nesimțite să alunece în postul de inter dreapta. Aceasta a ruinat de la început precauțiile strategice ale adversarului care în postul de mijlocaș dreapta pusese cel mai bun jucător al său cu misiunea să-l marcheze pe teribilul stîngaci. Aproape inperceptibil nr. 10 intră în acțiune rămînînd mereu fidel noului rol. Pe neașteptate, la o centrare oblică a extremei stîngi, care scăpă portarului, el țîșni chiar în momentul cînd mingea era să iasă în spatele liniei de poartă și plonjînd o împinse în plasă.

După cîteva minute apare ca din pămînt în fața blocului defensiv advers. Dă impresia că ezită și nu știe cui să plaseze, dar printr-o schimbare de alură, fulgerătoare, se lansează înainte chiar prin mijlocul opozanților săi. O cascadă de fente și driblinguri și ajuns în fața portarului încremenit, aruncă mingea în fundul plasei. Numărul 10 ne arată și aspectele jocului său defensiv : sare pentru a subtiliza unui adversar balonul pe care acesta îl controlează prea mult, anticipează o intervenție, evită un contact dur, însă cîștigă balonul. Și apoi din nou în atac. Stopînd o minge pe piept simulează plecarea într-o direcție și demarează în sens opus, aleargă, trage, portarul respinge fără a reuși să blocheze. Dar numărul 10 își continuă cursa după minge atras ca de un magnet. O ajunge chiar pe linia albă și o face să alunece cu efect pe lîngă bară, în poartă.

...Meciul se termină. Copii și adolescenți aleargă pe teren, îl înconjoară și încearcă să-i smulgă tricoul său alb. Numărul 10 se opune la început dar apoi se lasă în voia copiilor străini și pleacă spre vestiare, cu pieptul gol, în timp ce copiii rupeau în bucățele tricoul păstrînd în acest fel amintirea celui care îi vrăjise prin jocul său.

Ați ghicit probabil cine este jucătorul cu numărul 10. El nu e altul decît prodigiosul fotbalist brazilian Pele, iar rîndurile de mai sus sînt extrase din reportajul ziaristului francez G. Hanot la meciul Santos-Benfica pentru Cupa Continentelor, cîștigat de prima echipă cu 5—2 în Lisabona.

Performanță alpină

Șapte alpiniști polonezi și patru francezi au cucerit piscul Mandaras Kov, din munții Himalaia de vest, înalt de 7 080 m, stabilind prin aceasta o performanță excepțională. Succesul deosebit obținut de cei 11 alpiniști nu constă în înălțimea vîrfului cucerit (după cucerirea vîrfului Cimolunba de către Hillary și ulteriori de către un grup de alpiniști chinezi, nici o altă performanță a alpiniștilor nu mai poate impresiona prin înălțimea vîrfurilor cucerite), ci în faptul că, pentru prima oară în istoria alpinismului ei au reușit să urce pe vîrf fără ajutorul șerpașilor. După cum se știe șerpașii sînt localnicii care sînt folosiți la căratul alimentelor, echipamentului etc. pînă în imediata apropiere a vîrfului care urmează a fi cucerit.

Alpiniștii polonezi și francezi intenționează ca în cursul anului viitor să continue temerarele lor ascensiuni și pe alte vîrfuri care depășesc 7 300 m, din lanțul muntos din masivul Himalaia de apus, situat în Afganistan.

• MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC •

• IN CERCURILE sportive din diferite țări se discută insistent despre propunerea de a se permite atleților să folosească la alergări, atunci cînd încearcă tentative de record, ogari sau iepuri mecanici care să-i „întindă". În fond, spun mulți, dacă în asemenea întrejurări se folosesc atleți care să-i „stimuleze" pe campioni, de ce nu s-ar permite și mijloace mecanice ?

• FRANȚA, este una din țările europene cu o puternică tradiție în domeniul ciclismului. Totuși, participarea Franței la marea confruntare internațională ciclistă „Cursa Păcii" trece — datorită slabei comportări a echipei — aproape neobservată. Pentru a pune capăt acestei situații forurile sportive din Franța au luat hotărîrea ca problema selecționării și pregătirii echipei franceze pentru viitoarea ediție a „Cursei Păcii" să fie încredințată cunoscutului ciclist Geminiani.

• ZIARELE sportive italienești au publicat recent știrea că jucătorul sîrb Sekularac va fi transferat la echipa italiană Fiorentina. S-a constatat că știrea nu corespunde realității, mai cu seamă că Sekularac este suspendat de clubul său, pînă la 26 martie 1964, pentru indisciplină.

• CELEBRUL săritor de la trambulină, Helmuth Recknagel, campion mondial și olimpic a fost internat în spital pentru a fi supus unui examen prelungit. Recknagel suferă de dureri la coloana vertebrală și medicii afirmă că deocamdată nu se poate preciza cît timp îi sînt interzise antrenamentele.

• MEMBRII Federației internaționale de tenis care se vor întruni la 6 noiembrie la Paris, vor avea printre altele de rezolvat o interesantă propunere : înființarea unei competiții feminine după formula „Cupei Davis".

Succesele sportivilor sovietici

Reprezentanții Uniunii Sovietice participă cu succes la toate competițiile mondiale sportive, afirmîndu-se ca țara cu mișcarea sportivă cea mai dezvoltată din lume.

Cea mai recentă întrecere internațională la care sportivii din U.R.S.S. au luat parte au fost Campionatele mondiale de tir de la Cairo.

Reprezentanții Uniunii Sovietice au dominat categoric această mare întrecere cucerind 22 medalii de aur, 11 de argint și 4 de bronz, clasîndu-se pe primul loc, la distanță apreciabilă de S.U.A. care a ocupat locul secund cu 7 medalii de aur, 13 de argint și 16 de bronz.

Pe echipe, locul întîi a fost ocupat de trăgătorii din U.R.S.S. și drept răsplată ei au primit o cupă.

In clișeu : Reprezentanții U.R.S.S., defilînd cu trofeele primite.

Student și maestru

Maestrul și studentul la care ne referim sînt de fapt una și aceeași persoană. Le cumulează în chip fericit un tînăr cunoscut de altfel cititorilor noștri: șahistul fruntaș Florin Gheorghiu. L-am întîlnit deunăzi în cea dintîi calitate. Audia o prelegere de literatură într-unul din amfiteatrele facultății de filologie din Capitală. Pare încă un copilandru. La învățătură se dovedește însă destul de matur. Primul an, cu toate că a avut de făcut față cîtorva turnee, l-a încheiat în condiții destul de bune. Iar în al doilea, are ambiția să fie, de asemenea, la înălțime. La prima pauză ne-am întîlnit și am avut o discuție :

— *După cîte știu*, am spus, *șahul este prin excelență legat de calcul, iar calculul și cu literele... nu prea rimează.* Florin Gheorghiu a zîmbit.

— Am ales filologia, a mărturisit el, deoarece după sport, literatura și studiul limbilor constituie cea mai puternică pasiune a mea. De pe acum — și să n-o luați ca o lipsă de modestie — mă descurc destul de binișor cu grai'ul lui Byron și al lui Voltaire.

Studentul conștiincios, el lecțiile le la zi, nu l-a trădat însă, bineînțeles, pe maestrul internațional de șah. Am adus vorba despre întrecerea în care a cîștigat acest titlu, despre Olimpiada de șah încheiată nu de mult la Varna.

— Prin componența echipelor a fost cea mai mare concentrare de forțe șahiste la care mi-a fost dat să particip, a spus. Închipuiți-vă că în aceeași sală s-au adunat Botvinik și Spaski, Gligorici și Matanovici, Fischer și Evans, Najdorf și Panno și atîtea alte stele.

— *Nu cumva v-a cuprins teama?*

— Da, de unde ! Jocul nostru în preliminarii a fost foarte bun și eficace. Iar în turneul final, cu excepția cîtorva partide în care au ieșit la iveală neașteptate slăbiciuni, ne-am descurcat, aș putea spune, în chip remarcabil. Să nu se uite că am fost singura echipă care a smuls două puncte redutabilei formații a Uniunii Sovietice, care a cucerit laurii de campioană.

— *Aș vrea să ne povestiți cum ați dobîndit acest însemnat succes.*

— Cum ? Destul de greu de spus. Totuși voi încerca. Atunci cînd joacă cu maeștrii sovietici, orice șahist se mobilizează mai mult decît de obicei, știut fiind faptul că un eventual rezultat bun ar fi pentru el un motiv de mîndrie. Așa s-a întîmplat și cu noi. Dar aceasta este doar latura, ca să spunem așa, psihologică. Mai este însă și latura tehnică. Aici, lucrurile se complică. Se știe doar că șahiștii sovietici sînt excelent pregătiți din punct de vedere teoretic și au o forță de joc cu adevărat uluitoare. Prin urmare, ca să poți concura cu ei, de la egal la egal, trebuie să transpiri mult deasupra tablei cu pătrate albe și negre. Ce vreau să spun ? Că în ultima vreme, șahiștii noștri au progresat mult și din punct de vedere tehnic și în ceea ce privește calitățile moral-volitive. Iar acel 2-2 cu echipa Uniunii Sovietice reprezintă una dintre cele mai convingătoare dovezi ale maturizării lor. Îmi aduc aminte ce mare bucurie am încercat atunci. Jucam cu Keres la masa a treia. Am mers destul de bine și am obținut remiza. Cînd m-am ridicat de pe scaun și mi-am aruncat privirea pe tabla unde se afișau rezultatele, mai să nu-mi vină a crede. Conduceam cu 1½ la ½. Colegul meu Bella Soos îl făcuse mat pe marele maestru Efim Geler în numai 23 de mutări. Am mai dobîndit încă o jumătate de punct și iată-ne egalii campionilor olimpici.

Am observat că lui Florin Gheorghiu îi face mare plăcere să-și depene amintirile. Și nu știu cum am pomenit de Haga. Zîmbetul i-a dispărut pe dată, s-a întunecat.

— Ah, dacă aș fi avut atunci mai multă rezistență ! Nu m-aș fi întors în țară numai cu titlul de vicecampion mondial de juniori. Dar am dreptul să particip și la următorul campionat mondial de șah pentru juniori care se apropie. Și atunci...

— *Să însemne asta un angajament ?*

— Fie și așa, dacă doriți. Și dacă tot ați început, consemnați mai multe : voi lupta să reintru în posesia titlului de campion republican și rîvnesc nespus să îndeplinesc norma de mare maestru.

Colegii lui Florin se îndreptaseră spre o altă sală, la un seminar. Era timpul să plece și el. Ne-am luat rămas bun și i-am urat succes atît maestrului cît și studentului. Despre acest „cumulard" vom mai avea, de bună seamă, prilejul să scriem.

Ion PAVELESCU

Cei mai buni dintre cei buni

A intrat în tradiție ca odată cu terminarea campionatelor mondiale să se alcătuiască fel de fel de clasamente pentru a evidenția pe cei mai buni din cei buni.

Echipele mondiale : băieți : Cesnokov, Voscoboinikov (U.R.S.S.), Tatar (R.P.U.), Rutkovski (R.P.P.), Paulus (R.S.C.), Li-Tsung-Jung (R. P. Chineză); fete : Matsumura, Miamoto, Kasai, Mitsuo (Japonia), Buldakova, Ryskal (U.R.S.S.).

Cel mai complet jucător : Vascoboinikov (U.R.S.S.), Cea mai completă jucătoare : Buldakova (U.R.S.S.). Cel mai bun atacant : Cesnokov (U.R.S.S.). Cea mai bună atacantă : Mitsuo (Japonia). Cel mai bun apărător : Paulus (R.S.C.). Cea mai bună apărătoare : Matsumura (Japonia). Cele mai bune blocaje : Cehoslovacia (băieți). Japonia (fete). Cel mai tînăr jucător : Armando Diagli (Brazilia). Cea mai tînără jucătoare : Inna Kyskal (U.R.S.S.). Cel mai bun arbitru : Okura (Japonia). Cel mai frumos meci masculin: Cehoslovacia—Japonia. Cel mai frumos meci feminin: U.R.S.S.—Japonia. Cel mai înalt jucător: Senk Pavel (R.S.C.) 1.97 m. Echipe participante la toate edițiile de pînă acum : băieți : Cehoslovacia, U.R.S.S., Rominia, Polonia; fete : U.R.S.S., Cehoslovacia, Polonia.

CAMPIONATUL CATEGORIEI A — (Etapa a XI-a)

IN DATE ȘI CIFRE

Duminică 4 noiembrie

Steaua—C.S.M.S. Iași
U.T.A.—Rapid
Petrolul—Viitorul
Știința Cluj—Crișana
Dinamo Bacău—Minerul
Farul—Progresul

Știința Timișoara nu joacă în această etapă, iar meciul Dinamo București—Steagul roșu nu se dispută, deoarece brașovenii susțin jocul revanșă cu Sarajevo, în cadrul turneului interbalcanic.

Clasamentul general

1. Rapid	10	5	3	2	22 : 17	13
2. Știința Tim.	10	6	1	3	18 : 15	13
3. Dinamo Buc.	9	4	4	1	13 : 8	12
4. Farul	9	5	2	2	22 : 14	12
5. C.S.M.S.	9	4	3	2	20 : 15	11
6. Știința Cluj	9	5	1	3	15 : 13	11
7. Steaua	9	4	2	3	21 : 16	10
8. Progresul	10	3	4	3	16 : 13	10
9. Petrolul	9	4	1	4	21 : 11	9
10. St. Roșu	8	4	1	3	15 : 17	9
11. Viitorul	9	3	2	4	24 : 19	8
12. Minerul	10	2	2	6	12 : 22	6
13. Crișana	9	3	0	6	10 : 25	6
14. U.T.A.	9	1	2	6	13 :20	4
15. Dinamo Bacău	9	1	2	6	7 : 18	4

Clasamentul acasă

1. Știința Timișoara	5	5	0	0	11: 3	10
2. Farul	5	4	1	0	16: 6	9
3. Rapid	5	4	1	0	11: 7	9
4. Petrolul	4	4	0	0	20: 4	8
5. Știința Cluj	4	4	0	0	8: 3	8
6. Steagul Roșu	4	4	0	0	12: 5	8
7. C.S.M.S. Iași	5	3	2	0	13: 7	8
8. Steaua	4	3	1	0	14: 8	7
9. Progresul	6	2	3	1	8: 7	7
10. Minerul	5	2	2	1	8: 5	6
11. Crișana	5	3	0	2	9: 9	6
12. Dinamo București	3	2	1	0	6: 3	5
13. Dinamo Bacău	4	1	2	1	7: 4	5
14. Viitorul	6	2	1	3	18:13	5
15. U.T.A.	4	1	1	2	7: 7	5

Clasamentul în deplasare

1. Dinamo București	6	2	3	1	7: 5	7
2. Rapid	5	1	2	2	12:14	4
3. Progresul	4	1	1	2	8: 6	3
4. Viitorul	3	1	1	1	6: 6	3
5. C.S.M.S.	4	1	1	2	8: 9	3
6. Steaua	5	1	1	3	7: 8	3
7. Farul	4	1	1	2	6: 8	3
8. Știința Cluj	5	1	1	3	7:10	3
9. Știința Timișoara	5	1	1	3	7:12	3
10. Steagul Roșu	4	0	1	3	4:12	1
11. U.T.A.	5	0	1	3	6:19	1
12. Petrolul	5	0	1	4	1: 7	1
13. Dinamo Bacău	5	0	0	5	3:15	0
14. Minerul	5	0	0	5	4:23	0
15. Crișana	4	0	0	4	1:15	0

GOLGETERII

1. **Ion Ionescu** (Rapid) 10 goluri.
2. **Dridea** (Petrolul) 8 goluri.
3. **Manolache** (Știința Timișoara) 7 goluri.
4. **Dumitriu I** (Viitorul), **Adam** (Știința Cluj), **Voica** (C.S.M.S. Iași), **Dinulescu** (Farul), **Selymesi** (Steagul roșu), cîte 6 goluri fiecare.
5. **Ciosescu** (Farul), **Haidu** (Viitorul), **Bükosi** (Farul), **Țircovnicu** (Dinamo București), cîte 5 goluri fiecare.
6. **Tîrlea** (U.T.A.), **Tabarcea** (Petrolul), **Voinea** (Progresul), **Mițaru** (Știința Timișoara), **Harșani** (Crișana), **Năsturescu** (Rapid), **Constantin** (Steaua), **Raksi** (Steaua), cîte 4 goluri fiecare.
7. **Matei** (Viitorul), **Eftimie** (Dinamo București), **Stoicescu** (C.S.M.S. Iași), **Milea** (C.S.M.S. Iași), **Mafteuță** (Progresul), **Popescu** (Viitorul), **Smărăndescu I** (Progresul), **Baboie** (Progresul), **A. Munteanu** (Petrolul), **Pavlovici** (Viitorul), **Drăgoi** (Minerul), **Toma** (U.T.A.), cîte 3 goluri fiecare.

În fruntea clasamentului continuă să se mențină Ion Ionescu care, după etapa de duminică, și-a consolidat poziția de lider, avînd acum două goluri avans asupra urmăritorului său imediat, Dridea. Să nu uităm însă că duminică Petrolul nu a jucat.

Cu cine mai au de jucat în tur

RAPID BUCUREȘTI cu : Viitorul (a), Crișana Oradea (a), Minerul (d).

ȘTIINȚA TIMIȘOARA cu : Crișana (d), Dinamo București (a), U.T.A. (d), Minerul (a).

DINAMO BUCUREȘTI cu : Steagul roșu (a), Steaua (a), Știința Timișoara (d), Știința Cluj (a), Viitorul (a).

FARUL CONSTANȚA cu : Steagul roșu (d), C.S.M.S. Iași (d), Viitorul (d), Dinamo Bacău (a).

C.S.M.S. IAȘI cu : Farul (a), Petrolul (d), Viitorul (a), Știința Cluj (d).

ȘTIINȚA CLUJ cu : U.T.A. (d), Steaua (a), Dinamo București (d), C.S.M.S. Iași (a).

STEAUA BUCUREȘTI cu : Dinamo București (d), Știința Cluj (d), Petrolul (a), Progresul (a).

PROGRESUL BUCUREȘTI cu : Dinamo Bacău (a), Steagul roșu (d), Steaua (a).

PETROLUL PLOIEȘTI cu : Dinamo Bacău (d), C.S.M.S. Iași (a), Steaua (d), U.T.A. (a).

STEAGUL ROȘU cu : Farul (a), Dinamo București (d), Minerul (d), U.T.A. (a), Progresul (a), Crișana (d).

VIITORUL BUCUREȘTI cu : Rapid (d), Farul (a), C.S.M.S. Iași (d), Dinamo București (d).

MINERUL LUPENI cu : Steagul roșu (a), Rapid (a), Știința Timișoara (d).

CRIȘANA ORADEA cu : Știința Timișoara (a), Rapid (d), Dinamo Bacău (d), Steagul roșu (a)

U. T. ARAD cu : Știința Cluj (a), Steagul roșu (d), Știința Timișoara (a), Petrolul (d).

DINAMO BACĂU cu : Petrolul (a), Progresul (d), Crișana (a), Farul (d).

De la o etapă la alta

• *Dinamo București* este singura echipă care pînă în prezent nu a suferit decît o înfrîngere, în campionat. În schimb, împreună cu Progresul, a făcut cele mai multe rezultate de egalitate : patru.

• *Rapid* este a patra echipă a competiției care deține titlul de lider. Pînă acum, pe primul loc s-au mai găsit echipele Viitorul (după prima etapă), Știința Cluj (etapele a II-a, III-a, IV-a, V-a, VI-a și a VIII) și Farul (etapele a VII-a și a IX-a).

• *Cele mai multe goluri* au fost înscrise în etapa a VIII-a (35). Cele mai puține în etapa a V-a (16). Numai că în această etapă au fost programate doar cinci jocuri.

• *De obicei* cele mai multe goluri se înscriu în repriza a II-a. Au fost însă și cazuri, ca de pildă, în etapele III, VI și X cînd în prima repriză s-au marcat mai multe goluri decît în a doua.

• *De la începutul campionatului* au fost eliminați de pe teren patru jucători : Mihaly, în prima etapă, V. Anghel, în etapa a treia, Vornicu și Tomeș, ambii în etapa a IX-a.

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
ROMINIA LIBERA
★
Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60 10 interior 14.00

Pronosticul lui...

...ANGELO NICULESCU, antrenorul echipei Dinamo Buc.

1. Steagul roșu—Sarajevo (Turneul Balcanic)	1
2. Farul—Progresul	1
3. Petrolul—Viitorul	1
4. Știința Cluj—Crișana	1
5. Steaua—C.S.M.S. Iași	1
6. Dinamo Bacău—Minerul	1
7. Crișul Oradea—Arieșul Turda	1
8. Metalul Tîrgoviște—C.S.O. Galați	1 x
9. A.S.M.D. Satu Mare—Jiul Petrila	1 x
10. Modena—Milan	x 2
11. Palermo—Mantova	1
12. Roma—Bologna	1
Premiul special U.T.A.—Rapid	1 x

MEDICUL vă sfătuieşte

BRONŞITA GRIPALĂ

Gripa este, după cum se ştie, o boală foarte contagioasă. Dacă nu este recunoscută şi dacă nu se iau măsuri energice de împiedicare a răspîndirii ei, poate da epidemii foarte întinse. Totodată necunoaşterea ei la timp întîrzie tratamentul şi poate duce la complicaţii periculoase pentru bolnavi.

Semnele gripei sînt binecunoscute de către populaţie. De aceea oricine ştie că în timp de epidemie de gripă o febră mare (de 39°—40°) care începe brusc cu frisoane, dureri mari de cap, dureri musculare, lipsa poftei de mîncare (fenomene care după 3—5 zile cedează lăsînd o oboseală mare) trebuie să ne facă să ne gîndim la o gripă. În consecinţă va trebui să ne adresăm medicului care va hotărî asupra măsurilor de izolare a bolnavului (la spital sau la domiciliu) şi va prescrie tratamentul necesar. Se poate observa deci că în general gripa are un mers „curat". Ea nu produce inflamaţii vizibile, secreţii nazale, amigdalită, faringită, tuşă şi expectoraţie. Cînd vom întîlni asemenea fenomene însoţite de febră mare vom şti că nu e vorba de gripă ci de alte boli. Excepţie fac unele forme de gripă care se însoţesc şi de tuşă precum şi complicaţiile gripei.

Forma de gripă care se însoţeşte de tuşă este bronşita gripală. Ea este cauzată de virusul care în acest caz produce o formă ceva mai deosebită de gripă, cu tuşă (care lipseşte în gripa obişnuită). Cunoaşterea acestei forme de gripă evită confuziile cu bronşita banală şi permite luarea din timp a măsurilor de izolare şi tratament care să împiedice atît răspîndirea cît şi complicarea ei. De aceea dacă vom observa în timp de epidemie de gripă o tuşă seacă foarte chinuitoare şi zgomotoasă începută în mod brusc cu febră mare, dureri de cap, dureri musculare, lipsa poftei de mîncare (ca în gripă !) — fenomene care îl împiedică pe bolnav să muncească — sîntem obligaţi să ne gîndim în primul rînd la o bronşită gripală. Şi, ca în orice gripă, va trebui să luăm toate măsurile de apărare, izolare şi tratament. Iar dacă după 3—5 zile febra va scădea rapid şi bolnavul va rămîne cu o stare de oboseală accentuată, aceasta ne va întări şi mai mult convingerea că a fost vorba de o bronşită gripală. Ea nu trebuie confundată cu bronşita banală, obişnuită, dată de anumiţi microbi (nu de virusul gripei !). Bronşita banală e însoţită (sau nu) de curgerea nasului şi de tuşă cu expectoraţie gălbuie (care arată infectarea căilor respiratorii). Starea generală se menţine bună, febra e mică sau lipseşte. De altfel în această boală singurul lucru care-l deranjează pe bolnav este această tuşă cu expectoraţie care durează 1—2 săptămîni. Din contra, în bronşita gripală semnul principal care dă culoarea tabloului bolii este starea generală proastă peste care se adaugă şi tuşa. Spre deosebire de bronşita banală care durează mai mult dar are un mers mai liniştit, evoluţia bolii în bronşita gripală este mai scurtă dar mai serioasă. Bronşita banală poate să apară oricînd dar mai frecvent în sezonul rece. Ea poate apărea şi ca o complicaţie a gripei sau a bronşitei gripale. În acest caz, după scăderea febrei, apare expectoraţia gălbuie (semn de infecţie cu microbi), febra poate să urce din nou pînă la 37,5°—38°. De aceea pentru a evita complicaţiile e necesar ca tratamentul bronşitei gripale să se facă numai la prescripţia medicului.

Subliniem că antibioticele nu au nici o valoare în bronşita gripală (ca şi în gripă de altfel). Ele nu sînt folosite de medic decît pentru tratamentul complicaţiilor ivite. De mare importanţă însă este repausul la pat pe toată durata bolii şi a convalescenţei. Tratamentul cu antigermin, piramidon, vitamine şi calmante ale tusei (expectorantele nu sînt folositoare) în dozele prescrise de medic asigură de cele mai multe ori o vindecare rapidă şi fără complicaţii a bolii.

În ce priveşte măsurile de prevenire ele sînt aceleaşi ca în gripă. Se vor evita în timp de epidemie aglomeraţiile, contactul cu bolnavii febrili care tuşesc zgomotos, vom lua vitamine care măresc capacitatea de apărare a organismului. În caz de îmbolnăvire vom folosi batista cînd tuşim sau strănutăm, ne vom culca în pat şi vom anunţa medicul pentru a hotărî asupra izolării (la domiciliu sau la spital). În felul acesta vom evita îmbolnăvirea celor din jurul nostru şi răspîndirea epidemiei.

Dr. Mircea OLTEANU

Poşta medicului

RADU - ANDREESCU — Bucureşti. Ne mirăm că nu aţi găsit proteze auditive deoarece de curînd în magazinele respective aceste articole se găseau.

NEAGU-Arad: Credem că exageraţi în felul în care ne înfăţişaţi problemele. Tinem să vă spunem că nu este vorba de nici un fel de boală şi singur veţi constata că simpla hotărîre de a duce o viaţă normală şi sănătoasă poate contribui la însănătoşirea morală şi prin urmare la asigurarea unei activităţi normale din toate punctele de vedere.

CEI SASE-Beius: Nu sîntem de acord cu cele expuse în cartea citită de dvs. Noi credem că urmările nu sînt atît de severe şi ca atare este vorba mai mult de o cauză psihică care poate fi uşor depăşită.

MARIA LUCIA — Bucureşti : Deşi nu putem pune mari speranţe în lichidarea simptomelor ce se constată la soţul dumneavoastră... totuşi, ar fi poate util să-l convingeţi să se prezinte la un medic endocrinolog.

VICA B.-Braşov: Episodul pe care îl descrieţi nu justifică o suferinţă permanentă, dar dacă este într-adevăr vorba de o boală, aceasta nu poate să o constate decît medicul neurolog.

ANTONIA-Bucureşti: În fiecare seară ar trebui făcute spălături cu apă bicarbonatată (4-5 tablete la litru).

M. VERITAS — Bucureşti: În sesizările dv. este mult adevăr Din păcate adeseori manuale competente se contrazic, aşa că un rol important într-o justă hotărîre de a duce o viaţă normală şi sănătoasă poate contribui la însănătoşirea morală şi prin urmare la asigurarea unei activităţi normale din toate punctele de vedere.

ALEXANDRU - Craiova: Deşi nu credem că în cazul dv se recomandă o intervenţie, vă satisfacem rugămintea informîndu-vă că la Institutul O.R.L. din Bucureşti se poate — atunci cînd este necesar — să se facă asemenea operaţii.

Curierul nostru

L. V.-Suceava. Dacă toate aceste probleme vi le puneaţi în urmă cu cîţiva ani, atunci aţi fi rămas fiecare la locul lui Acum însă, după ce s-au întîmplat atîtea, nu se mai poate continua viaţa dinainte. Cu mari eforturi s-ar mai putea prelungi agonia. Ce părere avem noi ? — să vă adunaţi toţi la un loc, să discutaţi lucrurile deschis, să arătaţi adevărul şi să fie făcut fiecare să înţeleagă că situaţia actuală nu mai poate continua, fiindcă nu va duce la nimic bun Trebuie să aveţi mai mult curaj şi să acţionaţi mai ferm, mai decis. În cazuri de acest fel, jumătăţile de măsură nu ajută la nimic Nu trebuie să vă amăgiţi, să vă înşelaţi singuri Ceea ce a fost nu mai poate continua chiar dacă pentru unii va fi greu pentru moment.

S. T.-Timişoara. Înţelegem că vă aflaţi într-o situaţie grea. Dar nu trebuie să disperaţi. Sînteţi încă tînăr. Părerea noastră este să vă duceţi înapoi la Reşiţa, să reîncepeţi lucrul. Între timp începeţi să învăţaţi, să vă pregătiţi pentru examen. Anul următor veţi fi trimis din nou la facultate şi dacă vă veţi pregăti cu mai multă stăruinţă veţi reuşi cu siguranţă. Sînt oameni care au încă odată vîrsta dvs. şi încă învaţă în şcoli medii sau facultăţi. Nu aveţi motive să vă faceţi atîtea probleme din cauza unui insucces. Anul viitor veţi şti cum să vă pregătiţi şi veţi avea succes

ANCUŢA : Să nu vă supăraţi pe noi, dar trebuie să vă spunem clar că vă jucaţi cu lucruri care ar trebui privite cu multă seriozitate. Un om (fie el cît de tînăr) se gîndeşte bine cînd şi cu cine face un astfel de pas în viaţă. Dv. căutaţi şi aţi găsit acum vreo trei „partide" şi nu ştiţi pentru care să vă decideţi. Noi vă spunem că pentru care v-aţi decide tot rău va fi. Nu aşa se porneşte în viaţă alături de un om. Omul cu care porneşti este cel cu care împarţi aceleaşi sentimente trainice, pe care-l cunoşti bine şi în care ai deplină încredere, care prezintă toate garanţiile unei convieţuiri demne, plăcute, cel care îţi poate fi un bun tovarăş în orice împrejurare. Mai gîndiţi-vă şi nu vă grăbiţi în astfel de lucruri.

MICUŢA — *Vălenii de Munte :* se pare că veţi merge în viaţă, cum mergeau şi trenurile din care v-aţi văzut ultima oară ; în sens invers. Dar acest lucru nu poate fi sigur. Cert este însă faptul că nu aţi găsit nici unul nici altul îndemn propriu spre a vă cunoaşte, spre a vă apropia. Cele cîteva episoade povestite de dvs. nu pot avea — cel puţin pentru moment — vreo influenţă deosebită asupra desfăşurării relaţiilor dintre dvs. Aşteptaţi, sau dacă veţi simţi nevoia, căutaţi prilejuri mai deosebite. În orice caz, în prezent faceţi o problemă artificială din toate acestea.

GHIDUL GOSPODINEI

Meniul săptămînii

— **Salată orientală : mîncare de ţelină cu carne ; cremă de cacao.**
— **Ciorbă de peşte : carne de purcel cu varză ; compot**
— **Macaroane cu brînză ; ardei umpluţi cu carne ; fructe.**
— **Supă de carne : rasol cu sos picant ; strudel de mere.**
— **Ochiuri româneşti ; morcovi cu carne ; clătite cu dulceaţă.**
— **Brînză cu sminţînă ; fasole albă ; fructe.**
— **Ciorbă de perişoare ; friptură la cuptor — cartofi prăjiţi ; tartă cu prune.**

PUNEREA VERZII LA BUTOI

Se alege întîi butoiul care trebuie să fie de stejar. Se spală bine, se opăreşte, apoi se umple pînă la trei sferturi cu apă şi se adaugă 2 kg. de var nestins. Se lasă astfel să stea 24 de ore apoi se scoate apa şi se spală din nou butoiul cu apă caldă, astfel ca să putem avea siguranţa că orice miros s-a îndepărtat. Se aşează butoiul într-o pivniţă uscată, pe două cărămizi. Se pune caneaua la locul ei.

Alegem verzi de mărime potrivită, îndesate şi sănătoase. Se îndepărtează frunzele veştede, se scobeşte coceanul sau se crapă în patru ca să pătrundă mai uşor zeama în ele.

Se pregătesc crengi uscate de mărar, boabe de piper, cimbru, rădăcini de hrean tăiate aşchii, 4—5 pumni de porumb, 3—4 gutui, sare. Pentru 50 de verze potrivite este nevoie de 2,500 kg. sare

Se presară pe fundul butoiului un strat de sare, după aceea se pun frunze de varză, cimbru, boabe de porumb, mărar şi 2—3 gutui tăiate în sferturi. Se aşează varza bine aranjată şi presată, rînduri, rînduri, cu coceanul în sus, în care am pus sare. Mai presărăm puţină sare şi printre rînduri. Între ele aruncăm boabe de porumb, mărar, hrean, piper, gutui tăiate sferturi. Se termină cu un strat de sare, apoi punem 2 lemne în cruce, bine spălate, care să preseze varza la fund. Dacă observăm că lemnele nu pot ţine varza, punem peste ele o piatră bine spălată cu peria şi opărită. Se lasă astfel 24 de ore după care turnăm apă rece pe deasupra. După 2—3 zile varza se mai lasă şi atunci adăugăm alte cîteva verze pînă se umple butoiul. Peste 4—5 zile începem să pritocim varza, lucru care constă în a scoate zeama pe cana într-un vas şi a o vărsa pe deasupra. Aceasta se repetă de cel puţin 6—7 ori. La 2—3 zile facem această operaţie pînă ce acreşte varza iar după aceea la o săptămînă, cu care ocazie spălăm scîndurile, piatra şi gura butoiului. După 4—5 săptămîni varza este murată.

VARZĂ ACRĂ ÎN BORCAN

Pentru cantităţi mai mici se întrebuinţează borcane sau vase de pămînt. Cantitatea de sare necesară este de 120 g. sare la 1 litru de apă. Condimentele care se întrebuinţează sînt : boabe de piper, de ienupere, tarhon, chimion, mărar şi cimbru.

Pe fundul vasului punem foi de varză, apoi varza tocată, se adaugă sarea şi toate mirodeniile. Deasupra se termină tot cu foi de varză peste care punem scîndurile cu o piatră, ca să ţină varza la fund. După cîteva ore, cînd varza s-a mai lăsat, mai adăugăm alta deasupra. Topim sarea care a mai rămas în apă şi o turnăm deasupra. Se leagă cu hîrtie pergament şi se lasă să se mureze. După 2 zile se vîntură zeama Tot atunci se gustă dacă este destul de sărată ; dacă ni se pare că mai trebuie, adăugăm ulterior sare.

Ştiaţi că...

...faţă de trimestrul IV al anului trecut, în trimestrul IV al acestui an producţia tricotajelor de bumbac (din fire pieptănate şi cardate) sporeşte cu 100% ?

...în trimestrul IV al acestui an se vor produce 600 000 bucăţi de tricotaje din fire sintetice voluminoase ?

...în industria de tricotaje se pun în fabricaţie circa 30 modele noi de garnituri (căciulile şi fulare) din fire sintetice voluminoase ?

...în industria de confecţii a început fabricaţia majorităţii celor 600 modele noi prevăzute pentru acest trimestru ?

...în urma studiului efectuat de specialiştii din industria textilă, s-au realizat peste 30 contexturi noi de stofe din fire de rolan în amestec cu lînă şi celofibră, cu o rezistenţă mărită la uzură şi tuşeu moale, plăcut ?

...tricotajele din fire sintetice au avantaje multiple, dintre care citîm : se spală uşor, se storc prin presare, se usucă repede, nu-şi pierd după spălare forma iniţială şi sînt rezistente ?

SFATURI COSMETICE

Tenul excesiv de uscat trebuie îngrijit în mod deosebit. Cu toate că în general păstrarea cremei pe obraz şi în timpul nopţii nu este recomandabilă, în cazul dvs. nu constituie o greşeală. De cîte ori aveţi posibilitatea şi în cursul zilei este necesar să aplicaţi pe faţă un strat gros de cremă. Vă indic o cremă care este uşor de preparat şi pe care o puteţi folosi din abundenţă : cîntăriţi 10 g lanolină, 10 g ulei de vaselină, 10 g apă şi 10 g vaselină pură pe care le frecaţi împreună. În fumătate de cantitate veţi adăuga o fiolă de vitamina A cealaltă jumătate o veţi folosi pentru curăţirea obrazului. Veţi proceda în felul următor : vă ungeţi cu cremă, vă ştergeţi cu un tampon de vată, vă spălaţi obrazul cu apă simplă sau lapte şi apoi vă ungeţi din nou cu crema cu vitamină. În cazul în care nu aveţi posibilitatea să vă preparaţi singură această cremă, veţi utiliza crema polivitaminată Velur — (DORA Focşani).

★

Tărîţele de grîu cernute în prealabil şi umezite cu puţină apă le puteţi folosi de 3 ori pe săptămînă frecînd uşor obrazul în special în regiunea unde aveţi puncte negre şi porii dilataţi. În restul zilelor vă veţi spăla cu săpun de bărbierit şi apă călduţă. De asemenea foarte indicată este loţionarea pielii cu următoarea soluţie : pepsină 1 g, acid citric 1 g, apă 98 g. Odată pe săptămînă veţi aplica pe faţă o mască de drojdie de bere frecată cu o linguriţă de zeamă de lămîie şi o linguriţă de miere de albine. Masca o veţi aplica stînd culcată, poziţie în care veţi rămîne 20 de minute. Definitiv, firele de păr nu pot fi înlăturate decît cu ajutorul electricităţii. Cum însă operaţia este foarte anevoioasă şi trebuie efectuată de specialişti nu vă rămîne decît să le îndepărtaţi cu ajutorul depilatorului pe bază de colofoniu sau să decoloraţi cu perhidrol spre a le face mai puţin vizibile (GILDA).

★

Lăptişorul de matcă este secretat de albinele tinere — doici pentru hrănirea mătcii. Datorită conţinutului său bogat în vitamine, fermenţi, hormoni, proteine, grăsimi etc., este folosit pe scară largă şi în cosmetică pentru prevenirea şi tratamentul ridurilor, al mătreţei, precum şi în tratamentul diferitelor boli de piele. Dvs. îl puteţi utiliza atît în creme cît şi în loţiunile pentru păr. Zeama de lămîie contribuie la menţinerea ondulaţiei părului. Înainte de a răsuci şuviţele de păr pe bigudiuri umeziţi-le cu zeamă de lămîie. În felul acesta părul se aspreşte şi se aranjează mai bine. Dacă părul dvs. este însă foarte uscat nu v-aş recomanda acest procedeu deoarece accentuiază uscăciunea părului. Pentru creşterea genelor puteţi folosi uleiul de ricin cu condiţia să fie proaspăt. (CLEOPATRA S.).

Anca BOGDAN

MONICA S. LUCIA — **Alba Iulia**, ION T. — **Hunedoara**, LIDIA şi MIHAELA sînt rugate să-şi indice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poştă.

NOUTĂŢI

PĂLĂRIILE

Pălăriile sînt un accesoriu important al îmbrăcămintii. Ele întregesc ansamblul îmbrăcămintii şi totodată au şi o latură practică, apărînd capul de influenţele intemperiilor. Fabrica de pălării din Timişoara ne-a obişnuit cu multe modele noi, originale. Nici de data aceasta colectivul de creatori de la această fabrică nu s-a desmintit. Pe lîngă zecile de modele, creatorii au realizat două articole complet noi, inspirate din necesitatea întregirii ansamblului de îmbrăcăminte.

Se ştie că tesătura flaşată este mult utilizată pentru pardesie şi mantouri. De asemenea, sînt mult utilizate garniturile (guler şi mineci) din imitaţie de blană. Pentru a întregi acest ansamblu, creatorii au realizat pălării din lînă amestec cu mohair sau cu rolan, avînd un aspect flaşat reuşit.

Un alt sortiment creat este pălăria pluşată din păr de iepure. Nu trebuie să arătăm prea mult avantajele acestui nou sortiment. Se ştie doar că pălăriile din păr de iepure sînt uşoare, elegante şi atractive.

Este de la sine înţeles că la alegerea modelului, trebuie să ţinem seama de multe detalii : Culoarea părului, a tenului, conformaţia feţei etc. Nu este recomandabilă, de pildă, pălăria cu calotă înaltă pentru o figură prelungă, după cum nici invers, nu este recomandabilă o pălărie cu calotă joasă pentru o figură rotundă.

Vă prezentăm cîteva modele create de colectivul fabricii de pălării din Timişoara.

Bolile arterelor coronare

Arterele coronare sînt vasele principale care asigură circulaţia sîngelui în interiorul muşchiului cu totul deosebit ce îl constituie inima şi îşi au originea în artera aortă imediat deasupra naşterii acesteia din ventricolul sting al inimii. Datorită efortului deosebit al inimii, nevoile ei nutritive (oxigen, substanţe nutritive) sînt foarte mari (în raport cu cantitatea propriu zisă de fibră musculară) şi necesită un aport mărit de sînge, care este din plin asigurat de aceste artere coronare (una „dreaptă" şi alta „stîngă"), al căror debit reprezintă 10% din debitul inimii.

Din totalul bolilor cardiovasculare, aproape jumătate sînt produse tocmai de îmbolnăvirea acestor artere, care prin faptul că irigă un organ vital, cum este inima, produc tulburări deosebit de importante. În întreaga lume, cifra îmbolnăvirilor şi a deceselor prin afectarea arterelor coronare a crescut, ajungînd în jur de 30%.

Bineînţeles că pe lîngă variaţiile mari ale repartiţiei geografice, există şi o diversitate de manifestări clinice ale acestor boli, mergînd de la forme complet mute clinic şi bine tolerate, pînă la forme grave, ce constituie adevărate urgenţe medicale. Printre cauzele determinante, locul de frunte revine ateroscleroze (90-95%) boală care poate afecta atît artera aortă (şi deci originea arterelor coronare) cît şi trunchiul propriu zis al arterei coronare. În trecut sifilisul avea un rol mult mai important (20% după unii autori) decît astăzi (4 — 5%), datorită depistărilor extrem de riguroase, măsurilor social-economice şi creşterii nivelului de asistenţă sanitară.

Unele boli infecto-alergice ca boala reumatismală în forma ei acută pot provoca şi inflamaţii ale arterelor coronare (rare) sau chiar unele boli infecţioase microbiene sau virotice (de asemenea tot rare). Tot atît de rare sînt şi accidentele cardiace ce survin prin blocarea circulaţiei coronariene datorită unor mici chiaguri (sînge, microbi etc), aşa zisele „emboliî". O parte din aceste îmbolnăviri se produc pe organisme deja afectate de unele boli generale ca ateroscleroza (legată mai ales de vîrstele avansate) sau boala reumatismală (formele acute, mai des la tineri-adulţi). Bărbaţii sînt cei care suferă mai frecvent (condiţii de teren endocrin, profesiune), iar dintre profesiuni, cele legate de intense eforturi intelectuale (medici, artişti, contabili) Anumiţi factori favorizează apariţia coronaropatiilor prin faptul că solicită atît inima propriu zisă, cît şi starea peretelui arterial : hipertensiunea arterială (de diferite origini şi prelungită), diabetul (grăbeşte ateroscleroza), obezitatea (ateroscleroză precoce şi supraîncărcare a inimii), fumatul excesiv şi prelungit (mai ales la cei ce fumează peste 20 de ţigări pe zi) care favorizează creşterea tensiunii arteriale şi accelerează ritmul inimii.

Natura propriu zisă a suferinţei cardiace constă în ruperea echilibrului normal ce trebuie să existe între nevoile de oxigen ale inimii (mult crescute în condiţii de efort) şi capacitatea arterelor coronare de a asigura această cantitate de oxigen.

Orice cauză care scade debitul de sînge al arterelor coronare deci şi cantitatea de oxigen va produce o tulburare în funcţiunea inimii, tulburare care se manifestă uneori numai în condiţii de efort deosebit, alte ori şi la mici eforturi.

Unul din semnele acestei insuficienţe de circulaţie coronariană îl constituie durerea precordială, dar aceasta nu este unicul semn.

De asemenea nu orice durere în regiunea inimii înseamnă insuficienţă coronariană sau angină pectorală sau infarct miocardic (gradele diferite ale suferinţei coronariene). Mulţi bolnavi se alarmează de acest simptom „durerea" şi-l leagă numaidecît de o cauză cardiacă, devenind preocupaţi de ideea unei boli cardiace. Să nu uităm însă că în aceeaşi regiune există şi alte organe (pleură, plămîn, nervi intercostali) care pot produce acelaşi simptom, de asemenea multiple organe abdominale chiar, pot realiza acelaş simptom. Deci, să lăsăm numai medicului grija de a pune diagnosticul de boală coronariană, mulţumindu-ne doar a semnala simptomul respectiv, să nu cădem în acea categorie de bolnavi care aleargă din specialist în specialist, veşnic nemulţumit că „îl doare inima şi doctorii nu ştiu ce are".

Pentru persoanele mai în vîrstă însă, care întrunesc unele din condiţiile de mai sus, este de datoria lor de a se prezenta la examene medicale de specialitate, deoarece mijloacele actuale permit atît un diagnostic precoce, cît şi un tratament eficace.

Dr. M. C.

SIMŢUL TACTIL

Simţul tactil este un analizator apropiat pentru că reacţionează prin contact **direct** cu excitantul mecanic, excitantul specific pentru acest simţ al organismului. Aparatul de recepţie este reprezentat de un imens număr de terminaţii nervoase, de **corpusculi senzitivi,** răspîndiţi în piele şi în jurul perilor (inervaţie peripilară), unele animale au unii peri lungi specializaţi pentru pipăit, cum sînt perii tactili ai animalelor — mustăţile pisicilor. Corpusculii senzitivi sînt dezvoltaţi mai cu seamă pe palmele mîinilor şi tălpile picioarelor, pe faţă etc. Simţul tactil este mai fin la vîrful degetelor şi în jurul buzelor, şi mai obtuz, mai vag, pe pielea spatelui.

Aparatul de recepţie (corpusculi senzitivi) din piele, primeşte excitaţiile specifice, excitaţiile mecanice de atingere; pe calea nervilor se transmite influxul nervos care parcurge întreg nervul respectiv şi prin diferite conexiuni prin măduva spinării ajunge la creier, la un teritoriu fix pentru fiecare părticică din corpul nostru. Pe acest teritoriu bine cunoscut azi de medici (zona somatosenzitivă) se proiectează toate excitaţiile culese de corpusculii sensitivi, şi pe această zonă excitaţiile transmise prin influxul nervos se transformă în senzaţie tactilă, în act de conştiinţă, act psihic. Simţul cutan, prin senzaţia recepţionată de corpusculii analizatorului tactil poate diferenţia netedul de aspru, tarele de moale, caldul de rece etc. Pentru fiecare din aceste categorii de excitanţi există corpusculi de recepţie diferenţiaţi care transmit diferitele senzaţii pe căi nervoase deosebite pînă în creier. De la zona din creier de recepţie a senzaţiilor tactile (somatosenzitivă) ca şi a altor senzaţii, prin legături asociative, senzaţia primită şi valorificată este transmisă unei zone vecine (somatomotoare) de unde emană impulsuri şi comenzi pentru actele cele mai importante şi diferenţiate pentru apărarea şi adaptarea organismului la mediul înconjurător : zgomotul care a anunţat primejdia pune în poziţie de apărare organismul sau îl determină să se îndepărteze de locul primejdiei ; zgomotul care anunţă o stare plăcută, muzica de exemplu, determină o relaxare plăcută sau apropierea de locul respectiv.

Simţul tactil — cu toate că este un analizator apropiat — este de o mare importanţă; în lipsa altor simţuri esenţiale (orbi) simţul pipăitului se dezvoltă şi se rafinează foarte mult ; se citează astfel cazul celebru al infirmei din naştere Hellene Keller, surdă, mută şi oarbă, la care simţul tactil devenise atît de dezvoltat, încît ajunsese să devină analizator şi pentru vibraţiile sonore, într-atîta încît bolnava percepea muzica prin simţul pipăitului.

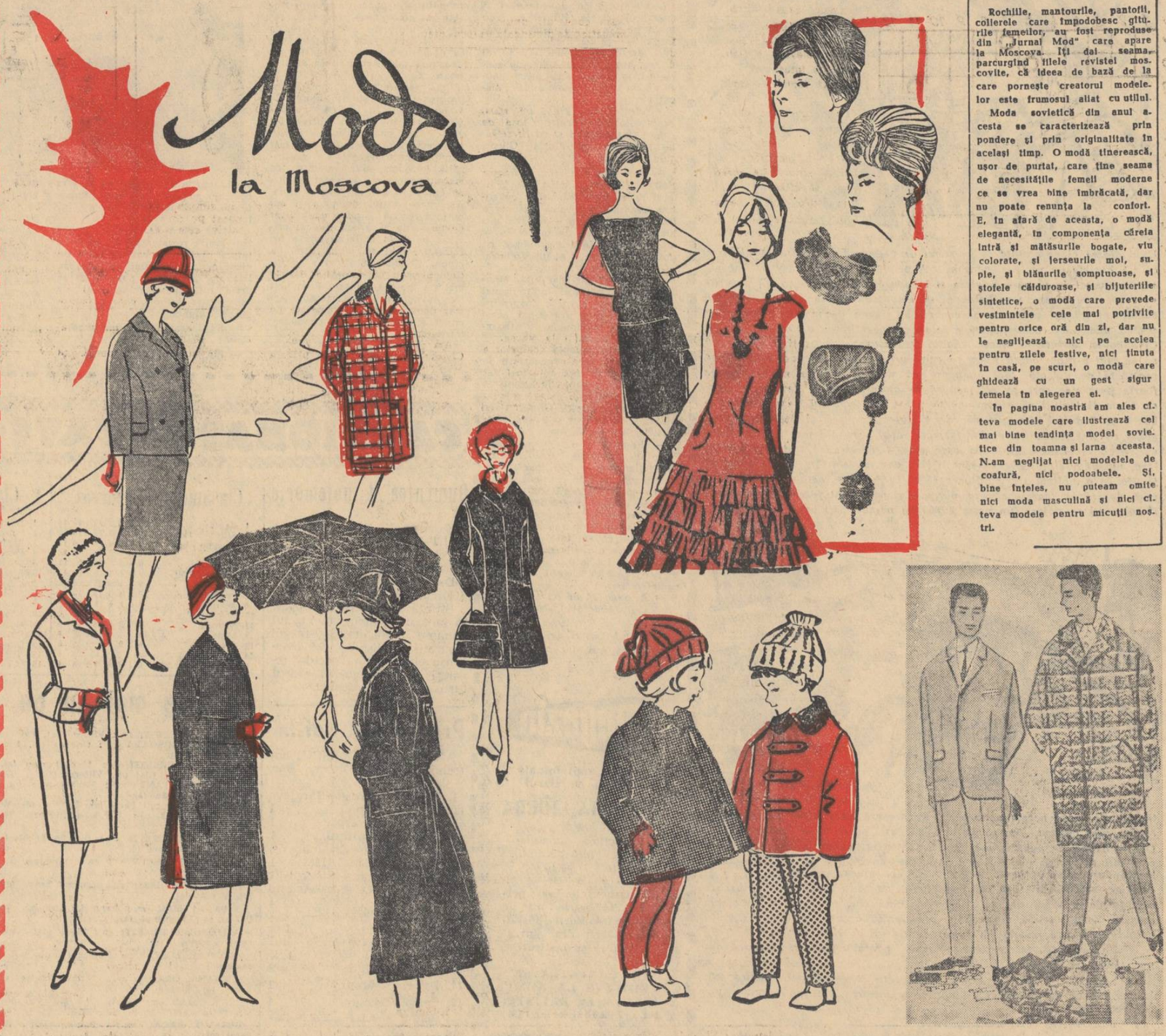

Rochiile, mantourile, pantofii, colierele care împodobesc gîtul-rile femeilor, au fost reproduse din „Jurnal Mod" care apare la Moscova. Iţi dai seama, parcurgînd filele revistei moscovite, că ideea de bază de la care porneşte creatorul modelelor este frumosul aliat cu utilul.

Moda sovietică din anul acesta se caracterizează prin pondere şi prin originalitate în acelaşi timp. O modă tinerească, uşor de purtat, care ţine seama de necesităţile femeii moderne ce se vrea bine îmbrăcată, dar nu poate renunţa la confort. E, în afară de aceasta, o modă elegantă, în componenţa căreia intră şi mătăsurile bogate, viu colorate, şi lerseurile moi, suple, şi blănurile somptuoase, şi ştofele călduroase, şi bijuteriile sintetice, o modă care prevede vestimintele cele mai potrivite pentru orice oră din zi, dar nu le neglijează nici pe acelea pentru zilele festive, nici ţinuta în casă, pe scurt, o modă care ghidează cu un gest sigur femeia în alegerea ei.

În pagina noastră am ales cîteva modele care ilustrează cel mai bine tendinţa modei sovietice din toamna şi iarna aceasta. N-am neglijat nici modelele de coafură, nici podoabele. Şi, bine înţeles, nu puteam omite nici moda masculină şi nici cîteva modele pentru micuţii noştri.